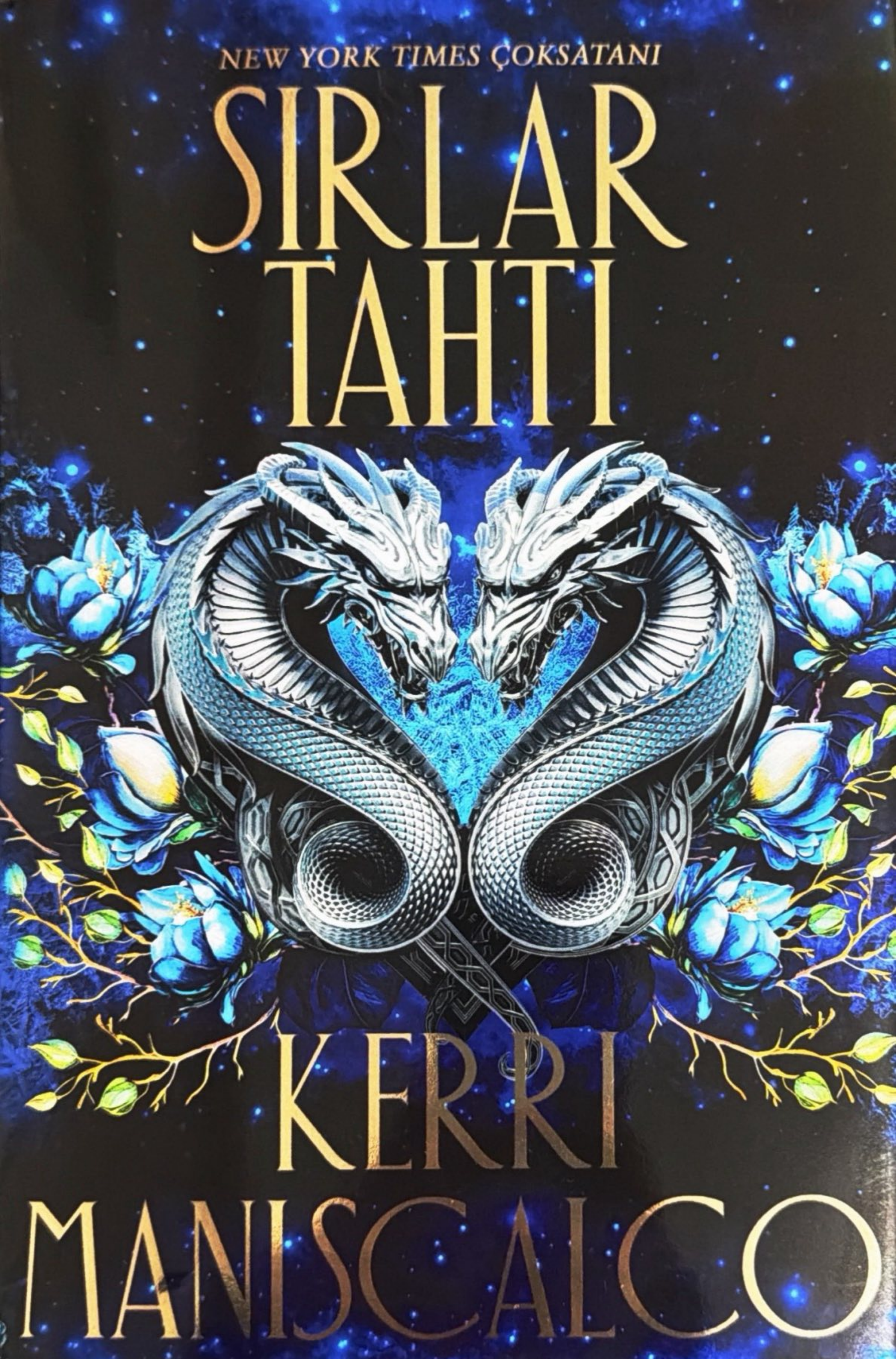
NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

SIRLAR TAHTI

KERRI MANISCALCO

KRALLIĞINI KURTARMAK İÇİN
HER ŞEYİ GÖZE ALMIŞ BİR GÜNAH PRENSİ.
GERÇEĞİN PEŞİNE DÜŞMÜŞ BİR MUHABİR.
TEHLİKELİ BİR REKABET VE
ÇARPICI BİR KARANLIK MASAL.

YEDİ GÜNAH Prenslerinden Oburluk Prensi Gabriel Axton; ezzetli yemekler, baştan çıkarıcı kadınlar ve av tutkusuyla ölçüsüz bir hayat sürüyordu. Ancak bir gün prens, av sırasında buz ejderhalarının ölümcül saldırısına uğrayınca sarayında bir şeylerin ters gittiğini fark eder. Zaman daralırken gerçeği ortaya çıkarabilecek tek kişiye başvurmak zorunda kalır: on yıldır onu alaşağı etmeye kararlı gazeteciye...

ADRIANA SAINT LUCENT'in yıllardır tek amacı; o alçak Gabriel Axton hakkında ses getirecek bir haber yapıp herkesin onun gerçek yüzünü görmesini sağlamaktır. Ne var ki Adriana, inanması güç, korkunç bir söylentiyle tüm hayatının sarsılacağını bilmiyordur. Adriana'nın gizli araştırması onu en çok korktuğu yere, Axton'ın kötü şöhretli sarayına götürür.

Krallık geri döndürülemez bir çöküşe sürüklenirken Axton ve Adriana yaklaşan tehdide karşı güçlerini birleştirmek zorunda kalır. Karanlık bir hatıranın birbirinden kopardığı bu iki ezeli rakip, kendi sırlarına sıkı sıkıya tutunurken gerçeği gün yüzüne çıkarabilecek midir?

"Kerri Maniscalco bizi nefes nefese bırakıp daha fazlasını istemeye nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyor... Elimizden bırakamayacağımız yeni ve heyecan verici bir hikâye."
—COSMO

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
Ay Işığı KİTAPLIĞI
701633

SIRLAR TAHTI

Orijinal Adı: *Throne of Secrets*
Yazar: Kerri Maniscalco
Genel Yayın Yönetmeni: Emre Özcan
Yayına Hazırlayan: Kübra Altay
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Çevirmen: Berna Yılmazcan
Editör: Ayça Karen
Düzelti: Elif Tesbihçi Acıyan
Son Okuma: Marco A.
Kapak Uygulama: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1.Baskı: Mayıs, 2026

ISBN: 978-625-5701-63-3

©2024, Kerri Maniscalco
Türkçe Yayım Hakkı:
Bu eserin Türkçe yayın hakları *Baror International, INC. (Armonk, New York, ABD)* ve *Nurcihan Kesim Edebiyat Ajansı* aracılığıyla **Ephesus Yayınları** tarafından satın alınmıştır.

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Bu eserde argo ifadeler ve yetişkinlere yönelik cinsel sahneler bulunmaktadır. Bu sebeple 18 yaş ve üzeri okurlar için uygundur. Okuyucuların içerik hakkında bilgilendirilmesi amacıyla gerekli uyarı arka kapakta yer almaktadır.

SIRLAR TAHTI

@ayisigikitap

KERRI MANISCALCO

ÇEVİRİ:
BERNA YILMAZCAN

EPHESUS®

Bebeğim Bella için, sen annenin kızısın. Sonsuza dek.

Ve şüphesiz öbür dünyada o büyülü,
cıvıl cıvıl akan derenin büyüsüne kapılmış olan Gage'im için...
Sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özlüyorum.

Sinderella, prensini ilk başta yakışıklı değil kötü biri gibi görseydi ve onun en karanlık sırlarını ortaya çıkararak onu mahvetmek isteseydi, bu onların çarpık masalı olurdu...

Ahlaksız beyler bilhassa hoştur
Çünkü onların müstehcen hikâyeleri bolca heyecan içerir.

Poems For The Wicked, 2. Cilt

Oburluk Hanedanlığı

Gece Mahallesi

Yedi Günah Kulübü

Merhametsiz Arazi

Oburluk Sarayı

Tekler ve Tedaviler

Ebedi İstirahat

Adriana'nın Evi

Öküz ve Kuzgun Hanı

Karanlık Gazete

Matbaacılar Sokağı

SIRA TAŞI

Yedi Çember olarak bilinen bir Yeraltı Dünyası'nda, yedi ölümsüz prens, günah ve sefahat ile kötü saraylarını yönetirdi.

Her diyar, vatandaşlarına ve diğer efsanevi yaratıklara bağlı olarak prensinin gücünü, onların seçtikleri günahlara kapılarak beslerdi: öfke, haset, hırs, şehvet, tembellik, kibir veya oburluk.

Güç, her prensin en büyük servetiydi ve yakın zamanda bozulan bir lanet, onları zayıflatarak, Yeraltı Dünyası'nı evleri olarak gören diğer kötü varlıkların saldırılarına açık hâle getirmişti: cadılar, periler, şekil değiştirenler, tanrıçalar ve güneyde sürekli entrika çeviren vampirler. Şimdi her Günah Sarayı, tam gücünü geri kazanmak ve sarayını lanetin kalıcı etkilerinden kurtarmak için gizlice savaşmaktaydı.

Bu hikâye rüzgârlı, en kuzeydeki diyarda geçer. Günahı sadece en iyi yiyecek ve içecekleri tıkınmak değil, macera ve heyecan arayan Prens Gluttony ile ilgilidir. Acımasız arazilerde dolaşan buz ejderhalarını avlamak ya da belki de bugüne kadarki en büyük savaşını vermek gibidir: Nefret ettiği birine âşık olmamaya çalışmak...

Fani şairler ve oyun yazarlarının dediği gibi: Aşk ve savaşta her şey mübahtır.

Kadim Tanrılar Prens Gluttony'e merhamet etsinler.

Adriana adında bir fırtına yaklaşıyor ve gerçekten acımasız bir fırtına. En azından Prens söz konusu olduğunda...

BİR

Prens Gluttony[1]

Karla kaplı dağlardan güçlü bir rüzgâr esti, rüzgârın çığlıklarla esen sesi neredeyse kış havası kadar soğuktu.

Yedi Çember'in bu kadar kuzeyinde, Günahın kraliyet hanedanlıklarının ötesinde, kâbusların ve küçük iblislerin ormanın kenarlarında dolaştığı yerde, doğa bile korkuya teslim olmuştu.

Ağaçların tepesinden daha zayıf bir ses duyuldu. Beklediğimiz bir ses.

Durdum, elimi havaya kaldırarak avcılarıma durmaları için sessizce işaret ettim.

Deri rüzgârla birlikte şakırdadı; tanıdık ses melek gibi görünen beyaz tüylerin dış katmanı ile sadece biraz boğuk çıkıyordu.

Yeraltı Dünyası'ndaki birçok şey gibi, o beklenmedik tüyler kötü bir amacı saklayan güzel bir aldatmacaydı. Bu tüylü kanatlar vücutlarındaki yanardöner pullarla birleşerek, kutsal olmayan canavarların karla kaplı gökyüzünde yavaşça uçarken, aşağıda avları olan bizlerden, gizlenmelerine yardımcı oluyordu.

Hanedanlık hançerimi sımsıkı tuttum; ağaçların tepelerine göz gezdirirken kalbim hızla çarpıyor, kirpiklerimdeki buzları kırpıştırarak kırarken ölümün ete kemiğe büründüğü o ilk bakışı bekliyordum.

Ölümsüzlük ne olursa olsun nefes almaya devam etmemi sağlayacaktı ama birlikte ava çıktığım diğer herkesin böyle bir lüksü yoktu. Benim gibi onlar da heyecan için savaşıyorlardı ama bu aynı zamanda benim gücümün en büyük kaynaklarından biriydi. Av, günahımı diğer her şeyden

---

[1] Gluttony: Yedi günahtan biri olan oburluk. Bu hikâyenin başkahramanı olan prensin adıdır, Gluttony olarak geçer.

daha fazla besliyordu. Benim diyarımda günah oburluk olduğu için Yeraltı Dünyası dışından olan birçok kişi bunun aşırı yemek ve içki anlamına geldiğine inanıyordu. Sevişmek ve savaşmakla birlikte bunları da yapıyorduk ama günahkârlarımın çoğu beni örnek alıyor, macera ve tehlikeye daha fazla düşkünlük gösteriyorlardı.

Bu korku, her ne pahasına olursa olsun maceraya atılma arzusu, başarısızlık olasılığı ile birleşince avcıları benimle birlikte dar ve acımasız geçitten ilerlemeye itmişti. Gözleri bulutlu gökyüzüne kilitlenmiş, vücutları gergin ve savaşa hazırdı.

Omuzlarımın üzerinden, bir asır önce benim topraklarımın, Oburluk Hanedanlığı'nın hemen ötesindeki vahşi kuzey topraklarını izlemek için inşa ettiğim surlarla çevrili karakol olan Merhametsiz Arazi'ye, cesaretle direnen seçkin savaşçılara baktım.

Ejderhaların ve şöhretin peşinde olan bu askerlerden, biri hariç hepsinin savaş zırhlarına kraliyet armam işlenmişti.

Herkese sessiz, temkinli olmalarını işaret ettim. Artık çok zaman kalmamıştı.

Saatlerdir ejderhaların izini sürüyor, âdeta kedi-fare oyunu oynuyorduk ve her iki taraf da saldırmaya can atıyordu. Ejderhalar yakında olduğumuzu biliyorlardı ancak geçidin her iki yanını çevreleyen birkaç yaprak dökmemiş yeşillik sayesinde bizi net göremiyorlardı.

Bazı avcılar, dişlerinin takırdama sesini bastırmak için deri bir kayışı ısırıyordu. Ne kadar cesur olsalar da burada bir saat daha dayanamazlardı.

Yeniden yola çıkmamız gerekiyordu.

Aradığım kişiyi grubumuzun arkasında görünceye kadar sırayı taradım. Fırtınanın arasından sızan güneş ışığında, altın rengi gözleri parıldıyordu.

Erkek kardeşim, savaş generali Wrath[2], yaklaşan ses ile benim kadar heyecanlı görünen tek kişiydi. Tıpkı benim tehlike için doğduğum gibi o da savaş için doğmuştu; kötü kararlara neden olan ama harika hikâyeler doğuran bir karışımdı.

Sadece canavarların yaşadığı bu yerde, buz ejderhaları en kötü avcılardı.

Bu da bizim gibi kötü Cehennem Prensleri için en iyi rakipler oldukları anlamına geliyordu.

---

[2] Wrath: Yedi ölümcül günahtan biri olan gazap, öfke. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

Bu geceki av unutulmaz olacağa benziyordu. Hava şiddet doluydu ve yaklaşan savaşın tadını neredeyse alabiliyordum, ağzım heyecanla sulanıyordu.

Saatlerce bu özel buz ejderhaları sürüsünü acımasızca takip etmiştik. Kuzeye, misafirperver toprakların çok ötesine kadar. Bölgede yedi bilinen ejderha sürüsü vardı. Bu sürü benim Günah Hanedanlığıma en yakın bölgeyi ele geçirmişti.

Arazi en kuzeyden daha ılıman ama yine de hâlâ zalimdi.

Av partisinin birkaç üyesi, sert kış koşullarının çok ölümcül olması nedeniyle geri dönmek zorunda kalmıştı. Kalan az sayıdakiler ya en cesur ya da en aptal olanlardı.

Kraliyet avcı loncasına yeni katılanlardan biri olan Jackson Rose, buzla kaplı bir kökün üzerine basıp tökezledi ve yüzüstü karın içine düşerken küfretti. Deneyimli bir avcı olan Felix, bana özür diler gibi bir bakış attı ve genç avcıyı askılarından tutup kaldırırken homurdandı.

Ani bir farkındalıkla tüylerim diken diken oldu.

Bu tek bir yorgunluk belirtisi, şiddetin alevlenmesi için gereken kıvılcımdı. Ejderhalar bizim tam yerimizi bilmiyor olsalar da artık sürpriz unsuru ortadan kalkmıştı.

"Tetikte kalın!" diye bağırdım, hançeri gökyüzüne doğrultarak patikadan çıktım ve kesinlikle hava saldırısı olacağını tahmin ettiğim şeyden kaçmak için en yakın yaprak dökmeyen ağacın altında durdum.

Sessizce içimden sayarken, nabzım deli gibi atıyordu.

Kanat çırpma sesleri kesildi.

"Hazırlıklı olun!"

Bir anda devasa canavarlar gökyüzünden düşen kuyruklu yıldızlar gibi üzerimize saldırdılar.

Görkemli kanatlarını büyük, pullu vücutlarına doğru kapatarak yere doğru dalışlar yapmaya başladılar. Sayıları, grubumuzu şaşkına çevirdi.

Rüzgâr devasa vücutlarının etrafında uluyordu, bu ses kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti.

En büyüğü karşımda gümbürtüyle hırlayarak yere indiğinde, yarattığı darbeyle birkaç metre kar ve donmuş toprağı yerden kaldırarak bir krater oluşturdu ve beni birkaç santim farkla ıskaladı. Yanardöner pulları pırlanta gibi parlıyor; hançer kadar ölümcül, sıra sıra dişlerinin olduğu çenesini açıp kapatıyordu.

Göğsünde tek bir pürüzlü yara izi parıldıyordu.

Vahşi bir sırıtmayla dişlerimi gösterdim. Bu, neredeyse bir asırdır dövüştüğüm ve yavruyken kendi ellerimle büyüttüğüm ejderha Silvanus'tu.

Ne var ki bu bağ savaş alanında pek bir anlam ifade etmiyordu.

Çatışmalarımız oldukça dengeliydi, ikimiz de kolay yenilmeye niyetli değildik.

Silvanus'un huysuz ev kedisini andıran bir mizacı vardı. Bu tıpkı kardeşim Sloth[3]'a benzediği anlamına geliyordu; sadece canı istediğinde döviüştürdü ve aksi takdirde uğraşma zahmetine girmezdi.

Hızlıca avcılara baktım; neredeyse herkesin kendi savaştığı bir ejderha vardı ve rakiplerine saldırırken hepsinin yüzünde aynı gülümseyen ifade vardı.

Tekrar mücadeleme odaklanıp, kendimi diğer her şeye kapatarak heyecanın beni ele geçirmesine izin verdim.

"Vals yapmaya hazır mısın yaşlı oğlan?" Saldırmak için fırsat kollarken onunla alay ettim.

İlk kan döken savaşı kazanırdı. Sıcak kalemde beni bekleyen iki devasa fıçı baharatlı bira varken, testislerimi buz gibi soğukla saran sefil havadan uzaklarda, bu gece zaferi kutlamak istiyordum.

Silvanus, sol ayağıma beyaz alev püskürttü ve beni geri gitmeye zorladı. O piç kurusu en sevdiğim av botlarımı neredeyse mahvediyordu.

Hançerimi ayaklarıma doğrulttum. "Kaliteli deriye biraz saygı göster, seni pullu kafir!"

Azalan ışıkta sivri dişleri parıldıyordu, bu ejderhanın gülümseme şekliydi.

Bir sonraki buzlu ateş akımını serbest bıraktığında, bu sefer diğer bacağıma nişan alınca hafifçe güldüm. Ona vals yapmayı teklif etmiştim ve pislik beni dans ettiriyordu.

"İyi oynadın."

Gülümsemem kayboldu. Avlanma, kazanma ihtiyacı beni ele geçiriyordu.

İleri doğru yürüyüp gözlerimi kıstım, planımı eyleme geçirdim. Sola doğru bir çalım yapıp sağdan bir yumruk atarak burnunun altını kesecektim. Heybetliydi ve çeviklik onun güçlü yanı olmadığından bu avantajı zaferi elde edene kadar kullanacaktım.

---

[3] Sloth: Yedi ölümcül günahtan biri olan tembellik. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

Silvanus bana saldırmak yerine olduğu yerde kaldı, göğsünün derinlerinden uyarı maiyetinde bir hırıltı yükseldi. Gözlerini omzumun tepesinde bir yere dikmişti. Neredeyse bir doksan beş boyumla, ejderhanın avcılarımdan birine bakmadığını biliyordum.

Ejderha beni başka *bir şey* konusunda uyarıyordu.

Döndüm ve ikinci bir ejderhanın darbesinden kıl payı kurtuldum. Eğer ölümlü olsaydım, bu darbeyle kafamı koparırdı.

Tüm keyfim bir anda kaçtı. Küçük oyunlarımızda, benim ölümsüz olduğum gerçeğine rağmen ölümcül darbeler yasaktı. Burada *ölebilecek* birkaç başka avcı vardı.

"Sözleşmeyi hatırlatmam mı gerekiyor?" diye öfkeyle bağırdım, iki ejderhayı da gözümün önünden ayırmadan.

Silvanus beni bir kez uyarmış olabilirdi ama tekrar yapacağına güvenemezdim. Tıpkı kurtlar gibi ejderhalar da sürü hayvanlarıydı. Onlar da liderlerinin emirlerine uyarlardı.

Silvanus anlaşmayı hatırladığını göstererek başını hafif eğdi.

Diğer ejderha sadece hırladı.

Bir zamanlar buz ejderhaları Yedi Çember'de özgürce dolanır, iblisleri ya da istedikleri diğer yaratıkları avlarlardı.

Tarihimizin en karanlık zamanlarından birinde, her sürüden yedi lider koordine bir saldırı planlamış, krallıkta kanlı bir iz bırakarak herkesi dehşete düşürmüşlerdi.

Birçok yaratığın aksine buz ejderhaları her zaman yemek için avlanmazlardı. *Öldürmekten* keyif alırlardı. Her bir Günah Hanedanlığı'nın üzerine en karanlık arzularını serbest bırakmışlardı. Can kayıpları sarsıcı olmuştu.

O yüzden, yüz yıldan uzun zaman öncesinde ejderhalar ve erkek kardeşlerim arasında ilk barış anlaşması görüşmelerini yapmıştım. Doğru büyünün de yardımıyla, ejderhalarla açıkça iletişim kurabiliyorduk ve herkesin kabul ettiği şartlarda anlaşmıştık.

Ejderhaları belirli bir olay için hanedanlığıma davet etmediğim sürece, anlaşma onları kuzeyin uzak yerlerinde, benim bölgemden hemen yukarıdaki acımasız, neredeyse tamamen vahşi olan topraklarda kalmaya zorluyordu.

Araziyi yedi bölgeye ayırmışlardı ve her biri bir lider tarafından yönetiliyordu. Liderlerinin kim olduğunu, sürü sırlarını paylaşmak

istemediklerinden bizden saklıyor olsalar da ben bizim en çok etkileşime geçtiğimiz sürüyü Silvanus'un yönettiğine inanıyordum.

Ejderhalar liderleriyle ilgili konuştuklarında sadece "alfa" diyorlardı.

Birbirlerine ciddi anlamda zarar ya da hasar vermedikleri sürece biz de onların kendi özel işlerine karışmamayı kabul etmiştik.

Anlaşmayı kabul etmelerine karşılık ben de avcılarımın ve benim, her ay eğlencesine av partileri düzenlemeyi, kafalarını düzgün şekilde meşgul etmeyi kabul etmiştim. Erkek kardeşlerim de Günah Hanedanlığıma taleplerini ilettikleri sürece bize katılmakta özgürlerdi.

Hiçbirimizin öldürmeye izni yoktu.

Kuyruğundaki hafif koyu, kurşuni mavi renge bakılırsa yeni bir ejderha olan Alysius, tehditkâr bir adımla yaklaşırken yanardöner gözleri öfkeyle parıldıyordu.

Pençeleriyle yeri kavramış, karları eşeliyordu.

Gözlerinde neredeyse vahşi bir parıltı vardı.

Çevreye kulak kabarttım ve tanıdık savaş seslerine odaklandım. Hızlıca etrafa göz attım; diğer ejderhalar biraz vahşi olsa da normal davranıyorlardı. Diğer avcılar adrenalin patlamasından kızarmışlardı, her vuruşta gözleri parlıyordu.

Yine de rahatsız edici bir his uyarır gibi içimi tırmalıyordu.

"Durun!" diye bağırdım, sesim bir Cehennem Prensinin sihirli emri ile doluydu.

Kardeşim savaşmayı bırakıp bana inanamıyormuş gibi bir bakış attığında hançeri, hedefinin boğazından sadece birkaç santim uzaktaydı. O kazanacaktı. Bunun yerine onun yenilmesine neden olmuştum.

Ve savaş iblisi bir savaşı kolay kolay bırakacak biri değildi.

Wrath tartışmaya hazır görünüyordu ama sonunda dudaklarını düz bir çizgi gibi bastırdı. Bu kararımdan bariz şekilde hiç memnun değildi. Ama bu onun vereceği bir karar değildi; burada avı ben yönetiyordum.

Ve içimden bir ses geri çekilmem gerektiğini söylüyordu.

Bu içgüdüsel uyarı sistemini asla hafife almamayı öğrenmiştim çünkü kibrimin bedelini iki kat daha ağır ödeyeceğimi ve bunun hiç de hoş bir tecrübe olmayacağını biliyordum.

Bütün gün kar fırtınasında ejderhaların izini sürdükten sonra, oyunumuzun bu kadar erken sona ermesiyle herkes gibi ben de hayal kırıklığına

uğramıştım. Ama şimdilik, işler korkunç bir hâl almadan buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Avcılar, ejderhalar." Her iki tarafa da dönüp başımı salladıktan sonra bir saygı göstergesi ve avın kesinlikle bittiğinin işareti olarak yumruğumla iki kez göğsüme vurdum. "İyi dövüştü."

Silvanus'a bir bakış atıp, ejderhanın neredeyse olmak üzere olan şeyi konuşmak için yakında çağrılacağından emin olmasını sağladım. Anlaşmanın bir kısmında benim kraliyet davetlerimi kabul edeceğini garanti ediyordu.

Kısık gözbebekleri hızla büyüdü, yılan gibi başı neredeyse fark edilmeyecek şekilde sallandıktan sonra nihayet anladığını gösteren bir işaret verdi.

Silvanus'un tuhaf tepkisini düşünmeye vaktim olmadı çünkü vahşi bir çığlık sessizliği deldi ve damarlarımın âdeta buz kesmesine neden oldu.

Arkamı döndüğüm anda Wrath'ın buz ejderhasının ağzını kocaman açarak ileri doğru atılıp boğazına yapıştığını gördüm.

Kardeşim acımasız derecede hızlıydı ama elleri ejderhanın ağzına birkaç saniye geç ulaştı. Ejderhanın dişleri daha da derine saplandı, gözleri geriye devrildi ve kan dökme arzusu onu ele geçirdi.

Onlarca delik yarasından kan fışkırdı, ejderha kardeşimi sarstı ve ardından tek bir sert hareketle boğazını parçaladı.

Uzun ve korkunç gergin bir an boyunca, Wrath yavaşça dizlerinin üzerine çökerken yarasından kan su gibi akıyordu. Avcılar dehşet içinde donakaldılar ve onun durduğu yere tepkisizce bakakaldılar.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar hızlı oldu. Doğaüstü gücüme ve hızıma rağmen karşılık verecek zaman olmamıştı.

Nefes aldım, içimdeki şeytan kafesini sallıyordu. Kardeşim hiçbir şekilde küçük bir adam değildi. Kanamayı durdurmak için yapılabilecek hiçbir şey yoktu; saldırı, kuralların öngördüğü gibi sadece ilk kanı dökmekten çok daha fazlasıydı. Ve bu cezasız kalmayacaktı.

Ama önce, şeytanlarımın bundan sonra olacakları atlatacağından emin olmam gerekiyordu.

Avcılar hareketsiz duruyorlardı, keskin idrar kokusu havayı dolduruyordu. Bunlar benim hanemin en cesur üyelerinden bazılarıydı ve korkmuşlardı. Bir prens bu kadar acımasızca öldürülebiliyorsa, hayatta kalma şanslarının çok az olduğunu biliyorlardı.

Şimdiye kadar, oyunlarımız sırasında ejderhalar hep geride dururlardı. Avcılar, bu yaratıkların tam gücünü hiç görmemişlerdi ve herkes birden bunun bir oyun olmadığını anlamıştı.

Kardeşim bana öfke dolu bir bakış attı, gözlerindeki ışık giderek solarken bana yüz ifadesiyle bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Başımı sallayıp anladığımı gösterdim. Hazırdım.

Hançerimi sımsıkı tutup bekledim.

Kardeşim yere düştüğü anda kaos çıktı.

Sanki görünmez bir ip kopmuş gibi ejderhaların hepsi bir anda bize döndüler.

Ve saldırdılar.

İKİ

Adriana

"Daha fazla gülümsemelisin Adriana aşkım."

Jackson'ın sözleri hafif bir hakaret içerdiğinden ve adımları neredeyse kalçama doğru yavaşça indirdiği eli kadar ağır olduğundan, adımı hatırlaması biraz etkileyiciydi.

Oburluk Hanedanlığı'ndan kraliyet avcıları olarak bilinen seçkin iz sürme kuvvetlerinde acemi bir avcı olan Jackson, bu gece benim görevimdi ve son görevinin sırlarını ortaya çıkarmak için ona iyi davranmam gerekiyordu.

Söylentilere göre buz ejderhaları kuzeyde giderek daha da huzursuzlanıyorlardı.

Doğru olduğu kanıtlanırsa bu haber yüzyılın *hikâyesi* olabilirdi. Böyle bir haber patlatmak öncelikle halkın büyük ilgisini çekebilir, ailemin şartlarını tamamen değiştirebilirdi.

Nedeni bizim camiamızda ejderhaların hem korkulan hem de saygı duyulan yaratıklar olmalarından değil, kamu güvenliğinin de tehlikeye girecek olmasından kaynaklanıyordu.

Bu hikâyeyi öylece bırakıp en iyisini umut edemezdim. Ailem burada yaşıyordu. Arkadaşlarım... Ve korkunç bir şey olmadan önce tüm vatandaşlar gerçeği bilmeyi hak ediyorlardı.

Eğer barış anlaşmasına artık saygı duyulmuyorsa, bunun bir nedeni olmalıydı.

Ve ben nedenin ne olduğunu bulmakta kararlıydım.

Jackson balo salonunda bizi etrafta döndürürken, elini aşağı indirmeye devam ediyordu. Sarhoşluğu, kaçırdığı her adım ve tökezlemeyle daha da bariz bir hâl alıyordu.

İstenmedik şekilde dikkat çekiyorduk.

Ve bunun nedeni sadece menuet[4] dansı sırasında vals yapmamız değildi.

Birkaç lord ve leydiye çarpınca, onların sert bakışlarına ve fısıltılarına maruz kalmamıza neden oldu. Düşes Oleander'e çarptığımızda, bizi partiden attıracağından endişelendim. Dans pistinde dönmeye devam ederken, buz gibi bakışlarıyla bizi takip etti.

Etkinliğin ev sahibesi olan arkadaşı Leydi Violet Gunner'a doğru eğilip, ezilen ayak parmakları için şüphesiz adalet talep ederken yüzümü buruşturdum.

Jackson'ı yanlışlıkla sıcak çikolata standına itmiş olma düşüncesi, onu kendime çekme ihtiyacımla çatışıyordu. Sımsıkı kapatmaktan çenem ağrıyordu.

Bu gece iki hata yapmıştım.

İlki Bayan Ryleigh Hughes'u dinlemekti. En yakın arkadaşım ve meslektaşım camiamızın seçtiği günahı kendi lehime kullanmamı, aşırı hoşgörüyü teşvik etmemi söylemişti.

"Gevşek ağızlar, keyifli dil sürçmelerine neden olur" lafı onun hayat felsefesiydi.

Şimdi elimde, olay çıkaran sarhoş bir avcı ve şakaklarımdan başlayan baş ağrısı vardı. Sonraki makalemin teslim tarihine kadar onun sırlarını çözmeye yaklaşamamıştım.

Bir yazıyı teslim etmeme lüksüm yoktu. Buz ejderhalarıyla ilgili bilgileri kısa sürede alamazsam, düşmanımla ilgili başka bir söylentiyi süsleyip püslemem gerekecekti. Ama bunu ilk ben haber yaparsam, buz ejderhası hikâyesi kariyerimi ve dolayısıyla maaşımı başka bir skandal gazetesinin vereceğinden daha fazla arttıracaktı ve bu yüzden henüz yenilgiyi kabul etmiyordum.

İkinci hatam Jackson'dan bilgi almak için kadınsı cazibemi kullanmaya çalışmaktı. Dilimi tutmakta çoğu kez zorlanıyordum ve teslim tarihi yaklaştıkça sabrım hızlıca tükeniyordu.

Flört etmek benim için en iyi şartlarda bile zordu.

Ve bu koşullar en iyi şartlar *değildi.*

---

[4] Menuet: Eski bir Fransız dansıdır.

Birden çocukluğumdan kalma bir porselen bebeği hatırladım.

Küçük kız kardeşim Eden, nadir rastlanan güneşli bir öğleden sonra parlak pembe elbisesiyle dikkatini çeken o bebeği çok istemişti.

Ondan on yaş büyüktüm ve acı verici şekilde şartlarımızın farkında olduğumdan, bebekten şüphelenmiştim. Yüzünde bir maske gibi taşıdığı o donuk ifade, ne sakladığını merak etmeme neden olmuştu.

Belki de oyuncakçının ruhunu ortaya koyduğunu ve bebeğin sadece toplumun genç kadınlar için oluşturduğu kafesi temsil ettiği olasılığını düşünmeliydim.

Hoşgörülü, nazik ve güzel ol, bu senin hayatını tüketse bile.

Sessiz uyarılarıma rağmen, üvey annem yiyecek için biriktirdiğimiz paraları oyuncak bebek almak için kullanmıştı ve o hafta aç kalmıştık.

Eden her gece ağlamış, acımasız gerçek yüzüne vurdukça bebeği tamamen unutmuştu. Babamızın ölmeden önce yaptığı serveti kaybetmiştik. Sadece üvey annemiz tarafından, birbiri ardına yapılan gereksiz harcamalarla tükenmişti. Bir çocuk için bir oyuncak bebek gereksiz değildi elbette. Kardeşimi oyuncak istediği için hiç azarlamamıştım; o zamanlar bile ona dünyaları vermek istemiştim.

Üvey annem Sophie Everhart, kaderimizi kabul etmeyen tek kişiydi ve şartlardaki değişimi kabul etmeyi inkâr etmesi sanki bunun olmasını engelleyecekmiş gibi davranıyordu.

Borç tahsildarlarına şehirdeki evimizi vermek zorunda kalıp şimdi evimiz olarak adlandırdığımız yıkık binaya taşındığımızda bile Sophie Everhart, sahip olmadığımız parayı harcamanın yollarını bulmuştu. Onun günahı oburluktu ve aşırıya kaçma ihtiyacı sağduyuyu aşıyordu.

O zaman birilerinin bizimle ilgileneceğine ve aynı günahlara asla düşmememizi sağlayacağıma dair yemin etmiştim. Oburluk sadece maddi şeylere aşırı düşkünlük değildi.

Benim gibi günahkârlar daha çok maceraya düşkündü. Beni bir gizemi çözmek ve bunu ilk haber yapan olmak kadar heyecanlandıran başka hiçbir şey yoktu.

Bu da Jackson ile dans etmeyi ve durmayan ellerini dayanılır kılıyordu.

Bir şekilde, oyuncak bebeğin takındığı aynı donuk gülümsemeyi takınmayı başardım çünkü onu ejderhalar hakkında düzgün bir sohbet sürdürmeye teşvik etmeye kararlıydım.

Bana çarpık bir gülümseme attı, dikkati tıpkı lanetli elleri gibi aşağı doğru kayıyordu.

Normalde, romantik partnerlerimin sahte aşk beyanlarıyla beni sıkmak yerine doğrudan yaklaşım sergilemelerini tercih ederdim ama *bir* konuşma girişimi gerekliydi.

Birisi beynimi baştan çıkarmaya çalışmadıysa, yatak odama giremezdi. Son iki sezonda bir sevgilim olmamıştı. Ne yazık ki.

"Benim gibi seçkin avcılar, sırıtan kadınları tercih ederler. Sırıtabilir misin?"

O da doğru gramer kullanmayı beceremiyordu. "Hayır, lordum. Sanırım yapamam."

"Yazık. Somurtmadığın zaman oldukça güzelsin. O buz mavisi saçların..."

Yaylı dörtlüsünün kreşendosu ile zamanında geri çekildim, istenmeyen bir dokunuştan kıl payı kurtuldum, parmakları açık saçlarım yerine boşlukta kaydı.

Jackson'ın bakışları öfkeli ve aç bir hâl aldı.

Acemi olsun ya da olmasın, o da kraliyet özel kuvvetlerinin çoğu üyesi gibiydi: avın heyecanını seviyordu.

"Bana kuzeyden bahsediyordunuz, lordum. Oburluk Hanedanlığı'nın topraklarının hemen dışında dolaşan buz ejderhalarından. Bir saldırı olduğunu duydum."

"Mm. Öyle mi yapıyordum? Hatırlamıyorum."

Soruyu çaktırmadan geçiştiriyor muydu yoksa beni baştan çıkarmaya kendini çok kaptırdığından ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile dinlemeye pek aldırış etmemiş miydi anlayamıyordum.

"Görevinizin detayları nelerdi?" diye sordum, onun lonca ile ilgili deneyimsizliğinin araştırmam için faydalı olacağını umarak. "Orada uzun süre kalmayı düşünemiyorum. Oldukça izole bir yer olduğunu duydum."

"Ah! Merhametsiz Arazi. Medeni kıtanın ve Yedi Çember'in sonu. Buradan çok uzak olması nedeniyle kâbusların karargâhı olarak bilinir. En tatlı günahkârlar kışlaya sızana kadar. Sonrasında medeni davranmak, herhangi birinin zihninden geçen en uzak fikir olur."

İçimden çığlık atıyordum. "Acaba Majesteleri de sizin av ekibinizle birlikte miydi? Haberlere göre başka bir Günah Prensi de olayda yer almış."

Bu sohbeti kesinlikle daha sağlam bir zemine çekebilirdim.

"Herkes prenslerle ilgili dedikodu yapmak ister. Ama konuşulacak çok daha ilginç şeyler var. Size o buz gibi sınır arazisinde geceleri nasıl sıcak kaldığımızı anlattım mı?"

Dikkati tekrar elbisemin üst tarafına kaydı. Orada da kaldı. Görünürde, yeterince uzun süre bakarsa göğüslerimin sihirli bir şekilde ona cevap vereceği gibi bir izlenime kapılmıştı.

"Düşmanlarını kesip onların dumanı tüten iç organlarının içinde uyuyarak mı?" diye sordum tatlı bir sesle, kirpiklerimi kırpıştırarak.

Gözleri birden yukarı fırladı, karanlık gözlerindeki ateş bir anda söndü. "Anlamadım?"

"Dumanı tüten iç organlar yok yani." Dramatik şekilde iç çektim. "Acımasız vahşet fikrini oldukça sevdim. Şehvet ve şiddet... Kendini kaptırmak için ne kadar da günahkâr bir kombinasyon, değil mi?"

Yavaşça bana bakıp gözlerini kırptı. Bir taraftan sadece benim sunabileceğim vahşi, dizginlenmemiş yatak odası oyunları için bile olsa hâlâ ilgiliydi ancak bir tarafı hâlâ temkinli görünüyordu.

Sanırım onu yoğun bir orgazm yaşatıp kolayca parçalayabilecek türden kadın gibi de görünüyordum; riski tartıyor gibiydi.

Neyse ki müzik sona erdi ve birlikte geçirdiğimiz zaman bitti. Görevim başarısız olmuştu ama en azından Jackson artık hangi kafasına kulak vereceğine karar vermek için uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Kibarca reverans yaptım, sonra balo salonunun uzak tarafına doğru yöneldim. Beklediğim gibi Jackson peşimden gelmedi. Gözlerini saçları güzel taranmış soylu bir kadına çevirdi.

Ryleigh duvara yaslanmıştı, gölgelerin arasında ona doğru yürüdüğümde kehribar rengi gözleri keyifle parlıyordu. İkimiz de sıradan insanlardık ve bu etkinliklere sadece haber yapmak için davet edilmiş olsak da birçok asilzade, ortama uyum sağlamak için elimizden geleni yaptığımızdan konumumuzu unutmuştu.

"Jackson yarı âşık yarı korkmuş görünüyor. Flört etme becerilerinizi gerçekten geliştirmelisiniz Bayan Saint Lucent," diye alay etti Ryleigh. "Biraz pratik yaparsanız çok faydasını görürsünüz."

"Ya sorularıma odaklanamayacak kadar sarhoş ya da onu yatağıma götürene kadar konuşmayacak." Jackson yeni partneriyle birlikte başka bir masum çifte daha çarptı. Gerçekten tam anlamıyla sarhoştu. "Hem neden benim flört becerilerimi suçluyorsun ki?"

Ryleigh bana uzun uzun baktı. "Ondan işe yarar bir şey öğrenebildin mi?"

Geçen tepsiden bir kadeh şeytan üzümü şarabı aldım ve yarısını bir dikişte içtim. Işıltılı şeytan üzümleri ışığı yakaladı ve minyatür yıldızlar gibi göründü.

"Axton'ı paramparça etmeye ya da buz ejderhalarının bir tehdit olduğunu kanıtlamaya yardımı olacak hiçbir şey öğrenemedim."

"Bugün Axton mı oldu?" dedi Ryleigh şakalaşarak. "Prens Gluttony sonunda bu lakabı kullandığın için onur duyacaktır."

Gabriel, kahrolası Günah Prensi Axton.

Prensin tercih ettiği takma adı, gerçek adı değildi yoksa cadı, biriktirdiğim parayla çoktan onu büyülemiş olurdu. "Gabriel", tüm krallıkta Oburluk Prensi olarak biliniyordu, Yeraltı Dünyası'nın yedi kötü prensinden biriydi.

Fanilerin, Yeraltı Dünyası olarak bilinen diyarı yöneten tüm tanrılar ve tanrıçalarla ilgili mitleri ve efsaneleri olduğunu biliyordum. Krallığımıza girme izni verilen tanıdıklarım bana bu kadarını söylemişlerdi. Gerçi onlar ancak Kayan Adalar'a kadar ilerleyebilmişlerdi.

Aslında Yeraltı Dünyası her biri farklı bir Günah Prensi tarafından yönetilen Yedi Çember'e ayrılmıştı. Krallığımızın en güney kısmına daha yakında bulunan sekizinci bir diyar daha vardı ancak orası yasaktı ve Yeraltı Dünyası'nın müdavimleri tarafından genelde görmezden gelinirdi.

Batıdaki daha büyük bir adada Peri Diyarı vardı. Bizim krallığımızın en güney ucunun yakınlarında da Garez Adası bulunuyordu, vampirlerin evi. Benim yaşadığım yer olan Oburluk Hanedanlığı en kuzeydeki topraklarda yukarısında ejderhalar, küçük iblisler ve diğer yaratıkların yaşadığı vahşi topraklar vardı. Bu yaratıklar bir Günah Hanedanlığı seçemeyecek kadar çok karanlık ve çarpık ya da yalnızdılar.

Yedi Çember'de iblis prenslerin bizi dış tehditlerden korumaya yetecek kadar güçlü kalmalarını sağladığından emin olmak adına tercih ettikleri günahları ve böylece güçlerini besleyecek günahkârlara ihtiyaçları vardı. Oralarda yaşayanlar en uygun oldukları hanedanlıklara göre ayrılırlardı.

Axton'dan tamamen etkilenenlerin çoğunun aksine, ben prensten tiksiniyordum.

Onun günahına ortak olduğum için onu kişisel olarak *sevmem* gerektiğine dair bir kural yoktu. Bu da en azından eski, büyük tanrılardan birinin gerçekten de dar görüşlü olduğu anlamına geliyordu.

Birçok camia, çoğunlukla mevsimleri yöneten eski tanrılara inanmazdı ancak hâlâ kuzeyde bazı kesimlerde, onlar için adaklar adanırdı. Prensi alt etmek için kime rüşvet vermem gerektiğini bulmam gerekiyordu.

Ona özelde Prens Gluttony diye hitap etmeyi reddediyordum ve "Gabriel" de bu zampara için çok asil bir isimdi. Tercih ettiği takma ad Axton olabilirdi ama bu da bana bir silahı anımsattığı için çok farklı gelmiyordu. Prens, halkın gözünde oldukça çekiciydi ve herkes onu bir balta ile ilişkilendirebilirdi. Yıllar boyunca yeterince kalp parçalamıştı.

"Neredeyse bir haftadır hiçbir partiye katılmadı, bu da tam olarak bir asırdan fazla süredir ilk kez bir ejderha saldırısı olduğu söylentisiyle örtüşüyor," dedim. "Prensin günahını beslemek için herhangi bir fırsatı hiç kaçırdığını duydun mu?"

"Lütfen bana kaçırdığı etkinlikleri takvime işaretlediğini söyleme Adriana."

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Müzik bitti ve dansçılar bir sonraki şarkı başladığında eşlerini değiştirdiler. Skandal, reddetme veya küçümseme gibi herhangi bir ipucu olup olmadığını sessizce izledik.

Erkekler partnerlerini cilalı mermer üzerinde döndürüyor, asil kadınların etekleri renkli çiçekler gibi açılıyordu. Kimin kiminle dans ettiğini, kimin gizlice balkona kaçtığını ve kimin bahçelerden üstü başı dağılmış bir hâlde döndüğünü hızlıca not aldım.

Düşes Oleander, kazara ayak parmağını ezdiğim için bana hâlâ kin besliyordu ve bize dik dik bakmaya devam ediyordu. Saçları koyu erik renginde deydi ve ten rengine çok yakışıyordu ama ekşi mizacına hiç yakışmıyordu.

Düşes dul bir kadın olmak için fazla gençti, benden ve Ryleigh'den çok da büyük sayılmazdı. Herkes onun Oleander Dükü ile sevgisi için değil, unvanı için evlendiğini biliyordu. Bu iç karartıcı uygulama, hem ölümlülerin dünyasında hem de soylular arasında oldukça yaygındı.

Dikkatini Ryleigh'e çevirdi ve daha soğuk bir tavır takındı. Yıllar önce, arkadaşım ve eski dük arasında bir skandal olduğuna dair söylentiler çıkmıştı. Kısa süre sonra daha büyük bir skandal yaşanmasaydı, bu aslında tüm dedikodu köşelerinde yayılacak türde bir haberdi.

Gözlerimi hemen kaçırdım.

Rakip gazetelerden birinin muhabiri, saçma sapan kibirli bir takma adı olan Anderson Anders'ı gördüm ve odanın karşı tarafında şahin gibi bakışlarla herkesi izlediğini fark ettim. Yazılarının ödüller kazanmasının kaderinde olduğuna inanmaktan hoşlanırdı.

"Neden ejderha saldırısının sonuçları konusunda endişelenmiyorsun?" diye sordum sonunda.

Ryleigh iç çekti. "Kaynağın en iyi ihtimalle bile güvenilir değildi. Eğer kanıtı olsaydı, şimdiye kadar en yüksek meblağı veren skandal gazetesine gitmiş olurdu. Bunun yerine ortadan kayboldu."

"Gördüğüm o korku numara değildi, Ry."

"Olabilir ama korkusunun başka birçok açıklaması da olabilir."

"Ne gibi?"

"Büyüler. Lanetler. Kara büyü. Efsun." Ryleigh her birini tek tek söyledi. "Kahretsin, birileri Büyülü Kalem'i kullanmış ve adamın hafızasını yeniden yazmış bile olabilir. Devam edeyim mi?"

Ryleigh'in bu konuya odaklanan ilk araştırmalarından birinde ortaya çıkardığı söylentiler dışında Büyülü Kalem hakkında hiçbir şey duymamıştım ama karanlık pazarlarda ve krallığın dört bir yanındaki kişisel koleksiyonlarda, tarifsiz bir güce sahip nesnelerin var olduğunu biliyordum.

Arkadaşımın geçerli bir nedeni vardı ama muhbirin onu dehşete düşüren bir şeyle karşılaşmış olduğu hissini bir türlü üzerimden atamıyordum. Sihirden çok daha güçlü bir şey.

Ryleigh aynı fikirde değildi. Rakip bir gazetenin ayarladığı kötü bir komplo olduğunu düşünüyordu. Ancak teorilerimi bu gece tekrarlamama gerek yoktu. Balo neredeyse sona eriyordu ve geceyi bitirmeden önce daha yapmam gereken çok şey vardı.

Odayı tekrar gözden geçirdim. Jackson'ın sakarlığı ve çok cüretkâr elleri dışında başka bir skandal yoktu.

"Makalen için ihtiyacın olan şeyi buldun mu?" diye sordum. Ryleigh başını salladı. "Harika. O zaman hadi gidelim. Eve gitmek ve yatağıma kıvrılıp sonsuza dek orada kalmak istiyorum."

Ryleigh iç çekti ve kolunu koluma geçirip kapıya doğru ilerledi. "Dikkat etmezsen ölüm haberinde senden 'Günlerini çalışarak ve uyuyarak, arkadaşlarının canını zamansız ölümlerle sıkarak geçirirdi' diye bahsedilecek. Kaderimde 'can sıkıntısından ölmekten' çok daha fazlası var."

Homurdanmaktan kendimi alamadım. "Seni zavallı şey. Aileme yemek götürmek ve başlarını sokacak bir yer bulmak zorunda olmam itibarını mahvedecek. İtibarın böyle zedelenirse nasıl devam edeceksin?"

"Aynen öyle, o yüzden benimle gece mahallesine gelmelisin. Hadi bir şeyler içip Jackson hakkında dedikodu yapalım."

"Lobotomi yaptırmayı tercih ederim."

"Biliyorsun, benimle başına gelecek en kötü şey olmaz. Dans edebiliriz. Flört edebiliriz. Sabah pişman olacağımız korkunç kararlar alabiliriz. Belki gizemli bir yabancıyla tanışır ve Yedi Günah'a bir davet bile alırsın."

Bu, benim prensimize olan aşkımı herkesin önünde ilan etmem kadar olası bir şeydi ama arkadaşım umudunu hiç kaybetmiyordu.

"Belki başka bir zaman."

Ryleigh daha fazla zorlamadı ama hayal kırıklığına uğradığını biliyordum.

Ben de eğlenmek *istiyordum* ama yapamıyordum. Üvey annem kendini ailemizin refahından önde tuttuğunda neler olduğunu görmüştüm. Odak noktam iş ve geçimimi sağlamaktı ve bu... Macera ya da heyecan dolu değildi ama yeterliydi. Çünkü öyle olmak zorundaydı.

Çıkışa doğru ilerlerken çapkınların kralı, nihayet balo salonunun karşı tarafından, iki kolunun altında farklı balık etli kadınlarla birlikte salona giriş yaptı.

Oburluk Prensi başını geriye atarken sağ tarafındaki aşığı kulağına her ne söylediyse gözlerini kenarlarının kırışmasına neden olan o cesur, sinir bozucu kahkahasını atarak güldü.

Kadının boynunu hafifçe ısırmasını izlerken, genital uçuk kaptığını fark eder diye umuyordum.

Ryleigh parmaklarını yüzümün önünde şıklatana kadar durduğumuzu fark etmedim.

"Gördün mü?" dedi, başıyla prensi işaret ederek. "Kısa süre önce ejderhaların saldırısına uğramış gibi görünüyor mu?"

Hayır. Görünmüyordu. Ancak 'Önsezi' adlı o küçük ses daha derinlere inmem gerektiğini söylüyordu.

❁ ❁ ❁

Elbisem ve kenarı kürklü pelerinimin uçları kirlenmesin diye dizlerime kadar çekerek şehirde uzun, soğuk bir yürüyüş yaptıktan sonra küçük evimize girdim ve dış kapıyı olabildiğince sessiz şekilde kapatırken, karanlıkta yönümü bulmak için biraz bekledim.

Önceki gün salondaki fenerlerin gazı bitmişti.

Geçim kaynağım buna bağlı olduğu için bu en kısa sürede halletmem gereken bir sorundu. Karanlıkta makale yazmak gerçekten zordu ve ay ışığı yılın bu zamanı neredeyse hep yoğun kar yağışıyla kesiliyordu. *Karanlık Gazete* tedarik konusunda pintiydi ve bize makale başına sadece tek bir parşömen verdiği için ikinci bir sayfa kullanmama neden olan herhangi bir hata neredeyse bomboş olan cebimden çıkıyordu. Karanlıkta müsvedde hazırlamak, genelde üvey annem ya da muhbirler ilk önce almazlarsa kenara koyduğum birkaç bozukluğu da harcamama neden oluyordu.

"Yeni bir elbise için paraya ihtiyacım var."

Üvey annemin sesiyle irkildim.

Anahtarı çevirip kapıyı kilitledim ve yüzüne bakmak için yavaşça döndüm. Eski evimizden aldığımız yıpranmış kanepeye oturdu. Sırtı dik, çenesi havada, burnunun ucuyla bana bakıyordu. Soluk sarı saçları, sanki büyük bir etkinlikten gelmiş gibi örülmüş ve toka ile tutturulmuştu.

Karanlık odada bile takındığı ifadeyi biliyordum: Küçümseme.

Sanki onun kötü seçimlerinden ben sorumluymuşum gibi.

En iyi pelerinimi çıkarırken bana baktı ve küçük odadaki gerilim arttı.

Sadece haber yapmak için gittiğimi bilmesine rağmen bir baloya gitmiş olmamdan nefret ediyordu. Sophie Everhart, bunun eski akranlarıyla *onun* vals yapacağı ve içki içeceği bir şey olması gerektiğini düşünürdü.

İblisler, insanlardan çok daha yavaş yaşlanırlardı bu yüzden Sophie hâlâ otuz yaşından fazla göstermiyordu. En az iki katı daha yaşlı olduğunu biliyordum. Ve ne yazık ki hâlâ bihaberdi.

Babamla tanıştığında ben daha sekiz yaşındaydım ve annem öleli bir ay olmuştu, babam ciddi anlamda yas tutuyordu. Sophie babamın servetine âşık olmuş, onu beğenmiş ve bana hiçbir zaman anlayamadığım nedenlerden ötürü zar zor tahammül etmişti. Belki bunun nedeni ona babamın kalbinde hep ikinci sırada olduğunu hatırlatmamdı ve Sophie sıradan birine karşı kaybetmeyi sevmezdi.

"Harcayacak başka paramız kalmadı," dedim ses tonumu hoş tutmaya çalışarak. "Bu hafta kirayı ödemeliyim. Ve gaz almamız gerekiyor. Çok

fazla parşömen üzerinde çalışıp masaya yiyecek bir şeyler koyma lüksüm yok."

Bu hafta pazardan patates alabilirsem şanslı olacağımızı belirtmeye gerek görmedim; diğer her şey söz konusu bile olamazdı.

Gerçi Sophie'nin bu konuyu çok umursamadığını düşünüyordum. Söz konusu bu olduğunda her zamanki gibi o ve Eden için kendi payımı vereceğimi biliyordu.

"Bana elbise için para vereceksin tatlım. Yoksa babanın ıvır zıvırlarından daha fazlasını satmak zorunda kalabilirim."

Öfke içimde derinlerden yükseldi ama onu yuttum. Babamın eşyaları benim en değerli varlıklarımdı.

Aslında geriye kalan tek şey babamın sattığı eşyaları kaydetmek için kullandığı küçük bir defterdi ve el yazısının manevi değeri dışında hiçbir ederi yoktu. Ve annemle nişanlandıklarında ona verdiği, sonra da bana geçen bir küpe ve bilezik seti vardı. Ne yazık ki bileziği yıllar önce kaybetmiştim. Bunun dışında, ben hariç hiç kimse için bir değeri olmayan birkaç eşya daha vardı.

Yeni, onun bencilliğini kırmaktaki tek şansım olan bir yaklaşım izlemeye karar verdim.

"Eden'ın ayakkabıya ihtiyacı var. Kira ve temel ihtiyaçlarımızı halletikten sonra bu ayki harcamamızın bu olacağını kararlaştığımızı sanıyordum."

Üvey annem yavaşça yerinden kalktığında, boynundaki elmas kolyede parmaklarını gezdirirken oldukça masum görünüyordu. Gözlerim devasa taşa kaymasın diye kendimi zor tuttum.

Kolyeyi satabilir, elimize bütün yıl yiyecek ve barınak için endişelenmememizi sağlamaya yetecek kadar çok para geçmesini sağlayabilirdi. Muhtemelen kendi küçük evimizi bile satın alacak kadar paramız olurdu ve artık hiçbir ev sahibine borçlu kalmazdık.

Ama bunun için fedakârlık yapması gerekirdi.

Bunun yerine elmasları evde takarak, duvarlarımızı kemiren farelere ve diğer haşerelere gösteriyordu ve onlar da kilerde kırıntı bulamadıkları için hayal kırıklığına uğrayıp hızla kaçıyorlardı.

Beni elmasa bakarken yakaladı ve dudakları sanki gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı.

"Beni yanlış anladın hayatım. Elbise çoktan sipariş edildi. Bu hafta parayı bul yoksa ben bulurum. Ve satılanlar benim ıvır zıvırlarım olmaz."

ÜÇ

Prens Gluttony

Yatak odamın kapısının aralıksız çalmasıyla gördüğüm en günah dolu kâbustan uyandım. Sırt üstü döndüm, nefes nefeseydim, aletim acı verici bir şekilde kalkmıştı, ipek kaplı tavana bakarak kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Bu müdahaleyle rahatlamış mıydım yoksa sevgilimi, yatağımın ayaklarına bağlayıp süt beyazı bacaklarını genişçe açtığım anda uyanmak zorunda kaldığım için sinirlenmiş miydim karar veremiyordum.

Birden tüylerim diken diken oldu. O tatlı, sımsıkı... Şeyi cezalandırmak için yapacaklarımı düşününce...

"Majesteleri?"

Yardımcı kumandanım Val, kapıyı daha da sert çaldı. Sanki zavallı odamın kapısında yarattığı o ilk küçük çaplı sismik olayı duymamışım gibi. Ses tonu sert, huzursuzdu. Bu izimi sürdüğü ve sabrının taştığı anlamına geliyordu.

Duvarları kaplayan çürümüş kobalt mavisi ipek kumaşa, yerlere taşan gümüş rengi çok sayıdaki yastığa, kabarık kürk battaniyelere baktım. Benim odam *değildi.*

Bulanık bir anı anımsadım; Gunners balosundan sonra ve gün doğmadan önce, sendeleyerek âşıklar için ayırttığım konuk odasına girmiştim.

Ama önce şeytan üzümü şarabından birkaç şişe fazla içip çevremdeki şeytanlara arzuladıkları sefahat düşkünü prensi göstermiştim. Wrath'ın iyileşmesini gizlice izlemek için onun sarayını ziyaret ettikten sonra daha fazla yayılmadan söylentileri bastırmak için halka görünmenin en iyisi olduğuna karar vermiştim. En iyi, kısaca Shayde olarak bilinen, casusum

Merhametsiz Arazi'nin neredeyse aşılmaz duvarlarını bir şekilde aşarak söylentilerin yayıldığını bildirmişti.

Kadın ya da erkek avcılarımdan biri kiminle konuştuğu konusunda dikkatsizce davranmıştı. Bu, söylentiler o malum dedikodu yazarına ulaşmadan önce halletmem gereken bir sorundu.

Bir önceki geceyi gülümseyerek hatırladım. Sarayımın dikkatini dağıtma görevimi çok ciddiye almıştım. Gereğinden fazla konuşan avcıyla ilgili durum haricinde kardeşim güzel iyileşiyordu ve ejderha saldırısı her ne kadar vahşi olmuş olsa da kimsenin ölmediği münferit bir olay gibi görünüyordu. Günahımı diğer yöntemlerle beslemeyeli epey uzun zaman olmuştu. Bir buz ejderhasını avladığım zamanki kadar güçlü değillerdi ama şimdilik yeterliydiler.

Dün gece kesinlikle iştahımı tatmin etmişti.

Sıcak bir el çıplak göğsümü okşadı, dövmemin çizgilerini takip etti.

Yalnız olmadığımı unutmuştum.

Kızıl saçlar, esnek vücuduna dökülmüştü...

Callie miydi? Cassie miydi?

Başım detayları hatırlayamayacak kadar çok ağrıyordu. Yavaşça karnımın sert çıkıntılarını okşadı, aşağı doğru ilerleyişinden niyeti belliydi.

Gözlerimi kapatırsam, kolayca rüyama geri dönebilirdim.

Kâbus diye hatırlattım kendime. Bariz bir kâbustu. Baloya adım atıp *o kadını* gördüğüm anda, sanki ben krallığın baş belasıymışım ve dünyayı benden kurtarmaktan başka bir isteği yokmuş gibi gözleri bana kilitlendiğinde başlayan bir kâbustu.

Neredeyse bir hafta boyunca, Yedi Çember'in lanetinden ve onun acımasız haberlerinden kaçınmıştım. Ve sonra o, oradaydı. Bayan Adriana Saint Lucent, mavi saçlı, mavi gözlü, yaramaz kız somurtarak duruyordu. Kasıtlı olarak iki âşığı yanımda getirmiş, partiye girdiğimde onun hoşnutsuzluğunu besleyerek, çok kibirli, umursamaz şeytan prens gibi davranıp odanın diğer ucundan bana attığı karanlık bakışları fark etmemiş gibi yapmıştım.

Halka açık yerlerdeki davranışlarımı ne denlihor gördüğünü bilmek, bana tuhaf bir şekilde heyecan veriyordu.

Düşmanının gecesini mahvetmek kadar tatmin edici bir şey yoktu.

Cassie/Callie'nin bileğini hedefine ulaşmadan önce nazikçe tuttum, sonra yatakta döndüm ve düşük bel pantolonum üzerimde olduğu için şükrederek kalktım.

Vücudumun sapkın fantezisini bırakmayı reddetmesine sessizce küfrederken aşırı yumuşak halının üzerinde çıplak ayakla yürüyüp canımı sıkan kaynağa ilerledim.

Kapı, Val'in sonraki darbesiyle neredeyse menteşelerinden çıkıyordu.

Hızla kapıyı açıp ısrarla ereksiyon hâlinde kalan durumuma rağmen ona en masum ifadeyle baktım. Bunu görmemek için aklını kaçırmış olması gerekirdi ama Val asla aklını kaçırmazdı.

Bu durumda onun için çok talihsiz bir durumdu.

Val içinden küfretti, sonra gözlerini kısarak mahmur bakan yatak arkadaşıma baktı. Muhtemelen kürklerin altında düzgün giyinip giyinmediğini kontrol ediyordu. Giyinmemişti...

Callie/Cassie'nin battaniyeyi düşürdüğü sırada döndüm, yuvarlak göğüslerini ve uçlarındaki dik tomurcukları, ikinci adamımı sabah randevusunda onu tatmin etmeye ikna etmeye çalışarak alenen gösterdiğini gördüm. Açıkça. Kaşlarımı kaldırarak daha çok onu kızdırmak için sorgular gibi baktım.

Val, bu öngörülebilirlik karşısında gözlerini devirdi.

"Zor bir gece mi geçirdiniz, Majesteleri?"

Beyaz-sarı saçlarını kemikli yüzünden geriye doğru örerek toplamıştı, gözleri kuzeydeki çoğu insanınki gibi masmavi parlıyordu. O benim teatral davranışlarımı pek önemsemezdi ki bu ironikti çünkü benim gücümü beslemek için tasarladığı abartılı partiler ve etkinliklerle imajımı oluşturmama yardım etmişti.

"Güneş doğmadan prensini uyandırmak kötü bir huy."

"Güneş doğalı *bir saat* geçtiğini ve kuzey kulesinde ilgilenmeniz gereken krallık işleri olduğunu varsayarsak bu duruma aldırmayacağınızı düşündüm."

"Kuzey Kulesi" buz ejderhaları ve avcılarım da dahil Merhametsiz Arazi'nin kuzeyindeki diğer her şeyle ilgili konular için bir parolaydı. Jackson sorgulanmak için buradaydı.

Kâbusumdan kalan her türlü tahrik olma unsuru anında kayboldu.

Gömleğimi attığım sandalyeden aldım, botlarımı giydim, sonra Cassie/Callie'ye sinsi bir gülümsemeyle baktım. "Her zamanki gibi bir zevkti."

Kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık vardı. Val'in bile fark etmediğini düşündüğüm bir kırışıklık.

O, benim en gizli sırlarımdan birini açığa vurmadan önce odadan çıktım.

Korumam gereken bir itibarım vardı ve eğer o gerçeği ağzından kaçırırsa, son birkaç yılda inşa ettiğim her şey mahvolurdu.

❁ ❁ ❁

Val, benimle aynı hızda yürürken doğu kanadından geçip kuzey kulesine giden geniş, aydınlık koridora döndük. Mermer zemin botlarımızın altında parıldıyordu, sesler tüm salonun ortasını kaplayan kobalt ve gümüş renkli halı ile azalıyordu.

Yoldan geçtiğimiz altın yaldızlı çerçeveler içindeki renkli sanat eserleri, taze kesilmiş çiçek buketleri, kokulu mumlar veya koridorun her iki yanına eşit aralıklarla yerleştirilmiş sütunların üzerinde sergilenen karmaşık heykeller neredeyse hiç dikkatimi çekmiyordu. Birkaç metre aralıklarla yerleştirilmiş tabaklar ve tepsilerde sunulan leziz tartlar, çikolatalar ve diğer hamur işleri, oradan geçen herkesi durup tatmaya davet ediyordu.

Oburluk Hanedanlığı'nın neredeyse her köşesi, herhangi bir misafir ya da hizmetkâr bu gösterişli alanda gezer ve kendini kaptırmak isteyebilir diye duyulara hitap eden ziyafetlerle doluydu.

Normalde, yardımcım bir kadeh köpüklü şarap alır ve halka açık etkinlikten sonra gelen tüm raporları bana aktarırdı.

Bugün ise bel kemerine bağlanmış bıçakları parmaklarıyla okşuyordu.

"Anlat bakalım." Ona yan gözle baktım. "Bana vermek için can attığın bilgece tavsiye nedir?"

Eli bir bıçağın sapında durdu. Val'i biraz tanıyorsam ya beni bıçaklamayı düşünüyordu ya da bir şey düşündüğünü saklamaya çalışıyordu.

Benim hoşlanmayacağımı bildiği bir şeyi.

"Bayan Saint Lucent bu sabah seninle ilgili başka bir dedikodu yazısı yayınladı."

"En azından ne kadar yakışıklı olduğumu şiirsel bir dille anlatmış mı?"

Val yürüyüşünü hiç bozmadan bana şaşkınlık dolu bir bakış attı. İkimiz de Adriana Saint Lucent'in benimle ilgili iyi bir şey yazmasının hiçbir şekilde mümkün olmadığını biliyorduk.

"Diğer renkli ifadelerin yanı sıra sana aşırı kendine güvenen, acımasız bir çapkın, dedi."

Dudağım seğirdi. "Sonunda. En iyi özelliklerimin takdir edilmesi."

"Baloya katıldığın iki leydinin kız kardeş olduklarından haberin var mıydı?"

"Pek konuştuğumuzu hatırlamıyorum."

Val dudaklarını birbirine bastırdı. "Adriana ayrıca senin kardeşinden çok daha miskin olduğunu da yazmış. Saygısızlık etmek istemem ama bir gün sarayın gerçekten onun sert yorumlarını dinlemeye başlayabilir ve bazıları günahına ihtiyaçları olsa bile senin tuhaflıklarından bıkabilir."

Derin bir nefes verdim. Bu dengede durmanın zor olduğu ince bir çizgiydi. Karşılığında gücümü besleyen günahkârlarımı beslemek için, onları aynı zamanda şehvet gibi başka bir Günah Hanedanlığı'na göndermeden, aşırıya kaçmak.

Val'in, Adriana'nın bu üstü hafif kapalı hoşnutsuzluğuyla ilgili tedirginliğini anlayabiliyordum; bu durum sonunda Hanedanlığımın gücünü etkileyebilirdi. Ancak şu anda endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Buz ejderhalarının korkutucu hikâyesini kimin anlattığı gibi.

Koridorun sonundan sessizce kuleye giden dolambaçlı merdivenleri çıkarken gerginlik her adımda artıyordu. Yarıya geldiğimizde Val sonunda sabahtan beri aklında olduğundan şüphelendiğim şeyi söyledi.

"Tavsiyem aynı. Ya muhabiri sarayından tamamen uzaklaştır ya da onu sessiz kalması için büyülü bir anlaşma ile bağla. O bir yük."

Bu aramızda sıkça geçen bir tartışmaydı ve nasıl hareket edeceğimiz konusunda anlaşamadığımız nadir durumlardan biriydi. Onun fikrini dikkate alıyordum ama muhabirle uygun gördüğüm şekilde başa çıkacaktım.

Merdivenin başına geldiğimizde Val, savaş odası kulesinin dışındaki koridorda bekleyip atma bıçaklarını döndürerek kimsenin casusluk yapacak kadar yaklaşmamasını sağlıyordu.

Ön hazırlık yapmadan sade bir şekilde döşenmiş odaya girdim, kapı arkamdan o kadar sert kapandı ki odanın karşı ucundaki vitraylı cam titredi. Burası kale içinde lüks bir şekilde dekore edilmemiş birkaç yerden biriydi; kule odası komplo kurmak ve plan yapmak için tasarlanmıştı. Burada aşırı süslemelere gerek yoktu.

Jackson kalkarken neredeyse yerinden düşüyordu. Arkasına yaslanmış, çizmelerini yıpranmış ahşap masama dayamıştı, kollarını başının arkasında birleştirmiş, meşhur bir meyhane şarkısı mırıldanıyordu.

Merdivenlerden gizlice çıkmamıştım; içgüdüleri daha keskin, daha gelişmiş olmalıydı. Lonca içinde ilerlemek istiyorsa, çevresine karşı uyanık kalmak konusunda öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Felix'i, ikinci aşama girişin bir parçası olarak sahada tüm umut vadeden avcıları test etmekle görevlendirmiştim, bu yüzden Jackson'ın öğrenmek için hâlâ zamanı vardı.

Garip, neredeyse sevimli bir şekilde bana yanında olmaktan aşırı heyecanlı, kocaman umut dolu gözleri olan ancak yere işemenin hoş karşılanmadığının tamamen farkında olmayan bir köpek yavrusunu hatırlatıyordu.

Bir hayalden ya da uykudan uyanıyormuş gibi yavaş yavaş gözlerini kırpıştırdı.

Tek kaşımı kaldırıp bekledim. Bana sanki prensi değil de hayal gücünün bir ürünüymüşüm gibi bakmaya devam ediyordu. "Eee?"

Jackson toparlanırken çizmeleri kireçtaşı zemine çarptı, eğilerek selam vermek için ayağa fırladı.

"Kalk ve rapor ver." Sesim çelik gibi sertti. Acemi avcının hemen toparlanmasını sağlamıştı.

"Kadın avla ilgili bir sürü soru soruyordu."

Burnumun direğini sıkmamak için kendimi zor tuttum. "Bayan Saint Lucent'den bahsettiğini düşünüyorum. Bir rapor verirken her zaman konuyla başla, sonra olanları anlat. Avla ilgili *tam olarak* ne soruyordu?"

"Saldırı olduğunu, bir prensin dahil olduğunu biliyordu. Benim ne bildiğimi öğrenmek istedi ama eğitimini aldığımız gibi konuyu değiştirdim."

Jackson keyifle başını salladı. "Hoş kız, berbat bir flört. Ona geceleri kışladan bahsedince dumanı tüten iç organlardan bahsetmeye başladı. Ereksiyonumu neredeyse öldürdü."

Dudaklarımın kenarında *neredeyse* bir gülümseme belirdi. Dostane bir anlamı yoktu. Ve Jackson bu nüansı anlamış gibiydi.

Gözlerini kırparak bana bakarken, tepesinde belirdikçe artan gerginlikten pek emin değildi.

Bir hata yapmıştı.

"Merhametsiz Arazi'de olanların orada kalması gerekir," dedim boğuk bir sesle. "O konu nasıl açıldı?"

"Hatırlamıyorum." Yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. "Ama poposunun taş gibi olduğunu hatırlıyorum."

Belki de sandığım kadar akıllı değildi.

"Onu elledin mi?"

Duyulur bir şekilde yutkundu. "Dans ediyorduk..."

"Ve? Birden senden balo salonunun ortasında onu ellemeni mi istedi?"

"Tam olarak hayır, Majesteleri."

O bakışlarını kaçırana kadar baktım, odanın sıcaklığı birkaç derece düştü. Tüm Günah Prensleri hoşnutsuzluklarıyla ortamı etkileyebilirlerdi. Jackson benim ifademi yanlış yorumlamış olabilirdi ama buz gibi bir odanın ne anlama geldiğini kimse yanlış yorumlamadı.

"Kraliyet avcı loncasının benim doğrudan bir yansımam olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bir daha asla Bayan Saint Lucent'e veya herhangi bir göreve *asla* dokunma. Aslında bir daha izni olmadan *asla* kimseye dokunma. Yoksa iç organları buharlaştırmaktan bahseden ben olurum. Ve sana söz veriyorum, sadece onlardan bahsetmekle kalmam avcı adayı. Anladın mı?"

"Bir daha olmayacak, Majesteleri."

Bacaklarının titremesi ve küçük, yuvarlak odayı kaplayan ter kokusunu göz önüne alarak ona inandım. Bir adım geri çekildim. "Başka ne sordu Bayan Saint Lucent?"

Jackson kadının her bir sorusunu, kendi kaçamak cevaplarını, gereksiz ama yarı eğlenceli bir şekilde Adriana'nın dans pistinde nasıl davrandığına dair yorumlarını ve alkollü sıcak çikolata istasyonunda brendi aromalı *marshmallow* bulunmamasına dair uzun bir monolog şeklinde konuştu.

"Eğer loncada ilerlemek istiyorsan sağduyulu davranmanı beklerim. Artık arkadaşlarını etkilemek için hikâyeler anlatma. Merhametsiz Arazi'nin korunan duvarları dışında avlanma hakkında konuşma. Eğer kazara ya da kasıtlı olarak başka bir söylenti çıkarırsan, loncadan atılacaksın ve loncayla ilgili tüm anıların silinecek. Rütbe ihlaline müsamaha göstermeyeceğim."

Karşımda küçülene kadar ona baktım. Jackson'ın bu söylentileri başlatan kişi olduğundan şüpheleniyordum.

Av hakkında bir daha asla konuşmayacağına dair söz verince, onu gönderip kuledeki kemerli pencereye yürüdüm ve aşağıdaki şehre baktım.

Kar yoğun bir şekilde yağıyor, kiremit çatıları ve parke taşlı sokakları kaplıyordu.

Gözlerim Oburluk Hanedanlığı'nın bulunduğu dağın eteğindeki en yakın caddeyi takip etti, en sevdiğim tavernayı geçip gece mahallesi boyunca ilerledi ve sonunda matbaacıların bulunduğu caddede durdu. Şehrin, skandal gazetelerinin bulunduğu ve işçi sınıfının yaşadığı kasaba evlerinin sınır olduğu bölge.

Benim tatlı felaketimin bulunduğu yer.

Val haklıydı. Adriana Saint Lucent bir sorundu. Jackson arkadaşlarına, ailesine veya en sevdiği barmenine böbürlenmiş olabilirdi ama Adriana'nın bu kısa sürede nasıl olduysa avın ve ardından Wrath'a yapılan saldırının ayrıntılarını bilen bir muhbir bulmuş olması etkileyiciydi.

Ve tehlikeliydi.

Bir sonraki hamlemi çok dikkatli hazırlamalıydım. Onu oyun tahtasından çıkarmak ilk önceliğimdi.

"Majesteleri?" Val kapıyı araladı, başını soktu. "Silvanus burada."

❁ ❁ ❁

Oburluk Hanedanlığı'nın ahırlarının arkasında, sarayımın gözlerinden uzaklarda, armasız bir araba birden durdu. Uzun Arnavut kaldırımlı yolda ilerlemelerine rağmen ne tekerlekler ne de atlar tepeye tırmanırken hiç ses çıkarmamışlardı. Atların gözlerinin akı, yere vurdukları sırada parladı, burun delikleri büyüdü; doğal olmayan sessizlikten rahatsız oldukları belliydi.

Bu huzursuzluktan benim bile tüylerim diken diken oldu.

Aracı gizleyen büyü kalkana kadar bekledikten sonra yaslandığım çitten uzaklaştım. Ayağımın dibindeki feneri aldım ve arabaya ilerlerken çizmelerim sert karı eziyordu. Arabacı koltuğunda sıçradı, ben gölgelerin içinden çıkarken kasları gerildi. Fenerimi yakıp yukarı kaldırıncaya kadar öyle kaldı.

Kapüşonumu alnıma kadar indirmiştim ve neredeyse bir saattir fırtınada beklemekten etrafıma yaydığım sessiz tehditle sürücünün korkusunu anlayabiliyordum.

Ama tepkime neden olan o değildi. Bu onur sadece yolcusuna aitti.

Fenerin sıcak ışığı gerginliği azalttı. Arabaya yaklaştım ve arabacıya sağlam bir para kesesi uzattım.

"Gizliliğin için teşekkürler, Niles."

"Her zaman, Majesteleri."

Para kesesini arabacıya attım ve işimize koyulabilmemiz için Val'in saygıdeğer misafirimizi almak için gölgelerin arasında hâlâ oyalandığı yeri işaret ettim.

Val daha arabanın koluna uzanmadan Sascha arabadan indi, gece yarısı rengindeki pelerininin başlığını geriye attı ve etrafına bakarak yalnız olduğumuzdan emin oldu. Kar taneleri, onun aynı derecede koyu renkli buklelerine erirken soğuk havadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Beni rahatsız edici bir bakışla süzdü, gülümsedi. Bu gece bir prensten çok bir suikastçıya benziyordum ve tacım hiçbir şekilde görünmüyordu ama hançerim fırtına bulutlarının arasından sızan ay ışığının kurşuni rengiyle parlıyordu.

Feneri yere bıraktım.

"Bir şey unutmuyor musun?"

Cadının gözleri rahatsızlıkla parladı ama sonra eğilerek selam verdi ve bekledi.

"Majesteleri..."

"Bir daha gecikirsen senin peşine bizzat ben düşerim Sascha."

Yutkunurken boğazında bir hareket oldu.

"Özür dilerim Majesteleri. Bir daha olmayacak." Eldivenli elini avucu yukarı dönük olarak uzattı. "Yarısı önden, her zamanki gibi."

Val'in parmakları en sevdiği fırlatma bıçağında gezinirken, Sascha'nın küstah ses tonundan hiç hoşlanmadığı belli oluyordu. İblisler ve cadılar can düşmanlarıydı ve en ufak bir hareketle bile hemen öfkelenebilirlerdi.

Aralarına rahat bir tavırla girdim.

Sascha'nın türlerimizin birbirinden ne kadar nefret ettiğini unutması için aşırı miktarda para ödemiş ve ilişkimizi daha da tatlı hale getirmek için, onun benim camiamda kalıcı bir eczane dükkânı açmasına da izin vermiştim. Çoğu cadı Kayan Adalar'da yaşıyordu ancak Sascha ya cadı meclisinden kovulmuştu ya da paylaşmadığı nedenlerle ayrılmayı seçmişti.

Tüm Günah Prensleri gibi ben de yalanı hemen anladığım için benim sarayımda kalmayı talep edip herhangi bir intikam planı yapmayacağına yemin ettiğinde ona inanmıştım.

Özellikle bu cadıyla onlarca yıldır uğraşıyordum ve bir savaş başlatmadan onu nasıl iğneleyeceğimi gayet iyi biliyordum.

Ona dişlerini gıcırdatmasına neden olacak bir ifadeyle aylakça sırıttım. "Val? İlk para kesesini hanımefendiye uzat."

Para alışverişi gerçekleşirken, iri ejderhanın beklediği ağaç sırasına doğru baktım. Benim talimatımla Silvanus, onu kimsenin görmemesi için alçaktan uçmuş, sonra da buluşma noktamıza kadar yürüyerek gelmişti.

Arada sırada burada avlar düzenlediğim için, ejderhalar benim arazimde çok nadir görülmezlerdi ancak şu anda dolaşan söylentiler nedeniyle gereksiz yere görülmelerini önlemek istiyordum. Ahırlarım, şatodan yeterince uzaktaydı ve tepenin üzerinde, gizli buluşmalar için bahçelere veya teraslara dökülmüş olabilecek sarhoş saraylılardan bizi gizleyecek kadar yüksekti.

"Hazır mısınız?" diye sordu cadı, para kesesini açarak.

Başımı salladım. "Sil. Bize katılmak ister misin?"

Ejderha sesimi duyunca burnundan soludu ama açıklığa doğru ilerlerken gelişiyle hava buz kesti. Hem Val hem de cadı yaratığın bu kadar yaklaşmasından ürpermişlerdi.

Sascha paraları korsesine soktuktan sonra Latince bir şeyler fısıldayarak elleriyle kendi ana dilinde bir sürü küfür olduğuna yemin edebileceğim sert hareketler yaptı.

Hızlıca Silvanus'un kısık gözleriyle izlediği yere yürüdü ve hareketleri tekrarlarken, dişleri takırdamaya başlayınca acele etti. Buz ejderhaları, aktif olarak gayret etmediklerinde bile görkemliydiler. Varlıkları ölümsüz olmayan herkes için oldukça haşindi.

Sascha işini bitirince bir tütsü demeti yaktı ve tepeden tırnağa kadar gezdirirken kaşından başlayarak terlemeye başlamıştı.

"Bitti mi?" diye sordum, hançerimle tırnaklarımı temizlerken.

Hiç yaşlanmıyor gibi görünen elini, yine avucu yukarıda uzattı. Kolundaki hafif titremeyi fark ettim. Bunun korkudan mı yoksa sadece buz gibi havadan mı kaynaklandığını tam olarak kestiremiyordum.

"On beş dakikanız var."

"Büyün ve sessizliğin için," diye hatırlattıktan sonra para kesesini avucuna bıraktım. Val arabasına kadar ona eşlik ederken beni ve Silvanus'la baş başa bıraktı.

Bir süre herhangi bir saldırganlık belirtisi var mı diye onu süzdüm.

Bana sinirli bir şekilde burnunu çekerek baktı.

Eğer benim ihtişamımı görmek istediysen, sihirbaz sülüğe ödediğin para gereksiz yere fazlaydı ama senin günahını düşünürsek şaşırtıcı da değildi.

"Cadı. Ve bana küstahlık yapma. Neden burada olduğunu biliyorsun."

Saldırı.

"Hayır, seni davet ettiğim maskeli balo. Tabii ki saldırıdan bahsediyorum. Wrath hâlâ iyileşiyor ve onun intikam istememesi için pullu tanrılarına dua etsen iyi olur."

Kardeşinin öfkesi beni ilgilendirmiyor.

Dudaklarım sinsi bir şekilde kıvrıldı ve dişlerim göründü. Bu, ejderhaların hoşuna giden bir şey değildi. Dişlerini göstermek, kılıç çekmeye benzer bir şeydi.

"Diri diri derini yüzüp karısı için güzel çizmelere dönüştürdüğünde daha farklı hissedebilirsin."

En azından sen hoş olacaklarını düşünüyorsun.

"Kızgınsın, değil mi?"

Yine öfkeyle nefes aldı, kutup soğuğundaki nefesiyle havaya buz parçaları saçtı ama sessiz kaldı. İnatçı, lanet olası yaratık. Yavruyken de aynı şekilde küçük pençeleriyle yeri kazardı. Yüz yıl sonra da pek bir şey değişmemişti.

"Hectaurus'un neden saldırdığını açıkla yoksa seni Öfke Hanedanlığı'na teslim etmek zorunda kalabilirim."

Sanki buna izin verecekmişim gibi, seni iblis. Alfa birkaç ay dönümü önce savaştığı başka bir yaratıktan bir şey bulaştığına inanıyor. Kuzey ormanlarında dolaşan iğrenç yaratıklardan biri. Sürünün geri kalanına ne olduğu ise içgüdüseldi.

Acımasız araziye cesaret edip giren birçok canavar ve küçük iblis vardı. Bir ejderhanın savaşmak veya öldürmek istediği herhangi bir yaratık hakkında iyi bir açıklama elde etmek genellikle boşuna bir çabaydı; neredeyse tamamen avlarını öldürmeye odaklanırlardı ama yine de denemeye değerdi.

"Hangi yaratıkla savaşmış? İblis mi? Cehennem canavarı mı? Şekil değiştiren mi? Peri mi?"

Silvanus'un kuyruğu karların üzerinde sallandı. *Pençeleri ve dişleri olan bir yaratık.*

"Bu işleri oldukça kolaylaştırıyor."

Silvanus alaycı tavrı görmezden geldi. *Önemli değil. Yaratık savaşta yok edildi.*

Bu şaşırtıcı bir gerçekti. Birçok yaratık ejderhayla yapılan bir mücadeleden kurtulamazdı. Biz şanslıydık. Wrath'a saldırdıktan kısa süre sonra ejderhalar uçmuşlardı. Avcılarım yaralarla uzaklaşmışlardı ama hepsi kurtulmuştu.

"Alfanız bunun münferit bir olay olduğunu mu düşünüyor, yoksa ele almamız gereken bir şey mi?" Kavgayı anımsadım. "Gözlerin garip bir şekilde büyümüştü. Aloysius da oldukça agresifti."

Ejderha bana dramatik bir şekilde bakarken kirpiklerini kırptı.

Şimdi gözlerim ne durumda, büyük prens? Hâlâ seni korkutuyorlar mı?

Ona düz, keyifsiz bir bakış attım ve bu da onu öfkelendirdi. Bu gece nadir görülen bir ruh hâlindeydi.

Aloysius sinirli. Ve Hectaurus'a gelince, onunla ilgilenildi.

Gözlerimi devasa canavara bakarak kıstım. "Sürgüne mi gönderildi?"

Silvanus sivri başıyla sert bir şekilde onaylarken, elması andıran pulları kara ışık prizmaları yansıtıyordu.

Anlaşmaya aykırı davranarak, Hectaurus tüm sürünün güvenliğini tehlikeye attı. Alfa liderimiz onun boğazını parçaladı ve kemikleri kalana kadar yedi.

Bu vahşet içime işlerken duygularımı yüzüme yansıtmadım. Doğanın kendi kanunları olduğunu kendime hatırlattım. Avcı ya da av. Öldür ya da öl. Tek bir zayıf halka herkesi tehdit ediyordu. Merhamet onların idrak çerçevesine girmiyordu; merhamet kavramı onların hayatta kalmasına tehdit oluşturuyordu.

"Ya alfa şimdi bir hastalık kaptıysa ya da Hectaurus'un kaptığı şeye maruz kaldıysa?"

Silvanus buz gibi bir nefes verdi.

Alfa, iyileştirici alfa sihriyle korunduğu için değişmedi ve bu doğrulandı.

Bu hepimiz için bir uyarıydı. Yasası çiğnendi, cezasını hemen verdi. Bir alfa zayıflık gösteremez. Merhamet de gösteremez.

Bunu gönderdi.

Silvanus kenara çekildi, tüylerle kaplı kanatlarını sakladığı şeyi ortaya çıkarmadan önce bir kez daha çırptı. *Yozlaşmış ve kutsal olmayan her şeyin aşkı adına diye düşündüm*, tiksintimi gizleyerek. Karın içinden gümüş rengi diş izleriyle dolu devasa bir ejderhanın kafatası çıkıntısı belirdi.

Sırtımdan bir ürperti geçti.

Bu korkunçtu. Hectaurus, sosyalleşmesine yardım ettiğim bir başka yavruydu. Kardeşime saldırmasından hiç hoşlanmamıştım ama kemiklerinin tamamen temizlenmiş olduğunu görmek...

Dikkatimi tekrar beni yakından seyreden Silvanus'a çevirdim.

"Barış teklifini kabul ediyorum. Ancak av bir sonraki dolunaya kadar ertelenecek. Sürünün bundan sonra tüm anlaşma kurallarına uymasını bekliyorum."

Alfa'ya memnun olduğunu iletirim. Sonraki dolunayda savaşmayı dört gözle bekliyoruz.

Buz ejderhasına gitmesi için izin verdim ve alfasının bana gönderdiği ürkütücü hediyeye bakarken öğrendiklerimi düşündüm. Her halükârda, bu münferit bir olay olduğunu gösteriyordu.

Ancak saldırının makul bir açıklaması olduğu için hissettiğim en önemli duygu rahatlama değildi. Ejderhalarla kendi başına savaşacak kadar cesur ya da aptal bir yaratık varsa ve bir tür delilikle enfekte olmuşsa, sonunu getirmeden önce kime ya da neye saldırmış olabileceğini kimse bilemezdi. Yaratık ölmüş olsa bile bu tehdidin sona erdiği anlamına gelmezdi.

Felix'i hasta görünen herhangi bir yaratık olup olmadığını araştırması için ormana gönderecektim.

Tüylerim diken diken oldu. Bunun kısmen, boş gözleri ve hırpalanmış hâliyle bana dik dik bakan ejderha kafatasından kaynaklandığına karar verdim. Şatoya döner dönmez onu onurlandıracak bir mezar odasında hemen kraliyet mozolesine yerleştirilmesini emredecektim.

Tedirginliğim ejderhanın kemiklerini gömme planımla da geçmedi. Bunun kısmen hâlâ çözmem gereken küçük bir sorun olan Bayan Adriana Saint Lucent ile ilgili olduğunu hissediyordum.

İlk iş: Felix kuzeyi ararken, ben de bir grup seçkin akademisyeni saldırının nedenini doğrulamak için buz ejderhalarını etkileyebilecek hastalıkları araştırmakla görevlendirecektim. Ardından gereksiz paniği önlemek için çevremdeki insanların olaydan haberdar olmamalarını sağlayacaktım.

Anlık tehdit kesinlikle geçmiş olabilirdi ama etrafıma yaymak için çok uğraştığım o güven duygusunu paramparça etmek ve histeri yaratmak için tek bir makale yeterli olabilirdi.

Şatoya geri dönerken, Jackson'ın işgüzar muhabirle ilgili söylediklerini düşündüm ve yavaş yavaş kafamda bir plan oluşmaya başladı.

Planı yapmak birkaç gün sürerdi ama Adriana'nın ejderhalar hakkında dedikodu yaymasını veya hikâyeyi araştırmasını nasıl engelleyeceğimi tam olarak biliyordum.

Ve en iyi tarafı ne miydi?

O bundan kesinlikle *nefret* edecekti.

DÖRT

Adriana

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz Bayan Saint Lucent?"

Yüzü kıpkırmızı olmuş, *Karanlık Gazete*'nin neredeyse kel ve hiç mizah duygusu olmayan baş editörü, Bay Gray zarfı o kadar sert bir şekilde masaya vurdu ki en son skandal raporumun ilk taslağından, en sevdiğim düşmanım hakkında yazdığım sert bir makaleden bir anda sıçrayarak başımı kaldırdım.

Teknik olarak yine de benim *tek* düşmanımdı. Artık etrafta buz ejderhalarının saldırdığına dair söylentiler dolaşmıyordu, bu yüzden hikâyeyi şimdilik bir kenara bırakmak zorunda kalmıştım. Yine de sadece kendi merakımı gidermek için olsa bile, boş zamanlarımda bu konuyu araştırmaya devam edecektim.

Ryleigh muhtemelen haklıydı; muhbire benim itibarımı zedeleme ümidiyle rakip gazete tarafından büyü yapılmış olabilirdi. Başka bir gazetenin rekabeti sona erdirirken kendi güvenilirliklerini arttırmak için ne kadar ileri gidebileceklerinin ilk örneği bu sayılmazdı. Bizim gazete son zamanlarda kısmen benim Prens Gluttony'i sürekli kışkırtmam sayesinde aslında gayet iyi gidiyordu.

Başımı kaldırıp soluk mavi bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken Bay Gray'in kafasını mı çarptığını yoksa sorunun retorik mi olduğunu düşünüyordum.

Maalesef editörüm entelektüel tartışmalara girmekle tanınan biri değildi ve benim cevabımı beklerken kaşları inatla havada duruyordu.

Biri aptalca bir soru sorarsa, karşılığında kesinlikle aptalca bir cevap bekleyeceğine karar verdim. Tüylü kalemimi bıraktım, tüm dikkatimi ona verdim.

"Bir zarf efendim."

İmkânsız bir şekilde, Bay Gray'in yüzü doğal olmayan bir bordo rengine döndü, benim –itiraf etmeliyim ki– küstah cevabım karşısında burun delikleri büyüdü.

Dikkatli olmazsa haber odasının yerinde bir yerine pıhtı atabilirdi. Gerçi işimizin doğası gereği kadrolu yazarlarımızdan biri bu hikâyeye çarpıcı bir yorum katar, *Karanlık Gazete*'nin satışlarını krallıkta yeni zirvelere çıkarabilirdi.

Cinayet, seks veya skandal içeren hatta üçünü birlikte içeren hikâyeler kadar iyi satan hiçbir şey yoktu. Peki ya bir Günah Prensi de işin içindeyse? Daha da iyiydi.

Hikâyelerin tamamen doğru olup olmadığı önemli değildi; önemli olan tek şey algıydı.

Taze parşömen üzerine yazan tüy kalemlerin sesleri kesildi, diğer beş muhabir durdular, ahşap sandalyeler sallanan ağaçlar gibi gıcırdadı, potansiyel dedikodulara her zaman hazır şekilde eğilerek yaklaştılar.

Julian Wren en kötüleriydi; dişlerini giderek artan gerilime geçirip karnını tıka basa doldurmaya hep hazır görünüyordu. Neredeyse sivri çenesinden salya aksa şaşırmazdım. Ona çaktırmadan kaba bir el hareketi yaptım, bu da Ryleigh'nin gülmesini saklamasına neden oldu ve diğer muhabirler kıkırdadılar.

Ofisimiz iki katlı bir sıra evin alt katında üç odalı küçük kiralık bir yerdi.

Zombilerin yaşam alanı olduğuna ikna olduğum bir bodrum katına erişimimiz vardı ve ben, ölümsüzleri çekip eve davet etmekten korktuğum için oraya adım atmayı reddediyordum.

Görünmez davetsiz misafirler eklemeden de beslemem gereken yeterince boğaz vardı.

En üst katı rakip bir gazete kiralamıştı, bu da ortak merdiven boşluğunda ilginç ve düşmanca karşılaşmalara neden oluyordu. Ana odamızda altı masa vardı, hepsi de çiziklerle dolu, eski, uyumsuz, başkalarının çöp olarak attığı şeylerdi.

Arkadaki küçük oda Bay Gray'in ofisiydi ve son odada havayı her zaman kötü kokutan minicik bir su dolabı vardı. Bu kötü koku Bay Gray'in gazetesini getirip, süt ürünleri açısından zengin bir öğle yemeği yemesinin ardından şüpheli bir şekilde, bir saatten fazla bir süre kapıyı kapatmasından sonra daha da kötüleşiyordu.

Kimse ona bağırsaklarının peynire açıkça isyan ettiğini söyleyecek cesarete sahip değildi. Ama ben, bu kötü saklanan ofis sırrını ona açıklamaya giderek yaklaşıyordum.

Ancak vücudunun her deliğinden neredeyse duman çıkıyor gibi olduğundan o açıklama bugün gerçekleşmeyecekti.

"Bu bir zarftan çok daha fazlası Bayan Saint Lucent," Bay Gray dişlerini sıkarak konuştu. "Bir sonraki emre kadar dedikodu paçavralarından alındın."

Kulaklarım çınlamaya başladı. *Kesinlikle* kovuluyordum. Bir asparagas haber yüzünden.

Normalde küstahça davransam da bu işi *kaybedemezdim*. Kız kardeşim ve üvey annem, başımızı sokacak bir evimiz olması için benim kıt kazancımıza güveniyorlardı.

Ev sahibimiz ödememi aksatmam durumunda bizi hiç düşünmeden evden atardı. Kötü niyetten değil, zorunluluktan. Zaman sadece benim ailem için değil herkes için zordu. Camiamızdaki günahkârlar çeşitli kötü alışkanlıklara aşırı düşkündü ve bu da biriktirdiklerimizden daha fazlasını harcamamıza neden oluyordu. Kimse seçimlerinden pişmanlık duymuyordu; bu sadece çoğunluk için günlük yaşamı bir mücadele hâline getiriyordu.

"Hangi gerekçeyle işime son veriliyor?"

"Neden olacak? Prensle düşmanlığından."

"Birkaç kötü niyetli dedikodu yazısı; bunlar bir rekabet yaratacak kadar ciddi değiller, efendim."

"Belki sizin için öyle ama Majesteleri bizi yakıp kül etmekle tehdit ediyor."

Bay Gray mektubu öfkeyle açtı ve tombul parmağıyla Oburluk Hanedanlığı'nın armasını işaret etti. Üzümlerle dolu kadehin sapına yılan gibi kıvrılarak dolanan ejderhaya sert bir bakış attım. Mücevherlerle süslü gözleri, aşırı zevklerden dolayı yarı aralık duruyordu.

"Majesteleri, sizin son derece *berbat* haberlerinizin sadece onun itibarını değil, aynı zamanda Günah Hanedanlığı'nın itibarını da lekelediğini iddia ediyor ve derhâl önlem alınmasını talep ediyor, aksi takdirde gazeteyi sorumlu tutacak. Prens tehditlerini yerine getirirse kapılarımızı açık tutmaya gücümüz yetmez. Onu kızdırmayı bırakmanızı söylemiştim."

Axton'ın en azından *berbat* kelimesini bilmesi bile şaşırtıcıydı. Lanet prensin hayatımı görüldüğü üzere bir kez daha mahvediyor olması çok kötüydü.

Belki de gerçek acı çekmeyi seven kişi bendim, bu da beni son derece rahatsız ediyordu.

Şımarık, bencil prensle *onun* Yedi Çember'deki çöküşünü seyretmekten, daha da iyisi bunun fitilini ateşlemekten başka yapmak istediğim hiçbir şey yoktu.

Bu tahmin ettiğimden çok daha zor olduğunu kanıtlayan bir başarıydı.

Görüldüğü üzere krallıktaki herkes onun hovarda maskaralıklarına ve gösterişli partilerine bayılıyor, onu gerçekten çok çekici ve ilgisiz buluyorlardı.

Prens Gluttony "mükemmel, ele avuca sığmaz bir bekâr" olarak övülüyordu. Başkalarının sahip olmanın hayalini kurduğu zenginlikleri, hepsini kendi günahını beslemek için ne kadar çok harcadığını umursamayan biri.

O çöküşün, hafifliğin, aşırı hoşgörünün somut örneğiydi.

Ve ben onun temsil ettiği her şeyi hor görüyordum.

Partilerinden *biri* benim tüm mahallemdekileri bir ay boyunca doyurabilirdi. Ve yine de misafirleri servis edilen lezzetli şeyleri neredeyse fark etmiyorlardı bile.

Yedi Çember'deki herkes zengin bir aileden gelmiyordu ama benim mahallemdeki işçi sınıfı vatandaşların çoğu imkânsız peri masallarına inanıyordu. Ümit dolu hikâyelere.

Yoksulluktan zenginliğe ve gerçek aşkın sınıf, mevki, rütbe ve diğer toplumsal engelleri aşabileceği inancı. Sanki bunlar sadece atlanacak küçük engellermiş gibi, zenginleri kendi özel dünyalarında bir arada tutmak için dikilmiş devasa duvarlar değilmiş gibi görüyorlardı.

Bir zamanlar ben de o fanteziye kendimi kaptırmıştım.

Tekrarlayacak kadar aptal olmadığım bir hata yapmıştım.

Kardeşim bana kötümser demişti ama ben bunu mantıklı olmak ve hayallere kapılmamak olarak görüyordum.

Prens Gluttony neredeyse on yıl önce, ben henüz on dokuz yaşında ve sadece kısmen kötümser olduğum zamanlarda gizlice kurduğum tüm hayallerimi benden almıştı.

O bunu bilmiyordu ya da umursamıyordu. Onun geleceği sonsuzdu, ölümsüz hayatı büyüleyiciydi.

Ryleigh bana ve diğer iki muhabire daha bu sabah prensin bir gelin bulmak için bir yarışmaya ev sahipliği yapacağıyla ilgili etrafta dönen *sekiz* yeni yazılı talepten bahsetmişti tanrı aşkına. Zevkin baş prensi Prens Lust[5] bile Yedi Çember'deki çöpçatan anneler arasında böyle bir bildiri yayınlamamıştı. Prens Gluttony herkesin konuştuğu tek kişi gibiydi.

Sanki yüzyılın ödülüymüş gibi.

Lanet olası bütün krallık onun büyüsüne kapılmıştı; diğer çevrelerden gelen en soylu aileler bile, günahları uysun ya da uymasın umursamadan vârislerini onunla karlı bir şekilde bir araya getirmek istiyorlardı.

Gabriel Axton yıllar önce benim gözden düşmemde oynadığı rolü hatırlayacak nezaketi bile göstermemişti. Ama ben *asla* unutmayacaktım.

"Gerçekle ilgili haber yapmak ne zamandır cezalandırılıyor?" diye edi-törüme sert çıktım.

Bay Gray, oldukça etkileyici bir şekilde sözlerini söylerken buz gibi bir bakışla göz hizama eğildi. 'Prensin bilmiyormuş gibi davrandığı ve göz alıcı şekilde başarısız olması hiç de şaşırtıcı değil. Gluttony erkek kardeşleri arasında en az zeki olan.' Tanıdık geliyor mu?"

Yazdığım onca şey arasında en çok rahatsız eden bu muydu? Prens Sloth'tan daha miskin olduğuyla ilgili en son yazıya ne olmuştu? *Bu* edebileceğim en büyük hakaretti ve Axton'ın günahının kardeşinden daha çok kendisine ait olduğunu iddia etmiştim.

Eski kapı arkamızdan açıldı, içeri masamdaki kâğıtları dağıtan buz gibi bir hava girdi ama dikkatimi patronumdan bir an bile çekmedim.

Bay Gray'in bu tuhaflık karşısında gülümsemesini ya da kahkaha atmasını, bunun sadece bir şaka olduğunu ve son taslağım üzerinde çalışmaya devam etmemi söylemesini bekledim. Makalelerim ödüle layık parçalar olmayabilirdi ama eğlenceliydiler ve gazetenin yukarıda kalmamızı sağlayacak kadar satmasına yardımcı oluyorlardı.

---

[5] Lust: Yedi ölümcül günahtan biri olan şehvet. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

Patronum gülümsemeyince onunla neredeyse göz göze gelecek şekilde yerimden kalktım.

"Yalan bunun neresinde? Bilmiyormuş gibi yapma konusunda *başarısız oldu* ve bana sorarsanız Gluttony yedi prensin içinde en az zeki olanı."

Ryleigh ilk başta öksürdü ama dönüp ona bakamayacak kadar çok sinirlenmiştim.

"Gluttony'de, Wrath'ın savaş ya da strateji zekâsı ya da Envy'nin[6] oyunlardaki kurnazlığı ya da Pride[7]'ın sıra dışı dikkati yok. Tek yaptığı hovardalık ve kendinden geçmek. Bunlar pek de övünülecek özellikler değil."

"Kimse mükemmel değildir tatlım." Arkamdan boğuk bir ses geldi. "Ancak senin fikrin şahsi, gerçekçi değil."

Alçak tınısı, her türlü karanlık fanteziyi ortaya çıkaran alaycı ve baştan çıkarıcı bir sesti.

Bunu iyi biliyordum; bu ses, sık sık cinayet ve parçalama fantezilerimi beslerdi.

Sadece bir an için kaskatı kesildikten sonra öfkem alevlendi ve koridorda karşıda duran Ryleigh'nin bakışlarıyla göz göze geldim. *Öksürük mü?* Yüz ifademdeki inanılmaz bakışı okuduğunu bilerek ona baktım.

Ryleigh birden mürekkep hokkasıyla oynarken ve benim suçlayıcı bakışlarımdan kaçıp makalesini birdenbire *çok* ilginç buldu ve nazikçe başka yere baktı.

Etrafa bir kez daha sert bir bakış attım. Sefil iş arkadaşlarımdan hiçbiri, hayatımın belası olan kişinin küçük ofisimize girdiğini bana haber vermemişti. Zaten haber verecekleri de yoktu. Hepimiz gazeteye en fazla para kazandıran olmak için birbirimizle ufak bir rekabet içindeydik ve bu da oldukça düşmanca bir çalışma ortamı yaratıyordu. Öte yandan Ryleigh ve ben hiç rekabet etmezdik.

İş arkadaşlarım, editörüm de dahil olmak üzere saygıyla başlarını eğdiler.

Derin bir nefes aldım ve nezaket gereği yapmam gerekeni yapmaya razı oldum.

---

[6] Envy: Yedi ölümcül günahtan biri olan kıskançlık, hasetlik. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

[7] Pride: Yedi ölümcül günahtan biri olan kibir, gurur. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

Yavaşça dönerek azizlerin unuttuğu söz konusu prense baktım, bakışlarım üzerinde soğukkanlılıkla gezerken dudaklarında beliren o zafer sırıtışından âdeta nefret ettim.

Bir doksana yakın boyuyla kapı çerçevesine rahatça yaslanmış, şık takım elbisesinin içinde kaslı kollarını kavuşturmuş, ela gözleriyle beni zaferle süzerken sefil kahverengi saçları, sanki birinin yatağından yeni kalkmış gibi dağınık duruyordu.

Kraliyet âlemciliği ve düşkünlüğünün kusursuz yansımasıydı.

Efsanevi bir âşıktı, tabii ki sadece kendi kafasında.

Kazanmış olduğunu düşünüyorsa gerçekten çok yanılıyordu.

Küçük savaşımız daha yeni başlıyordu.

Rütbesine uygun olmayan bir şekilde, o fark etmeden önce tekrar ayağa kalkarak ona hafif bir reverans yaptım.

Ağzının kenarlarında alaycı bir keyif belirdi.

"Biz söylentileri ve dedikoduları haber yapıyoruz Majesteleri. Saygısızlık etmek istemem ama *hepsi* söylenti ve fikirlerden ibaret."

"Ancak bu günlerde sizin görüşleriniz neredeyse tamamen kurgudan ibaret, Bayan Saint Lucent."

"Diğer dedikodu köşe yazarlarının hikâyelerini süslemediklerini mi iddia ediyorsunuz?"

"Diğer köşe yazarlarını tartışmıyoruz. Sadece sizi."

"Aynen öyle, Majesteleri. İşimi yaptığım için aranan ve cezalandırılan tek kişi benim."

"Yani işinizin gerçekleri yazmaktan kurguya dönüştüğünü kabul ediyorsunuz."

"Benim işim gerçeği alıp eğlenceli hâle getirmek. Ve evet, bence benim görüşüm tam da bunu yapmak için gayet geçerli."

"Dünyanın görmesi için basılmış ve gerçeklere dayanmayan ancak gerçekmiş gibi iddia edilen durumlar hariç. Bu, Bayan Saint Lucent iftira alanına giriyor."

Kendinden emin ahmak argümanından oldukça memnun görünüyordu. Ancak, iş arkadaşlarım ve editörüm ateş hattından kendilerini kurtarmaya hazır görünüyorlardı.

Elbette salyaları akan Julian hariç. Salyaları akan sülük öfkeyle günlüğüne notlar alıyordu. Ofis kapanmadan önce kâğıdı masasından alıp yakmak için bunu aklıma not aldım.

Elimdeki işe odaklandım, Prens Gluttony'i boğazlamak istemem geçene kadar içimden saydım.

"Açık konuşmam gerekirse..."

"Sanki çenenizi hiç tutmuşsunuz gibi. Şimdi de başlama, tatlım," diye homurdandı.

Derin bir nefes alıp, prensin düşmanca sevgi gösterisini görmezden geldim.

"Söylediğim gibi, varsayımlarımın herhangi biriyle ilgili beni henüz yanıltmadınız. Utangaç davranarak başarılı olduğunuza inanmıyorum. Lütfen bunun kurgu olduğu konusunda beni aydınlatın."

Beklerken kollarımı birleştirdim.

Prensin çenesinde bir kas seğirdi ama sessiz kalmaya devam ediyordu.

Zafer daha önce hiç bu kadar tatmin edici hissettirmemişti. Öndeyken bırakmam gerekirdi ancak bıçağı biraz daha çevirerek acı vermekten kendimi alamıyordum.

"Asıl sorun hassas bir noktaya değinmiş olmam gibi görünüyor, Majesteleri. Ancak buna şaşırdığımı söyleyemem. Erkek egosu evrendeki en kırılgan şeylerden biridir. Küçücük, minicik bir darbeyle cam gibi parçalanır. Belki de nefret ettiğiniz benim kurgum değil gerçektir. Kimsenin size gerçekten ne hissettiğini söylediğini sanmıyorum. Kamuya açık veya... Özel hayatınızla ilgili herhangi bir konuda."

Vurdumduymaz gülümsemesi hiç bozulmadı ama karanlık gözlerindeki parıltı tehlikeli bir hâl aldı. Sevişme tarzına yönelik ince iğnelemeyi kesinlikle anlamıştı.

Gabriel Axton, Prens Gluttony, şu anda oldukça ve gerçekten sinirlenmişti.

En azından bu istemeden paylaştığımız tek duyguydu.

Ve düşmanların benzerlikler bulamadıkları sık sık söylenirdi.

Dudaklarım hafif yukarı kıvrılınca prens gözlerini kısarak bakmaya başladı. Axton en azından bu hareketin savaşı kazanmaktan çok uzak olduğunu göstermeye yettiğini anlayacak kadar akıllıydı.

Kendi şahsi tatmin duygum için onu iğnelemeye devam etmek istesem de çenemi tutmanın zamanı gelmişti. Tehlikeli olan çok fazla önemli etken vardı ve bunların hiçbiri gururumu içermiyordu, bu yüzden çenemi tutmaya yemin ettim. Şimdilik.

Elbette beş dakika aynı odada kalabilir ve birbirimizi öldürmeyebilirdik.

Prens farklı hissediyor gibiydi. Yaslandığı yerden doğruldu, vücudu saldırmaya hazır bir avcı gibi gerildi. Soğukkanlılık numarası yapmayı artık bırakmıştı.

Artık buz tamamen çözülmüş, yerini ateş almıştı.

"Gerçek şu ki, sizin fikirlerinizle dolu sıkıcı yazılarınız umurumda bile değil, Bayan Saint Lucent. İftira ise tamamen başka bir konu. Özellikle benim Günah Hanedanlığımı olumsuz etkileyen bariz yalanların basılmasına müsamaha göstermeyeceğim."

"Ben..."

"Benim yaptığıma inandığımız şeyle ilgili fikriniz, *bir fikirdir,*" diye devam etti cevabımı beklemeden. "Benimle röportaj yapmadıkça veya fiziksel olarak orada bulunmadıkça ve ben her bir eylemi yüksek sesle açıklamadıkça gerçeği bilemezsiniz. Bildiğinizi iddia etmek, işte bu yanlış. 'Onun prensler arasında en zeki olmadığını' *düşünüyorum* yazmak iftira niteliğinde olmazdı. Bu, okuyuculara sizin kendi görüşünüzü dile getirdiğinizi gösterirdi. Bunun yerine bunu gerçekmiş gibi gösterdiniz. Ve benim sorunum da bu."

Tartışmak istiyordum ama yapamıyordum. Lanet olası şekilde haklıydı.

Bir kereliğine.

Bana soğuk bir bakış attı, gözleri sıkıcı yünlü elbisemden çiziklerle dolu siyah botlarıma indikten sonra tekrar yukarı kaydı, yüzündeki ifade artık okunamaz hâle gelmişti.

Prens daha önce iş için katıldığım kraliyet partileri dışında beni hiç aramamıştı ve benim olduğum gibi sıradan bir insan gibi giyinmeme alışık olmadığı belliydi.

Yıllar boyunca söylentilerde, benim Kayan Adalar'dan geldiğimle ya da cadılarla uzaktan bağlantım olduğuyla ilgili fısıltılar duymuştum. Bu aslında cadılar ve iblisler ölümüne düşman oldukları ve asillerin dedikoduları benimle açıkça paylaşmakta daha az güvenecekleri için hem itibarımı hem de kariyerimi zedeliyordu. Kendimi soyluların bir üyesi olarak tanıtmak için her türlü çabayı göstermiş, çoğu zaman başkalarını onlar kadar ayrıcalıklı bir ortamda büyüdüğüme inandırarak kandırmıştım.

Onların dünyasına ve sırlarına giriş bileti kazanmak için bu gerekliydi.

Bu gibi zamanlarda ise gerçekten kim olduğum ortaya çıkıyordu. Ve Axton pek de etkilenmiş görünmüyordu. İkimizin paylaştığı lanet olası başka bir duygu daha.

Neyin tehlikede olduğunu hatırlayınca çenemi sımsıkı kapattım: Ailemin güvenliği.

"Belki de Haset Hanedanlığı'na katılmayı düşünmelisiniz," dedi, çok rahat bir şekilde.

Bana yem atıyordu.

Bunu biliyordum.

Şaşıran gürültücü muhabirlerle dolu ofistekiler de bunu biliyordu. Ve yine de...

"Neden bunu yapayım?" diye sordum.

Sanki sorum ona odada yürümesi için izin vermiş gibi prens birdenbire karşımda durup biraz eğilip sesini alçaltarak yaklaştığında dudakları neredeyse kulağımın kepçesine değiyordu.

"Bariz kıskançsınız Bayan Saint Lucent. Yatağımı ziyaret etmek isterseniz söylemeniz yeterli. Bariz arzunuzu tatmin edebilecekken sizi böyle huzursuz bir hâlde bırakmayı gerçekten hiç istemem."

Yeni bir sinir dalgası içimi kapladı. Prens ağzını her açtığında, onun bencil bir pislik olduğu yönündeki varsayımlarımın doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Ben onun botuna basmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce, geri adım atarak dikkatini Bay Gray'e çevirdi. Ya da onu dizlerinin üzerine çökertmeden önce.

"Bayan Saint Lucent çalışmaya devam etsin. Dedikodu dışında herhangi başka bir konuda da iyi iş çıkaracağını düşünüyorum. Paylaşacak bu kadar çok fikri olduğu için belki bir tavsiye köşesi daha uygun olur." Bir anlığına durdu, beni hemen sinirlendirdi. "Romantizm onun en güçlü yanı olabilir."

Yüzümdeki şaşkınlığı hızla sildim, editörüm kalın kaşlarını düşünceli bir şekilde kaldırmış bana ilgiyle bakarken nabzım hızlandı.

Aşk konusunda bir tavsiye köşesi yazmak, her hafta yazabileceğim en kötü şeydi.

Üzerimde dikkatin sıcaklığını açıkça hissettim ve Axton'a baktım. Lanet olası prens beni dikkatle izliyordu, gülümsemesi her saniye daha da sinsi bir hâl alıyordu.

Bir anda her şeyi anladım.

Axton bundan nefret edeceğimi biliyordu; karşı ateşini dikkatlice seçmişti. Bugün buraya işimi elimden alma ümidiyle gelmemişti; beni yok

etmek için çok daha kurnazca bir planla gelmişti. İnandığımdan çok daha stratejik olduğunu kanıtlamak için gelmişti. Lanet olası adam.

Bu akıllıca hareketi için onu takdir etmektense kazıkta yanmayı yeğlerdim.

Matbaaların bulunduğu bölgeye kadar bu kadar yol gelip neden mesajı kendi elleriyle teslim ettiğini merak etmiştim çünkü bildiğim kadarıyla o gece mahallesi olarak bilinen bölgenin ötesine hiç adım atmamıştı.

Şimdi ise ani bir farkındalıkla anlamıştım. Planının gerçek zamanlı gerçekleştiğini görmek için gelmişti. Muhtemelen böylece daha sonra bu büyük zekice hareketinin anısıyla kendini okşayacaktı.

Bu fikrin ardından gelen görüntüyü hemen aklımdan çıkardım.

"Aslında Bay Gray," diye devam ederken gözleri sessiz bir kahkahayla parlıyordu ve ben giderek daha da sinirleniyordum, "Camiamdaki vatandaşların Bayan Çöpçatana yazma fikrinden de oldukça hoşlandım. Ya da Leydi Aşk Sarhoşu. Ayrıntıları size bırakıyorum. Ve Bayan Saint Lucent, tabii. Ne de olsa çılgınca yaratıcı hayal gücü olan o."

"Majesteleri, hayal gücümün gerçekten dikkate değer olmadığı konusunda sizi temin edebilirim."

"Çekinmeyin Bayan Saint Lucent. Daha geçen hafta Jackson Rose bana birlikte geçirdiğiniz zamandan bahsediyordu; Gunners balosunda onu *epey* etkilemişsiniz."

Yüzüm alev aldı. Bir kürek ödünç alacak ve Jackson'ı derin, karanlık bir deliğe gömecektim.

"Evet, burada işimiz bitti." Bana dönüp zafer dolu bir sırıtmayla baktı. "*Harika* bir gece dilerim Bayan Saint Lucent. Romantik tavsiyenizi okumayı dört gözle bekliyorum. İşe yarayabilir. Bütün bu çılgınlıklarım ve çapkınlıklarımı da hesaba katın."

Prens Gluttony bana göz kırptıktan sonra ofisimizden girdiği kadar hızlı şekilde çıkıp beni öfkeden kudurmuş hâlde bıraktı.

Zihnim hızla çalışırken arkasından bakakaldım. Şeytan, tasarlayabileceği tüm kötü planlar arasından benim kişisel cehennemimi aldatıcı bir hassasiyetle seçmişti.

Etkilenmeli miydim, yoksa çığlık atarak uçuruma mı koşmalı mıydım emin değildim. Bir an önce daha iyi bir alternatif bulamazsam, gerçekten ve tamamen kapana kısılmış olacaktım.

"O zaman karar verildi," dedi Bay Gray odanın sonundaki ofisine doğru büyük adımlarla yürürken. "Kısa süre içinde çalışanlardan bazı sorular toplayıp iki gün içinde ilk Bayan Çöpçatan makalesini basacağız."

Editörümün peşinden koştum.

"Saygısızlık etmek istemem ama ilişki tavsiyesi verme konusunda hiçbir şey bilmiyorum, efendim."

Bay Gray kapısının önünde durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"O zaman baskıya girmeden önce bunu halletmeni öneririm. Roman yazarı olma hayalin vardı, değil mi?" diye sordu. "Bu beceri işine yarayabilir. Onları karakterlermiş gibi düşün."

Bir keresinde kaçmak için heyecan verici gizemler yarattığımı, bunları dünyayla paylaştığımı hayal etmiştim. Artık zamanımı tamamen ailemi doyurmak ve barındırmak için harcıyor, asla gerçekleşmeyecek hayali rüyalara kapılmıyordum.

Sessiz kaldığımda, editörüm hayal kırıklığını yüzünde açıkça gösteren bir şekilde başını salladı.

"İlk taslağı yarın öğleden sonra masamda istiyorum Bayan Saint Lucent. Teslim tarihini kaçırırsanız işe gelme zahmetine girmeyin."

@ayisigikitap

BEŞ

Prens Gluttony

"Ya bu diyarın tarihindeki en yoğun nefret seksini yaşayacaksın ya da..." Şehvet Prensi karşımdaki koltuktan yavaşça konuştu, "Ya da..."

"Onu hadım edecek," dedi Prens Envy. İmza kokteyli Karanlık ve Günahkârı elinde döndürdü ve yaban mersinleri ve viskisini yudumlarken yüzünde alaycı bir düşünce vardı.

"Ben bahsimi hadım etmekten yana kullanıyorum." Lust'ın kömür rengi gözleri karanlık bir keyifle parladı. "Özellikle bugünden sonra."

Keyifli ruh hâlim kardeşlerimin alaycı sözleriyle bile bozulamazdı.

En sevdiğim meyhanedeydik. Öküz ve Kuzgun: rustik kirişleri, eskimiş masaları, somurtkan müdavimleri, yüz yıldır silinmemiş geniş döşeme tahtaları ve bütün lanet olası krallıktaki en iyi yemeklerin olduğu karanlık, eski bir yerdi.

Öküz ve Kuzgun'da kimse bana kraliyet mensubu gibi davranmazdı; burada Prens Gluttony değil sadece Gabriel Axton, birçok kimse için Axton'dım. Saray görevlerim dışında ben de böyle olmasını tercih ediyordum.

Meyhane kaleye oldukça yakındı, bu yüzden sık sık oraya kaçıp kalabalık ortamın tadını çıkarır, diğer müşterilerin konuşmalarını dinleyerek sarayımın son günlerde nasıl olduğunu onlardan öğrenirdim.

Uzun yıllar boyunca hükümdarlık çapında yayılan, kısa süre önce bozulan bir lanet nedeniyle erzak temin etmek neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Günahın Yedi Çember'inden her biri bundan etkilenmişti ama

zaman geçtiğinden ve her şey eski hâline gelmediğinden hepimizin bozması gereken farklı büyüleri olduğu ortaya çıkmıştı.

Envy, kısa süre önce kendi camiasına yapılan laneti sona erdirmek için ölümcül bir oyuna katılmıştı ancak bunu nasıl başardığını casuslarım sayesinde en ufak ayrıntılarına kadar bir tek ben biliyordum.

Kardeşlerim ve ben bazı Hanedanlık sırlarını birbirimizden sakladığımız için bu kendi topraklarımdaki sorunu kendi başıma çözmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse nereden başlayacağımdan emin değildim.

Dünyamız üzerindeki başlıca lanet bozulduğunda, işler biraz düzelmişti ama benim sarayım olması gerektiği gibi çalışmıyordu, bu yüzden günahıma boğulmuş ve aşırı gücü, bazı kötü etkileri hafifletmek umuduyla en çok etkilenenlere yardım etmek için kullanmıştım.

Ama hiçbir zaman fedakârlık yaptığımı itiraf etmeyecektim.

Ben, ölümlülerin efsanelerinde geçen büyük kötü adamlar ve canavarlardan, *kötülerden* biriydim. Günah, sefahat ve kötü oyunları benimseyen, ölümlüleri yataklarımıza çekip, ruhlarını bize satmaları için onları baştan çıkarıp alay eden kötü prenslerden biriydim.

Ya da hikâyeler öyle olduğunu iddia ediyordu.

Ama bunlar başka bir anlatılacak hikâyelerdi.

Bugün dikkatimi başka bir şeye vermek için güzel bir gündü.

Bu gece Öküz ve Kuzgun'a geldiğimde, Envy ve Lust çoktan gelmiş bekliyorlardı.

Topraklarıma haber vermeden geldikleri için onlara savaş açabilirdim ve bu teknik açıdan bir savaş nedeniydi ama Envy'nin geçen ayki nişan balosundan beri onları görmemiştim ve sohbetlerinden keyif alıyordum.

Şakacı hergeleler.

"Yüzünü görmeniz gerekirdi." Yıpranmış deri koltukların karşısındaki kardeşlerime gülümsedim, kadehim neredeyse taşacak kadar iblis üzümü şarabı ile doluydu. "*Harika* bir hamleydi. Keşke Camilla da zaferimi bir tabloda ölümsüzleştirmek için orada olsaydı."

"Zafer." Envy homurdandı. "Aptallığın şaşırtıcı ama eğlendiriyor."

"Ne eğlendirir biliyor musun? O berbat muhabirin ilişki tavsiyesi vermeye çalışması. Romantizme kapılmak ya da anlamlı bağlar kurmak konusunda hiçbir şey bilmiyor."

"Peki sen biliyor musun?" Lust'ın yüzündeki sırıtış daha da büyüdü. "En son ne zaman birine kur yaptın ve ailesiyle tanıştın?"

"Yattığın üçüzler anlamlı aile bağları kurmak sayılmaz," dedi Envy.

Lust neredeyse içkisini yudumlarken boğuluyordu.

"İkiniz de çok komiksiniz," dedi, Lust'ın hırlamasını görmezden gelerek.

Envy kahkaha atarak yumruğunu, kardeşinin sırtına gerektiğinden biraz daha sert vururken Lust, Hanedanlık hançerini aralarındaki masaya sapladı.

Hanedanlık hançerleri bir Cehennem Prensini gerçekten öldüremezdi ama sağlam saplandığı takdirde gitmek istemesek bile Günah Hanedanlığı'ndaki evimize geri gönderebilirdi.

Envy'nin yüzündeki gülümseme, Lust daha da heyecanlandıkça bir meydan okumaya dönüştü.

Ben araya girmesem bu sersemler yemeklerimiz gelmeden birbirlerine gireceklerdi.

"Greed'in[8] on oyun cehennemine bahse girerim ki, hafta sonu gelmeden kapımı çalacak ve affedilmeyi isteyecek," dedim, gerginliği bozarak.

"Gerçekten çok komiksin." Lust sonunda Envy'den bana döndü. "Ciddi para kaybetmek üzeresin."

"Kendime güveniyorum. Ve onunla biraz fazla takılmış gibi davranıyorsun." Çenemle Envy'e işaret ettim. Kardeşlerim tehditkâr bir ifadeyle dişlerini gösterdi ama umursamadım.

Bayan Saint Lucent'in yeni göreviyle ilgili perişan korkusunu her hatırladığımda keyfim daha da yerine geliyordu. Kardeşlerimin sonunda o haylaz kızın eline düşeceğimle ilgili yıllardır süren sataşmalarına rağmen, ona gizli bir aşk beslemiyordum. Ben sadece kendi şahsi savaşımı kazanmak istiyordum.

Adriana yıllardır itibarımı halka açık şekilde katlediyordu ve bu anı küçük bir sonsuzluk anında planlamıştım. Rakibimi sonunda alt etmiş olmanın her saniyesinin keyfini çıkaracaktım.

Ve bu zafer iki taraflı olduğu için bilhassa daha hoştu.

Jackson onun buz ejderhalarına duyduğu hayranlıkla birlikte korkunç flört girişiminden de bahsedince, iki konuyu tek seferde nasıl çözeceğimi tam olarak biliyordum.

---

[8] Greed: Yedi ölümcül günahtan biri olan hırs. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

"Bayan Saint Lucent'i dizlerinin üzerinde, yalvarırken gözlerindeki tüm o nefretin çakmak çakmak olduğunu görmek..." İç çektim. "Hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez, sizi temin ederim."

"Farklı şartlar altında dizlerinin üzerinde olduğu ve yalvaranın sen olman dışında," diye dalga geçti Lust.

Nefret seksinin en iyisi olduğu ile ilgili yanlış inancının aksine sevgili kardeşim, onu aletimin yanına yaklaştırmazdım."

"Kesinlikle ısırıp koparırdı." Envy'nin zümrüt yeşili gözleri kış birası kupalarıyla birlikte bize doğru gelen yemek tabağını takip ediyordu. Sadece bu tavernada bulunan baharatlı bir biraydı ve kardeşlerimin hepsi karınları doyana kadar neredeyse her hafta Öküz ve Kuzgun'a gelmek için bahaneler bulurlardı.

Bizim tuhaflıklarımıza en az tahammül eden Wrath bile her fırsatta meyhaneyi onurlandırırdı.

Sahibi olan aşçı kadın baharatlı biralarla birlikte önümüze dumanı tüten tabakları bıraktı.

"Başka bir şeye ihtiyaç var mı Axton?" diye sorarken, ellerini önlüğünün kemerinden çıkardığı bir paçavraya siliyordu.

"Hayır, teşekkürler Shirlee."

Kocası geçen hafta ayağını kırdığı için evde fazladan bakıma muhtaç üç çocuğu olduğunu bildiğimden yemek ve içeceklerin üç katı fazla para verdim. Ona kraliyet şifacısını getirmeyi teklif etmiştim ama reddetmişlerdi.

Shirlee, paraların fazlalığını görünce dudaklarını büzdü ama minnettar bir şekilde başını salladı.

"Başka şey isterseniz bağırın. Barın size hesap açar."

Daha çok kış birası isteyince daha fazla para bırakırdım ama görev icabı tam tersini yapıyormuş gibi davrandıktan sonra derin nefes alarak dikkatimi karşımdaki meyhane yemeklerine verdim.

Bu tabağa evlenme teklif edebilecek olsam ederdim.

"Tanrı aşkına!" Envy çatalını kaptı. "Bu mutfakta nasıl bir sihir kullanıyorlar?"

"Sihir yok. Sadece kuşaktan kuşağa geçen bir kuzey tarifi," dedim. "Emilia birkaç hafta önce geldi ve bayıldı."

Envy homurdandı. "Baldızımız Shirlee'yi tarifi vermeye ikna edebildi mi?"

"Yanından bile geçemedi. Shirlee mutfağa gidene kadar kahkaha attı."

Envy'nin yüzündeki gülümseme büyüdü; baldızımıza duyduğu sevgi bir zırh gibi taktığı kayıtsızlık maskesini düşürüyordu. "Emilia'nın bunu hoş karşıladığına eminim."

Emilia hoş karşılamıştı. Yemeğe gömülmüş ve Öfke Hanedanlığı'na geri döndüklerinde bu yemeği tekrar yapmak istediğinden hemen içindekileri bulmaya çalışmıştı. Onu ben de neredeyse kocası kadar keyifli bir şekilde seyretmiş ama anın tadını çıkarmak için sessiz kalmıştım.

Altın rengi, çıtır çıtır kabuklu lezzetli hamurlu güveçler gerçekten de krallığın en iyi yemeğiydi. Yemekler basit, sade ve lezzetliydi. Sadece tavuk, doğranmış soğan, havuç ve kereviz, kıyılmış sarımsak, taze kekik dalları, tuz, karabiber ve bir miktar beyaz şarap vardı.

Yıllarca süren ikna çalışmaları ve yalvarışların ardından sonunda akşam yemeği servisi için hazırlıklara yardım etmek üzere mutfağa girmeme izin vermişlerdi ve sırrın, Shirlee'nin tavuk göğsü yerine kullandığı biberiye yağı ile kızartılmış tavuk butları olduğunu keşfetmiştim. Bu, sosuna eşsiz bir zenginlik katıyordu.

Şatomda servis edilen daha lüks yemeklerdense meyhane yemeklerini tercih ederdim. Bir keresinde Shirlee'e, Günah Hanedanlığı'nda çalışmak isteyip istemediğini sormuştum ve o da yüzüme gülerek, en büyük oğluyla evlenirsem konuşabileceğimizi söylemişti. Aileye evlenerek girme konusunda şaka yaptığını biliyordum ama bu en kötü kader olmazdı.

Bir bakıma beni reddedince rahatlamıştım. Bu eski tavernayı seviyordum ve renkli sahibi ve aşçısı olmadan asla aynı olmazdı.

Yemeğimin yarısını yedikten sonra kış biramdan büyük bir yudum aldım. Sohbeti fazla ciddi konulara getirmiyordum ama kardeşlerimin buraya sadece bira ve yemekten daha fazlası için geldiklerinden şüpheleniyordum. Hepimizin krallıkta belirli yerlerde casusları vardı. Casuslarının neler duyduklarını bilmek istiyordum.

"Camilla'dan uzaklaşabilmene şaşırdım," dedim. "Şimdiden evde sorun mu var kardeşim?"

Envy'nin yüzü düştü. "Nişanlım Waverly Green'deki galerisiyle ilgileniyor."

Lust'ın gülümsemesi sinsi bir hâl aldı.

Dedikodu yapmaktan, bilhassa içimizden birini iğneleyen bir şey olduğunda aşırı keyif alırdı. Bu da iyi olduğu anlamına gelirdi. "Wolf onunla gittiği için sinirli."

"Ah. Kıskançlık," diye biraz dalga geçtim. "Günahını beslemek için çok gerekli ama yumruğunu bir duvara geçirmeye hazır görünüyorsun. Camilla seni kötü bir ruh hâline sokmayı gerçekten iyi biliyor."

Envy, bardağını daha da sıkı tuttu ama rahatsız olduğunu gösterecek başka hiçbir hareket yapmadı.

Onu, Camilla'nın ilk aşığı olan Peri erkeğini öldürmenin tüm yollarını muhtemelen gözünde canlandırdığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Casuslarımın öğrendiklerine göre Wolf geçen ay Haset Hanedanlığı'nda kalmıştı. Envy'nin onu uykusunda öldürmemiş olması müstakbel karısını ne kadar sevdiğinin bir göstergesiydi. Ancak Envy, sadece bir süre iyi davranabilirdi. Biz bile onun sınırlarını zorlamamamız gerektiğini biliyorduk.

"Oyun oynamak sadece kuralları sen koyduğunda eğlencelidir. Öyle değil mi, sevgili kardeşim?" Lust, Envy'nin darbesinden kaçarken, daha önce hiç gülmediği kadar çok gülerek cevap verdi.

"Saçmalıklar bir kenara," dedi Envy, dişlerini sıkarak, "Buraya bir söylenti yüzünden geldik."

"Öyle mi?" Kaşıkla fincanımdaki buğu izlerini yavaşça takip ettim. Kardeşlerimin haberleri bizzat iletmeye gelmiş olması iyiye işaret değildi. "Hayır, eş bulmak için bir yarışma düzenlemiyorum. Krallığın *sürekli* hayal kırıklığına uğramasına rağmen."

Envy ve Lust ciddi ciddi birbirlerine baktılar.

"Buz ejderhalarıyla ilgili."

Nabzımı damarlarımda hissediyordum. Wrath ile birlikte olayı örtbas etmekte dikkatli hareket etmiştik.

"Ne olmuş onlara?"

Bu gece ikinci kez Envy'nin kayıtsızlık maskesi düşmüştü.

"Daha büyük gruplar hâlinde toplanıyorlarmış."

"Ne kadar da tuhaf." Öne eğildim, ses tonum iğneleyiciydi. "Belki çay demliyor ve ekmek yapıyorlardır." Hava buz kesti.

"Onların oturup çay içmediklerini sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye sinirlendi Envy. "Son zamanlarda Alfanın bir üyeyi öldürdüğü söyleniyor."

Kupamdaki yoğuşma çizgisini izlemeyi bırakmadım ama içimdeki ses beni durdurdu.

"Söylentilere göre bu bir cezaymış," dedi Lust, beni dikkatle izleyerek. "Ejderhalar anlaşmayı bozdu mu?"

"Siz ikiniz dedikodu dinlemeyi bırakmadınız mı?" diye sordum.

"Soruya cevap ver Gabriellis." Envy'nin bakışları ses tonu kadar sertti.

"*Benim* muhitimdesin," dedim sessizce. "Ben kimseden emir almam."

Aramızda gergin bir an yaşandı ve gözlerimi kardeşimin gözlerinden ayırmadım.

Hanedanlık hançerimi çekmemiştim ama hiç tereddüt etmeden yapardım ve bunu Envy de biliyordu. Kardeşlerimin burada kalmalarına sadece ihtiyaçlarımı giderdiği için izin vermiştim.

Misafirperverliğim aslında anlıktı. Özellikle Hanedanlık sırlarım söz konusu olduğunda.

Ortamdaki hava karşılıklı hoşnutsuzluğumuzla soğudu, diğer taverna müdavimleri bize yan gözle bakıyorlardı, kavga çıkma ihtimaline karşı ellerini silahlarına uzatıyorlardı.

Sonunda Envy, arkasına yaslanarak gerginliği biraz azalttı.

"Bu söylentileri nereden duydunuz?" diye sordum, soruya cevap verirsem kardeşlerimi yalan söylediğimle ilgili uyandırmamaya dikkat ederek. Bir Günah Prensi tam olarak yalan söyleyemezdi ama biz gerçekleri saptırmanın yollarını bulmuştuk. Gölgelerdeki söylentilere göre Envy bu kuralı bozmanın bir yolunu bulmuştu ama sırrını kimseyle paylaşmıyordu.

Lust'ın yüz ifadesi alışılmadık şekilde hüzünlü bir hâl aldı. "Casuslarımızdan."

"İkinizden birinde bir kanıt var mı?" diye sordum.

"Henüz yok." Envy ayağa kalktı, çalışanlar için masanın ortasına fazladan bir sikke daha fırlattı. "Ama eğer sen bize doğruyu söylemezsen kendi başımıza peşine düşeceğiz."

"Yani?" dedim sert bir sesle. "Küçük macerana çıktığında seni kollarıma açıp kendi sarayıma kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

Envy ve Lust birbirlerine yine gerilim dolu ifadelerle baktılar.

"Eğer söylentiler doğruysa ve anlaşma ihlal edildiyse," dedi Envy, "O zaman çok az seçeneğin kalır. Uyumun sağlanmasından sorumlu olabilirsin ama anlaşmayı hepimiz imzaladık."

Dahil ettiğim o maddeye küfrettim. Bu madde kardeşlerine kendi seçtikleri bir toplantıda herhangi bir davranış ihlali ya da anlaşmayla ilgili bir ihlal olması hâlinde, bu tüm Yedi Çember'i etkileyeceği için bir mevzu olacağını belirtiyordu. Bunca yıl önce bu bana mantıklı gelmişti ve biraz da gereksizdi. Ejderhaların halkımızı katletmesi ve anlaşmanın imzalanmasından sonra hepimiz barışın süreceğini düşünmüştük.

Ama bu artık beklenmedik ziyaretlere karşı daha tetikte olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kış biramın kalanını bitirdim ve ayağa kalktım. "Nafile maceranızda size başarılar dilerim sevgili kardeşlerim. Bu akşam için çok daha heyecan verici eğlence planlarım var."

ALTI

Adriana

"Neşelen tatlım," dedi Ryleigh birkaç saat sonra, tozlu ofis zemini üzerine düşen gölgelere neden olan soluk ışığa bakarak. "Hâlâ işin var."

Kararsız bir ses çıkardım ve önümde tüm mükemmelliği, temiz hâliyle benimle alay eden kusursuz, lekesiz boş sayfaya baktım.

Kalemi kâğıda götürüp yazmayı ne kadar denersem deneyeyim sihirli bir şekilde hiçbir kelime ortaya çıkmıyordu.

Teknik olarak benim *bazı* tavsiyeler yazıyor olabilmem gerekirdi. Kurgu olsa bile. Ve yine de ne zaman bir şeyler karalamaya çalışsam milyonlarca kilometre uzunluğunda bir duvara toslayıp duruyordum.

Normalde ne zaman bir tıkanıklık yaşasam, kapana kısılmış her kelimeyi ortaya çıkarmak için en saçma cümleleri yazardım. Ne yazıldığını gözden geçirmek boş bir sayfaya bakmaktan çok daha iyiydi. Ama bu numara da işe yaramıyordu.

Gözlerimi kısıp parşömene baktığımda tek görebildiğim Axton'ın kendini beğenmiş yüzüydü. Giderek artan çığlık atma ihtiyacımı geçene kadar kâğıdı bıçaklamayı düşündüm. Bu işimle ilgili soruna herhangi bir fayda sağlamayabilirdi ama en azından geçici bir süreliğine de olsa iyi hissetmemi sağlardı.

"Keşke şu lanet olası Büyülü Kalem bende olsaydı," diye mırıldandım hâlâ sayfaya bakarken. "Belki de bazı ilişki tavsiyelerini hayata geçirebilirim. Nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Adriana."

Ryleigh, dikkatimi yeni ölümcül düşmanım olan boş sayfaya bakışlarımdan uzaklaştırana kadar masama daha da yaklaştı. On yıl önce bir olayı yeniden yazma fikrine kafayı taktığında, Büyülü Kalem'i bulmaya çalışmıştı. Hiçbir şey olmamıştı ama arkadaşım benim gizemleri sevdiğim kadar lanetli nesneler hakkında bilgi edinmeyi de kesinlikle seviyordu.

"Sihirli bir nesne kullanmak istemezsin. Prens Envy'nin oyunuyla ilgili söylentilere bir baksana. Ve sen bunu *yapabilirsin*. Tek yapman gereken kendine güvenmek."

"Neden hep bu kadar mantıklısın?" Dikkatimi yavaş yavaş arkadaşıma vererek espri yaptım.

"Ben sadece gündüzleri mantıklıyım böylece geceleri uygun miktarda âlemlere akabiliyorum. Tıpkı senin yapman gerektiği gibi."

"Özellikle bu yeni teslim tarihi varken eğlenme lüksüm yok."

Ryleigh elinde kalın kış peleriniyle tepemde dikilip, âşıklarının ve tüm sırlarının kalbini fetheden o müthiş gülümsemesini andıran bir ifadeyle bana baktı.

Ryleigh hoş bronz teni, solgun kehribar rengi gözleri ve Haset Hanedanlığı'nın dışında yaşayanlarda kıskançlığa neden olmaya yetecek kadar uzun gür koyu renk saçlarıyla klasik anlamda güzel bir kızdı.

En bıkkın ruhları bile eriten ise o sırıtmasıydı. Bana büyüleyici tavırlarını öğretmeye çalışmıştı ama ben berbat bir öğrenciydim ve sonunda vazgeçmişti.

Ryleigh de aynı şekilde imkânsız bir başlangıç yapmıştı ama tüm parasını harcayan bir üvey annesi olmadığı için küçük bir servet biriktirmişti ve yeteneklerini kullanarak son derece lezzetli dedikodular uydurmuştu.

"Hâlâ bir işin var," dedi tekrar. "Her işte bir hayır vardır."

"Uzun sürmez."

İç çektim ve boynumu döndürerek öğleden sonradan beri giderek artan tüm o gerginlikle kasılan kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Daha öncesinde meslektaşlarımın hepsi ilk Bayan Çöpçatan'a isimsizce birkaç soru gönderdikleri için başlayacak bir yerim vardı.

Ve hepsi de iyi, hatta mükemmel sorulardı; sorun bendim.

Neredeyse tüm zamanımı köşem için yazarak ya da araştırma yaparak geçiriyor, köhne yerlerde muhbirlerimle konuşuyor ve sonrasında kardeşim ve üvey annemin geçimini sağlıyordum.

On dokuzuncu yaş günü yaklaşan Eden artık kesinlikle çalışacak yaştaydı ama üvey annem kızının "gününü sıradan biri gibi geçirmesine" izin vermemişti.

Eden için hâlâ avantajlı bir evlilik ayarlama ümidi vardı ve Eden'ın nazik bir hanımefendi gibi davranması gerektiğini iddia ediyordu.

Ben on dokuz yaşında üç kişilik bir evi geçindirmeye yetecek kadar para kazanmaya zorlanmıştım. Üvey annem bunun babamın bir tacir olmasından kaynaklandığını ve *kendisinin* asilzadeliğe doğduğunu iddia etmişti; bu yüzden babamın yerine ben geçmek zorundaydım.

Eden'ın da aynı tacir kanını taşımasının bir önemi yoktu. Gerçi annesinin inançları yüzünden onu suçlamıyordum. Kız kardeşimi çok seviyordum ve babam öldüğünde daha dokuz yaşındaydı.

Sophie'nin, küçük kızının geçimini sağlamak için ne gerekiyorsa yapması gerekirdi. Bunun asla olmayacağını görmek için sadece birkaç hafta geçmesi yetmişti. Kilerimizde kırıntılardan başka bir şey kalmamış ve günlerce öyle kalmaya devam etmişti.

İçimizden birinin ailenin geçimini sağlaması gerekiyordu. O yüzden şimdi sahip olduğum işe girene kadar krallıktaki tüm skandal gazetelerine başvurmuştum.

Dedikodu peşine düşmek, kur yapmak ya da romantizm gibi eğlenceli herhangi bir aktivite için çok az zaman kalmasına neden oluyordu ve katıldığım her etkinlik iş temelliydi. Sevgililerim olmuştu ama bu hep eğlenceli bir dikkat dağıtıcı unsur olmuş, bir iki geceden daha uzun sürmemişti ve içlerinden hiçbiri uzun süre dikkatimi çekmemişti. Adil olmak gerekirse, bu kısmen benim hatamdı çünkü uzun vadeli ilişkiler için uygun olmadığını bildiğim sevgilileri seçmiştim. Kalp kırıklığından kaçmak için bu yol çok daha güvenliydi.

Bilgi sahibi olmadığım bir konuda tavsiye vermek, yıllardır unutmaya çalıştığım o akşamı hatırlamama neden oluyordu.

O duygusal felaketten sonra, bir daha asla savunmasız kalmamak için kalbimin etrafına tuğlalardan bir duvar örmüştüm. Şimdi ise başkalarına yardım etmek için o koruyucu duvarı yıkmak zorundaydım ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyordu.

Skandal yazıları yazmak bir şeydi ama birinin duygusal krizini atlatmasına yardım etmek bambaşkaydı. Tek bir yanlış tavsiye başkasının mutluluğunu mahvedebilirdi.

Bu gerçekten de çok büyük bir baskı yaratıyordu. Tamamen şahsi nedenlerden ötürü, Axton hariç herkes için en iyisini istiyordum.

"Ben aşktan hiç anlamam. Sadece nefret ve arada sırada şehvet. Şuna baksana."

Ryleigh'e kâğıt parçasını verdim.

"Son kalp kırıklığımı nasıl atlatabilirim?" diye sesli okudu. "Bu kolay."

"O kadar kolay olsaydı makale hazır olurdu ve ben de evde olurdum."

"Çok şanslısın, bir planım var."

Yedi şeklinde çok güzel gümüş bir anahtar çıkardı. Yüzeyinin tamamına *rune*larişlenmişti ve davet edercesine parlıyorlardı.

Nefes verdim. Günüm kötüden berbata doğru ilerliyordu.

"*O* kulübe gitmenin bana aşkla ilgili bir şeyi nasıl öğreteceğinden emin değilim Ry."

O kulübün adı Yedi Günah'tı ve sadece gizemli bir davetiyeyle girilen bu kulübün kuralları şöyleydi: girişte büyü yapılmasına rağmen müdavimler *her zaman* maske takmak zorundaydı ve hiç kimse gerçek isimlerini söyleyemez ya da kulübün dışında mekânın sırlarından bahsedemezdi.

Sahibinin kim olduğunu ya da sihirli anahtarları kimin dağıttığını kimse bilmiyordu.

Bütün krallık zaten bariz şekilde şehvetle beslenirken asıl rezalet seks yapılması değil, yedi günahtan herhangi birinin orada bulunacak olmasıydı.

Her günah genellikle sadece kendi ortamında anılırdı. Haset Hanedanlığı, kıskançlığı her şekilde yayardı. Öfke Hanedanlığı öfkeyle uyumluydu ve böyle sürüp gidiyordu. Rakip bir Günah Hanedanlığıyla ilişkili bir günahın açıkça keyfini sürmek tabu olarak görülüyordu.

Yedi Günah gizli ve dillere destan bir yerdi ve nedeni sadece içeri giren herkese büyü yapılması değil, misafirler için gizliliğin garanti altına alınması için fiziksel görünümlerle birlikte seslerin de değiştirilmesinden kaynaklanıyordu. Sadece şanslılar kapılarından girebiliyor, anahtarlardaki *ru-nelar* listedeki herkesin gizli kalmasını sağlamak için her gece değişiyordu.

Bir gece listede olabilir ve sonraki gece olmayabilirdiniz. Hiçbir açıklama yapılmazdı.

Diğer popüler kulüpler ve kumarhanelerden farklı olarak, bu kulüp sadece zenginlere açık değildi. Herkes gizli bir anahtar alabilir ve misafir getirebilirdi ancak kulübün misafirin girişine izin vereceği garanti edilmiyordu, bu da olayı daha heyecanlı hâle getiriyordu.

Konuk listesinde belirgin bir düzen yoktu ama bunun entrika ve ilgiye dayandığını tahmin ediyordum. Ve tabii ki her türlü günah ve sefahate kapılmak için yanıp tutuşan bir arzuya da dayanıyordu.

Aşırıya kaçan günahkârlar camiası için sinir bozucu derecede mükemmeldi.

Ben hiç gitmemiştim. Ryleigh gitmişti. Birkaç kez konuk olmuştu ama bildiğim kadarıyla bu onun ilk gerçek davetiydi.

"Gidip biraz eğlenir, birkaç soru sorarız." Pelerinimi sandalyemin arkasından çekip aldı ve masal kitabından fırlamış cesur bir şövalye gibi önümde tuttu. "Kirli, terli sekse kendimizi kaptırır, bol miktarda iblis üzümü şarabı içer ve krallığın şimdiye kadar okuduğu en iyi ilişki tavsiyelerini yazarız."

"Ailem..."

"Akşam yemeği yapması için komşunla gerekli ayarlamalar çoktan yapıldı. Şu anda onlarla güveç yapıyor."

Gelecek hafta nezaketi için teşekkür etmek üzere Lily'e uğramalıydım. Eden da yardım etmeye çalışırdı ve Sophie hemen kavga çıkarırdı. "Onlarla *birlikte* güveç yapmak" Lily'nin aile için özel şef rolünü oynayacağı anlamına geliyordu. Onun sürekli emirler yağdıran, yemekle ilgili şikâyet eden üvey annemden ne kadar nefret ettiğini de biliyordum.

"Evet?" diye sordu Ryleigh. "Ne diyorsun?"

Baştan çıkarıcı bir teklifti ama...

"Gerçekten işe odaklanmam gerekiyor Ry."

"Bu kesinlikle işle ilgili. Araştırma yapman gerekiyor. Ve seni temin ederim oradaki herkesin aklında romantizm olacaktır. Köşen için gerçekten mükemmel bir yer, sen de biliyorsun. İnatçılığı bırak ve pelerinini giy."

Onu kucaklamak mı yoksa sabah çayına koyduğu şekerin yerine tuz mu koymak istediğimi bilmiyordum. Araştırma *yapmam* gerekiyordu. Ve kulüp muhtemelen romantizmle ilgili sohbetlerle ilgili bir sürü fırsat sunacaktı. Akşam yemeği hallolduğuna göre iş için biraz daha dışarıda kalabilirdim.

Aşınmış botlarıma, ağır yün eteğime baktım. Hem sıkıcı hem de kasvetli ama kullanışlıydılar.

Bu sabah karla karışık yağmur yağan sokaklarda yürürken sıcak tutacak, modaya pek de uygun olmayan bir şeyler giymiştim. Ve kulüp

hem eğlenceli hem de köşe yazım için faydalı olabilirdi ama gerçekten bazı muhbirlerimle *görüşmeli*, onlara işimin değiştiğini ama yine de gizlice devam etmeyi planladığımı söylemeliydim.

Axton bu raundu geçici olarak kazanmış olabilirdi ama haberci kanatlarımı tamamen kırpmak için bir tavsiye köşesinden fazlası gerekliydi. Henüz nasıl ilerleyeceğimden tam olarak emin değildim ama yakında bir yol bulacaktım. Eğer buz ejderhası söylentileri doğruysa, hikâyemi farklı bir yayınevine satabilir, gerekirse *Karanlık Gazete*'yi baypas edebilirdim.

"Pekâlâ? Geliyor musun gelmiyor musun? Gözlerinin önünde resmen yaşlanıyorum."

Tekrar boş sayfaya baktım. Para almak için yazıyı teslim etmem gerekiyordu, bu da zaten muhbirlerime bu gece ödeyecek param olmadığı anlamına geliyor. Ve üstelik...

"Yedi Günah'a uygun giyinmedim."

Ryleigh'nin gülümsemesi büyüdü; kazandığımı biliyordu. "Henüz..."

❁ ❁ ❁

"Kalk, kalk, kalk!" Carlo her kelimeyi yüksek bir el çırpma sesiyle vurgularken, bana baktığında yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. "Yapacak çok iş var ve fazla zaman yok."

Uzun bir nefes verdim ve bakır küvetten çıkıp ılık su vücudumdan nehir gibi aşağı akarken havadaki ürpertiyle hafif irkilerek gözlerimi kıstım, ani ısı değişimiyle tüylerim diken diken oldu.

Muhitteki en meşhur tiyatro olan Sahne Hırsızı'nın kulisindeydik. Neyse ki bu gecenin provası bitmişti ve tüm oyuncular çoktan evlerine gitmişlerdi.

Carlo beni uzun bir keten havluyla hızla kurularken örtünmeye gerek görmedim, kaynar suda tepeden tırnağa cildim kızarana kadar ovulmuştum.

Carlo üzerime ince bir elbise fırlatıp giymemi işaret etti. Hızlıca.

İşaret ettiği gibi yaptım ve kuşağı bağladıktan sonra aydınlatılmış aynanın önüne çektiği tabureye oturdum.

Masanın üstü her türlü makyaj malzemesiyle doluydu: gökkuşağının tüm renklerinde şeker rengi farlar, her şekil ve boyutta fırçalar, takma kirpikler ve daha önce hiç görmediğim diğer kostüm parçaları.

"Peruk takmak istediğine emin misin?" diye sordu Carlo, her oyuncuyu ve şarkıcıyı kusursuz şekilde hazırladığı yerde saçlarımı tararken bana şüphe dolu gözlerle baktı.

Carlo, biz arkadaş olduktan sonra Ryleigh'nin ilk ilişkisi olmuştu ve bu yüzden de eski âşığına, Ryleigh'nin aklımı başıma getirmesini istiyormuş gibi bir bakış attı.

"Hayır." Ryleigh geri çekilirken ellerini havaya kaldırdı. "Asla karışmam."

Tepsideki peynir parçasını aldıktan sonra arkasına yaslanıp, ben Carlo'nun taleplerine boyun eğerken muzip bir ifadeyle bizi seyretti.

Işıklı aynada kendi yansımama baktım. Açıkken solgun mavi buklelerim iri dalgalar hâlinde omuzlarıma dökülüyor, tıpkı gözlerimin aynı açık mavi rengiyle aynı görünüyordu.

"Doğal saç rengin teninde çok çarpıcı görünüyor," dedi Carlo.

Tenim solgundu, başkaları genellikle su üzerine yansıyan ay ışığı gibi tanımlarlardı. Eterik, başka dünyadan gibi. Ve sıradan, çok yaygın bir hayat süren biri olarak benim için daha farklı olamazdı.

Üvey annem bunun hiç çekici olmadığını bana her zaman hatırlatırdı. Özellikle kardeşimin altın sarısı saçlarıyla ve parlak altın rengi teniyle karşılaştırıldığında. Yıllardır ikimizin arasını bozmaya çalışıyordu ama kardeşim ve ben birbirimizi çok seviyorduk.

"Tanınmak istemiyorum," diye hatırlattım ona. "Maske işe yarayabilir ve kulübün misafirlerine girerken büyü yaptığını da biliyorum ama kimliğimin ne olursa olsun gizli kalmasını istiyorum. Hâlâ kulübe yürümemiz gerekiyor ve girdiğimizi ya da çıktığımızı birileri görebilir."

Muhitte soluk mavi saçları olan tek iblis ben değildim ama daha açık renkli sarışınlar, koyu kumrallar, kızıllar ve daha koyu maviler kadar yaygın bir renk değildi.

Carlo saç fırçasını bir kenara bırakırken harcanan potansiyelle ilgili söyleniyordu ve sonra peruklarla dolu bir sandığa yürüdü. Etrafı karıştırdı, yığının arasından rastgele birini çekip çıkardı.

Gümüş parıltılı ipliklerle yapılmış, koyu kobalt mavisi güzel bir renkti. Prens Gluttony'nin hanedanlık rengi olmasına rağmen çok güzeldi.

"Doğal saç renginle aynı renk skalasında kalacağız," dedi, ifadesi bunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu. "Çarpıcı bir sürme çekilmiş gözler ve cesur dudaklarla mükemmel olacaktır. Belki de peruğun parlak

vurgularını tamamlamak için elmacık kemiklerine biraz gümüş tozu sürebiliriz."

"Maske takıyor olacağım."

"Ayrıca maskenin altına makyaj da yapacağız," dedi Carlo. "Kontür yapmak ve biraz renklendirmek yüz hatlarını saklamana yardımcı olacaktır. Sadece dudaklarının büzülmesini biraz düzeltmek için. Kulübe girerken veya çıkarken tanınmaktan endişe duyduğun için bu sorunu çözecektir."

Kaş kemiğime ve yanaklarına pudra sürerken beni tekrar inceledi.

"Biz buz kraliçesi görünümü yaratacağız, ki bu da sana oldukça uygun."

Hakarete uğradığımdan emin olduğum için dilimi ısırdım. Ryleigh beni anlıyormuş gibi baktı.

Bir buz kraliçesi değildim. Hepsinin temelinde kalbimin kırılması korkusuyla kimi içeri aldığımla ilgili oldukça dikkatli olmak yatıyordu. Temkinli oluşum sık sık kayıtsızlık olarak algılanıyordu ve bu da beni daha da yabancılaştırıyordu.

"Şimdi sabit dur. Bu muhtemelen acıyacak."

Kendi saçımı çokça kıvırıp tokalar taktıktan sonra Carlo sonunda peruğu yerine sabitlemiş ve eleştirel bir şekilde bana bakıyordu.

"Güzel." Parmaklarını buklelerde gezdirip, kafatasımı hafifçe çekerken yaptığı işten memnun hâlde dilini şaklatıyordu. "Yedi Günah'ta bir hovardalık gecesini atlatacaktır."

Bu her ne kadar hoş karşılanır bir dikkat dağıtıcı unsur olsa da kulübe biriyle gitmek gibi bir planım yoktu. Bu gece kesinlikle araştırma amaçlıydı.

İlk Bayan Çöpçatan makalemi yarın teslim etmezsem...

Kendime başarısızlığı kabul etme izni veremezdim. Buz ejderhası hikâyesinden tamamen vazgeçmemiştim ancak o konuyla ilgili herhangi yeni bir şeyler bulana kadar başka bir maddi kaybı riske atamazdım. Özellikle üvey annem yeni bir elbise isterken ve babamın eşyaları tehlikedeyken.

"Şimdi, elbiseye gelirsek..." Carlo hepsi harikulade kostümlerle dolu birkaç ayaklı askılığın arkasında kayboldu. Boncuklu elbiseler, payetli dantel, kabarık tül, ipek... Her biri bir öncekinden daha gösterişliydi.

Bir dakika sonra ortaya çıktığında en âlemci günahkârın bile yüzünü kızartacak bir elbiseyi elinde sallıyordu. Bayılmıştım ama bunun üyeleri kalıcı ilişkiler ve romantizm üzerine tartışmalara çekme misyonuma yardımcı mı yoksa engel mi olacağını merak ediyordum.

Bu elbise kesinlikle şehvete ilham kaynağı olurdu.

Kar beyazı elbisenin kenarlarını bir arada tutan, ejderha pullarını andıran gümüş zincirleri parmaklarımla okşadım. *Elbise* böylesine muhteşem bir kostüm için sıradan bir kelime gibiydi. Eğer onu giymeye karar verirsem bu şimdiye kadar giydiğim en şık şey olacaktı.

Etek kısmının yumuşak kumaşı payetlerden yapılmıştı. Her hareket ettiğinde sabah ışığıyla aydınlatılmış yeni yağmış kar ya da yansıyan buz görüntüleri oluşturuyordu.

Ve inanılmaz derecede kısaydı, dizimin oldukça üstündeydi. Üst tarafı göğüs kısmına payetler ve mücevherler dikilmiş, ten renkli file kumaştan yapılmıştı.

Gerçekten buz kraliçesi.

İronik olan, bunu Yedi Günah'a giderken giyersem arkamda buz değil sadece ateş kalırdı. Bu çok baştan çıkarıcıydı. Bir geceliğine de olsa, başka birinin kılığına girmek çok cazipti. Belki de bir hikâyedeki karaktermiş gibi davranabilirdim. Risk alan ve hayaller kuran bir karakter gibi.

Bir zamanlar, on yıl önce, bir risk *almıştım*. Konfor alanımdan çıkmış ve kendimi dünyaya açmıştım. Umudun; yol göstericim ve Kuzey Yıldızım olmasına izin vermiştim.

Kötü bitmişti ama hayatta kalmıştım.

Neredeyse tamamen sapasağlamdım, tabii kalbimin üzerindeki görünmez yarayı ölümcül hasar olarak saymazsak.

Aşk oyununda oynayacak kadar cesur olanlar için zaferin garantisi olmadığını çok erken öğrenmiştim. Gerçi denemekte bir heyecan olduğunu düşündüğüm de olmuştu.

Babam hayatta en büyük trajedinin korkunun insanı geride tutması olduğunu söylerdi. Hayal edebileceği en kötü kader *ne olabilir* diye düşünüyordum.

Bir keresinde hayallerimin peşinden gitmekle ilgili bir soru sormuştum. "Ya başarısız olursam? Ya tökezlersem?"

"Daha iyi sorular sormaya başla kumrum. Ya uçarsan? Ya yıldızlarla yarışırsan?"

Gözlerimi kapatsam, neredeyse gür sesini duyabilirdim. *Başarısızlık sadece denediğin anlamına gelir ve bunun utanılacak bir tarafı yoktur. Hiç kimsenin sana kim olduğunu söylemesine izin verme. Kendine inan. Bu senin*

hayatın ve nasıl uygun görüyorsan öyle yaşamalısın. Diğer her şeyin canı cehenneme.

Eğer babama bir tavsiye köşesi yazma görevi verilseydi, en iyisini yazardı.

"Neredeyse gece yarısı oldu," dedi Ryleigh kibarca, başıyla saati işaret ederek. "Geç kalacağız."

YEDİ

Prens Gluttony

Son derece sevecen bir misafir olan Vixie boğazımı boydan boya yalarken yumuşak bir şekilde inledi.

Hiç şüphesiz partide misafirleri karşılarken büyük salonumda yaşanan günahkâr manzara onu tahrik etmişti, "Tadınız *çok* güzel, Majesteleri," diye mırıldandı ve boynumu tekrar emdi. Dişlerini boğazıma geçirdi ve yüzümü ekşittim. Daha fazla ısırmaya devam ederse kendini vampir sarayında bulabilirdi.

Dumanı tüten kokteyl dolu tepsiler etrafta dolanıyor, keskin ardıç ve diğer kış mevsimi malzemelerinin yoğun kokusu havada süzülüyordu.

Buz gibi soğuk bir bardak kaptım, içkinin teatral abartısından son derece memnundum. Buz küpleri yerine donmuş ardıç meyveleri kullanılıyordu ve ilginç bir teknikle kokteylin üstünde duman tütüyor, o harika kış notasını yansıtıyordu. Kuvvetli kokular, narenciye aromalı cini yudumlarken, dilimin üzerinde hafifçe patlayan köpüğün tadını daha da yoğunlaştırıyordu.

Görme, tatma ve koklama duyularım mükemmel bir şekilde harekete geçmişti; içki ustalarım bu gece kendilerini aşarak gecenin özel kokteylini yaratmışlardı.

Bazı konuklar içkilerini tatmak için daha ilginç yollar buluyorlardı.

Oburluk Hanedanlığı'nda ziyafeti *çok* ciddiye alırdık. Bir sürü söylentiye rağmen bu, bir keresinde benim günahı erdemden ayırt edemeyeceğimi ve günahkâr tacımı bırakmam gerektiğini yazan Bayan Saint Lucent'i kızdırmak için başlamıştı.

Onun sözlerini yutmasını istemiştim. Kelimenin tam anlamıyla. Bu yüzden, girişin büyük kısmını kaplayan uzun bir masa getirtmiş ve konukları, Günah Evi'nin içine girmek için bu masanın etrafından dolanmak zorunda bırakmıştım.

Adriana'nın içeri girip o ilk gece manzarayı doya doya sindirdiği anı şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordum. Onun bu etkinliğe davet edildiğinden emin olmuştum.

Şok –ve benim ilgi ve arzu kıvılcımı olduğuna yemin ettiğim bir şey– küçümseme maskesi yerine oturmadan önce ifadesini bozmuştu.

Ama bu beni tatmin etmeye yetmişti. O anda, bunu asla kabul etmese de bu raundu kazandığımı biliyordum. O andan itibaren masa, sarayımın vazgeçilmez bir parçası olarak kaldı.

Masada yiyecek veya içecek servis edilmiyordu. Konuklar herkesin gözü önünde, ilgiye ve partnerlerine doyarak tatmin olabiliyorlardı.

Benzer bir halka açık gösteri şu anda da gerçekleşiyordu.

Üçlünün sırayla soyunup yavaşça masaya ilerlemelerini izledim. Bir erkek içkisinden bir buz küpü aldıktan sonra sevgilisinin göğüslerine sürdü, meme uçlarını mükemmel bir şekilde sertleştirip sert uçlarında dilini gezdirdi. Kadın geriye doğru gerildiğinde, adam kadının bacaklarını omuzlarına koydu ve onu açlıktan ölmüş gibi yedi.

Kadın masada çırpınıyordu, göğüslerini okşarken yüzünde saf bir mutluluk ifadesi vardı.

Cinimi bitirdim ve bardağı boş bir tepsiye bıraktım. Bayan Saint Lucent daha gelmemişti. Artık dedikodu yazmadığı için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Yine de tüm dikkatim umursadığımdan çok daha fazla şekilde kapıdaydı.

Başka bir çift daha masaya yaklaştı ve ortam kollar, bacaklar ve vücut parçalarının etkileyici şekilde birbirine geçmiş bir karışımına dönüştü. Eğer Bayan Saint Lucent burada olsaydı, bu fazla hoşgörülü seks partisini küçümserdi.

Biri boğazını temizledi, beni tekrar içinde bulunduğum ana döndürdü. Misafirlerime selam vermek dışında bir de röportaj veriyordum.

Magazin gazeteleriyle konuşmak imajı korumak ve sarayımda ejderha saldırılarına neden olan şeyin üstünü gizlice kapatma çabalarım sürerken dikkatlerini başka yöne çekmek için görevimin bir parçasıydı.

En azından şimdilik ne kadar çok muhabir bana odaklanırsa, sonraki büyük hikâyenin peşine o kadar az düşerlerdi. Başımı yana yatırıp

muhabire baktım. Açık renk saçlarını geriye taramış, karga burnunun aksi takdirde narin görünecek yüz hatlarını kapatmasına neden olmuştu.

Belki de adamın bu kadar mağrur ve kendinden emin görünmesinin nedeni buydu.

"Majesteleri büyük 'ziyafet' masanızın siz ve Şehvet Hanedanlığı arasındaki bir kan davasına dayalı olduğu doğru mu?"

Anders... Anderson. Kendini beğenmişin teki. Neredeyse bir saattir sorular sorup duruyordu ve benim günahkârlarımdan biri olmasına rağmen, onu Merhametsiz Arazi'ye kaçırıp ejderhalara yem etmeye hazırdım. Bay Saint Lucent'den çok daha az ilgi çekiciydi.

Anderson'a miskin miskin sırıttım. Partnerimi kendime doğru çekerken o da cömert kıvrımlarını bana bastırarak memnun bir şekilde kıkırdadı. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

Kadın parmaklarını bir sonraki düğmeye götürüp, yavaş yavaş bronz tenimi ve dövmemin üst yarısını açarken Anders mest olmuş hâlde izliyordu. İkinci âşığım Rosaline dizlerinin üzerine çöküp, tırnaklarını bacaklarımın ön kısmında gezdirdi. Bu hoşuma gidiyordu ama tahrik olmuyordum.

Gerçi gözlerimi kapatırsam, aklımın yasak düşünceler ve arzulara kaymasına izin verirsem bunu telafi edebilirdim.

Gözlerim iyiydi ve hâlâ açıktı.

Anders başını sallarken, çalıştığını ve bu gece âlem yapmayacağını anımsamış gibiydi.

"Pekâlâ? Acaba Oburluk Hanedanlığı'nın Şehvet Hanedanlığı ile gizli bir savaşı mı var?"

"Hadi ama, ortalamanın altı bir saray halkıyla zamanımı harcar mıyım?"

"Söylentilere göre ikiniz de *zevk prensi* unvanının peşindeymişsiniz. Bununla ilgili bir yorumunuz var mı?"

"Lust dünyevi zevkleri yönetiyor olabilir ama Günah Hanedanlığı da kesinlikle başka alanlarda çok fazla zevk olduğunu kanıtlayabilir."

Anders kemiğin peşinden koşmaya niyetli bir köpeğe benziyordu.

Kardeşlerim ve ben baş başayken gayet iyi anlaşıyorduk ama hepimizin krallıkta belirli bir imajının olması gerekiyordu. Kardeş kavgalarımız oluyordu ama bazı dedikoduların iddia ettiği gibi birbirimizle savaşa girecek kadar ciddi hiçbir şey yoktu. Anders başka bir aptalca soru daha soracağı sırada Val başını eğerek içeri girdi.

Kumandanımı gördüğüm için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. "Evet?"

"Sizin için bir haber var Majesteleri."

Sözde sevgililerime kurt gibi gülümsedim ve yanlarından ayrıldım.

Bizim neslin en sıkıcı muhabirine sırtımı döndüm ve haberi incelemeye başladım. Kobalt parşömen pürüzsüzdü, mürekkep kurşuniydi. Benim Günah Sarayı'mdan gelmişti.

Kurtlar karanlığın içinde dolaşıyorlar.

Mektubu tekrar katlayıp kapattım. Bu bir şifreydi. Ve birdenbire çok ilginç bir maceraya atılma fırsatı doğdu. Pervasız bir zamparanın mükemmel maskesini takındım ve ağzımdan imalı sözler dökülmeye başladı.

"İzninizle kabul etmemenin büyük bir aptallık olacağı bir davet var."

❁ ❁ ❁

Kardeşlerimi gizlice takip ederken bir gölge kadar sessizce ilerliyor, bastığım her kaldırım taşına dikkat ediyordum. Kar işi zorlaştırıyordu ama takip sırasında yakalanma heyecanı beni ilerlemeye teşvik ediyordu. Avım benim varlığımdan habersiz, blok boyunca dolaşıyordu.

Tüm kurnazlıklarına rağmen Lust ve Envy, gece mahallesinin dolambaçlı sokaklarında ilerlerken oldukça kolay takip edilebiliyorlardı. Bu beni şüphelendirmişti; gerçekten gizli kalmaya mı çalışıyorlardı yoksa bu bir aldatmaca mıydı? Belki de ben sadece paranoyakça davranıyordum.

Muhitimde iznim olmadan gizlice dolanıyorlardı ve bunun savaş nedeni olması başka bir konuydu. Bunu şimdi hemen sona erdirebilir, kendimi açık edebilirdim ama o zaman neyin peşinde olduklarını görme fırsatını kaçırabilirdim.

Yerlerini belirlemek yarım saatten az sürmüştü. Şimdi ise nereye gittiklerini görebilmek için gölgelerin arasında yolumu bularak, rakiplerimize iblislerimden hangilerinin bilgi sattığını keşfetmek için merakla bekliyordum. Belki de turnayı gözünden vurur ve Adriana'nın muhbirini de bulurdum.

Kardeşlerimin peşinden giderken görünmemek için aramızda birkaç sokak bırakıyor, bir buz ejderhası ya da kuzeyden gelen bir yaratığı avladığım gibi pusuda takip ediyordum.

Yün pelerinlerini inceledim, kılık değiştirme zahmetine girmiş olmalarına ayrıca şaşırdım.

Elbette iyi çizmelerinin parlak cilası zengin olduklarını gizleme girişimlerini bozmuştu. Lust'ın dikkat eksikliğine şaşırmamıştım; o keyifle oynamaktansa keyif bulmakla hep daha çok ilgilenirdi ama detay ustası Envy'den daha iyisini beklerdim.

Arnavut kaldırımlı caddede iyi vakit geçirmek isteyen iki masum arkadaş gibi rahat rahat yürüyorlardı. Bir sonraki kavşaktan sağa döndüler.

Peşlerinden gitmeden önce birkaç saniye bekledim, sokaktaki birçok restorandan birine girdikleri sırada onları yakaladım. Ön tarafta ateş çukurları gürül gürül yanıyor, neredeyse sürekli yağan kara rağmen dışarıda yemek yemek isteyen misafirleri ısıtıyordu.

Kapı her açıldığında dışarı sızan ızgara etlerin ve lezzetli yemeklerin aromalarını içime çektim. Muhitim çok sayıda lokantasının bulunmasıyla meşhurdu. Bu kadar çok kişinin yemek ve içkiyi sevmesi şaşırtıcı değildi. Bir kez daha yağlı ve lezzetli bir şey yeme isteğiyle mücadele ederek nefes aldım. Buradan çok uzak olmayan bir bistroda patatesleri ince şeritler hâlinde kesiyor, kızartıyor ve yağdan çıkarır çıkarmaz tuz ve acı biber serpiyorlardı.

Dönüp sokağı gözden geçirdim. Dikkat çekmeden bekleyeceğim bir yere ihtiyacım vardı. Restoranın hemen karşısında birkaç kişinin durduğu bir koridor vardı.

Oraya yöneldim. Dar, karanlık yola girip kaybolmadan önce etrafa bir kez daha göz gezdirdim. Sokağın sonunda yarısı dökülmek üzere olan bir çöp tenekesi vardı. Binanın çatısına baktım. Yerden çok yüksekte değildi ama öylece atlayamayacağım kadar yüksekti.

Kanatlarımı kullanabilirdim ama kendimi açık etme riskini alamazdım, kardeşlerimin etrafta gezindiğimi görmelerine neden olurdum.

Nefesimi dışarıya verdim, bir duman bulutu gibiydi ve kalbim iki kat hızlı atıyordu. En yakın pencerenin altına çöp kutusunu sürükledim, metalin taşa yüksek sesle sürtmesine küfredip hızla üzerine çıktım. İnce metal, ağırlığım altında eğildi.

Çıkıntıyı tutacak kadar zıpladım, sağlam bir tutuş yakalamadan önce parmaklarım buzun üzerinde kaydı ve sonra yavaşça kendimi yukarı çektim.

Gizlilik söz konusu olmasaydı çoktan çatıya çıkmış olurdum. Bunun yerine biraz oyalandım. Tek bir yanlış hareketle kenardan kar ve buz düşmesine neden olabilirdim.

Binayı tırmandım, tutunacak ve basacak yerler bularak çıktım ve olabildiğince hızlı hareket ederek çatıya çıkıp yuvarlanarak kendimi bıraktım. Ellerimi silkeledim ve kenara yakın bir pozisyon aldım. Aşağıdaki restoranı mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Sokaktan geçen birkaç iblis, prenslerinin tepelerinde pusuya yattığından habersizlerdi.

Sarhoşlar kol kola girmiş meyhane şarkıları söylüyorlardı. İblisler birbirlerine kar topu atarken kahkaha atıyor ve bağırıyorlardı. Keyifleri yerindeydi ve sorun yoktu. Kimse korkuyla gökyüzüne bakmıyor, ortalıkta Günah Prensi'ne saldıran buz ejderhalarıyla ilgili fısıltılar dolanmıyordu. Her şey yolunda görünüyordu.

Camiam için iyi bir gece olacaktı.

Buraya ait olmayan iki prens dışında.

Gözlerimi Envy ve Lust'ın girdikleri restorandan ayırmadan bekledim.

Birkaç dakika sonra kardeşlerim bir garsonla geri döndüler ve dışarıdaki verandaya oturdular, bilerek yarısı ateş çukuru ile gizlenmiş bir masa seçtiler.

Zemin seviyesinde olmuş olsaydım bu yüz hatlarını saklama konusunda işe yarayabilirdi.

Hızlıca yiyecek ve içecek servis edildi ve varlığımın en sıkıcı casus görevi gibi duran bu iş için yerime yerleştim. Tabaklarındakileri bitirdiler, birkaç kahkaha attılar ve ikinci kez içki istediler. Gözlerimi kapatıp, aşağı uçmamak ve burada ne haltlar döndüğünü öğrenmemek için kendimi zor tutuyordum. Sabır bir avcının en güçlü müttefikiydi.

Yeterince uzun beklersem, bir şeyler keşfedebilirdim.

Neredeyse on beş dakika sonra ödülümü aldım. Pelerinli biri masalarına yürüdü; sanki bir casus romanından bir sahnesiymiş gibi zarflar değiş tokuş edildi.

Envy içine bakıp ciddi ciddi başını salladıktan sonra pelerinli kişi gölgelerin arasında kayboldu.

Sıkıcı bir süre daha hiçbir şey olmadı.

Sonunda, tam kendimi açık etmek ve bundan sonraki planlarının ne olduğunu sormak üzereyken kardeşlerim içkilerini bitirip ayağa kalktılar.

Envy zarftan bir şey çıkardığında çok sevindim.
Ateşte parlayan küçük bir nesne.
Bir anahtar.
Kardeşim parmaklarımı üzerinde gezdirirken *rune*lar parlıyordu.
O anahtarın açtığı yerin tam olarak neresi olduğunu biliyordum. Ziyaret etme işini kendileri halletmeden önce bana sormuş olmaları gereken bir yerdi.

Kendi kendime sırıtarak bir sonraki binaya döndüm ve çatısına atladım. Bu macerayı yaşamalarına izin verecek, tam olarak neyin peşinde olduklarını ve onlara kimin bilgi verdiğini öğrenecektim. Bunu öğrendikten sonra Yedi Günah'taki ufak gezintileri biter bitmez gelip beni bulmalarını söyleyecektim.

Muhitime fark edilmeden girebileceklerine, sonra Hanedanlığımın sırlarını açığa çıkarabileceklerine inanıyorlarsa çıldırmış olmalıydılar. Hepimizin içinde en iyi avcının ben olduğumu ve muhitimde onların gittiğini bulamayacağım hiçbir yer olmadığını hatırlamaları gerekiyordu.

Özellikle benim kendi özel günah kulübümde.

SEKİZ

Adriana

Yedi Günah'ın olduğu bina, gece semtinin sıkışık sokaklarını sıralayan diğer eğlence mekânları ve meyhanelerinin arasına karışan başka bir sıradan mekândı. Kulüp bu çevrenin en değerli mücevheriydi. İhtişamlıydı, ölçüsüz bir lüks içindeydi, muhtemelen Oburluk Sarayı'ndan sonra en güzel binaydı.

Kaymaktaşından taş duvarlar ay ışığında parıldıyor, yeni cilalanmış ve çarpıcı bir şekilde ışıldıyordu; çatıda masalsı bir kalenin çatısına benzeyen soluk mavi kiremitler vardı.

Burası hayallerin ve fantezilerin gerçek olduğu, sıradan hayatın kaybolduğu türden bir yer gibi görünüyordu. Birkaç dakika boyunca bu büyünün etkisinden kurtulamadım.

Yakınlardaki mekânların müdavimlerinin toplandığı yerin açık kapılardan müzik yankılanıyor, Arnavut kaldırımlı sokağa yemek kokuları yayılıyor, beni Carlo'nun daha önce teklif ettiği salamura sebzeler, kurutulmuş et ve peynirden oluşan tabağın tadına bakmadığıma pişman ediyordu.

Ryleigh bizi, bizden başka birinin olmadığı karla kaplı dar bir sokağa soktu ve sonra sağlam metal bir kapının önünde durdu.

Soğuk gece havasından ve henüz nedenini anlayamadığım bir nedenden dolayı bu gecenin ya çok iyi ya da çok kötü geçeceği gibi garip bir hisse kapıldım.

"İzle."

Ryleigh'de buranın sihirli anahtarı vardı ve kapı anında parladıktan sonra yok oldu ve içeride boş bir koridor belirdi. Kapı arkamızdan tam

tekrar belirmek üzereyken Ryleigh beni açıklıktan içeri çekti ve dar sokakla aramızı kapattı.

Ve işte böylece Yedi Günah'a girdik.

Daha doğrusu en azından ana salona çıkan koridora girdik.

Tenim sihirle kavruluyor, büyü şimdiden görünümümü değiştiriyordu.

Kendimi toparlamak için bu mahremiyet anına minnettar kaldım. Ödünç aldığım ayakkabılarıma, buz gibi şeffaf topuklu terliklere baktım.

Boğazımda aniden beliren yumruyu yuttum, gergindim. İlk engel aşılmıştı; kulüp bana giriş izni vermişti. Şimdi kendimi ele vermeden makalem için bilgi toplamak adına elimden geleni yapmam gerekiyordu. Büyü kimliğimi gizleyecekti ama çok dikkat çekici soru sorarsam, birisi mutlaka işimi anlayacaktı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Ryleigh.

"Neredeyse."

Sahne Hırsızı'ndan Yedi Günah'a kadar olan kısa yürüyüşte Ryleigh bana sessizce mekânın planını anlatmıştı. Ana katta orta salona bağlanan yedi loca vardı ve her biri farklı bir günaha aitti.

Yukarıda, kiralık özel odalar vardı ve müdavimler ne isterse onun için kullanılabilirdi; özel kumar oyunları, randevular ya da kapalı kapılar ardında yapmak istenilen herhangi başka bir şey için.

Alt katta kapalı bir göl, tuvaletler, şarap mahzeni ve değiştirmek için maskelerin ve misafirlerin giderken gizliliklerini saklamalarına yardımcı kıyafetlerin bulunduğu bir yer vardı.

En üst katta botanik bahçenin olduğu bir çatı vardı; geceleri açan çiçekler ve ağaçlardan oluşan geniş bir yelpazeye sahip bu mekân Ryleigh'e göre neredeyse hiç kullanılmıyordu. En keyif alınan yerler yedi loca ya da daha alt katlar olduğundan çatı neredeyse her gece boştu.

Çıkışın neresi olduğunu hatırlayamıyordum ve Ryleigh ile ayrılmamız hâlinde kapalı kalma fikrinden hoşlanmamıştım.

"Nasıl çıkıyoruz?" diye sordum, kapının olduğu yere bakarak. "Ah!"

Hemen elimi ağzıma götürdüm. Sesimin de sihirle değişeceğini unutmuştum. Ete kemiğe bürünmüş bir günah gibiydim; sesim işveli ve baştan çıkarıcı, aslında kendi meme uçlarımı bile sertleştirecek kadar kısık ve davetkâr bir mırıltı gibiydi.

Ryleigh bana şaşkın bir şekilde baktı. Etrafımdakilere odaklanmak yerine ona gerçekten *bakmak* için döndüm. Onun büyüsü göz kamaştırıcıydı.

Koyu renk saçları parlak altın rengi bir kumrala dönmüş, yüzü öncekinden biraz daha kalp şeklini almış, dudakları dolgunlaşmış ve âdeta günah dolu şeyleri yapacak bir hale gelmişti.

Ben de nasıl göründüğümü merak ettim ama sonra işime ve etrafa odaklanmam gerektiğini hatırladım. Bu gece keyiften ibaret değildi. En azından benim için.

Etrafa bakındım.

Kapının yerini almış sağlam, güzel duvar resminde geniş açık gökyüzünün soluk mavileri ve buz gibi beyaz tonları şüphesiz sakinleştirici bir etki yaratmak için kullanılmıştı.

İki dev buz ejderhası havada uçuyor, pulları elmas gibi parıldıyor, gökkuşağı rengindeki gözleri ışıldıyordu.

Bunlar krallıktaki en görkemli, en korkutucu yaratıklardı ve bulutların arasında özgürce ve tasasızca kıvrılan devasa şekillerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Bir buz ejderhasını sadece bir kez Oburluk Sarayı'nda görmüştüm ve onu da uzaktan görebilmiştim. Ressam her kimse duvar resminde tarifi zor ejderhaların özünü oldukça iyi yakalamıştı.

Ancak kuzey gökyüzünün çarpıcı sanatı bile benim hızla atan kalbimi yavaşlatamıyordu.

Klostrofobik değildim ama kapatılmaktan nefret ediyordum. Şu anda buz ejderhalarından ve onların özgürlüğünden olabildiğince uzaktaydım. Derin, karanlık bir mağarada kapatılmış olmak gibiydi.

"Nasıl çıkıyoruz?" diye tekrar sordum, sesimdeki hoş tınıyı görmezden gelerek.

"Rahatla Ad." Ryleigh tekrar elimi tuttu ve geniş koridordan ilerletti. "Çıkış kulübün diğer ucunda. Yardıma ihtiyacın olursa barla ilgilenen birilerine sorman yeterli."

Süslü işlemeleri olan çift bir kapının önünde durdu, dönüp bana baktı.

"Sence bu kılık değiştirme iyi mi?" diye sordum.

Sihre güvenebileceğimi biliyordum ama ya başarısız olursa?

Yukarı uzanıp parmaklarımı maskemin kenarında gezdirdim.

Sert soluk mavi dantel bir maskeydi ve yüz hatlarımı saklamasını aslında hiç beklemiyor, sadece gözlerimi kapatan hafif daha sert bir dantel parçası olduğunu düşünüyordum ama saklamıştı. Berbat bir şans eseri büyü başarısız olursa, maske işini gayet iyi görebilirdi. Ryleigh'de de aynı maske vardı ve buraya yürürken ona bunu söyleyecek fırsat bulamamıştım.

"Kusursuzsun." Ryleigh yanağımı öptü. "Bu gece eğlen."

"Buraya sadece iş için geldim."

"İkisini de yapabilirsin."

Herhangi başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapıları iterek açtı, karşımızda mumlarla aydınlatılmış hoş bir salon belirdi. Oldukça güzel, lüks bir yerdi. Karanlık bir peri masalı canlanmış gibi görünen tamamen büyüleyici bir manzaraydı.

Görünmeyen bir kaynaktan müzik geliyordu, ses düşük tonlarda ve notalar ağırdı, ritim kalbimin atışlarıyla uyumluydu. Bu, soyluların düzenlediği partilerde ve balolarda duyduğum tanıdık yaylı dörtlülerden çok farklıydı. Çiftler bu müzikle dans ediyor, kalçalarını sallıyor, başlarını eğerek birbirine yaklaşıyorlardı.

Cesur eller, silüetler boyunca yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı ilerliyordu.

Odanın uzak köşesinde, daha karanlık arzularını halka açık bir şekilde beslemek isteyen çiftler için daha cesur düzenlemeler yapılmıştı.

Tavandan sarkan kafesler; içlerine çiftler girince sallanıyor, karanlık oyunlar oynamaya başlarken kapılar arkalarından kapanıyordu. Güzel deri bir büstiyer giymiş maskeli kadının âşığının ellerini arkasına zincirle bağladığını, dizlerinin üzerine çökmesini emrettiğini ve sonra bir binici kırbacıyla ona vurduğunu gördüm.

Kadın deriyi adamın üzerinde gezdirdi. Adamın şimdiden tahrik olmuş olması etkileyiciydi.

Belki de adam emir almaktan gerçekten hoşlanıyordu. Acı, adamın tercih ettiği kötü alışkanlığı olmalıydı ve kadın ona istediğini vermekte oldukça istekliydi.

Bu kesinlikle heyecan aramanın yollarından biriydi.

Odanın geri kalanına göz gezdirirken, oturmak ve ortama alışana kadar ve gelenler arasından en iyi hedefi belirleyene kadar Ryleigh ile konuşacağım bir yer aradım.

Alçak masalar ve koyu mavinin farklı tonlarında kadife koltuklar odanın etrafında samimi oturma düzenleri sağlıyordu. Lapis rengi vazolardan ucu gümüş rengi yaprakları olan buzdan çiçekler sarkıyor, sakinleştiren ve ayartan serin, hoş çiçek kokusu yayıyorlardı.

Tüm koltuklar maalesef şimdiden dolmuştu. İlk kime yaklaşacağıma karar verene kadar orada oturmayı tercih ederdim.

İleride sağda, sağlam lapis taşından yontulmuş bir bar tavandan sarkan yanar döner peri ışıklarının minik küreleriyle parlıyordu.

Barın arkasındaki duvara tepeden tırnağa kadar sıralanmış içki şişeleri, raflardan alınarak teatral bir hareketle ters çevrilip, boş kesme kristal bardaklara ve kadehlere döküldüklerinde, parlak bar tezgâhının üzerine renkli prizmalar saçılıyordu.

Salon Ryleigh ile benimkine benzer maskeler takmış göz alıcı konuklarla doluydu. Gerçi bazıları metalden yapılmıştı ve ışıkta tehditkâr bir şekilde parıldıyordu. Müzik aniden yükselince yeni ritim ilkel, daha hızlı bir melodiye dönüştü ve konuklar ritme uyum sağlamaya davet ettiler.

Metal kafeslerin menteşeleri bir taraftan bir tarafa şiddetle sallanırken gıcırdıyor, âşıklar artık tamamen tutkularına kapıldıklarından izleyicilerini umursamıyorlardı.

Zorlukla yutkundum, kalbim hızla çarpıyordu.

Birkaç maskeli yüz dönüp bize bakınca bu ilgi yoğunluğuyla sinirlerim aniden gerildi. Ortama ayak uydurmaya, bütün odayı sindirene kadar etrafta takılmaya alışkındım. Burada ise çok göze çarpıyordum. Son derece kısa elbisem ise herkesin beni gözleriyle yemeleri için cesaretlendiriyordu. Hedefleri bulan kişi olmak yerine daha çok ben onların avı gibiydim. Ağzım kurudu.

"Bir şeyler içelim mi?" diye sordum.

Müzik yüzünden Ryleigh'i duyamıyordum.

Dönüp tekrar sordum ama çoktan gitmişti. Locanın dışındaki özel odalardan birinde gözden kaybolurken arkasını gördüğümü sandım.

İç çektim ve tekrar bara döndüğümde, öne doğru eğilmiş görüş alanımı kapatan maskeli yabancı yüzünden çığlığımı zor bastırdım. "Dans etmek ister misin?"

"Ben..."

Cevabımı beklemedi; kolunu birden belime dolayıp kendine çekti. Tam olarak kapana kısılmış hissetmedim ama kibirli yaklaşımından kesinlikle hoşlanmamıştım.

Beni dans pistinde oldukça hızlı bir şekilde döndürdü ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Adamın sıcaklığı, kalabalık ortam, tam bir uğultuyu andıran sessiz konuşmalar... Dönüp dururken her şey başımı sefil dans partnerimden daha çok döndürüyordu.

Midem çoktan altüst olmuştu ve ağzımın yavaşça tükürükle dolmaya başladığını hissettim. Her şey çok hızlı gelişmişti. Büyü olsun ya da olmasın dans pistinde kusarsam, bir daha bu kulübe davet edilmezdim.

Geriye çekildim, kollarımı uzatıp kilitledim ve adam sonunda bizi döndürmeyi bıraktı.

"Affedersin," diye mırıldandıktan sonra hızla salonun diğer tarafına koşarken peşimden gelmemesini umuyordum. Muhtemelen günah yuvasında bile cinayete tepki gösterilirdi. Kurban gönüllü bir dans partneri bulma ihtiyacı hissetmeyen acınası bir canavar olsa da.

Saklanmak, kullanılması yakışık almayan bir terimdi ama gölgelerin içine karışıp kendimi toparlamak için bunu kullanırsam belki de danstçıdan kaçınıyor *olabilirdim.* Bu daha çok onun iyiliği içindi. Eğer bunu tekrar denerse dizimle kasıklarına vurmayacağımdan pek emin değildim.

Birkaç dakika sonra nefes alışverişim normale döndü ve midem düzeldi. Adam onun tuhaflıklarından hoşlanmış gibi görünen başka bir partner bulunca ben de bara yöneldim ve bir brendi sipariş ettim.

İçkimi içerken başka bir müdavim bana yaklaştı. Tekrar ümitlendim. Belki de bu romantizmle ilgili bilgi alabileceğim biri olabilirdi.

Tekrar dönüp adama bakınca bana bir anahtar gösterdi. Bu anahtarın üzerinde *rune*lar yoktu ve muhtemelen özel odalardan birini açtığı anlamına geliyordu.

Anahtarı neden bir kasaba panayırında ödül olarak veren bir domuz gibi gösterdiğini anlamamıştım.

Hemen yerimden fırlayıp teklifini ayakta alkışlamayınca bana biraz daha yaklaştı. Sanki yakınlığı daha büyük bir etki yaratacakmış gibi düşünmüş olmalıydı.

Anahtarı burnumun birkaç santimetre önünde baştan çıkarmanın doruğunda gözlerim resmen şaşı oldu.

"Bizim için bir özel oda tuttum."

Yakınlarda oturan diğer müdavimlere baktım. "Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsunuz bayım."

"Sen buradasın. Ben de buradayım. Bir batakhanede bu kulübün amacıyla ilgili şaşıran kişinin sen olduğunu söyleyebilirim."

Derin bir nefes aldım. Demek ki en büyük yeteneği romantizm değildi.

"Burada keyif alınacak tek günah şehvet değil."

Tüm vücudumu süzdü. "Hayır ama en eğlencelisi. Pekâlâ, geliyor musun gelmiyor musun? Bir saat sonra tiyatroda nişanlımla buluşmam gerekiyor bu alet kendi kendine emilmeyecek."

Makalem için bu günah batağına girme kararımı cidden tekrar düşünmeliydim.

Menüde günah ve ahlaksızlık olsa bile, görgü kuralları ve flört etmek henüz sevgilisi olmayan birini istemek kadar müstehcen talepler değildi.

"Affedersiniz bayım. Ama basit bir sohbet sırasında diliniz bu kadar yavan ise, diğer alanlarda da aynı derecede hayal kırıklığı yaratacağını tahmin edebiliyorum."

Ağzı açık kaldı.

Kalan içkimi bitirdikten sonra boş bardağı hızla bara koydum ve sinirlerime yenik düşüp kulüpten atılmadan önce merdivenlerden indim. Bu noktada bu başıma gelen en kötü şey olmazdı.

Ne yazık ki bu adam kolay kolay vazgeçmiyordu.

Birkaç adım arkamdan bağırıyordu. "Hey! Sen! Dur."

Arkamı dönmedim. Onunla ilgilenmem mümkün değildi. Birkaç kişiye çarptım, aramıza mesafe koymaya ve insan sokmaya çalışırken özür dileyerek ilerledim.

"Dilim konusunda yanıldığını kanıtlamak istiyorum!"

Tanrı yardımcım olsun. Bu kendini kanıtlamasını istediğim bir yarışma değildi.

Başka bir olay daha yaratmak istemediğimden sonunda merdivenlere ulaştım ve hızla yukarı çıktığımda nefesim kesik kesikti. Dışarıda hava almam, alev alev olan tenimde soğuğu hissetmem ve baştan çıkarma ya da romantizmle ilgili hiçbir şey bilmeyen bu sersem adamdan kaçmam gerekiyordu.

Sonsuz merdivenleri bir yıldır çıkıyormuş gibi hissettikten sonra sonunda geldim ve çatı katı olması için dua ettiğim yere çıkan kapıyı açtım.

Buz gibi hava yüzüme çarptı ve sonunda huzuru kemiklerimde hissettim. Kış havasını ciğerlerime çektim, sinirlerim her nefes alışımla daha da yatışıyordu. Kız kardeşim kalabalıklardan çok daha fazla etkilenirdi ama nadiren ben de aynı tuzağa düşerdim.

Bekledim, sırtımı kapıya yaslayıp dururken vücudum gerildi ama birkaç dakika sonra çatıya başka hiç kimse gelmedi.

İki rahatsız edici durumdan başarıyla kurtulduğuma minnettar hâlde nefes verdim.

Tatsız tecrübeleri aklımdan çıkardım ve çatıdaki her ayrıntıya dikkat etmeye başladım.

Bir kâbustan doğrudan bir rüyaya adım atmak için uzaklaşmıştım.

Çatı katındaki bahçe göz kamaştırıcıydı, kış renklerinden canlı bir deniz gibiydi. Dikkatim boşluğa kaydı, kalbim tamamen yeni bir nedenle atmaya başladı.

Çivit mavisinden menekşe mavisine kadar değişen mavinin farklı tonlarındaki çiçekler ve hatta uyumlu beyaz ve gümüş tonları ay ışığında parlıyorlardı.

En uç kısımda uzun, kıvrımlı donmuş bir orman meyvesi ağacı vardı.

Buzla kaplı parlak soluk mavi meyveler çok hoşuma gittiği için oraya ilerlerken gece açan çiçeklerinde ve yaslanacak sağlam gövdesinde huzur bulmak istiyordum.

Karşısında durdum, iki aptalın beni sinirlendirmesine izin verdiğim için sessizce küfrediyordum. Saat ilerliyordu ve ilk Bayan Çöpçatan makalemi yazmanın yanından bile geçmemiştim. İstesem de istemesem de merdivenlerden inmem ve sorular sormaya başlamam gerekiyordu.

"İlk seferin mi?" dedi gölgelerin arasında kalın bir ses.

Kalbim ağzımda gözlerimi kısıp arkamı döndükten sonra karanlığa baktım, sonunda karşı tarafta uzun boylu birini gördüm.

Ryleigh'nin çatı katıyla ilgili söylediklerine dayanarak burada kimseyi görmeyi beklemiyordum ve adam o kadar hareketsiz kalmıştı ki yanından geçerken onu fark etmemiştim.

Şimdi onu görünce nasıl gözden kaçırdığımı anlayamıyordum.

Bir su kulesinin duvarına yaslanmış duran adam maskeli yüzünü havaya kaldırdığında, parmak uçlarında ay ışığında parlayan boş bir kokteyl bardağı sallanıyordu.

"Affedersiniz, orada olduğunuzu görmedim."

"Hmm..."

Biraz daha bekledim, adam hiçbir şey söylemedi. Bu yabancı gerçekten de birilerini aramıyordu ve bunun nasıl bir his olduğunu gayet iyi bildiğim için gitmeye hazırlanırken tekrar konuştu.

"Soruma cevap vermediniz."

Durup tekrar baktım. Arsız biriydi. "Neden çatıda yalnızsınız?"

"Değilim."

Çekilmez biriydi. Tabii ki *şu anda* yalnız değildi. "Başkalarının yanında da böyle davranıyorsanız, o zaman neden burada kendi başınıza surat astığınızı anlıyorum."

Göğsünün derinliklerinden yükselen hafif kahkaha hiç hoş değildi.

Bir anahtar çıkarıp göstermesini, bir günah işlemeyi ya da beni dans etmeye zorlamasını bekledim. Öyle bir şey yapmadı. Dikkati sadece gökyüzündeydi, üstünkörü sohbet etmekten mutluydu, hiçbir talebi ya da beklentisi yoktu. Sadece hoş sohbet peşindeydi. Mükemmel bir tercih olabilirdi...

Biraz daha yaklaşmadan önce kısa süre tereddüt ettim, karanlıkta adamı biraz inceledim.

Kesinlikle bir kusuru olmalıydı. Pençe uçlu parmaklar. Kötü nefes. Kıçından çıkan minik şeytan boynuzları.

Uzun boyluydu, çok iri değil ama yapılı, geniş omuzluydu ve daha yüzünü görmeden romantizm konusunda hiçbir sorunu olmadığını hissedebiliyordum.

Büyü olmadan gerçekte nasıl göründüğünü ve sesinin nasıl olduğunu merak ettim. Belki dört santimetre boyundaydı ve cinlerle ya da trollerle akrabaydı. Gerçi bundan biraz şüpheliydim. Tüm maaşım üstüne adamın bol bol dikkat çekmeye yabancı olmadığına bahse girebilirdim.

Öyle olduğu duruşundan belliydi. Sanki dünya onun iradesine boyun eğecekmiş, geçici olduğunu bilse bile dikkatini çekebilecekmiş gibi kendinden emin ve özgüvenliydi.

Keskin çene hattındaki kirli sakalı bakımsız olmak yerine dikkat çekici şekilde sert görünmesine neden olmuştu. Duyulara hitap eden bir ziyafet gibiydi ve onu açıkça incelediğimin bariz farkında olduğunu gösteren sinsi gülümsemesiyle bunun farkındaydı.

Yine de bunu lehine kullanmıyordu.

Koyu renk saçları vardı ama açık kumral mı yoksa siyah mı olduğunu anlayamıyordum. Ama önemi yoktu. Yakışıklı olabilirdi ama ilk Bayan Çöpçatan makalemi yazıp paramı almama yetecek kadar baştan çıkarıcı değildi.

Onu bu sefer, dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırma niyetiyle tekrar inceledim. Bu gece henüz benim için kayıp sayılmazdı. Karşımda kurtuluşum duruyordu.

"Hiç âşık oldunuz mu?"

Homurdandı, sonunda tüm dikkatini gökyüzünden ve dikkatini dağıtan her neyse ondan çekti. Gözlerini göremiyordum ama kostümümde gezen gözlerinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Duruşuyla birlikte havası da değişti, dikkati birden en şaşırtıcı şekilde tehlikeli hissettirmeye başladı. Bu tıpkı rüzgâr bacaklarınıza vururken deniz kenarındaki bir uçuruma yakın bir yerde durmaya, kenara tehlikeli şekilde yaklaşmaya benziyordu.

Ya da bir şahin fareyi fark ettiğinde ve kurt gibi aç olduğunu anladığında hissettiği gibi bir şeydi.

Kendimi şahin gibi görecek kadar naif sayılmazdım, özellikle de aramızdaki boşlukta hissettiğim elektriği düşününce. Ama olduğum yerde kalacak kadar *cüretkâr,* sonra olacakları görecek kadar meraklıydım.

Bu hiç benlik bir şey değildi. İçimden *iş* diyerek kendime kızdım. Buraya sadece iş için gelmiştim. Küçük merhametleri için tanrılara şükürler olsun ki sessiz savaşımı fark etmemiş gibiydi.

"Bu bir zevk kulübü için oldukça ağır bir soru, Leydi Buz."

Kostümümü düşününce bu oldukça zekice bir lakaptı. Bir sonraki hamleme nasıl tepki göstereceğini merak ettiğim için hayranlığımı sakladım.

"Pek sayılmaz. Önemli bir şey üzerine düşünüyormuş gibi görünüyordunuz. Aşk, kayıp; bunlar yoğun özlemin en büyük suçlularıdır. Ya öyledir ya da kabız falan oldunuz."

Başını geriye götürüp kahkaha atınca aramızdaki gerginlik bu keyifli sesle yok oldu. Bir an yüreğim ağzıma geldi. Elimden gelse bu kadar aptalca davrandığı için kalbime kızabilirdim.

"Flört becerileriniz berbat."

"Çünkü bana âşık olmanızı sağlamaya çalışmıyorum. Sadece son kalp kırıklığımdan nasıl kurtulmam gerektiğiyle ilgili tavsiyeye ihtiyacım var."

"Ve bu kulübe gelmenin bunu öğrenmenin en iyi yolu olduğunu mu düşündünüz?"

Ses tonu gerçekten çok keyifli gibiydi. Haklıydı da. Onu, sorularıma cevap vermeye yetecek kadar ilgisini çektiğimi ümit ederek şaşırtmak istemiştim.

Ryleigh bu girişimime kesinlikle çok şaşırırdı. Zorunda kaldığımda flört *edebilirdim.* Ya da belki sadece boğuk, çekici bir kahkahası olan bu yabancıyla flört etmek hoşuma gitmişti.

Bu adamdan etkilenmeye hiç meraklı değildim. Aklıma hemen trolleri ve cinleri getirdim. Büyü nedeniyle baştan çıkmıştım ve daha ötesi yoktu.

Tek omzumu kaldırıp indirdim, rahat davranmaya çalıştım.

"Neden olmasın? Birçok müdavimin bir şeylerden kaçtıklarını düşünüyorum. Maskeler ve gizlilik yüzünden."

"Belki de sadece günaha kaptırılmış macera dolu bir gece geçirmek istiyorlardır?"

"Bunu bu muhitteki kerhaneler, meyhaneler ya da barlardan birinde de yapabilirler."

"Pek sayılmaz. Burada kendilerini gerçekten bırakabilir, günlük hayatlarında hiç kimse öğrenmeden istedikleri her şeyi yapabilirler. Bu kulüp en iyi şekilde bir kaçış mekânı."

"Siz de mi kaçmak için buradasınız?"

"Siz değil misiniz?"

Düşünerek yanındaki duvara yaslandım.

Belki de bu kadar basitti ve ben fazla düşünüyordum. Belki de bu kulüp biraz macera ve tehlike de barındırdığı için bu kadar popülerdi.

Yakalanma, keşfedilme korkusu da benzer türlerde bir afrodizyaktı.

Tüm müdavimler kafalarını dağıtmak istemiyor olabilirdi ama bazıları muhtemelen öyleydi. Ve geri kalan az sayıdaki kişi de belki kalp kırıklıklarıyla bu şekilde başa çıkıyordu.

Kalp acısı geçene kadar bir miktar zararsız eğlenceye kapılmak en iyi nasihat olabilir miydi?

Bu aydınlanmayla zihnim bir anda harekete geçti. Bayan Çöpçatan makalem için bu mükemmel açılış tavsiyesi olabilirdi. Romantik partnerlikler konusunda bir uzman olmama gerek yoktu. Tek yapmam gereken daha kapsamlı bir ölçekte duygulara nasıl yardımcı olabileceğimi keşfetmekti.

Birini kaybetme konusunda empati kurabilirdim. Babam öldüğünde fiziken artık var olmayacağı dışında, hayatımızın bozulan düzeninin üstesinden gelmek en çok zorlandığım şey olmuştu. Kendim ve kız kardeşim için boşluğu doldurmak adına fazladan işler çıkarmak zorunda kalmıştım.

Aksi takdirde zor günler tahammül edilir gibi değildi.

Rutini bozacak bir şeyler yapmak sadece romantik bir kaybı değil birinin kaybını atlatmaya yardımcı olabilirdi.

Maskeli arkadaşım sessiz düşünme eylemimi olmadığı bir şeyle karıştırdı.

"Şehvet Locası'nı ziyaret edebilirsiniz. Kalp acını atlatmana yardım etmekten mutluluk duyacak bir sürü müdavim bulacağına eminim. Leydi B."

"Bu doğru olabilir ama aşk konusunda yardımcı olabileceklerinden şüpheliyim."

"Ya. Şimdi anlıyorum."

"Neyi?" diye sordum, ses tonundaki alaycı tınıyı anlayınca.

En son birinin benimle ne zaman bu kadar şakacı konuştuğunu anımsayamıyordum. Bu kafa karıştırıcıydı.

Ve... *Eğlenceliydi.*

Konuşmamızdan kaynaklanan bu beklenmedik keyfi sanki sezmiş ve beni hem delirteceğini hem de daha fazla deşeceğimi hissetmiş gibi, bir sonraki hamlesini işkence verici derecede yavaşça planladı.

Ağzını kulağıma baştan çıkarıcı şekilde yaklaştırarak bana doğru eğildi. Nefesi birkaç saç telimi gıdıkladı, bu his masum bir hareket için sarhoş edici şekilde şehvetliydi.

Nabzımın hızlanmasına yetecek kadar uzun bir süre, avını yakalamakta usta bir avcı gibi duraksadı. Araştırdığım bir makaleden, savaş ya da kaç tepkisinin fiziksel olarak tahrik edici olduğunu ve genelde çekici geldiğini biliyordum; o bunu bilmekle kalmıyor, bu beceriyi ustaca kullanıyor gibiydi.

Aynı anda, tüylerim diken diken olurken, karnımın altında bir sıcaklık hissettim. Onu öpmek istediğimi fark edince şaşırdım.

"Siz alaycısınız, Buz Leydisi."

Hafif bir kahkaha attım.

"Birinin birazcık sağduyu sahibi olması durumunda onun alaycı olarak nitelendirilmesi tuhaf değil mi? Şehvet ve aşk birbirinden çok farklıdır."

"Tam bir pesimist gibi konuşuyorsunuz."

"Belki iki müşteri aşağıda bana sarkıntılık etmeseydi bu doğru olabilirdi. Sizi temin ederim, beni takip etmelerinin sebebi aşk değildi."

Donakaldı. "Zarar verdiler mi?"

"Hayır hiç." Endişesini geçiştirdim. Ama konuyu uzatmakta kararlı görününce, "Gerçekten önemli değildi. Sadece düzgün davranmayı bilmeyen iki adamdı. Hepsi bu. Şimdi onları düşünmemeyi tercih ederim," diye ekledim.

Bir süre sustu. "Sizi çatıda tek başına bırakmak istemem ama kulüp kurallarını ihlal eden herkes ele almaya değer bir iştir. Kan hakkında ne düşünüyorsun?"

Buna kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Ne kadar romantik. Evde mutlu mesut karınızla değil burada olmanıza şaşırmadım."

Gülümseyince gerginlik sonunda kayboldu.

"Eğer bir şey öğrenmek için yem atıyorsanız doğrudan sormanızı tercih ederim."

Vücudunun sıcaklığı artık beni ısıtacak kadar çok yaklaşmıştı. Ve bundan hoşlanmıştım. Biraz daha yaklaşıp, onun sıcaklığını daha çok hissetmeye çalıştım.

"Ama hayır, evde beni bekleyen bir karım yok. Gerçi yatak paylaşmak kulağa hoş geliyor."

Sağduyuma aykırı olarak dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Zekâ savaşlarını severdim ve o bu gece değerli bir rakipti. Karşılıklı birbirlerine layık oldukları kadar iyi davranan biriyle konuşmayalı yıllar olmuştu.

Bir zevk kulübünde onun gündemini netleştiriyorduk ve beni bu gece muhtemelen yatağında istiyordu ama bu gerçekten hoşlandığım, hoş bir sapmaydı. Nelerden hoşlandığımı öğreniyor, ilgi gösteriyor, daha fazlasını arzulamam için tam kararında tadına bakacağım bir şey veriyordu.

Bu çok keyifli zihinsel bir baştan çıkarmaydı. İstesem de görmezden gelemeyeceğim türde bir şeydi.

Daha önce beni zorla dansa kaldıran ve benim isteklerimi hiç umursamayan o kaba adama hiç benzemiyordu. Onunla birlikte özel odaya gitmemi talep eden adama da benzemiyordu. Bu yabancı *beni* baştan çıkarmaktan keyif alıyor gibiydi. Benim onu seçmemi istiyordu.

Sinsi bir flörttü.

"Neden kaçıyorsunuz?" diye sordum.

"Şu anda, herhangi bir şeyden kaçmıyorum Buz Leydisi. Gitmemi istemediğiniz sürece."

Ses tonundaki arzuyu başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

Nabzım biraz daha hızlandı. Buraya gelme nedenim karşımdaydı. Makalem için bariz bir yön. Eve gidebilir, kalemimi ve mürekkep hokkamı alabilir ve makalemin taslağına başlayabilirdim. Sonra tek başıma titreyerek ve *acaba* diye düşünerek soğuk yatağıma kıvrılabilirdim. Acaba

kalırsam, biraz daha flört edersem, dünyada kalan son canlıymış gibi bu adamı öpersem ve bir kereliğine gerçekten eğlenirsem ne olurdu?

Doğru olan şu anda çekip gitmekti.

Ya da biraz daha kalabilir, bir dikkat dağınıklığına kendimi bırakabilirdim.

Normalde bu hiç zor bir karar değildi. Bir makale için ihtiyacım olan şeyi bulduğum anda giderdim. Yabancı beni zorlamadı, kalmam için konuşarak ikna etmedi. Sadece seçimimi bekliyordu. Bu hepsinin içinde en çekici olan da buydu.

Kız kardeşim ve üvey annem çoktan yataklarına girmiş, mışıl mışıl uyuyorlardı ve burada teslim tarihimi kaçırma korkusu olmadan fazladan bir saat daha *geçirebilirdim.*

Onun arkadaşlığı keyifliydi. Ben de uyandırdığı duygular çok daha keyifliydi.

Paramı aldıktan sonra yarın yakacak odun almalıydım bu yüzden odamın bu gece normalden daha da soğuk olacağını biliyordum.

Kalmayı tercih etmek için bulabileceğim yüzlerce neden vardı. İşin aslı, burada olmayı istemek dışında herhangi başka bir bahane bulmama gerek yoktu. Anın tadını çıkarmak için.

Hayatımda bunun gibi çok az an olmuştu: kaygısız, eğlenceli, rahat.

Durumun cazibesi giderek artıyordu.

Yana dönüp maskeli yabancıya baktım; kendimle karşılaştırdığımda ilk başta sandığımdan çok daha iriydi. Yatak odasında ağırlığını nasıl kullanacağını bilen, sorumluluk alırken aynı zamanda düşünceli davranan türden bir erkek gibi görünüyordu.

Kibar bir alfa. Dominant ama hassas. Kontrolü ele alan, sahiplenen bir erkek. Ama sadece kapalı kapılar ardında. İronik bir şekilde kendi kendime, *tam rüyalardaki gibi,* diye düşündüm.

"Gülümsemeniz müthiş," dedi, başparmağını alt dudağımda gezdirirken.

Bu basit okşama karşısında içimde bir kıvılcım parladı. Dokunuşu çekingen ya da ürkek değildi; beni izliyor, ilgimi tartıyordu. Sonra harekete geçmişti.

İstediğini alan, dans pistindeki o adama yine hiç benzemiyordu.

Bu yabancı sıradan iltifatlar etmiyordu ve bunu takdir etmiştim. Bir iltifat ettiğinde bunun dikkatli içgörüsünden geçerek söylendiği anlamına

geliyordu. Bunu nasıl bu kadar kesin olarak bildiğimden emin değildim ama biliyordum.

Tüm bu olanların gizemli tarafından, av heyecanından, beni oynamaya çeken bu kedi fare oyununun geriliminden de keyif almıştım.

Belli belirsiz ilk hamleyi o yaptı. Yakınlaşma hamlelerini hoş karşılayıp karşılamayacağımı görmek için deniyordu.

Niyetini alenen gösterecek kadar cesurdu ama fazla zorlamıyordu.

Bu da çekici bulduğum başka bir özelliğiydi. Sorumluluk sahibi tarafımı bir geceliğine de olsa bir kenara bırakıp, onunla yasak ve ahlaksız şeyler yapmak istememe neden oluyordu.

"Bu konuda ne yapacaksınız?" diye sordum yem atarak.

"Bu bir meydan okuma mı Leydi B?"

"Ya öyleyse?"

"Kaybeden ben olmam."

Tam önümde duracak şekilde hareket etti, bir kolunu yanımdaki duvara dayadı, diğer koluyla yüzümü nazikçe kavradı. Bacakları bacaklarıma değiyor, her temas noktasından içimi heyecanla dolduran bir heyecan dalgası yayılıyordu.

Bir zevk kulübündeydik. Ve konuşma süresi dolmuştu.

Buz kraliçesi kostümümün aksine tutku ve ateş arzuluyordum; fantezine kapıldığım bir gece yaşamak, bir süreliğine gerçek hayatın zorluğunu unutmak istiyordum.

Bu yabancı mükemmeldi. Kendi avını yakalamış, bir sonrakine geçmiş, kovalamacada macera ve heyecan arıyordu. Karmaşık duygular, gerçek isimler yoktu. Pişmanlık yoktu.

"Ben de kaybetmem."

İstediğimin peşinden gidecek kadar cesur hissederek gömleğini elimle kavradım ve onu kendime çekince, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce ondan gelen şaşkınlık dolu bir nefesle vücudumu alev alev yapan cezalandırıcı, keyifli bir öpüşmeyle karşılaştım.

Yabancım *tam da* olmasını ümit ettiğim türde bir erkekti.

Dudaklarımı keyifli bir iç çekişle araladım ve dilini nazikçe içeri sokup uzman bir tavırla dilimi okşadı.

Beni duvara daha da sert yaslayarak öperken ağzımın içine inledi, kısa eteğimi daha da yukarı kaldırdı.

Yüzünü ellerimin arasına alınca, kirli sakallı yanakları beni daha da çılgına çevirdi.

Arzulandığımı hissetmeyeli epey uzun zaman olmuştu. Ve bu yabancının beni deliler gibi istediğine hiç şüphem yoktu. Bir anlığına geri çekildi, nefes nefese kalmış hâlde alnını alnıma yasladı.

Büyü yüzünden net olarak anlayamıyordum ama verdiği bu tepkiye kesinlikle çok şaşırdığına yemin edebilirdim. Bunu düşünecek vaktim olmadı; bir sonraki nefesiyle dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bir kez daha ona yenildim.

Bir bacağımı kaldırıp kalçasına yasladı, bu kibar hareket keyif vermek ve baştan çıkarmak anlamına geliyordu. Hangimizi daha çok etkilediğini çözemiyordum. Bu yeni pozisyonda sert aletini hissedebiliyordum ve her keyifli hamlesiyle bana daha da çok kıvılcım gönderiyordu.

Kalçalarını bilinçli olarak hareket ettirdiğinden emin değildim; sanki vücutlarımızın isteğine teslim olmuş gibiydi. Ve ben bundan çok memnundum.

Bu öpüşme... Daha önce hiç bu kadar tutkulu, bu kadar vahşi bir şey hissetmemiştim.

Resmen eridim, kendimi tamamen bu duyguya, baştan çıkarılmaya bıraktım.

Dudaklarım şişmişti ama morarmalarına rağmen daha fazla cezalandırılmayı istiyorlardı. Ve yabancı buna itaat etmeye çok istekli görünüyordu. Nazikçe alt dudağımı ısırdı, ağzımda bir sıcaklık dalgasını hissedince gülümsedi ve onu kendime daha çok çektim.

Ağzını kullanmak konusunda son derece yetenekliydi; bir gün buna methiyeler yazabilirdim.

Elini kalçama götürüp beni olduğum yere sabitlerken, vücudum üzerindeki hâkimiyeti kısa sürede unutamayacağım bir gecenin harika bir başlangıcı gibiydi.

Dudaklarını dudaklarımdan çekip, boynumu öptükten sonra kulak mememi dişlerinin arasına aldı.

"Durmamı söylemediğiniz takdirde bu gece vücudunuza tapacağım leydim."

Tek başına bu öpücükle bile çoktan istediğini yapmak için artık onundum.

Ve bunu o da gayet iyi biliyordu.

"Lanet olsun. Eğer durursan seni öldürürüm." Ağzını boğazımda gezdirerek hem beni baştan çıkartıyor hem de bundan keyif alıyordu. Kirli sakalı yumuşak tenimde gezinirken tüylerim diken diken oldu ve başka hassas yerlerde de daha fazla hissetme şansı yakaladım.

Hünerli parmaklarını elbisemi bir arada tutan zincirlerin arasına geçirdi, çıplak tenini tenimde hissetmek damarlarımda başka bir baş döndürücü heyecana neden oldu.

"Ben soylu bir hanımefendi değilim aslında."

"Unvan olarak olmayabilirsin. Ama bu gece sen *benimsin.*"

Kalçalarını tekrar oynattı, bu sefer bilinçli bir amacı olduğundan bu hareketi yapmaya devam ederse kontrolden çıkacağımdan kesinlikle emin hâlde tam yerine bastırıyor, sonraki öpücüğüyle inlememi bastırırken beyanını haklı çıkarıyordu.

Tanrım, onu istiyordum. Ama ani bir farkındalık gerçeğin buz gibi soğuk su dolu bir kova kafamdan boşaltılmış gibi üzerime çökmesine neden oldu. Bu baştan düşündüğüm gibi sert ve hızlı bir akşam olmayacaktı; bu adam acele etmeyecek, benden saatlerce keyif almaya bakacaktı.

Ve bu her ne kadar hayal edebileceğim en harika gece macerası olacakmış gibi görünse de teslim tarihimi kaçırma riskine giremezdim. Bu adam ne kadar baştan çıkarıcı olsa da.

Öpüşmemizi zor nefes alıp verir hâlde bitirdim, yüzümü inceleyecek kadar geri çekildiğinde vücudum şimdiden onun yokluğuna isyan ediyordu.

Maskeme rağmen yüzümde her ne gördüyse bu gecemizin sona erdiğini anlamasına yetmişti. Yabancı yavaşça bacağımı indirdi, eteğimi ve korsemi eliyle düzelttikten sonra pantolonunu düzeltti.

"Ben..." Onun arkasındaki hareketle donakaldım.

Yalnız değildik.

"Lütfen," dedi yeni yabancı. "Benim yüzümden durmayın. Ortam ısınıyordu."

Partnerim kaskatı kesildi, sonra dönüp arkasına bakınca küfretti. "İşin bittiğinde haber gönderecektin. Bize biraz müsaade et."

Diğer adam hafif bir kahkaha attıktan sonra merdivenlerden aşağı indi.

"İyi misin?" diye sordu daha nazik bir sesle. "Eğer yanlış anladıysam..."

"Hayır, hayır." Başımı salladım. "Hiçbir şeyi yanlış anlamadın. Sadece... Bu gece karmaşık. Kötü zamanlama."

"Kesinlikle." Eğildi, hafifçe yanağımdan öptü. "Zamanlama daha kötü olamazdı."

Başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Söylenecek başka ne vardı ki? Küçük kaçamağımız daha gerçekten başlamadan sona ermişti. Ve en iyisi böylesiydi. Şimdi hemen gitmem gerekiyordu ve yarın da bir olasılık değildi çünkü kulübe tekrar girişimin bir garantisi yoktu.

"Arkadaşım adına özür dilerim." Diğer erkeğin durduğu yeri işaret etti. Adamın daha gitmemek için oyalandığına yemin edebilirdim. "Onu kurtlar büyüttü."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Daha önce hiç iş üstünde yakalanmamıştım ama izleniyor olmanın tam olarak rezil olmuş gibi hissetmememe neden olan ufak, karanlık bir heyecanı vardı.

Maskeli yabancı geriye adım attı. Ve bir yanım öpüşmemizi erken bitirdiğime pişman oldu. Değerini anlamadan kaybettiğim özel bir şey gibi hissetmiştim.

"Özür dilerim Leydi B. Gitmek zorundayım."

Duraksadı, tekrar öne eğilip avucuma soğuk bir şey bıraktı.

Yedi şeklinde bir anahtara bakakaldığımda, kalbim çılgınlar gibi atıyordu.

"Yarın akşam tekrar gel," dedi. "Seni burada bekleyeceğim. Eğer tek istediğin buysa sadece konuşmak için gel. Ama eğer kaçmayı ve başka birini bulmayı istersen o da kabulüm."

Tüm dikkatim üzerinde, anahtarı avucuma aldım.

Biraz önce teklif ettiği şey...

Ona teşekkür etmek üzereydim ama tekrar başımı kaldırdığımda yabancım çoktan gitmişti.

Sevgili Bayan Çöpçatan,

Son kalp kırıklığımı nasıl atlatabilirim?

Sevgilerimle,
Aşk mahkûmu

Sevgili Mahkûm,

Eğer ilgilendiğin kişi kalbini kırdıysa, sen de rutinini kır (kollarını bacaklarını kırmaktan ve mahkeme celpleriyle ya da darağaçlarıyla uğraşmaktan çok daha az zararlıdır).

Şaka bir yana, Bayan Çöpçatan olarak tavsiyem her gün sana keyif veren bir şey yap. Bu güneşin doğuşunun ya da batışının tadını çıkarmak, yıldızlara bakmak, doğa yürüyüşüne çıkmak ya da başka birine nazik davranmak olabilir.

Kendini şımart. Doğru kişi sonunda gelecek ve gerçekten ne kadar değerli bir elmas olduğunu görecektir.

Sevgilerimle,
Bayan Çöpçatan

DOKUZ

Prens Gluttony

"Yalan söyledin." Envy'nin hançeri boğazımda ufak bir kesik açtı. Bıçağı umursamadan, çenemle Lust'a işaret ettim ve ona, bizi görecek insanları engellemesi için sokağın sonunda durmasını işaret ettim.

Lust, dişlerini gıcırdattı ama Envy'nin hepimizi tehlikeye attığını bildiğinden sessiz emrime uydu. Kasabanın bu kısmı casuslarla doluydu ve karanlık sokak pusuda bekleyecekleri mükemmel bir yerdi.

Buz pelerinimi ıslatıyor, Envy silahına yaslanıp beni duvara daha sert bastırırken öfkemi yatıştırıyordu. Sabrımı sınamaya başlamıştı.

"Şu anda kelleni uçurmam gerekir."

"Deneyebilirsin." Yaradan altın rengi bir sıvı akıp yakama damlarken ona dişlerimi gösterdim.

Aramızda gerilim dolu bir hava vardı ve zirveye çıkmış, parlamaya hazır gibiydi.

Bir yanım giderek artan dövüşme arzusuna teslim olmak, bunun heyecanıyla günahımı alevlendirmek istiyordu.

Ne kadar baştan çıkarıcı olsa da halk arasındaydık. Derin nefes alıp verdikten sonra nefesim buz gibi havada bir bulut gibi buharlaştı.

Gece muhitinden çıkamamıştık. Sokaklarda dolaşan casuslar ve muhbirler dışında, herhangi biri de sokağa çıkıp kavga eden iki prensi görebilirdi. Bu, skandal gazetelerine yüksek bir ücret karşılığında seve seve satacakları türden bir dedikodu olurdu.

Eğer dedikodu peşinde olan herhangi bir muhabir bunu öğrenirse, kavgayla ilgili olası nedenlerin peşine düşerdi ve av partime yapılan saldırıyı saklamakla için yaptığım her şey mahvolurdu.

Kardeşlerimi muhitimden kolayca gönderebilirdim ama onları kendi topraklarına geri göndermek sadece onlardan öğrenmek istediğim bilgileri elde etmemi geciktirirdi.

Bu gece Yedi Günah'a gelmelerine en başta bu yüzden izin vermiştim. Kaçamaklar ya da ahlaksızlıklara kendini kaptıran müdavimler dışında burası aynı zamanda şans oyunlarında sırların da öğrenildiği bir yerdi. Lust da tam olarak bunu yapmıştı. Bilgi ile ödeme yapılan bir kart oyununu kazanmıştı.

Kazandıktan sonra Val'i kardeşlerime giriş izni sağlayan muhbirin peşinden göndermiştim ve onunla sonra şahsen ilgilenecektim. Kasam neredeyse sınırsızdı. Bundan sonra onun sessizliği için iki katını öderdim. Adriana Saint Lucent'in kiminle uğraştığını öğrenmesi için ise üç katını öderdim.

Genel olarak bu gece işler yolunda gitmişti.

Envy'i bu dar sokağın ortasında kendi Hanemin hançeriyle deşmemek için oyunlarını bitirirken onları beklediğim sırada geçirdiğim beklenmedik hoş geceye odaklandım.

Yatağımda birini gerçekten istememin üzerinden yıllar geçmişti.

Envy'nin hançeri boğazıma dayalıyken ve üçümüzün karşısına bir casus çıkma tehdidine rağmen o ateşli karşılaşmayı tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamıyordum.

O öpücük... İçimde uzun zamandır uyuyan bir şeyi uyandırmıştı.

Heyecanlı bir gece olasılığı taşıyan anı bozdukları için kardeşlerimi öldürmem gerekirdi. Başka bir âşıkla birlikte olmamak üzere lanetlendiğimi düşünmüştüm ancak bu gece teorimin yanlış olduğu ortaya çıkmıştı.

Buz Leydisi'ni, o lanet olası çatıda neredeyse benim yapmaya çok yaklaşmıştım.

Belki de kardeşimi bıçaklayıp, lanet olası sonuçlarını düşünmeden kulübe geri dönmem gerekirdi.

Günahımı beslemenin daha keyifli bir yolu olsaydı, bir sonraki avı kaçırmaktan ve macera açlığımı gideremekten endişe etmem gerekmezdi.

Leydi B birçok nedenden ötürü hoş bir sürpriz olmuştu. Ondan *hoşlanmıştım*. Hem de çok.

Envy hançerini daha da bastırdı, dikkatimi tekrar buraya ve şimdiye getirdi. Gözleri neredeyse dizginleri kopmuş bir öfkeyle parlıyordu. Kendini kontrol altına almazsa, *benim* dizginim de kopacaktı.

Lust alçak bir sesle ıslık çalarak birilerinin geldiğini haber verdi.

Envy'nin hançerini kenara ittim. "Bunu taht odama taşıyoruz. Hemen."

Ona cevap verme şansı tanımadım. Sihirle kaleme döndüm, ceketimi çıkardım ve kardeşlerimin buraya gelmelerini beklerken tahtıma fırlattım.

İktidar koltuğuma yontulmuş gümüş ejderhalar da tıpkı benim gibi kan istiyor, gözlerindeki safir taşlar odanın karşısındaki devasa şöminede hararetle yanan ateşin ışığını yakalıyordu.

Yumuşak çivit mavisi kadife koltuğa kendimi bırakmak ve ayaklarımı uzatmak istiyordum.

Onun yerine, elim hançerimin kabzasında oymalı çift kapıya dönüp bekledim.

Envy dövüşmek istiyorsa ona istediğini verecektim.

Kardeşlerim taht odasında belirdikleri anda, silahlarını saklamış hâlde yürümeye başladılar. Benim sarayıma gelene kadar beklemeleri, sorunumuzun ciddiyetini gösteriyordu. Eğer gizlilik krallığın iyiliği için gerekli olmasaydı, sokakta saldırırlardı ve kavga, istenmeyen her türlü ilgiyi üzerimize çekerdi.

Biz Cehennem Prensleri kendimizi tutma konusunda pek meşhur değildik.

Envy karşımda durduğunda neredeyse göğüs göğseydik. Ona gülümsedim; artık endişelenmemiz gereken seyirciler yoktu.

Gözlerimi ondan ayırmadım, gerilim giderek artıyordu. Hançerimi saniyeler içinde göğsüne saplayabilirdim. Elim kabzada hazır duruyordu. Diplomasi en güçlü yanım sayılmazdı ve saldırı heyecanı kanımın hızla akmasına neden oluyordu.

Tam hançerimi çektiğim sırada Lust, Envy'nin arkasına yaklaşıp durumu yatıştırmak için kardeşimi birkaç adım geri çekti.

"İkiniz de *durun.*"

Lust öfkeyle bize baktı ve kendimizi kontrol altına aldığımızdan emin olana kadar bekledikten sonra öfkesini bana yöneltti.

"Bu normal Hanedanlık içi sırlardan çok daha büyük bir olay," dedi. "Bozulan bir anlaşma sadece senin lanet olası sarayını etkilemez. Sen ve Wrath bize söyleyecek miydiniz?"

Çenemi sımsıkı kapattım. Bu kardeşim için yeterince iyi bir cevaptı.

"Lanet olsun Gabriel," diye mırıldanırken tahtımın yanında duran içki arabasına yürüdü. "Siz ikiniz Wrath'la ne düşünüyordunuz? Eğer başka saraylardaki vatandaşlara bununla ilgili haber giderse..."

"Gitmeyecek." Lafını kestim. "Ben hallettim."

Envy başını salladı. "Yeterince iyi saklayamamışsın yoksa casuslarımızın bununla ilgili bilgi vermesi mümkün olmazdı. Tam olarak sen ve Wrath onun yaralandığını saklamayı tam olarak nasıl başardınız?"

"Artık Hanedanlık sırlarını paylaşıyor muyuz?" diye sordum. "Peri Kralı'yla oyununun arkasındaki gerçek nedeni açıklamak ister misin o zaman? *Bunun* sarayınla ya da tüm lanet olası krallıktan büyü ile saklamış olmanla ilgili dolaşan dedikodularla bir ilgisi olmadığına eminim. Son zamanlarda sihirli bir nesne buldun mu kardeşim? Çünkü bildiğin gibi bu teknik olarak *hepimizi* etkiliyor?"

Envy'nin ağzı dümdüz bir çizgi hâlini aldı.

"Ben de öyle düşündüm." İblis meyvesi şarabı şişesini aldım. "Wrath'a yapılan saldırı talihsiz bir olaydı ama tekrarlanmayacak. Bildiğiniz gibi alfa saldıran ejderhayla ilgilendi ve hiç kimse gerçek anlamda zarar görmedi."

"*Hiçbir* buz ejderha saldırısı olmaması gerekirdi, biz ölümsüzlere karşı bile," dedi Lust. "Anlaşma bunu yasaklar. Anlaşmanın geçerli olduğunu garanti altına alman gerekirdi. Tek seferlik bir şey olup olmamasının önemi yok."

Bunu ilk kez öğrenmek sarsıcıydı, bu yüzden kardeşlerimin endişelenmelerine bir süre izin verdim. Son buz ejderhası katliamında her çevreden yüzlerce iblis ve aynı derecede şaşırtıcı sayıda ejderha öldürülmüştü.

Kendi alfalarının emriyle yedi farklı ejderha sürüsünün her biri bir Günah Hanedanlığı'nı seçip oraya uçmuş ve topraklarının genişlemesi için ele geçirmeye çalışmışlardı.

Uzun yaşamları boyunca ilk kez her alfa ejderha anlaşmazlıklarını bir kenara bırakmış ve birlikte plan yapmışlardı. Bu tarihimizdeki tek ve en büyük ejderha saldırısıydı.

Merhametsiz Arazi'nin güneyindeki toprakları alma konusundaki başarısız girişimlerinden sonra diğer altı ejderha sürüsünden ne haber almış ne de onları görmüştüm. Bunun nedeni kısmen, Silvanus'un liderliğini yaptığını düşündüğüm sürünün benim Günah Hanedanlığıma en yakın toprakları ele geçirmiş olması ve en vahşi ejderhalar olmalarından

kaynaklanıyordu; hâkimiyet kurmak için kendi türleriyle savaşmaktan çekinmiyorlardı. Kısmen de ejderhalar çok büyük bir kayıp verdiklerinden kaderi kışkırtmak istemiyorlardı.

Katliam ne ejderhalar ne de iblislerin, hiç kimsenin tekrarlanmasını istemediği bir şeydi.

"Tekrar olmayacak."

"Garanti edemezsin," dedi Envy. "Ya başka bir ejderha daha ilk saldırıya neden olan hastalığı kaparsa?"

"Hiçbir şeyin garantisi yoktur." Onlara istedikleri anda toplantı yapma hakkı tanıyan o madde yüzünden, *bazı* bilgileri paylaşmak zorundaydım. "Avcılarım sürüyü izliyor. Eğer herhangi bir değişiklik olursa, haberim olur."

Lust yürümeye başladı. "Bundan hoşlanmıyorum. En başta onlara ne bulaştı acaba? Bu daha önce hiç olmamıştı, değil mi?"

Başımı salladım. "Konuyla ilgilenen, uzmanlardan oluşan bir ekibim var."

"Muhabirler bu hikâyenin peşine düşecektir," dedi Envy, "Tüm krallığı kaosa sürükleyecekler."

"Tanrı aşkına." Lust'ın yüzü karardı. "Bana o muhabirin haberinin olmadığını söyle."

"Kaçırdığın şeyler var. Bayan Saint Lucent artık bir tavsiye köşe yazarı oldu," bir kadeh şarap doldururken haberi verdim. "Daha önceki zaferim buydu."

"Harika." Lust adımlayarak uzaklaştı. "Kesin biliyor."

"*Şüpheleniyor,*" diye düzelttim. "Şüphelerini bir kenara bırakacak olursak, artık aşkla ilgili şeyler yazıyor ve bu da ona gayet iyi uydu."

Kardeşlerim bir süre sessiz kaldılar. Ne yazık ki, bunun onları hayran bırakarak dillerinin tutulmasına neden olduğumdan kaynaklanmadığını biliyordum.

"O zaman bunun bir üzerinden geçelim," dedi Envy. "Senden nefret eden bir köşe yazarıyla *oldukça* halka açık bir savaşa girdin. Kadın bir şekilde ejderha saldırısını öğrenmiş –bir yüzyıldan uzun zamandır ilk kez gerçekleşen bir olay– ve çözüm olarak sen de onu en nefret ettiği konuyla ilgili bir tavsiye köşesi yazmak zorunda bırakmışsın."

Bu şekilde dile getirince endişesinin *biraz* haklı olduğunu görebiliyordum. Ama Adriana'nın işini kovulma riskine girmeyeceği kadar çok

sevdiğini biliyordum. Daha ofise girdiğimden haberi olmadan önce köşesini tutabilmek için tutkuyla savaştığını gördükten sonra buna kanaat getirmiştim.

"Ve sen, hayal gücünün çılgın bir ürünü olarak," diye devam etti, "Ejderha hikâyesini seni, şimdi her zamankinden daha çok nefret ettiği adamı dinlemek için öylece bırakacağına mı inanıyorsun?"

Hepimizin takınmayı tercih ettiği kibir maskesini takınarak sanki bu endişesinden sıkılmış gibi omuz silktim. "Başka ne yapmamı isterdin? Dikkatleri ejderhalardan uzaklaştırmak için Yedi Günah Hanedanlığı arasında bir kraliyet turnuvası düzenlememi mi isterdin?"

"Evet." Lust adımlamayı kesti ve döndü. "İnsanlara istediklerini ver Gabriel."

Envy imayı hemen anlayarak kıkırdadı. "Harika."

"Hayır," dedim, konuyu nereye vardırmak istediklerinden duyduğum rahatsızlıkla. "İma edeyim bile deme."

"Fikri öneren *sensin*, sevgili kardeşim. Ve krallık ne istiyorsa tam olarak onu yapacaksın," dedi Envy. "Eşini bulmak için bir yarışmaya ev sahipliği yapacaksın."

"Bu bir iğnelemeydi," dedim boş bir ifadeyle. "Bunların zor zamanlar olduğunu biliyorum ama lütfen aklını başına topla."

"Hayır. Bu harika. Bayan Saint her neyse onu konuyla ilgili yazı yazmaya izni olan tek resmî görevli muhabir olarak davet edeceksin," dedi Lust.

"Yarışma devam ederken taşınmasını sağla," dedi Envy. "Yakınında ve dikkatini dağınık tutacaksın. Eğer onu meşgul edersen ejderha söylentilerinin peşine düşecek vakti kalmaz."

"Siz çıldırdınız mı? Endişelenmem gereken son şey ejderha olayını halktan saklarken ve gelecekte bunun gibi bir şey olmasını engellemenin yollarını ararken, sarayda birinin yaşaması olur. Özellikle de lanet olası azizlerin bildiği bir nedenden ötürü beni mahvetmeyi her şeyden çok isteyen bir muhabirin."

"Bunun baloda olanlarla hiçbir ilgisi olmadığına eminim," dedi Envy.

Kaşlarımı çattım. "Hangi balo?"

"Tüm Günahkârlar Balosu. Hatırladığım kadarıyla orada ikinizin arasında işler kötü gitmişti."

"Yanılıyorsun," dedim. "İkimizin arasında o etkinlikten ne önce ne de sonra hiçbir şey olmadı."

"Lust da katılmıştı." Envy diğer kardeşimize dönüp baktığında bakışlarından bir şey aradığı belliydi. "Ne hatırlıyorsun?"

"Tüm Günahkârlar Balosuyla ilgili mi?" Lust tek omzunu kaldırdı. "Çok değil. Vikontun onu vikontesle bulduğunda çıkardığı olayı hatırlıyorum ama."

Envy gözlerini kıstı. Kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum.

Kâbuslarıma giren o tatlı dilli, mavi saçlı yaramaz kız Adriana Saint Lucent'in o gecenin başından beri bana karşı küçümseme dışında herhangi bir şey hissettiğine inanmak için gerçekten çok sarhoş olmuş olması gerekiyordu.

Tüm Günahkârlar Balosu on yıl önce tüm krallığın gündem konusu olmuştu. O balo bir eş bulma ümidiyle konumlarına bakılmaksızın sıradan halk ve asilzadelerin kaynaşması için bir fırsattı. Her Günah Hanedanlığı'nın evlenecek yaşta olan tüm günahkârları, Bayan Saint Lucent de dahil, baloya davet edilmişti.

Onunla ilk kez orada tanışmıştım ve görüntüsü hafızama lanet olası şekilde kazınmıştı. Parlak gümüş rengi elbisesiyle gerçekten çarpıcıydı ve ben de dahil katılan herkesin dikkatini çekmişti.

Tanışma şansına sahip olduğum en güzel, fena hâlde en akıllı iblis olduğunu düşünmüştüm. Onu etkilemenin, benim ondan başkasını istemediğim gibi onun da beni arzulamasını sağlamanın yollarının hayalini kurmaya başlamıştım.

Sonra lanet olası ağzını açıp benimle ilgili tam olarak ne düşündüğünü öğrenmeme izin vermiş ve onunla ilgili her türlü fantezim anında sona ermişti.

"Konumuza dönelim. Skandal gazetelerini meşgul edecek bir turnuvaya ev sahipliği yapmak isterim," dedim. "Her Günah Hanedanlığı meydan okuyabilir..."

"Daha büyük risklerin olduğu bir yarışma kadar etkili olmayacaktır," diye araya girdi Envy. "Her Günah Prensi tahtın için yarışacak bir katılımcı seçecek."

"Ama ben bir eş bulmakla ilgilenmiyorum."

"Öyle olabilir ama anlaşmanın kurallarına uyacak ve krallık için en iyi olanı yapacaksın," dedi Envy.

Beni yakalamıştı.

"Gerekirse katılımcılardan biriyle bir bahse girersin," dedi, camiamı güvende tutmak için ihtiyacım olan her nasıl bir rolse onu oynama kararlılığımı anlayarak. "Onlara basında hikâyeler sona erdikten sonra nişanı bozmak için yeteri kadar para verirsin. Gerçek aşktan çok şöhretle ilgilenen birilerini bulursun."

"Aynen. İlişkinin devam etmesi gerekmiyor," dedi Lust, "Ama kalbini kazanmak için bir yarışma yapmak; krallığın her yerinde buz ejderhalarının saldırısının gerçekten türünün tek örneği olduğunu ya da daha büyük bir tehlike olup olmadığını anlamamız için gereken dikkat dağınıklığını da sağlar."

Abartmıyordu ama en büyük düşmanlarımız olan cadıların sorumlu olabileceklerinden endişelendiğinden şüpheleniyordum. Bu da savaşın hararetlendiği anlamına geliyordu.

Kütüphanemi saldırının diğer nedenleri için ziyaret etmeden cadıların ejderhalara büyü yapmış veya lanet etmiş olma olasılıklarını göz ardı edemezdim.

Sessiz endişemin farkında olmayan Envy başını salladı. "Bayan Saint Lucent'i olaya dahil etmek onun istediğimiz şeyleri haber yapmasını garanti altına alacaktır."

"Bundan hoşlanmadım," dedim uzaklaşırken bile bunun doğru hamle olduğunu biliyordum. Ejderha tehdidinin sona erdiğini garanti edemezdim. Ve başka bir şey olursa, krallığın başka bir yere odaklanacağından emin olmam gerekiyordu. "Çok şey ters gidebilir."

"Bir şeyler zaten ters gitti," dedi Envy. "Her şey hepimiz için daha kötü olmadan önce işleri yoluna koymalıyız." İleri yürüyüp elini göğsüme koydu. "Yapman gerekeni yap. Ama muhabiri yarışma bitene kadar yakınında tut."

Her iyi lider savaşın ilk kuralının düşmanını yakında tutmak olduğunu bilirdi.

Sanırım buna Bayan Saint Lucent ile şimdiye kadar aramızdaki en önemli savaş diyebilirdim. Şahsi duygularımı bir kenara koyup, gerekirse ona kur bile yapabilirdim.

Onu yakından izleyebileceğim yerde tutmak için her şeyi yapardım.

❁ ❁ ❁

"Bayan Saint Lucent geldiler Majesteleri."

Dün gece verdiğim çılgın partiden sonra irade savaşına dönüşecek bu konuşmada hiçbir seyirci istemediğimden taht odamda yastıklar ve masaların üzerinde hâlâ uzanmış yatan saray mensuplarını odadan çıkarmıştım.

"Onu içeri al Jarvis. Bu işi bitirelim."

Kâhyam başıyla selam verdikten sonra saygıdeğer misafirimi getirmek için gözden kayboldu.

Tahtımın yanındaki masaya sıralanmış, yeni doldurulmuş şeytan üzümü şarap şişelerine göz attım. Bu büyüleyici görevi tamamladığımda, kendimi bir kasa şarap ve daha da fazla sevgili ile ödüllendirecektim.

Zaten bu rolle suçlanacaksam malum alanda iştahımın geri geldiği bu dönemde, biraz eğlenip keyif alabilirim. Tabii yeni keşfettiğim arzularım sadece gizemli bir bayan için değilse...

Kapılar açıldı ve günün kadını ortaya çıktı.

Ve gerçekten *harika* bir ruh hâlindeydi.

Platforma doğru gelirken bakışları hançer gibi bana sabitlenmiş, çenesini kaldırmış yürüyor, yeterince sert bakarsa gözleriyle beni öldürebilirmiş gibi görünüyordu.

Tanrı aşkına. Kadının gerçekten etkileyici bir bakışı vardı.

Onu tavsiye köşesi yerine kraliyet korumalarında görevlendirmeliydim. Bayan Saint Lucent savaş alanında kesinlikle harika bir rakip olurdu.

Ya da belki buz ejderhalarını boyun eğdirecek kadar korkutabilirdi.

Her şey başarısız olursa, onu kraliyet av loncasına alabilirdim.

Tahtın önünde durdu, berbat bir reverans yaptıktan sonra o buz mavisi gözleriyle bana baktı. Tehlikeli şekilde parlıyorlardı, kurnaz aklından muhtemelen bin tane sessiz büyü geçiyordu.

Tam olarak hoş olmayan bir his... Omurgamdan aşağı tüylerimi diken diken yaptı. Onun meydan okuması içimdeki canavarı uyandırdı ve dikkatimi çekti. Derin bir nefes aldım, sonra verdim.

Tekrar kontrolü sağladığımda ona yavan bir şekilde gülümsedim.

"Bayan Saint Lucent," dedim ses tonuma dikkat ederek. En iyisi yılanı dürtmemekti. Henüz. "Sizi görmek her zaman ilginç."

"Keşke bu doğru olsaydı."

Tek kaşımı kaldırdım; bu doğruydu yoksa söyleyemezdim. Bu anlamlar başka bir günün konusuydu. Şu anda bu işi bitirmek ve gizemli âşığımla ilgili düşüncelerimden kurtulmak için bir dağın tepesinden atlamak istiyordum.

"Bugün sizi buraya çağırma nedenim..."

Homurdandı.

Sessiz ve dikkatli bir şekilde bekledim. Tek bir kelime etmiyor ya da ses çıkarmıyordu. Saygısızlıktan değil, sırf beni kızdırmak için yaptığı yüzünden anlaşılıyordu.

Başımı yana eğip gözlerimi kıstım.

"Bir sorun mu var Bayan Saint Lucent?"

"Benim 'hemen gelmemi' istemek pek de *çağırmak* olmuyor Majesteleri."

"Hep böyle huysuz olmak zorunda mısınız?"

"Hayır, sanırım diğer herkes gibi egonuzu beslemem gerekiyor."

Bu kadın kesinlikle akıl sağlığımın sonu olacaktı.

Tahtıma geri yaslandım, parmaklarımı kaldırıp bakışlarımla onu incelerken âdeta hesap yapıyordum. Ve bu belki de onu kışkırtmak içindi. Ona baktığımda resmen nefret ettiğini anlamak için duygularını okumak adına doğaüstü güçlerimi kullanmama gerek yoktu.

Bu, ejderhaları avlarken hissettiğim heyecana benzer bir his uyandırdı. Kimse benimle, karşımda duran bu cehennem kedisi gibi zihinsel olarak mücadele etmemişti. Ağzından bundan sonra hangi hoş kâbusun çıkacağını merak ediyordum.

"Söyleyecek bir şeyiniz olduğu bariz. O yüzden lütfen söyleyin," dedi. "Nefes almak dışında, sizi şimdi nasıl gücendirdim?"

"Çağrınız ulaştığında tam işimin ortasındaydım. Şimdi ise *sizin* beni büyük bir nezaketle yerleştirdiğiniz tavsiye köşesini yazamadığım için işimi kaybedebilirim. Sadece önünüzde sırıtmadığım için bana hoşnutsuz diyorsunuz. Sizin bu kaprisiniz –her ne olursa olsun– muhtemelen ailemin evsiz kalmasına neden olacak. Bu yüzden lütfen, gücünüzü kötüye kullandığınız için biraz *hoşnutsuz* davrandıysam beni affedin, Majesteleri."

Onu dikkatlice incelerken bu sefer sinirlenmeye hiç niyetim yoktu. Benim kaprislerimle ilgili hiçbir fikri yoktu ve buna şükretmesi gerekirdi. Tatlı dilli olabilirdi ama benim de karanlık bir iştahım vardı. Ne kadar cesur görünürse görünsün onun asla başa çıkamayacağı bir açlıktı bu.

"Artık o işe ihtiyacın yok."

Etkileyici şekilde kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Gizli bir hayırsever bir miras falan mı bıraktı? Bu bilgiyi benimle paylaşma şerefini de size mi verdiler?"

Çok ukalaydı.

Dikkatim onun lanet dudaklarına kaydı, olması gerekenden biraz daha uzun süre orada kaldı. Lust'ın önceki geceki şakası birden aklıma geldi. Yedi Günah'taki maskeli güzelimin anısıyla birlikte. O anda bir farkındalık yaşadım.

Gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım.

Elini pelerininin içine götürdü. Bir şey olup olmadığını kontrol ediyor gibiydi. Suratıma bir hançer fırlatmayı planlamadığını umuyordum.

Meraklı bakışlarımı yakaladı ve tekrar suratını ekşiterek elini indirdi.

"Size kraliyet muhabirim olmanızı teklif ediyorum. Siz ve aileniz hemen Oburluk Sarayı'na taşınacaksınız."

Aramızdaki sessizlik uzadı. Normalde bütün gün burada oturabilir, sırf onu delirtmek için sessizliği ilk onun bozmasını bekleyebilirdim. Ama bugün sıradan bir gün değildi; yapılacak çok fazla iş ve gece olmadan önce tamamlamak için çok az zaman vardı. Saate bakmamak için kendimi zor tuttum.

Biraz daha sonra hâlâ cevap vermeyince devam ettim.

"Çalışanlarım eşyalarınızı toplayacak ve ailenizi arabayla buraya getirecek. Hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok. Herhangi bir sıkıntı çıkmaması için ev sahibinize sonraki birkaç ay için kiranızı da ödeyeceğim."

Yanakları kızardı, soluk teninde bu kızarıklık hoş duruyordu.

Hain aletim bunu fark etti, onun nefreti istifini bile bozmadı.

Aklımdan onun yatağımın ayaklarına bağlanmış, ipek çarşaflarımda kıvranırken daha ilginç aktivitelerden kızarmış hâli geçti.

Hemen bir buz banyosu ve zihinsel muayeneye ihtiyacım vardı. Hemen.

Belli ki, bilinçaltımda aşk şarkılarına layık bir sapkınlık vardı çünkü en sevdiğim fanteziyi alıp yüzünü gizli sevgilime kazımıştı. Ama belki de bu, iştahımın intikamla geri döndüğünün bir başka kanıtıydı.

Sanki o şehvetli kâbusu zihnimden koparmış gibi, buz gibi bir bakışla beni yere serdi ve asla boyun eğmeyeceğini hatırlattı.

"Evet?" dedim. "Cömertliğim yüzünden nutkunuz mu tutuldu?"

"Sayılmaz. Sadece teklifinizi kabul edeceğime inanmanıza şaşırdım. *Karanlık Gazete* gazetesinden ayrılmakla ya da burada yaşamakla kesinlikle ilgilenmiyorum."

Elimi saçlarıma götürdüm. Her şey çoktan halledilmişti. Teklif ettiğim şeyin yararını ve avantajını elbette görebilirdi. Sonunda ikimiz de kazanmış olacaktık.

"Hiçbir söylenti çıkmamasına özen gösterdim," dedim, "O yüzden hikâyemi ilk yazma şerefine nail olacaksınız ama olası bir eş bulmak için krallık çapında bir yarışma düzenliyorum."

Yüz ifadesi bir anda değişti.

Bu tam olarak beklediğim tepki değildi. Merakımı bastırdım.

"Her etkinlikle ilgili yazı yazmasına izin verilen tek köşe yazarı olduğunuz için her şey kararlaştırıldıktan sonra her büyük yayıncı peşinize düşecektir. Olası her eşleşmeye özel erişim hakkınız olacak. Onlarla, benimle röportaj yapabileceksiniz. Heyecan verici hikâyeler yazmak için ihtiyacınız olan her şey verilecek. Yarışma boyunca bunun Yedi Çember'de konuşulan tek şey olmasını istiyorum."

"Bundan sanki anlaşmaya varmışız gibi bahsediyorsunuz."

Ses tonu ve yüz ifadesinden, ne yaptığımı zaten anladığı anlaşılıyordu.

Eğer suçlu hissetmemi bekliyorsa o zaman çok yanılıyordu.

Dışarıdan bakınca ben Günah Prenslerinin en nazik olanıydım ama hepimizin savaştığı kendi şeytanları vardı.

Onu kapana kıstırmışım gibi hissetmesinin önemi yoktu. Krallığımın iyiliği için çok daha kötüsünü de yapabilirdim. Ve sonuçta onun bundan büyük fayda sağlayamayacağı da söylenemezdi.

"Kiranız çoktan ödendi." Öne eğildim, gözlerimi kıstım. "Maaşınız bir milyon sikke olacak. Makale başına. Bu fırsatı geri çevirmek istediğinize emin misiniz Bayan Saint Lucent?"

Beni süzdü, gözleri duyduğu rahatsızlıkla parlıyordu. Şöhretimi düşünce, benden bu derece etkilenmemiş olması gerçekten olağanüstüydü. Gerçi o bakışı anlıyordum, bunu buz ejderhalarında da görmüştüm. Bayan Saint Lucent kapana kısılmaktan ya da dizginlenmekten hoşlanmıyordu.

Ve ben ikisini de yapmıştım.

Gülmemek için kendimi tuttum.

İyi ya da kötü, rakibim önümüzdeki birkaç hafta boyunca bana mahkûmdu.

"Evet. Sanırım geri çeviriyorum."

Hafif bir reverans yaptı ve onun berbat bir şekilde uygun davranmaya çalışması, kalkmadan önce şok olmuş ifademi kayıtsızlığa dönüştürmem için bana bir an zaman kazandırdı.

Minnettar olmasını beklememiştim ama teklifimi reddedeceğini de düşünmemiştim.

Maaşın aşırı fazla olduğunu söylemek küçümsemek olurdu. En zengin asilzadelerin bazıları bile tarihleri boyunca bu kadar çok para kazanmamışlardı. Yedi makale yazmasını düşünmüştüm ama anlaşma sona ermeden önce çok daha fazlası çıkacak gibiydi.

Bu tuhaf hissin hayranlık mı yoksa rahatsızlık mı olduğunu anlayamıyordum. Ya da her ikisinin karışımı sapkın bir his. Adriana Saint Lucent benden hayatının anlaşması olmuş olabilecek bir şeyi reddedecek kadar çok nefret ediyordu. Aptal değildi. Bu, altında şahsi bir neden olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve bu en tehlikeli türde bir nedendi.

Gergin bir süre daha birbirimize bakakaldık. Bu seviyede nefret araştırmam gereken bir konuydu. Benden hoşlanmıyordu ama sanki bu oburluğa meyilli bir günahkâr için bile biraz aşırıydı.

Envy ve Val endişelenmekte haklıydılar. Adriana'ya karşı daha dikkatli olmalıydım. Bu kadar yoğun bir duygu son derece motive ediciydi. Ve ihtiyacım olan son şey bana karşı en karanlık sırlarımı açığa çıkarmak için asla durmayacak bir muhabirdi.

Bu sıradan bir düşmanlıktan daha derin bir şeydi. Ve bunun ne zaman başladığını bulma niyetindeydim.

Sonunda gözlerini gözlerimden çekti ve uzaklaşmaya başladı, sadece sessizce, "Ev sahibinin ödemeyi iade etmesini sağlarım," demek için durdu.

"Kalsın."

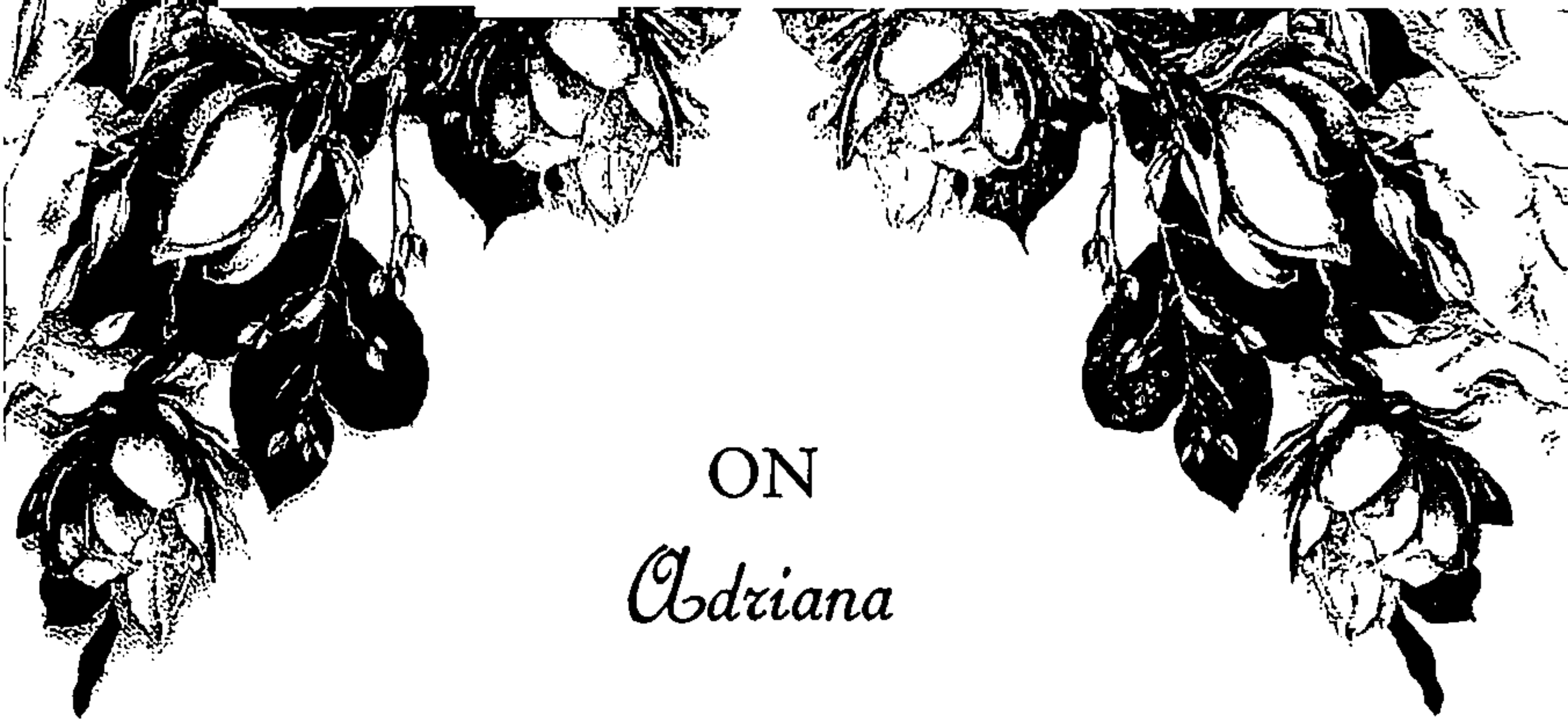
Tartışmaya hazır görünüyordu ama hızla uzaklaşırken yapmamanın daha iyi olacağına karar vermişti.

Onun gitmesini izledim, şimdilik ona bir süre izin verirken bir sonraki hamlemi planlamaya başladım. Bu raundu geçici olarak o kazanmıştı ama ben yenilgiyi nezaketle kabul edecek onurlu bir kahraman değildim. Nihai zaferi elde etmek için gerekli her yolu kullanacaktım.

Ben av için yaşardım ve şu anda kendini en cazip hedef hâline getirmişti.

Adriana Saint Lucent ile tekrar karşı karşıya geldiğimde, şu ya da bu şekilde bana bağlanmış olacaktı. Bu onu yanıma zincirlemem gerektiği anlamına gelse de.

Talıtımdan avımın peşinden gitme niyetiyle kalkarken bir anda kötü bir ürperti hissettim. Bu bir buz ejderhası avı olmayabilirdi ama onu ele geçirmenin heyecanı muhtemelen çok daha fazlaydı.

ON *Adriana*

"Zalim, kibirli olsun ya da olmasın, bu inanılmaz bir *fırsattı* Adriana. Bunu geri çevirdiğine inanamıyorum."

Ryleigh haksız değildi ama şu anda ona katılamayacak kadar kızgındım.

Beni onaylamayan ses tonu da endişemi hafifletmeye yardımcı olmuyordu. Hayatımdaki insanlar arasında onun kesinlikle benim tarafımda olacağını düşünmüştüm. Öyle olmaması, her şeyi sorgulamama neden oldu.

Oburluk Sarayı'ndan ayrıldıktan hemen sonra, şüphemin doğru olup olmadığını görmek için *Karanlık Gazete*'ye gittim ve masamın gerçekten de çoktan toplanmış olduğunu gördüm.

Axton işimi elimden almayı ve *benim* ne arzuladığımı hiç düşünmeden ya da umursamadan bana yeni bir iş vermeyi uygun görmüştü. Editörümle işleri netleştirmem ve işimi tekrar garanti altına almam birkaç saat sürmüştü çünkü ilk önce Axton'ın anlattıklarımı teyit etmesini beklemek zorunda kalmıştık. Ve prens *canı isteyene* kadar benim yazışmalarıma cevap verme zahmetine girmemişti.

Kibirli. Asil. Kırağı iblisi. Toplarına pirelerin saldırmasını diledim.

Yedi Günah'ta tanıştığım yabancıya hiç benzemiyordu. Gerçek dünyam başıma yıkılırken düşünmekten kendimi alamadığım o aptal, harika maskeli adama benzemiyordu.

Axton'ın taht odasında bile gizemli yabancımın beni duvara yaslayışını, tutkumu Axton'ın sinirlerimi bozduğu kadar ateşlediği anı düşünüyordum. Gün boyu elim en az beş altı kez sakladığım gizli anahtara gitmişti.

Odaklanmaya çalışmaya gayret ederek yürümeyi bıraktım. Axton'a karşı hislerimin son derece iyi bir fırsatı mahvetmelerine izin verdiğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Gerçi "son derece iyi" tabiri maaşımı ciddi anlamda hafife almak olurdu.

Üvey annem kız kardeşimle birlikte karşılayamayacağımız kadın terzisine gitmişlerdi ve Ryleigh işten sonra hemen bana gelmiş, bir saatten uzun süre ben sözlerimle prensi şişlerken beni dinlemişti. Gerçi artık sabrı azalıyordu. Diğer günahları –şehvet gibi– bu kadar güçlü şekilde hissetmezdik bu yüzden bu teklifi kıskanmadığını biliyordum. Yine de bunu mantıklı gelecek bir şekilde açıklayabilseydim çok daha iyi hissederdim.

"Onun için, özellikle bunu teklif etme tarzı yüzünden çalışabilmem hiçbir şekilde mümkün değil," dedim sonunda.

"O bir prens. Ne bekliyordun?"

"Nezaket? Terbiye?"

"O kibirli bir pislik ama paraya kıymış Ad. O maaş neredeyse herkesi satın alırdı."

Ses tonunda yine tuhaf bir tını vardı. Belki de ben aşırı hassas davranıyordum. Bu hissi hemen bastırdım. Biz birbirimizin en iyi arkadaşıydık ve prens söz konusu olduğunda Ryleigh hep benim tarafımdaydı.

"Eğer beni ezip geçmesine izin verirsem, bundan daha azını hissetmek için bir tek kendimi suçlayabilirim. Bu prensip meselesi. Bazen bu paradan daha değerlidir."

Gerçi acı çeken ailem olduğunda prensiplerime bağlı kalmak zordu. Bir hata yapıp yapmadığımı düşünerek saatlerce kendime işkence etmiştim. Makale başına bir *milyon* sikke hayal edebileceğimden daha fazlasıydı. Belki de ben türünün en aptal örneğiydim. Prensipli bir aptal.

Eski yorganımın üzerine yatmadan önce iç çektim ve sonra yastığımı göğsüme bastırdım. Asıl rahatsız edici olan, bunun gerçekten harika bir fırsat *olmasıydı*. Sonunda istediğim hikâyeleri yazmak ve karşılığında iyi para kazanmak rüya gibiydi.

Ve tek yapmam gereken ruhumu lanet olası karanlık prense satmak ve destansı aşk hikâyesini ilk yazan olmaktı.

Abartılı maaşım olmayabilirdi ama kafamda yeni bir fikir oluşmaya başlıyordu. Muhbirlerimden biriyle buluşmam, bu işi kotarmayı istiyorsam her şeyi doğru planlamam gerekiyordu... Ama hâlâ mevcut habercilik sınırlandırmalarım üzerinde çalışmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Prensin, işimi geri almam için bütün gün beni bekletmesinin intikamını almak da bir artı olurdu.

Sihirli anahtara tekrar dokununca, sembolize ettiği şey yüzünden dikkatimin bu kadar dağılmasına sinirlendim.

Bir nedenden ötürü bunu en yakın arkadaşımdan saklamıştım. Ryleigh zaten sinirlenmişti ve tartışma çıkaracak başka bir şey daha söylemekten nefret ediyordum.

Ryleigh yanıma oturup, sırtımda minik dairler çizerek beni rahatlatmaya başlayınca suçluluk içimi kemirdi.

Belki de o paranın bana ne kadar yardımı olacağını bildiği için *bana* değil benim için sinirleniyordu. Yedi Günah'a davet edildiğimi ona söylemeliydim. Ama ağzımı bir türlü açamıyordum. Yabancımın Axton'ı reddetmemde herhangi bir payı olduğunu düşünmesini istemiyordum. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama bana o romantik bakışını atacağını ve durmadan bunu romantizme iteceğini biliyordum.

"Yoluna girecek Ad."

"Biliyorum. En azından saray oyunları ve daha fazla güç için birbirleriyle kıyasıya rekabet eden kraliyet üyelerine katlanmak zorunda kalmayacağım. Tüm Yedi Çember'in nefret ettiğim tek erkeğe bir kez daha çılgınca âşık olmasına neden olacak hikâyeler yazarken bu olmayacaktı. Hem de iyi bir nedenden ötürü."

Ryleigh birkaç dakika daha sessiz kaldı. Axton'dan ne kadar nefret ettiğimi gayet iyi biliyordu. Aramızda düşmanlıktan başka hiçbir şeyin asla olmayacağını biliyordu. Her şeyin korkunç derecede kötü gittiği o gece Ryleigh de oradaydı ama o kendi sevgilisiyle birlikteydi, gösterinin en kötü kısmını kaçırmıştı.

Bu sadece kalp kırıklığı ya da utanç değildi; bu onun dünyasına ait olmadığım ve asla ait olamayacağımın farkındalığıydı. Tıpkı üvey annemin her zaman iddia ettiği gibi.

Bazı asilzadeler o gece baloda bana korkunç derecede zalimce davranmışlardı ama başımı dik tutmak için elimden geleni yapmış, eve dönene kadar ağlamamak için çaresizce mücadele etmiştim.

O konuda başarısız olmuştum. Nedeni bana nasıl hitap ettikleri değildi.

Bazen bir şey söylememek en can acıtan eylemdi.

Aşk her şeyi yener. Ya da filozoflar ve şairler öyle olduğunu iddia ediyorlardı. Aşk krallıkları aşan, dünyaları delen ve birbirine bağlayan sihirdi.

Gerçek aşkın en güçlü ejderhaları, en büyük şeytanı öldürecek gücü vardı. Peri masalları bize bunu tekrar tekrar anlatırdı. Ama ben bunların sadece masal olduklarını; hayalperestler tarafından yazılmış safi fanteziler oldukları için büyüleyici olduklarını keşfetmiştim.

Tecrübelerime göre eğer yoksul biri olarak bir prense âşık olma hatasına düştüyseniz, gerçeklik sizi, itibarınızı taşıması daha zorlaşmış bir hâlde incinmiş ve hırpalanmış olarak hemen kendinize getirirdi. Benim prensim beni o gece kurtarmak için gelmediğinden, kalbimin daha fazla kırılmasını engellemek için ben kendimi kurtarmış ve asla arkama bakmamıştım.

"Bu teklifi kabul etmeyi düşünür müsün?" diye sordu Ryleigh. "O iş için seni gerçekten istemiş olmalı. Sen istesen işe alacağından şüpheliyim."

Geleceğimi satın almasına izin verseydim kendimden, ondan nefret ettiğimden daha çok nefret ederdim.

"Hayır. Onun âşık olduğunu seyretmek ve bunu yazmak, ucunda milyonlarca sikke olsun ya da olmasın sürekli bir kuş sürüsünün üzerime pislemesinden daha kötü olacaktır."

Ryleigh sinsi sinsi gülümsedi.

"Kesinlikle. Milyonlarca bozuk para üzerine yağarken, cesurca kuş pisliği fırtınasının içinden yürümekten daha kötü bir şey hayal edemiyorum."

Ayrılmadan önce biraz daha sohbet ettik. Ryleigh'nin akşam işle ilgili katılması gereken bir etkinlik vardı ve benim de... Bütün gün beni kışkırtmış bir anahtarım vardı.

Muhbirlerimden biriyle buluşmak için gece muhitine gitmem *gerekiyordu.*

Hâlâ buz ejderhası söylentileriyle ilgili olası her haberin peşine düşmek istiyordum. Ancak lanet olası bir şekilde flört etmeyi biraz daha çok istiyordum. Bu tuhaf bir anomali olmalıydı. Yabancımla bir kez daha buluşursam, merakımı gidermiş olacaktım ve normal rutinime devam edebilecektim.

Merak duygum bir önceki gece işimizin yarım kalmış olmasının bir sonucuydu.

Bunun yabancının kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da benim, onun baştan çıkaran öpücükleriyle bir kez daha sarhoş olma arzumla. O şiddetli bir arzuydu. Kapılacak tatlı bir şey. Ve bir kez bu hovardalığın tadına doyarsam, onu bir daha asla düşünmeyecektim.

Yarın sorumluluk sahibi bir muhabir gibi göreve adanmış hayatıma geri dönecektim. Prensten intikam almanın ve bu esnada para kazanmanın bir yolunu bulacaktım.

Bu gece Axton'ın yarışması ve beni satın almaya çalışma girişimiyle ilgili düşünceleri kafamdan atıp birlikte zaman geçirmek istediğim biriyle zihnimi meşgul edecektim.

O ilk öpücüğü çalmadan çok önce aklımı çalmış olan biriyle.

Onunla buluşmak, Ryleigh de dahil hiç kimseyle paylaşmak istemediğim özel sırrım olacaktı.

Şimdilik.

❁ ❁ ❁

Yedi Günah'ın çatı katındaki bahçesine çıktım; gece çiçekleri şimdiden tamamen açmış, yaprakları hilal evresindeki ayın ışığını yakalayan ince bir buz tabakasıyla parlıyorlardı. Derin nefes alınca don meyvelerinin hoş, tatlı kokusunun birçok çiçek kokusunun arasından sıyrıldığını fark ettim. Boş alana baktım. İğneleyici konuşan yabancı, gölgelerin arasında beni beklemiyordu. Erken gelmiştim ama sadece birkaç dakika erkendi.

Şüphelerime odaklanmamayı tercih ettim. İnsan ne kadar şüpheye kapılırsa, o kadar dibe çekilirdi.

Ümit, tıpkı havada dönen kar taneleri gibi kavraması ve tutması zor bir şeydi; bir tane yakalayacak kadar şanslı olabilirdiniz ama o da hemen yok olurdu.

Bu gece ne umduğumu bilmiyordum ama uzun zamandır ilk kez aynı anda hevesli, tedirgin ve heyecanlı hissediyordum. İş ve sorumluluk duygusu, gelecekle ilgili endişelenmek ya da Ryleigh ile yaptığımız hafif gergin buluşma; tüm bunlar arka planda kaldı.

Bu gece bir fırsatı değerlendiren ve hayal kuran on dokuz yaşında bir kız gibi hissediyordum.

Taş bir korkuluğun etrafını sardığı çatının kenarına biraz daha yaklaştım. Dün gece tam olarak bakacak kadar yaklaşamamıştım ve detaylarına gerçekten bayılmıştım.

Direkler arka ayaklarının üzerinde duran ejderhalar gibi yontulmuş, kanatlarıyla kenardan kazara düşebilecek müdavimleri yakalamak için açılmıştı.

Hafif bir tehlike barındıran karanlık ve büyülü bir manzaraydı. Bana prensin tahtını anımsatmıştı. Axton'ın bu yaratıklara bir düşkünlüğü olduğundan ve düzenli olarak avlar düzenlediğinden birçok ev ve işyerinde ejderha sanatına rastlamak mümkündü.

Yer altı dünyasının birçok vatandaşı Yedi Günah Prenslerinin sevdiği şeylerden etkilendiği için burada yaşayanların efsanevi yaratıklara ilgi duymaları tuhaf değildi.

Parmağımı ejderhanın kanadında gezdirirken, tasarımın ihtişamına hayran kaldım.

Taş soğuktu, buz kaplamıştı ve örnek alınan buz ejderhalarına hiç benzemiyordu. Gerçek ejderhaların prensin izni olmadan bu civarda uçmaları yasaktı ama yaşadıkları arazi arada sırada, ufukta bir leke şeklinde uzaktan görebileceğiniz kadar yakındı.

Çatı katının ilerisine, önümde ışıldayan manzaraya baktım.

Buradan bakınca gece muhiti nefes kesiciydi. Taş binalar tembel şekilde yağan karla birlikte birbirlerine sokulmuş hâlde hoş görünüyorlardı. Aslında, sanki gökyüzü yere indirilmiş gibiydi, meyhanelerdeki ve tavernalardaki ışıklar altın yıldızlar gibi parlıyorlardı.

Oburluk Sarayı'nı görene kadar yukarı baktığımda, kireçtaşından yapılmış büyük kale uzakta tepesine konuşlandığı karla kaplı dağın yamacında sanki hepimizi izleyen büyük bir canavara benziyordu. Oradan nefret etmek istiyor ama yapamıyordum.

Prensin şu anda başka bir abartılı parti verdiğini, her türlü ahlaksız şeyin orada gerçekleştiğini düşündüm. Axton'ın hovardalık namı, çok iyi bilinen ve hak edilmiş bir unvandı.

Neredeyse sürekli unutmaya çalışma girişimime rağmen, o role büründüğü tam o anı ve sürekli aç olan günahını besleme arayışında diğer herkesi ne kadar hızlı unuttuğunu eksizsiz hatırlıyordum. Elbette namı ondan önce de zaman zaman biraz skandal dolu olmuştu, ne de olsa bir Günah Prensi'ydi. Ama sonrasında hiç umursamadan ya da pişman olmadan kalpleri kıran birine dönüştüğü kişi tamamen başka bir şeydi. Şimdiden birden fazla partnerle yatıyor, güneş doğana kadar içiyor olması muhtemeldi ve bir eş bulmakla ilgili yarışmasının haberleri yayılmıştı.

Yakında sokaklar hepsi lanet olası prensin kusursuz eşini bulmasına şahitlik etmek için her haneden gelen ziyaretçilerle dolup taşacaktı.

Aramızdaki felaketin üzerinden tam olarak... On yıl geçmişti. Sonunda biriyle evleneceğini biliyordum ama bu kadar canımı yakmasını beklememiştim.

İç çektim, nefesimi duman çıkacak şekilde verirken havadaki serinliğin çatı katının donmasını engelleyen sihirle hafifçe değiştiğini hissettim.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra sokaktan gelen abartılı bir kahkaha bana bir kez daha gölgelerin arasından etrafa bakarken yalnız olduğumu hatırlattı.

Maskeli yabancı sözünü tutmamıştı.

Hayal kırıklığı göğsüme bir taş gibi oturdu. Bu gece tam olarak ne olmasını beklediğimi henüz çözememiştim. Başka bir kaçamak öpücük mü almayı yoksa daha fazlasını mı istiyordum.

Sözlü olarak yabancı adamla münakaşa etmekten keyif almıştım ve bu gece başka birini bulma fikri çok cazip olmasa da hâlâ aşağı *inebilir* ve istekli bir partner bulabilirdim. Ama aramızdaki sadece fiziksel bir şey değildi, gerçi bu kısım biraz şüpheliydi. Onunla birlikte vakit geçirmekten gerçekten hoşlanmıştım.

Gözlerimi kaçırmadan önce lanet olası şatoya tekrar baktım.

Hareketli muhite son bir kez daha göz attıktan sonra merdivenlere döndüm ve birden durdum.

Orada, gece açan don çileği ağacın altında yabancım duruyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" dedim elimi göğsüme götürerek.

"Manzaranın tadını çıkarıyorum."

Bana doğru kendinden emin ve sağlam bir şekilde yürüdü. Telaşsız adımlarında maskemin üzerinden aşağı inerek kostümümü açgözlülükle yiyip bitirdikten sonra kıvrımlarıma ilerleyen, hayal ettiğim kadar ateşli olan bakışlarında çekici bir şey vardı.

Bakışları en nefes kesici şekilde düpedüz müstehcendi. Dikkatini tekrar yukarı vermeden önce her bir santimetrekaremi hayranlıkla seyretti.

Beni yemeye hazır görünüyordu.

Beğenisi karşısında kızarmaktan kendimi alamasam da bu tepkisinden memnun olmuştum. Birinin arada bir seni arzuladığını bilmek hoş bir duyguydu.

Carlo'ya gitmiş ve dün geceki kostümü giymiştim. Büyü sadece fiziksel görüntüde işe yarıyordu. Kıyafetler ve takılara müdahale etmiyordu.

Büyünün bana farklı bir yüz vermesi ihtimaline karşı yabancımın beni tanımasını istemiştim.

"Geleceğini sanmıyordum."

"Düzgün bir beyefendi, bir hanımefendinin *her zaman* önce gelmesini sağlar."

Dudaklarım kıvrıldı. Zeki, komik adam. "Bu çok eski ve modası geçmiş bir laf."

"Neyse ki ben öyle değilim."

Yanımdaki korkuluklara geldi, rahatça yaslandı. Maskesiyle nereye baktığını göremiyordum ama aşağıdaki sokakta dans eden, kulağa korkunç derecede ahenksiz gelen ama güzel meşhur bir şarkıyı söyleyen müdavimlerde olduğunu düşünüyordum.

"Derin düşüncelere dalmış gibiydiniz," dedi. "Bu kadar dikkatli neye bakıyordunuz?"

Tekrar korkuluklara yaslanıp şehre baktım. "Oburluk Sarayı'na."

"Ya..." Pek şaşırmış gibi değildi. "Krallıktaki diğer her kız gibi yatağını ziyaret ederek prensin kötü kalbini ehlileştirmeyi mi düşünüyordunuz?"

"Pek sayılmaz."

Dikkatini tekrar bana verdiğinde, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "İlginç."

"Ne oldu?"

"Çoğu kadın zampara prensin, kendilerine âşık olmasının hayalini kurar."

"Şey, ben onun zaten âşık olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Gülümsemesi daha da büyüdü. "Ödülün şanslı sahibi kim?"

"Daha anlamadın mı?" dedi cık cıklayarak. "Bariz şekilde kendine âşık." Sohbetimizin tadını kaçırmamak için ses tonuma biraz keyifli bir tını ekledim. Gabriel Axton bu gecemi mahvedemeyecekti. "Peki ya siz? İnsanlar sizinle ilgili neler söylüyorlar?"

"Acımasız bir âşık olduğumu, yatakta herhangi bir prensten daha heyecan verici olduğumu. Günahla yönetilen bir prensten bile."

"Aman tanrım," diye gülümsedim. "Ya Haset Sarayı'ndan geliyorsunuz ya da Kibir Sarayı, değil mi?"

"Size sırlarımı öylece söyleyemem," dedi alaycı bir sesle. "Tabii eğer önce siz benimle birkaç sırrınızı paylaşırsanız o zaman başka. Mesela, örneğin adınız gibi?"

Ona bakarken kalbim hızla atmaya başladı. Kurallara aykırı olduğunu bilmesine rağmen bana yem atıyordu. Gerçek kimliğimi merak ediyorsa bu felaket olurdu.

"Bu kulübün gizlilik sağlaması gerekiyor," diye hatırlattım ona. "İkimizin iyiliğini düşününce biraz fazla meraklısınız. Buradan atılmak istemem."

Gülümsemesini bozmadı.

"Doğru. O zaman dün geceyi de konuşmak istemediğinizi mi düşünmeliyim?"

"Daha önce de söyledim. Gitmem gerekiyordu yoksa kalmak için kendimi tutamazdım."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra dikkatini tekrar aşağıdaki dar sokağa taşan müdavimlere verdi. Karı sokağın diğer tarafına küremiş, yüksek bir tepe oluşturmuşlardı ve böylece localarından ve publarından çıkış kapılarına ulaşabiliyordu.

"Kalp kırıklığından uzaklaşmak istiyordunuz," dedi. "Eğlenceli bir gece."

Varsayımını düzeltme zahmetine girmedim; benim herhangi bir kalp kırıklığım yoktu. En azından son zamanlarda. Kimliğimi gizli tutmak için ona araştırma yapması gereken bir yazar olduğumu söyleyemezdim. Sorularıma bakarak kim olduğumla ilgili parçaları birleştirmesi çok uzun sürmeyecekti; Bayan Çöpçatan krallıktaki tek romantik köşe yazarıydı.

"Birçok kimse buraya eğlence için gelir. Ben de farklı değilim."

"Birçok kimse buraya leydim, başka günahlara teslim olmak için gelir."

Mantıklı bir nokta.

"Siz buraya hangi günahı tatmaya geldiniz?"

Cevabını dikkatlice düşünüyormuş gibi parmaklarıyla korkuluklara vurdu.

Merakım geçen her saniye daha da artıyordu.

"Size göstermeyi tercih ederim Leydi B. *Eğer* bir maceraya varsanız."

Sesinde bir meydan okuma vardı. Kendime bile itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de sırf heyecanlı şeylerin peşinden gitmek en büyük gizli arzularımdan biri olduğu için bile benim tercih ettiğim günah açgözlülüktü.

Bu kulübe bu gece onunla fantezimi gerçekleştirebilme olasılığım olduğunu bilerek gelmiştim. Bu macera, bu tutku gecesi beni, "elde edilemeyen

bekârın" sonunda biriyle nişanlandığını seyrederken geçireceğim berbat haftalarda ayakta tutacaktı.

Ancak bunu sadece gizemli yabancımın teklif ettiği şeye kendimi bırakmama izin verirsem yapabilirdim.

Gece, sonunda keyifli şekilde baştan çıkarıcı bir hâl alınca kalp atışlarım hızlandı.

Adını bilmiyordum. Göz rengini bile tahmin edemiyordum. Ancak bu geceyi, son öpüşmesine bakarak kesinlikle kısa sürede unutmayacağım bir akşama çevireceğini biliyordum.

"Bu gece ne türde bir macera yaşamayı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Dönüp bana baktığında lanet olası maskesi yüzünden yüz ifadesini anlamak imkânsızdı.

"Kendinizi ne kadar cesur buluyorsunuz?"

Alt dudağımı ısırdım, bu hareketim sanki zekice bir tuzak kurmuşum gibi dikkatini çekmişti. "Oldukça cesur olduğumu düşünüyorum. Sanırım bu da kendi çapında cesur sayılır. Neden?"

Beni tekrar baştan aşağı süzerken aramızdaki havada beklenti giderek arttı.

"Korkuluğun üzerinden eğilin."

Nefesim kesildi. Burası günahla büyüyen bir krallık olan Yedi Çember'di ve bu yüzden çekingen bir hanımefendi olamazdım. Ondan bana kur yapmasını elbette beklemiyordum ama boğuk, genizden gelen bu talep beni bir anlığına şaşırtmıştı.

Sonra tüm bedenime harika bir sıcaklık yayıldı. Kontrolü bırakma, başka birine karar verme izni tanıma fikri çok... Cazipti.

Hayır başka birine değil, *ona.* Beni baştan çıkaran ve dikkatimi çok fazla dağıtan bu yabancıya.

Gerçekten de yardım almam gerekiyordu. Bu hafta eczaneye uğramayı aklımın bir kenarına not aldım; sahibi olan cadı kaybettiğim aklımı tedavi edecek bir şeyler kesin hazırlardı.

"Anlamadım?" diye sordum.

Gülümsemesi günahın vücut bulmuş hâliydi.

"Korktunuz mu Leydi B?"

"Pek sayılmaz."

"Güzel." Elimi tuttu, eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Bu gece tam kontrolün bende olmasını istiyorum. Bununla ilgili bir sorununuz var mı?"

Başka koşullar altında bununla ilgili büyük bir sorunum olabilirdi. Ancak başparmağını nabzımın attığı noktada yavaşça gezdirirken dokunuşu günahtan olabildiğince uzaktı ve şimdiden daha fazlasını arzuladığımı biliyordum.

Başımı salladım. "Hayır, bununla ilgili bir sorunum yok."

Biraz daha yaklaşıp, dudaklarını dudaklarımda gezdirdi. Bu kısacık temasla bile bir sıcaklık dalgası bedenime yayıldı, gözlerim kapandı. Çok hafif, çok baştan çıkarıcıydı. Anında daha fazlasını istedim.

Baştan çıkarıcı ağzını kulağıma götürdü, sesi günah dolu niyetle boğuk bir fısıltı gibiydi.

"Korkuluğun üzerinden eğil."

Sakinleşmek için bir nefes aldıktan sonra söylediğini yaptım, kendimi hazırlarken taş avuç içlerimi yakacak kadar soğuktu. Daha sıkı tutunurken, tüm dikkatim yere kaydığında acıyı unuttum.

Ne kadar yüksekte olduğumuzu fark etmemiştim. Düşmeden önce onun beni tutması fikri, tekrar heyecanlanmama neden oldu. Bu bir yabancıya duyulan büyük bir güvendi.

Belki de kraliyet hekimine danışmam gerektiğini gösteren ikinci belirtiydi.

Ama o korku... Korku yüzünden adrenalin tüm bedenime yayılmıştı ve algılarım daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde doruk noktasına çıkmıştı.

Vücudum resmen titriyor ve zonkluyordu. Yabancım daha beni ne doğru düzgün öpmüş ne de bileğimden başka bir yerime dokunmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu, bir tutam saçımı alıp kulağımın arkasına götürürken sesi boğuk ve derindi.

Tam bir ikilemdi, tatlı ve düşünceli ama aynı zamanda korkunç derecede şeytani. Bir sonraki hareketini tahmin edemiyordum ve buna bayılmıştım.

Zar zor yutkunup başımı sallarken heyecanı tüm vücudumda hissediyordum. Aniden bir panik duygusuna kapıldım.

"Bekle."

Hiç kıpırdamadı. "Eğer rahatsız olursan, sadece söyle."

Dönüp kenardan aşağı baktım. Çok heyecan vericiydi ve ona güveniyordum... Hiç tanımadığım birine ne kadar güvenebilirsem o kadar güveniyordum. Mantık, maceraya duyduğum ihtiyaçtan baskın gelmişti.

"Bu güzel heyecanı neden başka bir sefere bırakmıyoruz?" diye sordu. Burnunu çenemin kenarında gezdirirken, yaklaştığı için başka bir heyecan daha hissettim. "Eğer varsan, başka fikirlerim var."

"Ne gibi?"

Elini uzattıktan sonra bizi bahçeye götürdü. "Don çileği ağacına dön ve gövdesine yaslan."

Ellerimi sert ağaç kabuğuna yasladığımda o aynı heyecanı hissettim. "Böyle mi?"

"Mükemmel. Rahat mısın?"

"Evet."

"Güzel."

Bacaklarımı ayırdı, eliyle bileklerimi kavrayıp ağaca sabitledi.

"Kalbinin hızla çarptığını duyabiliyorum," diye fısıldadı kulağıma.

"Ne tuhaf. Sanki maskeli bir yabancı çatı katı bahçesinde bana emirler yağdırırken günah kulübüne gelmişim gibi."

"Çok sivri bir dilin var."

"Birçok kimse bundan heyecan duymaz."

Biraz daha yaklaştı, ön tarafını sertçe arkama bastırdı.

Derin nefes aldım; sedir ve baharatlı bir şey gibi kokuyordu; kakule olabilirdi.

Dokunuşu karşılığında geriye doğru kıvrılmak istiyordum ama yapamadım. Beni ustaca yerime sabitledi. Ama sertleştiğini hissetmeden önce bekledi. Tanrım. Dün gece de hissetmiştim ve gerçekten etkileyiciydi.

"O zaman sana hep aptallar kur yapmış."

Ellerini bileklerimden çekti, tüm bedenimde gezdirdi, kollarımı ve boynumu okşarken dokunuşu nazikti ve tek başına bir afrodizyak olan hafif kumaşın hışırtısıyla her ipek katmanını okşarken oyalanıyordu. Yukarı doğru keşfine devam edip açık saçlarıma gelince durdu ve parmaklarını gevşek dalgaların arasına geçirdi.

Büyünün bozulması ihtimaline karşı peruk gerçek saç rengimi saklıyordu ama saçlarımın gerçek olmadığını hissedip duracağından endişeliydim. Hemen sonra saçımı bir tarafa kaydırdı, dikkatlice bileğine doladı ve tüm dikkatim sadece onda olana kadar başımı geriye çekti.

Peruğun herhangi bir boğuşma sırasında yerinde kalmasını sağladığı için içimden Carlo'ya teşekkür ettim. Yabancım saçlarım bileğinde, aç bakışlarıyla beni yiyip bitirirken sımsıkı ağaca yaslanmış tutuyordu ve bunun tam olarak onun arzusu olduğunu fark ettim.

Beni tam olarak istediği yere getirmişti ve korkuluk, ağaç ya da duvar olmasının bir önemi yoktu. Kontrol etmeyi, daha doğrusu hâkimiyet kurmayı seviyordu.

Eğildi, dudakları sonraki kelimelerini söylediğinde onları hissedebileceğim kadar yakındı.

"Bir gün o güzel ağzına karşı koyamayacağım."

Dudaklarını tekrar dudaklarımda gezdirdi, fısıltısı yumuşak ve tatlıydı. Uyluklarımın arasında kaygan bir sıcaklık toplandı.

Boştaki elini boğazıma götürdü, dokunuşu hafif ama sahipleniciydi.

Vücudum ona tam kontrol sağlayan tuhaf bir pozisyonda duruyordu ama panik olmak yerine dudaklarımı nefes verecek kadar araladıktan sonra sonunda beni istediğim şekilde öptü, dilini dilime hâkim olmak için içeri soktu.

Kontrolü sevinçle ele geçirdi, dudaklarının dudaklarımda yarattığı hisle kendimi kaybedene kadar hızını arttırdı. Öpüşme ne sert ne de yumuşaktı, tadını çıkardığı bir keşif macerası gibiydi. Neyden hoşlandığımı öğreniyor, beni delirmenin eşiğine sürüklüyordu.

Avuçlarım ağacın sert kabuğunda onun bana dokunmasını istediğim gibi geziniyordu.

Yazar aklım, dilinin farklı vücut parçalarında aynı şehvetli hareketlerle dolaşırken nasıl harika hissettireceğini hayal etmeye başladı. Korsemi aşağı indirip, her santimetrekaremi kendi ziyafetiymiş gibi tatmak için açığa çıkarırken, öldüğümü sandığım ana kadar beni çılgına çevirecek ama ödülümü almamı beklememi sağlayacaktı. Ağrıyan göğsümün her yerini yavaşça tadacak, ilgisini çeken gergin meme ucuma yaklaşacaktı.

Onun meme ucumu emip kışkırtacağını, ritmik bir şekilde ağzına alıp tekrar diliyle yalayacağını hayal ettim ve bu fikirle göğsüm sıkıştı. Saçımı biraz daha sertçe çekene kadar ona sürtündüğümü fark etmemiştim, hafif acı hissi beni arzuyla titretip o mutluluk verici sersemlikten geri döndürdü.

Bu adam kesinlikle birinin aklını kaybetmesini sağlayacak kadar iyi öpüşüyordu.

Kasıklarımın arası alev alev yanıyordu, dilini en erotik fanteziye yarattığı hayalle dilime bastırıyordu.

Kalbim vücudumun giderek artan zonklamasına uyumlu olarak çarparken zihnim hâlâ bir ağaca sıkıştırılmış ve boğazımdan tutulmuş olduğumun farkındaydı.

Onun o yaramaz ellerini daha aşağıya indirmesini, parmaklarını eteğimin kenarına dolamasını, kumaşı yukarı doğru çekmesini ve içimde biriken acıyı dindirmesini bekliyordum.

Beni yiyip bitirmek yerine oyalanıyor, sadece öperek delirtmekten mutluluk duyuyordu.

Bir saat ya da bir an sürmüş olabilecek bir süre sonunda geri çekildi, saçımı bırakarak, diğer eliyle boğazımı sanki çok değerliymiş gibi hafifçe okşadı.

Öpüşmekten fazlasını yapmamıştık ama bana hayatımın en heyecan verici, en şehvetli deneyimi gibi gelmişti. *Daha fazlasını* istiyordum. Seçtiğim günah tamamen uyanmış, duyduğum açlık neredeyse tüm bedenimi sarmıştı.

Dudaklarını dudaklarıma nazikçe bastırdıktan sonra elini indirdi.

"Sizinle tekrarbir araya gelmek isterim Leydi B. Yarın akşam aynı saatte olur mu?"

O öpücük yüzünden sandığımdan çok daha fazla aklımı kaçırmış olmalıyım. Benden uzaklaştığında, kolayca dönüp ona bakabildim. "Ne?"

"Yarın. Sen. Ben. Bu çatı bahçesi. Bir şişe şeytan üzümü şarabı."

Bu lanet maskeyi takmamış olsaydım, bakışlarımdaki bu şaşkınlığı okuyabilirdi. "Bayım, burası bir eğlence kulübü. Ben sadece bir gecelik eğlence için buradayım."

Keyifle gülümsedi.

"Saydığım kadarıyla bu zaten ikinci gece."

Gergince elimi salladım. "Kelime oyunu. Ne demek istediğimi biliyorsunuz."

"Bunu uzatabilecekken neden sadece bir veya iki geceyle yetinelim ki? Zevki uzatabiliriz. Ben çekici bir sevgilinin yanında kendini kontrol edemeyen deneyimsiz bir delikanlı değilim."

"Ne kadar asil ve ne kadar da bencilce."

Tüm erkek türü, aptallıklarını huzur içinde yaşamaları için bir adaya sihirle gönderilmeliydiler.

Geri çekildi. "Sizi tekrar görmek bencilce mi?"

"Bana danışmadan bir geceden fazlasını istediğinize karar vermek zalimce. Ve beni bir yere yapıştırıp, yatak odasında emirler yağdırmak da aynı şekilde seksi de değil."

"Özür dilerim." Dudaklarının kenarında gülümseme belirdi. "Yarın akşam size yaptığım hatayı telafi etmeme izin verin, Leydi B."

Gümüş bir anahtar kaldırdı, üzerinde yazan runik harfler hafifçe parlıyordu.

"Oyun kurallarını birlikte belirleyeceğiz," dedi, hâlâ anahtarı uzatarak. "Anlaştık mı?"

Bu kulübe girmek için başka bir anahtarı daha kabul etmek tehlikeli bir durumdu.

Birlikte ne kadar çok vakit geçirirsek, birimizin diğerinin gerçek kimliğini büyü olsun ya da olmasın keşfetme riski daha da artıyordu.

Alaycı bir tarafım bu düşünceyireddetmeden önce bunun planlı olup olmadığını merak ediyordu.

Paranoyakça davranıyordum.

Normalde birinin kim olduğumu öğrenmesinin bir önemi olmazdı ancak özel hayatımın skandal sayfalarında yer almasını istemiyordum.

Paramı nasıl kazandığımı düşününce bu oldukça ironikti. Ancak tehlikede olan çok fazla şey vardı ve başarılı olmam gerekiyordu.

Sessizce seçeneklerimi düşündüm.

Eğer yarın buluşmayı kabul etmezsem, yollarımız bir daha asla kesişmeyebilirdi.

Ve bir şekilde bu geceyi bu yabancıyla geçirmemek, özellikle bir tek öpücükle vücudumu ne hâle getirdiğini düşününce tam bir trajedi olacaktı.

Yarın daha cesur olmak ve korkuluğa sıkıca tutunmak istiyordum. Kalbim hızla çarparken ve vücudum havada uçarken onun bana yaramaz, harika şeyler yapmasını istiyordum.

Bir kez kendimi şımartmanın sorunu genellikle ikinci kez, sonra üçüncü kez şımartmaya yol açması ve hâlâ daha fazlasını istemekti. Bir bakmışsın bağımlı hâle gelmişsin.

Bu yabancı içimde bir açlık uyandırdı ve ben, bu açlık geçene kadar huzur bulamayacağımı biliyordum.

Ondan sihirli anahtarı aldım ve korsemin içine sakladım.

Bir gece daha.

Sonra yollarımız sonsuza dek ayrılacaktı.

ON BİR

Prens Gluttony

Büyüleyici, zeki kadın Yedi Günah'tan çıktı. Ben ise çatıda kaldım ve onu evine kadar takip etmemek için kendimi zor tuttum. Bir misafirin kimliğini ortaya çıkarmak kulüp kurallarına aykırıydı ama en katı kuralları bile çiğnemekten heyecan duyuyordum. Özellikle de bu kuralları en başta ben koymuş olduğum için.

Büyü, sesinin ya da fiziksel görünümünün gerçek hâlini anlamamı imkânsız kılıyordu ama onun kim olduğunu öğrenmem *gerekiyordu.* Günahımın maceradan daha fazlasına açlık duyduğunu yıllardır bana hatırlatan tek kişiydi. İçime ufak bir şüphe düştü ama hemen aklımdan çıkardım.

Yine de gerçeğin peşine düşme, onun sırlarını açığa çıkarma arzusu neredeyse her ay düzenlediğim kraliyet avları kadar baştan çıkarıcıydı. Daha fazlası değilse de öyleydi.

Beni, felakete sürükleyecek bir şekilde ele geçirmişti.

Odaklanmam gereken *tek şey* sarayımın güvenliği, Adriana'yla girdiğim savaşı kazanmak ve başlayacak gelin yarışması olması gerekirken; Buz Leydisi adeta tenimin içine işlemiş, düşüncelerimi ele geçirmişti. Bunun için yıllardır yatağıma birini almamış olmayı suçluyordum.

Olası bir sevgilinin beni gerçekten ele geçirdiği sadece tek bir sefer olmuştu. Kristal mavisi gözleri içine dalmak istediğim dipsiz sular gibiydi. İlgimi fark ettiğinde gözleri âdeta buza dönmüşlerdi ve o zaman orada bu dalışı yaparsam asla hayatta kalamayacağımı anlamıştım.

O farkındalık hayal kurmaya son vermeme neden olmuştu.

Elimi küfrederek saçıma götürdüm. Eğer önsezilerim doğruysa... Sorunlarımdan birini çözebilecek olmasına rağmen bunun için kullanacağım tek kelime *karmaşık* olurdu. Başka konularda başka sorunları çokça yaratacak olmasına rağmen. Yanılıyor olmak *zorundaydım.* Adriana Saint Lucent bu gizemli Leydi B olamazdı...

Kader bana karşı tek arzuladığım şeyin tadına bakmamı sonra da zehirli olduğunu ve benim bir kez daha aptallık ettiğimi gösterecek kadar zalim olamazdı.

Kanatlarımı açıp doğrudan havaya yükselirsem bu gece bir gizemi çözebilir, sonra ejderhalarla ilgili güncel bilgi almak için altmış-yetmiş kilometre uzaktaki Merhametsiz Arazi'ye uçabilirdim.

İçimde kararsızlıkla savaşıyordum. Çekmek için var olmayan ipleri aradığımı hissediyordum.

Korkunç bir nedenden ötürü ağzıma yumuşak bir şekilde inleyen, sonunda benim hâkimiyetime tam da arzuladığım şekilde boyun eğenin düşmanım olduğunu *hayal etmek* hoşuma gidiyordu. Bu muhtemelen kulübün büyüsünün ona bu gece düşmanımın saç rengini vermiş olmasından kaynaklanıyordu.

Bütün gün aklımda Adriana vardı ve onu yakında tutmak için bir plan yapmaya çalışıyordum. Kulübün sihrinin bunu seçmiş olması, gizemli kadının solgun mavi buklelerinin bana işkence etmesi mantıklıydı.

Müdavimlerin onları gizleyen sihirle ilgili farkında olmadıkları şey bunun çoğu zaman gizli arzularına göre şekillendiğiydi. Başka birine nasıl göründüklerini kendileri göremezdi ama o geceki partnerlerine karşı dile dökemeyecekleri kadar skandal dolu arzular beslerlerdi.

Âşığımın soluk mavi saçları olması da bu çılgınlığın bir göstergesiydi. Ya da benimle oynayan günahımın işiydi.

Birçok kimse gerçek doğamı bilmiyordu. Bu sakladığım, dikkatlice düşündükten sonra paylaşmayı tercih ettiğim başka bir sırrımdı.

En sevdiğim şey karşılıklı anlaşmaya dayalı yatak odası oyunları sırasında tatlı türde bir ceza vermekti. Hâkimiyet kurmak, sevgilimin her ahlaksız isteğime boyun eğmesini ve daha fazlasını dilemesini sağlamak gibi bastıramadığım bir arzum vardı. Zincirler, kırbaçlar, canım istediğinde sevgilime şaplak atmak, bazıları bunu Öfke Hanesi'ne olan yakınlığımla karıştırabilirdi ki bu farklı bir günahı yöneten bir prens için skandal

olurdu. Ama benim arzum öfkeye dayalı değildi, en gerçek, en karanlık hâliyle bir hoşgörüydü.

Düşmanımın, cazibeme teslim olmayı reddeden krallıktaki tek kadının, kollarımda darmadağın olduğunu ve irademe boyun eğdiğini hayal etmek... Bu beni olması gerekenden daha fazla tahrik ediyordu.

Fantezi gerçekleştirmek gücümü besliyordu ve başka bir saldırı olması hâlinde tam gücüme sahip olmam şarttı. Bu da nefret uyandıran takıntımı açıklıyordu.

Gizemli Leydi B'nin Arnavut kaldırımlı sokakta kendinden emin yürümesini, ağır ağır yağan kardan kendini korumak için kenarları kürklü pelerinini çekiştirmesini seyrettim.

En yakın köşeyi döndüğü sırada dikkatimi ondan çekip, içimden gelen takip etme dürtüsünü bastırdım. Kimliğinin şu anda bir önemi olmamalıydı.

Dikkatimi sadece buz ejderhalarına ve Adriana'nın gerçeği öğrenmesini engelleyecek planıma vermeliydim.

Aşırılıklarla harekete geçen bir prens için ciddi miktarda bir dizginlemeyle korkuluktan uzaklaştım ve çıkmadan önce bir şey içme niyetiyle kapıya yöneldim.

Val, gözlerinde çılgınca bir ifadeyle çatıya girdi. Büyü etkisinde değildi ve etrafa yaydığı dehşet daha alt kademedeki bir iblisi dizlerinin üzerinde yere serebilirdi.

İçime can yakıcı, soğuk bir his yayıldı. Ya Adriana ilk olayla ilgili haberi yaymıştı ya da ejderhalar tekrar saldırmıştı. Her iki senaryo da iyi değildi.

Harekete geçtim, iki büyük adımda hemen karşısında belirmiştim.

"Buyurun." Bana bir mektup uzattı. "Bu şimdi Merhametsiz Arazi'den geldi."

"Getiren..."

"Sihir kullanmışlar."

Bunun anlamı her ne olduysa bunun dakikalar önce gerçekleştiğini, atla bir haberci göndermeleri hâlinde olacağı gibi saatler sürmediği anlamına geliyordu.

Zarfı yırtıp açtım.

Çarpışma devam ediyor, Jackson'ı aldılar. Yardım getirin.

"Hemen Öfke, Şehvet ve Haset Hanelerine haber gönderin." Kanatlarımı açtım, çatıdan yükselirken hızla çırptım. "Onlara *hemen* Merhametsiz Arazi'ye *gelmelerini* söyleyin."

Val'in cevabını beklemedim.

Fırtınalı gökyüzüne bakarken, yüzüme vuran buzu görmezden geliyor, her şeye rağmen başka bir buz ejderhası katliamına tanıklık etmemeyi umuyordum.

❄ ❄ ❄

Merhametsiz Arazi'nin dev gibi yükselen kale kapısının dışında yere indiğim anda kaosla karşılandım. Avlu kapısına doğru adımladım ve iç kalenin sonuna kadar açılmış çift kapısını geçtikten sonra karşımdaki nahoş görüntüye baktım.

Vaziyet neyse o gibi görünüyordu. Bir savaş sonrası manzarası.

Çeşitli yaralar almış bedenler taş zemine saçılmış, büyük giriş salonunun her iki yanı boyunca uzanıyorlardı. Hızlıca hepsini kontrol ettim, hepsi nefes alıyor gibiydi. Gördüğüm kadarıyla şimdilik ölen yoktu, gerçi bazıları için ölüm merhametli bir son olabilirdi.

Kimileri buz ejderhasının ateşiyle yanmıştı, bazı avcılar da kan kaybederek yerde kıvranıyorlardı. Havada beklenmedik savaştan kaynaklanan idrar ve başka şeylerin kokusu vardı.

Acı dolu haykırışlar neredeyse diğer her sesi bastırıyordu. Buz ejderhası ateşi tıpkı bir zehir gibi çalışır, yavaşça içinize işler, kurbanı içten dışa doğru donarken buz gibi bir tırpan edasıyla yakmaya devam ederdi. İlaçlar sadece erken safhada tedavi edilen yaralar için mümkündü.

Saha şifacısı olan Helga en yoğun olan yerde, yardımcısına emirler yağdırırken bir yanda yaraları sarıyor ve bitkisel macunlar sürüyordu.

"Ejderha zehrine bakın! Yarayı ısıtın!"

İşine dönmeden önce bana hızlıca baktı, kalanları iyileştirmeye devam etti.

"Tanrım, bunu durdur!"

Helga, kadının gözünü ejderha ateşinin yanığından korumak için yüzüne soğuk kompres uygularken, genç kadın avcı çığlıklar içinde kalmıştı.

Zehir ateşinin küçük siyah damarları giderek yukarılara çıkıyor, Helga bir kesik açıp ejderha zehrini yaraya bastırırken ciddi anlamda yavaşlıyordu.

Başka bir avcı yana yatmış, nefes nefese can çekişiyordu. Pençe darbesi almış gibi görünüyordu çünkü iri vücudundan deri parçaları sarkıyordu.

Hemen ceketimi çıkardım ve parçalara ayırdım. "Dayan."

Adama daha fazla zarar vermemeye büyük özen göstererek onu yavaşça sırt üstü çevirdikten sonra ceketimin uzun bir parçasını karnına bağlayıp, kan akışını elimden geldiğinde durdurmaya çalıştım.

Sonra ilerleyerek diğerlerine yardım etmek için elimden geleni yapmaya başladım.

İblisler bana uzanıyor, ellerimi ve pantolonumu sıkıca tutuyor, huzura kavuşmak için yalvarıyorlardı.

Felix o anda içeri girdi, başka bir yaralı avcıyı birilerinin biraz önce getirdiği bir yatağa yatırdı. Beni gördü ve telaşla yanıma gelerek hızlıca rapor verdi.

"Yaklaşık bir saat önce kampımıza ani bir saldırı düzenlendi. Beş ejderha iki kilometre batıda eğitim ekibimizi pusuya düşürdü. Bir an göğüs göğse savaşırken, sonra bir anda tam bir savaşa girdik. Daha erken haber gönderirdim ama yaralıları güvenli bir yere taşımam zaman aldı."

Bakışları derme çatma hâldeki acil durum müdahale alanına kaydı.

"Alanda ölü yok. Gördüğünüz gibi yaralılar var."

Felix ellili yaşlarında, iblislerin yaşlanma standartlarına göre hâlâ çok genç ancak ağzının etrafındaki ince çizgiler sanki bir gecede on katı yaşlanmış gibi şaşırtıcı derecede derinleşmişti.

"Jackson?" dedim.

Düşüncelerinden sıyrıldı.

"Yarım saat önce aldılar. Surların kuzeyine doğru. Ejderhalar çorak araziye gidiyor gibiydiler."

Çorak arazi dağ sırasının hemen ötesindeydi, ölümlülerin dünyanın soğuk bölgesi olarak adlandırdığı donmuş bir tundraydı. Buzla kaplı, dümdüz bir araziydi ve ejderhalar, cehennem kurtları, buz ayıları ve tundra geyikleri gibi birkaç yaratık dışında orada neredeyse kimse yaşamıyordu.

"Hâlâ yaşıyor muydu?"

Felix kaşını sildi, kendi kafasındaki yaradan akan kanı görmezden geldi. "Hâlâ savaşıyordu."

"Binayı kapatın. Sonraki emre kadar herkes kalenin içinde kalsın. Anlaşıldı mı?"

İleri karakol korunaklıydı, ejderha ateşinin nüfuz edemeyeceği kadar kalın taş bloklardan yapılmıştı ve ek bir tedbir olarak sihirle korunuyordu. Tek bir zayıf noktası vardı: pencereler. Çünkü hepsi herhangi gerçek bir hasarı engellemek için stratejik olarak yerleştirilmişlerdi.

Verdiğim emir göz önünde bulundurmam gereken çok asil olmayan bir faktöre de hizmet ediyordu. Keşfettiğimiz şeye bağlı olarak, avcıların anılarını silmem gerekebilirdi. Bu gerçekleştirmekten nefret ettiğim bir karardı ancak bu kadar şey tehlikedeyken başka bir risk ihlalini göze alamazdım.

"Krallığın iyiliği için" giderek nefret etmeye başladığım bir laf olmaya başlamıştı.

Felix söylemediklerimi anlamış gibi görünüyordu, yüz ifadesi yalın ancak anlamış gibiydi.

Görev. Bağlılık. Onur. Bu her acının loncaya kabul edilirken ettiği yemindi. Ve tam da bu kavram, onun benim yanımda olduğunu kanıtlayacak şekilde, avcının göğsüne iki kez vurmasıyla sonuçlandı.

"Evet, Majesteleri."

Sihir havayı yakıyor, tenimi karıncalandırıyordu. *Tanrıya şükür.* Pelerinimi omuzlarıma attım ve kapıya yöneldim. Saniyeler sonra, avludan çığlıklar yükseldi.

Kardeşlerim, perilerin bir yerden başka bir yere geçmesi gibi bir ulaşım büyüsü kullanarak duman ve ateş içinde, birbiri ardına kendi bölgelerinden gelip ortaya çıktılar.

Her birinin yüzünde benzer bir ifade vardı: intikam…

Beni karşılamak için ilerlediler, karanlık pelerinleri arkalarında ölümün gölgeleri gibi dalgalanıyordu. Onları karşılamak için adım attım ve Felix'in ejderhaların kaçtığını söylediği alana götürdüm.

"Bu taraftan."

Geçitten ölümlüler gibi geçmedik. Bizi *Ötekiler* yapan gücümüzü ve hızımızı kullandık. Bunlar bizi tüm âlemlerde korkulan kişiler kılan özelliklerdi.

Saniyeler içinde dördümüz birlikte birkaç kilometre yol almış, sonunda dağların dibindeki bir patikada iz bulmuştuk. Karlardaki izlerden ejderhaların iki gruba ayrıldıkları anlaşılıyordu. Ya da en iyi durum senaryosunda, Jackson kaçmış ve tek başına koşarak uzaklaşmıştı.

"Lust, Envy. Siz batı tarafına gidin. Wrath ve ben de düz gideceğiz."

Grubumuz farklı yönlere dağıldı ve aramalarına başladı.

Pelerinimin kapüşonunu kaldırdım, kar hızlı ve şiddetli bir şekilde yağarken kalın yün rüzgârı engellemeye yetmiyor, yıldızlarla dolu gökyüzünü net bir şekilde görmeyi imkânsız kılıyordu.

Bir hava saldırısı için mükemmel bir geceydi. Özellikle buzdan pulları kış unsurlarıyla iyi uyum sağlayan yaratıklar için.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, çamların keskin kokusu hafif misk aromalarıyla karışmıştı. Ve daha kötü bir şey vardı.

"Duydun mu?" diye sordu Wrath, kısık sesle.

Başımı salladım.

Hanedanlık hançerimi daha da sıkı tutarken, düşmanımızın sesi giderek yaklaşıyordu. Yüksek bir irtifadan deri şakırtısı ve tiz bir çığlık, gecenin huzurlu sessizliğini bozdu. En az bir buz ejderhası yüksekte daireler çiziyordu. Belki de iki.

Çok yukarımızda değillerdi ve çok geç kalmamış olma ümidim beni zorlu arazide ilerlemeye teşvik ederken, kardeşim yaratığın peşinde, hemen arkamdaydı.

Bu sefer hangi ejderhanın hastalandığını düşünmekten kendimi alamıyordum. Silvanus muydu? Yoksa Symon muydu?

İyi bir cevap yoktu. Hangisi olursa olsun, eğer onlara ilk ulaşan biz olmazsak alfa onları öldürecekti. Krallığın iyiliği için bunun yapılması gerektiğini bilmeme rağmen içim bir tuhaf oldu. Giderken cevapları olmayan sorularım kafamda dönüp duruyorlardı. Bu ejderha nasıl hastalanmıştı? Dişi ya da erkek ejderha acaba Hectaurus'la temas mı etmişti?

Tüm düşüncelerimi ve endişelerimi bir kenara bırakıp ava sakladım.

Merhametsiz Arazi'nin ötesindeki tehlikeli ormanlar genelde geceleri sessiz, tuhaf bir yerdi. Ama bu alışıldık bir gece değildi.

Artık kardeşlerim ve ben, kurtarma görevimizle hedefimize ilerliyorduk.

Jackson'ın mücadele ettiğine dair hiçbir iz yoktu.

Bu ne onun ne de krallığımız için iyiye işaret değildi. Günün erken saatlerinde Felix'i bir kenara çekip, ona yeni kabul edilen avcıyı tekrar Merhametsiz Arazi'ye göndermeden önce Oburluk Hanedanlığı'nda eğitme talimatı vermediğim için kendime küfrettim.

Jackson gençti, daha öğrenecek çok şeyi vardı, daha büyüyecekti.

Dua etmeyeli epey uzun zaman olmuştu ama kadim tanrılara merhamet etmeleri için yalvardım.

Wrath sağ tarafımızdaki ormanlık araziyi inceliyor, kaslı vücudu saldırıya hazır görünüyordu. Tüm kardeşlerim içinde anlaşmazlıktan en çok beslenen oydu; bu onun günahını ve böylece gücünü besliyordu. Saldırıya uğradıktan sonra kalan yaraları ne olursa olsun artık savaşı tetikleyen sihir sayesinde geçmişti.

Kâbusun ortasında ufak bir armağan.

Dik yamaçta ilerlerken kar bu irtifada yağmurla karışarak ihtiyacımız olmayan bir aksaklığa daha neden oluyordu.

Kar ayaklarımızın altında eziliyor, yakınlardaki herkesi ya da her şeyi saklanmaya teşvik ediyordu. Arada sırada duyduğumuz ejderhaların kanat sesi dışında, yolumuzdan kaçarak uzaklaşan başka herhangi bir yaratığın sesini duymadım.

Biz Günah Prensleri ve tez canlı ejderhalar arasında bu gece burada olmaktan hiçbir iyi sonuç çıkmayacaktı. Burayı evi gibi gören en azılı müzmin peri bile kaçmıştı.

Ormanı taradım; gölgeler kemikli parmaklar gibi hareket ederek sanki bizi ormanın derinliklerine çağırıyorlardı. Kar ve buzla dolu dalların arasından biraz ay ışığı hüzmesi göründü, tepemizdeki yeşilliği gümüş rengi bir solgunlukla aydınlatıyordu.

Bu geceye dair her şey lanetli gibiydi. Acaba bu, benim hayal kırıklığına uğrattığım avcının hepimizi lanetlemek için geri gelen ruhu muydu? Bu düşünceyi kafamdan attım. Jackson'ın hayatta olduğuna inanmak zorundaydım.

Dağların batı tarafında Lust ve Envy'nin içeri girdiklerini, öfkelerinin herkese silahlanmalarını söyleyen bir savaş davulu gibi kendi göğsüme çaldığını hissediyordum.

Yerde birkaç metre ötede koyu renk bir leke dikkatimi çekti, o an bulacağım şeyin ne olduğuyla gerildim. Ya da kimi bulacağımla.

Wrath'a işaret ettikten sonra dikkatlice oraya ilerledim, haklı çıkmaktan şimdiden korkuyordum. Kalıntıların yanına yaklaşmadan önce kan kokusu aldığıma emindim.

Boğumlu ağacın dibinde dizlerimin üzerine çöktüm, deri zırhın üzerindeki ince kar katmanını silkeledim. Hanedanlık Armam kana bulanmıştı ve deri göğüs zırhında beş büyük pençe izi vardı.

Paramparça olmuştu.

Kenara çekilip, kardeşimin net görebilmesini sağladım. Dumanı tüten bir bağırsak yığını ve parçalanmış savaş zırhları geri tek kalan şeylerdi. Bu kadarını bulmuş olmamız bile mucizeydi.

Küfrettim. Hâlâ kıyafetlerin sıcaklığına bakılırsa, onları dakikalarla ıskalamıştım. Belki de saniyelerle.

Bu da ejderhanın bunu bize bilerek bıraktığı, biz yaklaşana kadar avını bitirmeyi bekleyeceğini anladığımızı bildiği için daha büyük bir duygusal etki yaratmak üzere saldırı planladığı anlamına geliyordu.

Wrath'ın günahı dizginlerini kopardı, zemin ayaklarımızın altında gümbürdedi, ağırlaşmış dallardaki karları silkeledi. O da aynı sonuca varmıştı ve eğer efsanevi öfkesini kontrol etmezse, bir çığa neden olacaktı.

Ormanın diğer tarafından, Lust ve Envy de içten içe küfrediyorlardı. Duyularım tam kapasiteye ulaştığında, rotalarını değiştirip hızla dağın üzerinden bize doğru geldiklerini net olarak duydum.

Kendi öfkem de kafesinde çırpınıyordu ama o duyguyu derinlere ittim, kontrollü bir sakinliğe sahip olmak için kendimi zorladım.

"Av loncası."

Benim camiamın en iyi erkek ve kadınlardan oluşan yaklaşık seksen resmî lonca üyesi vardı. Her yıl beş ya da en fazla altı acemi teste tabi tutulurdu ancak en iyilere giriş izni verilirdi. Bazı yıllar loncaya hiçbir yeni üye alınmazdı. Daha fazla eğitimle, Jackson'ın da sonunda yeminini etmiş olması mümkündü.

Karın içinden savaş derilerinin kalıntılarını çıkardım, onları ters çevirerek göğüs plakasının içine kazınmış ismi okudum ve zaten bildiğim şeyi teyit etmiş oldum.

"Bu Jackson."

Wrath'ın yüz ifadesi değişmedi ama bakışlarında yanan bir öfke vardı.

Bu sefer, buz ejderhası sadece saldırmamıştı; öldürmüştü. Ve bunu en provakatif şekilde yapmış, aramızda bir savaş çıkarma amacıyla gerçekleştirmişti. Bu ilk saldırı gibi değildi, kana susamışlık ya da kaos yoktu. Ejderhalar loncaya saldırmış ve en zayıf halkayı seçip, onu kuzeye sürükleyerek onunla biz yaklaşana kadar oynamışlardı.

Bu da onların ne yaptıklarının bilincinde olduklarını kanıtlıyordu.

Alfanın bunun tamamen bir çıldırma hâlinden kaynaklandığıyla ilgili iddiaları da zekice başka bir taktikti. Ben yalan söylediğini sezmemiştim

ama ejderha ile bu tür bir aldatmacayı anlamak başka bir iblis, peri, vampir, cadı ya da ölümlünün yalan söylediğini anlamakla aynı değildi.

Biz Cehennem Prenslerinin bile sınırları vardı.

Yavaş yavaş nefes almaya odaklanarak uzun bir nefes verdikten sonra soluklandım. Tepkilerimi ne kadar çok kontrol edersem, zihnim o kadar berrak kalabilirdi. Ve duygularımı kontrol altında tutmak zorundaydım, aksi takdirde bunun ne kadar yıkıcı olduğuna odaklanacaktım. Acemi avcımı korkunç şekilde kaybetmenin ötesinde, gücün olası kaybı ve sarayımın zayıflaması çok ciddi boyutlarda olacaktı.

Bu cinayetten sonra gelecek ay bir av düzenleme şansı kaybolmuştu. Bu da en büyük güç kaynağım olmadan birkaç hafta geçirmek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Dikkatimi karda bırakılmış devasa izlere çevirdim. "Üç ejderha."

Wrath'ın ellerini yumruk yaptı, karanlık bir gölge bir kışkırtma ya da belki bir meydan okuma işareti olarak tepemizden geçerken dikkatini gökyüzüne çevirdi.

Sessizliği ani bir haykırışın bozduğu sırada hepimiz gökyüzüne bakıyorduk.

"Solunda!" diye bağırdı Envy.

İlk ejderha sanki yoktan var olmuş gibi belirirken arkamı döndüm, ormandaki gölgelerin arasından çıktı, en az üç metre boyuyla karşımda dikildiğinde yakut rengi gözlerinde daha önce bir buz ejderhasında hiç görmediğim bir boşluk vardı.

Donakaldım.

Buz ejderhasının irisleri şeffaf bir hâl almıştı.

Renkte bir değişiklik yoktu. Hem de hiç.

"Gördün mü?" diye sordum.

"Ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Wrath.

Başımı salladım. "Bir büyü ya da efsun olabilir."

Ejderha bize doğru tehditkâr bir adım daha atınca konuşmamız yarım kaldı.

Göğsü boyunca şerit gibi uzanan yarayı görmem kısa sürdü. Silvanus.

Nefesim kesildi. Sil'in gözlerinden bana bakan her neyse hiç tanıdık değildi. Nefret ve çılgınlık ışıl ışıl parlıyordu. Gözlerini kısarak bana baktı, burnundan soluyordu.

Gözlerinde beni tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu. Sadece doğrudan bana yönelmiş, açgözlü bir öfke vardı.

Başıyla bana sokulduğunda bile mırlayan, sessizce sevilmeyi isteyen yumurtadan yeni çıkmış eski arkadaşım için üzüldüm.

Parlak yakut kırmızısı, avından yeni bulaşmış kan burnunu kaplamıştı. O ölümcül ağzını kocaman açtı, çığlığı geceyi deldi. Silvanus, sürünün diğer üyelerini çağırıyordu. Enfekte olup olmadıkları önemli değildi, hepsi öldürme çılgınlığına kapılacaktı.

Damarlarım adrenalinle doldu.

"Sil?" hançerimi kınından çıkarıp, ejderha etrafımızda dönerken ben de yavaşça döndüm. "Orada bir yerlerde olabilir misin?"

Silvanus'un gözleri başını sallarken hâlâ bomboştu, pulları ormana ışık prizmaları yansıtıyordu.

Wrath'la birbirimize baktık.

Ejderhanın bulanık bakışı da avının önünde dakikalar önce sergilediği kurnazlıkla tezatlık oluşturuyordu. Bunun ya da göz renginin ne anlama geldiğini düşünecek zamanımız yoktu.

Karanlık gökyüzünden üç karanlık şekil daha hırlayarak ve homurdanarak, beyaz buz alevleri püskürterek bize doğru alçalırken gözleri lanetli bir ışıkla parlarken bize doğru alçaldılar.

Bu olayın en az kan dökülerek sona ereceğine dair içimde kalan son umut da yok oldu.

Ejderhalar birkaç dakika daha havada dururken, kanat çırpma sesleri bir faniyi öldürebilecek buz gibi rüzgârlara neden oluyordu.

Neyse ki bu,saldırı için beni motive etmekten başka bir işe yaramadı.

Hanem tehlikedeydi.

İblisim öldürülmüştü.

Bu ejderhaları nasıl yetiştirmiş olursam olayım, onları arkadaşım gibi görüyor olmama rağmen kahrolası krallığın iyiliği için yapılması gereken neyse onu yapacaktım.

Bu hepsini yok etmem gerektiği anlamına gelse de.

Dişlerimi gösterdim, ilk canavara atılırken göğsümden vahşi bir hırıltı yükseldi. Çünkü Silvanus artık tam olarak buydu. Beni ve kardeşlerimi bu âlemden yok etmek isteyen vahşi bir yaratık.

Hanedanlık hançerimle doğrudan ejderhanın kalbine nişan almıştım, gecenin karanlığında kayan bir yıldız gibi parlıyordu. Son anda atıldı ve hançerimin gazabından kurtuldu.

Dönüp hançeri sapladım, ölüm dansım iyi planlanmıştı ve vahşiceydi.

Göz ucuyla kardeşlerimin kendi savaş danslarına başladıklarını, merhametsiz yüz ifadelerinin silahlarından yansıyan ışık parlamalarıyla aydınlandığını gördüm.

Sahip olduğum şeyi onlar bir araya getirmişti; buradan tek çıkış yolumuzun öldürmek olduğunu biliyorlardı. Ve biz, yolumuza çıkma cesareti gösteren her şeyi yok etmek için doğmuştuk.

Kan ve ateş, dişe diş, iblis hançerleri ve el değmemiş öfke bir ejderhayı ciddi şekilde yaralamış, üçü ise biz peşlerinden gitmeden önce gökyüzüne yükselip kaçmışlardı.

Wrath'ın kanatları bir öfke patlamasıyla çıktı. Ancak ona orada ihtiyacım vardı.

"Dur!" Kardeşlerime, kana bulanmış kıyafetlerine, parlayan silahlarına baktım. Sonra başımı ayaklarımın dibinde yatan ejderhaya, Silvanus'a çevirdim. "Onu kaldırmama yardım et."

Wrath, kanatlarını sihirle yok ettikten sonra metanetli yüzünü bozan endişe dolu bir bakışla ejderhanın yanına eğildi. "Yaşayacak mı?"

Silvanus'un göğsü yorgunluk ve yaradan inip kalkıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yere yığıldı.

Ölmemişti ama eğer hemen bir şifacı bulmazsak ölecekti.

"Onu Oburluk Sarayı'na götüreceğiz, sağlığına kavuşturacak, birkaç test yapacağız. Neler olduğunu anlayana kadar onu kilitli tutacağım."

Envy hançerini pantolonuna sildikten sonra kınına soktu. "Yaralı hâldeki altı yüz kiloluk bir buz ejderhasını tam olarak nasıl gizlice sarayına sokacağız?"

"Onu temizleyip, kafasına bir şapka takabilir ve soranlara bir iblis meyvesi bahçesi kadar içtiğini söyleyebilir miyiz?" dedi Lust.

Wrath ona sinirli bir bakış attı.

Sil'in nefes almaya çalıştığı yere eğildim, göğsüm bu manzara karşısında acıyordu ve yan tarafını elimle okşadım. "Cadıya haber göndereceğim."

Lust başını salladı. "Bundan hoşlanmadım."

Nedenini anlıyordum. Ejderhaların bu gece sergiledikleri davranış, cadıların bu işin içinde olduklarına inanmamayı zorlaştırıyordu. Davranışları çok dengesizdi, tuhaftı ve büyücülük kokusu var gibiydi.

"Başka fikriniz var mı?" diye sordum.

Envy, kaşlarını kaldırıp Wrath'a baktı.

Savaş generali iç çekti. "Karıma sorayım."

Onaylayarak başımı salladım. Emilia'nın ölümlü ailesi cadıydı, bu yüzden büyüleri biliyordu ve tanıdığım diğer büyücülerden daha iyi kullanabiliyordu. Wrath gecikmeden kendini sarayına geri döndü. Envy yanımda çömelirken, Lust birkaç adım ötede kollarını kavuşturmuş, dikkatini yaralı ejderhaya vermişti.

"Eğer buna büyü neden olduysa," dedi Envy sessizce, "Pride'a haber vermeliyiz."

Küfrederek elimi saçlarıma götürdüm. "Bir zirve toplantısı düzenleyelim."

Duman karların arasında kıvrıldı, ateş gibi çıtır çıtır sesler çıkardı. Duman dağıldığında, Wrath ve Emilia el ele tutuşmuş, simgesel siyah ve altın rengi kıyafetleriyle karşımızda duruyorlardı.

Emilia'nın saçında çiçekler vardı, koyu renk bukleleri sırtından aşağı dökülüyordu. Pelerinin altında kuzeyin buz gibi havasına hiç de uygun olmayan uzun, uçuşan bir elbise giymişti. Hanedanlıkta bir işin ortasındaymış ve hemen gelmiş gibi görünüyordu. Ona sarılıp, kollarımda döndürmek ve kahkaha atmak istedim. Ama yapamazdım. Sil burada zar zor hayata tutunurken ve acemi bir avcı öldürülmüşken yapamazdım.

Emilia kana bulanmış kıyafetleri görünce yüzü düştü.

Sonra ejderhayı fark etti.

Kocasının elini bıraktı ve hemen yanına koşarak, dev yaratığın yanında dizlerinin üzerine çökerken eteklerini ıslatan kar umurunda değildi.

Kardeşim muhtemelen onu geri çekmeye engel olmak için elini yumruk yaptı, gerçi Emilia fani değildi ve istese onunla savaşa bile girebilirdi.

Pembe altın rengi gözlerini bana çevirdi. "Onu sen mi büyüttün Gabe?"

Zor yutkunarak başımı salladım.

"Çok üzgünüm."

Sonra tekrar ejderhaya döndü. Ejderhayı tepeden tırnağa incelerken gözleri gücüyle parlıyordu.

"Herhangi bir büyü göremiyorum ama gerçekten çalışmak için daha fazla zamana ihtiyacım var." Emilia tekrar bana baktı. "Onu zindana nakledebilirim ama oraya önce senin gitmen gerekiyor. Bunu kullan." Bana ufak altın sikkeyi andıran bir şey verdi. "Büyüye başladıktan sonra bunun sayesinde yerini bulabilirim."

Sikkeyi avucuma aldım, Silvanus'a son bir kez daha baktıktan sonra beklemek üzere sihirle kendimi saraya gönderdim.

ON İKİ

Adriana

"Nyx?" dikkatini tekrar kendime çekmek için damgasız zarfı muhbirime doğru salladım. "Bunu bugün baskıya götürürsün değil mi? Bu akşamüstü herkesin öğrenmesi önemli."

Kasabanın en uzak köşesinde Ebedi İstirahat adında isme sahip mezarı andıran bir barın karanlık tarafında konuşuyorduk. Karanlık ve rutubetli bir yerdi ve müdavimlerden çok örümceklere ev sahipliği yapıyordu.

Örümcek ağları kaleme alınmış her korku hikâyesine bir kaside gibi kalın, yapışkan öbekler hâlinde köşelerde toplanmışlardı. Masalar kırık tabutların yağmalanmış parçalarından yapılmaydı. İnsan mobilyalara dönüştürülmeden önce işgal edilmemiş olmalarını umabilirdi ancak sahibinin kana olan düşkünlüğü ve vampirlikten düşüşü hakkındaki söylentiler göz önüne alındığında her şey mümkündü.

Çoğu kişi buraya bir tür ölümü yaşamak için gelmiş gibiydi. İster itibarını kaybetmek ister akıl sağlığını tamamen yitirmek için. Ya da belki de içkiyle ölerek.

Emin değildim ancak yudumladığım acı tatlı çaydan yola çıkarak zehirlenmiş olma olasılığımı göz ardı edemiyordum. Boğazımın şişerek kapanmasını, gözlerimin yuvalarından fırlamasını ve her an yere devrilmeyi bekliyordum. Buluşmadan önce vasiyetimi yazmak aklıma gelmemişti ve bundan şimdi biraz pişmanlık duyuyordum.

Belki de yanımdaki gergin arkadaşım gibi ben de sert bir içkiyi tercih etmeliydim.

Nyx buz çiçeği viskisini saat sanki sabahın altısı değilmiş gibi arka arkaya içmişti ve bu günah üzerine kurulu bir diyarda bile hoş karşılanmıyordu.

Gerçi kan şatlarını tercih eden Ebedi İstirahat'teki müşterileri düşününce çoğu muhtemelen son on yıldır yataklarını görmemişti ya da zaman gerçekten göreceliydi.

Nyx tıraşlı kafasına elini götürdü, pelerininin kapüşonu geriye düşünce aniden bir ürperti hissetti.

Onu hiç bu kadar... Huzursuz görmemiştim. Bu aslında çok şey anlatıyordu çünkü bu onun çalışma standardıydı.

Nyx, sonunda dikkatini bana verdiğinde süt rengi irisleri karanlıkta neredeyse parlıyordu.

"Kulüple ilgili bilgi istiyordun değil mi? Yedi Günah mı?" diye sordu.

Başımı salladım, üzerimde taşıdığım sihirli anahtara uzanmamak için kendimi zor tuttum.

"Söylentiler. Somut hiçbir şey yok."

Kaşımı kaldırdım. "İnsanlar oranın sahibinin kim olduğunu söylüyor?"

"Belki de tüm prenslerdir. Bizimkiler hariç."

Bu hiç mantıklı gelmemişti; bu söylentiyi ilk kez duyuyordum.

"Neden Gluttony başka Günah Prenslerinin kendi güçlerini burada doldurmalarına izin versin ki?"

Tek omzunu kaldırıp indirdi. "Yazınızı en kısa sürede bastırırım hanımım. Ve kulüple ilgili başka bir şey öğrenebilir miyim bakarım, gerçi sahibi her kimse yıllardır karanlık ağda araştırılıyor. Sahibi her kimse izini iyi kapatıyor."

Kapı çarparak açılında Nyx yerinde hopladı. Yıllardır onunla çalışıyordum ve hiç *bu kadar* gergin olmamıştı.

Gözlerimi kıstım. "Her şey yolunda mı?"

"Gezen Adalar'daki ailemi ziyaret etme vakti belki de gelmiştir."

Nahoş sesi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Ya da belki nedeni şifreli uyarısıydı. Nyx zarfın içine bakmamıştı; nasıl bir şeyin peşinde olduğumu bilmiyordu. Bu yüzden, bu uyarısı başka bir şeyin onu korkuttuğu anlamına geliyordu. Ve Nyx'i korkutan her şey diğer herkesin altına işemesine neden olurdu.

"Orada ailem yok."

"Benim de. Ama buradan uzaklaşmak için iyi bir neden bulabilirim. Bundan kesinlikle eminim."

Barın karşısında, hararetli bir kâğıt oyunuyla meşgul iki iblis aniden ayağa kalktılar ve sandalyelerini gürültüyle yere devirdiler. Bağrışmaya

başlayıp, bardaklarını ve kadehlerini ve diğer şeyleri birbirlerine fırlatmaya başladılar.

Havada cam parçaları uçuyordu, masamızın birkaç santimetre ötesinde yere düşüyordu.

Dikkatim kavga ve muhbirim arasında dağıldı. "Kaçmayı mı planlıyorsun?"

Nyx kalan viskisini fondip yaptı, boş bardağını masaya koyduktan sonra bana baktı. İçimden küfrettim ve birer kadeh daha sipariş ettim.

Sonraki kadehi de bitirdikten sonra arkasına yaslandı, gözleriyle her yeri tarıyordu.

"Heyecan ve macera için açgözlülük olsun ya da olmasın, yakında birçok kişinin kaçacağını düşünüyorum. Dün gece o avcıya olanlardan sonra."

Kavga eden iki iblis bardan dışarı atılırken içeri giren buz gibi hava dalgasıyla hiçbir ilgisi olmadan tüylerim birden diken diken oldu.

"Bilmece gibi konuşmayı bırak yoksa başka viski gelmeyecek. Ne oldu?"

"Şu yeni acemi avcı var ya? Jackson Rose. Öldü. Söylentilere göre bir ejderha öldürmüş. Tamamını yemiş."

"Bu doğru olamaz. Ailesi yüksek sınıftan değildi ama o bir asilzade. Şatodan ölümüyle ilgili resmî hiçbir açıklama gelmedi."

"Bu da başka bir tuhaflık ama söylediğimi daha az gerçek kılmıyor."

Kulaklarımda birden tiz bir çınlama başladı. Bir yanlışlık olmalıydı. Jackson'ı bir haftadan kısa süre önce görmüştüm. Genç ve atılgandı ve muhtemelen krallığın en kötü dansçısıydı ama kesinlikle *vefat etmemişti.*

"Öldüğünü ve iblislerin bir söylenti çıkarmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Bu sabah ailesinin evinin önünden geçtim. Üniformasını kapının dışına asmışlar." Nyx bir sonraki fırsatta fırlayıp gitmeye hazırmış gibi pelerinine sokuldu. "Bana inanmıyorsan gidip kendin bak."

Pelerinime sarılma ihtiyacı hissettim. Jackson ölmüş *olamazdı.* Kesinlikle sarhoş bir aptaldı ama bu kadar genç yaşta onu bu diyardan silip atmak...

Yarı boş ortama baktım. Barmen kırık camları bir yığın hâlinde toplarken, süpürgenin ahşap parkelerdeki hışırtısı duyuluyordu. Bana keskin tırnak sesini anımsattı.

Ebedi İstirahat nispeten... daha sessizdi. Kavga varken bile. Normalde, Nyx ile ne zaman burada buluşsam en azından aynı anda üç bağrış çağrış olurdu.

Eğer Jackson bir buz ejderhası tarafından öldürüldüyse, eğer bu söylentiler casus ağında dolanıyorsa... O zaman bilgi peşine düşmek neredeyse imkânsız olacaktı.

Bana buz ejderhalarından bahseden ilk muhbire de mi böyle olmuştu. Bilgiyi en çok para veren kişiye satmak yerine kaçmış mıydı? Bir Günah Prensi'nin zarar görmüş olabileceğini bilmek yeterince korkutucuydu ancak hiçbir muhbir öne çıkmadığında bunu kurgu olarak göz ardı etmek kolaydı. Şimdi ise konuşulan bir ölüm varken, işler giderek daha endişe verici bir hâl alıyordu.

Eğer bir prense saldırılıyor ve bir avcı öldürülüyorsa, geri kalanlarımızın hayatta kalma şansı neydi?

Tekrar Nyx'e dönerken tam bir soru sormak üzereydim.

Ama gitmişti.

❄ ❄ ❄

Jackson'ın ailesinin evinin tam karşısındaki binanın girişinde, uğuldayan fırtınadan korunmak için başlığımı başıma geçirip kendime sarıldım.

Nyx haklıydı: Jackson, Öbür Dünya'ya göçmüştü.

Girişe büyük bir titizlikle asılmış, ziyarete gelen ya da oradan geçen herkesin saygıyla onurlandırması için bir sembol gibi duran üniformasına baktım. Her türlü ölüm can yakardı ama havaya genel olarak kötü bir his hakimdi. Belki de sadece ben hissediyordum. Kaçan birkaç casus dışında kimse ejderhaları umursamıyor gibiydi.

Çünkü bilmiyorlardı.

Daha sonra herhangi resmî bir beyan olup olmadığını görmek için gazeteye bakacaktım; mutlaka Jackson'ın prensin meşhur av loncasının acemi bir avcısı olduğuyla ilgili bir haber olmalıydı.

Zırhla ilgili bir şey beni tedirgin etti.

Tam olarak ne olduğunu çözemiyordum. Derileri... Kullanılmamış gibiydi.

Jackson'ın loncada ne kadar yeni olduğu düşünülünce bu çok da şaşırtıcı değildi. Bir acemi olarak kısa süredir sahadaydı.

Ani rüzgâr dalgaları üniformasını hafif karla kaplamış, daha net görünmesine engel oluyordu.

Muhtemelen önemli bir şey yoktu. Ama yine de... Önsezi adlı içimi kemiren o boğuk ses *bir şeylerin* tam olarak göründüğü gibi olmadığı hissini bastıramıyordu.

Belki de çay zehirliydi ve paranoya bir yan etkiydi.

Ya da belki bu onun üniforması değildi. Eğer Nyx haklıysa, ikinci ejderha saldırısı doğruysa o zaman Jackson'ın üniformasının zarar görmüş ya da yok olmuş olması gerekirdi.

Eğer durum öyleyse bunu saklamaya çalışmaları gerçekten şüpheliydi. Bir vatandaşın ölümüyle sonuçlanan buz ejderhası saldırısı krallıkta herkesin bilmesi gereken bir haberdi.

Merhametsiz Arazi'nin kuzeyinde avcıların ölümü korkunç derecede sık rastlanır değildi ama duyulmamış bir şey de değildi. Genelde bunun için şartlar suçlanırdı, sert soğuk doğanın en iyi katiliydi ve hiç ayırt etmeden öldürürdü.

Üniformanın durumunu ne kadar çok düşünürsem, o kadar tedirgin oluyordum. Zırhını değiştirmek için başka iyi neden yoktu. Bir saldırıyı saklamak planlama, kurgu gerektirirdi.

Ama acaba Prens Gluttony, etrafına hovarda bir zampara olduğunu gösterme zahmetine giren adam, gerçekten hepimizi habersiz bırakacak bir plan yapacak kadar kurnaz mıydı?

Birkaç dakika sonra, Jackson'ın annesi olduğunu düşündüğüm kederli bir kadın kapıyı açtı, gözleri şişmiş ve kanlanmıştı ve dikkatli bir şekilde üniformanın üzerindeki karları silkeledi. Yalnızca irade gücüyle hareket ediyor gibi görünüyordu. Gerçi ben bunun sevgi olduğundan şüpheleniyordum.

Koşulsuz sevgi hepimizi savaşçı yapmıştı. Bu size devam etmek, kaybettiğiniz kişi için dimdik ayakta durma gücü verirdi. Duygularınızı bir kenara bıraktırırdı. Babamda yaşadıklarımdan biliyordum.

Ne kadar zor olmuş olsa da onun yanında kalmış, artık yutamayacak hâle gelene kadar kurumuş dudaklarını ıslatmak için ona yudum yudum su vermiştim. Sonra kaçmak, kaçınılmaz sondan saklanmak yerine elini tutmuş, ona paylaştığımız güzel zamanları hatırlatmış, göğsünün titremesini seyretmiş, her seferinde onunla beraber nefes almıştım.

Dört hafta böyle geçmişti. Sürekli tetikte olma hâli, endişe, göğsünün bir gün bir daha yükselmeyeceğini bilmek.

Bundan nefret etmek.

Sonra o son gecede nihayetinde durmuştu. Saatlerce olanlara inanamayarak bakakalmıştım, gerçi bir şok yaşamamıştım. Vücudu giderek buz gibi olmuştu. Kaskatıydı. Yine de onu bırakamamıştım.

Koşulsuz sevgi beni baş ucunda, diğer tarafa geçerken de orada tutmuştu. Ne kadar kaçmak istesem, kadere haykırmak istesem, kendi içime kapanıp uyuyarak acıyı unutmak ve bir daha hiç çıkmamak istesem de öyle olmuştu. Ama hayat böyle gün gibi olabiliyordu; aksini yapmaya ne kadar zorlasak da devam ediyordu.

Bu yüzden, Jackson'ın annesi sevgiyle üniformasıyla ilgilenirken bunun o öldükten sonra bile hâlâ yavrusuna sevgisinden kaynaklandığını biliyordum.

Aklımda milyonlarca soru vardı ama karşıya geçmekten vazgeçtim. Oğlunu yeni kaybetmiş bir anneye soru sormak çok yanlış olurdu.

Birkaç sokak ötedeki matbaacılar sokağına gitmeden önce birkaç dakika daha, aklımda deli sorularla ona baktım. Eğer Jackson bir buz ejderhası tarafından öldürüldüyse... Birden bir ürperti hissettim. Beklenmedik vefatıyla ilgili aklıma başka mantıklı bir şey gelmiyordu. Ne kadar imkânsız da görünse, bir felaketin eşiğinde durduğumuzla ilgili her şey üzerine bahse girebilirdim.

Eğer buz ejderhaları artık Yedi Çember'i güvende tutan anlaşmaya uymuyorlarsa, gözlerini güneye dikmeleri gerçekten an meselesiydi.

Ve bizim bulunduğumuz yer geçecekleri ilk yerdi.

Yeni bir telaş duygusuyla sokakta daha hızlı yürürken nabzım hızlandı.

Asıl araştırmama odaklanırken ilk Bayan Çöpçatan yazımı zamanında teslim etmek için iki katı fazla ve hızlı çalışmam gerekiyordu. Ama ne kadar zor olacak olursa olsun her şeyi başarmanın bir yolunu bulacaktım.

Buz ejderhalarıyla ilgili bulabildiğim tüm bilgileri olabildiğince hızlı bulacaktım. Bu artık yüzyılın haberini çıkarmakla ilgili değildi. Ailemin, arkadaşlarımın, bütün krallığın güvenliğiyle ilgiliydi.

Gerçekten neler olduğuyla ilgili her bilgi kırıntısını bulmak; işgüzar prens beni ne kadar uzak tutmaya çalışırsa çalışsın, artık bir öncelik hâline gelmek zorundaydı.

Eğer buz ejderhalarının neden saldırdıklarını anlarsak, *eğer* gerçekten saldırıyorlarsa, o zaman onları durdurmanın bir yolunu da bulabilirdik.

Tepemden dikkatimi çeken bir gölge geçti.

Bu seferki bir fırtına bulutuydu ama ufukta gidişini izlerken hafif bir tedirginlik hissetmekten kendimi alamadım.

Bunun farklı türde bir fırtınanın yaklaştığına dair bir uyarı olup olmadığını düşündüm.

Hepimizi yok etme potansiyeline sahip bir fırtına.

ON ÜÇ

Prens Gluttony

Sil'in zindanına girerken kalın saman katmanları çizmelerimin altında ezildi. Silvanus'un zincirlenmiş ve bilinçsiz hâlde yan yattığı taş zemini örtmesi için birkaç balya saman getirtmiştim.

Her şeye rağmen... Onun olabildiğince rahat etmesini istiyordum.

"Bir şey var mı?" diye sordum.

Emilia, ejderhanın yanında çömeldiği yerden bana bakıp başını salladı. "Hâlâ üzerinde doğrudan yapılmış bir büyü hissetmiyorum."

Duvara yaslanıp diğer seçenekleri düşünmeye başladım.

"Ejderhaların tek tek mi lanetlenmesi gerekir?"

"Her zaman değil. Ama genelde normalde fark edilebilir bir büyü emaresi olur." Emilia ayağa kalkıp ellerini silkeledi. "Büyüler ve efsunların sihirli ipleri vardır. Eğer büyü yapıldıysa bunu doğrudan ejderhalara yapmamışlardır."

"Bana ya da sarayıma yapılıp yapılmadığını anlayabilir misin?"

"Keşke anlayabilseydim ama öyle bir şey de sezmedim. Birisi sarayını koruma gücünü lanetlemiş olabilir ve bu doğrudan, gerçek anlamda sana yapılmış bir büyü sayılmaz. Mantıklı geliyor mu?"

Bu birinin beni, izlerini kapatabilecekleri şekilde lanetlemiş ya da büyülemiş olabileceği anlamına geliyordu. Yine de cadı teorisini tam olarak çürütmüyordu. Ama kanıtlamıyordu da.

İçimde bir yerlerden öfke yükselmeye başladı. Bugün de dün olduğu gibi bugün de elimde cevaplar yoktu.

Emilia bir kez daha ejderhaya baktıktan sonra bana doğru yürüdü ve sarıldı. "Öfke Sarayı'nın tam desteği olduğunu unutma. Bunu çözeceğiz."

Ona hafifçe gülümsedim ama giderken hiçbir şey söylemedim.

Bunun benim sarayıma özel lanetin bir parçası olup olmadığını, işleri yoluna koymak için kazanmam gereken bir oyun ya da ödemem gereken bir bedel olup olmadığını merak etmeden edemedim.

Elit konumları gereği gizlilik yemini etmiş iki özel görevlim olan, bu çok hassas konuyla ilgili onlara dolaylı olarak güvendiğim Ricard ve Wright, gözleri uyuyan ejderhada bir fiçı buzlu suyla içeri girdiklerinde düşüncelerimden sıyrıldım.

İstediğim erzakları boşaltırken acele etmelerinden, yüz ifadelerinden dışa vuran kayıtsızlıkla çelişen hareketlerindeki gerginlikten korktuklarını anlayabiliyordum.

Wright birkaç metre uzunluğunda temiz kumaş parçasını katladı ve devasa küvetin yanına koyup, hızlıca zindanın çıkışına yürüdü. Dikkatini ejderhadan hiç ayırmıyordu.

"Hepsi bu kadar mı Majesteleri?" diye sordu Ricard, ellerini ovuşturarak ısınırken.

"Şimdilik evet. Benim iznim olmadan hiç kimsenin zindana girmemesini sağlayın."

"Emredersiniz, Majesteleri."

İki iblis eğilerek selam verdikten sonra soğuk odadan hızla çıkarlarken koridorda bile dişlerinin zangırdadığını duyabiliyordum. İblisler uzun yaşardı, biz Günah Prensleri gibi ölümsüz değillerdi ve birçoğu için bir buz ejderhasının yakınında olmanın ne kadar nahoş olduğunu unutmuştum.

Artık telaşlı adımlarını duyamaz olunca işime koyuldum.

Ceketimi kapıdaki bir kancaya astım ve gömleğim manşetlerini katlayıp, kumaşı aldım ve suya batırdım. Kemiklerimi sızlatacak kadar soğuktu. Bu da buz soluyan bir ejderha için mükemmel derecede olduğu anlamına geliyordu.

Sil'in devasa çenesini kaldırıp, burnunu yumuşak hareketlerle nazikçe sildim, pullarındaki kurumuş kanları temizledim.

Göğsümde giderek büyüyen acıyı görmezden geldim. Jackson bu kaderi hak etmemişti ama karşımda duran yaratığa karşı gerçek bir düşmanlık hissetmem zordu. Sil'e her ne olduysa bu onun suçu değildi. Bir şey onu etkiliyor, kelimenin tam anlamıyla gözünün dönmesine ve saldırmasına neden oluyordu.

Kumaşı tekrar suya batırıp çıkardıktan sonra sıkarken, suyun pembe bir renk alışını seyrettim. Onun, neredeyse bir ejderhanın mırıldanması

gibi sesler çıkararak berbat bir iş çıkardığımı söyleyip sataşmasını duymak istedim.

Fanilerin yavru köpekleri ve kedileri varken, benim sürüye bırakmadan önce seveceğim ve büyüteceğim hayvan Sil olmuştu.

Devasa ejderha yana devrilmiş yatıyor, yan tarafı mücadeleden hemen sonra olduğu gibi aynı zorlu şekilde inip kalkıyordu. Onu temizlemeyi bitirdikten sonra buzlu pullarında elimi gezdirdim. Ejderha hiç kıpırdamadı. Emilia onu sihirle buraya getirdiğinden beri aynı bilinci kapalı hâldeydi.

"Sana ne oldu Sil?"

Ejderha uyumaya devam etti.

Hiç kimse bundan ne sonuç çıkaracağını bilmiyordu. Ve tartışmak için zamanımız tükenmişti. Her bir Günah Hanedanlığı'na haber göndermiş, bugün ilerleyen saatlerde bir toplantı talep etmiştim. Anlaşma bozulduğu için her prensin çağrılması ve konuyla ilgili bilgilendirilmesi gerekiyordu. Bu artık sadece Oburluk Hanesini ilgilendiren bir konu değildi.

Wrath, Lust ve Envy dinlenmek ve temizlenmek için gitmişlerdi ancak Emilia benim için büyü olup olmadığını çözmeye çalışmıştı. Planımız Greed, Sloth ve Pride ile yarışmayı özel olarak konuştuktan ve her bir talip için özellikleri belirledikten sonra Merhametsiz Arazi'de buluşmaktı.

Son birkaç saat içinde olan şeyler yüzünden, eşimi bulma numarası yapmakla ilgili zorlu sınavı neredeyse unutmuştum.

Ejderhanın kapalı gözlerinin arasındaki geniş boşluğu okşayıp, göz kapaklarının hafif titrediğini ama kapalı kalmaya devam ettiğini gördüm.

"Tacım üzerine yemin ederim, hepimizi kurtarmanın bir yolunu bulacağım Sil. Benim için dayan."

"Majesteleri?" Val'in nazik sesi dikkatimi Silvanus'tan uzaklaştırdı. "Eğer toplantı için diğerleri gelmeden Felix ile hâlâ konuşmak istiyorsanız şimdi gitmeniz gerekiyor."

Kumaş parçasını sıktım ve fıçının diğer tarafına koyduktan sonra ayağa kalkıp ellerimi sildim.

Tekrar prens rolünü oynama zamanı gelmişti.

Val'in yüzünde Sil'in nefes almaya çalışmasını seyrederken derin bir keder vardı. "Hiç kendine geldi mi?"

"Hayır. Ama gelecek."

Gömleğimin kollarını düzelttim, ceketimi giydim ve Val, bana tacımı uzattı. Kardeşlerimle buluşma ve ejderhaların ve krallığımızın kaderine karar verme zamanı gelmişti.

❁ ❁ ❁

"Lust'a iki dakika daha vereceğiz, sonra gelmezse başlayacağız," dedim Wrath ve Envy'e. İki kardeşim de gecikmeden mutsuzdu. Onları sessiz bir tartışmaya bıraktım ve normalde Silvanus'un sürüsünden ejderhalarla dolu olan gökyüzüne baktım.

Tuhaf şekilde sessizdi. Sakindi. Malum fırtına öncesi sessizlik. Ejderhaların çok daha iyi bir savaş stratejisi planlamak için geri çekildiklerinden endişelenmeme engel olamıyordum.

Merhametsiz Arazi'den kuzey sınırına kadar uzanan, oradaki zalim, acımasız toprakları aşağıdaki güney topraklarından ayıran devasa surlara baktım.

Hemen sonra arkamdaki kapı gıcırdayarak açılınca dikkatim mevcut soruna kaydı.

"Geciktin."

Sesim Lust'tan aldığım selam kadar soğuktu.

Odaya sessizce girmek yerine kapıyı, Merhametsiz Arazi'deki özel toplantı salonumdaki kahvaltı masasında duran çay ve kahve fincanlarını titretecek kadar sertçe kapattı. Bugün tartışacağımız konusunun hassasiyetini düşünce, ileri karakol ve büyüyle korunan surlarda buluşmak en mantıklı seçenek gibi gelmişti. Günah Prenslerinin yedisinin de toplandığını kimsenin bilmemesi için yeterince izole olduğunu söylememe gerek bile yoktu.

Felix'e en doğudaki kampta antrenman yapmaları için avcıları ve acemileri getirmesini emrettiğimden burada sadece Helga ve yardımcısı vardı. Helga şifahanenin en iyi şifacısıydı, tentürleri ve tedavileri karıştırarak stoklardı. Ayrıca emredilene kadar asla gitmezdi. Gittiğinde bile biri kan kaybından ölmediği sürece tartışma çıkarırdı.

Warth, Envy, Lust ve ben yarışmanın ayrıntıları konuşmak ayrıca Pride, Greed ve Sloth toplantı için gelmeden önce duyuruyu yayınlamak istiyorduk. Ejderhalarla ilgili haberleri duyduktan sonra benim eş bulmak için sahte bir av düzenlememi tartışmak istemeyeceklerini hissediyordum. Resmî bir kraliyet muhabiri matbaada bugün haberi yaymak için hazırda bekliyordu.

Lust bana hafif tehditkâr bir gülümsemeyle bakıp beni anında sinirlendirdi.

"Kusura bakmayın, uyuyakalmışım."

Yalan söylediği konusunda büyüm beni uyardı. Diğer kardeşlerimin de bunu fark ettiklerinden hiç şüphem yoktu. Lust geceyi yine âşıklarıyla geçirmişti. Ve bu kadar umursamaz olduğu için yüzüne bir yumruk atmak istiyordum.

Gerçi kötü ruh hâlini görünce gecesinin daha doğrusu sabahının planladığı gibi gitmediği anlaşılıyordu.

Hiçbirimiz pek uyuyamamıştık ve dün gecenin olaylarıyla ilgili moral bozukluğumuz sinirlerimizi oldukça germişti. Silvanus'u zindana götürdükten sonra Jackson'ın kalan parçalarını ailesine götürmüş, Öbür Dünya'ya geçerken yanında kalmıştık.

Oldukça zor bir karar olmasına ve ne benim ne de kardeşlerimin pek içimize sinmemiş olmasına rağmen hafızalarını silme kararı almıştık. Kötü, lanetli yaratıklar olabilirdik ancak bizim de ahlak değerlerimiz vardı. Bazı eylemler ne kadar gri ve çarpık olsa da maneviyattan oluştuğumuz için bunları biz bile sorgulardık.

Kardeşlerim toplantıyı bir an önce yapmak ve kendi saraylarına, iktidar koltuklarına dönmek, saraylarını korumak istiyorlardı ama gidişlerini birkaç saat daha ertelemenin en iyisi olduğunda hemfikir olmuştuk.

Bu yarışmanın çözümlenmesini ve duyurulmasını istiyordum. Özellikle şimdi diyarımın başka bir şeye odaklanması şart olmuştu.

Lust bir fincan kahve alıp tabağına buz çileği pastası ekledikten sonra sonunda bizi varlığıyla onurlandırdı.

Sağ yanıma oturup, pastasının kremasını yavaş yavaş yalarken beni tamamen görmezden geliyordu.

"Hmmm. Bana dün geceki tatlı minyon kızı anımsattı," dedi. "Tanrım, şu kulübe bayılıyorum. Kendi krallığımda da bir tane açmam gerekiyor."

"Yedi Günah mı?"

"Müdavimlerim çoğu sadece benim günahıma ilgi gösterirken adının neden böyle konulduğundan pek emin değilim," dedi iğneleyici tonda.

Dikkatleri tekrar asıl konuya getirdim.

"Sloth, Greed ve Pride bir saat içinde burada olurlar. Yarışmayla ilgili planın onlar gelmeden önce kesinleştirmek istiyorum. Her Günah Hanedanlığı'ndan kendi taliplerini belirlemelerini isteyelim," dedi. "Böylece yedi talibe fırsat tanıyarak..."

"Yedi makul bir grup seks sayısı değil," diye araya girdi Lust. "Hane başına iki kişi seçelim."

"Bir seks partisi düzenlemiyorum. Olası bir talip arıyor gibi görünmem gerekiyor."

"Aslında ben de Lust'la aynı fikirdeyim," dedi Envy. "Eğer her hanedanlık biri tanınan soylu bir aileden ve diğeri de halktan birinin olacağı iki kişi seçerse bu daha doğru bir yol olabilir."

Wrath koltuğuna yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş oturuyordu. "Bu makul bir fikir; herkesin dikkatini çekecektir."

"Kesinlikle. Halktan birini göndermek Yedi Çember'in hakkında konuşacağı bir şey olur çünkü bu herkesi ilgilendirir," diye devam etti Envy.

"Pekâlâ, o zaman karar verildi. Her haneden iki talip. Yarışmanın kurallarına gelince," dedi Wrath. "Her hafta bir talip evine gönderilecek. Haftalık eleme turları..."

"Hayır," diye araya girdim. "On dört yarışmacı olması demek bunun üç buçuk *ay* sürmesi anlamına gelir."

"Hadi ama Gabriel. Şehvet Sarayı'yla karşılaştırılmaktan korkmadığın sürece âşıklarla vakit geçirmek pek de uygunsuz bir durum sayılmaz."

Lust'ın bakışlarında meydan okuma vardı.

Gözlerimi kıstım. Dün gece her ne olduysa bunun onun lehine gelişmediğinden artık emindim; keyifsizdi ve kavga etmek için kaşınıyordu.

"Aylarca talipleri eğlendirmekle ilgili bir sorunum yok," dedim. "Yönetmem gereken bir çevre ve ilgilenmem gereken bir saray var. Tüm zamanımı yatakta oyun oynayarak geçiremem."

"Eğer senin için çok yorucu olacaksa erken aşamalarda daha fazlasını eleyebilirsin."

"Gücümün sorun olmayacağını sana garanti ederim."

"Elbette öyledir," dedi Lust. "Ağır işleri yapmayı diğer herkese bırakıyorsun."

Envy kahkahasını bastırmak için boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Muhtemelen Wrath masanın altından ona tekme atmıştı. Wrath nefes verdikten sonra tavana baktı.

Lust beni çok zorluyordu.

"Bu sabah neyin var?" diye sordum. "Yarışmayı düzenlemek istiyorsan buyur yap. Görevi üstlen. Kıskançlık ya da öfkeye kapıldığın ortada ve benim *seni* eğlendirerek kaybedecek vaktim yok."

"Dikkatli ol," dedi Lust, ses tonunda hafif bir tehdit tınısı vardı. "Bu hafife alınacak bir suçlama değil, Gabriellis, özellikle de yıllardır nefret ettiğin birine şehvet duyduğun düşünülünce."

Göz göze geldik ve savaşan iki titan gibi bakışmaya devam ettik.

Sessizlik kalın bir kar tabakası gibi çöktü.

"Eğer Bayan Saint Lucent'den bahsediyorsan, bunu söyleyecek yüreğin olsun."

Diğer iki kardeşim hareket etmeye bile cesaret etmiyorlardı. Vurdumduymaz zampara maskemi düşürmek için çok uğraşması gerekirdi ve Envy ile Wrath yaklaşan belayı fark etmişlerdi.

Lust beni kışkırtıyordu ve bu, ya benim dövüşmeye ihtiyacım olduğunu sandığı ya da kendisinin bunu istediği anlamına geliyordu.

Gözlerinin altındaki mor halkalara, kahvesini tuttuğu eline baktım.

Sorunu her neyse Lust aslında bana sinirli değildi.

O anda zevk prensinin ondan etkilenmemiş, yakınlaşma çabalarını görmezden gelmiş biriyle tanışıp tanışmadığını düşündüm.

Bu gerçekten de bir ilk olurdu. Ve kavga etme arzusunu da açıklardı. Lust gücünü bedensel zevkle yenilememişti ve muhtemelen başka bir kaynak bulması gerekiyordu.

Onun dövüşme ihtiyacını beslemek yerine, odağını tekrar yarışmaya çektim.

"Her Günah Sarayı talip için bir çekiliş düzenleyecek. Çekilişi heyecanlı hâle getirmek için sıradan halk mensupları ve soyluları dahil ederken, sayıyı yedi taliple sınırlı tutacağız." Bu konuda esneklik göstermeyecektim. "Böylece sizin tekliflerinizi de yerine getirmiş olacağız."

Envy omuz silkti. "Uygun."

"Böyle düşünmene sevindim," dedim alaycılığımı gizlemeden. "Yarışmayı bugün ilan edeceğim; nasıl başvurulacağı, kimin katılabileceği ve çekilişin ne zaman gerçekleşeceğiyle ilgili bilgileri. Bu, her bir Günah Sarayı'nda gerçekleştirdiğimiz özel araştırmayla da uyumlu olacaktır."

Wrath şüpheli gözlerle bana baktı. Her ne söyleyecekse çenesini tutmuştu. Kapının çalmasıyla etkinliğin bu kısmını konuşma zamanımızın dolduğunu hatırladım.

Pride, Greed ve Sloth gelmişlerdi.

"Girin."

Val yüzünde gergin bir ifadeyle odaya ilk girendi. "Prens Greed ve Sloth."

İki kardeşim hiçbir şey söylemeden içeri girip, yerlerine geçerken tek tek hepimizi süzdüler.

İsteseler bu kadar farklı görünemezlerdi. Greed bakır renk saçları ve gözleri, Sloth ise buz rengi gözleri ve neredeyse bembeyaz saçıyla farklıydı. İkisi de aslında birçok Günah Prensi gibi, ciğerinize bir hançer saplayabilir ve gözlerini bile kırpmayabilirlerdi.

Greed bakır rengi gözleriyle odayı tarayıp hızlıca yarısı yenmiş ve içilmiş şeylerin durduğu masaya baktı, tekrar bana dönmeden önce kısa bir süre Wrath'ı gözlemledi.

"Gabriellis. Toplantı başladıktan sonra bizi davet ettiğin için mantıklı bir açıklaman olduğunu varsayıyorum."

Sloth'un buz mavisi bakışları beni âdeta deşerken yavaş yavaş odada gezindi. Greed'in aksine kışkırtıcı hiçbir şey söylemedi; sadece solgun kaşını kaldırıp bekledi.

İkisini de duymamazlıktan gelip dikkatimi Val'e verdim. "Pride nerede?"

"Gelemeyeceğini bildirdi, Majesteleri."

Sessizlik çöktü. Kardeşimin varaklı sarayını işgal etme arzum geçene kadar içimden saydım.

"Bir zirve toplantısı yapıyoruz, çay partisi değil. Bunun farkında değil mi?"

Val, havadaki ani ısı düşüşü yüzünden suratını ekşitti ama başını salladı. "Hanedanlığı'ndaki konuların önce geldiklerini söyledi."

"O geri zekâlı buz ejderhalarının saldırmasından daha önemli ne olabileceğini düşünüyor?" dedi Lust dalga geçerek.

Öfkeyle soludum ve başımı sallayarak Val'i gönderdim. "Kayıp karısı."

"Onu kıçına tekmeyi basmayı *tercih* eden karısını mı kastediyorsun?" Lust kollarını göğsünde birleştirdi. "Bence imayı anlamalıydı."

"Ve bizim romantizm değil savaş konularına odaklanmamız gerekiyor," diye sinirlendim. "Şimdi Greed, Sloth, mektubumda da bahsettiğim gibi dün gece ölümle sonuçlanan bir saldırıya maruz kaldık."

Kardeşlerime olanlarla ilgili bilgileri verirken hiçbir ayrıntıyı atlamadım. Wrath'ın uğradığı saldırıdan Jackson'ın ölümüne, avcılarıma kurulan pusuya kadar her şeyi. Her yeni bilgiyle Greed'in morali bozuluyordu ve Sloth'ın kayıtsızlığı daha ciddi, daha kurnazca bir şeye dönüşüyordu.

Sloth içimizde en kültürlü olandı. Hovardalık yerine ister büyü ister efsun isterse tıbbi konular olsun sorunları çözmek için *yaşıyordu*. Aklından olasılıkların geçtiğini görebiliyordum. İlk önce kütüphanesinin hangi

bölümünü araştıracağını bildiğini şimdiden görebiliyordum. Odadaki ortam memnuniyetsizlikle doldu ama devam ettim.

Son olarak, onlara muhabirlerin dikkatlerini dağıtmaya ve her şeyi sessiz sedasız çözene kadar buz ejderhası durumundan uzaklaştırmaya yetmesini umduğum bir eş bulma yarışması düzenlemeyi planladığımla ilgili bilgilendirdim.

Raporumu, Emilia'nın Silvanus üzerinde herhangi bir büyü tespit etmediğini söyleyerek bitirdim ve Greed gözlerini kısarak öne doğru eğildi.

"Ama cadıların olaya dahil olmadıklarından *emin* değil," dedi. Başımı salladım. "Acaba Sursea hâlâ Kibir Sarayı'nda bir mahkûm olarak tutuluyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet. Farklı bilgisi olan var mı?" diye sordum, özellikle Envy'e bakarak. Başını salladı.

"O zaman Kibir Hanedanlığı'na gidip cadıyla konuşma zamanı geldi." Greed tek tek hepimize baktı. "Eğer bundan cadılar sorumluysa, bunun bir şekilde onunla ilgili olduğunu biliyorsunuz."

Bu hiçbirimizin inkâr edemeyeceği bir gerçekti. Cadılarla olan düşmanlığımızın kökeni Sursea'ydi.

Sursea tüm diyarda İlk Cadı olarak biliniyordu ve sihir kullananları yaratmak için tanrıça kanıyla doğan ilk cadıydı. Kendi doğurduğu, uzun hayatları olmuş çocuklarının aksine o ölümsüzdü ama onlar kadar karanlık ve sapkındı. Bizi, en büyük düşmanlarını yok etme ümitleriyle bugüne kadar her şeyi altüst eden çeşitli nesnelere büyü yapmıştı.

Cadılar büyücülükle uğraşmazlardı. Kanlarında güç vardı, buna bitkiler ve büyülerle destek olurlardı. Sursea, Pride başta olmak üzere hepimizden nefret ederdi ve sevgili kardeşimiz tüm uyarılarımıza rağmen Sursea'nin kızıyla evlenmeye karar vermiş ve kıyamet kopmuştu. Kelimenin tam anlamıyla. Her birimizin Hanesinin lanetlenmesiyle sonuçlanan bir olaylar zinciri başlamıştı.

"Kibir Sarayı'na elimden geldiğinde çabuk gitmek için düzenlemeleri yapacağım." İç çektim. "Dikkat dağıtmak için talip yarışmasını kullanma fikrine karşı çıkan var mı?"

Greed dudaklarını dümdüz bir çizgi hâline getirdi. Envy ve Lust sessiz kaldılar.

Wrath ile göz göze geldik.

"Bu yarışma hepimizin neden sürekli birbirimizin hanelerine girip çıktığımızın üstünü örtmek için iyi bir haber niteliğinde olacaktır," dedi

Wrath öne doğru gelerek. "Bir gece arayla. İleri karakolun ötesinde ejderhalarla herhangi başka bir sorun yaşayan birilerini bulup bulamayacağımıza bir bakalım. Bana ve Jackson'a düzenlenen saldırıların münferit olduklarından şüpheliyim. Bir şeyler görmüş münzevi bir peri olmalı. Etrafta dolaşan bir cadı bile olsa."

Ona katılarak başımı salladım. "Lust ve Envy, gerekirse araştırma takımlarınızın sayısını iki katına çıkarın. Sloth, herhangi olası bir nedenin izini sür. Büyülü nesneler, kara büyü, kötü hazır yemekler, hiçbir şeyi gözden kaçırmayalım. Kütüphanen en kapsamlı kütüphane; orada kullanabileceğimiz bir şey bulacağımıza eminim."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz hafifledi. Bu durumla ilgili biraz da olsa kontrolü ele geçirmiş gibi hissediyordum. Ancak tehdit ortadan kalkana kadar bana huzur yoktu.

"Tam olarak yarışmanın zaman çizelgesi nedir?" diye sordu Sloth. "Yani diyar bir kaosa sürüklenmeden önce araştırmak için ne kadar vaktimiz var?"

"Bugün haberi yayıyorum. İki gün içinde taliplileri ilan ederiz. Haftanın sonuna doğru onları Günah Haneme davet edeceğim. Umalım ki haberler yayılır..."

Biri kapıyı çaldı. Bizi bölecek kadar aptal olan iblisi öldürme isteğim geçene kadar içimden saydım. "Gir."

Val'in yüzünde öfke ve ölüm arasında bir gezen bir ifade vardı. Wrath bunu fark etti, günahını beslemek için Val'in duygularından bir kısmını kendine çektiğine hiç şüphem yoktu.

"Böldüğüm için özür dilerim ancak bunu görmeniz gerekiyor Majesteleri."

Elinden gazeteyi aldım, hızla göz gezdirdikten sonra elimde buruştururken aklıma gelen şeytandan korkan her azize küfrettim.

Zümrüt rengi kanatlarını açan Envy, "Başka bir saldırı mı oldu?" diyerek ayağa kalktı.

Düşündüğü anlamda bir saldırı olmamıştı ama kesinlikle öyle gibi hissettiriyordu.

Yavaşça nefes verip başımı salladım.

"Bayan Çöpçatan yarışma haberini duyurmuş."

Aşk En Tehlikeli Macera Mıdır?

Sevgili Günahkârlar,

Bugünkü Bayan Çöpçatan köşesinin biraz farklı olduğunu göreceksiniz ama doğası itibariyle daha az romantik sayılmaz. Belki de nedeni içimdeki eski skandal haber yazarıdır ama böyle tatlı bir sırrı kendime saklayamazdım...

Majesteleri, Prens Gluttony'nin, ulaşılmaz müzmin bekârımızın, yakında eşini bulmak için bir yarışma haberi duyuracağını öğrendim.

Etkileyici ve acımasız bir şöhrete sahip olan prensin, kimlerin sonsuza kadar onunla kutsal olmayan bir evlilik bağıyla bağlanmayı seçeceklerini, mazoşizme kapılacaklarını görmek şüphesiz eğlenceli olacaktır.

Bu masal kitaplarından çıkma romantizmin nasıl sonuçlanacağını ancak zaman gösterecek. Gerçi birçok peri masalının aslında uyarı niteliğinde hikâyeler olduklarını unutmamak önemli.

Tavsiyemi mi soruyorsunuz? Hayat boyu sürecek bir hayal kırıklığı yaşamak istemiyorsanız, bu aşk arenasına girmekten kaçının.

Bir sonraki sefere kadar.
Skandallarla kalın, tatlı günahkârlar.

Bayan Çöpçatan

ON DÖRT

Adriana

"Duydun mu?"

Bu sözlerin ardından gelen tiz çığlık, sınırlı sayıda gaz yağı arasından seçim yaparken dikkatimi çekti. Küçük bir kadın grubu aralarında bir gazete tutarak zıplıyordu.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Emin değildim ama Garez Adası'nda yaşayan vampirler bile muhtemelen onların heyecanlı çığlıklarını duymuştu.

Bu hafta alabileceğim bir şey bulmak için yağ kavanozlarını incelemeye geri döndüm. Bu sabah özel makalem yayınlandıktan sonra tüm camia kaosa sürüklenmişti.

Prensin ne kadar öfkelendiğini her düşündüğümde sırıtmaktan kendimi alamıyordum. Birinin ona kendi keyfi davranışının tadına baktırmasının zamanı kesinlikle gelmişti. "Skandallarla kalın!" cümlesinin günün yeni sloganı olacağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ve prensin bundan gerçekten *nefret* edeceğini biliyordum.

Başka bir çığlık daha koptu, bu seferki ilkinden çok daha yüksek sesliydi.

Pazar tezgâhında etrafıma bakarken, bu tiz gürültüye küçük orman yaratıklarının kuyruklarını dikerek ve minik pençelerini hazır tutarak, tehlike altındaki kardeşlerini her ne pahasına olursa olsun cesurca kurtarmaya hazır olmalarını bekliyordum.

Herhangi bir sincap izdihamı gerçekleşmeyince, dikkatimi tekrar gazeteyi sallayan üç genç kadına yönelttim, kulaklarımı heyecanla konuşurlarken söylediklerine verdim. Eski alışkanlıklar yavaş yavaş yok oluyor

gibiydi. Muhtemelen, lezzetli bir skandal hakkında haber yapmaya hazır olmadığım bir an bile olmayacaktı.

"Prens, Bayan Çöpçatan'ın haberini doğruladı! Bir eş arıyormuş. Herkes yarışmaya katılabilirmiş!" diye bağırdı ilk kadın. "Sadece çekilişe adını yazman yeterliymiş."

"Prens Gluttony'nin karısı olduğunu bir düşünsene?" dedi ikinci kadın, hayallere dalmış bir ses tonuyla.

"Bir bakayım..." Üçüncü kadın gazeteyi çekip aldı. "Nereden katılıyormuşuz?"

Prens Gluttony'nin durumun kontrolünü tekrar ele almaya çalıştığı açıktı ve doğrulama haberiyle tam olarak bunu yapıyordu. Beklenildiği gibi hiç kimse benim tavsiyeme kulak asmıyordu.

Tüm bu olanlar karşısında gözlerimi devirdim. Kadınlara değil. Sonsuza dek mutlu hayatlarıyla ilgili hayal kurmak onların hakkıydı. Lanet olası prensin yarışmasını şimdiden bitirmiştim ve aslında daha başlamamıştı bile.

Sadece bu durum sona erene kadar bilinç kaybına uğramayı umabilirdim. Belki de bir tapınağı ziyaret edip eve dönerken eski tanrılara kurban adayabilirdim.

Ya da bir cadının eczanesine gidip bir karışım içebilirdim. Şaka bir yana, odaklanmam gereken çok daha ciddi meseleler vardı. Bu sabah *Karanlık Gazete*'ye giderken muhbir şebekemi gözden geçirmiştim ve hiçbiri her zamanki yerlerinde yoktu.

Hava kararduktan sonra herhangi birini bulup bulamayacağıma bakmak için buraya tekrar uğrayacaktım. Saklandıkları yerden çıkana kadar buz ejderhası olayıyla ya da Jackson'ın ölümüyle ilgili başka söylentiler dolanıp dolanmadığıyla ilgili bilgi toplayabileceğim pek bir şey yoktu. Resmî bir beyan yayınlanmamıştı; herkesin tek konuştuğu şu aptal yarışmaydı.

İçim bir tuhaf oldu. Hâlâ kafamda onun öldüğü gerçeğini oturtamıyordum.

Muhbirlerimin bu konuyla ilgili prensin yarışmasından daha fazla bilgi vermelerini umuyordum.

Yarışmanın ayrıntılarından çok, prensin kraliyet muhabiri olma görevini kimin aldığını merak ediyordum. Haset Hanedanlığı'nda olsaydık, prensin teklif ettiği yüklü maaşla ilgili yaptığım şey yüzünden bunu *biraz* kıskanabilirdim.

Satıcı Donovan küçük yağ şişesini işaret ederek "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Geçen haftadan on sikke daha fazla," dedim. "Hem de yarısı kadarı."

Tek omzunu kaldırdı. "Geri kalanlardan yine de ucuz."

İç çektim ve paraları uzattım.

Donovan'la tartışmanın bir anlamı yoktu. Yıllardır ondan alışveriş yapardım ve fiyatları uygundu. Bu hafta bütçemizi dengelemenin yaratıcı bir yolunu bulmam gerekiyordu. Sebzeleri daha iyi bir fiyata alabilmeyi umuyordum. Sophie'nin yeni bir elbise talebiyle birlikte yağın artan fiyatı ve Nyx'e yaptığım ziyaret yüzünden et almam söz konusu değildi.

Donovan arkamızda biriken kalabalığı işaret etti. Tüm bu çığlıklar meraklı müşterilerin dikkatini çekmiş, hepsi prensin haberini duymak için daha yakına gelmişlerdi.

Pazardakiler sanki duygu seline kapılmış, sonra ateşe verilmiş gibi heyecanla tutuşurken, haber krallığın çalışkan vatandaşları arasında bir yangın gibi yayılıyordu.

Köşe yazım kraliyet haberleriyle birlikte fısıldanıyordu. Bu sabah asi davranmış olmama rağmen bu editörümün hoşuna gidecek bir şeydi.

Bayan Çöpçatan artık romantizmle ilgili haberleri verme konusunda bir otoriteydi. Prens Gluttony'nin bunun olmasını beklediğinden gerçekten şüpheliydim.

Kendi kendime gülümsedim. Küçük zaferleri kutlamak gerçekten hafife alınıyordu.

"Soylular arasından olduğu gibi sıradan ailelerden de bir eş seçebilirmiş!" diye birisi bağırdı.

Zafer dolu gülümsemem masadaki parafine bakarken kayboldu.

Kulaklarıma parafin tıkamanın *harika* prensle ilgili daha fazla şey duymaya maruz kalmaktan daha tehlikeli olup olmadığını düşündüm.

Donovan satın aldıklarımı kahverengi bir kâğıda sardı ve paketi bana uzattı.

Cam kavanozu çantama koyarken tezgâhlar arasındaki daracık yol giderek daha da kalabalıklaştığı için kazara bana denk gelebilecek dirsek darbelerine karşı tedbir aldım. Eğer aldıklarımdan herhangi biri kırılırsa, ailem bu hafta sıkıntıya düşerdi.

"Sen de yarışmaya katılıyor musun Ad? Bir prens kazanabilirsin."

Donovan imalı olması gereken bir hareketle kaşlarını oynattı ancak bu onu ne yazık ki kasılıp kalmış gibi gösteriyordu. Ona nazikçe gülümsedim. Listeme sadizm eklemeden de yeterince romantik, dikkat dağınıklığı yaşatan maskeli bir yabancım vardı zaten.

"Kör bir kaşıkla gözlerimi oymayı tercih ederim."

"Gerçekten mi? Sadece kör bir kaşıkla mı?" çok yakından tanıdık, sinir bozucu bir ses geldi.

Günün adamı yüz hatlarını saklayan koyu renk bir pelerinin altında, etrafımda dolanırken kaskatı kesildim.

Axton, annelerin kızlarını uyardıkları türde bir erkek gibi görünüyordu. Tüm yanlış nedenlerden ötürü korkunç derecede heyecan verici olan kötü, baştan çıkarıcı bir erkek.

"Bu sabah çevirdiğiniz numaradan sonra, Bayan Çöpçatan'ın sıra dışı aklından daha yaratıcı bir şey çıkmasını bekliyordum. Ya da belki *skandalla kalmanızı* umuyordum."

Yüzünü bana doğru çevirdiğinde kapüşonu ona düzgün olarak ilk kez bakmamı sağladı. Ah, prens gerçekten de öfkelenmişti. Gözleri çakmak çakmak bana bakıyordu.

Axton istediğinde gerçekten heybetli olabiliyordu. Karanlık, tehlikeli, bakışları ruhunuzu delecek kadar derinlere nüfuz edebiliyordu. Yüzündeki ifade çelikten daha soğuk ve neredeyse bir o kadar sertti. Karşımda çoğunlukla hovarda prensin arkasına saklanan iblis duruyordu.

Bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum.

O hançer gibi keskin bakışlarını birden üzerimde gezindi, tekrar yüzüme bakmadan önce kararan bakışlarıyla beni bir kez daha olduğum yere sabitledi. Her ne arıyorsa onu bulamamıştı.

Ama sonunda *benim* duyularım yerine gelmişti.

Axton'ı tepeden tırnağa süzerken, yaptığımdan nefret ettiğini bildiğimden öfkesinden hiç etkilenmemiş bir ifade takındım. "Neden kışın ortasında bir büyükanne gibi giyindiniz?"

Dudakları hafif seğirdi, tam olarak bir gülümseme sayılmazdı. Bu da beni tekrar tetikte olmaya zorladı. İçimde peşinden geldiğine ve bu pazar yerindeki karşılaşmamızın bir tesadüf olmadığına dair bir his vardı.

Kalabalığın arasına dalmayı, olabildiğince hızlı koşarak uzaklaşmayı düşündüm. Eğer beni bulmak için bu kadar çaba sarf ettiyse, vereceği haberler kesinlikle iyi olamazdı.

Ben daha düşünmeyi tamamlamadan aklımdan geçeni okumuş gibiydi. Prens bana doğru bir adım daha attı, vücudu artık benimkine *çok* fazla yakındı. Tek bir kelime etmesine ya da tehdit savurmasına gerek yoktu. Eğer kaçarsam peşimden geleceğini biliyordum. Benim bile inkâr edemeyeceğim tek bir gerçek vardı. Av söz konusu olduğunda Gabriel Axton acımasızlıkta bir efsaneydi. Onun avı olmak istemiyordum.

Bu kadar yakın olması yüzünden bir ürperti hissettim.

O da fark edince bilmiş bilmiş gülümsedi.

"Sarayımın vatandaşlarının benim için gerçekten ne düşündüklerini duymayı severim. Benimle evlenmek yerine yaralı olmayı tercih eden birkaç kişi olsa da."

İğneleyici bir söz söylemeyi ne kadar istesem de etrafımızda devam eden çığlıklar ve kıkırdamalar nefret edenin bir tek ben olduğumu kanıtlıyordu. Evli kadınlar ve büyükanneler bile Gabriel Axton'ın dikkatini çekme hayaline kendilerini kaptırmışlardı.

Hayran kulübü gürültücü bir hâl alırken karşılık veremediğim için dudaklarımı sımsıkı kapattım. Gözlerindeki keyifli ışıltı, benim sayıca az olduğumu bildiğini gösteriyordu.

"Pekâlâ. Çok meşgul olduğunuzu görüyorum. Casusluk ve ego okşama ile dolu öğleden sonranın tadını çıkarın."

"O kadar çabuk değil Bayan Çöpçatan." Ses tonunda artık keyiften eser yoktu. "Sizinle konuşmamız gereken bir şey var."

"Bir görüşme planlamaktan mutluluk duyarım. Çalışanınız *Karanlık Gazete* ile iletişime geçsin."

İnanamadığını belli eden gözlerle bana baktı.

Dramatik bir vedalaşmaya hazır hâlde arkamı döndüm ve dev gibi bir adamla çarpıştım. Çantamdaki cam şişe kırıldı, geriye sendelerken keskin kokusu burnumu ve gözlerimi yaktı. Düşmekten, yan yana duran birkaç kişinin sayesinde kurtuldum.

Keten çantayı lekeleyen ve en iyi elbiseme bulaşan sıvıya bakarken, bu ani baş dönmesinin nedenini düşünüyordum. Daha önce hiç bayılma büyülerine yenik düşmemiştim ama kalabalıkla karışan bu koku birden dizlerimin boşalmasına neden oldu.

Bir sonraki nefes alışımla ayaklarım yerden kesildi, boş bir sokağa taşındım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, kahramanımın en büyük düşmanım olmamasını diledim.

"Berbat kokuyorsunuz."

Tanrılara lanet ettim. Dualar belli ki günahkârlar için değil azizler içindi. Birkaç derin nefes aldıktan sonra tepemde dikilen kurtarıcımın gölgesine öfke dolu gözlerle baktım.

"Hepsi sizin suçunuz."

"Size yola koyulmanızı söylediğim kısım oldukça kaba bir *davranıştı*."

Ses tonundaki alaycılığı görmezden geldim. Uğraşmam gereken daha kötü sorunlarım vardı.

Eğildim ve çantamı açıp, kırık cam parçaları parmak uçlarıma değince suratımı ekşittim. En büyük korkularım gerçekleştiğinden titrek bir nefes verdim. Yağ *her şeye* bulaşmıştı.

Birkaç dakika daha çantaya bakarken dünyam beklenmedik, şiddetli bir yığın gibi yıkıldığı sırada kendimi toparlamaya çalıştım.

Parşömenim ve yeni kalemimle birlikte Eden için aldığım bir parça kurdele de mahvolmuştu. Yenilerini ve haftalık yiyecek almaya yetecek kadar param yoktu.

Karanlık Gazete'den aldığım kâğıt kotamı çoktan bitirmiştim ve Bayan Çöpçatan makalem popüler olmuş olsa da Bay Gray bana başka bir sayfa vermeyecekti. Parşömen olmadan bir sonraki köşe yazımı yazamazdım.

Bu da bir hafta daha aç kalacağımız anlamına geliyordu. Ve eğer yakın zamanda biraz para bulamazsam, ikinci bir köşe yazısı fırsatını da kaçıracaktım.

Gözlerim doldu.

Axton küfretti ve yanımda diz çökerek tuttuğum çantayı elimden aldı. "Canınız yandı mı?"

Sadece duygusal olarak. Hafif başımı sallarken, çaresizliğimin büyüklüğünü göstermeden konuşamayacak hâldeydim. Gözlerim hâle lanet olası çantadaydı.

"Adriana."

Çantanın içine göz gezdirirken Axton'ın sesi narindi. Harika. Şimdi de krallığın olabilecek en kötü adamı bana acıyordu.

Hiçbir zayıflık göstermemeyi umarak doğruldum.

"Gitmem gerekiyor."

"Adriana, ben..."

Arkamı dönüp uzaklaşırken, kalabalığın arasından geçerken reverans yapmayı unuttuğumu fark ettim. Çantamdan geriye kalanları da orada bırakmıştım.

Sonunda gözyaşlarım hızlı ve sel gibi akarken, oraya geri dönüp prensle yüzleşecek gücü kendimde bulamadım. Beni daha önce bir kez daha ağlarken görmüştü ve bu bir daha şahit olmasına asla izin vermeyeceğim bir şeydi.

❁ ❁ ❁

"Ad! *Baksana!*"

Birkaç saat sonra mağlup ve tükenmiş bir hâlde eve girdiğimde Eden'ın masum yüzü heyecandan âdeta parlıyordu. Kâğıt satan dükkân sahibiyle takas yapmaya çalışmış ve hiçbir sonuç elde edememiştim. Bir parça kâğıt için olsa da onlar için çalışmayı edip yalvarmıştım.

"İnanabiliyor musun?" dedi Eden, kolumu çekiştirerek.

Çaresizliğimi bir kenara bırakıp başımı kaldırınca gördüğüm manzarayla donakaldım.

Küçük salonumuz en az yarım düzine insanla doluydu. Koltuğun üzerinde canlı ve güzel renklerde kumaş topları duruyordu.

Dikkatim ipek ve pamuklu kumaşlardan gönderilen paketlere kaydı. Hemen alarma geçtim.

"Neler oluyor?"

"Bunlar buraya mı hanımefendi?" Kolları kâğıtlarla dolu genç bir adam yıpranmış masayı işaret etti.

Söyleyecek söz bulamayınca kardeşim araya girdi. "Evet harika olur, teşekkürler."

Hayal görüp görmediğimden emin olamadığımdan içerideki eşya kalabalığına bakakaldım. "Tüm bunlar da nedir?"

Kardeşim hemen yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. "Prens! Bir not göndermiş. Ona ne yaptın acaba?"

Sonunda aklımı yitirmiş ve başka bir yere gelmiş olmalıydım. Ya da yağı teneffüs etmek beynime çok kötü hasar vermişti. Zararlı kokudan kaçmak zordu çünkü elbisemin üst kısmına olduğu gibi dökülmüştü. Bu aşırılığın sebebinin tek mantıklı açıklaması bu olmalıydı.

"Anlamadım? Prens mi dedin? Axton olan mı?"

"Elbette Prens Gabriel'i kastediyorum. Baksana!" Eden bana çivit mavisi ve gümüş rengi bir not uzattı.

Kesinlikle Oburluk Sarayı'nın armasıyla damgalanmıştı.

Ejderha mührünü kırıp zarfı açarken kalbim hızla çarpıyor, bu gösterinin amacından şüpheleniyordum. Prensin aklında belli ki üzerinde çalıştığı bir plan vardı. Onun hakkında yeterince uzun süredir haber yaptığım için, Axton'ı kötü kalbinden gelen hiçbir iyilik yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Pazar yerinde peşimden gelecek kadar uzun süre beni izlemişti; bir sebebi vardı. Kaçtığım için öylece peşini bırakmayacağı bir sebep.

Sevgili, çekilmez Bayan Saint Lucent,

Dökülen yağ ile aksi takdirde kokunuza katlanmak zorunda kalacakları için bu elbiseyi bir hediye olarak kabul edin. Kâğıdınızı mahvettiğim için kesinlikle bir özür olmadığını belirtmek isterim. Ya da gününüzü mahvettiğim için.

En çekici majesteleri, pişmanlık duymayan çapkın ve hayta,
Skandal yaratmaktan hiç çekinmediğimi garanti ederim
Gabriel Axton, Oburluk Prensi.

"Ah!" Eden omzumun üzerinden bakarken sersem sersem iç çekti. "Çekici olduğu kadar cömert de. Sence de öyle değil mi?"

Kâğıdı tekrar katlarken kardeşime kuşkulu gözlerle baktım.

"Evet," dedim kuru kuru, "Bir beyefendi sana çekilmez dediğinde, sonra da başkalarını senin leş gibi kokan kıyafetinden kurtarmakla ilgili yorumlar yaptığında, bu gerçekten de onların cömertliği ve çekiciliğine dair bir işarettir."

Eden'ın gülümsemesi kolunu koluma geçirip, beni inanılmaz sayıda fazla kumaşa doğru götürürken bile bozulmamıştı. "Ne istersen söyle sevgili ablacığım, o kesinlikle bir rüya. Ben ve annem için yeni elbiseler bile satın alıyormuş!"

Şüphelerim giderek artıyordu.

Prens kesinlikle bir şeyin peşindeydi. Daha önce beni köşeye sıkıştırdığında öfkeliydi. Yarışmasıyla ilgili ilk haberi ben yaptıktan sonra beni ödüllendirmesi mümkün değildi.

Planı her neyse daha da ilerlettiği konusunda sahip olmadığım para üzerine bahse girebilirdim.

Düşüncelerimi kendime sakladım.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Eden, üvey annemle paylaştıkları yatak odasını işaret etti. Sesi bir kahramana duyulan hayranlıkla doluydu. Harika. Evimizde artık bir Axton hayranı daha yaşıyordu. "Şey. Bunların bizim için olduğunu bilmiyor. Terziye evdeki herkesin yeni kıyafetleri için ölçü almasını söyledi. Annem şu anda ölçülerini aldırıyor."

Kardeşimin gülümsemesi bunu söylerken âdeta dondu. Bu üvey annemin her zamanki cazibesinin terzinin üzerinde olduğu anlamına geliyordu.

Kadını kurtarmak için müsaade istemeden önce kapı bir kez daha çaldı.

Eden ellerini çırptı, sonra gelenin kim olduğunu görmek için hızla kapıya ilerledi. Onu daha önce hiç bu kadar keyifli görmemiştim ve prensin bariz planına karşı giderek artan korkuma rağmen onun eğlencesini mahvetmek istemiyordum.

Oburluk Hanedanlığı üniformalarını giyen bir hizmetkâr ordusu mutfak masasının üzerine erzak çuvalları bıraktılar. Taze meyve ve sebzeler, muhteşem kokan ekmekler. Kurutulmuş et ve sert peynir. On yıldır tek seferde bu kadar fazla yiyecek görmemiştik.

Sürprizler sona ermeye yaklaşmamıştı bile. Sonra çalan kapıyla birlikte bu sefer ellerinde yağ ve yeni fenerler taşıyan başka bir hizmetçi ordusu içeri girdi.

Küçük koltuğa oturduğumda gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Axton benimle pazardaki olayla ilgili olarak sadece dalga geçtiğini düşünüyor olabilirdi ama niyeti ne olursa olsun bu hareketi ailemi sonraki birkaç hafta boyunca her türlü zorluktan kurtarmış olacaktı.

Axton'a duyduğum iyi hisler, elbette terzi küçük odaya girip kıyafetime bakarak söylenmeye başladığında, hemen ayağa kalkmamı isteyip sonra pek de nazik olmayan bir şekilde tüm gardırobumu yakmamı söylediğinde hemen kaybolmuşlardı. Belki de benim cezam *terzi kadındı.*

Saatler ve birkaç top kumaş sonra terzi ve yardımcıları evimizden çıktılar. Koltukta Eden'ın yanına kendimi bıraktığımda akşamüstü maratonunun yorgunluğuyla tükenmiştim. Axton'ın kesinlikle başka niyetleri

vardı ama ailem adına bu eşyaları geri göndermek, özellikle şok edici maaşı reddettikten sonra resmen aptallık olurdu.

Bir hafta içinde yeni bir pelerinim, ayakkabılarım, çizmelerim, iç çamaşırlarım ve beş yeni elbisem olacaktı. Axton bir kez daha başkalarının günahını beslediğini kanıtlamıştı. Onun bu alçakça hamlesine beni de dahil etmesinin artık an meselesi olduğunu biliyordum. Ancak şimdilik kardeşimin gözleri yıldız gibi parlayarak ondan iyi bahsetmesine, yakışıklı prensin cömertliğiyle ilgili şairane konuşmalarına izin verecektim.

Üvey annem yatak odasından çıktığında, bugünün gazetesini bir zafer bayrağı gibi sallarken bakışlarında kurnaz bir parıltı vardı.

Krallığın en büyük haberiyle ilgili olduğunu bilmek için başlığı görmeme gerek yoktu.

"Kardeşin bir prenses olacak," diye ilan ederken soğuk gözleri üzerimdeydi. "Bu akşam üstü Eden'ın adını girdim."

Sophie küstahça tek kaşını kaldırıp, itiraz etmem için bana meydan okudu.

Prensle evlenmekle ilgili hiçbir arzum olmamasının bir önemi yoktu; prensin kalbini kazanma konusunda çarpıcı şekilde başarısız olduğumu hatırlamam gerektiğini ima eden üvey annemin zalim bakışıydı. Sanki on yıl önce evimizi hediyelerle doldurarak bizi şımartan prens tarafından çevremizin alay konusu olduğum o kader gecesini unutacakmışım gibi.

Tüm Günahkârlar Balosu'ndan döndüğümde Sophie son derece öfkeliydi. Bana ailemizin yüz karası demiş ve bundan sonra bana uygun bir eş bulmayı reddetmişti. Aslında ondan önce de pek çaba sarf etmemişti.

Üvey annem gazeteyi kaldırdı, parmağıyla işaret etti. "Bu yüzyılın eşleşmesi. Ve ailemiz onun tahtını *kazanacak*."

Kalbini kazanmakla daha çok ilgisi olduğunu düşünmek ne büyük aptallıktı.

Eden bana baktığında, yüzünde endişe ve... Alt dudağını ısırırken biraz da ümit dolu bir ifade vardı.

Bugünkü ayarsız gösteriden sonra prense resmen âşık olmuştu.

Dile getireceğim her türlü itiraz boğazımda düğümlenip kaldı.

Aptal yarışmaya kesinlikle adımı yazmayacaktım ama Eden'ın, Sophie'nin toksik erişiminden uzakta gerçekten mutlu olma gibi bir şansı varsa, Prens Gluttony'e karşı duygularımı bastıracaktım.

Tadı kötü, berbat ve diğer sıfatlarla dolu duygularımı.

ON BEŞ

Trens Gluttony

Adriana'yı bulmak *ve* gizli âşığımın kimliğini ortaya çıkarabilmek için planımı gerçekleştirmek üzere pazara yaptığım başarılı gezinin ardından biraz daha iyi hissederek Oburluk Sarayı'na döndüm ve kraliyet kütüphanesine doğru yola çıktım. Kardeşimin Günah Hanedanlığı'nın devasa bir kütüphanesi olmasına rağmen, tüm araştırmayı Sloth'a bırakmak istemiyordum.

Bu gurur ya da başka bir günah yüzünden değil, sadece buz ejderhalarının tarihine adanmış en iyi kitap koleksiyonlarından birine sahip olmamdan kaynaklanıyordu.

İçlerinden birinde işe yarar bir şeyler olmak *zorundaydı*. Aksini düşünmeyi reddediyordum.

Kararlı adımlarla yürürken aklımdan sürekli teorileri gözden geçiriyordum. Bu saatlerde, öğleden sonra fırtınası yaklaşırken ve saray halkım önceki gecenin partisinden yavaş yavaş uyanırken hanem sessizdi, koridorlar mutluluk verici bir şekilde boştu.

Uzun süre bu hâlde kalmayacaktı.

Yarışma haberi duyulduğundan ve katılımcıların çekiliş tarihi belirlendiğinden ilgilenmem gereken yeni bir sorun daha vardı. Ancak bu endişe bekleyebilirdi.

Doğu kanadının dolambaçlı koridorunda yürüdüm, buz mavisi ipek duvar kâğıtlarında kaçan ve savaşan buz ejderhalarının resimleri vardı. Geçtiğim her sahneyle gerçekten hayranlık duyduğum yaratıklara adanmış güzel bir sanat eserinden çok bir kaside gibi duruyordu.

Benim avcım katledilmişti ve bu da sarayıma saldırıldığı anlamına geliyordu. Yardımı olabilecek herhangi bir şeyi ortaya çıkarmak için her anı değerlendirmekten başka daha büyük bir motivasyonum yoktu.

Kütüphanenin süslü biçimde yontulmuş kapılarının önünde aklım hâlâ onlarca yıldır hayranlık duyduğum yaratıklardayken durup bekledim. İki ejderha birbirine bakıyordu ve saldırmaya hazır görünen acımasız güzelliğin birbirini yansıtan resimleri gibiydiler. Huş ağacından yapılmışlardı ve zanaatkar, ilham kaynağı olarak benim dövmemi kullanmıştı. Ejderhalar içeri giren herkesi krallığımın geniş bilgi birikimini koruduklarını konusunda uyarıyorlardı.

Kapıları iterek açtım, yüzlerce yıllık ejderha hikâyesinin raflarda yer aldığı arka tarafa doğru ilerlerken deri ve mürekkep kokusunu içime çekmek için biraz bekledim.

Yerden tavana kadar uzanan raflardan kitapları tek tek çıkarıp, masada büyük bir yığın oluşturdum ve kollarımı sıvadım. Bugün başarılı *olacaktım*; başarısızlık kabul edeceğim bir seçenek değildi.

İlk kitap daha çok ejderhalarla ilgili gözlemlere dayalıydı. Yumurtadan çıkışlarını, ergenlik ve yetişkinliklerini anlatıyordu. Ne yediklerinden, nasıl davrandıklarından, çiftleşme dansları ve ritüellerinden, savaş taktiklerinden, yumurtlamalarından; her şey titizlikle gözlemlenmiş ve rapor edilmişti. İkinci tarih kitabı Merhametsiz Arazi'deki avcılara aitti ve hem çatışmaları hem de büyük canavarlarla savaşırken edindikleri bilgileri ayrıntılarıyla anlatıyordu.

Soğuk bir akşam yemeği istedim, kitapları tek tek tararken yemek için bile neredeyse durmadım.

"Tanrı aşkına," diye küfrederek şakaklarımı ovuşturdum. "Bir şeyler olmalı."

Toplantıyı gözden geçirdim, kardeşlerimle konuştuklarımızı tekrar düşündüm. Greed'in cadılarla ilgili şüphesi benim korkularımdan pek de uzak sayılmazdı. Yakında Pride'ı ziyaret etmem gerekecekti.

Sursea'nin konuşmasını sağlamanın bir yolu olmak zorundaydı; gerçekten neyi çok istediğini bulabilir ve bunu ona teklif edebilirdim elbette. Makul sınırlarda. Sonraki kitabı açtım. İlk başta hiçbir şey yoktu sonra tam geceyi bitirmek üzereyken, sayfanın kenarına yazılmış bir not dikkatimi çekti.

Paragrafı tekrar okurken, düşündüğüm kadar işe yarar olabileceğini ümit ettim.

Bugüne kadar bilimsel bir kanıt yok ancak bir alim ilginç bir soru yöneltti. Acaba vampir zehrinden elde edilen bir sıvı, bir cadının büyüsüne gerek olmadan ejderhaların zihin aracılığıyla konuşmalarını sağlayabilir mi? Sonucu gözetilmeksizin, bu peşine düşmeye değer olabilir.

Bu fikri karalayan alimi öpebilirdim. Emilia herhangi bir büyü bulamamıştı ama yine de Silvanus hâlâ uyanmamıştı. Bir ejderhanın hiçbir şeyin uyandıramayacağı şekilde böyle uyumasına başka neyin neden olabileceğinden emin değildim. Kraliyet mensubu vampir zehri tam da ihtiyacım olan şey olabilirdi.

Yüzyıllar gibi gelmiş bir süreden sonra içimde bir ümit kıvılcımı parladı.

Kütüphanedeki hizmetkâr zilini çaldım ve dakikalar içinde Jarvis geldi.

"Majesteleri beni mi çağırdı?"

"Yeni vampir prensine bir saat içinde görüşmek istediğimle ilgili bir haber gönder."

Jarvis kibarca boğazını temizledi. "Peki ya reddederse?"

"Israr et. Blade'in sarayı istikrarsız bir durumda; başka bir düşmana daha ihtiyacı yok. Ama eğer doğru tercih yaparsa fayda sağlayabilir."

Jarvis saygıyla öne doğru eğildi. "Talebinizi hemen iletiyorum Majesteleri."

❄ ❄ ❄

Blade aptal biri değildi. Talebim gönderildikten kısa süre sonra Garez Adası'na hemen girmeme izin vermiş, hatta doğrudan şatosuna nakil olmam için sihrimi kullanmama izin verecek kadar ileri bile gitmişti.

Bu buluşmayı kendi lehine çevirmeyi planladığı aşikârdı ve ben de ihtiyacı olması hâlinde Oburluk Hanedanlığı'nın desteğini sunmaya hazırdım. *Eğer* bu gece kartlarını doğru oynarsa.

Zalim bir şiddet gösterisi ile önceki vampir prensi tahttan indirdikten sonra Blade'in sarayı giderek daha da bölünmüştü. Casuslarımın anlattıklarına göre o sırada Envy'de oradaymış ve gizemli oyununda büyük bir rolü olmuştu. Vampirler ve onların kan açlığıyla savaşmak kimsenin uğraşmak istemediği konulardı; öngörülemezlerdi ve içgüdüleriyle hareket ederlerdi.

Bir grup, gözlerinin koyu kırmızı olmasına ve kraliyet soyunun geleneksel mavi renginde olmamasına rağmen hemen ona bağlılık yemini etmişti. İkinci grup ise tahta safkan bir vâris geçirmek istemişti. Bu kargaşa sırasında yeni prensin edinebildiği tüm müttefiklere ihtiyacı olmuştu.

Söylentilere göre Blade yakında siyasi bir birlik için ortaya çıkacaktı ve vampir krallığının dışından biriyle evlenme planları yapıyordu.

Taht odasının kasvetli gotik giriş salonunda durup, gelişimin haber verilmesini beklerken ayağımın ucuyla kan taşından desenli karoların üzerinden geçiyordum.

Önceki prens Zarus'un kan renginde olan her şeye meraklı olması zevkin gerçekten öznel olduğunun kanıtıydı. Taşın gerçekten sıra dışı *olduğunu* itiraf etmeliydim ancak hızla içilen kana karşı bir arzum olsaydı kalemi bu renkle donatmazdım. En iyisi bazı şeyleri abartmamaktı.

Parmak kemikleri gibi kıvrılmış demir duvar şamdanları koleksiyonu, fanilerin Cadılar Bayramı ya da sonbahar olarak adlandırdıkları daha kasvetli bir mevsime fazladan kasvetli bir hava katıyordu.

Mumların alevleri dans ediyor, içeriye garip gölgeler yansıtıyorlardı.

Val, tüm avcıların giydiği savaş zırhları üzerinde yanımda tuhaf şekilde sessizdi. Bıçaklarını görünür şekilde sergiliyor, beline taktığı kemer aşağı sarkıyordu ve tamamen doluydu.

"Biraz fazla bariz değil mi?" diye komutanıma sorarken, gerginliği hafifletmeye çalışıyordum. Dikkati çizmelerime kaydı, kan taşına vuruşlarımı seyretti.

"Bir sülükten başka bir beklentin mi vardı?"

"Etkileyici bir bıçak koleksiyonu iblis."

Boğuk, çakıl taşını andıran ses duyunca Val birdenbire arkasını döndüğünde her iki elinde de bıçak vardı. Yeni prensin bıçağı çoktan onun boğazına dayalı olmasa Val, bıçağını hemen vampirin boğazına dayayabilirdi. Blade gerçekten de adının hakkını veriyordu.

Sırıttım. Çok fazla varlık beni ya da Val'i sinsi sinsi yakalayamazdı. Hatta daha da azı bunu anlatacak kadar yaşardı. Vampir prensin de benim kadar çılgın bir şöhreti vardı ve o kendininkini gerçekten hak etmişti.

"Blade."

"Axton."

Çenemle silahını işaret ettim. "Misafirlerini adaşınla karşılamak kötü bir yöntem."

Cevap olarak gülümsemesi, bir faninin altına işemesine neden olabilirdi. Bu ondan daha da çok hoşlanmama neden oldu.

"Kumandanınızın bana kendi sarayımda sülük demesi de aynı şekilde kötü bir zevk tercihi."

Mum ışığında bir köpek dişinin parladığını gördüm.

Gözlerimi kısarak yaklaştım. "Söylesenize, o tehditkâr parıltıyı sağlamak için dişlerinizi ne sıklıkla bileyliyorsunuz? Hafta bir mi, iki mi?"

Gümbürtülü kahkahasıyla şamdanlar titredi. Hançerini tekrar kınına soktu.

"Gelin." Blade koridorda yürüyerek taht odasından uzaklaşırken o nispet yapan gülümsemesiyle dönüp arkasına baktı. "Bir şeyler içelim."

Val yerinde ürperdi.

Bu ilginç bir gece olacaktı.

❁ ❁ ❁

Blade vampir mutfağı gibi görünen bir yerin kapısını açtı. İçeride koşuşturan çalışanlar yoktu ve bu ya iyi ya da talihsiz bir şeydi. Tavandan devasa kancalar sarkıyor, ne için kullanıldıklarıyla ilgili şüpheye yer bırakmıyorlardı.

"Peki o zaman." Eşiği geçtim ve etrafa baktım. "Burası gerçekten huzursuz edici."

"Endişelenmeyin." Blade gülümsedi, "Buraya kanınızı emmek ve sarayıma servis edilmek için getirilmediniz."

"Ne kadar rahatlatıcı," diye mırıldandı Val, kan dolu çömlekleri çamur hâline gelene kadar soğuk tutan kancaların altına yerleştirilmiş dev buz parçasına bakarak.

Mutfak rutubetliydi, metalik bir kokusu vardı. Ağzına kadar meyve ve hepsinin koyu kırmızı renkte olduğundan emin olduğum şarap sürahileriyle doluydu.

Blade bir dolaptan üç bardak çıkardı ve önümüze koyduktan sonra, takımının içinden bir sürahi çıkarıp viski olmasını ümit ettiğim bir şeyi bardaklarımıza koydu. Ya da belki arsenikti.

Kadehini Val'in kadehine vururken Val geri çekildiğinde gözleri keyifle parlıyordu.

"Evet?" İçkisini kafasına dikti ve bardağı vurarak koydu. "Bu gece neyin pazarlığını yapıyoruz prens?"

Bunu başarmak için çaba sarf etmenin bir anlamı yoktu. Yıllar içinde vampirle etkileşimde bulunarak, Blade'in açık sözlü olduğunu ve aynı yaklaşımı takdir ettiğini biliyordum.

"Zehrine ihtiyacım var. Uygun görürsen birkaç küçük şişe."

Bu cevaba kaşlarını kaldırarak karşı verdi. Beni artık yakından inceliyordu. "Bu sarayının denediği yeni bir tür fetiş mi? Aslında, buraya kadar gelen ilginç söylentiler *duydum*."

"Öyle olsa rahatlardım. Ama hayır. Başka nedenlerim var."

Koyu kırmızı gözlerini bir süre benden ayırmadı. Yalan söyleyemediğimi bildiği için ve talebim ne kadar tuhaf olsa da söylediğimin doğru olduğunu biliyordu. Belki de delirip delirmediğimi düşünüyordu.

Blade kollarını göğsünde birleştirip, kalçasını cehennemden gelmiş bir ada görevi gören ahşap masaya yasladı. O korkunç şeyin üzerinde neler hazırlandığını yalnız tanrı bilirdi.

Bu fikir yüzünden dudaklarımın tiksindiğimi gösteren bir hâl almaması için uğraştım.

"Gerçek bir vampir olmadan bir vampir yaratamazsın."

Val homurdandı. "Sizi temin ederim, o konuda endişelenmeniz gereken hiçbir şey yok."

Dikkati Val'e kaydı. Prensin bakışlarında, enerjisini harcamaya değer bir mücadeleyi düşünen aslanın bakışlarını andıran bir şey vardı.

Bir anda beliren o pırıltı, öyle olabileceğini gösteriyordu.

"Karşılığında hoş bir şey teklif etmeye razıyım," dedim, neşeli çapkın olarak tanındığım ses tonumu kullanarak. "Söylentilere göre çaresiz şekilde asıl *senin* arkadaşa ihtiyacın varmış."

Buna da homurdandı. "*Çaresiz* pek aşina olduğum bir tabir değil ne şimdi ne de bundan sonra. Bir eşe ihtiyacım var. Ve bir vârise. İyi bir eş olabilecek birini tanıyor musun?" Keyif dolu bakışlarını Val'den ayırmadı, onu kızdırmaktan çok keyif alıyordu. "Krallıkta dolaşan söylentilere göre, gelin bulma konusunda uzman olmak *üzereymişsin*."

"Ne yazık ki bu üzücü gerçek. Ama eminim ben tahttan çekildiğimde, birçok kişi Yedi Çember'in en kötü şöhretli ikinci çapkını olmak isteyecektir. Senin geleceğin, o inci gibi beyaz dişlerinden daha hızlı parlayacaktır."

Beni tekrar süzerken keyfi biraz kaçarak başını yana eğdi.

Görüşmemiz başlamak üzereydi.

"İleride herhangi bir zamanda benim seçeceğim bir iyilik istiyorum. Arkadaşlar değişkendir. İlişkiler değişir. Burada ve şimdi yemin etmeni istiyorum, yoksa zehir almadan evine gidebilirsin."

Val kaskatı kesildi. Böyle bir talep beklemiyordu ama ben bekliyordum. Zor dönemdeki prensin, bir müttefikinin korkusuzca ve tereddütsüz bir şekilde yanında kalmasını garanti etmenin tek yolu buydu. Bizler Yeraltı Dünyası'ndaydık ve hiçbirimiz parlak ahlak anlayışıyla buraya gelmemiştik.

Günah Prenslerinin aksine, vampirler yalan söylenildiğini anlayamazlardı.

Yine de kabul etmekte tereddüt ettim. Blade'in istediği şey ufak bir rica değildi.

İblisler bir açıdan periler gibiydiler eğer bir yemin edersek ya da söz verirsek, onun şartlarına uymamız gerekirdi yoksa bizi birbirimize bağlayan sihir felakete neden olur, çoğunlukla ölüm gibi minik aksiliklerle sonuçlanırdı.

Ölümsüzler bu tür şeyler konusunda genelde daha hassastılar ve herhangi bağlayıcı bir anlaşmaya nadiren dahil olurlardı. Buna ben de dahildim.

Vampirin talebine hazır olmak buna karşı içgüdüsel tepkime engel olmamı sağlamıyordu.

Seçeneklerimi düşünürken sessizlik uzadı.

Blade'in bu toplantı talebimi kabul etmesini beklerken, aynı derecede cazip gelebilecek alternatif bir pazarlık unsuru bulmaya çalışmıştım.

O zaman bir şey bulamamıştım ve bu maalesef şu an için de geçerliydi.

Parmaklarımı hançerimin kabzasına vururken prensin ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. Avantajın kendisinde olduğunu biliyordu.

Jackson'ı ve kaderinin nasıl daha birçok kişinin kaderi olabileceğini düşündüm.

Hançerimi kınından çıkarırken daha da sıkı tuttum. "Neyse ki bu biraz can acıtacak. Senin canını."

Blade'in gözleri zaferle parladı. Aslında göründüğü kadar kendine güvenmiyordu.

Avucunu açıp bana uzattı, hançeri eline götürüp sanki üzerine yağ sürmekten farksız bir hareket yapıyormuşum gibi gözünü bile kırpmadı.

Kendi avucuma da aynısını yapıp bekledim.

"Prens Gluttony'i kendi seçtiğim bir zamanda, kendi seçtiğim bir iyiliği, talebim doğrultusunda hiç tereddüt etmeden gerçekleştirmesi için bu anlaşmayla bağlıyorum."

Sözlerini tekrarlarken, ifadesiz vampir sonunda hafif bir acı emaresi gösterince ufak bir tatmin duygusu hissettim. Boğazında hafif bir kıpırtı oldu; bana bu hissin, bir Cehennem Prensi birine bağlanırken damarlarından cehennem ateşi yayılıyormuş gibi hissettirdiğini söylemişlerdi.

Benim ise nabzım daha hızlı atmaya başladı, sihrim anlaşmaya nüfuz ederken nefes alışverişim hızlandı. Kan yeminleri biraz önce verdiğim sözden biraz daha farklıydılar. Bir kan yemini acıya neden olmazdı. Ama bir yeminden genelde daha kısaydı.

Blade doğrulduktan sonra bardakları çıkardığı aynı dolaptan ufak bir şişe çıkardı. Köpek dişine götürdü ve dehşet dolu bir hayranlıkla kraliyet mavisi parlak zehrinin şişeye dolmasını seyrettim. Şişe ağzına kadar dolunca dişini geri çekti, Val öğürür bir ses gibi çıkarıp şişeyi ondan alırken alt dudağını yaladı.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordu Val, şişeyi bana uzatırken.

Başımı salladım. Elime aldığımda zehir tam olarak buz gibi soğuk değildi ama ılık da değildi. Vampirler gerçekten de bilindikleri gibi sıcak kanlı olmaktan uzaklardı.

Val, prense gizemli bir bakış attı. "Tanrılara şükürler olsun. Ben koridorda olacağım."

"Her zaman büyük bir zevk, küçük günahkâr," diye dalga geçti Blade. Tekrar bana döndü. "Eğer birini esir almayı düşünüyorsan, şafak ya da alacakaranlıkta yap. O zaman en çok etkisini görürsün."

❁ ❁ ❁

Blade'in sarayından döner dönmez, bir mucize eseri Leydi B'nin birkaç saat gelmemi bekleyip beklemediğini görmek için Yedi Günah'a gitmeyi düşündüm. Son zamanlarda hayatımdaki karmaşaya rağmen, her geçen gün daha da artan bir açlıkla onun yanında olmak istiyordum.

Kimliğiyle ilgili karanlık şüphem tabii ki hâlâ geçerliydi.

Ve bu beni diğer her şeyden daha çok çılgına çeviriyordu.

Gerçi çok yakında bu sorumun cevabını öğrenecektim.

Garez Adası'ndayken, casuslarım gece boyu Adriana'nın evini izlemiş, herhangi bir hareket olursa haber vermekle görevlendirilmişlerdi. Evden çıktığına dair kimse haber göndermemişti. Eğer Yedi Günah'a gidersem ve gizemli âşığım orada olursa, o zaman düşmanımı kesinlikle eleyebilirdim.

Şimdi onun peşine düşme arzumu beslemek yerine, elimde şişeyle doğrudan Merhametsiz Arazi'ye uçtum ve komuta merkez odasına girdim.

"Bir haber var mı?"

Felix masaya serilmiş haritalardan başını kaldırdı. "Görünürde yeni ejderha yok, saldırı yok. Avcılar emirleriniz doğrultusunda ileri karakol civarında kaldılar Majesteleri."

"Wrath bu gece devriyeye çıktı mı?"

"Evet. Biraz önce çıktı. Ben de eşlik ettikten sonra bir sonraki araştırmamız için öne çıkan bir yer olup olmadığına bakmaya geldim."

Bir elimi saçlarıma götürdüm. "Yuvalarını kontrol ettiniz mi?"

Felix başını salladı, yüz ifadesi kendiminki gibi gergindi. "Yavruları olma ihtimaline karşı o kadar yakın bir yere avcı ekibi gönderme riski almak istemedim. Ve Prens Wrath çorak arazilerle ilgili tedirgindi. Yabancı hiçbir alfanın bu sürünün neyin peşinde olduğunu öğrenmek için başkalarını göndermediğinden emin olmak istedi."

"Ve?"

"Başka sürüye dair iz yok."

Lanet olası tanrılara şükürler olsun. Vampir zehrinin olduğu şişe göğsümde ağırlık yapıyordu. Herhangi boş bir beklenti yaratmak istemediğimden onu şimdilik saklıyordum.

"Bir sonraki devriyemde yuvaları ben kontrol ederim."

Felix'in omzunu sıvazladıktan sonra tekrar Oburluk Sarayı'na döndüm. Ejderhaların bir sonraki hamlesini düşünmeye çalışıp odama giderken tedirginlik de peşimden geliyordu.

Bu nafile bir çabaydı ve enerjimi kullanmanın en iyi yolu değildi.

Blade, zehri kullanmak için en uygun zamanın alacakaranlık ya da şafak olduğunu söylemişti ve şafağın sökmesine daha birkaç saat vardı. Her ne kadar ilerleyip zehri Silvanus'a vermek istesem de dinlenmem gerekiyordu. Cehennem gibi birkaç hafta geçirecektim ve tüm krallık her hareketimi izlerken yorgun ve yıpranmış görünme riski alamazdım.

Kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa kıvrıldım.

Kafam kızıl gözler, dumanı tüten iç organlar ve oğlunun bir kazada vefat ettiği haberini verirken Jackson'ın annesinin yüzünün olduğu görüntülerle dolu olduğu için yatakta dönüp duruyordum. Bu yalan söylemeden verilmiş gerçeğe en yakın haberdi. Ejderhanın delirmesinin arkasındaki gerçeği bulamazsam birçok başka aile daha yas tutmak zorunda kalacaktı.

Rüyalarım bana işkence etmeye devam ediyordu ancak bu sefer kötü bir yaklaşım tarzı vardı.

Leydi B'nin çivit mavisi gümüş rengi saçları yastıklarımda dökülmüş dururken, ipek tenine öpücükler kondurduğum yüzünün yarısı maskeyle kapalıydı. Şimdiye kadar gördüğüm en harikulade en etkileyici şeydi. Rüyalarımda âdeta duyulara hitap eden bir ziyafetti.

Onun çıplak vücudunu hayranlıkla seyrettim, sevgiyle okşadım, yeni en sevdiğim keşfedilmemiş yer olan vücudunun daha alt yerlerine inerken her santimetrekaresini keşfettim.

Kasıklarının arasına masum bir öpücük kondurduktan sonra tekrar yukarı çıkarken, onu istekli bir hâlde bıraktığımla ilgili küfürlü itirazını duymak hoşuma gitmişti. Onu yakında yiyip bitirecektim. Ama ilk önce...

Onu yatağa bastırarak, ateşli bir öpücükle dudaklarını kapattım; ona olan arzum tüm düşüncelerimi ve endişelerimi yok ediyordu. Onu ters çevirip küçük poposuna şaplak atmak, elim daha aşağıya inerken şaplak atmaya devam ederek tahrik hissinin tüm bedenine yayıldığını seyretmek istiyordum.

Aletim ona sahip olma ihtiyacıyla resmen ağrıyordu ancak dilimde tadını daha fazla tatmak istiyordum.

Yarı uykulu, yarı uyanık bir hâlde rüyamda kendimi okşayıp yukarı doğru çıkarken penisimi giderek daha da sıkıyordum.

Rüyamda onun kıvrak vücudunu öperek aşağı indim, bu sefer her arzusunu tatmin etmeye niyetliydim. Cehennemden kurtulmaya kararlı bir günahkâr gibi bacaklarının arasına yerleşmeden önce onun her parçasını taparcasına öperek, bacaklarını tek tek omzuma yerleştirerek kendime yer açtım; sonunda ziyafetine oturan bir prens gibi.

Onu tepeden tırnağa süzüp ağzımı bacaklarının arasındaki o gizli yere götürürken izlemek istiyordum ve...

Koyu renk saçları soluk buz mavisine dönüşünce birden geriye doğru irkildim.

Sonra sırasıyla büyü kalkıp maskesi düştüğünde görmekten kaçtığım gerçekle yüz yüze geldim ve kalbim hızla atmaya başladı.

Dikkatini en gösterili şekilde yavaşça vücudumun aşağısına doğru kaydırdı ve sonunda seğiren penisime odaklanırken dudaklarında o tanıdık alaycı gülümseme belirdi. Pembe dilinin ucuyla alt dudağını yaladıktan sonra dişlerini geçirdi.

Yüz hatlarındaki o saf açlık bana bunun sadece bir rüya olduğunu anımsatıyordu.

Kalçalarım istemsizce öne doğru hareketlenip, elimin hızlanmasına neden olduğunda aletimin ucundan bir damla sıvı geldi. O da sanki benim arzumdan büyülenmiş gibi benden gözlerini ayırmıyordu.

Korku ya da derin bir hayranlıkla donakalmış bir şekilde, parmaklarını göğsünün kıvrımlarından kaburgalarının üzerine, oradan karnının alt kısmını okşayarak daha aşağıya doğru inmesini izledim...

Lanet olası.

O kendini tatmin edip parmaklarını parlayan klitorisinde daireler çizerek daha derine batırırken, ben de penisimi okşamaya devam ettim.

Aralık dudaklarından hafif bir inilti çıktı ve beni imkânsız bir şekilde daha da sertleştirdi. Daha önce hiç kardeşimin tercih ettiği günahın kurbanı olmamıştım ama o anda parmaklarını kıskandım.

Dikkatimi neyin çektiğini tam olarak biliyormuş gibi parmaklarını çektikten sonra tahrik olduğu yere götürdü ve işkence eder gibi ağır bir şekilde kendini okşamaya başladı.

Sanki lanet olası ruhum buna bağlıymış gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

Onu sırt üstü yatırıp içine girmek, bana sımsıkı yapışıp ikimiz de bağırarak rahatlayana kadar hızlı ve sert bir şekilde içine gömülmek istiyordum.

Nefretin çok güçlü bir afrodizyak *olduğu* ortaya çıkmıştı. Daha önce bir âşığımın altüst olmasını sağlama fikrinden hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Tatlı düşmanım bir elini göğsüne götürdü ve hem benim zevkim hem de kendi zevki için kendisiyle oynamaya devam ederek ovuşturdu. Benim dünyam sadece ikimize indirgendi.

Gizemli âşık yoktu. Yedi Günah yoktu. Eli kulağında ejderha tehdidi yoktu. Sadece dizlerinin üzerinde olmasını istediğim kadın vardı...

Ellerimiz birlikte hareket ediyor, ilk önce kim bitirecekmiş gibi yarışırcasına birbirlerine ayak uyduruyorlardı.

Bu en samimi anda bile rakiptik.

O soğuk gözlerini şimdiye kadar gördüğüm en erotik meydan okuma gösterisiyle parmaklarıyla gelmek üzereyken bana dikmiş bakıyor, bacaklarını daha da açarak doyasıya içime işlediğinden emin oluyordu.

Benim orgazmım hemen ardından geldi, karnına döküldü.

Ve çarşaflarıma.

Yataktan tenim terden nemli, aletim hâlâ yarı erekte hâlde sıçrayarak uyandım.

Lanet olası şeytan. Uzun zamandır böyle boşalmamıştım. Yatağa geri yattığımda, nefesimi toparlamaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Uyanıkken bile gerçekleşen bu çarpık fantezinden çıkamıyordum. Belki de cadılar işin içindeydiler, kesinlikle lanetlenmiş gibi hissediyordum.

Oturur pozisyona gelip, zaten batmış hâldeki çarşaflarımla kendimi temizledim ve yataktan kalktım. Lavaboya yürüdüm ve yüzüme buz gibi su çarptıktan sonra doğruldum ve aynada kendime bakarken ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim...

Bu cezadan.

Olan buydu ve günahım buna bayılmıştı. Sadist piç kurusu.

Yatağa dönemeyen ve dönmek istemeyen bir hâlde hemen giyindim ve zindanın yolunu tuttum.

Yakında şafak sökecekti ve bu Silvanus'a vampir kanı vermenin zamanı geldiği anlamına geliyordu.

Bir Kez Çapkın Olan Sonsuza Kadar Alçak Kalır

Yazan: Bayan Ryleigh Hughes, Karanlık Gazete

Sevgili Günahkârlar,

Eş bulmak için yarışma düzenleyeceğini duyurduğu gün, Prens Gluttony'nin hizmetkârları, husumetli olduğu bir gazetecinin evine girerken görüldü. Bu hareketin ne anlama geldiğine dair söylentiler dolaşıyor.

Birçok söylenti bunun sadece kamuoyu önünde sürdürdükleri savaşta başka bir sataşma daha olduğunu öne sürüyor. Ve buna ben de katılıyorum. Bu ikisi arasında aşk kalmadığı bir sır değil.

Parşömen ve tüy kalemler gibi kullanışlı hediyeler dışında, elit kesimin terzisi Bayan Escoffier'in dükkânından birkaç top değerli kumaşını çıkardığı görülmüş. Bu, ona yıllardır cehennem azabı çektiren muhabiri kızdırmak için yine kasıtlı bir hamle miydi, yoksa camiayı etkilemenin bir yolu muydu?

En üst seviyede zampara söz konusu olduğunda her şey mümkündür ancak bu gazeteci, prensin rakibinin bu halka açık gösteriden hoşlanmayacağını düşünüyor.

Prensin niyeti ne olursa olsun bu cesur hamle, bu sabah onun yarışmasına katılmak için yeni taliplilerin akın etmesine neden oldu. Ümitli gelinler, saraya giden sokaklarda uzun kuyruklar oluşturdu. Bekleme süresi o kadar uzundu ki, hizmetçiler soğuk havada bekleyenlere dumanı tüten sıcak çikolata kupaları ikram etti.

Belki de başından beri asıl amacı bir çılgınlık yaratmaktı. Öyleyse, bravo sevgili prens. Bu süreçte daha büyük bir düşman edinmiş olsanız da kesinlikle daha fazla kalbi kendinize hayran bıraktınız...

Tatlı Bayan Çöpçatan'ın dediği gibi, bir dahaki sefere kadar tatlı günahkârlar. Skandallarla kalın!

ON ALTI

Adriana

Ryleigh'nin yazısına duyduğum kızgınlığımın geçmesi için tüm sabahı bilgi kaynaklarımı bulmaya çalışarak geçirdiğim başarısız bir günün ardından, *Karanlık Gazete*'ye girdim ve dolup taşan masama göz attım.

Yer Bayan Çöpçatan'a yazılmış sorularla dolu zarf yığınlarıyla dolup taşıyordu. Eğer bunlardan herhangi biri "*Skandallarla kalın*!" ile biterse, ormana taşınıp bir keşiş gibi yaşamaya yemin ettim. O zaman prens ya da buz ejderhalarını düşünmeme gerek kalmazdı; hayali arkadaşlarımı eğlendirmekle meşgul olurdum.

Etrafta bir şeyler oluyordu. En sağlam muhbirlerin bile saklanmalarına neden olacak kadar korkutucu bir şey.

Kaleye gizlice girip prensin ekibine sızmak söz konusu olmadığından, bilgi toplamak için bir sonraki fırsatım ya bu hafta sonu Sahne Hırsızı'nda ya da Axton'ın aptal yarışmasında olacaktı. Oyunu takvimime not ettim.

Perde arası bilgi toplamak için harika bir zamandı, katılan hemen herkes dedikodu yapmak için oradaydı. Avcılar ve prense yakın soylular her zaman gelir, övünme ihtiyaçları en kurnaz çöpçatan annelerinkini bile geçerdi.

Onlar birbirlerini etkilemek için beceriksizce sırlarını döküp dururken, ben gölgelerin arasına karışarak etrafta dolaşabilirdim.

Ama daha önce araştırabileceğim bir yer daha vardı: Yedi Günah Kulübü. Burası, kesinlikle söylentilere göre ejderha saldırılarıyla ilgili yeni ipuçları bulmakla ilgiliydi ve rüyalarımı süsleyen yabancıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Endişe verici, hemen çözmem gereken bir şüpheye kapılıyordum.

Gördüğüm kadarıyla elinde bitmek bilmeyen *rune* anahtar stoku vardı. Ya kulübün sahibiydi ya da işletmeyle bir şekilde ilişkisi vardı.

Söylentilere inanacak olursam, kulüp her bir Günah Prensinin şatosuna erişimi olan birilerinin de olabilirdi. Acaba yabancım bir şekilde Axton'ın sarayının bir parçası olabilir miydi?

Bu fikir daha önce de aklımdan geçmişti ama üzerinde durmamıştım. Ya kralın güvendiği bir danışmanıysa? Ya bir hırsız ya da katilse? Hepsinin içinde en huzursuz edici olanı düşünülmesi bile küfür sayılacak kadar ağırdı.

Pelerinimin gizli cebinden anahtarı çıkardım ve çevirdim. Kullanmaya çalışırsam kulübe girmeme izin verip vermeyeceğiyle ilgili bir fikrim yoktu.

"Günaydın!" diyerek içeri giren Ryleigh pelerinindeki karları silkeliyordu. "Güzel Bayan Çöpçatan bu güzel sabah nasıl bakalım?"

Anahtarı tekrar cebime soktum ve arkadaşıma görmezden geldiği kuru kuru bir bakış attım. "Dur tahmin edeyim. İsimsiz bir bilgi geldi ve yazıyı yazacak şanslı kişi sen mi oldun?"

Masasını toparlarken bana en çekici gülümsemesiyle baktı. Parşömen, kalem ve mürekkep hokkası hepsini güzelce dizdi. Bu sinirlerini yatıştırma ve soruna yaklaşma şeklini gözden geçirme yöntemiydi.

"Ya ben ya da Julian olacaktı."

Ben de öyle düşünmüştüm ama yine de arkadaşımın bu dedikoduyu yaymış olması beni çok kırmıştı. Ve o bu konuda pek de üzgün görünmüyordu. Daha önce hiç kavga etmemiştik ve birbirimizden sır saklamamıştık. Aramızdaki bu küçük çatlağı vicdan azabımın yaratıp yaratmadığını düşünmeden edemedim. Nefes verip, konuyu kapattım.

En azından hikâyenin bir kısmını benim lehime çevirmişti. Julian çok daha zalim olabilirdi.

"Sophie çok sinirli. Eden'ın iyiliği için prensle işleri düzelteceğime dair bana yemin ettirdi."

Yeni çantamdan parşömenimi çıkardım, Axton'ın satın aldığı ve tüm camianın artık haberi olduğu malzemelere bakıp yüzümü ekşittim. Ryleigh'nin benim arkadaşım olduğunu ve bana bir iyilik yaptığını kendime hatırlattım. Bunu yeterince tekrarlarsam inanabilirdim.

Her ne kadar, büyüleyici gözleri olan tavernadaki şarkıcının son konserinde bana sonsuz aşkını ilan edeceğini defalarca söylemiş olsam da bu gerçekleşmemişti.

"Eden için neden bu kadar endişeleniyor? O ve prens daha hiç tanışmadılar bile."

"Sophie, kazananlar seçilmeden önce Eden'ın itibarının lekelenmesini istemiyor."

Ryleigh gözlerini devirdi. "Kaynağıma göre birkaç *bin* başvuru olmuş. Kardeşinin seçileceğinden şüpheliyim." Birkaç not aldıktan sonra uzanıp koridora baktı. "Sence tüyoyu kim verdi?"

Ofiste sadece ikimizin olmasına rağmen "Sence kim?" diye fısıldadım. "Axton kokusu alıyorum. Bir şeyler planlıyor."

Ryleigh homurdandı. "Eğer bu daha fazla talip çekmek yapılmış bir şeyse, korkarım işe yaradı. Bu sabah şatoya kadar uzanan sırayı gördün mü?"

Keşke görmeseydim. Sokaklar birbirlerini iten, bugün ilerleyen saatlerde çekiliş gerçekleşmeden önce isimlerini yazdırmak isteyenlerle doluydu. Kasabanın karanlık ağına çıkan caddelere girmek için aralarından zorla geçmek tam bir kâbustu.

Nyx, Edebi İstirahat'te viskisini yudumlamıyordu ve diğer muhbirlerimin de hiçbiri yoktu. Bu da karanlık sokaklarda bir şeylerin dolandığının daha fazla kanıtı gibiydi. Onları korkutan, tek tek kaçıran şey sadece ejderha söylentisi ya da Jackson'ın ölümü olamazdı. O zaman neydi?

İlerideki duvar saatine bakınca yelkovan birden çok hızlı hareket etmeye başladı. Bugün büyük gündü, Oburluk Sarayı'nın ümit vaat eden gelini seçilecekti.

Diğer Günah Hanedanlıklarından gelen talipler çoktan kendi prensleri tarafından seçilmiş ve dün gece gazetede yayınlanmışlardı ancak Gluttony dramatik bir şekilde kendi camiamızdan talipli seçmek için beklemişti.

Camiadaki herkesin bugün tam öğlen vakti Oburluk Sarayı'nın büyük girişinde toplandıklarını görmek beni şaşırtmazdı.

Bu sabah yayınlanan, gazeteyi almak için güneş doğmadan uyanan *çok* hevesli kardeşimin okuduğu resmî kraliyet haberine göre, devasa bir küp gözde hanımefendilerin isimleriyle ağzına kadar doldurulmuştu ve rekabeti ortadan kaldırmaya yönelik her türlü kötü niyetli komplodan korunmak için yirmi dört saat boyunca korunuyordu.

İddiaya göre Axton tek bir isim seçecek ve niyeti bir gelin bulma avını daha da büyük bir gösteriye dönüştürmek olduğundan sonucu hemen orada açıklayacaktı.

Gabriel Axton'la ilgili söyleyebileceğim tek şey, gazetelerin dikkatini nasıl çekeceğini biliyor olmasıydı.

Yeni sorulardan birini tekrar okuduktan sonra hemen bir kenara attım.

Prens Gluttony sizce iyi öpüşüyor mudur? Bir fayda sağlamak için düzenli olarak öptüğü kıçları sayarsak öyle olduğunu söyleyebilirdim.

Gerçi bu *şahsi görüş* köşesine girdiğinden bu görüşümü paylaşamazdım.

Sonraki mektubu açtım. Nefret seksinin başkalarının iddia ettiği kadar harika olup olmadığını ve Prens Gluttony'nin o meşhur diliyle ilgili bildiklerimi paylaşmamın bir mahsuru olup olmadığını soran biri vardı.

Mektubu buruşturup tutuşturmak için kullanmayı düşündüm.

Sonunda değerlendirmeye değer bir soru gelmişti.

Sevgili Bayan Çöpçatan,
Geçmişte kötü kararlar verdiğim oldu ama yeni biriyle tanıştım.
Kendime nasıl güvenebilirim?

Aklıma Yedi Günah'ta tanıştığım yabancı geldi. Bu duyguyu son zamanlarda ben de hissediyordum. Geceleri herkes yattıktan sonra, sokaklar tuhaf şekilde sessizleştiğinde ve yazmayı bitirdiğimde, yabancımın en iyi türde bir bağımlılık ya da başka bir büyük hata olup olmadığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bunu öğrenmenin gerçekten tek bir yolu vardı.

Ejderhalarla ilgili güvenilir bilgi peşine düşmek ve köşemi yazmak arasında bir de yabancımın kimliğinin arkasındaki gerçeği ortaya çıkarmam gerekiyordu. Tüm bunları en yakın arkadaşımdan gizli tutmalıydım. Romantik ilişkilerden kaçınmamın nedeni tam olarak buydu çünkü hayatım son birkaç haftadır çok karmaşık bir hale gelmişti.

Ryleigh kendi kağıdına birkaç not karalarken içimdeki fırtınadan habersizdi. "Sence Prens Gluttony sıradan birini mi yoksa bir asilzadeyi mi seçecek?"

Mektubu *evet* yığınının kenarına koydum. Bu devam niteliğinde mükemmel bir makale olacaktı. "Bilmiyorum, umurumda değil."

"Emin misin? Ya hediyelerin bir plan ya da komployla bir ilgisi yoksa?"

Ses tonundaki şüphecilikten hoşlanmamıştım.

Tüm dikkatimi ona verdim. Kabul etmeyi reddettiğim bir konudan bahsediyorduk.

Axton'la bu durumu zaten yaşamıştım ve bu tekrar girmek istemediğim bir yoldu. İnsanlar yaşadıklarımızı yavaşça unutmadan önce gazetelerde onu yıllarca iğneleyip durmuştum.

Prens Gluttony kendi adına bir daha eski... Durumumuzdan hiç bahsetmemişti.

Bunun beni daha fazla rahatsız edip etmediğinden emin değildim.

Şu anda hissettiğim huzursuzluk kıvılcımı ilk kez prens yüzünden değildi; bu lanet olası durumdan kaynaklanıyordu. Özel hayatımın krallığın her yerinde paylaşılmasının gizliliği ne kadar ihlal ettiğini anlıyordum ve bu sefer durum daha kötüydü. Bu tek başına bile beni sinirlendiriyordu.

"Eğer bu Axton'ın aşırı şımartma gösterisiyle ilgiliyse, senin doğruyu bildiğini umuyorum. Bunu nazik olmak için yapmadı. Yine kendi iyiliği için yaptı. Muhtemelen beni etkileyerek onunla ilgili yazmaya devam etmemek içindi ya da dikkatimi dağıtmak için işe yaramaz bir hareketti."

"Ad..."

"O adamın, onunla ilgili fikrimi değiştirmek için yapabileceği *hiçbir* şey yok. O hâlâ her zaman olduğu gibi aynı bencil, şımarık hovardanın teki. İşkence edeceği bir eş bulmasını dört gözle bekliyorum. Umarım o da kendisi kadar sadakatsiz ve dar görüşlü olur ve son derece sıkıcı, içi geçmiş bir seks hayatlarının olduğu keder dolu uzun, berbat bir evlilik sürerler."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bu kadar zalimce oldukları için pişmanlık duydum.

Ryleigh zor yutkundu, tüm dikkati arkamda bir noktadaydı.

İçimden homurdandım. Axton'ın kötü bir hayranı tarafından lanetlenmiş olmalıydım. Gizlice yaklaşma konusundaki esrarengiz yeteneğinin arkasında kesinlikle sihir *olmalıydı.*

"Yine mi?" Daha arkamı dönmeden prensin orada olduğunu biliyordum. Cesaretimi toparladım ve yerimde döndüm. Ve karşımdaydı.

Ela gözlerinde sessiz bir öfke kaynıyordu. Demek ki şahane konuşmamın tamamını duymuştu.

Ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Birinin size bir zil takması gerekiyor."

Axton bana buz gibi, kin dolu bir şekilde bakınca tepeden tırnağa ürperdim.

Uzun, sessizlik dolu bir süre boyunca baktıktan sonra etkileyici bakışlarını Ryleigh'e çevirdi.

"Bizimle ilgili o ahmakça yazıyı siz yazdınız değil mi?" Ryleigh başını sallarken gözleri büyüdü. Axton dudak büktükten sonra tekrar bana döndü. "Ne kadar sadık, *özverili* arkadaşlarınız var Bayan Saint Lucent. Kendi iyiliği için sizi kullanıyor."

İrkildim. İğneleyici sözleri tam yerini bulmuştu çünkü öyle *hissetmiştim.*

"O aslında..."

"Aslında yaptı." Axton kollarını göğsünde birleştirdi, başını yana eğmiş, ona itiraz etmem için meydan okuyordu. "Başka bir özür dileme denemesine var mısınız yoksa işimiz bitti mi? Bulmam ve işkence etmem gereken bir eş var ne de olsa."

"Editörümüz isimsiz bir kaynaktan bir bilgi aldı. Belki de şikâyetlerinizi kendi berbat sarayınıza taşımalısınız. Ya da kendinize."

Bana bakma şekli en dayanıklı kuzey çiçeğini bile soldurabilirdi.

"Bana bir iyilik yapın Bayan Saint Lucent. Bugün isim çekilişine katılmayın. Sizi etkinliğin yakınlarında bir yerlerde görmek istemiyorum."

Sonra tek kelime daha etmeden çıkıp gitti.

Şeytan karanlık büyülerini fazla mesai yaparak kullanmış olmalıydı. Hemen kalkıp koltuğumdan fırladım ve prensin peşinden koştum. Sophie'nin, kız kardeşimin geleceğini düşünmem gerektiği yönündeki uyarıları beni harekete geçirmişti.

Onu yakaladığımda daha dışarıya ilk adımını atmıştı.

"Majesteleri durun."

Sesimin bu kadar çok çıkmasını planlamamıştım ama hareketli sabah sokaklarının ani hareketsizliğinde resmen yankılanmıştı.

Axton kaskatı kesildi.

Hatamı anlamam bir dakikamı aldı. Halka açık bir yerde prense emir vermiştim. Ve bu sabah yapılacak yarışmanın etkisi düşünüldüğünde bu kesinlikle fark edilmişti.

Yanımızdan geçen birkaç kişi ağızları açık aval aval bakarken, bakışları prens ve benim aramda gidip geliyor, prensin böyle bir statü ihlaline nasıl tepki göstereceğini merak ediyordu.

En azından bir söylentiyi bastırmıştım: aramızda gizli bir ilişki olmadığını göstermiştim.

Axton yavaşça dönerek bana baktığında yüzünde buz gibi bir asalet vardı.

Bakışlar öldürebilse, şu anda yaratıcımla buluşuyor olabilirdim.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, *Karanlık Gazete*'ye geri girerken kolumu tutarak beni, sanki eşini ele geçirmiş ilkel bir mağara yaratığı gibi peşinden sürükledi.

Daha fazla söylentiye neden olmamak için sessizce peşinden gitmeme rağmen aklımdan her türdè kötü intikam şekli geçiyordu.

"Sen benim akıl sağlığım için tam bir kâbussun." Sesi arkamızdaki kapıyı tekmeleyerek kapatırken boğuk bir homurtudan ibaretti. "Talip seçmeyi unut. Seni dizimin üstüne yatırıp, daha sonra tüm lanet olası camianın önünde cezalandırmam gerekir. Onlara gerçekten konuşacak bir şey vermiş olurum."

Bu kesinlikle kaba ve iğrenç bir şeydi ama bu düşünceyle kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Şu anda maskeli yabancıyı düşünmeye başlamak ne kadar da uygunsuz bir şeydi.

Axton'ın dikkati bana kaydığında burnundan soluyordu.

Tanrı aşkına... Eski tanrıların daha önce üzerime bir yıldırım düşürmelerini hiç istememiştim. Ama şimdi burada, tavana bakmış dua ediyordum.

Hiç de şaşırtıcı olmayan şekilde, merhametli bir tanrı kederimi bastırmak için bir şimşek göndermedi.

Bir Günah Prensi olarak Axton arzuyu hissedebilirdi. Ve yüz ifadesindeki ani yoğunluğa bakılırsa kesinlikle fark etmişti. Dikkatini tekrar bana verdiğinde gözleri tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla alev alevdi. Bir an için, sanki tüm savunma kalkanlarımı yakıp yıkmış ve sahip olduğum tüm gizli arzuyu görmüş gibiydi.

Hemen sonrasında yüz ifadesi değişti.

"Ateşiniz mi var?"

"Hayır."

"Üşüdünüz mü?"

"Hayır. Neden?"

"Gerçekten hasta olmalısınız böyle..." Sonra aniden sustu, çok güzel taşıdığı o hovarda gülümsemeyi takındı. "Her nasıl bir hastalık taşıyorsanız bana bulaşmasını istemiyorum."

Bana yönelttiği o şeytani bakışından aslında kesinlikle bunu umursamadığı anlaşılıyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ryleigh bizi görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ama ofiste oluşan bu tuhaf gerginliği hissetmemek için insanın komada olması gerekirdi.

Axton sonra masaya baktı ve sanki beni masanın üzerine yatırıp rapor odası katında seyredenlerin olup olmadığını umursamadan, hemen orada şaplak atmayı düşünüyormuş gibi kafasında planlar yaptığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Günahı zevk almaktan vazgeçmeyi büyük çaba gerektiren bir şeye dönüştürüyordu.

Ve hepsine lanet olsun ki vücudum bu fikirden kesinlikle kurtulmak istemiyordu.

Her nasıl bir büyünün etkisindeysem kendimi arındırmak için en soğuk kuzey göletlerinden birine dalmam gerekiyordu. Yedi cehennemde *ondan* tahrik olmuş olmama izin vermemin bir yolu yoktu.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Korkmayın. Hâlâ bastığınız yerden ölümüne nefret ediyorum. Sadece özür dilemek istedim."

Gözlerini kıstı. Özür dilediğim için mi yoksa tepkimi saklamaya çalışma çabamdan mı kaynaklandığını ayırt edemiyordum. Uzun bir süre sonrasında yüzü etkilenmemiş bir hovardanın ifadesine büründü.

"Ne kadar onurlu bir leydi," diye mırıldanırken o boğuk, baştan çıkarıcı ses tonunu kullanmasına katlanamadığımı gayet iyi biliyordu.

Ve tam olarak bu şekilde birbirimize zar zor tahammül etme hâline geri döndük.

"Tamam, evet. Bir eşiniz olduğunda şeref uymanız gereken bir kavramdır. Sizin gibi bir zampara için bu her ne kadar zor olsa da."

"Tüm diyarda eşim olduğu için mutsuz olacak tek kadın sizsiniz. Sizin ve benim asla birlikte olamayacağımız tesadüfi değil mi?"

İrkildim. Sanki beni Hane hançeriyle bıçaklasa daha az canım yanardı.

Bir zamanlar, onun benim için mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Çünkü masalların bizi uyardığı kötü karakter olduğunu öğrenmeden hemen önce beni kendi peri masalına *inandırmıştı*.

Bir Günah Prensi'nin, Yakışıklı Prens'e dönüşebileceğini düşünerek kendimi kandırmaktan daha iyisini bilmem gerekirdi.

"Sonunda bir konuda anlaşmış gibiyiz. Sizinle asla evlenmem Majesteleri."

"Güzel. Ben de sorduğumu hatırlamıyorum ve asla da sormayacağım."
Bu durum zaten hep böyleydi, diye düşündüm ters ters.
Tekrar masama oturup ona hemen arkamı döndüm.
Bu son derece uygunsuzdu ama umurumda değildi.
Bana buz gibi bir şekilde cehennemin sonuna kadar neden ona küfretiğimi hatırlatmıştı.

ON YEDİ

Trens Gluttony

Yavaşça zindana girdim, Silvanus'un çökmüş bedenine baktığımda etrafındaki şifacılar ve Val bana yer açtı, gelişimle birlikte fısıltılar kesildi.

İçeride ortam ejderhanın mevcut durumu kadar iç karartıcıydı. Benim dışımda herkes kalın kış kıyafetlerini giymiş, bu zalim soğuğa karşı kendilerini korumak için kapüşonlarını takmışlardı.

Ceketimden kraliyet vampir zehrinin olduğu şişeyi çıkardım ve Sil'e daha iyi bakabilmek için yere çömeldim. Şafakta ziyaret ettiğimde zar zor nefes alıyordu. Zehrin bilinmeyen etkileriyle daha fazla canını yakma riski almak yerine, şifacıların durumunu stabil tutmalarını istemiştim.

Buz ejderhası şu anda daha iyi görünüyordu.

Normalde parlayan yan tarafı, her zamankinden daha solgundu ve parlak yanardöner renkten çok parlatılmamış gümüş rengindeydi. Göğsümün ortasına hançer gibi bir endişe saplandı. Şifacılar onunla ilgilenmeye başlayalı birkaç saat olmuştu. Biraz daha olumlu bir gelişme bekliyordum.

"Hiç uyandı mı?" diye sordum.

"Henüz hayır..." Val konuştuğu şifacının yanından gelirken elimdeki zehre sanki lanetliymiş gibi baktı. "Sülüğe güveniyor musunuz?"

"Zehri kullanmak için ona güvenmem gerekmiyor." Kapıyı işaret ettim. "Val dışında herkes odadan çıksın. Aniden uyanma ihtimaline karşı risk almak istemiyorum."

Söylemek zorunda olmadığım şey aniden uyanıp atıştıracak bir şey istemesiydi.

Şifacılar hışırdayan pelerin sesleriyle odadan çıkarken gönderildikleri için rahatlamış görünüyorlardı.

"Ejderha bu kadar... Hareketsizken zehri denemek sizce akıllıca mı?" Val'in sorusu kendime sakladığım aynı soruydu.

İlerledim. İsim çekilişi bir saat sonraydı. Blade en uygun zamanın şafak ya da alacakaranlık olduğunu ama bir tek bu zamanlar olduğunu söylememişti. Eğer Sil'e zehri şimdi verirsem, işe yaraması hâlinde onu sorguya çekecek çok sınırlı zamanım olacaktı. İşe yaramazsa o zaman onu bırakmam ve tüm halkımın önünde her şey mükemmelmiş gibi numara yapmam gerekecekti.

Bu normalde yapabileceğim bir şeydi ama bu sefer gerginliğimin fark edilmesinden korkuyordum.

Val beni zindanın köşesine çektiğinde sesi, duyacak kimse olmamasına rağmen iyice kısıldı. "Bilmeniz gereken başka bir şey daha var. Merhametsiz Arazi semalarında ejderhalar görülmüş. Onlara iz sürücüler fırlatıldı ama hiçbiri derilerine nüfuz edemedi."

"Tanrı aşkına. Hiçbir şey mi yolunda gitmez?"

Şakaklarımı ovuşturdum. Ejderhaların ileri karakolun yakınlarında uçmalarından hoşlanmamıştım.

Özellikle de bugün. Karadan yaklaşık altmış kilometre Günah Hanedanlığıma o kadar uzak sayılmazdı.

Şatonun dışında toplanan kalabalık şimdiden çok büyüktü; kana susamış ejderhalar için bu mükemmel bir hedef olurdu. Kalabalık hızla kaçamayacağından bu da insanları daha cazip hale getirirdi.

Eğer bugün saldırırlarsa bu gerçekten hayal edilemez bir şey olurdu. Daha büyük bir skandal yaratmadan çekilişi iptal etmem mümkün değildi; hemen bir plan yapmam gerekiyordu.

Eğilip Silvanus'a baktım. Bu gece, durumu ne olursa olsun ona zehri verecektim. Şimdilik önümüzdeki birkaç saati atlatmaya odaklanmalıydım.

Val'e döndüm.

"Burası ve Merhametsiz Arazi arasına fazladan avcılar konumlandırılmasını istiyorum. Herhangi bir söylentiye ya da huzursuzluk yaratmalarına fırsat vermemeleri için fark edilmesinler," dedim. "Bu haberi Öfke Hanedanlığı'na da gönderin. Bugün çevreye takviye göndermesine ihtiyacım olacak. Ancak onun sarayından kimse bugün burada görünmesin. Çekilişten sonra olabildiğince hızlıca uçup oraya giderim."

Val başını salladı. "Muhabirle görüşmeniz nasıl geçti?"

"Orada olacak."

"Emin misiniz?" Val'in ses tonu şüphe doluydu.

Bu sabahki karşılaşmamızı düşündüm. "Bugün, üzerine bahse gireceğim tek şey bu."

Adriana gerçekten sürprizlerle doluydu ama değişmeyen tek bir gerçek vardı, kısa görüşmemizi yenilenmiş bir nefret duygusuyla sona erdirmişti.

Bu da krallıktaki tüm paraları da verseler isim çekilişini hiçbir şekilde kaçırmayacağı anlamına geliyordu. En azından birinin onu izlemesi için kuvvetlerimi bölmek zorunda kalmayacaktım. Bundan sonra ne kadar yakında olursa, hareketlerini takip etmem o kadar kolay olacaktı.

"Acaba terzi herhangi bir haber gönderdi mi?"

"Eşyalar bu sabah gönderilecek Majesteleri."

Nefes verdim. Sonunda bir şey plana uygun gidiyordu.

"Adriana geldiğinde," dedim, hücre kapısına doğru yürürken, büyük olaya hazırlık olarak adımlarıma biraz havalı bir tarz katarak, "Her an gözünüzün önünde olsun."

ON SEKİZ

Adriana

Eden, pelerinini sımsıkı tutarken parmak eklemleri bembeyazdı. Diğer ümitli taliplerin giriş için ayrılmış alana girdikleri yere bakarken normalde altın rengi olan teni solgun görünüyordu. Bunun kalabalıktan mı, gerginlikten mi yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını anlayamadım.

Büyük kalabalıkların arasında olmaktan hiç hoşlanmazdı. Kalabalık bir balo salonu fikriyle bile kurdeşen dökerdi.

Yuvarlak araba yolunun girişinde yanında durup dağlardan gelen bir sonraki dondurucu rüzgâra karşı pelerinime daha da sıkı sarıldım.

Buz ejderhalarının yukarıda kanatlarını çırparak saldırmadan önce avlarını bastırmak için fazladan soğuk yarattıklarını düşünmeme neden olacak kadar dondurucu bir hava vardı.

Bu fikirle ürperince yukarı baktım. Bir kereliğine söylentilerin yalan olduğunu ümit ettim.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım, üvey annemin duyamayacağı bir sesle.

"Kesinlikle ondan değil. Ben seçilmek *istiyorum*." Eden bana döndü ve bir süre yüzüme baktı. İfadesiz bir şekilde ona baktım. "Sadece çok fazla insan var."

"Sen eminsen sorun yok."

"Eminim. Hem de çok." Eden, tekrar etrafa bakıp sesini kimsenin duyamayacağı kadar alçalttı. "Bir prensle evlenmek en kötü kader olmayabilir Ad. Özellikle Prens Gluttony kadar yakışıklı ve cömert biriyle."

Homurdanınca küçük kardeşim sitem dolu bir ifadeyle baktı.

"Ondan neden bu kadar hoşlanmadığını anlamıyorum," dedi. "Umarım ona bir şans verirsin."

"Çekilişe ismimi yazmadım." Tanrılara şükürler olsun. "Ama eğer sen seçilirsen, çenemi tutarım."

Elimi hafif sıktıktan sonra bekleme alanına doğru ilerledi.

Sophie ile birlikte diğer ailelerle hemen şatonun girişinde oyalanıp prensin çıkmasını ve birinin kaderini belirlemesini bekledim.

Sessizce kardeşimle yaptığımız konuşmayı düşündüm. *Seçilmeme* konusunda endişeli olabileceğini fark etmemiştim. Bu benim aptallığımdı. Axton yakışıklı bir prensti.

Birden fazla güçlü yönü vardı. *Tabii ki de* kardeşimin başının döneceğini biliyordum.

Evimize hediyeler gönderdiğinden beri Eden neredeyse hiç durmadan ondan bahsediyordu. Hayallere kapılmış ses tonu sanki güneş, prensin isteklerine göre doğuyor ve batıyormuş gibi hissettiğini ima ediyordu. Bu hafta her sabah kraliyet haberlerini almak için telaşla dışarı çıkmış ve prensin neden kusursuz bir eş olacağını göstermeye kararlı bir şekilde bana okumuştu.

İçimde derinlerde bir yerde bir gerginlik vardı.

Kardeşim prens ile Tüm Günahkârlar Balosu'nda aramızda olanları bilemeyecek kadar küçüktü ve ona geçmişimizle ilgili hiçbir şeyi anlatmamıştım.

Eğer Eden seçilirse o zaman prensle sonsuza kadar bir bağım olacaktı. Ve Eden için mutlu olacaktım çünkü bunu gerçekten çok istiyor gibiydi. Ben istemez miydim?

Gözümün önüne hepimizin masanın etrafına oturduğumuz ve Axton'ın kız kardeşime sevgi gösterisinde bulunduğu bir manzara geldi. Gerçekten samimi olur muydu yoksa bunu beni sinirlendirmek için mi kullanırdı?

Bu gerçekten de tatsız bir düşünce olduğundan, araba yolunun etrafına ve şatonun dış çevresine havayı ısıtmak için düzgün aralıklarla yerleştirilmiş birkaç alçak kutudan birden alevler yükselince irkildim.

Oldukça çarpıcı ama kullanışlıydı. Yazılarımda her ne kadar aksini iddia etsem de dikkat çekmek için bir alev çıkarmak Gluttony'nin uzmanlık alanıydı. Gözlerimi kapatıp *Karanlık Gazete*'de kalmış ve bu etkinliği kaçırmış olmayı diledim. Prensi tanıdığım için bir sonraki hamlesinin gerçekleşeceğini biliyordum.

Tam saatinde bir top atıldı ve peşinden kalabalığın üzerine kalp şeklinde mavi ve gümüş rengi çiçek yaprakları döküldü. Romantikti ve bir hanımefendinin hayran olacağından fazlasıydı.

Birkaç köşe yazarı notlar alıyordu ve buna Ryleigh, salyaları akan Julian ve kendini beğenmiş Anders da dahildi.

Şatonun merdivenlerinde bir arada durmuş, prensin büyük çıkışını kalemleri ellerinde beklerken onlardan biri olmamak tuhaftı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, özellikle bu etkinlikte kalabalığın arasında saklanmayı tercih ederdim.

Sonunda Prens Gluttony şatodan çıktı, kurulan alçak sahneye gelene kadar merdivenlerden indi. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı ve gözlerindeki pırıltı kesinlikle art niyetliydi. Başındaki tacı yan duruyor, gururlu bir çapkın rolünü gayet güzel oynuyordu.

Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu ve kalabalık ona doyamıyordu. Çığlık atıyor ve ayaklarını yere vuruyor, dişlerimi sıkmama neden olan bir şekilde adını haykırıyorlardı.

"Krallığın nazik iblisleri, hoş geldiniz!" Sesi feryatları aştı, heyecanlı tezahüratları susturdu. "Karşınızda büyük bir onurla duruyor, eş bulma gayretime gösterdiğiniz bu büyük ilgi karşısında alçakgönüllülükle eğiliyorum."

Gürültülü bir tezahürat daha koptu, prensin konuşmasına ara vermesine neden oldu.

"Daha fazla bekletmeden, talibimizin kim olduğunu öğrenelim, ne dersiniz?"

Ümit dolu kızların arasında Eden'ın sarı kafasını görmeye çalışarak parmaklarımın ucunda yükselirken birden ağzım kurudu. Binlerce başvuru vardı. Seçilme şansı hâlâ azdı. Yine de kalbim hızla çarpıyordu ve avuçlarım eldivenin içinde terlemişti.

Seçilmesi durumunda mutlu mu olacaktım yoksa dehşete mi düşecektim bilmiyordum.

"Gluttony Hanesi talibi için..." Axton kolunu isimlerin olduğu kaba daldırıp, gösterişli bir şekilde döndürdü. "Asiller, çok çalışan günahkârlar, kendi peri masallarının sonunu görme şansı kime verilecek?"

Gözlerimi devirdim. Kendini bir masal prensi gibi ilan etmesi çok kibirli bir hareketti.

Kalabalık artık çıldırmıştı; sıradan birinin yakışıklı, şeytan gibi bir prensle sonsuza dek mutluluğu bulması rüyalardan ibaretti.

Karnım heyecandan taş yutmuş gibi oldu.

Eden'ı seçmeyecekti.

Biliyordum.

Bundan neredeyse emindim.

Yine de titrek nabzım başka türlüsünü söylüyordu.

Birdenbire birkaç çift gözün bana döndüğünü fark ettim, köşe yazarlarının hepsi bana bakıyorlardı. Kendime nefes almamı söyledim. Mümkün olduğunca sıkılmış, sahnede gerçekleşen tüm bu debdebe ve durumdan hiç etkilenmemiş gibi görünmem gerektiğini söyledim.

Herkesin dikkatinin ilk başta *neden* kaydığını fark ettiğimde bu imkânsız bir ustalık gerektirmişti.

Axton kalabalığın içinde yüzünde öfke dolu bir ifadeyle beni buldu. Dehşet dolu bir an boyunca öfkeyle bana doğru gelip tehdit ettiği gibi dizine yatıracağını düşündüm.

Gerçekten de gözlerini kısma şekline bakınca tam olarak bunu yapmayı düşünüyormuş gibi göründü. Birden hiç istemediğim bir şekilde sıcakladım. Belki de yeni bir hastalığa yakalanıyordum.

Kaçmak yerine hafifçe başımı eğerek onun memnuniyetsizliğine boyun eğmeyi reddettim.

Daha önceki küstah kovma şekline rağmen, kardeşimi bu kalabalıkla yüzleşmek için asla tek başına bırakmazdım.

Üvey annem bana hoşnutsuz bir şekilde baktığında, dudaklarını tuza batırılmış bir limon yalamış kadar çok büzmüştü.

Prens dikkatini sonunda tekrar konuya verdi ve tuttuğum nefesi bıraktım. Birkaç dakika daha geçecek ve sonra evlerimize gidebilecektik.

Dikkatimi sahneden ayırmadım ve prensin aynı dramatik hareketi tekrarlamasını izledim. Sonunda, ümitlerle dolu kabın içinden tek bir kâğıt parçası çıkardı ve havaya kaldırdı. Yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı.

Konuşmaya başladı ancak kulaklarımda başlayan tuhaf bir çınlamayla kelimeleri duyamaz oldum.

Üvey annem sertçe dirseğimi çimdikledi ve her şey bir anda geri geldi.

"Tebrikler Bayan Regina Trombley!"

Rahatlayarak kendimi bıraktım. Eden hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle dönüp arkasına baktı. Bize doğru yürümeye başladığında omuzları mağlubiyetle düşmüştü.

Sophie, yanımda neredeyse burnundan soluyordu ama çok önemli değildi. Kardeşimin bu kadar üzgün görünmesinden nefret ediyordum. Kalabalıktan bunalmıştı. Ve hayalleri yıkılmıştı. Prense karşı çalkantılı duygularıma rağmen, kardeşimin hüzünlenmesinden nefret ediyordum.

"Bayan Trombley burada mı?" diye sordu Axton, kalabalığa seslenerek.

Birisi neredeyse herkesi iterek öne çıkarken bu kadar yakın duran insanların arasından kim olduğunu göremiyordum. "Majesteleri?"

Kalabalık dağılırken kıkırdamalar başladı ve yeni gelen kişiyi görmem mümkün oldu.

Sahnenin önünde duran kişi hiç de çekingen bir genç hanım değildi; tam bir kız kurusuydu.

İçimi soğuk bir korku kapladı.

"Evet?" dedi Axton tüm çekiciliğiyle.

"Bayan Trombley artık aday değil. Dün gece sevgilisiyle birlikte Kayan Adalar'a kaçtı."

Prens hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu göstermedi. Axton hiç vakit kaybetmedi. "Ben kimim ki gerçek aşkın karşısında durayım? Bayan Trombley ve eşine tebriklerimi iletin."

Sophie, Eden'ı tekrar taliplerin beklemesi gereken meydana doğru itti. Ona sert bir bakış attım. Kızının böyle kalabalık bir ortamda mutsuz olduğunu göremiyor muydu?

O kadar sinirliydim ki, çekilişi kaçırdım.

"Ve talipli... Bayan Eden Everhart!"

Dünya bir anda hızla durdu. Kardeşimin soyadı benimle aynıydı: Saint Lucent, Sophie'nin kızlık soyadı değildi.

Üvey anneme dehşet dolu gözlerle baktım. "Sen nasıl bir iş peşindesin?"

Sophie gülümseyerek baktı. "Prensin senden nefret ettiği bir sır değil. Eğer onu etkilemeyi başarmış olsaydın, şu anda burada olmazdık. Hem senin başarısızlıklarının acısını neden kız kardeşin çeksin? Sana onun bir prenses olmayı hak ettiğini söylemiştim ve şimdi buna bir adım daha yaklaştı."

Üvey anneme döndüm, ona gerçekten baktım. Güven dolu gülümsemesine. Sakin tavrına. Eden'ın adının çıkması onun için bir sürpriz değildi. Birden karanlık bir şüpheye kapıldım.

Eğilerek sesimi kimsenin duymayacağı bir şekilde alçaltım. "Sen ne yaptın?"

"Her ebeveyn çocuğu için ne yaparsa onu yaptım." Ses tonu âdeta zehir gibiydi.

"Büyü mü?"

Sophie etrafa bakınırken tahminimi doğruluyordu.

Eden'ın kazanmasını sağlamak için sihir kullanmıştı.

"Gülümse tatlım. Herkes bizi seyrediyor olacak. Eğer ailemiz adına bunu batırırsan, hayatının geri kalanında seni buna pişman edeceğime yemin ederim."

ON DOKUZ

Trens Gluttony

"Majesteleri! Bu tarafta, *Günahkârların Dedikodusu'ndan* Anderson Anders, birkaç gün önce konuşmuştuk. Büyük duyurunun ardından birkaç soruya cevap verecek vaktiniz var mı?"

En çarpıcı gülümsememi takınıp, muhabir yoluma çıkıp geri girmemi engellediğinde dişlerimi göstermemeye gayret ettim. Kendini beğenmiş Anders gerçekten de sinirlerimi bozuyordu. Daha yapılı cüssemle onu pas geçmemek için toplayabildiğim tüm diplomasi gücünü kullandım.

"Bugün soru yok Anders. Lütfen tüm sorularınızı resmî kraliyet muhabirine yönlendirin."

Yuvarlak araba yolumda kalan kalabalığa el salladım, sonra ahıra gidip cehennem atımı eyerledim. Ahır çalışanları Magnus'un ahırına girip onu hazırlarken başlarını salladılar. Devasa aygır Merhametsiz Arazi'ye gitmeye, buz gibi rüzgârın bizi tırmaladığını hissetmeyi ve doğanın tüm kanunlarını çiğneyecek hızlara ulaşmayı seviyordu.

Cehennem atları fani atlara benzemezdi; onlar daha hızlı, daha güçlüydüler. Bir saatten az sürede altmış kilometre koşmuştu ve bugünlük enerjisi hâlâ bitmemişti.

Bu genellikle cezalandırıcı ve canlandırıcı bir yolculuktu. Bu akşamüstü olanlardan sonra tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Onu eyerledim ve birkaç saniye içinde şatonun sınırlarından çıkmış, doğrudan Merhametsiz Arazi'ye gidiyorduk.

Gözlerimi kapatıp kendime yolculuğun tadını çıkarmak için izin verdim. Daha masum günlerin anıları aklıma geldi. Emilia, atı Tanzie'yi

uzun zamandır bizimle birlikte binmeye götürmemişti; son birkaç yıldır hepimiz bir krizden diğerine geçiyorduk.

Bunu en kısa sürede düzeltmeyi umuyordum.

Magnus, dağa giden ve kasabadan çıkan çakıl yolda dörtnala gidiyor, tam gücünü serbest bırakmış beni şimdiye geri getirirken yelesi savruluyordu.

Bir saat değil sadece birkaç dakika geçmiş gibi bir süre sonra, kuzeydeki ıssız araziyi aşağıdaki Yedi Çember'den ayıran surlara yaklaşıyorduk.

Tepemden bir gölge geçti ve Magnus toynaklarını yere vurdu. Peşimizde biri vardı.

Topuklarımı atın yanlarına vurdum ve tekrar ilerlemeye devam edip, iç kalenin içindeki ahıra ilerledik. Başka bir gölge daha peşimizdeydi ve ejderhaların haykırışı günün normalde sessiz olması gereken havasını delip geçiyordu. Magnus kapılardan hızla geçerek ejderhalarla yarışıyor ve tepeden ilk ejderha ateşi düşerken bizi korunaklı bir yere götürüyordu.

Ahırların yanında dağınık duran avcılar, Merhametli Arazi'nin korunaklı surlarının güvenli alanlarına zikzaklar çizerek koşuyorlardı. Onların peşinden gitmedim.

Dizginleri bir seyisin eline verip attan indim ve iki ejderhanın yerini hemen bulunca doğrudan kanatlanarak uçtum. Kıpkırmızı parlayan gözlerinin rengi arka plandaki kar ve buzda ürkütücü görünüyordu. Beni fark ettiklerinde daha da hararetli alevler püskürttüler, peşimden gelirken alevler beni kıl payı ıskaladı.

İlk saldırı işaretiyle Felix tarafından çağrılan Wrath da daha iki kilometre gitmeden bana katıldı. İkimiz birlikte ejderhaları ileri karakol ve ötesindeki yerlerden uzaklaştırmak için her fırsatı kullandık.

Buz ejderhalarının tiz çığlıkları arkamızdan yankılanıyor, dikkatlerini çektiğimizi ve peşimize düştüklerini doğruluyordu. Nabzımı damarlarımda hissediyordum, adrenalinle kalbim hızla atıyordu.

Çok yaklaşmışlardı. Avcılarım locaya girdiklerinde neye adım attıklarını biliyorlardı ama hiç kimse sürekli saldırı altında yaşamayı hak etmiyordu.

Olabildiğince hızlı şekilde dağlara uçarken, Wrath'ın uzaklaştığını ve en yakın ejderhaya doğru hızlandığını gördüm. Önceden parlak beyaz alevler saçan kanatları şimdi simsiyahtı ve peşlerinden giderken çok korkutucu görünüyordu.

İlk kez gerçekten tam olduğumuz gibi görünüyorduk: diyarların en kötü yaratıklarıyla savaşmak için gözden düşmüş, savaşan melekler gibi. İkimiz birlikte ejderhalar için baştan çıkarıcı bir hedeftik. Zirvedeki diğer yırtıcıları avlamanın cazibesine dayanamıyorlardı. Dikkatlerini ilk bakışta çekmiş olabilecek her avcıyı hemen unutmuşlardı.

Wrath dönüp bana doğru gelirken yüzü öfke doluydu. Felakete tehlikeli şekilde yaklaşmıştık. Merhametsiz Arazi büyüyle korunuyordu ancak ejderhalar bizi bırakırlarsa ilerideki evler ve kasabalar için aynı şey geçerli değildi. İblislerimi sihirli şekilde korumanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Gücümü sürekli aşağı seviyeye çekmeyecek bir yol.

Tanıdık bir dağ sırası karşımızda öfkeli bir tanrı gibi dikiliyor, sivri uçlu yamaçları gökyüzünü lanetlemek için âdeta yukarı uzanıyordu.

Kardeşim bekleyerek bana baktı. Ona sayısız kez kullandığımız işareti yaptım. Dağ geçidi görününce, o aniden sola dönerken ben de sağa döndüm.

Ejderhaları ikiye ayırmıştık. Onların pes edip her neredeyse oraya dönüp saklanmalarını ve peşlerinden gitmeyi bekliyorduk. Arkamızdan gelen acı haykırış tereddüt ettiklerini gösteriyordu, bize avantaj sağlıyorlardı ve tam olarak istediğimiz buydu. Tam olarak o an mesafe katetmemizi, ağaç sıralarının aşağısına pike yapmamızı, kendimizi kamufle etmemizi sağladı.

Çok yüksekten yere indim, kanatlarımı sımsıkı kapattım, kendimi sakinleşmeye zorladım. Ejderhalar, kuzeydeki en yüksek dağları hedef alarak yanardöner pullardan ve beyaz kanatlardan bulanık bir şekilde uçtular. Tekrar gökyüzüne çıkarken onların peşinden gitmekte kararlıydım ve küfrettim.

Gitmişlerdi.

Onların gittiği yöne gidip, aşağıdaki araziyi taradım. Bu öfke anında yaptığım bir antrenmandı. Mağaralar ve yeşillikler görüşümü engelliyordu. Herhangi ufak bir sızlanma ya da hırlama, kanat çırpma sesi dinleyerek bir saat daha araziyi taradım.

Hiçbir şey yoktu. Sanki ejderhalar bir anda ortadan kaybolmuş gibiydiler.

Dağın etrafında bir kez daha kontrol ettikten sonra Merhametsiz Arazi'ye döndüm.

Wrath çoktan oradaydı, yüzünde bende de olduğunu düşündüğüm karanlık bir ifade vardı. Çenemle yürümesini işaret ettim. Hiçbir avcının bizi duymasını istemiyordum.

"Onlardan herhangi birine takip cihazı takmayı başardın mı?" diye sordum.

Wrath başını salladı. "Bu hamleyi bekliyorlardı ve engellediler."

Ellerimi saçıma götürerek küfrettim. "Lanetli olmalılar. Aklıma bu kadar bocalamalarına neden olacak başka bir şey gelmiyor. Bazen ne yaptıklarını gayet iyi biliyor, bazen de hiç bilmiyormuş gibi görünüyorlar."

Wrath uzaklara bakarken gözleri ufku lekeleyen mor rengi dağ zirvelerindeydi. Büyük taneler hâlinde kar yağmaya başlamıştı. Yakında görüş sıfır olacaktı. Buz ejderhalarının uyum sağlamaları için mükemmel bir ortam olacaktı.

"Cadılar son saldırıdan beri sessizler," dedi, düşüncelerime girerek.

"Biliyorum. Casuslarımdan aylardır onlarla ilgili herhangi bir haber gelmedi."

Wrath ve Emilia birkaç ay önce Hırs Hanedanlığı'nda onlarla sorun yaşamışlardı ve cadılar uzun zamandır ilk kez gerçekleşen bir saldırı düzenlemişlerdi. İblisler bu çatışmayı kazanmışlardı ancak cadılar asla uzun süre sessiz kalmazlardı.

"Ejderhalar bir dikkat dağıtma unsuru olabilirler," dedi. "Belki Kibir Hanedanlığı'na sızarken bizim dikkatimizin burada olmasını istiyorlardı."

Wrath kollarını göğsünde birleştirdi. "Sana hiç toplantıyla ilgili bir şey sordu mu?"

"Hayır. Sence kendi başına bir şeyler mi planlıyor?"

Wrath omuz silkti. "Çalıştıktan sonra rahatlamak için bahçesinde uyku otu falan yetiştirmiyordur herhalde."

Buradan aklıma bir fikir geldi.

Uyku otu bir iblis prensi bile ölü gibi uyutmaya yetecek kadar güçlü bir çiçek olduğundan bir ejderhada da aynı etkiyi yaratmalıydı. Belki de şifacılarımın çalışmaları için bazı bitkiler getirmenin zamanı gelmişti. Bir süredir Pride'ın devasa bir uyku otu bahçesi yaptığıyla ilgili söylentiler dolanıyordu ve hepimiz onun gerçekten neyin peşinde olduğunu merak ediyorduk.

Hepimizin içinde halkın arasında en çok maske takan o olabilirdi. Kaybolan eşini aramak dışında kimse gerçek anlamda Pride'ı neyin motive

ettiğini bilmiyordu. O konudaki nedenleri bile sürekli bir tartışma konusuydu. Karısını gerçekten özlüyor muydu? Yoksa her şey lanetlenen gururuna indirilmiş bir darbe miydi? Ya da karısının peşinden bu kadar çaresizce gitmesinin başka bir nedeni mi vardı?

Bir süredir cadılarla bir savaş beklentisi içindeyse, bu ejderhalar konusunda endişelenmemesinin nedenini açıklardı. Bir tür intikam ya da gizli bir saldırı bekliyor olabilirdi. Eğer bu doğruysa, hepimize haber vermesi iyi olurdu.

Fırtına giderek şiddetlenirken dağların gözden kayboluşlarını seyrettim.

Tüm krallığımız saldırı altında gibiydi. Garez Adası, eski vampir prensi tahttan indirerek, Blade'i huzursuzluğu bitirmesi için bir eş aramak zorunda bırakmıştı.

Batıdaki peri sarayı da kendi yeni yönetimi altında bocalıyordu.

Ve eğer cadılar burada, kuzeyde buz ejderhaları aracılığıyla gerçekten bir şeyler *planlıyorlarsa*, o zaman neredeyse hemen her yönden olası bir savaşla karşı karşıya olabilirdik.

Derin bir nefes verdim. "Ejderhaların lanetlendikleri konusunda yanılıyor olmamızı umuyorum."

Wrath'la göz göze geldiğimizde onun ifadesi de benimki kadar temkinliydi. "Pride'la konuşmamız gerekiyor. Kendi sarayından mı yoksa benimkinden mi talep göndermek istersin?"

Dudaklarımda ağır, sinsi bir gülümseme belirdi.

"İkisi de değil. Ben şimdi hemen oraya gidelim derim. Var mısın?"

Yüzündeki gülümseme benimkiyle aynıydı. Farklı bir saraya habersiz girmek bir savaş nedeni sayılabilirdi. Bu Wrath'ın günahının heyecanla titremesini sağladı. Kelimenin tam anlamıyla. Zemin, surlardan bir kar tabakasının düşmesine neden olacak şekilde sarsıldı.

Ona donuk bir şekilde baktım.

"Kendine hâkim ol kâfir."

Gözlerinde karanlık bir ışıltıyla bana göz kırptı. Bir duman ve karartı rüzgârıyla kendini hemen Kibir Hanedanlığı'na nakletti.

"Uyarı için teşekkürler," diye mırıldanıp kendi sihrimi yapmaya hazırlandım. "Lanet olası ahmak."

Wrath aniden tekrar belirdiğinde gücümü neredeyse doldurmuştum.

Kale duvarına çarpınca taşta ufak bir delik açtı. Durduğunda sinirliydi, üzerini silkeliyordu. Wrath bu konuda çok *titiz* olsa da bunun kıyafetlerinin dağınık hâliyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

Küfrettim.

"Kendi sarayına koruma büyüsü mü yapmış?" diye tahminde bulundum.

Wrath başını salladı. "Ve bunun için çok geçerli bir nedeni olsa iyi olur."

Kardeşim bir hışımla çıkıp giderken, muhtemelen kendi Öfke Sarayı'na sihirle gitmeye hazırlanıyordu. Gizemli kardeşimize mektup göndereceğinden ve bunun üstü kapalı bir tehdit olmayacağından hiç şüphem yoktu. Wrath'ın günahı alevlendiğinde, sadece çömelip savaşa hazırlanabilirdik.

Bu endişelenmem gereken en son şeydi. Pride'ın kendi sarayını kapatmış olması yeterince can sıkıcıydı ve zamanlaması tuhaftı. Tam olarak ne yaptığını bilmek istiyordum ve eğer bu bir şekilde benim sarayımı etkiliyorsa, kendini koruması gereken tek kişi Wrath olmayacaktı. Oburluk Sarayı'nın kudretini üzerinde hissedebilirdi.

Tekrar kaleye döndüm ve komuta odasına giden merdivenleri çıktım. "Val?"

Kumandanım haritayı incelediği yerden başını kaldırıp baktı. "Buyurun Majesteleri?"

"Pride'ı hemen buraya çağırın. Ona Oburluk Sarayı'na gelmediği ve uyku otu getirmediği takdirde savaş ilan edeceğimi söyleyin."

"Bu kesinlikle dikkatini çekecektir."

"Amaç da *bu* zaten."

Benim onu sinirlendirmem Wrath'ın, Kibir Sarayı'na öfkeyle girmesinden çok daha iyiydi. Tek seferde zapt edebileceğim bu kadar ateş yanabilirdi.

Val selam verdi ve haberci göndermek için çıktı.

Sakinleşmek için soğuk havayı içime çekme ihtiyacıyla sipere doğru yürüdüm. Pride çok geç kalmazdı, özellikle de sırlarını sarayında saklamak istiyorsa. Yarım saatten az bir süre sonra, Felix boğazını temizledi ve çatıya çıktı. "Prens Pride geldi."

Duyuruyu yapar yapmaz kardeşim kapı eşiğine gelmişti.

Onu değerlendirircesine dikkatle süzdüm.

Dışarıdan her zamanki gibi görünüyordu.

Ne tek bir saç teli bozulmuştu ne de takım elbisesinde tek bir tüy vardı. Kravatını mükemmel bir şekilde bağlamıştı ve dudağından geçen yara izi bile onun asil havasına katkıda bulunuyor gibiydi. Ağzının etrafında, rahat tavırlarının aksine bir gerginlik vardı.

Pride'ın gümüş rengi gözleri, avcımın telaşla içeri girişini seyrederken hançer gibi parladı. Hava sıcaklığındaki bu ani düşüşün tek nedeni fırtına değildi.

Yalnız kalınca bir çanta dolusu uyku otunu önüme attı.

"Savaş mı Gabe? Lanet olası bir ot yüzünden mi?"

Kahramanca davranışı ile bu gece uğraşacak havamda değildi.

Onu iterek duvara yapıştırdım, ani darbeyle dişlerinin takırdamasından keyif aldım.

"Eğer sadece bir otsa, o zaman neden Kibir Sarayı'nın tüm arazileri bunlarla dolu? Sarayının eskisi kadar iyi görünmemeye başladığıyla ilgili söylentiler duydum. Seninki gibi görünüşün her şey olduğu bir günah için bu son derece tuhaf."

Gözlerini kıstı ama gücüyle ilgili bu darbeye cevaben bir şey söylemedi.

"Buz ejderhalarının saldırdıkları kısmı unutmuş gibisin Luc. Katılma zahmetine girmediğin toplantıyı hatırlıyor musun? O kafanı artık kıçından çıkarmayı ve kendi anlık arzularından başka bir şeyleri umursamayı dene."

Çenesinde bir kas seğirdi ama hâlâ ısrarla susuyordu. Neden tek bir kelime dâhi etmediğini biliyordum. Yalan söyleyemiyordu ve bana doğruyu da söylemeyecekti.

Uyku otunu aldım. "Felix?"

Felix sipere geri döndü. "Evet Majesteleri?"

"Helga'ya uyku otunu ejderhaları vurabileceğimiz bir sıvıya dönüştürmesini söyle. Ya da iğneleri kaplayabileceğimiz bir macuna falan yani en çabuk ne yapabilirse ona. Saldırmaları hâlinde hızlıca kullanmamızı sağlayacak bir yol bulmalıyız."

"Hemen Majesteleri."

Felix küçük çantayı aldı, emrettiğim gibi beni ve kardeşimi bir kez daha yalnız bıraktı.

Pride tek kaşını kaldırdı. "Bu tehdit ciddi mi?"

"Bir avcı öldürüldü. Ne sanıyorsun?"

Tek omzunu kaldırdı, bir umursamazlık tavrı takındı. "Kesinlikle talihsiz bir olay. Sence yakında senin Günah Hanene de saldırırlar mı?"

"Eğer Hane sırlarını paylaşıyorsak, neden önce sen cevap vermiyorsun? Uyku otu tarlasıyla ya da kendi karınla ilgili her nasıl bir plan yapıyorsan oradan başlayabilirsin."

Kardeşim elini hemen açmadan önce sıkı bir yumruk yaptı.

Birbirimizi iğnelemeye devam edersek hiçbir yere varamayacaktık. Düşmanlığı bir kenara bırakma, kardeşimin cadılar ve onların olası müdahaleleriyle ilgili bilebileceklerini öğrenme zamanı gelmişti.

"Ejderhaların çıldırmalarına neden olabilecek herhangi bir şey arıyorum," dedim. İrkildiği gözümden kaçmamıştı. Piç kurusu kesinlikle sır saklıyordu. "Böyle bir büyü ya da lanet bilme şansın var mı acaba?"

"Neden bileyim ki?"

"Kayınvaliden şu anda zindanında, öyle değil mi?" diye sordum. "Belki sana laf arasında bir şeylerden bahsetmiş ya da bir Günah Prensine büyü yaptığıyla böbürlenmiştir."

"Sursea neredeyse bir aydır tek bir kelime etmedi." Aşağıdaki avluya baktı. Avcılar gözleri gökyüzünde telaşla saklanıyorlardı. "Bir laneti bozmak için cadıya ihtiyacın yok."

"Farkındayım. Ama hangi büyünün kullanıldığını ya da hedefin kim olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"O zaman ben seni tutmayayım."

"O kadar çabuk değil." Sonraki nefesinde hemen karşısında, hançerim boğazındaydı. "Sursea ile konuşmak istiyorum. Şimdi."

Pride kendini zoraki bir nezaket maskesi takınmaya zorladı. "Pekâlâ. Beş dakikalık bir ziyarete izin veriyorum. Hemen şimdi avlumda buluşalım."

Hançerimi indirdim. "Önden buyur."

Yalandan eğilerek selam veren Pride sihirle sarayına gitti.

Sihrimi çağırdım ve çıtırdayan bir ateş ve duman rüzgârıyla hemen şatosunun dışında kardeşimin yanında belirdim.

Tam olarak yalnız sayılmazdık.

Pride'ın miğfer takan muhafızları etrafımızda bir daire hâlinde toplanmış duruyor, etrafı görmemi engelliyorlardı. Karşılama komitemize kaşlarımı kaldırarak baktığımda gülümsemesi hiç de dostça değildi.

"Acele et kardeşim. Saydığım kadarıyla dört dakikan kaldı."

"Beni daha Sursea'ye bile götürmedin."

Gülümsemesi düpedüz fenaydı. "Sana sadece beş dakikalık ziyaret hakkı tanıdım. Bu sürenin sadece kayınvalidemle teke tek olması gerektiğini

belirtmedin. Kibir Sarayı'nda üç dakika kırk beş saniyen kaldı. Akıllıca kullanmanı tavsiye ederim."

Periye benzeyen pislik. "Beni hemen Sursea'ye götür."

Pride ile birlikte şatosuna giden parlak merdivenleri çıktı. Altın varaklı fuayeye girdiğimizde hemen sağdaki odaya döndü. Muhafızlar kapının önünde duruyor, Pride onlara girmemize izin vermelerini söylerken selam veriyorlardı.

Kapıyı iterek açıp görmeyi beklemediğim bir manzarayı karşımda bulduğumda kardeşimi hançerimle bıçaklamak üzereydim.

"Sursea."

Güzel dekore edilmiş odaya girdim. Cadının kaldığını düşünmeme neden olan zindan ortamından çok uzaktı. Fanilerin *Versailles* sarayından fırlamış bir odaya benziyordu.

İpek kaplı duvarlar, sırmalı pervazlar, freskler ve yağlı boyalar, bir krala layık bir oturma alanı.

Sursea ipek bir koltuğun kenarına tünemiş, dik dik bana bakıyordu. Kaşını kaldırdı ama cevap vermedi. Pride içeri girdi ve kapıyı kapatıp cebinden bir cep saati çıkardı ve alaycı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Zaman ilerliyor kardeşim."

Cadıya döndüm. "Cevaplara ihtiyacım var."

Yüz ifadesi durgun bir göl kadar sakin ve hareketsizdi. Gözlerindeki kurnaz pırıltı olmasa, sihirle uyuşuk bir hâle sokulduğunu düşünebilirdim.

"Dilini mi yuttun?" diye sordum yaklaşarak. "Büyü falan mı yaptılar sana?"

Pride nefes verdi. "Esaretini protesto ediyor."

Gözlerimi kısarak baktım. "Demek konuşabiliyorsun ama konuşmamayı tercih ediyorsun öyle mi?"

Tek elini kaldırdı, birden tırnaklarıyla ilgilenmeyi tercih etti. Dudaklarındaki hafif gülümseme eğlendiğini gösteriyordu. Bizim gibi Günah Prensleriyle eğlenmeye her zaman bayılırdı.

Önemli değildi. Tek yapmam gereken sözsüz cevaplarını okumaktı.

"Buz ejderhalarını lanetledin mi?"

Dik dik bana baktıktan sonra tekrar tırnaklarıyla ilgilenmeye başladı.

"Vakit doldu..." Pride cep saatini sesli şekilde kapattı. "Dışarı çık."

"Cömert ev sahipliğin için teşekkürler." Gülümsedikten sonra Sursea'ye döndüm ve başımı eğerek onu selamladım. "Ve benim için bu gizemi çözdüğün için teşekkürler."

Dönüp odadan çıktığımda, bir teoriyi elemiş olduğum için sonunda rahatlamıştım. Saldırıların arkasında cadılar yoktu. Ya da öyleyse bile liderleri tarafından düzenlenmemişti. Sursea şaşırmıştı ve tepkisi numara değildi.

Kısa sürmesine rağmen bu başarılı bir ziyaretti ama şimdi zindandan çıkıp zehri test etme zamanıydı. Cadılar şimdilik oyundan çıkmışlardı ama hâlâ çözülmesi gereken bir buz ejderhası sorunu vardı.

Sil'i, Sursea'den daha kolay konuşturabileceğimi umuyordum.

@ayisigikitap

YİRMİ

Adriana

Birkaç saat sonra, kardeşim ve üvey annem sonunda eve döndüler.

"Eden ile birlikte yarışma boyunca Oburluk Sarayı'na taşınacağız," dedi annem bana ters bir bakış atarak. Belki de sinirlerime düşündüğüm kadar hâkim olamamıştım. "Edebini takınacağını umuyorum. Anladın mı?"

Dilimi neredeyse kanayacak kadar çok ısırdım. "Ad burada tek başına kalamaz anne. İnsanlar laf çıkarırlar."

"Kim bilecek?" diye sordu.

"İlk olarak taliplerin ailelerini araştıran her muhabir," dedi Eden. Şaşkınlıktan gözlerimi kırptım. Eden normalde anneme asla karşı çıkmazdı. "Yanımda olması daha iyi olur. Eğer evde kalır ve ilişkimizle ilgili gerçek ortaya çıkarsa, insanlar bir anlaşmazlık olduğunu söyleyecek. Bu durum, biz önüne geçemeden daha büyük bir skandala neden olacaktır."

Kaşlarımı kaldırdım. Söylediği geçerli bir nedendi ve üvey annem katılmamakta zorlanıyordu. Sophie'nin tarafını tutmak istemiyordum ancak yarışma gerçekleşirken prensle yaşamak... İşkence olacaktı.

"Çok kibarsın Edie ama annen haklı. Ben burada kalmalıyım. Varlığım şatoda sadece olay yaratacaktır. Birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi herkes biliyor. Ve eğer prens bunun acısını senden çıkarırsa, bu haksızlık olur. Axton'ın benimle savaşmaya değil, taliplerine odaklanması gerekiyor."

Bana yalvarır gibi bakıyordu. "Lütfen. Her anı seninle paylaşmadığımı düşünemiyorum. Yüzyılın en heyecan verici olayı! Lütfen geleceğini söyle. Ne kadar iyi olabileceğini gördüğünde onunla ilgili fikrini değiştireceğine söz veriyorum."

"Edie," diye çıkıştı üvey annem, "Dramatik olmayı bırak. Şu anda tek endişelenmen gereken şey prens. Kız kardeşinle dedikodu yapmak değil."

Kardeşimin gözleri akmayan yaşlarla parlarken, alt dudağı titremeye başladı. "Ya ikiniz de yanılıyorsanız? Ya prens onu kandırdığımızı düşünüyorsa ve ben yarışmayı kaybedersem?"

Sophie bana bu sorunu ben çıkarmışım gibi keyifsiz bir bakış attı.

Köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Yarışmadan her anlamda uzak durmak istiyordum ama içimdeki araştırmacı ruh bir fırsat görmüştü. Geri çevirmenin aptallık olacağı bir fırsat.

Şatoya taşınmak bana etrafı kurcalamak ve ağım olmadan ortaya çıkarabileceğim ne gibi söylentiler olduğu görmek için çok iyi bir bahane olacaktı. Muhbirlerim onları tekrar bulana kadar ölü taklidi yapıyorlardı ve bu izlerini sürmemi kısıtlıyordu.

Axton'ın sırlarını ortaya çıkarırken yakalanırsam... Sonuçlarından kesinlikle kardeşim de etkilenecekti. Ancak eğer gerçeği ortaya çıkarmazsam, sonuçlarından bütün krallık etkilenecekti.

"Seninle geleceğim," dedim sakince. Kötü giden bir şey olursa, kardeşimin beni affetmesini umuyordum. "Ne zaman orada olmamız gerekiyor?"

Sophie ikimizi de öldürmeye hazır görünüyordu. Bunun yerine elini kaldırıp, saçının önceki gibi düzgün örülüp örülmediğine baktı. "Yarın sabah erkenden bir araba gelecek."

Toparlanma bahanesiyle odama gitmek için izin isterken, üvey annemin düşmanca bakışlarına daha fazla maruz kalmaktan ya da kardeşimin Axton'ın cömertliğiyle ilgili hülyalı gözlerle anlattığı şeyleri dinlemekten kurtuldum.

Kıyafetlerimi eski bir sandığa koymak sadece yarım saatimi aldı. Tüm bunlar olurken cebimdeki anahtar neredeyse ısrarla titreşiyordu.

Dünyadaki karmaşaya rağmen her şey korkunç derecede ters gitmeden önce ziyaret etmekte kararlı olduğum tek bir yer vardı.

❁ ❁ ❁

Kaçmak için çok ihtiyaç duyulan bir zaman varsa, bu gece kesinlikle o geceydi. Kılık değiştirmek için Carlo'ya uğradıktan ve Ryleigh'e bu

durumdan bahsetmemesi için ona bir avuç dolusu para ödedikten sonra kalbim heyecandan hızla atarak Yedi Günah'ın önünde duruyordum.

Mütevazi kapının önünde durup bakarken kapüşonuma kar taneleri yağıyordu.

Anahtarın bu gece çalışıp çalışmayacağından emin değildim ama denize düşen yılana sarılırdı. Hevesimin kesinlikle makalem için ejderhalarla ilgili bilgi toplamaktan kaynaklandığına yemin edebilirdim. Ancak Günah Prenslerinden herhangi biri yakınlardaysa bunun bir yalan olduğunu kesinlikle bilirlerdi. Maskeli yabancımı görmek istiyordum. Ne kadar istememeye çalışsam da onunla birlikte olmak istiyordum.

Birinin beni kollayacağına dua ederek anahtarı kapıya tuttum ve gergin birkaç saniye geçene kadar bekledim. Tam elimi geri çekmeye başladığımda kapı kayboldu ve içeri girmeme izin verdi. Sessizce nefes verdim ve telaşla içeri girerek doğrudan bara yürüdüm.

"Ne içersiniz?" diye sordu barmen. Mor renkli bir kokteyl karıştırdıktan sonra süslü bir bardağa koydu.

Bardağı barın üzerinde itti, içki tam sipariş eden kadının önünde durdu. Etkileyiciydi. Barmenin uzun sarı saçlarından çıkan uzun kulaklarını görünce, biraz peri sihri kullandığını düşündüm. Buklelerinin rengine bakılırsa alt sınıftandı.

"Tahminin ne?" Sesim kulübün hareketli ortamında yankılandı.

Oturacak bir yer bulmak için etrafa bakındım. Kulüp her zamanki gibi doluydu, çiftler şimdiden dans pistinde dans ediyor ve koltuklarda uzanıyorlardı.

Maskeli yabancımın burada olacağından emin olmadığımdan ve daha gece yarısı olmadığından, kokteylimi çatı katında içip sinirlerimi biraz yatıştırmaya karar verdim.

Barmen sonraki içkisini hazırlamak için duraksadı, beni süzdü. Yine koyu renk peruğu takmıştım ve Carlo'nun tabiriyle "buz kraliçesi" kostümümü giymiştim ancak perinin beni büyü sayesinde nasıl gördüğünü söylemek mümkün değildi.

Tereddüt etmeden cevap verdi, "Kış birası."

"Hiç duymadım."

"Daha önce hiç stoklamamıştık ve muhtemelen bir daha da stoklamayacağız. Bize bir iyilik borçluydular."

Merakla birayı sipariş ettim ve kadehi alıp köpüklü üst tabakasını yudumladım. Çok lezzetliydi. Hafif biraya eklenmiş baharatlar, sonra ısıtılmış brendi ile karıştırılmış gibiydi. Aslında hiç uyumlu olmamaları gerekirdi ama uyumu harikaydı. Soğuk bir tatlıyı yudumluyormuş gibi hissettim.

Çok iyi ya da çok kötü kararlarla dolu bir geceye, *eğer* yabancım gelirse, kendimi hazırladığım için çatıdaki bahçeye çıktım; kokuları duyular için âdeta bir şölen olan, gece açan sıra sıra çiçeklerin yanından oyalanarak geçtim.

Eğer yabancım buradaysa, randevumuza gelemediğim için özür dilemem gerekip gerekmediğini ya da ilk önce nasıl tepki vermesi gerektiğini bekleyip beklememem gerektiğini düşündüm.

Kendimi kaptırmayı hiç düşünmediğim kimliğiyle ilgili içimde beni yakan bir merak vardı.

Korkuluktan eğilen birini fark edince duraksadım. Arkadan bakınca yabancımla aynı boyda ve aynı tipte görünüyordu. Yine de konuşana kadar bundan emin olamazdım.

Sessiz adımlar atarak yürürken nabzım da aynı nedenle hızlanıyordu.

Belki de bu sadece damarlarımda dolaşan heyecandan, olacakların beklentisinden, tüm hafta boyu bu noktaya bizi getiren olaylardan kaynaklanıyordu. Ya da belki ondan hoşlanıyordum ve birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili tedirgindim. Bu bana yabancı bir kavramdı.

"Gergin misiniz Leydi B?" diye sordu yaklaşınca ama bakışları hâlâ şehrin üzerindeydi.

Onun yanına giderken rahatlamayla dolu ufak bir nefes verdim. Bu gece gelmeme ihtimali konusunda ne kadar endişeli olduğumu fark etmemiştim.

Onu sadece birkaç gündür tanıyordum ama arkadaşlığı benim için hoş bir rahatlamaydı. Özellikle bugün olanlardan sonra. Olası ejderha saldırıları. Kız kardeşimin talip olması. Muhbir ağımın ölüm sessizliğine bürünmesi. Ofiste prensle karşılaşmam. Yarın şatosuna taşınacak olmam... Bugün, Tüm Günahkârlar Balosu'ndan daha da kötü olabilirdi.

Düşüncelerimin geçmişle dolu olduğunu göstermek yerine ona odaklandım. Bu gece burada var olmak, burayı ve şimdiyi düşünmek için kendime söz verdim. Birlikte son gecemizdi ve bunu hiçbir şey mahvetmeyecekti.

"Hiç değilim. Manzaranın tadını çıkarıyordum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, başını hafif bana doğru eğdi. "Bu cümlenin eski ve modası geçmiş olduğunu düşünüyordum."

"Neyse ki ben öyle değilim."

Bir kez daha, en son konuştuğumuz sefer söylediği son sözleri söylerken ondan keyifli bir homurtu yükseldi. Rahatlamak ve keyifli sohbetimize odaklanmak için kendime izin verdim.

Yabancım bana döndü ve uzun bir süre boyunca nasıl nefes alacağımı sanki unuttum.

Dikkatini tekrar bana çevirdi. Benden gerçek yüzünü saklayan maske ve sihir katmanlarının arasından açlığının kurt gibi bir hâle büründüğünü hissettiğime yemin edebilirdim.

İlk kez onu görmek istedim. Bakışlarındaki her hareketi okumak, tam olarak ne düşündüğünü ve hissettiğini deşifre etmek. Hafızama kalıcı olarak kazımak için.

Bu, ne bu gece ne de hiçbir zaman arzulamamam gereken bir şeydi.

Bana o kadar yoğun gözlerle bakıyordu ki, bir şekilde beni gizleyen sihrin ötesini görüp göremediğini düşündüm.

"Tehlikeli şekilde güzelsiniz."

"Ne anlamda tehlikeli?"

"Sizi düşünmekten kendimi alamadığım bir şekilde."

Keyifli bir şekilde kızardığımı hissettim. "Bunun çok iyi mi yoksa çok kötü mü olduğuna karar veremiyorum."

Kahkaha attığında sesi bağımlılık yaratacak kadar keyifli ve gizemliydi. "Ben de."

İçkimden bir yudum alırken, vücudumdaki harareti ferahlatmasını umuyordum. Kim olduğunu bulmaya, ejderhalar hakkında ya da gölge muhbirlerinin sessizliğiyle ilgili herhangi bir şey bilip bilmediğini çaktırmadan sormaya çalışıyor olmalıydım. Sırlar hakkında bir şeyler bilen biri varsa bu kişinin o olabileceğini düşünüyordum.

Yine de bu anı elimde tutmak, biraz daha kendime saklamak istiyordum.

"Bunun iyi bir şey olduğunu söyleyelim," dedim. "Sizi en çok meraklandıran nedir?"

Beni tekrar baştan aşağı süzdü ve her ayrıntıyı aklına kazıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamadım.

"Neden burada benimle olduğunuzu düşünüyorum."

"Başka nerede olmam gerekir?"

"Size hayran olan, sizi asla bırakmayacak kadar aptallık etmeyecek biriyle yatağa kıvrılmış olmanız gerekir. Günlerini size keyif veren ayrıntıları keşfederek geçiren biriyle."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Çok flörtözsünüz."

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi.

"Nasıl göründüğünüzü, saç renginizi, gözlerinizin rengini merak ederek de talihsiz derecede uzun zaman geçirdim. Kim olduğunuzu, günlerinizi nasıl geçirdiğinizi de bilmek istiyorum."

Sanki ona bilgi verip vermeyeceğimi görmeyi bekliyormuş gibi durakladı. Zeki, akıllı adam.

Ben de ona kendime has utangaç bir tebessümle karşılık verdim.

"Benden sır almak için çok daha fazla gayret etmeniz gerekiyor."

"Pekâlâ Leydi B." Keyifli sırıtışı doğrudan günah dolu bir hâle büründü. "İtiraf etmem gerekir ki zamanımın çoğunu o güzel kostümünüzü çıkarıp her santimetrekarenize tapmayı düşünerek geçirdim. Teninizin ipeksiliğini, kalçalarınızın titrediğini hayal ettim. Beni mengene gibi sıkıştırıyordunuz ve ben de bu iyiliğin karşılığını vermek için can atıyordum."

Kalbim bunun hızla çarpmak için harika bir zaman olduğuna karar vermişti.

Onun beni bu şekilde incelemesine karşılık verdim. Koyu mavi takım elbisesi sanki onun için hazırlanmış gibi üzerine göre dikilmişti. Görkemli kaslarını ve bir tanrı gibi görünmek için gösterdiği onca çabayı yansıtıyordu. Kıyafetlerinden harcayacak parası olduğu belli olsa da soylulu-ğundan tam olarak emin değildim. Büyü kıyafetleri değiştirmediği için onun biraz varlıklı olduğunu biliyordum.

Ne iş yaptığını merak ettim, vücudunu kullandığı bir iş olmalıydı. Belki bir kraliyet muhafızı ya da avcılık loncası üyesiydi. Ya da gizli bir ahlaksızlık kulübünün sahibi...

Beni korkuluğa yasladığında vücudunun gücünü hissetmiştim ve üstündekileri tek tek çıkarırken nasıl görüneceğini tam olarak hayal etmekten kendimi alamamıştım.

"Bana böyle bakmaya devam ederseniz, özel odaya kadar bile gidemeyeceğiz Leydi B."

Gözlerimi tekrar üzerinde gezdirirken bunu kısmen meydan okumak kısmen de kendime engel olamadığım için yapıyordum. "Belki de bana tam olarak burada sahip olmanızı istiyorumdur. Korkuluğun üzerinde."

Bunu önermeme neyin neden olduğunu bilmiyordum.

Belki de önceki gece yaptığı teklifi kabul etmek istemiştim. Ya da belki hâlâ prensin daha önce beni dizinin üzerine yatırmakla ilgili sözlerini düşünüyordum.

Her ne kadar itiraf etmek istemesem de o vahşi arzusunu göstermesini istiyordum.

Bir an duraksadıktan sonra ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

"Sürprizlerle dolusunuz."

Talebimi değerlendiriyormuş gibi aşağıya, yakınlardaki mekânlardan dışarı taşan birkaç müdavime bakarken insanlar daha fazla içiyor ve kutlama yaptıkça sesleri daha da yükseliyordu.

Axton'ın adı yukarı kadar geldi, hemen arkasından kardeşimin adı duyuldu. Yabancıların ona tezahürat ettiğini duymak ürkütücüydü.

Ona destek olduklarını gösterdikleri için mutsuz değildim. Bu kaçtığım haberleri zihnimin ön saflarına geri getirdi. Flörtümüzden duyduğum tüm keyif yavaş yavaş dağıldı. Nereye gidersem gideyim lanet prens peşimdeydi.

"Bu gece geleceğinizden emin değildim," dedi yabancı. "Bu kutlamalar varken."

Cevap vermeden önce düşündüm. Dün gece onu ektiğimle ilgili hiçbir şey söylememişti ve bu onun da gelmemiş olabileceğini düşünmeme neden oldu.

Eğer buraya gelmediyse o zaman randevumuza gelmeme nedeni neydi? İçgüdülerim bana dikkatli adım atmamı, bilmediğim bir tuzak kurulmuş olabileceğini söylüyordu.

Aşağıdaki kalabalıktan prens için yükselen başka bir tezahürat beni ona doğrudan cevap vermekten kurtardı.

"Aslında oldukça üzücü olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Bir kâsedeki bir ismi potansiyel bir eş olarak seçmek."

Homurdandı. "Bu şekilde söyleyince gerçekten de pek romantik olmuyor, değil mi?"

"Yalnız biri sanırım."

Bu farkındalıkla irkildim. Normalde prens ve onun anlamdan yoksun ilişkilerini hiç önemsemezdim. Ama şimdi işin içinde kız kardeşimin olması beni rahatsız ediyordu.

"Lanet olsun. Bu gece hüzünlü bir günahkâr çift olduk."

Gülümsedim. "Talihsiz ama doğru bir tespit."

Sohbetimiz ümit verici başlamıştı, sonra kalabalık bu gecenin sadece dikkat dağıtıcı bir unsur olduğunu hatırlatınca mahvolmuştu. Yarın, kız kardeşim ve üvey annemle, geri kalan taliplerle birlikte Oburluk Sarayı'na taşınacaktım.

"Pekâlâ. Gecemizi kurtarmanın tek bir yolu var gibi görünüyor," dedi kışkırtıcı bir ses tonuyla. "Eğer beni bağışlarsanız Leydi B, hemen döneceğim."

Cesur bir şövalye gibi elime doğru eğildi, sonra beni çatı katında bırakıp giderken planının ne olduğunu düşündüm.

Birkaç dakika sonra geri geldiğinde tek kolunun altında bir hayvan postu, diğerinde tatlılarla dolu gümüş bir tepsi vardı. Belki de gerçekten kulübün sahibiydi. Erişebileceği sırlar, söylentiler aklıma gelince bu fikir beni heyecanlandırdı. Kesinlikle çok iyi bir kaynak olurdu. Hem iş ve zevk için..

Postu sererken yaptığı büyük gösteriye kahkaha attım, doğaçlama pikniğimizin başına otururken bana soluk mavi renkte pötifurlar servis etti.

Geri kalanı tatlılarla dolu tepsiyi yakınımızda bir yere koyduktan sonra kendi tatlısını bana doğru itti.

"Bu gece tatlı arkadaşlığınıza katılmanın şerefine leydim."

En tuhaf olanı sesinin samimi şekilde keyifli olmasıydı. Sanki dünya aşağıda tezahürat ederken burada posttan bir battaniyenin üzerinde beraber oturmak bu gecemizle ilgili ümit ettiği her şey ve ötesiymiş gibiydi.

"Hayal kırıklığına uğrayacağınızı düşünmüştüm," dedim. "Burası bir zevk kulübü."

"Şey. Aslında tüm bunlar sizin bana çılgınlar gibi âşık olmanızı ve tüm sırlarınızı paylaşmanızı sağlamak için hazırlanmış planımın bir parçasıdır." Gülümsemesi karnımda kelebekler uçmasına neden oldu. "İşe yarıyor, değil mi?"

Sonraki tatlımı yerken fazla ışık olmadığı için minnettar şekilde gülümsedim. "Böyle bir özgüvenle, sonraki tahminim sizin kesinlikle Kibir Sarayı'ndan geldiğiniz yönünde."

Bir süre daha sohbet edip, çok zor olan konulara hiç değinmeden hoş ve güzel bir sohbet gerçekleştirdik.

Sonunda, son minik kek de bitince ellerini silkeledi ve ayağa kalktı.

"Yarın da bana eşlik edecek misiniz?" diye sordu ayağa kalkmama yardım ederken.

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Yarından itibaren Oburluk Sarayı'nda yaşıyor olacaktım ve gizlice çıkmam zor olacaktı ama bir yolunu bulacaktım. Bu kulübe girişi sağlayan anahtarlarla ilgili soru sormamak için kendimi tuttum çünkü davetiyle ilgili fikrini değiştirmesini istemiyordum.

Yarın hayatıyla ilgili soruları çaktırmadan soracağım daha fazla fırsatım olacaktı.

Bütün gece açıkça benim sırlarımı kurcalamıştı ve merakının arkasında daha büyük bir neden olup olmadığını bilmek istiyordum.

Bayan Çöpçatan'a önceki hatalardan sonra kendine güvenmekle ilgili gönderilen soruyu hatırladım. Belki de bu yabancı adam sadece benden hoşlandığı için merak ediyordu ama ona güvenmeden önce niyetinden emin olmam gerekiyordu.

Bu kulüp dışında kim olduğunu bulmak, gerçekte ne istediğimi itiraf etme konusunda kalan korkularımı yatıştırmaya büyük ölçüde yardımcı olacaktı. Saklayamadığım bir sır vardı. Eğlenceli bir tutku gecesi olarak başlayan şey yavaş yavaş daha fazlasına dönüşüyordu. Odaklanmam gereken başka şeyler varken buna devam etmek istememeliydim... Yine de onu bir kenara bırakma fikri... İçimi burkuyordu... Elbette hepsini dengelemenin bir yolunu bulabilirdim.

"Ancak bana daha çok tatlı getirmeye söz verirseniz."

Dudaklarında beliren ağır, sinsi gülümseme yarın akşam menüde çok daha ilginç şeyler olacağını gösteriyordu.

Birden bizim için gelecek sefere ne kadar tatlı bir atıştırmalık planladığını görmek için sabırsızlandım.

Yakışıklı yabancımın kimliğimin peşine düşmek için başka nedenleri olabilirdi ama hedeflerine ulaşmak için bazı kuralları çiğnemeye istekli olan sadece o değildi.

Şu ya da bu şekilde peşimi bırakmayan bu gizemi ortaya çıkaracaktım.

Ellerimi dudaklarına götürdü, eklem yerlerime bir öpücük kondurdu.

"O zaman yarın görüşürüz leydim."

Ay ışığının oyunu ya da sihir yüzünden miydi bilmiyorum ama gözlerinin birden gizli bir oyunu kazanmış gibi parladıklarına yemin edebilirdim. Masum ses tonunun da biraz bir vaat gibi çıktığını da düşünmüştüm.

Bu sessiz vaat her ne olursa olsun, tahmin edemedim.

Ancak öğrenene kadar gardımı indirmeyecektim.

Elimi çektim ve hiç şüphelenmemiş numarası yaparak ona hafif el salladım.

"Tatlı rüyalar."

YİRMİ BİR

Prens Gluttony

İkinci kez gizemli Leydi B'nin gölgelerin arasında kayboluşunu seyrettim ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Av sanatında ustalaşırken öğrendiğim şeylerden biri de sabrın sonunda galip geldiğiydi.

Leydim sokakta dikkatimin hâlâ üzerinde olduğundan habersiz ilerlerken öfke ve hayranlık karışımı tuhaf bir hisse kapıldım. En azından bu konuda üstünlük bendeydi.

Zihin oyunumuzda çok uyumluyduk. Yaptığım her hamleye o da ayak uyduruyordu. Son derece zekiydi ve bu doğrudan araştırmamı etkilemiyor olsa ve kim olduğunu keşfetme ihtiyacı duymuyor olsam çok takdir edeceğim bir özellikti. Birkaç dakika sonra yarışmayı ve taliplerin gelişini konuşmam gerekmeseydi çoktan gökyüzüne havalanmıştım.

Hayatım boyunca hep avını izleyen ejderha olmuştum.

Şimdi etrafımda dolaşmaktan korkmayan başka bir ejderhayla karşılaşmıştım. Bu cazip bir dürtüydü ve kesinlikle ilginç bir yatak odası sporu olacaktı. Günahımı besleyecek olması da başka bir artıydı. Ejderha avları artık sonsuza dek bittiği için bundan sonra bulabileceğim tüm güç kaynaklarına ihtiyacım vardı.

Tatlı rüyalar. Bir an nefesimi tutmuş, önceki gece rüyalarımda neler yaptığımı çok iyi bildiğine ikna olmuştum. Yatağımda yattığını gördüğümü anladığını düşünmüştüm.

Bu fikir kafamı daha fazla karıştırmadan ve daha önce yaşadıklarımızı aklıma getirmeden önce bu anıyı zihnimden attım, daha farklı nasıl yaklaşabileceğimi düşünmeye başladım.

Sorgulamamı oldukça üstü kapalı yapmıştım ve o bunu hemen fark etmiş, hatta bunu söylemişti. Onun kollarını başının üstünde sabitlemek ve güzel dudaklarını bir öpücükle cezalandırmak istedim.

Bir sonraki hamlemi çok dikkatli planlamalıydım.

Ve kendi gizli arzularımı kontrol altına almalıydım ancak o zaman müdahale edemezlerdi. Kulübün sihri ona geçen sefer buluştuğumuzdaki aynı solgun mavi saçları vermişti.

Doğru iz üzerinde olduğumu gösteren bir ipucu olup olmadığından henüz emin değildim ama giderek yaklaşıyordum.

Heyecanımın arttığını, nabzımda sürekli bir titreşim olduğunu, onu alt etmem için beni teşvik ettiğini hissettim. Bu doğuştan gelen dürtüyü engellemek, zafere bu kadar yakınken harekete geçmemek zordu.

Av dürtüsü baskın geldiğinde en ufak ayrıntılara bile dikkat kesilir, her şey sınıflandırır, onları eleştirel bir gözle incelerdim.

Leydi B'nin fantezisi bana sağlam bir ipucu vermişti. Onu korkuluğun üzerine yatırmamı istemesinin tesadüf olduğundan bir saniye bile tereddüt etmemiştim. Ve bunun bir tek son görüşmemizde ona kendini hazırlamasını söylediğim için olduğunu düşünmüyordum.

Emin olduğum tek bir şey vardı; eğer sezgilerim doğruysa, artık onu nasıl yakınımda tutacağımı ve ejderha meselesi çözülene kadar ilgisini nasıl taze tutacağımı biliyordum.

Gerçeği öğrendiğinde elbette çok sinirlenecekti ama o zaman her şey için çok geç olacaktı. Adriana'nın arada bir beni tanımlamak için kullandığı başka bir isim daha vardı, Acımasız Zampara.

İlk kez bir şeyi doğru bilmişti; ilk kısmı doğruydu. İblislerimin güvenliğini korumak söz konusu olduğunda krallıktaki en aşağılık, en acımasız adam olabilirdim.

Avım yürüyerek uzaklaşırken kendime bunun geçici olduğunu hatırlattım. Terzi sabah ilk iş siparişleri göndereceğini haber vermişti.

Yarın akşam gece yarısı cevabımı öğrenecektim.

Ve ondan kısa süre sonra, rakibimi bir kez daha ve son kez ağıma düşürmeyi umuyordum.

Sevgili Bayan Çöpçatan,

Geçmişte kötü kararlar verdiğim oldu. Ama şimdi yeni biriyle tanıştım.

Kendime nasıl güvenebilirim?

Skandala bulaşmış ama aşktan ümitli biri.

Güvensiz.

Sevgili Güvensiz,

Bunun zor bir tahmin olduğunu itiraf etmeliyim. Aşka ikinci bir şans verirken kendine güvenmeyi öğrenmek hafif bir zehirlenmeye neden olan tatlıya ikinci bir şans vermeye benzer.

O tatlı büfesinden bir daha bir şey yer miydiniz? Ya da geri kalan günlerinizde midenizi bozacak tatlılardan korkar ve her ne pahasına olursa olsun onlardan kaçar mıydınız?

Bu aptalca bir benzetme olabilir ancak konuyu netleştirmeye yardımcı oluyor. Öfkelenmenize ve tedirgin olmanıza neden olan tek bir tecrübe yüzünden aşktan kaçamazsınız. Tek bir kötü tatlı tüm tatlıların bozulduğu anlamına gelmez.

Prens Gluttony'e bir bakın, âşıklarını gıda zehirlenmesi geçirmek istemelerine neden olan kötü romantik kararlar vermekle meşhur olan prensimize bir bakın. O yine de eş bulmak için başlattığı bu yarışmayla bilmediği sulara korkusuzca dalıyor. Hovarda yöntemlerini değiştiriyor. Ya da öyle olduğunu iddia ediyor. Eğer kraliyet komodinini kucaklama konusunda endişelenmiyorsa, o zaman siz de endişelenmemelisiniz.

Skandallarla kalın, tatlı günahkârlarım.

Sevgiler
Bayan Çöpçatan

YİRMİ İKİ

Adriana

Kiralık arabamız Arnavut kaldırımlı sokaklarda tıngır mıngır giderken araba dişlerimin birbirine çarpmasına neden olacak kadar sallanıyordu ve sırtım yaslanma yerinden birkaç santimetre uzaklaşıp yaklaşıyordu.

Üvey annem bir kraliçe gibi dimdik oturuyor, arabayla ilgili hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu ancak topuklu ayakkabısı elbisesinden belirgin bir şekilde görünüyordu ve arabada savrulmamak için sağlamca yere basıyordu.

Son yazımda prensi bağırsak sorunlarıyla karşılaştırdığım için bir saat boyunca bana sertçe çıkıştıktan sonra, beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Kız kardeşim daha çok eğlenmişti, gülmemek için dudağını ısırıyordu. En azından biri benim çabalarımı takdir etmişti. Sorunlu delikler ve kraliyet tuvaletlerine yapılan atıflar görmezden gelindiğinde, bu oldukça romantik bir tavsiyeydi.

Eden yeni eldivenleriyle boğuşuyor, danteli nazikçe bileklerine doğru çekiyordu. "Sence yarışma nasıl olacak?"

Bana döndüğünde yüz ifadesi ümit ve endişe arasında gidip geliyordu.

Tek omzumu kaldırdım. "Ben gerçekten hiçbir söylenti duymadım. Prensini günahını göz önünde bulundurunca şatafatlı ve abartılı olacağını düşünüyorum."

Bu söyleyebileceğim en hoş şeydi ve tedirginliğini geçirmek için yeterli olacağını umuyordum.

Eden başını sallarken kısmen rahatlamış gibiydi. "Diğer taliplerin nasıl olduklarını merak ediyorum."

Sophie ilgisizce elini salladı. "Enerjini onlara harcama. Prensi nasıl memnun edeceğine odaklan."

Tekrar pencereye döndüm. Oburluk Sarayı'nı çevreleyen uzun parmaklıklar göründü. Yakında hedefimize ulaşacaktık.

Arabamızın üzerinden geçen büyük bir gölge dikkatimi çekti. "Şunu gördünüz mü?"

Sophie ve Eden başlarını salladılar.

"Ne gördün?" diye sordu Eden. "Bir ejderha mı?"

Sesi bu olasılıkla fazla heyecanlanmış gibi çıkmıştı. Sanki onlardan korkmamız gerekmiyormuş gibi.

"Neden bir ejderha olduğunu sandın ki?" diye sorarken, söylentilerin karanlık ağın ötesine yayılıp bir şekilde benim bunu kaçırıp kaçırmadığımı düşündüm.

Eden bana oldukça sıkıcı olduğumu ima eden bir bakış attı. "Prens onları çok sevdiği için? Biz vardığımızda kalesinin üzerinde birinin uçtuğunu görmek oldukça heyecan verici olurdu."

Kardeşim beni alt etmişti. Bu Gluttony'nin dramatik heveslerine uygun olurdu.

Pencereye yaslanıp yukarı bakmaya çalıştım. Pencerenin tepesinde hafif bir çıkıntı vardı ve gökyüzünü görmemi engelliyordu.

"Muhtemelen sadece bir buluttu," dedi Sophie gözlerini devirerek. "Sen hep fazla hayalperesttin. Var olmayan gizemler yaratmaya bir son ver."

Bunun bir buz ejderhası olduğunu ima eden ben değildim. Tartışmak yerine yolculuğun geri kalanı boyunca gökyüzünde tuhaf bir şey olduğuyla ilgili başka işaret aradım ama gölge tekrar hiç belirmedi. Ve aniden durduk.

Oburluk Sarayı'na gelmiştik.

"Unutmayın," dedi Sophie sertçe bir bana bir Eden'a bakarak, "Söz konusu bir taht! Ona göre davranın. *İkiniz de...*"

Oburluk Sarayı'nın mavi ve gümüş rengi üniformasını giyen uşak inmemize yardım ettikten sonra eşyalarımızı almak için uzaklaştı. Terzi fazla mesai yapmış ve tüm yeni kıyafetlerimizi bitirmişti. Birinin önüne yeteri kadar para koyduğunda prensin elde edebileceği şeyler inanılmazdı.

Sophie benim asla taklit etmek istemeyeceğim soylulara özgü bir kibirle başını geriye atmış şatonun geniş taş merdivenlerinden çıkarken, Eden ile birlikte onun peşinden gittik.

"İyi akşamlar Bayan Everhart. Bayan Everhart ve Bayan..." Kâhyanın gözleri bir an için büyüdü. Yıllarca buradaki etkinliklere katıldığım için birbirimizi tanıyorduk. "Bayan Saint Lucent. Bu ne sürpriz."

Jarvis, taliplerden biriyle ne alakam olduğunu sormak istediyse bile, bunu yapmayacak kadar iyi eğitilmişti. Bizi antreye buyur ederken yüzündeki ölçülü tebessüm bir an olsun bile bozulmadı.

"Özel odalarınız güney kanatta. Beni takip ederseniz sizi şimdi oraya götüreceğim."

Dikkatim Axton'ın her zaman oraya koydurduğu masanın durduğu fuayeye kaydı. Misafirler burada birbirlerini yer ve her türlü günah dolu manzarayı canlandırırdı ama masa şimdi yoktu ve yerine çiçeklerle dolu devasa bir vazo koyulmuştu.

Resmî ortam yüzünden dikkatim dağıldı, kardeşim ve üvey annemin şimdiden odanın diğer ucundaki varaklı merdivenleri çıktıklarını fark edince küfrettim.

Olay çıkarmak istemediğimden eteklerimi topladım ve telaşla ilerleyerek kimse kaybolduğumu fark etmeden önce onlara yetişmeye çalıştım.

Asıl beklemediğim şey sağımdaki kapının aniden açılması ve prensin bu kadar hızlı dışarı çıkmasıydı. En berbat şekilde çarpıştık.

Ben onun sert göğsüne çarpıp sektikten sonra geriye sendeledim ve lanet olası prens de benimle birlikte tökezledi ancak beni son anda havaya kaldırınca düşüşüm onun vücuduyla hafiflemiş oldu.

Bir saniye kadar öyle kaldım, böyle bir ceza almak için kaderimde kadim tanrılardan herhangi birini kızdıracak bir şey yazıp yazmadığımı anımsamaya çalıştım. Neyse ki bu sadece kötü şans ve berbat bir zamanlamaydı.

Kendimi toparlayıp oturma pozisyonuna gelirken ellerim istemsizce prensin karın kaslarına doğru kaydı ve dokunuşumla gerilen kaslarını fark ettim.

Yerin yarılıp beni yutmasının mümkün olup olmadığını düşündüm. Herhangi başka bir şey Axton'la bu kadar münasebetsiz bir şekilde karşılaşmaktan daha iyi olabilirdi. Onu resmen okşamıştım.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama ellerini kaldırdı ve kalçalarımı tutup olduğum yerde kalmama neden oldu.

Ona sinirli sinirli baktım.

"Affedersiniz Majesteleri. Olay çıkarıyorsunuz."

Yüzünde bir meydan okuma belirdi. "Aklıma bir skandal yaratmak için çok daha verimli yöntemler geliyor."

Ben daha nasıl yasadışı bir şey kullandığını sormama fırsat vermeden kalçalarını hafif yukarı kaldırdı ve tutuşunu hiç gevşetmedi. Beni şaşırtarak sessiz bırakmayı planladıysa, bu işe yaramıştı.

Birden mevzunun ne olduğunu anladım. Beni orada bir olay yaratmak için tutmuyordu; beni bir olaydan kaçmak için kullanıyordu. Aniden sustum.

Birden fazla nedenden ötürü tehlikeli bir hâldeydik ama beni endişelendiren tek şey kız kardeşimin övgüyle bahsettiği prensin benim için taş kadar sertleştiğini bilse nasıl hissedeceğiydi. Prensin çapkın davranışlarını bir gecede değiştiremeyeceğini biliyordum.

Prensin *durumuna* dikkat çekmek yerine ben de ona baktım ve bunun ikimizin arasında kalacağına, savaşımızda geçici ateşkes olacağına dair sessiz bir yemin ettim. Ama bu ona pahalıya patlayacaktı.

Konuşmadan önce bir gerginlik oldu.

"Siz neden buradasınız Bayan Saint Lucent?"

Ona ciddi bir ifadeyle baktım. "Eğer beni bırakırsanız memnuniyetle söylerim."

Gözlerinde karanlık bir ışık belirdi. "Böyleyken çok daha hoş olduğunuzu fark ettim."

Bu noktaya kadar üvey annemin, kız kardeşimin, kâhyanın ve merdivenlerden inmekte olan en az bir talibin daha dikkatini çekmiştik.

Hepsi sanki bir büyü yapılmış ve hareket edemiyorlarmış gibi donakalmışlardı. Nedenini anlamıştım. Fuayesinin ortasında prensin üzerine at biner gibi oturmuştum, elleri eteklerimin arasında kaybolmuştu.

Onların görüş açısından muhtemelen ateşli bir an yaşıyor gibi görünüyorduk.

Ancak yakından bakınca, prensin çenesindeki gerginlik öfkelendiğini gösteriyordu. Elleriyle beni boğmamak için başka bir şey tutuyormuş gibiydi.

Girişler söz konusu olduğunda bu kız kardeşim için bir felaketti. En azından prensin pantolonundaki sertlik azalmıştı. *Bunun* ne anlama geldiğini sadece tanrılar bilebilirdi. Bana karşı kesinlikle hiçbir sevgi

beslemiyordu. Belki de bir ofiste kilitli kalmış, haftalar önce hayal ettiğim gibi tek zekice hareketini yaparken kendini okşuyordu. Bu düşünce *neredeyse* beni gülümsetmişti.

"Kardeşim Eden Everhart. Taliplerinizden birisi. Şimdi beni kaldır seni iblis."

Beni sanki yanmış gibi bıraktı.

Ancak ayağa kalkmıştım, eteklerimi düzeltirken büyük eliyle kolumu tuttu.

Seyircilerimize toy bir gülümsemeyle bakarken neredeyse herkesin yüzü kızardı.

"Bize biraz izin verirseniz sevinirim. Jarvis, Bayan Everhart ve annesini lütfen odalarına götür. Bayan Saint Lucent de birazdan gelecek."

Prens hiç kimseye cevap verme fırsatı tanımadı.

Eden'a özür dolu bir ifadeyle baktım ve tam tersi yöne gitmeden önce eldivenli elini ağzına götürüp gülümsemesini sakladığını fark ettim. Axton saniyeler içinde bizi kendi çalışma odasına sokmuş, kapıyı hızla çarparak bunun hoş bir sohbet olmayacağını belli etmişti.

Tek bir kelime söylemek istemediğimden ağzımı hiç açmadım. Bu durumu daha da kötüleştirirdi.

Arkası yüksek bir sandalyeyi işaret etti. "Otur."

"Sonra yan da döneyim mi?"

Elimi hemen ağzıma götürdüm. Ama çok geçti. İblisi serbest bırakmıştım. Axton aniden bana doğru hamle yaptığında yüzüme bakarken yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Beni *kışkırtma*. Her emrime uyman için sana ağza alınmayacak şeyler yapabilirim."

Bir Günah Prensi olarak isterse başkalarının davranışlarını etkileyebilme yeteneğine sahipti. Bu gücü kullandığını hiç görmemiştim ama yüzüne yansıyan duygu ne kadar ciddi olduğunu tekrar düşünmeme neden oldu.

Hızla geri çekilip daha önce gösterdiği yere oturdum.

Otururken üstüme yürüyüp kollarını sandalyenin kolçaklarına koydu. Artık altınkahverengi gözlerindeki yeşil haleleri görebileceğim kadar yakında duruyordu.

Ağzım birden kupkuru olunca dudaklarımı ıslattım.

Dilimi takip ederken gözbebekleri tıpkı avını takip eden bir avcınınkiler gibi büyüdü. Yaklaştı ve ürkütücü bir an için beni öpeceğini sandım.

Zor yutkunurken nefesimi sakinleştirmeye çalışıyor nabzıma hızlanmamasını emrediyordum.

Axton bu hain işaretleri okuyacak kadar yetenekliydi. Dikkatini tekrar bana verip her hareketimi incelerken, bu hevesin bedelini gayet iyi bilmesine rağmen sanki dudaklarımın tadına bakmak istiyormuş gibi giderek daha da yaklaşıyordu. Nefesi nefesime karışana kadar yaklaştı.

"*Benden uzak durun* cümlesinin hangi kısmını anlamakta zorlanıyorsunuz Bayan Saint Lucent?"

Üzerime çöken çılgınlık birden kayboldu.

Başımın belası olduğunu hatırlayınca dişlerimi sıktım. Fuayede her ne olduysa nedeni geçici olarak muhakeme duygumuzu kaybetmemize neden olan düşüştü.

"Bunu yapmayı her şeyden çok ben de isterim." Ben de ona sert bir bakış attım. "Ancak kız kardeşimi seçtiğiniz için seçeneklerim sınırlı."

"Onun lanet olası ismini çekilişe kim koydu?"

Bu sözleriyle öfkemi körükledi.

Onu sertçe göğsünden iterken canımın acıdığını belli etmedim. Demir bir heykele vursam daha iyiydi. Sırıtarak bana baktı.

"Ailem hakkında böyle konuşmayın."

"Bunun şatoma sızmak ve casusluk yapmak için sizin tasarladığınız şeytani bir plan olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ailenize karşı büyük bir saygı duyduğumu belirtmek isterim."

Şatosuna sızmak ve casusluk yapmaktan ibaret şeytani planı kardeşim seçildikten *sonra* yapmıştım. Bu tam da benim paylaşmamdan büyük keyif alacağı suçlayıcı bir bilgiydi.

Aşağıya baktım ve en sevdiği yerlerinin dizimi aniden yukarı kaldırırsam tam denk geleceğini noktada olduğunu fark ettim. Kaslar bazen spazm *geçirebilirdi.* Eğer dizimle ona vurursam, bundan kurtulmak için kesinlikle haklı bir nedenim olurdu.

Biraz daha yaklaştığında bakışları meydan okumayla doluydu.

"Yapın ama söz veriyorum sizi dizimin üzerine yatırırım Bayan Saint Lucent. Gerçi bu dün de sizin için pek caydırıcı olmamıştı, öyle değil mi?"

Ellerimi yumruk yaptım, bu kışkırtmayı ve içimde harlanan alev korunu görmezden geldim. "Burada ona destek olmamı istediği için kardeşimi cezalandırmayın."

Bir eş bulma avını hatırlatınca prens sonunda doğruldu ama geri adım atmadı.

"Eğer bana sorun çıkarırsanız, kız kardeşinizi yarışmadan elerim. Yeterince anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Gündüzleri pek burada olmayı planlamıyorum, eğer becerebilirsem geceleri de. Çalışmam gerekiyor."

"Güzel." Geri adım attı. "Sizi ne kadar az görürsem o kadar iyi."

YİRMİ ÜÇ

Trens Gluttony

"O bakış da neyin nesi?" diye sordu Val, savaş odası kulesine girerken gözlerini kısarak.

Kaşlarımı masum bir şekilde kaldırdım. "Hangi bakış?"

"Bir avı kazanmak üzere olduğunuzdaki yüz ifadesi. Ya da plan yaparken."

Omuz silktim. "Peki ya o karanlık keyiflerden herhangi birini düşünmediğimde ne anlama geliyor?"

Alimlerimin getirdikleri yeni dosyaları karıştırmadan önce tek söylediği "Hmm..." oldu. Ben çoktan dosyaların üzerinden geçmiştim ve ejderhaların durumunun temelinde yatan nedeni ortaya çıkarmaya yarayacak yeni bir şey yoktu. Saate baktım. Neredeyse alacakaranlık oluyordu. Bu gece, eğer uyanırsa Sil'e vampir zehrini verecek ve krallıktaki her günahkâr adına işe yaraması için dua edecektim.

Dosyaları kenara fırlatırken Val dudaklarını büzdü.

Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk, o yüzden benim cevabımı yüzüme göre değerlendirmezdi. Şu anki görevine gelmeden önce benim en iyi avcılarımdan biriydi.

Merhametsiz Arazi'nin hemen güneyindeki ufak bir köyün surlarında büyümüştü ve çocukken vaktinin neredeyse tamamını ormanda ejderhaları kovalayarak geçirmişti. Val de tıpkı benim gibi macera için yaşıyordu ama yaklaşımında çok daha zekiydi.

Adriana'yı bana bağlamakla ilgili planımdan kumandanıma henüz bahsetmemiştim. Ve yıllar boyunca bana defalarca gazeteciyi bağlamamı,

sürgün etmemi ya da Adriana Saint Lucent ile kamuoyunda tartışmayı bırakmamı tavsiye etmesine rağmen planımı paylaşmakta tereddüt ettim.

Bu sabah belalımla yaşadığımız gösterişli karşılaşmayı tekrar düşündüm.

Bu *kazamızdan* kayda değer birkaç şey öğrenmiştim. Casuslarım bana Adriana'nın kiralık bir arabayla evinden çıktığını ve Günah Sarayı'ma geldiğini bildirmişlerdi.

Merakla salonda beklemiş ve gölgelerin arasında aracın durmasını beklemiştim. Tüm gözler Adriana'nın üzerindeydi, her hareketini takip ediyor ve bu yüzden onun kiminle geldiğine dikkat etmiyorlardı.

Gelişi özellikle arabadan onunla birlikte kimin indiğini gördüğümde beklenmedik bir keyif vermişti. Bazen Kader kurnaz bir pislik olabiliyordu. Ona bir içki borçluydum.

Bana Yedi Günah'taki gizli âşığımla, onu fiziksel olarak karşılaştırmam için harika bir fırsat sunacağını bilerek bir karşılaşma ayarlamıştım.

Büyü bazen hoş bir illüzyona neden olabiliyordu ama boy ve beden gibi temel gerçekler değişmezdi. Ellerini vücudumda gezdirdiğinde, tüm o sessiz baştan çıkarma ve hafif aralık gözleriyle görevimden şaşmış, rüyalarımdaki anıların etkisine girmiştim.

Benden herkesten çok nefret eden kadın şimdiye kadar iki kez tahrik olmuştu. Onun düşmanlığı da göstermelik değildi. Bu duyguyu birden fazla kez hissetmiştim. Ama heyecan da oradaydı. Beni fiziksel olarak arzuluyordu ve bundan nefret ediyordu.

Eğer etrafta kimse olmasaydı ellerimi yavaşça gezdirip, kalçalarını öne doğru çekebilir, sürtünme olmasını bekleyip beklemediğini görebilirdim.

Ya da biraz daha yaklaşıp o güzel elleriyle tam tersine boğazıma yapışıp yapışmayacağına bakardım.

O leziz hovardalığa izin verebileceğim tek bir durum vardı ve buna o da dahildi. Görüntü bozulmadan önce kafamdan silip attım.

Anladığım kadarıyla, bu çekimi kendi lehime kullanabilirdim. Onun dikkatini hâlâ cazibemle dağıtmam mümkün olabilirdi. Yine de bundan şüpheliydim ve bu yüzden aklıma başka bir fikir gelmişti. Yarışmanın tüm parçalarını toparlamak, Sil'e zehri vermek ve Yedi Günah'a gitmek için hevesliydim. Bu gece, en az bir alanda galip gelecektim.

"Dikkatli olman gerekiyor," dedi Val beni sessiz planlarımdan çekip çıkararak.

"Hangi konuda?"

"Muhabirle kafanda her ne planlıyorsan o konuda. Küçük çarpışma kazanızı duydum."

"Kazalar olur, biz prenslerin bile başına gelebilir."

Başını salladı. "Artık burada yaşayan yedi aday var. Dikkatini başka biriyle, özellikle de nefret ettiğin bir gazeteciyle paylaşmak istemeyeceklerdir."

"Nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili söyleyeceğin başka bilgece sözler var mı?"

"Krallığın şu anda sana karşı durmasını istemezsin. Ona ne kadar ilgi gösterdiğini, dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu ben fark ettiysem başkaları da fark edecektir."

İçerisi duyduğum rahatsızlıkla buz kesti. Buraya halkın önündeki imajım konusunda tavsiye almak ya da planımdan saptırılmak için gelmemiştim.

"Senin görevin kumandanım, yarışmanın sorunsuz gerçekleştiğinden emin olmak. Benim işim gündüzleri görevimi yapmak ve geceleri küçük sorunumuzu çözmek. Arada ne planladığım kimseyi ilgilendirmez. Savaş stratejisinin temelinde ne olduğunu söylediklerini hatırlatmama gerek var mi?"

Kollarını göğsünde birleştirdiğinde duruşundan gerginliği belli oluyordu.

"Düşmanları yakın tut Val. Bir saniye için bile olsa Adriana'nın benim için kim olduğunu tam olarak bildiğini düşünme." Gözlerimi kıstım, çenem kendi sinirimin gücünü bastırmaya çalışmaktan kasılmıştı. "Bu on yıldır değişmedi. Şu anda onu görebileceğim bir yerde tutmam gerekiyor. Ve bunun nasıl göründüğü umurumda değil. Eğer şüphelenmeye başlayan birileri olduğunu düşünürsen, her türlü söylentinin ortadan kaldırılmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet Majesteleri."

"Güzel."

Merhametsiz Arazi'den getirdiği en son haberi inceledim, ruh hâlim oldukça bozulmuştu. "Ejderhaların eşlerine karşı gelebilecekleri doğru mu?"

Derin bir iç çekti. "Avcılar yuvalarda kan gördüklerini, çiftleşen çiftlerin arasında kavgalar olduğunu bildirdiler. Henüz somut bir şey yok ancak durumu yakından gözetliyoruz."

Bir elimi saçlarıma götürdüm.

Durumun giderek daha da kötüleşmeyeceğini düşündüğüm her an tam tersi oluyordu.

Val gitmek üzereyken kapının eşiğinde durdu. "Majesteleri?"

Dönüp ona baktım. "Ne oldu?"

"Gerçeği görmezden geldiğinizde, çenenizi sıkmadan hemen önce gözlerinizi kısıyorsunuz. Başka birinin bunu fark etmemesi için bunu dikkate almanız gerekebilir."

"Yalan söylemem imkânsız. Bunu biliyorsun."

Bana hüzünlü bir şekilde baktı. "Emin misiniz?"

Açıklamasını istemeden önce arkasını döndü ve odadan çıkıp beni bu tuhaf konuşmamızı düşünmek zorunda bıraktı.

Suçluluğun durumumuzun gerginliğinden kaynaklandığını düşündüm ve zindana indim.

❁ ❁ ❁

Silvanus hücresine girince kıpırdandı ve bu günlerdir gösterdiği tek hareket emaresiydi.

Samanların üzerinde yattığı yere doğru yürürken göğsüm birden ümitle doldu. Oraya tünemişti ve bu hareketli olduğu, vücudunu hareket ettirebilecek kadar bilinçli olduğunun başka bir göstergesiydi.

"Sil?"

Yan tarafı bir sonraki nefesiyle kalktı, sesimi duyunca biraz daha hızlı hareketlendi.

Var olan tüm kötü tanrılara şükrettim.

Yanında diz çöktüm, cebimden vampir zehrini çıkardım.

Karşılama yemeğinde görünmeden önce sadece birkaç saatim vardı. Şimdi ejderhanın sonunda konuşmaya boyun eğip eğmeyeceğini görmek için en iyi zamandı.

Bir dakika bile kaybetmedim. Dikkatlice dudaklarını geriye çektim ve minik şişeyi ağzına boşaltıp, görkemli ejderha sonunda hareketlenince iki elimle sımsıkı tuttum.

Silvanus öne doğru atılıp dizlerinin üzerinde sendeleyerek ayağa kalktığında beni neredeyse yere deviriyordu. Boğazının hareketlendiğini görene kadar ayaklarımı on metre kadar hava tutunup kaldım. Şişenin tamamını yutmuştu.

Doğrudan gözlerine bakabilmek için kendime yeterince yer açmak amacıyla geriye sıçradım.

Gözleri onu en son uyanık gördüğümdeki gibi kırmızı ve boştu. Yas tutacak vaktim yoktu.

"Silvanus. Bana son üç ay içinde cadılarla herhangi bir şekilde buluşup buluşmadığını söyle."

Gözbebekleri küçüldü, ağzını esner gibi kocaman açtı. Hücreye buz gibi bir ateş püskürttü, taşları kalın bir buz tabakasıyla kapladı. Önünden çekilerek yere indim.

Birden düşüncelerini duydum.

Hançerimi tutarken tüylerim diken diken oldu.

Öldür, öldür, öldür, öldür, öldür.

Düşman.

Öldür.

"Silvanus. Kim olduğunu biliyor musun?"

Buz ejderhasının tiz savaş çığlığı aldığım tek cevaptı.

Öldür, öldür, öldür, öldür, öldür.

"Silvanus. *Dur.*"

Bu sefer, boyun eğmesi için Cehennem Prensi gücünü kullanmıştım.

Ejderhanın çılgın haykırışı kesildi.

Biraz daha yaklaştığımda, bir sonraki sözleri için hazır beklerken nabzım çılgınca atıyordu.

Odayı titreten bir kükremeyle ileri atıldı ve yere yığıldı. Hemen yanına koştum; nefesim neredeyse kesilmiş gibiydi.

Biraz daha bekledim. Silvanus kıpırdamadı.

Yine kendinden geçmişti.

Yan tarafının sonunda kesik nefeslerle inip kalktığını gördüm. Tanrılara şükür yaşıyordu ama zehrin tamamını kullanmıştım.

"Silvanus?" Yavaşça elimi buz gibi olan gövdesinde gezdirdim. Herhangi bir kas kasılması, beni duyduğunu gösteren herhangi bir hareket yoktu.

Diz çöktüğüm yerden kalktım ve adımlamaya başladım. Ejderha o bilinçsiz hâlinde kalmaya devam etti.

"Siktir!"

Buz kaplı duvarı tekmelerken, bacağıma yayılan acıyı görmezden geldim.

Ejderhaları neyin hasta ettiğini bulmaya şimdi de daha öncekinden yakın değildim. Sil'in kötüleşen durumunun yarasından mı yoksa sürüsünden ayrı kalmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Savaştıktan sonra asla tam olarak toparlayamamıştı ve hiç toparlayacak mı diye merak ediyordum.

Ellerimi saçlarıma götürdüm, büyüttüğüm ve çok sevdiğim ejderhaya son bir kez daha baktım. Ardından küfrederek lanet olası karşılama yemeğine doğru yürürken, bir yandan şüphe çekmeden bu geceyi atlatmama yardım etmesi için herhangi bir tanrıya dua ettim.

YİRMİ DÖRT

Adriana

Eşlik edilerek odama gittiğimde Sophie sinirden kuduruyordu.

"Gördün mü?" diye bağırdı kâhya kapıyı kapattığı anda. "Ayaklı bir skandal! Prensin kardeş olduğunuzu görmezden geleceğini umalım. Daha kötü olamazdı."

Gerçek talipleri şatoya gelirken prensin karısı olmak için yarışmayan birinden bu kadar tahrik olduğunu duysa, bu daha kötü olabilirdi.

Bu yüzden sırrı kendime sakladım. Nedeni prensi korumak değil, sadece ezeli düşmanımla bir ömür geçirmesi söz konusu olursa kardeşimin hayallerini yıkmamaktı. "Eden için ne kadar utanç verici olacağını düşünsene. Kardeşi prensi ezip geçen bir talip olarak anılmak. Senin aklından ne geçiyordu?"

İrade savaşlarından bitkin düşmüş bir hâlde en yakın kanepenin kenarına tünedim.

"Prensle çarpışmayı planlamadım," dedim. "Bir kazaydı."

Eden yanıma oturdu. "Biliyorum. Çok sinirlendi mi?"

Prensin yüz hatlarındaki şaşkınlık ve dehşet dolu bakışı gözümde canlandırdım. Bu sadece çarpışmamızın ondaki fiziksel tepkisinden kaynaklanmış olabilirdi.

"Hayır çok sinirlenmedi. Daha çok şaşırdığını düşünüyorum."

Sophie gösterişli oturma odamızdaki büfeden kendine bir içki koydu. İçeri ilk girdiğimde odamızın detaylarına pek dikkat etmemiştim ve her şey kelimenin her anlamında daha fazlanın daha fazlası olduğunu düşünen bir prensten beklediğim gibiydi.

Kanepeler ve şezlongu andıran koltuklar ve masalar, ipek döşemeli duvarlar, kabarık dokuma halılar. Bir krallıkta var olduğunu düşündüğümden daha fazla süs yastığı neredeyse her oturma alanını kaplıyordu.

Kitaplar ve incik boncuklarla dolu kitap rafları, bilinen ve bilinenin dışında her türlü içkiyle dolu varaklı bir büfe. Ayrıca, sonsuz yürüyüşümüz sırasında Jarvis'in bana söylediğine göre her birimizin oturma alanının dışında yer alan kendi yatak odamız ve banyomuz vardı.

Hemen oradan kaçmak istedim.

"Bundan sonra," dedi Sophie, "Ne pahasına olursa olsun prensten uzak duracaksın. Etkinliklere katılmak, koridorlarda karşılaşmak yok. Sana duyduğu nefretin Eden'ın kalbini kazanma şansını etkilemesini istemeyiz. Sırf seninle olan talihsiz ilişkisi yüzünden kardeşini eve göndermemesi bir mucize olur. Anlatabildim mi?"

"Oldukça net," dedim tekrar saate bakarak.

Neyse ki Sophie tam konuşacağı sırada kapı çaldı.

Bir hizmetkâr Eden'a Oburluk Sarayı'nın kraliyet mührü olan bir zarf getirdi ve çıktı. Kardeşim mektubu okuduktan sonra *harika haberleri* verirken yerinde zıplıyordu.

"Her talip ve ailesi bu gece Majestelerine eşlik etmek üzere davet ediliyor. Bir hoş geldin yemeği veriyormuş!"

"Korkarım ben gelmeyeceğim," dedim bir elimi başıma götürerek. "Sanırım migrenim tutacak."

Sophie memnun bir ifadeyle bana baktı ancak daha kendi odama gidemeden üzerinde adım yazılı bir elbise kutusu geldi. Pakete bir not iliştirilmişti.

Dişlerimi o kadar sıkmıştım ki, kırılacak sandım. Bu geceki etkinliğe ben de katılıyor gibi görünüyordum. Majesteleri *ısrar etmişti.*

Sophie notu elimden çekip aldı sonra buruşturdu. Gözlerinin seğirdiğine yemin edebilirdim.

Eden'ın meraklı bakışları yüzünden açıklama yaptı. "Ablan da bize katılacak. Prensin emri üzerine."

Kardeşim olayların gidişatından memnun bir şekilde çığlık attı; Sophie bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. Ve o anda Nyx'in tavsiyesini dinleyip Kayan Adalar'daki olmayan kuzenlerimi ziyarete gitmiş olmayı diledim.

Neyse ki kardeşim pek zarif olmayan girişimden çok huzursuz olmamış gibiydi ve eğer öyle hissettiyse de prens bu *cömert* davetiyle onun keyfini yerine getirmişti.

"Hadi bakalım. Gidip hazırlanın," dedi Sophie gergince. "Hepimizin elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekiyor."

Odamın kapısını aralık bırakıp Eden'ın yeni elbiselerle, ona tahsis edilen nedimesi ve kullanması için verilmiş mücevherlerin sayısıyla ilgili konuşmalarını dinledim.

Kardeşimin böyle güzel şeyleri umursadığından hiç haberim yoktu ama aynı zamanda daha önce hiç böyle bir fırsatı da olmamıştı. Hepimize bakmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım ancak bu sadece sofraya yemek getirebilmekten ibaret olmuştu. Eden'ın keyifli hissedebileceği bir şey olduğu için mutluydum.

Bu neşesinin nedeni Axton olsa bile.

Çarpışmamız aklıma gelince tekrar dişlerimi gıcırdattım.

Bir hoş geldin yemeğine katılmak, yapmak istediğim en son şeydi ancak ne kadar çabuk giyinirsem, o kadar çabuk kaçabilir ve Yedi Günah'ta yabancımla buluşabilirdim.

Kapıyı sıkıca kapattım ve gösterişli yatak odasına göz gezdirdim.

İpek döşemeli duvarlar, yumuşak halılar ve varaklı mobilyalar odadaki alanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Ayrıca bir duvara yaslanmış bir boy aynası ve birinin elbiselerimi dizdiği ayaklı bir askılık vardı.

Bir kanepenin üzerine terziden gelen kutular düzgünce yerleştirilmişti. Daha önce paketlerden birini açmıştım. Üvey annemin ısrarı yüzünden şu anda bu yolculuk elbisesini giyiyordum. Yeni gardırobumu merak ettiğim için kutuların geri kalanını açarken usta işçiliğe hayran kaldım.

Terzinin seçtiği kumaşların hepsi ten rengime uygundu ve daha önce hiç giymediğim renklere sahiptiler. Tasarımlar hiç şatafatlı değildi ve terzinin dikiş konusundaki becerisi bunları giyen kişinin gerçekten bir mücevher gibi hissetmesine neden olacak sadelikteydi.

Bir elbiseyi üzerime tutup aynaya bakınca, gözlerimin nasıl parladığını gördüm.

Muhtemelen en göz alıcı parça pelerindi çünkü kumaşı bana bir ejderhanın derisini anımsatmıştı. Bembeyazdı ama pul gibi kıvrılmış soluk mavi ve gümüş rengi şeritler hâlinde kesilmişlerdi.

Kumaşı daha önce hiç görmediğim bir materyaldendi. Tam olarak kaşmir olmasa da o tür bir şeydi. Yumuşak ama kalındı ve bir anda üzerime geçirmek istedim.

En soğuk havalarda bile beni sıcak tutardı ve yumuşaklığı insanda okşama hissi uyandırıyordu. Pelerini kenara koydum ve içinde ne olduğundan korkarak yeni gelen paketi açtım.

Parlak elbiseyi paketinden çıkarırken incecik buz mavisi eteklikleri yere döküldü, üzerine işlenmiş yanardöner taşlar alt kısımda ışığı yansıttı.

Bir an için nefesim kesildi.

Daha önce yanılmıştım. *Bu* şimdiye kadar gördüğüm en harika şeydi.

Elbisenin renginin doğal saç rengime bu kadar yakın olduğu ve yanardöner taşların "buz kraliçesi" kostümümü anımsattığı da gözümden kaçmamıştı.

Şüphe birden içime işledi. Acaba prens bir şekilde benim bu günah kulübüne gittiğim öğrenmiş ve beni sırrını saklamakla ya da onun benim sırrımı saklamasıyla tehdit mi ediyordu? Yoksa bu sadece evimiz dediğimiz bu göz kamaştıran kış diyarına bir atıf mıydı?

Belki de bir şeyleri fazla irdeliyordum. Sadece bir elbise de olabilirdi.

Sertçe çalan kapıyla gözüm tekrar saate kaydı. Zamanında yetişeceksem acele etmem gerekiyordu. Sophie'nin sinirli yüzünü görmeyi bekleyerek kapıyı açtım ama yatak odamın önünde karşımda duran kişi beni çok şaşırttı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum arkadaşımı kucaklayarak.

Ryleigh bana şaşkın şaşkın baktı. "Sana sürpriz yapıyorum. Ve çalışıyorum. Prens taliplerle tanışmaları için bir grup gazeteci seçerek buraya davet etti."

Ağır ağır akıl süzgecimden geçen bir fikir oluştu. Gülümsememi sakladım.

Bu gece o kadar da kötü olmayacaktı. Bayan Çöpçatan da katılacak ve bir sonraki makalemde müstehcen her ayrıntıyı paylaşmış olacaktı.

Ryleigh'nin arkasından giren tanıdık adamın bakışları beni görünce daha da sertleşti.

"Süvari de getirdim." Ryleigh eski sevgilisini ima etti. "Bu gece davet edildiğini duydum ve yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Prensin hatalarından pişmanlık duymasını sağlamak için."

Arkadaşıma hafif gülümsedim. Bu akşam yemeğine katılmaktan, sessizce öylece oturmaktan ve Axton'ın başka birinin kalbini kırmasını izlemekten ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. O muhtemelen kardeşimin kalbi olacaktı.

"Pekâlâ," dedi Carlo havayı koklayarak. "Yapacak çok işimiz ve az zamanımız olduğunu görüyorum. Otur."

Önündeki ufak kadife minderli tabureyi işaret etti.

Söylediğini yaptım ve Carlo saniyeler içinde tüm yeteneğini konuşturdu. Yüzümün önünden birkaç kez geçen fırçalar gözlerim, yanaklarım ve dudaklarıma dokundu.

Ben de arkama yaslandım ve sihrini göstermesini bekledim.

Sadece birkaç dakika geçmiş kadar kısa bir sürede dilini şaklattı. "İşte bu kadar. Bir mucize gerçekleştirdim. Ve sonunda doğal güzelliğini kullanabildik."

Parmaklarını şaklattı ve fark etmediğim bir yardımcı makyaj malzemeleri ve fırçaları toparladıktan sonra girdikleri gibi hızlı bir şekilde odadan çıktılar.

Etkilenmiş miydim yoksa dehşete mi düşmüştüm bilmiyordum.

"Carlo kesinlikle bir fenomen," dedim yavaşça saçıma dokunarak. "Nasıl görünüyorum?"

Bakmak için aynaya yürüdüm ama Ryleigh başını salladı.

"Daha değil. Giyindikten sonra bak." Ryleigh bana bir kez daha memnuniyetle bakıp elbiseyi havada tuttu. "Böyle bir şeyin ne kadara mal olduğunu hayal edemiyorum."

"Muhtemelen merak etmemek en iyisi."

Ryleigh kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. Aramızda tuhaf bir an yaşandı. Muhtemelen arkadaşlığımız süresince bu ilk kez oluyordu. Gerilimin neden kaynaklandığını bilmiyordum ancak Ryleigh'nin de hissettiğinin farkındaydım.

Sessiz kalması için ona para vermiş olmama rağmen Carlo, Yedi Günah'a gitmeden önce ona uğradığımı Ryleigh'e söylemiş olabilirdi. Belki de Ryleigh bunu neden onunla paylaşmadığımı merak etmiş ve bana katılması için onu çağırmamama kırılmıştı.

Suçluluk içimi kemiriyordu ama özellikle şimdi yabancım hakkında konuşmak istemiyordum.

"Acaba prens bu gece için herkese kıyafet gönderiyor mu?" diye sordu garip bir ses tonuyla.

"Bence sadece Eden'a ve gıyaben de bize. Talibinin günahını yansıtmasını istiyor. Axton'ın gösterişe ne kadar meraklı olduğunu bilirsin. Eden'ın elbisesinin yanında bunun sönük kalacağından eminim."

Ryleigh bir süre daha elbiseye bakıp parmaklarını taşların üzerinde gezdirdi. "Öyle diyorsan öyledir."

Elbisenin kolları hepsi farklı aralıklarla ustaca sarkan, taşlı kanatları anımsatan düzinelerce pırlanta ipten yapılmıştı. Karşılaştırınca üst kısmı da abartısız değildi, eteklerdekiyle aynı şeffaf kumaş hemen omuzlarda birleşiyor hem önde hem de arkada aynı derinlikte bir V şekli oluşturuyordu. Aşırı derecede derin bir dekolte değildi ama zevkli ve kışkırtıcıydı.

On binlerce sikke değerinde olmalıydı. Şimdiye kadar *Karanlık Gazete*'de kazandığım yıllık maaşımdan daha pahalıydı. Yemekte kazara üzerime bir şey dökmemeyi umuyordum.

Pahalı elbisenin zarar görmesi haricinde de zaten gergindim. Bu paranın topluma daha faydalı bir şekilde harcanabileceğini düşünüp duruyordum.

Orada mücevherlerle bezenmiş bir hâlde dururken, yıllar önce beni kötü hissettiren o asilzadeler kadar havai görünmekten korkuyordum. Kardeşimin mutluluk şansını berbat etmeden sonraki birkaç saat boyunca Axton'ın etrafında çenemi nasıl tutacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Sonrasında içeri bir hizmetçi girdi ve elbiseyi giymeme yardım etti, birkaç dakika titizlikle beni inceleyip askılarımı düzelttikten sonra dönüp aynada kendime baktım. Dudaklarım daha dolgun, kirpiklerim biraz daha uzundu. Tüm yüz hatlarım Carlo'nun marifetli elleriyle birden büyümüştü.

Ryleigh hafif bir ıslık çaldı. "Şahane. Seni kendine saklamadığı için pişman olacak Ad."

"O, on yıl önceydi ve olmadığı için benim kadar rahatlamış hissettiğinden eminim."

Ama ben bu geceki açılış etkinliğine katılmak zorunda olduğum için biraz daha iyi *hissediyordum.*

Axton günahını beslemek ve yedi kadına kur yapmak için hazırlanıyor olabilirdi ama ben masada bıraktığı kuruyan bir çiçek gibi görünmeyecektim. Ben bile kendimi zor tanımıştım.

Saçlarım uzun, gevşek dalgalar hâlinde arkadan dökülüyor, her hareket ettiğimde açıkta kalan kürek kemiklerime değiyorlardı. Saçım elmaslarla bezenmiş küçük bir saç tokası ile tepeden geriye doğru tutturulmuştu, ince boynumun görünmesi sağlanmıştı.

Bir peri prensesine benziyordum.

Birden avuçlarım terledi. "Bir akşam yemeği için biraz abartı değil mi?"

"Hayır değil. Axton'ın senin için bunu neden seçtiğini çok iyi anlıyorum."

"Eden'ın itibarı için seçti," diye hatırlattım. "Kazanması hâlinde onu şımarık bir prenses ve ailesini de kraliyet unvanına layık bir aile gibi göstermeyi umuyor."

"İstediğini söyle ama o elbise senin için dikilmiş Adriana. Her anlamda seni yansıtıyor. Rengi, Yedi Günah'taki kostümüne de benziyor."

Birden yıldırım düşmüş gibi hissettim ve anın büyüsü bozuldu.

"Tesadüf olduğuna eminim."

Ryleigh elbiseyi baştan aşağı süzdü.

"Aslında Yedi Günah'taki kostümün gibi değil. Seni bir kılıca benzetmiş. Güzel ama ölümcül. İnsanlar kesinlikle senden bahsedecekler."

Ateşim olduğunu ve Yedi Günah'a gitmeden önce kaçmanın bir yolunu bulup burada saklanmamı sağlayacak bir yalan bulamadan Ryleigh beni kapıya döndürdü.

Tekrar kendime bakınca tepeden tırnağa yayılan bir tedirginlik hissettim.

Eğer Axton beni silaha dönüştürmek istiyorsa, o zaman bir savaş beklentisi içinde olmalıydı. Ama soru hâlâ aynıydı: savaş ikimizin arasında mıydı yoksa yeni bir saldırı mı başlamak üzereydi?

"Dedikodulara hazır mısın?" diye sordu Ryleigh sinsi bir gülümsemeyle.

Normalde dedikodu *bizdik.*

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Göreceğiz."

❁ ❁ ❁

Akşam yemeğinin şatafatlı olmaması gerekiyordu. Gelecek hafta kutlamalar başlamadan önce sadece yedi talip ve aileleri için basit bir yemek olacaktı.

Axton omzuna vurup kulağına fısıldasa, tercihen kasıklarının arasına bir yumruk atsa bile sadeliğin ne olduğunu bilmezdi.

Kraliyet yemek salonunun dışında aileler, talipler ve bir avuç dolusu gazeteciden oluşan tuhaf kalabalığın arasında beklerken, oyuncular özel yemeklerden çok bir sirk gösterisini andıran atıştırmalıkları servis ediyorlardı. Bunun da maruz kaldığımız komik gelin yarışmasına uygun olarak yapıldığından emindim.

Çaktırmadan etrafa bakarken, her talibi tanıdığıma memnun oldum. Yıllardır köşe yazısı yazmak sonunda karşılığını vermişti.

Tembellik Sarayı'ndan Erudite Monroe burnunu kitaba gömmüş bir köşeye tünemiş duruyordu.

Sırasıyla Hırs ve Haset Saraylarından gelen Ava Rice ve Omen Seagrave odanın karşı taraflarında durmuş, birbirlerine delici bakışlar atıyorlardı. Babalarının kötü bir kumar borcu ifşa edildikten sonra savaş hâlinde olduklarıyla ilgili söylentilere bakılırsa bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Şehvet Sarayı'ndan Allure Whitlock, Ryleigh hariç neredeyse her gazetecinin ilgi odağıydı. Öfke Sarayı'nın talibi Cobra Pierce, efsanevi savaşçıların olduğu bir soydan geliyordu. Hiçbir kanıt bulunmamasına rağmen babasının en son düzenlediği av seyahati sırasında son âşığının gizemli bir şekilde öldüğüyle ilgili söylentiler vardı. Bu kadının kötü tarafına denk gelmemeyi aklımın bir köşesine not ettim.

Ryleigh odanın diğer tarafında Kibir Sarayı'nın talibi Bayan Vanity Raven'la sohbet ediyordu. Tercih ettiği günahını her anlamda yansıtıyordu, kibirli yüz ifadesinden tutun da parlayan buklelerine kadar Vanity, hiçbir alanda güven eksikliği hissetmiyordu.

Yarışmayı değerlendirmem gerekirse muhtemelen dikkat edilmesi gereken kişinin o olduğunu söylerdim.

Prens bir türlü gelmemişti ve her iki kolunun altında bir aşığı olmadan içeri nasıl gireceğini görmek gerçekten eğlenceli olacaktı.

Yemek öncesi gösteri ilginç bir hâl alınca konuşmalar kesildi.

Bir gösterici elinde marine edilmiş etlerin dizili olduğu şişleri kılıç gibi havada tutuyordu; başka biri alev püskürtüyor hepsini orta pişmiş bir şekilde yakıyordu. Başka birinin elindeki uzun sopaların tepesinde duran tabaklar tek tek etrafta toplanmış genç kızların ellerine atılıyordu.

Eden tabağını havadan zarif bir şekilde alınca Sophie'nin gözleri zafer kazanmış gibi parladı.

Ben ise tabağımın yemeğin geri kalanını baygın geçirmeme neden olacak şekilde kafama çarpmasını umuyordum.

Neyse ki Axton'ın eski temalı partilerinden birinde tabağımı gururlu bir fok gibi yakaladım ve kopan alkış karşısında kibarca reverans yapma isteğimle mücadele ettim.

Herkese şişleri servis edildikten sonra göstericiler selam verirken keyifli taliplerin hepsi tezahürat yaptılar.

Bir parça et ısırdım ve şimdiye kadar yediğim en iyi şey olmasından nefret ettim. O kadar ince kesilmişti ki, resmen ağızda dağılıyordu. Ateşte pişmiş olması yapışkan tatlı ve baharatlı marine sosunu daha da ortaya çıkaran tütsülenmiş harika bir lezzet yaratıyordu.

Bir ısırık daha almadan önce başka biri geldi ve tabağımın üstünde bir balon tuttu. Bir toplu iğne yastığına benzeyen bir bileziği işaret etti çünkü gerçekten öyleydi.

"Bir iğne seçin ve balonu tabağınızın üzerinde patlatın hanımefendi."

Kaşlarımı çatıp söylediği gibi yaptım.

Balon patladı ve şişin üzerine kırmızı acı biber dilimleri ve ince kıyılmış kişniş yaprakları dökülerek tabağa parlak bir renk kattı. Bu hem göze hem de damağa hitap eden bir gösteriydi.

Oyuncu gülümsedi ve elinde başka bir balonla sonraki gruba yöneldi.

İçimden Axton'a küfrettim. Bu çok abartılı gösteri sadece şaşırtmak için değildi; yemeğin tadını da arttırıyordu. Eğer olası eşlerini bu şekilde etkilemeyi umuyorsa, kesinlikle başarılı olacaktı.

Her gazeteci yarın sabah dedikodu köşelerinde hiç şüphesiz prense övgüler yağdırmaya hazır hâlde kalemleriyle çılgınca not alıyordu.

Yanımdan geçen tepsiden bir kadeh iblis üzümü şarabı aldım, muhtemelen aleve vermek ya da düşmanlarımın gözyaşlarıyla karıştırmak üzere yapılan bir teklifi reddettim.

"Sayın talipler. Aileler," dedi Jarvis. "Akşam yemeği yakında hazır olacak. Lütfen bu taraftan. Sizi birazdan çağıracağız. Gazeteciler, size buradan sonra iyi geceler diliyoruz."

Ryleigh bana parmağıyla el sallar gibi yaptı ve diyarın farklı yerlerinden gelen gazetecilerle birlikte salondan ayrıldı. Giderken onu izledim ve içimden keşke beni eteğinin altına saklayıp buradan çıkarabilse diye düşündüm.

Ne yazık ki, yemek salonunun kapılarından iyi huylu küçük bir sürü gibi ilerlerken başım dik, yerlerimize oturmadan önce kısa bekleyiş sırasında etrafa dizildik. Birkaç dakika içinde ilk grup çağırıldı. Erudite Monroe sonunda kitabını kapattı ve arkasına bir kez bile bakmadan yemek salonuna girdi. Sophie ile birlikte içeri girerken Eden bana özür dolu bir ifadeyle baktı.

Cobra ve Allure çağrıldılar, arkalarından Hırs ve Haset Saraylarının iki düşman ailesi girdi ve ben, Kibir Sarayı'nın talibiyle orada kaldım.

Vanity kraliyet yemek salonunun önünde, tamamen pırlantalardan yapılmış elbisesiyle beklerken dik dik bana baktı. Bakması dışında yüzünde hiçbir ifade yoktu ancak beni süzerken dikkatinin buz kesmiş olması gözümden kaçmadı. Nefesimi tutup sert yorumunu beklemeye başladım. Elbisem yarışmaya katılmayan biri için fazla gösterişliydi.

Sonra gözlerini yine hızlıca çekip beni görmezden geldi.

Yavaşça nefes verdim. Herhangi birinin şahsi fikirleri konusunda hiçbir şey yapamazdım ama en azından benim bile seçmediğim bir elbise için aşağılanmamıştım. Vanity'nin aslında iyi olduğunu duymuştum ama geçmişim bu kadar nüfuzlu biri söz konusu olduğunda beni en kötüsünü beklemek zorunda bırakıyordu.

Belki de ben aşırı hassastım ama bir zamanlar âşık olmak isteme suçundan fena şekilde yargılanmıştım. Bana hiç kimse olmadığım hatırlatılmıştı. Unvanı, parası, güçlü bağlantıları olmayan biri. Sadece sınıf atlamaya çalışan halktan sıradan biri olduğum.

Ve şimdi burada, birkaç yıllık maaşım değerinde bir elbisenin içinde on yıl önce hissettiğim aynı güvensizliği hissediyordum.

"Bayan Raven, Bayan Saint Lucent." Bir uşak bizi karşıladı. "Beni takip edin lütfen."

Sandalyeme yürürken başımı olabildiğince dik tuttum.

Kahrolası Axton çoktan büyük at nalı şeklindeki masanın başına oturmuştu. Sophie'nin prensin sağ tarafındaki yerinden bana onaylamayan gözlerle bakışlarını yakalayınca hemen gözlerimi kaçırdım.

Yemek salonu dalları peri küreleriyle ışıklandırılmış devasa saksılarda gerçek don meyvesi ağaçlarıyla ve devasa masanın ortasından dökülen kış çiçeklerinden demetlerle tamamlanmış sihirli bir ormana dönüştürülmüştü.

Yarı yolda donakaldım. Bu bir orman değildi. Yedi Günah'ın çatısındaki bahçenin bir benzeriydi. Kendimi hemen toparladım ve hızla yerime geçtim. Hayal görmeye başlamıştım.

Neyse ki prens adımlarımın teklediğini fark etmemişti.

Aslında geldiğimi bile fark etmemişti. Kardeşimin söylediği bir şeye içtenlikle gülüyordu ve herhangi bir tedirginlik göstermemeye çalıştım. Diğer misafirler Axton'ın ilgisizliğine maruz kalmıyorlardı. Bana sanki bir şarkı patlatıp dans ederek hepsini eğlendirecekmişim gibi bakıyorlardı.

Üvey annemin yanına oturdum ve şarabımdan bir yudum alıp üzerimdeki bakışları elimden geldiğince görmezden gelmeye çalıştım. Sonunda şarabımı neredeyse bitirmişken Axton ilginç sohbetini bitirdi ve ayağa kalktı.

"Bu gece bana eşlik etme şerefinde bulunduğunuz için teşekkürler." Dikkatinin sonunda bana kaydığını hissettim ve başımı kaldırmadım. "Kararımı vermek hiç kolay olmayacak ancak uygun olup olmadığımızı görmek için her birinize eşit derecede fırsat vereceğime söz veriyorum. Şimdi lütfen yemeğin tadını çıkarın. Her birinizle yakında birebir sohbet edeceğiz. Aile üyeleriyle on dakika sohbet de buna dahildir."

Kesinlikle harika. Gece daha da heyecanlı hâle geldi. Bu kâbustan kısa sürede çıkmak istediğimden Sophie ile birlikte hemen çağrılmayı diledim.

"Acaba biz taliplerin sizinle ne kadar zamanımız olacak Majesteleri? Bahçede gezmek için yeterli zaman olacak mı?" diye sordu Allure bir mırıltıyla. Sophie nasıl tepki vereceğini görmek için çaktırmadan prense bakarken yüzü değişti. Şehvet Sarayı gerçekten de en büyük tehditti.

Axton'ın ifadesi olabildiğince nötrdü. "Bu gece sadece sohbet edeceğiz Bayan Whitlock. Herkes için on dakika ayırmaya çalışacağım."

Neredeyse kıkırdamamak için kendimi bir şekilde kontrol etmeyi başardım.

Sinirlerime yenik düşünce kendime bir içki daha istedim. İblis üzümü şarabımı içerken, sıvının içindeki gümüş rengi meyvelerin küçük yıldızlar gibi parlamasını seyrettim.

Zaman acı verici şekilde yavaş ilerliyor gibiydi ve her bir yemek servisiyle zaman sayılıyordu. Son yemek servis edilmeden önce Axton izin istedi ve Eden'ın ona dışarıda eşlik etmesini rica etti. Kızı prensin kolunda giderken Sophie'nin yüzü gülüyordu.

Masanın altına girip gözden kaybolmak istedim.

Saat uzadıkça bir kadeh, sonra bir kadeh daha şarap isteyip kış birasının da içecek menüsünde olmasını diledim.

En son ne zaman birkaç kadeh şarap içtiğimi hatırlayamıyordum ve dördüncü kadehi bitirmemin nedeninin boş zamanımın olmasına ve gerçekten çok sıkılmış olmama bağladım. Yemek başlayalı iki saat olmuştu ve sarhoş bir aptal gibi davranmıyordum.

Ama beklerken gerçekten *çok daha* iyi vakit geçirmiştim. Ve hovarda prensle konuşmak zorunda kalmakla ilgili geçmeyen korkum büyük oranda yok olmuştu.

Sonunda, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra Val peşinden dışarı gelmemi işaret etti. "Sırada siz varsınız."

Sophie yanımda kaskatı kesildi. O çağrılmamıştı. Ve ilk kez onun da yanımda olmasını istedim.

"Ya üvey annem?"

Val gevrek bir gülümsemeyle baktı. "Sizinle yalnız konuşmak istiyor."

"Neden?"

"Onunla konuştuğunuzda öğreneceğinizi tahmin ediyorum."

Sophie'nin yüzündeki gergin gülümsemeden gözlerimi ayırıp saate baktım. Geç oluyordu. "Ne kadar süreceğini biliyor musunuz?"

Val beni hızla yemek salonundan dışarı çıkarırken duymazdan geldi.

Prens düşündüğüm gibi verandada değildi. Val'in peşinden taş merdivenlerden indim ve prensin şahsi keyif bahçeleri olan Gümüş Ormanı Bahçesi'ne girerken hafif başım dönüyordu.

Belki de o son kadeh şarabı içmemeliydim.

İçimden Eden'ın hatırı için düzgün davranmam gerektiğini kendime hatırlattım. Prensle hasarını hafifletmek istiyordum, onu boğazlamak değil. Onunla ne kadar çabuk konuşursam o kadar çabuk kulübe gidebilir ve yabancımın kollarında kendimi kaybedebilirdim.

"Hemen ileride." Val yolun sonunda durup başıyla yalnız devam etmemi işaret etti.

Yolun sonunda, salınan söğüt ağacının yarısını sakladığı çok güzel oyma bir bankta prens beni bekliyordu. Üstünün başının biraz dağıldığını fark edince daha dikkatli baktım.

Yakasının düğmeleri açılmış, saçları biraz dağılmıştı. Yorgun muydu yoksa talipleri onu hırpalamış mıydı ayırt edemiyordum. Namını düşününce sonuncusunun doğru olduğuna bahse girebilirdim.

Rahatsızlık bir dalga gibi yükseldi. Kendine engel olamıyor gibi görünüyordu ve artık sabrım taşmıştı. Küçük kardeşimin kalbi söz konusuydu ve prensin, tıpkı benim kalbimi kırdığı gibi onunkini de kırmasına izin vermeyecektim.

"Axton."

"Adriana."

Bankta aramızda olabildiğince mesafe bırakmaya gayret ederek yanına oturdum. İki kişinin oturması için tasarlandığından çok yer yoktu. Ayrıca, tam bir baş belası olduğundan arkasına yaslanıp rahatça bacaklarını açmış olması da hiç yardımcı olmuyordu.

Gözlerini üzerimde hissettim ama yemi yutmadım. Tahminime göre, bu serseriye dokuz dakika daha tahammül etmem gerekiyordu.

"Tedirginsin."

"Sandığım kadar zeki değilsin Axton."

Biraz daha yaklaşırken bacağı bacağıma değdi.

"Nedenini söylemek ister misin?"

Şarap dilimin kemiğinin olduğundan daha da gevşemesine neden olmuştu.

Tepkisini görmek için ona döndüm. "Bu gecenin sadece sohbetten ibaret olacağını söylemiştin. Ve saçlarının hâline bakılırsa bunun pek doğru olmadığını söyleyebilirim."

Gözlerini benden kaçırmadan bir dakika kadar sessiz kaldı.

"Kıskandın mı?"

"Kendini bir şey sanma. Ben sadece konu sen olduğunda sürekli haklı olmaktan yoruldum. Kardeşimin kalbini koruyacak birine ihtiyacı var, umursamazca yok edecek birine değil. Sözünü tutamadığın gibi, bu elbise de gerçekten çok abartı."

Bu son söylediğimin neden ağzımdan kaçtığından emin değildim. Ama ben saatlerdir o lanet yemek salonunda otururken, o burada talipleriyle eğleniyordu ve bunda kesinlikle yer almak istemiyordum.

Onun herkesin hayatını mahvetmesini beklemekten çok daha önemli işlerim vardı. Gece yarısı oluyordu ve yabancımla buluşmadan önce Carlo'nun kılık değiştirmemi sağlamasına engel olursa kral katili olacaktım.

"Mmm." Axton biraz daha yaklaştı. "Ben elbisenin sana çok yakıştığını düşünüyordum."

Flört etmenin beni sakinleştireceğini sanıyorsa gerçekten çok yanılıyordu.

"Bu kadar zenginlikle halkın için neler yapabileceğini hiç düşündün mü?"

Tek kaşını kaldırdı. "Neyi farklı yapardın söylesene."

"Buraya harcadığın parayla tüm bir mahallenin karnını doyurabilirdin. Halkımıza gerçekten iyi bir şey yapmış olurdun. Ben olsam bağışlardım, bu bolluğu etrafa dağıtırdım. Ama sen onun yerine arzularını besliyorsun. Sürekli. Bir serseri gibi davranmadan iki saat bile duramıyorsun. Tatmin etmen gereken heveslerin mi yoksa başkalarını buna sürüklemek mi bilmiyorum."

"Ve?"

"Ve nasıl oluyor da itibarın hâlâ bu kadar kusursuz kalıyor merak ediyorum. Elbise, taliplerinin benimle dalga geçmeleri için gerçekten de akıllıca bir plandı. Ben bu elbiseye ait değilim ve bunu sen de biliyorsun."

Bir süre sustu.

"Benimle ilgili çok katı görüşlerin var. Yine de niyetimin gerçekten ne olduğunu bana hiç sormadın."

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Çok bariz."

"Öyle mi?" Başını sallayarak alaycı bir ses çıkardı. "Başka bir gözle bakmanı sağlamama izin ver. Dışarıdan bakıldığında evet, gerçekten aşırı derecede abartılı görünüyor, peki ya bu elbise? Camiamdaki birçok kişi için iş imkânı oldu. Kısa süre önce her türlü bağışı reddeden üyeler için."

Gözlerimi kısarak daha dik oturdum. Gerçekten samimi görünüyordu. "Dinliyorum."

Tek tek hepsini saydı.

"Kuyumcu, terzi, ayakkabıcı ve hatta terzinin satın aldığı birkaç top kumaş bile. Bu mekânların her birine, işe ihtiyacı olan daha fazla çalışanlar tutmalarına yetecek kadar iş verildi. Senin için giydiğin şey müsriflik olabilir ve neden böyle düşündüğünü de anlayabiliyorum."

Nazikçe elmas dizileri tuttu ve parmaklarından dökülmeleri için bıraktı. Tenime dokunmamak için özen göstermişti.

"Sen keyfe düşkünlük görüyorsun. Benim gördüğüm ise gelir elde eden, yaptıklarını *seven* aileler. Terzi, ihtiyacı olan iki kişiyi işe aldı. Artık hem işleri var hem de terzi daha fazla müşteri kabul edebiliyor. Kuyumcunun ailesi de sadece bu elbise için tüm yıl yaptıklarından daha fazla satış yaptı.

Eğer bu onların yükünü, azıcık da olsa hafiflettiğim anlamına geliyorsa o zaman benim pohpohlayan biri olduğumla ilgili fikrinle yaşayabilirim."

Şarabın neden olduğu hafif çakırkeyiflik yok oldu. Herhangi bir aldatmaca işareti olup olmadığına bakmak için yüzünü inceledim. Dikkati tamamen bendeydi, yüz ifadesi samimiydi. Gerçekten nutkum tutulmuştu.

"Majesteleri, ben..." Ne söyleyeceğimden emin değildim.

Bakmaya devam etti.

"Sarayımın üyeleri işleriyle ilgili benden tekrar tekrar yardım istediler. Verdiğim partiler, elbiseler, yiyecekler; *her şey* tek bir amaca yönelik aslında: halkıma yardım etmek. Bağışlarımı reddedebilirler ama işi hoş karşılarlar. O yüzden ben de onlara elimden geldiğince fazla iş veriyorum."

"Gücünüzü beslemek için."

"Sarayımla ilgilenmek için. Zayıf bir prens halkı için tehlikedir."

Axton ayağa kalkıp bana elini uzattı. Birlikte geçireceğimiz süre dolmuştu.

Uzun bir süre baktıktan sonra sonunda elini tuttum. Söylediklerinde... Gerçekten samimi gibiydi. Ve bu bir sorundu.

Fikirlerimi değiştirdi, dengemi tamamen bozdu.

Dükkân sahiplerini ve işlerini, prensle ilgili ne hissettiklerini hiç düşünmemiştim.

Fazladan tuttuğu çalışanları, şefleri. Bu geceki oyuncular bile, herkese muhtemelen iyi ödeme yapılmıştı.

Babam beni niyetlerimizin dünyayı nasıl gördüğümüzü şekillendirdiği konusunda uyarırdı. Eğer negatifi ararsan, hep onu bulurdun. Ve eğer pozitifi görürsen, bunu tereddüt etmeden bulurdun.

Hislerim görüşümü bulandırmıştı. Ben aşırılık görüyordum çünkü öyle *istemiştim.*

Ama aslında Axton sayısız insana gelir sağlıyordu ve bu konuda gerçekten hevesli görünüyordu ve görev gibi görmüyordu.

Krallıktaki insanların onu neden bu kadar sevdiklerini anlamaya başlıyordum. İçten içe, kardeşim için harika bir eş olacağını itiraf etmek zorunda kaldım. Keşke bu düşünce mideme kramplar girmesine neden olmasaydı.

Bunun şarabın etkisinden kaynaklandığını umuyordum.

Elimi nazikçe sıktıktan sonra geri adım atarken bıraktı.

"Bu gece elbiseyi çıkarınca, en azından yaptığı iyiliği anlayacağını umuyorum. Bağışlamakta serbestsin ve parasıyla istediğini yapabilirsin."

Yürümeye başladı ama sonra durdu.

Ellerini yumruk yaptı ve uzun bir duraksamadan sonra tekrar döndü.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bu gece taliplerden herhangi birini bile öpmedim. O lanet olası elbisenin içinde ne kadar dikkat dağıtıcı derecede güzel olduğunu düşünmekle o kadar meşguldüm ki, başkalarının arzularına kapılmaya vaktim olmadı."

Bu itiraf ona çok fazla şeye mal olmuş gibi görünüyordu.

İçimdeki duygu karmaşasının içinde bir cevap bulmaya gayret ederken bana başıyla hafif bir selam verdi ve gitti.

YİRMİ BEŞ

Prens Gluttony

Birkaç adım arkamda bahçede bir dal kırıldı. Hançerimi çekip arkamı döndüm ve gözlerimi kısıp gölgelere baktım. Tuttuğum nefesimi verdim.

"Bayan Everhart."

Bayan Saint Lucent'le sohbetimizden dikkatim dağılmıştı ve izlendiğimi işaret eden bu hafif farkındalık duygusuna yeterince dikkat etmemiştim.

"Majesteleri."

Eden'ın annesi saçlarına uzun bir tüy kalem takmıştı ve gümüş çiçekli çalıların arkasından çıkıp yola adım attığında zehirli olmadığını iddia eden bir engerek kadar inandırıcı bir masumiyet ifadesi takınmıştı.

"Ben hayranlıkla bahçeyi seyrediyordum. Daha önce bu kadar çok gümüş don çiçeğinin açtığını görmemiştim. Skandal gazetelerinde okuduğum kadar güzellermiş."

Yalan söylememişti ama açıklamasında yalan havası taşıyan bir tını vardı. Eğilip ellerine baktım. Parmak uçlarında mürekkep vardı.

Ne kadar meraklıydı. Onunla ilgili ilk izlenimim, ellerini kirletmekten asla çekinmeyecek biri olduğu yönündeydi. Tabii bu, kızına kraliyet ailesinden bir eş bulmak için her yolu denemek gibi daha büyük bir amaca hizmet etmiyorsa.

İçgüdülerim tamamen tetikteydi.

Aramızda gerçekten bir yılan var gibi görünüyordu.

"Yanlış yöne sapmış ve yolunuzu kaybetmiş gibisiniz." Prenslere özgü bir cazibe ve davranış göstergesi olarak kolumu uzattım. Gerçi ses

tonumdaki gerginliği hiçbir şey saklamıyordu. "Size yemek salonuna kadar eşlik edeyim mi?"

Bakışları Adriana'yı bıraktığım yere takılı kaldı.

Tereddüt edişinde bir şey yavaş yavaş öfkemi kabartıyordu.

Sanki kabızmış gibi sıkıntılı bir ifadeyle uzattığım kolumu tuttu. Ne kadar uğraşsa da Eden ve Adriana'dan bu kadar farklı olamazdı.

"Bana eşlik etmeyi teklif etmeniz çok zarif bir davranış Majesteleri. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı ve sanırım biraz fazla uzaklaşmışım."

Ellerindeki mürekkep lekesine tekrar bakınca içimde bir şüphe belirdi. Adriana beni ve sarayımı editörüne bilgi vermekle suçlamıştı, bu o zamanlar doğru değildi.

Yaşadığı evde ona verdiğim şeylerin ayrıntılarına sahip olan iki kişi daha vardı.

Eden. Ve Sophie Everhart.

Birden her şeyi anladım. Sophie dedikodu gazetelerine bilgileri daha fazlaya satmak için üvey kızını gizli gizli gözetliyordu. Ne kadar acımasızcaydı. İçerden sızan bilgilerin çok daha fazla para ettiğini tahmin edebiliyordum.

Aramızdaki sessizlik uzadı ve bunu bilerek bozmadım. Suçluların, dikkatleri fenalıklarından başka yöne çekme ümidiyle sık sık gevezelik ettiklerini keşfetmiştim. Kısa süre sonra Sophie dayanamadı.

"En büyük kızımla herhangi bir sorun yaşadınız mı Majesteleri?" diye sordu. "Adriana ile kan bağımız yok, tanrılara şükür. Bir Everhart olmak için çok gergin ve önyargılı."

Adımlarım ağırlaştı, kaslarım gevşedi. İçimde huzursuzluk bir alev gibi parladı ve bunu dışarı yansıtmaktan çekinmedim.

"Kan bağı kavramına dayanarak birini reddetmeyi ve bir yabancıyla bunu bu kadar rahat konuşmayı, aklındakileri söyleyen kadından çok daha korkutucu bulurum."

Sophie ağzını o kadar sesli kapattı ki dişlerinin birbirine çarptığını duydum.

Söyleyeceklerim daha bitmediğinden gülümsememi sakladım.

"Aslında, eski asilzadelerin kendilerini çok tepede görmelerini oldukça iğrenç ve sıkıcı bulurum. Kibir kokar ve sizin de fark ettiğiniz üzere bu benim günahım değil."

Balkon merdivenlerine doğru yürüdük ve sonunda kolumu indirip merdivenlerin başında durdum. Sophie'nin çenesi dilini ısırmaktan o kadar gerilmişti ki, bu bana daha da keyifli bir mutluluk verdi.

Adriana'yı sinirlendirme izni olan bir tek kişi *bendim.*

"Teşekkürler Majesteleri. İyi..."

"Son bir tavsiyem daha olacak Bayan Everhart." Bu sefer yüz ifademi saklamadım. Doğrudan yüzüne bakarken içimdeki iblisin her bir parçasının dışa yansımasına izin verdim. "Ben ve kızınızla ilgili herhangi başka bir bilgiyi tekrar basına sızdırmanız akıllıca olmaz. Dikkatleri üzerine çekmek istediğiniz için Eden'ı diskalifiye etmek hiç hoşuma gitmez. Açıkça anlatabildim mi?"

Zar zor yutkunduktan sonra eğilerek reverans yaptı.

"Elbette, Majesteleri."

"Harika. İyi geceler."

Büyük merdivenlerden yukarıçıkışını ve yemek salonuna girerek gözden kaybolmasını seyrettim. Bu mesele hakkında o kadınla son konuşmam olmasını umuyordum.

Bir konuyu hallettikten sonra döndüm, tekrar patika yola girdim ve bahçeden çıktım.

Heyecandan etrafımdaki hava beni boğuyordu.

Neredeyse gece yarısı oluyordu ve bütün gün içimde biriken gerginlik artık doruk noktasına ulaşmıştı. Kolay yoldan gidebilir ve casuslarımı Adriana'nın peşinden gönderebilirdim ama bu o kadar heyecanlı olmazdı ve günahımı beslemezdi.

Av sona yaklaşırken heyecanı kendim yaşamak istediğim için onları göndermiştim.

Bir saatten az bir zamanda bir gizemi çözecektim ve belirsizlik keyif verici şekilde dayanılmaz bir hâl alıyordu. Bu en tatlı işkencelerden biriydi ve kendimi tamamen buna verdim. Leydi B'nin kimliği konusunda haklı olmaktan mı yoksa sadece bu kadar *derin* duygular hissetmeme neden olan kadını görmeyi iple çekmekten mi bu kadar heyecanlandığımı bilemiyordum.

Bahçenin dolambaçlı yolunda ilerleyerek sınırını işaret eden yeşilliklerden oluşan duvara ulaştım ve etrafa bakındım. Ortalıkta nabzımın sesinden başka hiçbir ses yoktu. Ve nabzım yakın zamanda sakinleşeceğe benzemiyordu.

Saat gece yarısını işaret ettiğinde artık sonunda Leydi B ve düşmanımın aynı kişi olup olmadıklarını öğrenecektim. Bu gece, şu ya da bu şekilde av sona erecekti.

Tanrıların benim gibi günahkârlara gerçekten merhametli olup olmadıklarını keşfetmenin zamanı gelmişti.

Göğsümde derinlerde bir yerde bir ümit kıvılcımı parladı, geçen her dakika giderek daha da güçlendi. İstesem de bu yangını söndürebileceğimi sanmıyordum.

Boş bahçeye tekrar göz gezdirdikten sonra bir cep saati çıkardım. Kaşlarımı çatıp saate baktım. Saniyelerin bu kadar yavaş geçmesi için cadıların lanetlemiş olması gerekirdi.

Lanet olası saati kapattım ve en yakındaki buz çalılığına fırlattım. Erkenden orada olacaktım ama daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyordum.

Kanatlarımı açtım ve gecenin karanlığında doğrudan Yedi Günah'a uçtum ve krallığı sarsacak bir değişimin eşiğinde duruyormuş gibi hissediyordum.

YİRMİ ALTI

Adriana

Çatıya çıktığım anda onu gördüm.

Daha yakından dinliyor olsaydım yukarıda meleklerden bir koronun şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim ancak bu geceyle ilgili hiç de kutsal olmayan bir planım olduğundan bu fikir beni öldürebilirdi.

Buz Leydisi kostümümü giymek için aceleyle Carlo'ya uğradıktan sonra, bir kış birası daha almak için bara uğramıştım, içkimi yudumlamak ve gizli âşığımın tadını çıkarmak için bir bahane bulmuş olduğuma minnettardım.

Yabancımı keyifle seyrederken vücudumda hoş bir ürperti hissettim. Uzun boylu, gizemli duruşuyla bir fanteziden çıkıp gelmiş gibiydi... Ve bu gece benim olacaktı.

Artık tereddüt etmek yoktu. Dikkat dağıtacak bir şey yoktu.

Onun zihnimdeki hoş olmayan tüm düşünceleri silmesini istiyordum. Ateşli bir öpücükle dudaklarıma yapışmasını, sonra bedenimi altüst etmesini istiyordum. Axton'ın önceki ciddi konuşmasını, abartı hoşgörüsünün kafa karıştırıcı nedenlerini unutmak istedim. Bana "sevimli" dediğini ve bunun doğru olmasından nefret ediyor gibi göründüğü gerçeğini. O benim düşmanımdı.

Kanlı bıçaklı değil, *o kalbimi acımasızca kırdı ve basın aracılığıyla onu yok etmeyi hayatımın amacı hâline getirdim* tarzında bir düşmanlıktı.

Son on yıldır Axton'a karşı hislerim –buz gibi ve dondurucu– basitti ama şimdi erimeye başlıyorlardı ve bu istenmedik duygu birikimiyle ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Prens ve yabancım arasında hayatım tam bir kaosa dönüşmüştü. Tekrar dizginleri elime almam, işime, buz ejderhalarına, romantizm dışında diğer her şeye odaklanmam gerekiyordu. En azından kendi hayatımda romantizm olmamalıydı.

Bu gece, fiziksel arzumu tatmin edecek sonra hem yabancımdan hem de bu gece kulübünden sonsuza dek uzak duracaktım. Yarın kendime prensten nefret etmemin tüm nedenlerini hatırlatacak ardından günlerimi köşemi yazarak ve yabancımla bu gizli kaçamağın unutarak geçirecektim.

"Hayran kalabalığının yine geldiğini görüyorum," dedim. "Sen de istersen onları görmezden gelmek isterim."

"Seyirci olmasından hoşlandığınıza dair bir izlenime kapıldım, Leydi B."

Yavaş yavaş dönerek yüzüme baktı ve beni incelerken, gözleri vücudumda biraz daha fazla kaldığında nefes almayı neredeyse bıraktığına yemin edebilirdim.

Hızlıca toparlanıp hafifçe gülümsedi. "Yoksa gerçekten istediğiniz yakalanma olasılığının heyecanı mı?"

Pekâlâ. İkimiz de doğrudan mevzuya girmeye hevesliydik.

Alt dudağımı ısırdım. Daha önce hiç halka açık bir yerde biriyle birlikte olmamıştım ama bunu yapma arzusu içimde alevlenmişti. Kendi yatak odamda kendime dokunduğumda, yakalandığımı hayal ederdim ve bu hayal bile beni doruğa çıkarırdı.

"Söylesenize." Kesinlikle meraklanmıştı. Belki de bu ortak bir fanteziydi.

Beni tahrik eden aslında izlenme fikri değildi.

"Yakalanma korkusu," diye itiraf ettim.

Biraz daha açıklamamı işaret etti.

Baharatlı biramdan bir yudum daha alıp, gerginliğimi yatıştırmaya ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Başka ne söylenir bilmiyorum. Birinin bu kadar özel bir eyleme şahit olması ve o anda insanın kendini kaybetmiş olması, onların seyretmelerinin fantezinin *ta kendisi* olup olmaması umurumda değil. Ben bunun heyecanından, tehlikesinden hoşlanıyorum."

"Başkalarının bu gösteriyle ziyafet çekmelerini istiyorsun." Sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı. "Arzularını şımartmak ve abartmak bu camianın bir parçası."

Daha önce fantezilerimi hiç dile getirmemiştim ve bunun yabancım bana özgür hissettirdiği için duyduğum rahatlıktan mı yoksa birbirimizi gerçekten tanımadığımız için itiraf etmeyi kolay hâle getirmesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Yine de karşılığında hiçbir şey öğrenmeden bunu paylaştığım için çok savunmasız hissettim.

İçkimden büyük bir yudum daha aldım.

"Bu sadece bir fantezi. Gerçekten yapacağımdan hiç emin değilim. Sanırım asıl cazip gelen birinin seyretmesinden çok yakalanma olasılığının tehlikesi heyecanıydı. Sizin gizli arzularınız neler?"

"Fantezilerinizin gerçeğe dönüşmesi."

Gülümsememin bütün yüz hatlarıma yansımasına engel olamadığım için başımı salladım. Utanmaz bir flörttü. Ve bir yalancı. En azından bu geçmeyen korkumu yatıştırmıştı, onun prens olması mümkün değildi. Onlar yalan söyleyemezlerdi.

"Henüz yeni tanışıyoruz. Tanışmadan önce sizin gizli arzularınız neydi?"

Düşünürken dikkatini tekrar parlayan şehre yöneltti. Daha önce birinin ona bunu sorup sormadığını ya da kişisel herhangi bir şey paylaşmak isteyip istemediğini düşündüm.

Kar yağışı hızlanmaya başladı ama kar taneleri durduğumuz yere düşmüyordu. Yedi Günah'ın çatısı hava şartlarının misafirleri rahatsız etmesini engelleyen bir sihirle korunuyordu.

"Acımasız gerçeği mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. İlginizi neyin çektiğini öğrenmek istiyorum."

Sanki cevabını tartıyormuş gibi bir süre daha sessiz kaldı.

"Benim arzum sizi çırılçıplak soymak, korkuluğun üzerine sırt üstü yatırmak ve yüzüme gelene kadar sizi yiyip bitirmek."

Kış biramdan tam bir yudum daha almak üzereydim ve neredeyse boğuluyordum.

Bana bilmiş bilmiş baktı.

"Benim arzum sizi aşağıdaki herkesin bu çatıya koşmasına neden olacak kadar çok bağırtmak, bacaklarınızı omuzlarıma koyarken ve yemeğimin tadını çıkarırken herkesin seyretmesini sağlamak. Sizi, benim sayemde geldiğiniz kadar asla doruğa çıkaramayacaklarını bilmelerini isterim. Vücudunuzun keyif vermek içim sadece ve sade bana ait olduğunu bilmelerini sağlardım."

Sırıtarak bana baktı. Tepeden tırnağa kıpkırmızı olmuştum.

"Yüzümde gidip gelirken, zevkten kendinizi kaybederek parmaklarınızı saçlarıma geçirmenizi istiyorum. Merhamet dilendiğinizde ve bir zevk anına daha dayanamayacağınıza karar verdiğimde, dizlerinizin üzerine çökmenizi ve ben acımasızca keyif alırken aletimi ağzınıza almanızı isterdim."

Bu çarpıcı açıklamadan sonra nefes almakta zorlanıyordum.

Elimde bir içki varken bile ağzım kupkuru olmuştu.

Tanrı aşkına, bu adamın *oldukça* günahkâr bir hayal gücü vardı. Ve paylaşmaktan korkmuyordu.

Başını yana yatırıp cevabımı bekledi. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla beni şaşırttığını ya da korkuttuğunu düşünerek keyif aldığı belli oluyordu.

"Bu çok..."

"Açık ve net miydi? Edepsiz miydi? Şaşırtıcı mıydı?"

"İyi düşünülmüştü aslında."

Kahkaha attığında sesi tıpkı arzuları gibi son derece karanlık ve baştan çıkarıcıydı. "Birçok kimse bu tepkiyi göstermez Leydi B."

"Size hep aptallar kur yapmış olmalı," dedim bir kez daha önceki buluşmalarımızda kendi kullandığı sözleri söyleyerek. "Fantezilerinizi bu kadar görsel ayrıntılarla düşünmek ve onları cesurca ifade etmek için zaman ayıran her erkek merak uyandırıcıdır."

"Nasıl yani?"

"Eğer partnerinize hizmet etmeyi düşünerek bu kadar zaman geçiriyorsanız, bu bencil bir âşık olmadığınız anlamına gelir. Zevk almak kadar vermeyi de önemsediğiniz anlamına gelir."

"Tüm bunları sizi korkuluğa yatırmak istememden mi çıkardınız?"

"Elbette. Fanteziniz başka birine keyif vermekle başlıyor. Ancak onlar tatmin olduktan, merhamet dilenmek için yeterince yalvardıktan sonra kendinizi rahatlatmak istiyorsunuz."

"Ve bu sizin ilginizi mi çekti?"

"Aklınız ilgimi çekti, evet."

"Eğer fantezimi anlatırken aklımı düşünüyorsanız, bu sizi baştan çıkarma konusunda çok iyi bir iş çıkarmadığım anlamına gelir."

"Katılmıyorum. Hayal gücünüz çok renkli, bu da sıkıcı bir âşık olmadığınızı gösterir. Ve ağzınız gerçekten çok bozuk. Bu da doğru şartlar altında oldukça tahrik edici olduğunuzu gösterir."

Tüm dikkatini çekmişti. "Sizde başka ne merak uyandırdı? Fiziksel yakınlık mı?"

"Hayır, sadece o değil. Onlara zevk verirken tehlike unsuru eklemek –âşığınızı bir korkuluğa yatırmak– onlar için duyguları ve fiziksel deneyimleri doruğa çıkarır. Bu kesinlikle çok iyi düşünülmüş."

"Bunu, itiraf etmek istediğimden çok daha uzun bir süre utanç verici şekilde düşündüm."

Bu samimi bir itiraf gibiydi ancak birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızdan genel olarak fantezisinden bahsediyor olabilirdi.

Kollarını göğsünde birleştirip bana bakarken korkuluğa yaslandı. Beni şok etmeye çalışmıştı ve tam tersine ben onu şok etmekte başarılı olmuş gibi görünüyordum.

İç çekti.

"Bir sorunumuz olacak Leydi B."

"Hangi konuda?"

"Dikkat dağıtacak bir gece peşindesiniz," dedi. "Ve bu son derece kabul edilebilir."

"Yalnız..."

"Ben artık tek bir geceyle tatmin olmayacağımı biliyorum."

Söylemek istediği daha çok şey olduğunu hissettiğimden cevabımı dikkatlice seçtim. "Bu gece bir süreliğine müsait olduğum tek gece. Kulübe gelmeye devam edemem."

"Ben de. Yani bir ikilem yaşadığımızı kabul ediyorsunuz."

Bir tuzak kuruyordu ama ne kadar denesem de planını bir türlü çözemiyordum.

Daha farklı açıları düşünerek dudaklarımı sıkıca kapattım.

Düşündüğüm şeyi *ima ediyor* olamazdı.

"Tek vaktimizin bir tek bu geceyle sınırlı olmasından memnun olmamanızla ilgili bir ikilemem olduğunu düşünüyorum."

"Belki de aşırılığı aramak benim günahımdır ancak ben sınırlara karşı çıkıyorum. Çok pratik bir zekânız olduğunu görüyorum Leydi B. Bu ufak sorunu nasıl çözmemizi önerirsiniz?"

"Şu anda yollarımızı ayırmanın en iyisi olduğu konusunda hemfikir olabiliriz."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile bunu kabul etme fikrinden nefret ettim. Birisi ne zaman "muhtemelen böylesi en iyisi" dese bu çoğunlukla birinin canının yanacağı anlamına gelirdi. Bu gece Yedi Günah'a gelmek için giyinirken, bu duygusal zırhı takmayı planlamamıştım.

"Ya da," dedi ağır ağır, "Maskeleri ve sırları geride bırakmayı da tercih edebiliriz. Kulüp dışında kendi özel planımızı yapabiliriz."

Zor yutkundum, sonra dönüp şehre baktım. Kar yağmaya devam ediyordu, fırtına Oburluk Sarayı'nın görünmesini neredeyse engelliyordu.

Bu noktaya nasıl geldiğimizden emin değildim.

Bir gecelik hovardalık ve eğlence için hiçbir duygu olmadan arzularımıza teslim olacak iki yabancı olmamız gerekiyordu.

Olası bir kalp kırıklığı söz konusu değildi. Sadece basit bir flört.

Ve yine de bu gece, gitmeden önce onun maskesini çıkarmak istememiş miydim? Sadece ufak tadımlık bir eğlence olması gerekirken buluşmalarımıza giderek bağımlı hâle gelmiştim.

Aşk konusundaki tek girişimimden sonra kimseye kur yapmamıştım. Ve bu sadece vaktim olmamasından kaynaklanmamıştı. Gerçi artık şatoda yaşadığım, çalışmakla *ve* evimizi geçindirmekle ilgili endişelenmek zorunda kalmadığımdan daha çok vaktim olacağını düşünüyordum. En azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca.

Bu, küçük bir romantizm yaşamak için yeteri kadar zaman anlamına geliyordu.

Talebini hemen reddetmedim, o yüzden ısrara devam etti.

"Aslında, eğer kulübe ya da sihirli anahtarlar bulmaya ihtiyacımız kalmazsa, arzu ya da ihtiyaç hissettiğimiz her an istediğimizi yapabiliriz."

Gözlerimi kıstım. "Daha önce anahtar bulma konusunda bir sorununuz olmamıştı."

"Şans. Yapılan iyilikler."

Bundan daha fazlası olduğuna emindim ama soruları bilerek geçiştiriyordu. Ben de konuyu değiştirdim.

"Tam olarak ne teklif ediyorsunuz?" diye sordum.

Bunu söyleyince sonunda tereddüt etti. Parmaklarını korkuluğun üzerine birkaç kez hızlıca vurdu. "Karşılıklı yarar sağlayacak bir pazarlık. Tatmin olana kadar ikimizin de yerine getireceği bir pazarlık."

"Şartlar?"

"Başkalarının öğrenmesini isteyene kadar gizli gizli bulaşacağız. Eğer bu ortaya çıkarsa, nerede ve nasıl tanıştığımızı asla söylememek, bunun birkaç haftadan fazla süreceğiyle ilgili hiçbir beklentiye kapılmadan yollarımızı ayırmak konusunda hem fikir olacağız. Fantezilerimizi yaşayıp, bu süre zarfında birbirimizi istediğimiz kadar çok ya da az göreceğiz. Ancak ilişkimiz gizli kalacak."

Axton'ın sonraki birkaç hafta talipleriyle vakit geçireceğini düşündüm. Gündüzleri şatoda ipuçları ararken geceleri birinin dikkatimi dağıtması hoş olurdu.

Eğer ikimiz de bunun geçici bir pazarlık olduğunda hem fikir olursak, bu istenmeyen her türlü duyguyu hafifletebilirdi. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, artık birbirimize ilgi duymama konusunda pek iyi bir iş çıkarmıyorduk. Bunun nedeni henüz birbirimize doymamış olmamızdan da kaynaklanıyor olabilirdi. Onun söylediği gibi bir kez tadına vardıktan sonra muhtemelen farklı hissedecektim. Ciddi anlamda kur yapmak istediğim biriyle henüz hiç karşılaşmamıştım.

Bu geçici, gizlilik yüzünden cazip gelen karşılıklı etkilenme ve gizem, bilinmeyenin verdiği heyecandan doğan bir hevesti.

Şu anda, numara yapma aşamalarındaydık. Gerçeğin fantezilerimizi mahvetme yükü olmadan birbirimiz için hikâyeler ve geçmiş anılar uydurabilirdik.

Benim hayalimde o zalim bir kraliyet avcısı, acımasız savaşçı, kötü şöhretli gece kulübünün sahibi, anlayışlı bir âşıktı. Ancak gerçek hayatta günlük yaşamı benimki kadar sıradan olabilirdi.

"Altı haftada anlaşalım," dedim.

Yarışma süresiyle ilgili herhangi bir haber yayınlanmamıştı ancak yalnız kalmamam için bu sürenin yeterli olacağını umuyordum. Eğer yabancımı sadece geceleri görürsem ondan sıkılmazdım. Öyle umuyordum.

Dış görünüşünün sıradan olmamasını umuyordum çünkü o çözülmesi gereken baştan çıkarıcı bir gizemdi.

"Geçireceğimiz süre bittiğinde yollarımızı ayırırız," diye ekledim. "Tekrar anlaşma olmaz. Kırılan kalpler olmaz."

"Harika." Gülümsemesi karı eritecek kadar sıcaktı. "Resmîleştirmek için bir kan yemini edeceğiz. Böylece ihtiyaçlarımız karşılıklı olarak giderilmiş olacak."

Bu noktada tereddüt ettim, önerisini düşünürken onu dikkatle inceledim.

"Bir kan yemini basit bir buluşma planı için biraz fazla değil mi?"

Bu bozulması mümkün olmayan sihirli bir anlaşmaydı ancak onun zaman sınırına sadık kalmasını sağlayacaktı ve bu da kabul etmeyi düşündüğüm için bana çok iyi uyuyordu. Bu ayrıca karşılıklı ihtiyaçlarımızı gidermek, anlaşma gerçekleşirken çıkarlarımızın aynı doğrultuda kaldığı anlamına da geliyordu.

"Olabilir." Bu durum karşısında nispeten rahat görünüyordu. Sanki ona bir yabancıya sihirli bir anlaşma değil de parkta yürümeyi teklif ediyormuşum gibi. "Ancak bu taraflar arasında belirli bir güven de sağlıyor. Kan anlaşması yapıldığında, ikimiz de birbirimize ihanet edemeyiz. Bana güveniyor musunuz Leydi B?"

Güvenmek isterdim ancak beynimin şüpheci tarafı beni henüz göremediğim gizli bir şey olduğu konusunda uyarıyordu. Onu daha yakından inceledim ancak yüzünden anlayabileceğim bariz ayrıntılar büyü ile gizleniyorlardı. Sırlarını ortaya çıkarmak için ne kadar uğraşsam da geçilmesi imkânsız bir duvara toslamıştım. Risk, tehlike... Beni uçurumun kenarına getirip, aşağı bakmama neden olmuştu.

Gerçekten kim olduğunu öğrenmek istiyorsam, bunu bulmanın tek bir yolu vardı.

Onun avına yaklaşan bir şahin olduğuyla ilgili ilk izlenimim giderek artan bir şüpheye dönüşüyordu. Ona tekrar şöyle bir bakarken, oyunda gerçekten fare rolünü oynamak isteyip istemediğimi ya da çok geç olmadan önce arkamı dönüp gidip gitmemeyi düşündüm.

YİRMİ YEDİ

Prens Gluttony

Zafer ulaşılabilir bir noktaya gelirken nabzım çılgınlar gibi atmaya başladı.

Avımı koşup kaçacak şekilde korkutmak istemediğimden rahat duruşumu hiç bozmadım.

Bu son dakikalarda her şey ters gidebilirdi. En iyi vahşi yırtıcılarla savaşırken yaptığım gibi son derece dikkatli ilerlemeliydim.

Adriana akıllıydı; seçeneklerini tartarken temkinli davranıyor, bir tuzak olduğunu fark ettiğini ve nereye kurulduğunu bulmaya çalıştığının işaretlerini veriyordu.

Adriana...

Haklı olduğumu anladığımda şaşkınlığımı gizlemek için tüm irade gücümü kullanmam gerekmişti. Âşığım düşmanımdı.

Bu keşfin bende hayal kırıklığı yarattığını söyleyemezdim.

Özellikle onun için yaptırdığım pelerini giyerek çatıya adım attığı anda içime tuhaf bir sıcaklık yayılmıştı. Hâlâ da geçmemişti. Aksine daha da güçleniyordu. Rahatlama hissetmemeliydim ancak aksini hissettiğimi söylemek yalan olurdu.

Adriana yıllardır beni sinir ediyordu; sonunda en derinlere yerleşmiş olması ve tekrar bu kadar kuvvetli bir arzu duymama neden olması normal görünüyordu. Aşk ve nefret birbirlerine çok yakın duygulardı. *Bu* her neyse onu sonsuza dek görmezden gelebileceğimizi sanmak aptallık olurdu.

Bana güvenmediği açıktı. Ve güvenmemeliydi. Karanlık işler peşindeydim.

"Bu aynı zamanda kulübün üzerimizdeki büyüsünü de kaldıracaktır," diye eklerken, kim olduğumu bir o kadar merak ettiğinin de farkındaydım. "Artık sihrin ya da maskelerin arkasına saklanmak olmayacak. Bu anlaşmayı yaparsak, birbirimizden sakladığımız hiçbir sırrımız kalmayacak."

Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir sır mı kalmayacak? Bu konuda ne hissettiğimden pek emin değilim."

"Sadece kim olduğumuzla ilgili sırlar. Birdenbire en karanlık arzularınıza sırdaş olacağım yok. Paylaşmak istediğiniz sürece..."

Tekrar gülümsediğinde tüm yüzü aydınlandı.

Onunla çekinmeden flört etmem *hoşuna gidiyordu.* Gazetedeki yazılarında beni tek eleştirdiği özellik bu olduğu için durum çok ironikti.

Rakibim tatlı sürprizlerle doluydu.

Bu sürprizlerin benim hoşuma gittiği kadar onun da hoşuna gittiğini umuyordum; gerçekten şok edici bir keşif yapmak üzereydi.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Hadi bir kan yemini edelim."

"Emin misiniz?" diye sordum, bu düzenlemeye karşı olduğunu ama bunu itiraf etmediğini gösteren herhangi bir ipucu veya işaret var mı diye dikkatle izleyerek. Başını salladı ama fiziksel hareketlerinden yalan söyleyip söylemediğini anlayamadım. "Sözlü onaylamanı tercih ederim."

"Gerçek bir centilmen," diye dalga geçti. "Kan yeminini kabul ediyorum."

Bunun için lanet tanrılara şükrettim.

Cebimden bir toplu iğne çıkardım ve Adriana kaşlarını kaldırdığında bu gece için yaptığım hazırlığa şaşırmış gibiydi. Parmağıma batırdıktan sonra aynısını yapması için ona uzattım.

Parmağının ucuna batırdı ve parmağıma uzattı.

"Kan ve seçimle, seni şu andan itibaren altı haftalığına kendime bağlıyorum. Benim isteklerim senin isteklerin, arzularım senin arzuların olsun. Ben senin çıkarlarına, sen de benim çıkarlarıma aykırı davranmayacaksın. Böylece birlik olacağız. Ölüm bizi ayırana kadar onurla bağlıyız artık."

Sözlerimi tekrarladı ve bitirdikten sonra bağ yerine oturup bizi birbirimize bağlarken sihrin yavaşça cızırdadığını hissettim.

Adriana küfretti ve bunu sanki fiziksel bir darbeyi göğsünde hissetmiş gibi elini göğsüne götürerek geriye doğru bir adım attı.

Onu tutmak için elimi uzattım, parmaklarım çıplak tenine değdi.

Aramızda birden parlayan bir alevin kıvılcımıyla, nefes almakta zorlanmama neden olan bir duygular zinciri parçalandı.

Ve sonra tüm o gerginlik, tüm baştan çıkarma günler değil de sanki yıllardır hapsedilmiş gibi patladı ve nihayet serbest kaldı.

Ona baktım. Onu bana çeken ve tamamen çözülmesine neden olan bakışlarındaki açgözlü açlığı gördüm.

YİRMİ SEKİZ

Adriana

Neredeyse anında, tuhaf bir coşku hissi damarlarımda akmaya başladı ve büyü etkisini göstererek beni önümdeki maskeli adama yaklaştırdı.

Birden üstündeki kıyafetleri parçalamak istedim.

Tüm bu baştan çıkarmanın, tüm bu gerginliğin bir şekilde hafifletilmesi gerekiyordu. *Hemen.*

Daha önce hiç sihirle birine bağlanmamıştım ve bu kadar güçlü dalgalar hâlinde beni etkilemesinin nedeninin onun arzusu mu yoksa benimki mi, yoksa ikisinin bir karışımı mı olduğunu ayırt edemiyordum.

Ancak bağımız yerini bulduğu anda bir şey değişmişti.

Kafamda sürekli aynı şey dönüyordu:

Benim isteklerim senin isteklerin, arzularım arzuların olacak.

Sanki o konuda sihirli bir yardıma ihtiyacımız varmış gibi arzularımız kesinlikle uyumlanıyordu. Aslında yeminin hissettiğimiz şeyle herhangi bir ilgisi olduğundan şüpheliydim.

Bu çekim sihir *tarafından* yaratılmamıştı; sadece öyle *hissettirmişti.*

O da aynı çekimi hissediyor gibiydi; bana yaklaşmış, dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirmeden önce beni kendine çekmiş, öpüşmemizi kendine hâkim olamayan biri gibi alevlendirmişti.

Beni korkuluğun üstüne kaldırırken, ellerimi yumuşak tüyleri andıran saçlarına götürdüm, kalçalarını kalçama bastırırken çoktan sertleşmişti ve aramızda duruyordu.

Dikkatim tek tek temas ettiğimiz yerlere kaydı.

Sihirli bağın yerleşmesinden ya da sonunda ilk gece hissettiğimiz kimyadan kaynaklanıyor olabilirdi ancak daha önce basit dokunuşlardan bu kadar kendimi kaybettiğimi hatırlamıyordum.

Sanki dünya etrafımızda erimiş ve geride bir tek biz kalmışız, bu ana bağlanmışız gibiydi. Küçük ama sonsuz ve birbirini tamamen tüketiyor gibiydik.

Her dokunuş, teninin tenimde yarattığı her masum temas bir rüya gibiydi ve sonsuza dek orada kaybolup kalmak istedim.

Öpücüğü başlı başına bir sihir gibiydi, dudakları dudaklarıma değdiğinde yumuşak ama aynı zamanda sertti.

Her minik ısırığı ve dilinin her hareketi vücudumu on kat daha fazla tepki vermeye zorluyor, uyluklarımın arasındaki ıslaklık artıyordu. Sanki ikimiz de duygularımıza kapılmış, en temel istek ve arzularımıza tamamen teslim olmuş, vücutlarımızın her bir dokunuş ve okşamaya tepki vermesine izin veriyormuşuz gibi hissediyordum.

Artık bir çatı katı, aşağıdaki sokaklarda içki içen gürültücü âlemciler yoktu.

Axton ve kalp kırıklığıyla geçen yıllar, sonunda uzak bir anıydı.

Sadece ben ve yabancım, durduramadığımız bir arzu patlaması vardı.

Ellerimi gömleğinin önüne götürürken aramızda hiçbir şey olmadan onu hissetmek istedim. Öpüşmeyi bıraktı, ellerini nazikçe kollarımın altına götürüp hafifçe okşarken, sırayla tek tek düğmelerini açarken beni seyretti.

Son düğmeye gelip gömleğini yavaşça çıkardığımda, beni orada hemen almasına hazırdım. Şiddetli arzunun vücut bulmuş hâliydi. Gördüğüm en mükemmel şeydi. İlk önce zekâsına kapıldığım için güçlü vücudu birlikte yaratacağımız harika şeye sadece keyif katıyordu.

Bu yabancı gerçekten de gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ama yine de capcanlı ve benden çılgınlar gibi etkilenmiş hâlde karşımda duruyordu.

"Güzel," diye fısıldadım, karnındaki her bir sert çıkıntının üzerinden geçerken ona kilitlenmiştim.

Göğsü gerçekten de bir sanat eseri gibiydi. Birbirine bakan iki gümüş rengi ejderhanın olduğu dövme neredeyse her yerini kaplıyordu.

Ejderhaların yerleşimi kalp şeklini oluşturan iki parça gibiydi. Yılanı andıran vücutlarının alt tarafında içinde Latince yazıların olduğu bir şerit vardı.

Nitimur in vetitum. Yasak olanı almaya çabalarız.

Aklıma tanıdık bir şeyler gelir gibi oldu ancak daha önce hiç görmediğim için bu imkânsızdı. Gömleğini tamamen çıkarıp, ona hayranlıkla bakmak için zaman tanırken her türlü tuhaf düşünce aklımdan uçup gitti.

Dövmesinin her bir kıvrımının üzerinden geçtim, özellikle tırnaklarım değdiğinde nefes verirken çıkardığı tıslama sesinden keyif alıyordum ve daha aşağılara inmeden önce kemer çizgisinde biraz durup, pantolonunu geren kabarıklığın hemen üstünde bekledim.

Bir erkeğin bu kadar iyi görünüp bu kadar baştan çıkarıcı olmaya hakkı yoktu.

Ama beni tahrik eden sadece vücudu değildi; aklı ve arsız dilinin de etkisi vardı.

Aslında olduğu karanlık günah tanrısını ortaya çıkarmak üzere gömleğini çıkarmadan önce de tüm dikkatim ondaydı.

Dövmeli teninin her bir santimetrekaresini keşfettikten sonra iyiliğimin karşılığını verdi. Büyü daha tamamen kalkmadığından, kim olduğundan hâlâ emin değildim ama umurumda değildi. Onu istiyordum. Şimdi.

"Sana bütün gece böyle dokunabilirim Leydi B."

"Memnuniyetle minnettar kalırım." Bu hisse kapılırken gözlerim kapandı.

Dokunuşu erotikti ve boynumda, omuzlarımda gezen, göğüslerimin arasına götürdüğü parmak uçlarını hissediyordum.

Her dokunuşu bir söz, bir açıklama gibiydi. Yaşanacak keyifli şeylerin bir sözü gibi.

"Oyalanıyorum, keşfediyorum. Vücudunun haritasında maceraya çıkıyorum."

Kaburgalarımda minik daireler çizdikten sonra aşağı indi, göbeğimin altındaki hassas yeri okşuyor ve beni kışkırtıyor, bedenim onun dokunuşuna göre hareket ederken daha aşağı kayması için ona rehberlik ediyordu.

Aksine lanet olası elini yukarı kaydırdı, o harika dudaklarından bir kahkaha yükseldi.

Beni daha yakına çekerken parmaklarını parmaklarıma geçirdi, tekrar hafifçe öptü. Peri masalından çıkmış, bir prensese kur yapan prens gibiydi. Bu öpücüğü hoştu, ellerimi tutması daha da hoştu.

Bununla daha önce paylaştığı açık saçık fantezi arasında büyük bir tezatlık vardı. Ve bunu o da biliyordu.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama baştan çıkarılmak hoşuma gidiyordu. Her dokunuşunu için heyecanlanmam ve onu arzulamam, hep ızdırabıma son vermesini ve daha fazla dayanamayacağım ana kadar uzatmasını ve ikimizin de bu zehirli ihtiyaca boyun eğmemizi istiyordum.

Ellerimizi çözdü ve üst bedenimin her yerini okşadıktan sonra yavaşça ipleri tutup parmaklarının yerine ağzını götürebileceği kadar yer açtı.

"Bunu ne kadar zamandır yapmak istediğimi bilemezsin."

Sesindeki samimiyet bunu sanki günlerdir değil de yıllardır yapmak istiyormuş gibiydi.

Boynumu yukarıdan aşağı kadar öptükten sonra yavaşça dekoltemde gezinirken, göğüslerimi ılık ağzına almak için korsemin üstünü baştan çıkarıcı şekilde aşağı indirdi.

Sabır erdem olabilirdi ancak biz bir günah kulübündeydik.

Tekrar yukarı çıkıp boynuma sokuldu. "İstediğiniz bir şey var mı Leydi B?"

Gülümsemesini tenimde hissettim. Bu iblis ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Kalçalarımı ona doğru ittim, bacaklarımın arasında onu hissetme ihtiyacı, o benimle oynarken tamamen onunla dolma arzusu dayanılmaz bir hâl alıyordu.

Sessiz talebimi anlayıp vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdikten sonra kalçalarını ağır, ritmik bir hareketle kıpırdatıp yıldızları görmeme neden olan bir yere bastırdı.

"Böyle mi?"

"Evet." Bacaklarım kendi kendilerine aralandılar, kısa eteğim kalçalarımın üstüne çıkıp onu yaklaşmaya davet ederken beni artık alması için yalvarıyorlardı. Ellerini çıplak tenime götürdüğünde tüm dikkati vücutlarımızın birleştiği yerdeydi. Eğer bana biraz daha dokunmazsa, aklımı kaybedecektim.

Sonunda, önümde dizlerinin üzerine çöktü ve hem beni sabit tutmak hem de korkuluktan düşmemem için bacaklarımı tutup yavaşça aralamaya başladı.

"Korkuluğun üzerinde dikkatli ol. Aşağıda sokaktaki insanlar için bir gösteri gerçekleştireceğiz."

Korkuluğu sımsıkı tutarken dudaklarımdan ufak bir inilti çıktı ve üzerimize deli gibi yağan kara bakmak için arkaya yaslandım. Tamamen onun

inisiyatifine kalmıştım; tek bir yanlış hareketle arkaya devrilebilir, birkaç kat aşağı düşebilirdim.

Bu güvenmek değilse, neyin güvenmek olduğunu bilmiyordum.

Kendi kanımın akış sesinin ötesinde, insanların aşağıdaki dar sokakta bağrıştıklarını duyabiliyordum ve birilerinin yukarı bakması durumunda neye şahit olacaklarını ancak hayal edebilirdim. Eteğim yukarıya baktıklarında içimi görebilecekleri kadar kısaydı.

Kalbim hem korkudan hem de heyecandan daha hızlı atarken dikkatini kasıklarımın arasına verdi ve açgözlü öpücükleri daha yukarılara çıktı.

Tanrılar adına. Fantezisini gerçeğe dönüştürecekti ve ben de buna ayak uydurmakta çok istekliydim.

Yavaş yavaş iç çamaşırlarımı bacaklarımdan indirirken, kenara atmadan önce çıkarmama yardım etti. Soğuk hava hassas tenime dokundu, yabancıya ve yukarıya bakan ya da çatıya çıkan herkese kendimi ifşa ederken bu his beni özgürleştirdi.

Eteğimin ucunu tutup yukarı kaldırarak beni daha da soydu.

"Çok güzelsin." Kışkırtıcı şekilde parmağını vücudumda gezdirirken bu dokunuşuyla inlememe neden oldu. "Benim için şimdiden leziz şekilde ıslaksınız Leydi B."

Nefesim kesilerek küfrederken kıkırdadı ve hareketi tekrarladı.

Klitorisimin üzerinde daire çizdikten sonra parmağının ucunu içeri sokup tekrar geri çekti.

"Yoksa aşağıdakiler için mi ıslandınız? Size yaptığım her şeyi görebildiklerini bildiğiniz için mi?"

Göğsüm inip kalkarken dikkatim ona kaydı.

Aklında tek bir şey olan cennetten düşmüş maskeli bir meleğe benziyordu.

"Dokun bana."

Tek bir kelime etmeden öne eğildi, parmaklarının yerini dudakları alınca sanki yıldırım çarpmış gibi bir şok duygusuyla arkaya eğildim.

Dilinin ilk temasıyla dudaklarımdan bir inilti çıktı, vücudum gerildi. Duyma mesafesinde olan herkesi unutarak çığlık atarken daha fazlası için yalvarıyordum.

Öpüşmesi sihirse, şu anda diliyle yaptığı şey kadim tanrılardan bir armağandı.

"Çok lezzetli."

Yakalanmamız da umurunda değilmiş gibiydi. Bacaklarımı daha da açıp diliyle sevişirken sadece benim harika hissetmeme odaklanmıştı.

Tam o anda daha önceki samimi sözlerine, bu hareketi bir haftadır değil onlarca yıldır planladığına inandım. Onun adını haykırmam için neler yapacağının hayalini kurduğuna.

Parmaklarımı saçlarına geçirip, vücudumu ustalıkla yalarken onu kendime çektim. Kenardan düşmeye, onu da kendimle beraber aşağı çekmeye çok yaklaşmıştım.

Büyü artık neredeyse kayboluyordu ve bir tek maskesi kalmıştı. Daha önce muhtemelen sihir yüzünden fark etmemiştim ama şu anki duruşundan sırtının tamamında ejderha kanatları dövmesi olduğunu ve omuzlarının başına kadar geldiklerini fark ettim.

Tekrar geriye çekilip iki parmağını içime sokarken, dilini de kullanıyordu. Lanet olası azizler. Bu adam ne yaptığını biliyordu. Onaylar gibi homurdandı, bu titreşim dili ve parmaklarıyla birleşince öne atılmama neden oldu.

Gelirken yüzünü görmek istiyordum.

"Maskeni çıkar," dedim saçlarını çekerek. "Hemen."

"Sen de çıkarırsan çıkarırım." Sesi kim olduğunu anlayamayacağım kadar boğuktu. Sanki neyin peşinde olduğumu biliyormuş gibi parmaklarını bir kez daha oynattı, ona doğru yaslanıp başımı sallarken gülümsemesi giderek daha da sinsi bir hâl alıyordu. Dikkatimi tamamen dağıtmıştı. "Üçe kadar sayayım mı?"

Parmaklarını çektikten sonra tekrar sokup hafif kıvırdı ve birden bir sıcaklık dalgası hissetmeme neden olan noktaya temas etti.

"Bir."

Hareketi tekrarlarken nefes nefeseydim.

"İki."

Artık dağılmanın eşiğindeydim. Ve bunu o da iyi biliyordu. Günlerdir bu oyunu oynuyorduk ve araya giren herkesi öldürebilirdim.

Yukarı uzanıp maskemi çıkarmaya hazır tuttum.

Boştaki eliyle o da aynı hareketi yaptı.

Parmaklarını çekip tekrar soktuğunda, tüm vücudum bana hissettirdikleriyle ve hassas tenime değdirdiği diliyle zonkluyordu.

"Üç."

Tekrar parmakları ittiği sırada ikimiz de maskelerimizi çekip çıkardık, sonrasında başparmağıyla son derece keyifli bir hareket yapıp şişen klitorisime sertçe bastırdı ve yaklaşan orgazmım sonunda bir anda gerçekleşti.

Maskemi indirdim, dantel onun diz çöktüğü yerin yanına narin bir yığın hâlinde yuvarlandı. O fark etmedi. Bilerek ya da bilmeyerek beni bundan sonraki her âşık için mahvolmuş bir hâle getirmişti.

Yüzünü kaldırmadığı için tek görebildiğim vücudumun ona verdiği her tepkiye merakla bakarken gevşeyen kaslarıydı.

Gelirken tadıma bakmaya doymaktan kendini alamıyormuş gibi yaklaştı. Parmaklarını hareket ettirirken dilini kullandı ve hayatım boyunca hiç böyle bir keyif hissetmemiştim.

Omuzlarını sımsıkı tuttum, arka arkaya gelen zevk dalgaları yüzünden başımı geriye attım. Artık aşağıdaki herkes bizi duymuş olmalıydı ama umurumda değildi.

Tanrım bu adam muhteşemdi.

Son ürperti dalgası geçene kadar tadını çıkarmaya devam etti ve zor nefes alır hâlde geriye yığıldım. Bacaklarımın arasına ufak bir öpücük kondurdu, dokunuşu nazik, yumuşak bir hâl aldı. Sanki bunu uzatmak ve rüyalarında tekrar tekrar yaşamak istiyor gibiydi.

Nefesim düzelir düzelmez, sonunda kılık değiştirmemiş hâlini görmeye hevesli olduğumdan eğildim; gerçeğinin hayallerimdekiyle benzerliği olup olmadığını merak ediyordum.

Ama daha benimle işi bitmemişti.

Merhamet dilenene kadar... Bu beyanının hakkını veriyordu.

Maharetli parmaklarını ikinci kez orgazm olmam için kullanmaya başladı. Yakında içime sonuna kadar gireceğini taklit etmeye başladığında, kendimi ona doğru ittim.

Yine çok yaklaşmıştım, bana yaptığı şeyden sonra zaten titriyordum ve bu sürekli içeri girip çıkarken kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

Diğer elini kendi aletine götürüp, içime girmeyi bekleyemiyormuş gibi pantolonun üzerinden okşarken, kalan tüm kontrolümü de kaybettim. Onu daha da çok istiyordum.

Kendimden geçerek çığlık attım ve dokunuşu sayesinde bir kez daha paramparça oluşumu seyrederken yüzündeki ifade güçlü, saf bir açlıktan ibaretti.

İlkeldi. Sahipleniciydi. Ve...

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Hırıltılı nefesim kim olduğunu anladığım anda inanamama şaşkınlığıyla dolu bir haykırışa dönüştü.

Ama artık çok geçti.

Bir sonraki keyif dalgası tüm bedenime yayıldı ve bunu yapan *o* olsa bile bu şahane duyguyu durduramadığım için tek yapabildiğim buna eşlik etmekti.

Parmakları hâlâ içimde derinlerdeydi, ona sımsıkı tutunurken keyif veriyordu. Vücudum şimdiye kadar hissettiği en yoğun dalgaya teslim olurken gerçek kimliğini umursamıyordu. Kendini okşarken, gözleri şehvetten buğulanmış hâlde bana keyif veriyordu.

Her bir hareketine eşlik edip gelirken gözlerimi kaçırmak istemediğim için bakmaya devam ettim.

Başkaldırışım sadece onu tahrik ediyor gibiydi ve bu daha da şiddetli gelmeme neden oldu.

Nihayet son orgazmım geçti ve parmaklarında hareket etmeyi bıraktım. Kendini tutmayı bıraktı, eli durmadan önce yavaşladı.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Hâlâ sertti ve rahatlamamıştı. Bir yanım pantolonunu açmak ve sonra olacakları görmek istiyordu.

Gerçek yavaş yavaş kafamda oturup anı bozarken göğsüm gösterdiğim efordan inip kalkıyordu.

Gabriel, yani kahrolası Axton, maskeli yabancımdı.

Ve lanet olası prens bana hayatımın en iyi iki orgazmını yaşatmıştı.

Dünyada hiç adalet yoktu.

Ancak rahatlamamdan sonra tamamen geldiğimden emin olunca istemeden oturdu; tekrar bana uzanmamak için ellerini önünde gevşekçe birleştirdi.

Kim olduğumu bildiği hâlde neden tatmin olduğumdan emin olmak istediğini anlayamıyordum. Belki de layıkıyla tatmin olduğumdan emin olmasını sağlayan kendi günahıydı.

Ya da belki sadece vücudumda böyle bir kontrole sahip olduğunu bilmekten keyif alıyordu.

Kendimi toparlayana kadar onun sakin bakışlarıyla teması koparmak istemediğimden tüm dikkatim dudaklarındaydı. Lanet olası dudakları benim arzumla parlıyor, yeni bir sıcaklık dalgasının vücuduma yayılmasına neden oluyordu.

Dikkatimi neyin tuttuğunu fark edince dilini yavaşça alt dudağında gezdirirken gözbebekleri büyüdü. Sakinleşmesi için içimden kalp atışlarıma bağırdım. Axton'dan etkilenmiş *olamazdım.*

Bir sonraki hareketlerin emin olmayan, birbirlerinin etraflarında dönen iki rakip gibi sessizce birbirimizi seyrediyorduk.

Yüzüme bakmadan önce ela gözlerini kısıp peruğumu inceledi. Ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyordum. Duygu ve düşüncelerim karışmış ve sapmıştı.

"Adriana."

"Axton."

"Bu çok ilginç bir gece."

Ses tonu rahattı ve onun da benim kadar sersemlemiş olması gerektiğini biliyordum.

Sessizlik içinde bir süre daha birbirimize baktık. Prens dizlerinin üzerine geldi, bakışları yavaşça vücudumda gezerken, hiç şüphesiz henüz tam olarak azalmamış tatmin duygumun artçılarından kaslarımdaki hafif titremeyi fark edince gözlerinde karanlık bir pırıltı belirdi.

Sonradan eteğimin kalçalarımda toplanmış durduğunu fark ettim. Gerçi şu anda bunun bir önemi yoktu. Prens çıplak vücuduma *bakmaktan* çok daha fazlasını yapmıştı.

Ve artık üzerimdeki etkisini belli etmememin hiçbir yolu yoktu. Bedenimin sahibi olduğunu artık o da benim kadar iyi biliyordu. Ancak sonunda durumu idrak etmeye başlamıştım.

Bacaklarımın arasına tünemişti, yüzü hâlâ onun için zonklayan yerden birkaç santimetre uzaktaydı. Bir yanım maskelerimizi tekrar takmak ve başladığımız işi bitirmek istiyordu.

Bu kesinlikle isteklerimizi yerine getirdiğimiz ilk sefer olmayacaktı.

Axton dikkatini tekrar yukarı verip bana odaklandı.

Gözlerinde parlayan nefret değildi. Çok daha kötü bir şeydi.

Ve kesinlikle çok daha karmaşıktı.

Bu gece pişman olacağımız başka bir şey daha yapmadan önce ondan ve o lanetli bakışından uzaklaşmam gerekiyordu. Kafalarımız kendimizi şehvete kaptırma ihtiyacımızdan karışmıştı.

O asla kendini...

Tanrılar aşkına. Gelin yarışması. Kız kardeşim. Lanet olası sersemin bir eş bulmak için halka oldukça açık bir yarışmaya ev sahipliği yaptığını unutmuştum. Tüm bunlar olurken benimle gizlice görüşüyordu.

Gözlerini benden ayırmıyor, ben duyguları ve gerçekleri anlamaya çalışırken beni izliyordu. Gerçeği kabullenmekle mücadele ediyor gibi görünmüyordu. Nefes alışverişleri sakin, duruşu rahattı. Ve birdenbire olanları anladım. Çok yanılmıştım. Hem de *çok*. Kimliğimi öğrenince şok olmamıştı.

Biliyordu. Yaptırdığı pelerini giyerek çatıya geldiğim anda biliyordu. Lanet olası iblis bunu önceden planlamıştı. *Bu* yüzden terziyi göndermişti. Pazarda karşılaşmamız yüzünden değildi. Kimliğimi kanıtlamayı bundan sonra her ne planladıysa onun için istemişti. Ve *o* planı her ne gerektiriyorsa, onunla bozamayacağım bir kan yemini etmiştim.

Bu farkındalık başımı döndürdü.

Ondan geriye doğru uzaklaşırken, korkuluğun üzerine tünediğim yer için bu çok ani bir hareket oldu. Tüm yer çekimi algım altüst oldu.

"Adriana." Bana uzandı. "Dur!"

Bir çığlıkla geriye savruldum; hızla ve sertçe yere doğru düşüyordum. Kaçınılmaz, mutlak bir ölüme.

YİRMİ DOKUZ

Prens Gluttony

Düşünmedim. Harekete geçtim.

Adriana'nın arkasından çatıdan aşağı daldım, olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde inerken bedenimin beni yoluma çıkmakla tehdit eden doğa kanunlarına karşı gelmesini diliyordum.

Eski tanrılar kesin bu sefer benim gibi bir günahkâra bakıp gülüyorlardı. Kollarımı ona doladım, hızlıca yere çarpmadan saniyeler önce onu yakaladım.

Onu tutunca, kanatlarım sihirli bağlarını koparıp havayı parçalayan gürültülü bir sesle çıktı. Dışarıda içki içen müdavimlerim eğlencesini susturdu.

Kanat çırpışlarımın ani şiddeti zemindeki karı yukarı ve aşağı havalandıracak şekilde oynatıp, yakında duran şanssız birkaç kişinin üzerine saçıldı.

Bakan herkes bu gece benim Yedi Günah'ta olduğumu bilecekti, çivit mavisi kurşuni kanatlarımı yanlış görmelerinin imkânı yoktu. Taliplerimin bu gece şatoya taşındıkları düşünülünce skandal gazeteleri sabah bu haberle çalkalanacaktı.

Bu başka zaman ilgileneceğim bir konuydu.

"İyi misin?" diye sordum, üzerimize şiddetli şekilde esen rüzgâr yüzünden bağırarak.

Adriana bacaklarını kalçama dolayıp, ayak bileklerini sırtımda kilitledi. Hızla yukarı uçarken fırtına yutmadan önce çok aşağıda parlayan ışıklar bir nokta hâline gelen gece sokağından ayrılırken bana yaslandı.

Çok yersiz bir şekilde hâlâ taş gibi serttim.

Vücuduna yapışmış hâlde olduğu için bunun kesinlikle farkında olmalıydı.

Kafamı boşaltmaya çalışarak dişlerimi gıcırdattım. Eteği hâlâ kalçalarında duruyordu ve aramızda bir tek pantolonum vardı.

Lanet olası bir centilmen olmaya çalışıyordum ama her hareket ettiğinde, lanet olası aletimin girişinde seğirmesine neden olan bir farkındalık hissi gönderiyordu.

Sanki benimle dalga geçmesi için başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Kanatlarıma binlerce iğne batıyormuş gibi saplanan buz gibi karla karışık yağmura odaklanırken acı Adriana'nın her hareketi kadar dikkat dağıtıcı değildi.

Doğrusunu bilmesem, sırf heyecanı tatmak için bana işkence ettiğine yemin edebilirdim.

Adriana kollarını boynuma doladı, teni ürpermeme neden olacak kadar soğuktu. Olabildiğince hızlı uçuyor, daha da kötüleşen fırtınayı atlatmaya çalışıyor ve başarısız oluyordum.

Buz ve kar üzerimize yağıyor, beni sağa sola savuruyordu ve Adriana başını omzuma gömmüştü. Kalp atışı dışında tüm bedeni kaskatıydı ve kalbi göğsümde deli gibi atıyordu.

"Sorun yok, güvendesin." Dudaklarımı kulağına bastırıp, uğuldayan rüzgâra yüzünden daha fazla bağırırken onu ürkütmemeye çalıştım. Ölmekten deli gibi korktuğunu anlamak için doğaüstü sezgilerimi kullanmaya ihtiyacım yoktu. Haklıydı da. Biraz daha geçseydi çok geç kalacaktım.

Bu fikri derinlere gömüp şu ana odaklanırken benim kalbim de hızla atıyordu.

Onu elimden geldiğince kendime çekip kendi çalkantılı duygularımı sakinleştirmeye denerken dondurucu havaya rağmen olabildiğince sıcak tutmaya çalışıyordum.

Adriana lanet olası Saint Lucent'in tatlı tadı hâlâ dudaklarımdaydı, dikkatimi dağıtıyordu.

Parmaklarımda, dilimde kıvranırken ne kadar şahane hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyordum. Bağ yerine oturduktan sonra tahrik oluşu tokat gibi yüzüme çarpmış, benimkini de arttırmıştı.

O anda, hiç bilmediğim bir açlık hissetmiştim. Ve artık kim olduğumu bildiğinden, o hissi bir daha asla tatmama olasılığım vardı.

Bu benim suçumdu. Sadece tek bir gece dikkat dağıtmak istemişti. Düşmanım olduğunu bilirsem bu sadece ejderha hikâyesini ifşa etmemesi için onu yakında tutmak için mükemmel bir fırsat olmakla kalmayacak, aynı zamanda ejderhaları avlama maceramı tadamayacağımdan gücümü beslemek için de en iyi yol olacağından kim olduğu gerçeğini ortaya çıkarmayı kafaya takmıştım.

Görev ve tutku arasındaki çizgilerin bu kadar bulanık olacağı gerçeğini hesaba katmamıştım. Ya da ondan *hoşlanacağımı*.

Kararlarımın ağırlığı üzerime çökerken gözlerimi bir anlığına kapattım.

Başım zonklamaya başladı.

Birdenbire Adriana kısık gözlerle fırtınaya bakmak için geri çekildi. "Nereye gidiyoruz?"

"Şatoya. Senin..."

"Hayır!" Kar daha şiddetli yağmaya başlarken neredeyse elimden kayıp gidiyordu. "Lütfen. Beni eve götür. Bu şekilde birlikte görülemeyiz."

Kirpiklerimdeki kırağıyı gözlerimi kırpıştırarak attıktan sonra dönüp arkama baktım. Fırtına giderek daha da kötüleşiyordu ve Adriana'yı hava şartlarına yenik düşmeden mahallesine geri dönmem mümkün değildi. Mırıldanarak küfrettikten sonra aniden yönümü değiştirdim.

Şatonun üzerinden uçup, bize neden olduğumuz bu karmaşayı baş başa çözmek ve hastalanmadan ya da daha da kötüleşmeden onu ısıtmak için zaman kazandırmak istedim. O da haklıydı. Şimdi, özellikle şato ağzına kadar olası taliplerle doluyken buraya geri getiremezdim.

Kız kardeşi. İlk başta her şey harika gidiyormuş gibiydi, şimdi bundan o kadar emin değildim.

Olabildiğince hızlı uçmaya devam edip kanatlarımı fırtınaya karşı hızla çırparak Oburluk Sarayı'nın diğer tarafındaki bir mağaraya doğru ilerledim.

Mağara şato arazisini çevreleyen yemyeşil bir ormanın derinlerinde, saray halkının gözlerinden uzak bir yerdeydi.

Mağaranın ağzı kanatlarımı vücuduma olabildiğince yakın tutarak ivmemi kaybetmeden ancak uçarak geçebileceğim kadar geniş, dağ yamacında ufak bir yarıktı. Cesur maceralara susamış bir iblis için mükemmel yerdi; kanatlar olmadan buraya ulaşmak imkânsızdı.

Zayıf bir olasılık olsa da buraya birinin gelme ihtimaline karşı mağarayı dışarıdan gizlemiş, herkesten bir sır olarak saklamıştım. Şimdiye dek.

Adriana benim şahsi alanıma giren ilk kişi olacaktı.

Yüz yıldır burası benim şahsi kaçış yerim, rahatlayabileceğim ve bir prens olmanın yükünü omuzlarımda hissetmeden sadece var olabildiğim yer olmuştu.

Burada sert zeminde yatar, kendi ateşimi yakar ve olabildiğince basit yaşardım. Gerekli her şey vardı; kuru et, fasulye, su testileri ve brendi. Çakmak taşı ve odun. Bir battaniye, birkaç bakır kap ve demir bir tava. Birkaç yedek gömlek.

Günahım aşırılık olduğundan bu saray halkımın şaşırtıcı bulabileceği bir şeydi. Ancak mağara bana en çok istediğim şeyi sağlıyordu.

Sendeleyerek girişten geçip ufak bir oda şeklinde genişleyen yere gelene kadar tam hız uçmaya devam ettik. Adriana sanki bu geceyi hiç olmamaya zorlayabilirmiş gibi bir daha hiç konuşmamış ve başını boynumdan hiç kaldırmamıştı.

Onu halı olarak kullandığım kalın postların üzerine bırakıp, duvarda asılı olan kancadaki battaniyeyi aldım ve omuzlarına koydum.

İlk kez saman bir şiltemin ya da bir yer yatağımın olmasını istedim.

Battaniyeyi çenesine kadar çekti, dişleri zangırdıyordu.

Küçük çukurda hemen bir ateş yaktıktan sonra yanına çömeldim ve hızlıca onu kontrol etmeye başladım. Dudakları morarmıştı, porselen rengi teni her zamankinden daha solgundu.

Elbisesi onu uçarak geçtiğimiz hava şartlarına karşı korumakta pek bir işe yaramamıştı ve sırılsıklam olmuştu.

Çıkarması gerekiyordu.

Peruğu da çıkarmalıydı.

Bu kendi adına akıllıca bir hamleydi. Büyü kalktığında bile kendini gizlemek için takılmış bir aksesuardı. Adriana kulübe girip çıkarken kimliğinin ortaya çıkmaması için büyük zahmete girmişti. Herhangi biri için bu yeterli olurdu. Ben hariç.

Kader zalim bir pislikti ama ona bir borcum daha olmuştu.

Adriana o çatı katına hiç gelmemiş ve aynı gece erkek kardeşlerimin peşine düşüp orada onları beklememiş olsaydım, onu hiç görmeyebilirdim. Bu düşüncenin arkasından gelen nahoş histen, Adriana'nın orada başka biriyle karşılaşmasından hiç hoşlanmadım.

Bir titremeyle irkildi.

Parmaklarım onu ovuşturarak ısıtmak için seğiriyordu. Hâlâ tenimdeki baştan çıkarıcı kokusunun farkında olduğumdan ellerimi önümde tutmaya karar verdim.

Aramızda oluşan uzun sessizlik, neredeyse kanatlarıma saldıran buz kadar acı vericiydi. Artık burada olduğuna ve sihirli bir anlaşmayı garanti altına aldığıma göre bu noktadan sonra nasıl hareket edeceğimden emin olmadığımdan gerginliği espri yaparak bozmaya çalıştım.

"Çabuk ağıma düşen âşıklarım olmuştu ama bu biraz fazla barizdi."

Alev ışığı yanağının kıvrımında, çene hattında parlıyordu. Dişlerini sıkmaktan gerilmişti. Görünürde ortamı rahatlatmaya yönelik saçma girişimlerine henüz hazır değildi.

"Ateşin mağarayı ısıtması uzun sürmez. Sıcak brendi ister misin?"

Sonunda göz göze geldiğimizde o buz mavisi gözleri ihanetle parladı.

"Ben olduğumu biliyordun." Sormamıştı, sesi tehlikeli şekilde alçaktı.

Yapbozun tüm parçalarını hızlıca bir araya getirmesi beklediğim bir şeydi ancak bu kadar çabuk anlamış olması etkileyiciydi.

Derin bir nefes aldım. Bu tam olarak aklımdaki ilk soru değildi ama endişemin geçmesine izin verdim. O suçlayıcı bakışıyla tam da beklediğim gibi beni delip geçmeye hazırdı ve ona fiziksel olarak zarar görmediğine dair yeterli bir kanıttı.

"Gerçekten ben olduğumu bilmiyor muydun?" diye karşılık verirken gerçeği itiraf etmek istemiyordum.

"Sen çok... Tatlıydın. Gizemli. Olduğun sefil zamparanın tam tersiydin."

Yalanları anlamak böyle bir durumda kesinlikle çok işe yarıyordu.

Soruma cevap *vermemiş* olması aslında bir noktada ben olduğumdan şüphelendiğini ve bunu itiraf etmekten kaçındığından gösteriyordu. Aksi takdirde bunu hemen inkâr ederdi.

"*Ben* hoş biriyimdir." Ona kurt gibi sırıttım. "Ve kulüpte bu hovarda davranışımdan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordun. Aslında, edepsiz konuşmamdan keyif aldığını bile düşünüyorum."

Bana buz gibi bir bakış attı ama hemen sinirlenmedi. Biraz daha yaklaştım.

"Beni tanıdıktan sonra parmaklarımda o kadar sert gidip geldin ki, tüm elim sırılsıklam oldu. Belki nefret seni izlenme fikrinden daha çok tahrik ediyordur."

Hâlâ yemi yutmuyordu.

Endişe beklenmedik bir şekilde içimi kemiriyordu. Adriana Saint Lucent özellikle söz konusu ben olduğumda çenesini tutan biri değildi.

Ciddi ciddi tekrar ona baktım.

"Elbiseni çıkarıp kurumasını beklemelisin."

Durduğu yerde ürperdi, parmak eklemleri battaniyeyi daha sıkı tutarken bembeyaz olmuştu.

"Sorun değil."

Vücudu bir sonraki ürpertiyle tekrar titremeden önce yalanını hissetmiştim. "Hipotermi geçireceksin."

Cevap vermedi.

"Hipotermi *geçirmen* hâlinde ısınmak için çırılçıplak soyunup birbirimize sarılmamız gerektiğinin farkındasın değil mi?"

Dişleri birbirine çarpıyordu. "Ateş yeterli olacaktır."

Başka bir yalan daha. Ayağa kalkıp tepesinde dikildim. Hoş bir ses tonunu korumaya dair her türlü çabam yok olmuştu. İblis prens sahneye çıkmıştı.

"Lanet olası elbiseyi çıkar Adriana. İçten içe benimle çırılçıplak kıvrılıp yatmayı *istemiyorsan* çıkar. Eğer öyleyse de üzerinden çıkarma. Seni memnuniyetle sağlığına kavuştururum. İstersen maskeni bile takabilirsin."

Çok etkileyici bir homurdanmayla başını kaldırıp bana baktı. "Yapamam seni zorba."

Döndü ve battaniyeyi yere bırakıp arkasını döndü ve elbisesinin üst kısmını bir arada tutan karmaşık ipleri gösterdi. Daha önce ön kısmını çekerek biraz indirmiştim ama içinden çıkamıyordu.

Tanrı aşkına. Bu lanet olası şeyi açmak için bütün geceyi burada geçirebilirdik.

"Ayağa kalk."

Dişlerini sıktı ama ayağa kalkıp, isteksizce battaniyeyi bırakırken elbisesine ulaşmam için arkasını döndü.

Battaniye artık olmadığından titremeleri şimdi daha da şiddetli bir hâl almıştı.

Ancak ölümsüz gücüm ve hızımla mümkün olan tek bir hızlı hareketle Hane hançerimi çıkardım ve elbiseyi tek bir bıçak darbesiyle arkasından düz bir hat boyunca kestim. İki yarısını ayırdım ve hemen yere fırlattım.

İşte. En azından artık daha çabuk ısınacaktı.

Adriana sopa yutmuş gibi dimdik dururken, mağaranın etrafında çılgınca titreşen alevler yüzünden çıplak vücudu gölgelerin arasında kaldı. Ateşi yansıtan şeffaf renkteki ayakkabıları bacaklarını daha da ortaya çıkarıyordu. Gözlerimi kalçasının cömert kıvrımından çektim ve battaniyeyi kaldırıp bir kez daha omuzlarına koyduktan sonra bir adım geri attım.

"Peruğu çıkarmana yardım etmemi ister misin?"

Bir sonraki nefesiyle omuzları kalktı. "Evet."

Bir an için tereddüt ettim.

"Eğer yapamazsan," dedi sesi tuhaf şekilde yumuşaktı, "Ateş yeterli olacaktır."

"Ben bir prensim, basit bir peruğu elbette çıkarabilirim."

Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama o lanet şeyi her şekilde alt edecektim. Dikkatimi saçlarına verdim ve saklanmış birkaç tokayı hızlıca fark ettim.

Nazikçe etrafında dönüp, herhangi bir metal parlaklığı yakalayabilmek için ateşin ışığını kullandım, her bir tokayı zar zor çekip çıkardım ve kestiğim elbisesinin yanında yere bıraktım.

Hepsini çıkardığımdan emin olduktan sonra peruğu yavaşça geriye çekip, soluk mavi saçlarını ortaya çıkardım. Hoş bir kumaş gibi arkaya döküldüler. Muhtemelen kullandığı sabun yüzünden burnuma lavanta ve bal kokusu geldi.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmemek için kendimi tuttum. Peruğun altında saçlarının ıslanmadığını gördükten sonra böyle bir şey yapmama kesinlikle gerek yoktu. Adriana'nın bana sadece en temel ihtiyaçlarını karşılamak için izin verdiğini ve gereksiz her hareketi öfkeyle karşılayabileceğini hissettim.

Peruğu eşyalarından oluşan küçük yığına fırlattıktan sonra ham ağaçtan yaptığım minik büfeden iki teneke fincan aldım ve biraz brendiyle[9] doldurduktan sonra ateşin üzerine koydum.

İçecekler birkaç dakika ısınırken, eski bir çizmenin içinde tuttuğum yün parçalarını çekip, ellerimizi yakmaması için fincanların etrafına sardım.

Adriana ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını postların arasına sokup, fincanını hazırlarken beni seyretti ve nazikçe aldıktan sonra ılık içkiyi yudumladı.

---

[9] Brendi, damıtılmış şaraptan üretilen yüksek dereceli (%40 ile %60 alkol yoğunluğuna sahip) alkollü içki.

Gözlerini kapattı, yanaklarına biraz renk geliyordu.

"Teşekkürler."

Duraksadım, vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Dünya kesinlikle yerle bir olacaktı.

"Bu kadar yeter. Seni kraliyet şifacısına götürüyorum. Hemen."

Kaşlarını hafif çatarak bana baktı. "Neden?"

"Bana teşekkür ettin. Gerçekten de algıların bozulmuş olmalı."

Bana el hareketi yapması gerçekten toparlanmaya başladığını doğruluyordu.

Sessizce nefes verdim ve kendi fincanımı alıp içkimin yarısını içtim.

Karşısına oturdum, titremelerinin azalmasını seyrederken aklıma birden bir sürü şey geldi. Bu sınırda devriye gezmeyeceğim, Sil'in zindanına gitmeyeceğim ya da raporları gözden geçirmek için Val'le savaş odasında buluşmayacağım ilk geceydi. Krallığı buz ejderhalarına karşı korunmasız bırakma fikri beni her zamankinden daha fazla tedirgin ediyordu.

Ancak kan anlaşması artık geçerli olmadığında sonunda bu bilgileri bana karşı kullanacak olan sevgili partnerime yokluğumu açıklamamın hiçbir yolu yoktu.

Adriana öncelikle benim başarısız olduğumu görmek isteyen ve yıllardır bunu başarmaya çalışan bir gazeteciydi. Sınırlar ne kadar bulanıklaşırsa bulanıklaşsın bu asla unutmayacağım bir gerçekti.

Ve şu anda zaten onu yalnız bırakabileceğim bir durumda değildi.

Yüzünde anlaşılması imkânsız bir ifadeyle tekrar bana baktı. Dilimle keyif verdikten sonra daha önceki âşıklarımın tepkisi tam olarak bu olmamıştı. Son birkaç yıldır bundan kaçındığım gerçeği bir yana bırakılırsa öyleydi. Her ne kadar onu iki kez orgazma ulaştırmış olsam da bana karşı hislerinin sihirli bir şekilde yumuşayacağını düşünmüyordum.

"Bir Günah Prensi olarak insanları kokularından tanımak gibi doğaüstü bir yeteneğin olduğunu sanıyordum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Beni bir köpekle mi kıyaslıyorsun?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Dikkat edin. Siz karşılaştırıyorsunuz Majesteleri."

"Unvanları artık geçtik Adriana. Bana Gabriel ya da Axton diyebilirsin."

Dikkati dudaklarıma kaydı, orada kaldı. İlgisine karşılık vermek için vücudumun herhangi bir cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu. Sert zemine odaklanarak yerimde kıpırdandım.

"Bu bağ yarışmayı etkileyecek mi?" diye sordu. "Fiziksel bir... Tarafı olduğunu biliyorum."

"Bu tarafı sadece duyduğumuz *karşılıklı* çekim yüzünden var," dedim. "Bunu sihir yaratmıyor. Sadece iki tarafın zaten hissettiği şeyi arttırıyor. Eğer ikimizden biri diğerine karşı bazı... Arzular... Duymasaydı o zaman diğeri etkilenmezdi. Bu her zaman karşılıklı duygulara dayalıdır. Bağ kuruldu, bu da ikimizin de istediği anlamına geliyor. Bu bağlantıyı istesem de zorlayamazdım."

Bir süre susup bu söylediklerimi düşündü.

İşin doğrusu bu bağ, sonraki birkaç haftada her şeyi çok daha ilginç bir hâle getirecekti. Eğer ikimizden biri diğerinden çok fazla uzaklaşırsa, fiziksel sonuçları olacaktı.

"Bundan kaçınmak kolay olacaktır," dedi sonunda. "Artık gerçekten kim olduğunu bildiğime göre, herhangi bir çekimin ortaya çıkma olasılığı çok düşük."

Ona alaycı bir gülümsemeyle baktım. Benden zihinsel anlamda istediği kadar nefret edebilirdi. Bu fiziksel olarak arzulamasına engel değildi. Şimdi bile. Sihrin tek umursadığı da buydu.

"Pekâlâ," dedi, "Bu geceye dair doruğa çıkan duygular geçtikten sonra hepsi bu olacak."

Homurdanmam bana öfkeli gözlerle bakmasına neden oldu. Ateş artık mağarayı ısıtmıştı o yüzden nemli gömleğimle ilgilenirken onun bu inkârı gülümsememe neden oldu.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Tam olarak kendine yalan söylemiyorsun ama farkında olduğum bir gerçeği de itiraf etmiyorsun tatlım. Ve bu yüzden sihrin zaten algıladığını kabul etmemiş oluyorsun. Bu gecenin hâlâ hissettiğin çekimi sadece kaçamağımızdan kaynaklanmıyor. Ya da sana yaşattığım *çoklu* orgazmdan."

"Kibirlisin ve yanılıyorsun, bir kez daha."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Öyle miyim? Tam olarak ben olduğumu bilirken sana şaplak atmayı teklif ettiğimde yeterince tahrik olduğunu anımsıyor gibiyim. Sadece o da değil, ya çarpışmamız sonrasında? Vücudunun benimkine nasıl tepki verdiğinin farkında olmadığımı düşünme."

Yumuşak teninde hoş bir kızarıklık belirdi.

"İlla bilmen gerekiyorsa, ben o sırada seni değil yabancımı hayal ediyordum."

Ses tonu ciddi ve dikkatliydi. Gizli arzularının ne olduğunu bilmesem, yakalanmanın hayalini kurduğunu asla tahmin edemezdim.

"Söylemek istemezdim ama," dedim eğilip boğuk bir mırıltıyla. "Senin yabancım *benim*. Ve dizlerimin üstünde, her bir santimetrekarenin tadına bakarken benden yeterince hoşlanmıştın."

Brendiden bir yudum, sonra bir yudum daha aldı. Sanki içki bu anının canlanmasını engelleyecekmiş gibi. Şimdi onun tahrik olduğunu hissettim, dilimin her hareketini ve kaymasını hatırladığını ve bundan nefret etmediğini biliyordum. Ne kadar istese de.

En azından bu, benim de tahrik olmam konusunda daha iyi hissetmeme neden oldu. Kendisi aynı şeyle mücadele ederken bunu bana karşı kullanamazdı.

"Evet. Fantezi artık tamamen mahvoldu."

"Hmm. Göreceğiz."

"Hayır görmeyeceğiz. Artık kim olduğunu bildiğime göre, fiziksel olarak tahrik olayım ya da olmayayım artık bu geçici... Duygulara göre hareket etmeyeceğim."

Yeminimizin büyüsü bunu tutması ilginç bir söz hâline getirecekti.

Belki de Lust haklıydı, nefret seksi en iyisiydi. Bu geceye kadar o olduğundan tam olarak emin olmamış olabilirdim ancak tutkumuz efsanelere konu olabilirdi. Nefret ve aşk güçlü duygulardı, aralarındaki çizgi kolayca silinebilirdi. Dizlerimin üzerinde kalıp onu sonsuza dek memnun edebilir ve çıkardığı seslerden ya da tadından asla sıkılmayabilirdim.

Kim olduğumu anlayana ve büyü bozulana kadar.

Belki de bu beni alçak bir piç kurusu yapıyordu ama kötü karakter olmak dışında hiçbir iddiam yoktu. Faniler daha çok kahramanları ve uhrevi karakterleri tercih ederlerdi. Ben baştan aşağı bir günahkârdım.

"Konuşmamız gereken başka bir şey daha var," dedim, brendimden büyük bir yudum daha aldıktan sonra. "Kız kardeşinin taliplerimden biri olduğu gerçeği."

Gözlerini kısarak baktı.

"Eğer bu ikinizin arasında bir anlaşmazlığa neden olacaksa, o zaman onun yerini alabilirsin."

Adriana pür dikkat bana bakarken, yüzüne yavaş yavaş dehşet dolu bir ifade yerleşti. Egoma bir darbe daha.

Ya da belki sadece şaşırmıştı.

Yaranın kabuğunu tamamen koparmaya, her şeyi açığa çıkarmaya karar verdim.

"Fiziksel olarak yeterince uyumluyuz. Ve artık bir yeminle bağlıyız. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek çok mantıklı." Brendimi bitirdikten sonra genzimi yakmasının tadını çıkardım. "Yarışmaya katılıp talibim olacak mısın?"

OTUZ

Adriana

"Ciddi olamazsın, Axton. Cevabım hayır. Kesinlikle *olmaz.*"

Prens içkilerimizi tazelerken bana şaşırmış gibi baktı, tekrar postların üzerine oturup şartları düşünürken normalden çok daha rahat görünüyordu.

Gerçi ben onun benim kadar şoke olduğunu sanmıyordum. Ben olduğumdan ciddi anlamda şüphelenmişti.

Ve Axton'ın yabancım olduğu konusunda geçici, çılgın bir fantezi beslemiş *olsam da* –elbette üstesinden gelmem gereken duygusal cezalandırma adına mazoşist bir arzuyu yaşamak için– bunun doğru olduğuna şaşırmıştım.

"Alıcının pişmanlığını yaşamak için biraz geç kaldın hayatım. Yemin bozulamaz."

"Ama bir talip olmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor. Ve kız kardeşimin mutluluk şansını kesinlikle mahvetmeyeceğim."

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca iradenin benimkine bağlı olduğunu hatırlatmam gerekiyor mu?"

"Taliplerinden biri olmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Hatırlamana gerek yok. Ve alıntı yapacak olursam, 'Benim isteklerim senin isteklerin, benim arzularım senin arzuların.'" Gülümsemesi bu durum karşısında aşırı memnun gibiydi. "Dedikleri gibi şeytan ayrıntılarda gizlidir."

"Bir iblis prensle asla pazarlık yapma," diye mırıldanırken, bu tanıdık deyiş artık sersem fabl annelerinin çocuklarını beladan uzak tutmak için söylediklerine hiç benzemiyordu.

Lanet olası Günah Prensi.

Nefes verip hızlı düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım. *Elbette* bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Tek yapmam gereken makul olanı ona göstermekti.

"Kardeşimin yerini almayacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu gece olanları ondan bir sır olarak saklamayı mı tercih edersin?"

Hayır, tek isteğim zamanda geri gitmek ve bu noktaya gelmeme neden olan tüm tercihlerimi tekrar yapabilmekti. "Bu ilk olmaz," diye mırıldandım.

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Genelde aynı insanlara mı kur yaparsınız?"

Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası bendeydi. "Ben senden bahsediyordum."

Bir şey söyleyecek gibi oldu, vazgeçti. Anlamaya başlayınca sinirlerim tepeme çıktı.

"Bu kesinlikle çok sinir bozucu. Birlikte geçirdiğimiz zamanı bile hatırlayamayacak kadar çok âşıkla mı birlikte oldun?"

Sonunda gerçekten hipotermi geçiriyormuşum gibi beni incelemeye başladı.

"Sen ve ben, biz... Bu geceden önce hiç böyle bir şey yaşamadık." Gözlerini kıstı. "Benim bilmediğim bir şey biliyorsan başka tabii."

"Tüm Günahkârlar Balosu'nu hatırlamıyor musun?" Dik dik bakarken, onu hemen oracıkta yakıp kül etmenin mümkün olup olmadığını düşünüyordum. Lanet olası adam hiç etkilenmemiş gibi durmaya devam edince, onu yakmayı ve sohbeti tamamen kapatmayı bir kenara bıraktım. "Unut gitsin."

"Adriana..."

"Lütfen. Bu gece yeterince olaylıydı. Tartışmamayı tercih ederim."

Böyle bırakmak istemiyor gibi görünüyordu ama ya sert ses tonum ya da yüzümdeki ciddi ifade yüzünden arkasını döndü ve kenara atılmış peruğa baktı. "Bunu nereden aldın?"

"Sahne Hırsızı."

Belli belirsiz etkilenmiş gibiydi ama başka hiçbir şey söylemedi.

İçkimin kalanını bitirip biraz daha doldurması için fincanı ona uzattım. Bu mağarada bu geceyi geçirmeme yetecek kadar çok brendi yoktu.

O fincanımı doldururken kendimi prensi ve yaptığımız şeyi düşünmemeye zorladım. Neyse ki yazı köşem ve onunla ilgili planım aklıma geldi.

"Talipleri tanıtmak için özel bir Bayan Çöpçatan yazısı yazmak istiyorum. Onlarla röportaj yapmama karşı çıkar mısın?"

Axton uzun bir süre beni inceledi. "Eğer intikam almayı planlıyorsan, o zaman itiraz ederim."

Buna hafif gülümseyerek karşılık verdim. "Bu sefer değil."

Aramızda uzayan sessizlik, daha ciddi düşüncelerime tekrar yüzeye çıkma fırsatı veriyordu. Lanet düşünceler. Tıpkı sürgüne gönderilmesi gereken hayaletler gibiydiler. Yakın gelecekte burada kaldığımız için, gerçekten bilmek istediklerimi sorabilirdim.

"Bir eş bulmak için yarışma düzenlerken neden beni görmeye devam ettin? Başından beri ben olduğumun farkında mıydın?"

"Hayır. Hem bu sadece macerayla ilgili olamaz mı? İyi bir yarışmaya dahil olmaya bayılırım."

İlk soruma *gerçekten* cevap vermemesi yalan söylemekten kaçındığı anlamına geliyordu. Parmaklarımı fincana vurdum. Eğer istediği bir irade savaşıysa, bunu ona verecektim.

"O ilk gece ben olduğumu bilmiyorsan, o zaman bir şey olmalı..."

Gülümsedim. Sandığımdan çok daha akıllı olabilirdi ama prensi mahvetmek için neredeyse on yıldır takip ettikten sonra onu anlamakta uzman olmuştum.

"Dikkatinin dağılması gerekiyordu," dedim, tepkisini dikkatle inceleyerek. "Bu yüzden beni görmeye devam ettin."

"İyi bir eğlencenin keyfini ne zaman çıkarmadım ki?"

"İstediğinde her gece seni meşgul edecek kadar âşığın yok mu?"

"Bütün hafta seni düşündüm. Leydi B olduğunda oldukça baştan çıkarıcıydın."

Yine de çapkınların çapkını bu geceye kadar beni *gerçekten* yatağına atmaya çalışmamıştı. Bunun sadece ona anlaşma yemini etmemi istemesinden mi yoksa şüphesine rağmen benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzulamasından mı kaynaklandığını bir türlü çözemiyordum.

"Günahını beslemeden bu kadar uzun süre dayanabildiğini hiç bilmiyordum."

"Benim heveslerim çok çeşitli ve değişiktir. Yatak odası aktiviteleri dışında da açlığımı bastırmanın birçok yolu var."

"O zaman neden bir yataktan diğerine atlıyormuş imajı çizmek için bu kadar vakit harcıyorsun?"

Bana rahat rahat sırıttı. "Sadece bu haftayı yatakta yalnız geçirmiş olmam, daha az tatmin olduğum anlamına gelmez. Seni düşündüm. Sık sık. Maske olmadan bile."

Şaşırtıcı bir dürüstlük sergileyerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Gazeteci kafam devreye girdiğinde, gerçeği ortaya çıkarma ihtiyacını bastırmak mümkün değildi. Güzel bir gizeme, özellikle düşmanımın düşüşüne neden olabilecek bir gizeme bayılırdım.

Acaba beni Yedi Günah'ta yalnız ve kızgın bir hâlde bırakıp gittiğinde başka ne yapıyordu?

Şimdi bana numara yapıyor olabilirdi ama o da aynı derecede tahrik olmuştu. Daha sonrasında kendi kendini rahatlattığından hiç şüphem yoktu ancak aşırı düşkün olduğu bir ihtiyacı gidermekten daha önemli ne olmuş olabilirdi?

Özellikle tüm krallık onu şimdi bu kadar yakından izliyorken.

Bir şeyler karıştırıyordu. Bir eş bulma avından daha önemli bir şey.

Yedi Günah'taki ilk karşılaşmamızı, ikinci adamın gelip bizi böldüğü anı düşündüm. Kardeşlerinden biri miydi yoksa sarayının yüksek rütbeli bir çalışanı mıydı?

Çok önemli bir şey için ona ihtiyaçları olmuş olmalıydı. Alışıldık hovardalıklarını geride bırakmaya yetecek kadar önemli bir şey. O gece Jackson'ın öldüğü gece miydi? Yoksa başka bir şeyler mi oluyordu? Olayların zaman çizelgesini tam olarak oturtamıyordum. Ama başaracaktım.

Titrek ateş ışığında birbirimizi incelerken, sessizce içeceklerimizi yudumladık.

Dikkati dudaklarıma kaydı, ikimizin de iyiliğine olmayacak kadar uzun süre orada kaldı. Sırlarını kurcalamamam için dikkatimi dağıtmayı ümit edip etmediğinden emin değildim.

Ya da belki gecemizin nasıl başladığını anımsıyordu.

İyiliğinin karşılığını vermemek için sahip olduğum irade gücümün her zerresini kullanmıştım.

Kim olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yokken Axton'ı öpmek bir şeydi ama kimliği bilerek arzuma teslim olmak başka bir şeydi.

Kardeşimin ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığına ya da sadece bir prense kur yapmanın çılgınlığına kapılıp kapılmadığına henüz karar

vermemiştim ancak ondan hoşlanma ihtimali, daha önce olanlar... Bir daha asla tekrarlanamazdı. Tekrarlanmasını istediğim de yoktu.

Altımda hâlâ hiçbir şey olmadığını fark edince battaniyeye daha sıkı sarıldım.

Tenim Axton'ın dokunuşlarının, baştan çıkarıcı öpücüklerinin anısıyla yanıyor, bir daha yapmasına asla izin vermeyeceğim dokunuşu için sancıyordu. İçime işlemesini, ızdırabıma son vermesini istiyordum.

Gözleri alev alev bana baktı. Gözleri sadece ela değildi, içinde altın rengi, yeşil ve kahverenginin harika bir karışımı vardı ve hâkimiyet için yarışıyorlardı. Daha önce bana dokunduğunda sıcaktan alev alev yanıyorlardı ve bu onu bir kez daha istememe neden oldu.

Biliyordu. Bir Günah Prensi olarak tahrik olduğumu hissedebilirdi.

Lanet olası dikkatimin, daha önceki hatamızdan etkilenin bir tek ben olmadığımın memnuniyetiyle kucağına kaymasına engel olamadım.

Bağımıza teslim olmak, aramızda olan her şey için sihri suçlamak kolay olurdu. Daha önceki ön sevişmemizin etkisinde kaldığımızı iddia edebilirdik.

Onu battaniyemi paylaşmaya davet edebilir ya da kucağına kıvrılabilirdim.

Her ikisini de reddedeceğini sanmıyordum. İhtiyaçları olan iki yetişkindik. İhtiyaçlarımızı karşılayabilir, sonra yolumuza devam edebilirdik. Bir daha asla bundan bahsetmezdik. Bunu nasıl yapacağını o gayet iyi biliyordu.

Rahatsızca yerinde kıpırdandı, tekrar brendi şişesine baktı. Kısa bir anlığına, neredeyse tekrar Yedi Günah'ta olmayı, keyifli bir şekilde gerçekten habersiz olmayı diledim.

Eğer hâlâ maskelerimiz olsaydı, şu anda ne yaptığımızla ilgili sorulacak hiçbir soru olmazdı.

Gözleri bana kilitlendi. Adını haykırmama neden olacak tüm yöntemleri gözünde canlandırıyormuş gibi bakıyordu, sonra hemen yüz ifadesini değiştirdi.

Kendi iyiliği için mi yoksa benim iyiliğim için mi böyle yaptığını anlayamıyordum. İçkimden büyük bir yudum daha alıp ateşin çıtırtılarını dinleyerek çaresizce prensin lanet ağzını düşünmeme engel olmaya çalıştım.

"Geceyi burada mı geçiriyoruz?" diye sordum sonunda sessizliği bozarak.

Bir mağara için burası oldukça hoş ve güzeldi. Kapalı bir yerde olmaktan normalde hoşlanmama rağmen, bizi buraya getiren koşullar ideal olmasa da durumdan rahatsız olmamıştım. Fırtına çıkmışken kötü prensle mağarada kapana kısılmak tam bir gece macerasıydı. Yanımdaki kişi çok daha iyi olabilecek olsa da bundan iyi bir hikâye çıkardı.

Şatosu varlıkla dolup taşarken Axton'ın bu kadar rustik bir tercih yapmasına şaşırmıştım.

Nedense ona daha çok yakışıyordu.

Mağaranın girişine baktı. "Fırtına geçene kadar bekleyeceğiz."

Derin bir nefes aldım. Bu saatler sürebilirdi ama cevap vermedim. Kardeşimle ya da üvey annemle yüz yüze gelmeye henüz hazır değildim. Geri döndüğümde ikisinin de derin uykuda olmalarını umuyordum.

"Bununla ilgili tek bir kelime bile edemezsin," dedim. "Bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını bildiğine inanıyorum. Ve bundan sonra birbirimizi görmezden gelmemizin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Benim isteklerim senin isteklerin, benim arzularım senin arzuların," dedi tekrar. "Eğer istediğin buysa, o zaman kabul etmekten başka şansım yok."

Dikkati tekrar bana kaydığında bu sefer sessiz bir şekilde değerlendirme yapıyordu.

Ayağa kalktı ve karşıdaki duvarda fark etmediğim ufak bir sandığın içini karıştırıp büyük bir gömlek ve bir çift yün çorapla geri geldi.

"Büyük olacaklardır ama seni sıcak tutarlar."

Kaşlarımı kaldırdım. Axton... *Üzerime düşüyordu* tam olarak doğru bir tabir olmazdı ama kesinlikle telaşlanmıştı. Bu daha önce var olduğunu bilmediğim bir tarafıydı. Çünkü bunu saklamıştı.

Ya da belki bu tarafını sadece *benden* saklamıştı.

Prens gerçekten de sırlarla dolu gibiydi.

Axton bir muamma, çözülmek için yalvaran baştan çıkarıcı bir gizemdi.

Ve bu tehlikeliydi. Ya da belki onun için korkunçtu. Sırları açığa çıkarmaktan daha fazla keyif aldığım hiçbir şey yoktu. Ve onun gerçeğini ortaya çıkarmak çok hoş olacaktı.

Çorapları giydim ve dizlerime kadar uzanmaları ayrıca hoşuma gitti. Yumuşak ve sıcaktılar, bulutları andırıyorlardı. Ayağa kalktığımda Axton'ın dikkatle bana baktığını gördüm.

Battaniyeyi indirdim, küfredip hızlıca bakışlarını kaçırırken gülümsememi sakladığımda, brendi şişesi birden bana aşırı derecede çekici geldi.

Gömleği baldırlarıma inecek kadar uzundu. Giyerken oyalandım ve gerektiğinden çok daha yavaş şekilde düğmeleri iliklediim. Prense işkence yapmak yeni en sevdiğim eğlencem olabilirdi. Beni bir anlaşma yapmak için kandırmıştı. Ben de intikam olarak onun kıvranmasını seyretmekten keyif alabilirdim.

Tekrar postun üzerine oturdum ve iç çektim. Sıcak ve kuru olmak yeniden ahlaksız hissetmeme neden olmuştu.

Tüm dikkatini vererek beni süzdükten sonra tekrar ateşe baktı.

Hiç uyarmadan pantolonunu çıkardı, kasları bu hareketle gevşerken omuzlarındaki dövmeler uçacakmış gibi göründüler. Önceki buluşmalarımızda dövmeyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum ve onları nerede yaptırdığını düşündüm. Ya da belki yıllar içinde onları unutmuş, gecemizin ne kadar korkunç geçtiğine daha fazla odaklanmıştım.

Doğruldu, tüm görkemi ve ihtişamıyla öylece durdu.

Birden ağzım kupkuru oldu. Çatıdaki ateşli buluşmamız hiç olmamış gibi yapmak zor olacaktı. Ama bu yarın düşünülmesi gereken bir konuydu. Bu gece ona çaktırmadan tekrar bakarken alt kısmı ve etkileyici ereksiyonunu görmezden geldim.

Yontulmuş gibi görünen üst bedenini incelerken hâlâ karanlık, baştan çıkarıcı bir günah tanrısı gibi görünmesinden nefret ettim.

Gerçek kanatları görülmeye değer bir manzara olmalıydı. Onları sık sık göstermezdi ve söylentiler, Öfke Sarayı'nın birkaç ay önce bozduğu krallığın tümünü etkileyen lanet sırasında onları çıkaramadığı yönündeydi. Kanatlarını sihirle yok ettiğinde nasıl hissettiğini merak ettim.

Hâlâ baktığımı fark ettim ve dikkatimi dövmelerinden çekip ona... Her ne yapıyorsa yapması için alan tanıyarak geri çekilirken kalbimin hızlı atışını görmezden gelmeye çalıştım.

"Endişelenme," dedi. "Sen isteyene kadar seni ısırmam."

Ona boş bir bakış attım. "*Eğer* ben ısırmanı istersem demek istedin."

Pantolonunu ateşe yaklaştırdı, diğer tarafını kurutmak için ters çevirirken yüzünde sinir bozucu ukala bir gülümseme belirdi. Gömleğini zaten kurutmaya başlamıştı ve o kuru olduğuna bakmadan önce ben bunu fark etmemiştim bile.

"Tam olarak ne söylediysem onu kastediyorum."

"Bu gecenin bir hata olduğunu az önce kararlaştırdık."

"Olabilir." Rahatça tek omzunu kaldırdı ve indirdi. "Bazı dersler diğerlerinden daha zor öğrenilir, özellikle baştan çıkarmanın tadına bir kez baktıktan sonra."

Tadına bakmayı söylerken günahkâr ses tonu kaçınamadığım bir görüntü seline neden oldu.

Pislik herifin yapmak istediği de tam olarak buydu.

Ayakta durmuş, sinsi bir keyifle pantolonunu giydikten sonra gömleğine uzanırken hafif kahkahası mağarada yankılandı.

Beni üzecek şekilde lanet olası şeyi giymedi.

"Tekrar belirtmek zorundayım ki sersem herif, sen gerçek aşkı arıyorsun."

Gömleğini elinde kırıştırdı ve önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde, ela gözleri keyifle parlıyordu. "Öyle mi yapıyorum?"

"Kesinlikle öyle görünmesini sağladın."

Yüzünde büyük bir keyif vardı. "Al. Üstünde uyursun. Fırtına geçince sana haber veririm."

Gömleğini aldım ve dikkatimi tanıdığımı sandığım gizemli adama vererek uzandım.

Axton yere bıraktığım battaniyeyi aldı ve küçük bir çocuğu yatırıyormuş gibi üzerimi örttü, sonra yüzü gölgelerden görünmeyecek şekilde ateşin en uzak tarafına geçti.

Ateş bronz tenine vururken ona bakıyor, gerçek adamın kim olduğunu düşünüyordum. Yıllardır onu araştırıyor ve izliyor, onunla ilgili her türlü skandal haberleri yazıyordum ancak bu sessiz anlarda hiç de hayal ettiğim gibi olmadığını keşfedince şaşırmıştım.

Daha iyi mi yoksa daha mı kötü olduğundan emin değildim. Kesinlikle çok karmaşıktı.

Kesinlikle bir günahkârdı, asla bir aziz değildi. Kötü adam, olumsuz özellikleri olan bir kahraman, hiçbir şey tam olarak ona uymuyordu.

Kötü, nazik ve soğuktu. Gizemli ve tehlikeli ama yine de başkaları ile, hatta benim gibi sevmediği biri ile bile ilgilenen biriydi. Kaba, dominant ve duygusuzdu. İhtiyaç olduğunda hâlâ sevecenlik gösterebiliyordu. Yeri geldiğinde de sinsiydi. Acımasız serseri. O lakabını tamamen unutmuştum.

Sır tutucu. Uçarı prens. Nazik âşık. Kibirli adam.

Şu anda her zamankinden çok Gabriel Axton'ın gizemini ilk ve son kez çözmek istiyordum.

Kendime bunun kesinlikle yarışmada kardeşime yardım etmek ve Axton'ın sırrının buz ejderhası söylentileriyle bir ilgisi olup olmadığını görmek için yaptığımı söyledim ancak derinlerde bir yerde nedenlerimin o kadar fedakârca olmadığından şüpheliydim.

Tekrar nefes verdim. Altı hafta. Tek yapmam gereken altı hafta boyunca ondan uzak durmaktı. Sihirli bir bağ olsa da bu o kadar zor olmamalıydı.

Öyle ümit ediyordum.

OTUZ BİR

Trens Gluttony

"Sende bir değişiklik var." Lust beni baştan aşağı süzdü, alnında ter damlalarıyla matın üzerine indi ve ayaklarımı yerden kesmek için bacaklarımı hedef aldı.

Bu hamlesinden kıl payı kurtulup geriye çekildim.

Herkes Lust'ın bir savaşçıdan çok âşık olduğunu düşünürdü ama ben onunla talim yaptıktan sonra bu hataya bir daha düşmedim. Ruh hâline göre o da geri kalanlarımız kadar kötü olabilirdi.

Yeni kraliyet habercisi taliplerin profilleri üzerinde çalışırken biz de son iki saattir talim odamda alıştırma yapıyorduk.

Hoş geldin yemeğinde taliplerimle konuştuktan sonra birkaç tanesinin gerçekten iyi bir eş olacağını fark edince ben de çok şaşırmıştım. *Eğer* gerçekten bir eş arıyor olsaydım.

Akşam yemeği, özellikle Silvanus'la olanlardan sonra hiç hayal ettiğim gibi olmamıştı. Aslında her şey yolunda gitmiş ve bu akşam için başka bir yemek daha ayarlamıştım.

Arsızca flört ve dans edecek, sonra avlanmayla geçecek bir gece için Merhametsiz Arazi'de Felix'le buluşmak için gizlice kaçacaktım. Malum mavi saçlı bir gazeteciden de uzak durmama yaraması da artı olacaktı. Ne kadar durdurmaya çalışsam da düşüncelerim dönüp dolaşım ona kayıyordu. Hem de istediğimden daha fazla.

"Tanrıyı andıran fiziğimi mi kastediyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Taliplerimi etkilemek için idmana fazladan zaman ayırıyordum. Fark ettiğine memnun oldum."

"Kesinlikle bu değil."

Lust ayağa kalktı, gözlerini kısıp etrafımda dolandı. Koyu renk saçları alnına yapışmıştı. Saç ve sakal tıraşına ihtiyacı vardı. Bu da son birkaç gününü günahını besleyerek geçirdiği anlamına geliyordu.

Sırtındaki tırnak izlerine bakılırsa kelimenin tam anlamıyla acı gerçek buydu.

Biz neredeyse hemen iyileşirdik ve bu Lust'ın ya gerçekten çok haşin bir şey yaşadığı ya da bir tür sihir kullandığı anlamına geliyordu. Lust zevk prensiydi, onun iştahı benimkinden de çılgınca bir seviyedeydi.

Bir aparkat numarası yaptı, sonra diğer yumruğunu savurup tam karnıma vurdu.

Darbesini karşıladım, ardından geri çekilip çenesine yumruk indirdim.

Yere altın rengi kan tükürdü, gözleri parlıyordu.

"Dikkatin mi dağıldı kardeşim?"

Hemen bir yumruk daha indirdim. "Casuslarım Envy'nin bir şeyler planladığını haber verdiler. Nedeniyle ilgili beni aydınlatmak ister misin?"

"Yaptığı şeyi yapma nedenini gerçekten bilen birileri var mı?" Lust topuklarının üzerinde zıpladı, son saniyede kaçmamış olsam ciddi hasar verebilecek bir yumruk indirdi. "Wrath dün gece sınırda devriye gezmediğini söyledi."

"Bir işim çıktı."

"Lütfen bana aletinle değil ejderhalarla ilgili bir şey olduğunu söyle. Şu anda kimseye kur yapmaman gerektiğini biliyorsun değil mi?"

Sağa sola yumruk atarken darbeden kaçtığı sırada omzuna isabet ettim.

"Aşk hayatımı düşünerek sağlıksız derecede fazla vakit harcıyorsun. Kur yapacak birini bul ya da bir kitap falan oku. Gerçi, sırtına bakılırsa birini bulmuş gibisin."

"Yedi Günah'taki buz tanrıçasıylaydın, değil mi?" Gözlerini kapattı. "Tanrım. O elbise. Onun için ben de tüm diyarı lanetlerdim. Sence bu gecede orada olur mu? Sen ilgili eş rolünü oynarken ona seve seve eşlik ederim."

Tam karnının ortasına yumruk attım, kahkaha atarak geri çekilince ikinci darbeyi indiremedim.

Etrafında ufak bir daire çizdim.

"Onu düşünmeyi bırak."

"İkinizi birlikte yakaladığımda benim onu düşünüyor olmamdan rahatsız olmamış gibiydi."

Onu yere yatırdım ve o da beni devirdikten sonra birbirimizin etrafında tekrar dönerken yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Ayaklarımın ucunda zıplayıp sinirimi geçirmeye çalıştım.

Lanet olası kan yemini beni... Alanımı korumaya itiyordu.

Çenemi sıktım, kardeşimin yemini yutmamaya çalıştım.

Bu onun sataşmalarını daha da arttırdı.

"Muhtemelen bir iblis gibi kendi kendinle seks yaptığın içindir Gabriellis. Gücümü onun üzerinde serbest bıraktığımı bir düşünsene? Başka yerde heyecan aramazdı. Sana bunu garanti ederim. Dizlerinin üzerinde..."

Bir sonraki darbemi *sert* indirdim ve Lust geriye sendeledi.

Gözlerinde bir keyif belirdi.

"Çok hassassın."

"Odaklanır mısın?"

Sağa doğru hamle yaptım, sonra geri döndüm ve onu bir santim farkla kaçırdım.

Dikkati tekrar kapının girişine kayınca hafif hafif ıslık çaldı.

Dikkatimi dağıtma girişimine güvenmediğim için dönüp bakmadım. Adriana, daha karanlık habercilik yöntemlerine ve ortalığı karıştırmaya başlamış olamazdı *herhalde*. Özellikle de birbirimizden uzak durmamızı ve dün gece hiç olmamış gibi davranmamızı ısrarla talep ettikten sonra.

Sanki bu kolay bir şeymiş gibi.

Lust'a hızlıca bir yumruk daha savurdum, bu sefer Adriana'nın istediği gibi çatı katında olanları lanet olası kafamdan çıkarmaya kararlıydım.

Kardeşimle sonraki birkaç dakika daha konuşmadan yumruklarımızı savurduk. Birbirimizi devirmek için sırayla hareket ederken Lust hiç beklenmeyecek şekilde ciddiydi.

Talim seansının amacı stres atmaktı ancak bu bir dövüşe dönüşmüştü.

Gerçekten olduğumuz adi herifler gibi dövüştük. Tekmeliyor, yumruk savuruyor, birbirimizi itmek için kanatlarımızı kullanıyor, hançerlerimizle birbirimizi yaralıyorduk.

İçimde tuttuğum birikmiş tüm öfkeyi yumruklar ve tekmelerle serbest bıraktım. Tüm karanlık duygularımı tek bir hedefe yönlendirdim: Lust'ı alt etmeye.

Bir iblise dönüştüm, kendimi tamamen açığa çıkarırken prenslere özgü terbiyemin tüm yapmacıklığından sıyrıldım.

Avcılarımdan gelen son haberi, ejderhaların dün gece nasıl daha düşük kademedeki bir iblisin peşinden gittiklerini, diğer müzmin iblislerle sorunlara neden olmaya yetecek kadar ciddi sakatladıklarını düşündüm.

Dün gece ejderhaların izini sürmem gerekiyordu. Uyuduktan ve güvende olduğunu bildikten sonra Adriana'yı bırakmam gerekirdi. Onun yerine sabaha kadar başında beklemiştim. Mışıl mışıl uyumasını seyretmiştim. Sanki krallık tehlikede değilmiş ve geçirmek için dünyanın tüm zamanına sahipmişim gibi.

O bir talip değildi.

Asla karım olmayacaktı.

Lanet olası *kız kardeşi* eşim olmak için yarışıyordu. O zaman neden kalmıştım? Kan yemini yüzünden mi? Kadim tanrılardan öyle olmasını diledim.

"Gabriel. Dur!"

Lust'ın sesinde sihirli bir emir tınısı vardı ve kendimi kaybettiğim dövüş transından çıkmama neden oldu. Yavaşça gözlerimi kırptım. Kanı, mahvolmuş talim odasını gözden geçirdim.

Vahşi hayvanlar gibi dövüşmüş, duvarlardaki halıları parçalamış, silahları altüst etmiş ve yere dağıtmıştık. Yerde ayağımın dibinde ezilmiş ve eğilmiş bir kalkan duruyordu.

Kullandığımı hiç hatırlamıyordum.

Yumruklarıma baktım; yarılmış eklemlerim yavaş yavaş iyileşiyorlardı. Dönüp kardeşime bakınca gözlerinin etrafındaki şişlerin indiğini fark ettim.

"Onu korkutmaya başlıyordun." Lust çenesiyle arkamı işaret ettiğinde sesi bir fısıltıdan yüksek değildi. "Ayrıca yeni söylentilerin çıkmasına da hiç ihtiyacın yok."

Omurgamdan aşağı tuhaf bir ürperti yayıldı.

Kimi göreceğimi zaten bilerek arkamı döndüğümde nabzım heyecandan hızlanıyordu.

Ancak bu o değildi.

Karmaşık duygularımı saklamak için yüz ifademi düzelttim.

"Eden."

Kapının yanındaki içecek masasına yaslandı, bir kitabı kalkan gibi göğsüne bastırıyordu. Ne kadar zamandır orada durup bizi seyrettiğini düşündüm.

Onu hızlıca süzdüm ve Lust'ın neden bu kadar cesurca savaştığını anladım. Eden Everhart zarafet ve duruş sergiliyordu. Tam da kardeşimin karşı koyamayacağı türden bir meydan okumaydı.

Yalandan bir etkinlik olsun ya da olmasın, şu anda benimle evlenmek için düzenlenen yarışmanın parçası olması Lust için caydırıcı bir unsur değildi. Lust'ın kendisi de skandala yabancı biri değildi.

Onun tarafına doğru yürüdüm, sürahiden bardağa su doldururken sergilediğim vurdumduymaz tavrı sürdürmeye çalışıyordum. Suyu içerek geri adım attım.

"Bu ziyaretinizi neye borçluyum Bayan Everhart?"

Sessizce beni inceledi. "Kızgın mısınız Majesteleri?"

"Hayır. Neden?"

"Bir savaşı bitirmek ya da başlatmak için dövüşüyor gibiydiniz."

"Şey, kesinlikle bir savaş başlatmak istiyordu. Bizim oğlan *oldukça* havasında."

Lust bir bardak aldı ve kendine de içecek doldururken ikimizin arasına geçti.

Suyumu yarıya kadar içerken, kadim tanrıların kardeşimin ağzını açmamasını sağlamalarını umuyordum.

Eden ikimize bakıp durdu. "Ne oldu? Eğer sormam küstahlık olmazsa."

Bu meraklı yapısını kardeşinden alıp almadığını merak ettim ve nasıl cevap vereceğimi dikkatlice düşündüm. Kardeşim ise her şeye burnunu sokan bir adiydi ve çok daha fazlasını söyleme konusunda hiç vakit kaybetmedi.

"Yarışma başlamadan önce görmeye başladığı gizemli bir aşığı eğlendirmeyi teklif ettim. Çok hassaslaştı ve rahatsız oldu." Lust ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Bugünlerde pek de paylaşımcı sayılmaz."

Tek kaşını kaldırıp tekrar tüm dikkatini bana verdi. Eden bu yüz ifadesiyle kız kardeşine çok benziyordu.

"Gerçekten de skandallarla kalıyorsunuz Majesteleri." Ağzı seğirdi. "Bunun Bayan Çöpçatan'ın çok ilgileneceği bir şey olduğuna eminim."

Lust neredeyse ağzındaki suyu tükürdü. "Durun. Sadece şaka yapıyordum. Gerçekten de kardeşinizin bununla ilgili bir makale yazmasını istemeyeceksiniz değil mi?"

"Bir şeye ihtiyacınız mı vardı Bayan Everhart?"

"Mutfakları gezip gezemeyeceğimi soracaktım."

Kardeşim sohbetimizin tek bir kelimesini bile kaçırmak istemediğinden biraz daha yaklaştı. Erkek kardeşlerimize dedikodu yetiştirmenin yer almadığı başka bir hobi bulması gerekiyordu.

"Sizinle yarım saat içinde aşağıda buluşalım."

Bana ürkek bir şekilde gülümsedi. "Aslında, Vanity ile gitmemizin bir mahsuru olur mu? Bir sürpriz hazırlıyoruz da."

İki talibimin benimle vakit geçirmeyi tercih etmemeleriyle ilgili rahatlamalı mıydım yoksa endişelenmeli miydim bilmiyorum. Ben daha karar veremeden buz mavisi bir görüntü dikkatimi çekti.

"Ben..."

Cümlenin ortasında durdum, gözlerim Bayan Saint Lucent'in açık kapıdan aceleyle girişini takip etti. Dün geceden bir anı istemsizce geri geldi.

Ben onun bacaklarının arasında, o çatı katında dağılırken âdeta tapıyor, zevk çığlıkları aşağıdaki dünyaya yankılanıyordu.

Lust kaburgalarıma dirsek attı ve beni buraya, bu ana geri getirdi.

Kafamı sanki zihnimi boşaltmak istercesine salladım. Eden buradaydı. Mutfakları soruyordu. Onu çok fazla kırmamış olmayı umarak, özür diler gibi gülümsedim.

"Hiç sorun değil, Bayan Everhart. Aslında, sizin ve Vanity'nin ne pişireceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Eden yavaşça eğilip reverans yaparken gözleri mutluluktan parladı ve sonra gitti.

Şakaklarını ovuşturdum. Birkaç saatliğine şatodan ayrılmam gerekiyordu. Adriana şimdiden düşüncelerime giriyordu ve ne tür menfur bir planın peşinde olduğunu görmek için koridorda peşinde gitme arzum şimdi giderek daha da sinir bozucu oluyordu.

Kardeşim resmen aklından geçen her neyse onu paylaşma ihtiyacıyla titreşimler yayıyordu.

Romantik gözlem güçleriyle gözlerimi kamaştırmasını bekledim.

Lust sessizdi. İnatçı pislik.

"Hadi söyle." Kollarımı önümde birleştirip ona döndüm. "Aklından nasıl zekice bir hakaret geçiyorsa söyle."

Lust başını sallayarak beni baştan aşağı süzdü. "Sen bir aptalsın."

"Hangi konuda?"

"Lanet olsun Gabriellis. Şu kadınla nasıl olur da *yatmazsın?*"

"Bayan Everhart bir talip değil."

"Ben kız kardeşinden bahsediyorum. Telaşla gidişini görmediğini söyleme sakın." Bardağını bıraktı ve iç çekti. "Başıma gelebilecek en iyi şey mi yoksa en kötü şey mi olacağına karar veremiyorum."

Dişlerimi duyulabilir şekilde gıcırdattım.

Lust bana masum bir bakış attı. "Sorun mu var Gabriel?"

Onu görmezden geldim.

Lanet olası yemin bana harika bir fikir gibi gelmişti ama şimdi bir lanet gibi geliyordu.

Alanımı korumaya yönelik öfkem, kardeşimin Adriana'yı yatağına götürme fikriyle birlikte beni neredeyse tamamen tüketiyordu. Sonraki beş hafta ve altı gün boyunca, öfkemi yumruklarımı kullanarak atmak istiyordum. Böyle olmayacağına göre bununla başa çıkmam gerekiyordu.

Onu tekrar yere devirmek yerine Lust'a hovarda gülümsemelerimden biriyle bakmayı başardım. Yine.

"Açılış etkinliği için iki gün sonra görüşürüz."

Oyunlar Başlasın!
Özel Baskı: Eşlerle Tanışın

Sevgili Günahkârlar,

Prensin yüzyılın etkinliği **olacağını iddia ettiği davete hoş geldiniz. Yedi Çember'in tarihinde ilk kez, iktidardaki prenslerden biri aşk merasimi düzenlemeye karar verdi. Bugün sevgili Bayan Çöpçatan'ınıza, Prens Gluttony'nin taliplerini tanıştırma fırsatı verildi. Temsil edilecek her bir Günah Sarayı'yla birlikte işler burada giderek daha da ilginç bir hâl alacak.**

Oburluk Sarayı: **Eden Everhart, sıradan bir aileden ancak çarpıcı bir güzelliği var; Eden sarayda sevilen biri ve izlenmesi gereken bir *talip*.**

Şehvet Sarayı: **Allure Whitlock, Duke Whitlock'un kızı; Allure'nin yakıcı bakışlarıyla birçok kişinin kalbini çaldığı söylentiler arasında.**

Tembellik Sarayı: **Erudite Monroe, markinin kızı; bu talibimiz zamanını Tembellik Sarayı'nın araştırma kanadında geçiren, kitap okumayı ve doğaüstü tarihi seven bir talip.**

Hırs Sarayı: **Ava Rice, sıradan bir aileden; Ava'nın ailesi birkaç kumarhanenin sahibidir ve borçları toplama konusunda çok başarılı oldukları söylentiler arasındadır.**

Haset Sarayı: **Omen Seagrave; Omen'in babası aile unvanlarını, Ava Rice'ın ailesinin kumarhanesinde kötü bir bahisle kaybetmiş. Şahsi iletişimleri prensin gerçekten âşık olma girişiminden daha eğlenceli olabilir.**

Haset Sarayı: **Cobra Pierce, sıradan bir aileden gelse de savaşçıların mirasını devralmıştır; Cobra savaş alanında ve dışında kurnaz bir talip.**

Kibir Sarayı: **Vanity Raven, asil bir aileden; Vanity kuzgun rengi saçları olan bir güzelden çok daha fazlası. Çevresindekilerin çoğunu gölgede bırakan ışıltılı güzelliğiyle, fiziksel olarak en etkileyici taliplerden biri. Eğer prens en sevdiği uzvuyla düşünüyorsa, Vanity kesinlikle erken bir avantaja sahip olacaktır.**

Sonraki sefere kadar, skandallarla kalın!
Bayan Çöpçatan

OTUZ İKİ

Adriana

••

Öfke Sarayı'nın talibi Cobra, ikinci kattaki misafir odasında samandan yapılmış bir mankene bıçak fırlatıyordu.

Uzun simsiyah saçları örülerek tepede toplanmış, siyah deri pantolonu kalçalarına oturuyordu. Altın rengi üstünün şeffaf kollarının bittiği yerde metal kelepçeler varmış gibi görünüyordu. Her açıdan Günah Sarayı'nı yansıtıyordu.

Gri gözleriyle kapının eşiğinde durduğum yere baktı. Bir hançer kınından çıkıp havada uçtu, sonra gürültülü bir darbeyle mankene isabet etti.

Cobra rahatsız olmuş gibi nefes verdi.

Mankenin kafası yuvarlanıp yere düştü.

Tekrar dönüp bana baktıktan sonra fırlattığı hançerleri gidip topladı. "Sen Eden'ın kardeşisin. Bayan Çöpçatan değil mi? 'Skandallarla kalın' diyen gazeteci değil mi? Hoş geldin yemeğinde konuşma fırsatı yakalayamamıştım."

Son birkaç günde olan onca şey arasında, bu meşhur lafın hâlâ popüler olduğunu neredeyse unutmuştum. Gülümsememin hoş olmasını ve yüzümü ekşitmemiş olmayı umuyordum.

"Evet." Odaya girdim. "Eğer birkaç dakikan varsa, bir sonraki tavsiye yazım için sana soru sormak istiyorum. Talipleri tanıtmak için özel bir yazı üzerinde çalışıyorum ve önceki ilişki deneyimlerinize dayanarak romantik tavsiyeler vermeyi umuyorum."

Cobra tek omzunu kaldırdı ve hançerlerini tek tek çıkardı. "Ne bilmek istiyorsun? Eğer babamın av gezileriyle ilgili söylentileri ima ediyorsan, korkarım bu yasak bölge."

Canım *o* skandala burnumu sokmaya cesaret etmeyecek kadar çok değerliydi.

"Ben sadece prensle hikâyenizle ilgileniyorum. Yakın zamanda iletişime geçtiğiniz herhangi bir zamanla. İlk izlenim. Beklentileriniz ve ilişkideki hedefleriniz. O tür şeyler."

Hançeri havaya fırlatıp beni izledi. "Ben aslında Prens Gluttony ile birkaç yıl önce Tüm Günahkârlar Balosu'nda tanıştım. Oldukça flörtözdü."

Kaşlarımı kaldırdım. Ben onu orada gördüğümü hatırlamıyordum ama zaten o gece kendi duygusal dramamla çok meşguldüm. Bu bilginin beni neden şaşırttığını anlamadım.

"İlginç." Kalemimi kırmamak için büyük özen göstererek notlarımı aldım. "İkinizden biri o zaman flört etmekten daha ciddi bir şeyler yaptı mı?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bu yarışmada bana avantaj sağlayacak herhangi bir şey olmadı, eğer sorduğun buysa."

Değildi ve sorumu etkileyici bir şekilde savuşturmuştu. "O geceye dair halkın ilgisini çekebilecek hatırladığın herhangi bir ayrıntı var mı?"

Halk derken kendimi kastediyordum. Benim için birçok şeyi değiştiren o geceyle ilgili başka birinin bakış açısını son derece merak ediyordum. Axton'ın dün geceki tepkisi, olayı tekrar kurcalamayı düşünmeme yetecek kadar rahatsız ediciydi.

"Bir düşüneyim." Başını bir yana yatırdı. "Prensin romantik ilgiden yoksun olduğunu düşündüğümü anımsıyorum. Ne yaptığını pek hatırlamıyorum. On yıl önceydi."

Gerçeği biraz daha uzatmaya karar vererek dikkatlice, "Taliplerden biri prensin halktan biriyle aşk yaşadığını anımsadığını söyledi. Hatta o kadar ki, neredeyse evlenme teklif edecekmiş."

"Ya, ne kadar da hoş bir skandal olurdu." Cobra geri çekildi, şaşkınlığı samimi görünüyordu. "*Onu* hatırlamıyorum ama o gece ben de biriyle ilgileniyordum. Konuştuğumuz en ilginç kuş tüyüne sahipti. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü Prens Envy'nin jilet kadar keskin kalemlerinden birine benziyordu. O zamanlar âşıklarla ilgili efsanevi kuralı vardı."

Boş baktığımı görünce elini salladı. "Orada olmalıydın. Bu halktan biri Gluttony'nin taliplerinden biri mi şimdi?"

"Maalesef o bilgi bende yok," diye yalan söyledim.

Yarışmayla, onun beklentileriyle, gelecekte ne istediğiyle, ideal romantik buluşma hayaliyle, başkaları için verebileceği her türlü ilişki tavsiyesiyle ilgili birkaç soru daha sorduktan sonra izin istedim.

Sezgilerim harekete geçmişti ancak tam olarak nedenini bulamıyordum.

❁ ❁ ❁

Cobra'yla görüşmemden sonra şatonun etrafında bir yürüyüşün birçok nedenden ötürü bana iyi geleceğine karar verdim. Sophie'den taliplerin prensle ikindi kahvaltısına hazırlandıklarını öğrenince, yarın erkenden başka biriyle görüşmeye karar vermiştim. Bu da diğer herkes yarışmayla meşgulken şatoda gezecek vaktim olduğu anlamına geliyordu.

Ayrıca prensten kaçmak için elimden gelen her şeyi yapıyor olmak da konunun dışındaydı.

Şahsi talim odasında neredeyse üstsüz şekilde onunla karşılaşmak üzere olduğuma inanamıyordum. Kardeşiyle dövüşmek yerine taliplerine kur yapmakla meşgul olacağını düşünmüştüm.

Terle kaplı, dövmeli vücuduna bir kez bakmak bile aklımın uçup gitmesine neden olmuştu. Kalacağım sürenin geri kalanında şatonun o bölümünden uzak durmaya yemin ettim.

Şatonun daha uzak tarafındaki koridorlarda ilerledim. Şimdiye kadar sadece partilerin gerçekleştiği ana katı görmüştüm ve Oburluk Sarayı aslında ufak bir şehir büyüklüğündeydi.

Daha alt katlara indim. Ne bulmayı ümit ettiğimi bilmiyordum ancak hizmetkârlar tam bir bilgi deposuydular. Belki skandal bir şeylere kulak misafiri olabilirdim.

Zemin kat hareketle dolu bir arı kovanı gibiydi. Hizmetçiler ana koridora girip çıkıyor, şatonun ihtiyaçlarını telaşla gidermeye çalışıyorlardı. Kolları yeni yıkanmış çarşaflarla dolu hizmetçiler ileri geri koştururken; başkaları gümüşleri parlatıyor, ateşleri yakıyor ve yaklaşan kutlamalar için hazırlıklar yapıyorlardı.

Yarışmanın ilk etabı yakında gerçekleşecekti; söylentiye göre öpüşmekle ilgili bir yarıştı. Buna bariz nedenlerden ötürü katılmayacaktım.

Beni prense bağlayan sihir bazı ilkel dürtülerin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Potansiyel eşlerine çığlık atarak yaklaşmak ve kuduz bir maymun gibi üzerlerine atlamak pek hoş olmazdı. Sophie dehşete düşerdi.

Yürümeye devam ederken bu düşünce kahkaha atmama neden oldu.

Birkaç aşçı büyük bir mutfakta çalışıyorlardı. Pişen güvecin kokusu koridora yayılırken, aşçılar sebzeleri doğruyor ve ocakta köpüren tencereleri karıştırıyorlardı.

Bir uşak telaşla üst kattaki misafir odalarından tabakları alıp bulaşıkhanede temizlenmeye götürürken onunla neredeyse çarpışıyordum.

Neredeyse her odadan gelen sohbet sesleri havayı enerjik bir uğultuyla dolduruyor, ara sıra hizmetkârların günlük işlerini yaparken çıkardıkları kahkahalar veya haykırışlarla kesintiye uğruyordu. Ortamdaki mutlak kaosa rağmen herkes kalede işlerin verimli bir şekilde sürmesini sağlamak için mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu.

Eğer taliplerden biri iğrenç olsa bile bundan asla haberim olmazdı. Personel arasında, rahatça konuşabildikleri bu yerde bile tek bir kötü söz edildiğini duymamıştım.

Ayrıca buz ejderhaları ya da herhangi ters bir şeyle ilgili bir şey de duymamıştım.

Yanlarından geçerken herkes hoş bir şekilde gülümsüyor, selam veriyordu. Numara yapıyor gibi görünmüyorlardı ama bakışlar yanıltıcı olabilirdi. Belki de prens onların anılarını değiştirmişti.

Bu fikri hemen aklımdan çıkardım.

Koridorda ilerleyip bir insanın bu kadar çok yerle ne yaptığını düşünürken daha başka odalara da göz gezdirdim.

Oburluk Sarayı gerçekten de başlı başına küçük bir şehir gibiydi. Bir kasap, büyük bir pazar yeri, fırın, şaraphane, terzi ve birkaç mutfak daha vardı. Garson ve aşçılardan oluşan personel ve misafir hizmetleri ayrıca bir etkinlik planlama yeri vardı. Ve tüm bunlar bu tek katta yer alıyordu.

Koridorun sonuna vardığımda karşıma iki merdiven çıktı. Üzerimi değiştirmek için odama çıkmaya karar vermiştim. Burada hiçbir ipucu bulamadığımdan gölge ağına tekrar dönecek ve muhbirlerimden herhangi birinin tekrar ortaya çıkıp çıkmadıklarına bakacaktım.

Sophie ve Eden'ın diğer taliplerle birlikte çay partisine gitmiş olmalarını, prensin kötü kalbini kazanmaya çalışmalarını sağlayacak kadar zaman geçmişti. Yalnız... Bu sıra dışı merdivenler dikkatimi çekmişti.

Belki de içimdeki yazardan kaynaklıydı ama kavşakta oyalanırken aklımdan hikâyeler geçmeye başlamıştı. Birkaç dakika daha etrafı keşfetmekten bir zarar gelmezdi.

Merdivenlerin bir tarafı aydınlık, keyifliydi ve normalde partilerin gerçekleştiği ana kata çıktığı belliydi ancak merdivenlerin kasvetli taşları ve orta çağa ait meşalelerine bakınca diğer merdivenler dönerek en derin, en karanlık çaresizlik çukuruna doğru iniyor gibi görünüyordu.

Yukarı çıkan merdivenlere yürüdüm ama sonra duraksadım, dikkatim bir yeraltı inine çıkması *gerekiyormuş* gibi görünen karanlık merdivenlere kaydı.

Belki de zindanlara çıkıyordu. "Loş ışıklandırılmış işkence odası" ile ilgili ilk izlenimimden çok da uzak bir ihtimal değildi.

Sophie zindanları gezmeyi düşündüğümü bilse kesinlikle çılgına dönerdi. Bununla ilgili kuralı vardı ve bunu yapmak, kız kardeşimin itibarını bir kez daha lekelemek anlamına gelirdi. Ve gerçekten de burası sıkıcı, eski bir zindandı. Burada nasıl bir eğlence olabilirdi ki?

Sanki aşağıda derinlerden bir yeraltı esintisi geliyormuş gibi ateşler titredi, onunla birlikte misk belki de küf kokusu yukarı kadar çıktı.

Nemli, karanlık bir zindandı burası. Harika.

Demir duvar şamdanları merdivenin büyük kısmının karanlıkta kalmasını sağlayacak kadar aralıklı yerleştirilmiş, buraya orta çağa has bir hava katmıştı.

Batıl inançları olan biri sayılmazdım ancak tepeden tırnağa istemsizce ürpermeme engel olamıyordum. Aşağı tek başıma inmek gerçekten *korkunç* bir fikir olurdu. Yolumu değiştirip bilinmeze giden ilk adımı atarken bir heyecan hissettim.

Eğer Axton sır saklıyorsa, bu en bariz yer olabilirdi. Bu da bir ipucu bulacağım son yer olduğu anlamına geliyordu.

Mantıken aşağıda gerçekten korkunç hiçbir şey olmadığını biliyordum ne de olsa şato surlarının içindeydi. Ancak hayal gücüme her türlü çarpık hikâyeyi yazmak için alan vermek eğlenceliydi.

Dün gece Yedi Günah'ın çatı katında Axton'la aramızda olanları düşünmekten çok daha tercih edilebilir bir şeydi. Arzu. Heyecan. Gerçek korku.

Kalbim bunu tekrar yapma fikriyle tekrar hızlandı. Kan yemini sona erdikten sonra aklımın başına gelişini kutlamak için yüzyılın en büyük partisini vermeye yemin ettim.

Dizlerinin üzerinde duran prensi düşünmemem gerekiyordu. Her zonklayan anı yeniden yaşamamalı, bir sonraki yasak dokunuşunu hasretle beklememeliydim. Bu çılgınlıktı. Açıkça içinde boğuluyordum.

Yavaşça aşağı inerken elimi soğuk taşlarda gezdirdim, kulaklarım her türlü tuhaf sese karşı tetikteydi. Hayaletler, goblinler, lanetli periler ya da kana susamış vampirler... Burada kaçmayı ya da intikamı planlayan her şey olabilirdi.

Belki de taliplerin hepsi burada buluşmuşlardı. Vârisleri Axton'ın tahtı için savaşırken akıllarında evlilik olan annelerden daha kana susamış başka hiçbir şey olamayacağını hayal edebiliyordum.

Keşfedildiğim takdirde Sophie çok öfkelenirdi.

Hayal gücüm çifte mesai yapıyor, yakalanma olasılığının heyecanı daha da hızlı hareket etmeme neden oluyordu. Hiç kimse bana şatonun girilmemesi gereken bir yeri olduğunu söylemediğinden, keşfe çıkmış olduğum için başımın belaya girmesinden *çok fazla* endişe duymuyordum.

Merdivenler dönerek aşağı doğru iniyor, toprak katmanları beni tepeden bir bütün olarak yutarken hava nemle daha da ağırlaşıyordu.

Bu kesinlikle saçmalıktı ama kulaklarım tıkanmıştı ve kalbim daha hızlı atıyordu. Işık ile gölgeler arasındaki mesafe giderek daha da uzayıp tehlike etrafımı daha da fazla sarmış gibi görünürken kendime nefes almayı hatırlattım.

Sonunda en alt kata ulaştım.

Burada da ne taliplerden ne de yarışmadan eser yoktu. Ama aşağı inmiştim ve biraz daha fazlasını keşfedebilirdim.

Tam olarak bir zindandan beklediğim gibiydi. Bu kat aşırı büyük gri taş parçalarından yapılmış, duvarları Oburluk Sarayı'nın üzerine inşa edildiği dağdan kabaca yontulmuştu. Demir şamdanlar tavanda tehlikeli şekilde alçak duruyor, birçok mumu neredeyse dibine kadar yanmış görünüyordu.

Kesinlikle karanlık, biraz da rutubetliydi ve küf ile çürümüş saman kokuyordu.

Hücreler geniş koridorun sağ tarafına yapılmıştı ve parmaklıkları sihirle titreşiyordu. Bu hiç şaşırtıcı değildi çünkü prens hücreleri buraya kapatılmayı istemeyen her türlü sihir bükücü ve doğaüstü varlığa karşı büyüyle korumaya almıştı.

Sol tarafta da hücreler vardı ama bunlarda parmaklıklar yerine sağlam kapılar vardı. Meraklı zihinlerin her türlü muhtemel olağandışı sakini ve suçlarını merak etmesine neden oluyordu.

Büyü konusunda bunlar da geri kalmıyorlardı. O kapalı hücrelere harcanan gücün miktarı karşısında istem dışı bir titreme hissettim, büyü kokumdaki tüyleri diken diken etti.

Sessizce koridorda yürümeye devam edip hücrelerin hepsine bakmak için durdum. Hepsi boştu ve uzun zamandır kimse kalmamış gibi görünüyorlardı.

Hepsinin içinde zeminde kalın bir toz katmanı vardı ve yeni yağan kar gibi dümdüzdü.

Köşelerde örümcek ağları vardı ve kıpırdayan böceklerden bol miktarda yakalamışlardı.

Bu hayal gücümün hevesini kırıyordu ama olasılığın veya ya olursa hissinin heyecanı keşfetmeye çıktığım sonsuz merdivenlere değmişti. Bugün gezdiğim onca yer arasında en çok potansiyel barındıran yer burasıydı. Yine de önsezimde yanıldığımı itiraf etmek zorundaydım. Belki de Axton krallığından gerçekten karanlık bir sır saklamıyordu.

Geldiğim yoldan dönmek üzereyken zemin bir gürültüyle sarsıldı.

Gürültünün şiddetiyle duvarlardan taşlar kopup düştü ve ayakta durabilmek için en yakındaki parmaklıklara tutunmak zorunda kaldım. Ses sanki sihirle susturulmuş gibi kesildi.

"Tanrım. Bu da neydi?"

Yavaş yavaş nefes alıp verirken, kollarımın ve bacaklarımın titremesinin durmasını bekleyerek durdum.

Ağzım kupkuru bir hâlde tekrar koridorun diğer tarafına döndüm.

Ses soldaki en son kapıdan gelmişti. Bir yanım bunun yarışmayla ilgili olup olmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse yakalanmadan kaçmam benim için en iyisi olurdu.

Ancak... Ya yarışmayla hiçbir ilgisi yoksa? Ya araştırdığım olayla ilgili bir şeyse?

Omzumdaki o minik şeytan başımı hep belaya sokardı. Daha çok yaklaşmamı, canavarı araştırmamı fısıldadı.

Kararlı bir şekilde sessizce kapıya yürüdüm. Artık bir tavsiye köşesi yazarı olabilirdim ayrıca kardeşim için daha fazla sorun çıkarmak da istemiyordum ancak ne olduğuma ve bir gün bununla ilgili bir hikâye

yazabileceğim gerçeğine arkamı dönemezdim. Eğer bu bir buz ejderhasıysa, eğer Axton burada birini kilitli tutuyorsa... O zaman Jackson bunlardan biri tarafından öldürülmüş *olabilirdi.*

Gürültünün geldiği hücreye yaklaştıkça hava daha da soğudu. İnce bir buz tabakasında kaydım. Yere baktım, ellerimle kollarımı sıvazladım.

Soğuk hava hücre kapısının altından geliyor gibiydi.

Bir süre bekledikten sonra dişlerim yavaşça zangırdamaya başladı. Birileri acaba pencereyi açık mı unutmuştu ve yaratık acaba bu yüzden mi homurdandı diye düşündüm. Burası gerçekten dondurucu derecede soğuktu.

Bir gardiyan ya da bir muhafızın gelip kontrol etmesini bekledim. Kimse gelmedi.

Hücreye biraz daha yaklaştım.

Kapının ortasından biraz yukarıda daire şeklinde ufak bir pencere vardı. Axton ne kadar kötü bir yaratık saklıyorsa, burası ona bakmak için harika bir yerdi.

Kendime bunu Eden'ın iyiliği için yaptığımı söylüyordum. Bunun bir sonraki testin bir parçası olup olmayacağını kim bilebilirdi? Şimdi bakarsam ona avantaj sağlayabilirdim.

Parmaklarımın üzerinde yükselip ellerimi soğuk metal kapıya yasladım ve içeri göz gezdirirken buz gibi soğuk yüzünden hafif tısladım.

Devasa kırmızı bir göz bana göz kırptığında, büyüklüğünün tüm pencereyi kapladığını, açık avucumdan daha büyük olduğunu gördüm.

Çığlık atmak için tam ağzımı açacağım sırada sert bir el ağzımı kapattı. Hemen sonrasında çelik kadar güçlü bir kol belimi kavrayıp beni kapana kıstırdı.

Ayaklarımla havada tekmeler savurdum ancak havaya kaldırılıp sürüklenirken tutunamadım.

OTUZ ÜÇ

Trens Gluttony

İkindi çayı hiç beklediğim gibi değildi. Talipler yarışmayı nispeten keyifli bir hâle getirmişlerdi. Akıllarında evlilik olan annelerin ve taç peşindeki vârislerinin musallat olduğu sıkıcı bir ikindi etkinliği yerine, bir leşi doğru düzgün temizlemekle ilgili oldukça ayrıntılı ve oldukça coşkulu bir sohbetin ortasında kalmıştım.

Val, casuslarımdan birinden mektup alana kadar her şey çok eğlenceliydi, sonra ortadan kayboldu ve beni sarayımın başına ne tür bir felaket geldiği merakı içinde bıraktı. Her nasıl bir felaket yaşanıyorsa, onu görmek için giden ben olmalıydım.

Gitmek yerine Öfke Sarayı'nın talibi hikâyesine devam ederken görev bilinciyle onu dinledim.

"Gördüğünüz gibi hançer saplayabileceğim her türlü cehennem zebanisini deşmekten oldukça keyif alıyorum," diye bitirdi Cobra. "Gerçi kendimi sürekli kana ve sakatat parçalarına bulanmış hâlde bulsam da iyi bir iş çıkarmak karşılığını veriyor."

Ona nazik bir gülümsemeyle karşılık verdim. Cobra sadece sohbet etmesi keyifli biri olması dışında beline kadar inen simsiyah saçları ve mükemmel bronz teniyle aynı zamanda ismini aldığı yılan kadar çarpıcıydı. Öpülmek için yalvaran dolgun dudakları vardı ve o baştan çıkarıcı dudaklarına rağmen aklımın başka bir yerde olması gerçekten yazıktı.

Ve bunu o da fark etmişti.

Koyu gri gözlerini yüzüme dikmiş, beklenti içinde kaşlarını kaldırmıştı.

Birdenbire bu genç kadınlara ümit veren en berbat kötü karakter gibi hissettim. Benim için yarışma krallıktakilerin dikkatini dağıtmanın bir yoluydu. Onlar için çok daha fazlası anlamına geliyordu.

Hepsi tüm dikkatini onlara verebilecek birini hak ediyordu. Sohbetten kopmuş olmam Cobra'nın suçu değildi ancak dikkatimin dağılma nedenini anlatamazdım.

Eğer başka bir zaman olsaydı ona efsanevi avlarımdan birinde bana eşlik etmesini teklif edebilirdim. Cobra ilginç biriydi ve başka bir zaman iyi bir eş olurdu.

Ancak bu başka bir zaman değildi ve şartlar normalden çok uzaktı.

Val'in bir şekilde Adriana ile ilgilenmeye gittiğini düşünmekten kendimi alamıyordum ve Cobra'nın hâlâ sabırla benim konuşmamı beklediğini fark ettim.

"Anneniz sizinle gerçekten gurur duyuyor olmalı."

"Hiç kimse bir tundra geyiğinin postunu Cobra'm gibi yüzemez."

"Kesinlikle." Gülümsemem yüzümde kaldı. Annesinin bizimle birlikte oturduğunu nasıl unuttuğumu bilmiyordum. Belki de kucağında parlattığı devasa kılıç dikkatimi dağıtmıştı. "Bir gelecek planı yaparken Öfke Sarayı'nda bunun çok takdir edilen bir yetenek olduğuna eminim."

Cobra yarısı bitmiş çayını kenara koydu ve hiç hak etmediğim kibar bir reverans yaptı.

"Majesteleri?"

Karşımda oturan bir sonraki yeni talibe bakıp, tedirgin hâlde annesine göz gezdirdim. Sapsarı saçları ve altın rengi bir teni, iri gözleri vardı ve çok masumdu. Ve tanıdıktı...

Kardeşinin açık mavi gözleriyle aynı tondaydı.

"Bayan Everhart," dedim. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Çayınızı beğendiniz mi?"

Başını salladı, sonra tuttuğu çay fincanına baktı.

Diğerleri gibi bana kur yapmasını, baştan çıkarmasını bekledim. Kız kardeşine benzeyeceğini ve beklentilerimin tam tersini yapacağını bilmem gerekirdi.

Merakla öne doğru eğildim. Akşam yemeğinde oldukça konuşkandı gerçi bu daha çok yemek ve gösteriden kaynaklıydı. Eden'ın acı biber turşusuna karşı bariz bir düşkünlüğü vardı ve sirkeyle ilgili uzun uzun konuşmuştu.

"Mutfakları beğendiniz mi?" diye sordum.

"Çok güzeldi, teşekkürler." Alt dudağını ısırıp öne eğildi. Bu Adriana'nın hareketlerine o kadar benziyordu ki, bir an için nerede olduğumuzu unuttum. "Kardeşimin evinizden oldukça fazla etkilendiğini düşünüyorum. Okumaya bayılır ve odamızda bol bol kitap var. Gerçi romantik gizem romanları biraz az."

Ne tür bir oyun oynadığını anlamaya çalışırken çayımı yudumladım. "Kardeşinizin romantizmle ilgili her şeyden nefret ettiği izlenimine kapılmıştım."

Dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. "Yine de editörünün onu romantik bir tavsiye köşesine vermesini istediniz."

Dudaklarımın keyifli bir şekilde seğirdiğini hissettim. "Evet, aslında *skandallarla kalın* demek çok hoşuma gidiyor."

"Meşhur olduğunuz bir özellik Majesteleri." Kurnaz bir bakış attı. "Sanırım evimize tüm o hediyeleri de bu yüzden gönderdiniz. Krallıktakilerin konuşmalarını sürdürmeleri için."

Yedi Günah'ın çatısında Adriana'nın maskeli yüzü, arkasından uçuşurken kaderini mühürleyen yeni, dalgalanan pelerini gözümün önüne geldi.

O hediyelerle ya da onları açma şeklimle ilgili gerçeği anlatmamak en iyisiydi.

Boğazımı temizledim ve kravatı gevşetmeyi düşündüm.

Burası birden fazla mı sıcak oldu? Bir pencere açmam gerekebilir.

Sohbet edememe rağmen istifini bozmadan konuşmaya devam etti. "Aslında, kardeşime sizin oldukça çekici ve cömert olduğunuzu söyledim. Onun itirazlarına rağmen, doğal olarak."

Gözlerimi kıstım. "Hediyelerime karşı mı çıkmıştı?"

"Hem de çok. İlk başta. *Çekilmez* kelimesiyle ilgili bir şey onu tedirgin etti."

"Ama sonunda kendine geldi mi?"

"Tam olarak sayılmaz Majesteleri. Gerçi yerinizde olsam endişelenmezdim. En azından bir hafta boyunca adınızı duyunca küfretmedi. Bu da bence bir ilerleme sayılır. Ona biraz daha hediye göndermeniz gerekebilir."

Eden çayını yudumladı. Bu hareketinin nedeninin gözlerindeki o kurnaz pırıltıyı saklamak olduğuna yemin edebilirdim. Ona tekrar kardeşiyle ilgili soru sormaktan kaçınmaya çalıştım.

İkimiz de Adriana'ya daha fazla hediye göndermenin berbat bir fikir olacağını biliyorduk.

"Peki ya sen, Eden? Sen ne tür skandalları merak uyandırıcı buluyorsun?"

Sesini komplo kuruyormuş gibi bir fısıltıya indirgeyerek öne eğildi.

"Yasak olan birine âşık olmak." Ben daha bir cevap bulamadan doğruldu, konuşması değişti. "Kardeşime gelince, korkarım onun kurduğu tuzağa düştünüz. İtiraf etmemekte ısrarcı ancak ben Adriana'nın da sonsuza kadar mutlu olmayı içten içe istediğini biliyorum."

Sadece benimle değil.

Bu hoş karşılanmayan bir fikirdi. Birçok nedenden ötürü.

"Anneniz de sizin gibi okumayı sever mi?"

"Bir bakıma. Annem içinde bol skandalların olduğu romantik şeyler okumayı sever ama ben yemek kitapları okumayı severim Majesteleri. Son talebimden sonra mutfakta vakit geçirmenin benim en sevdiğim şeylerden biri olduğuna şaşırmayacağınızı düşünüyorum, gerçi annem buna pek sık izin vermiyor. Aslında hiç vermiyor. Vanity bu yüzden bana eşlik etmeyi teklif etmişti."

Dikkatim tekrar annesine kaydı.

Çalışanlarımdan her talibin ailesiyle ilgili bilgi toplamaları istemiş, Sophie Everhart'a özel ihtimam gösterilmesini talep etmiştim. Dosyasından hatırladığım kadarıyla kendisi bir eş ararken oldukça acımasız davranmıştı. Unvanları hiç önemsememiş, sadece paranın peşinden gitmişti.

Adriana'nın babası, kraliyet hazinesine rakip olabilecek kadar çok parası olan kurnaz bir tacirdi.

Şartlarının bu kadar değişmesinin nedenini düşündüm. Adriana bir kavanoz kırılmış yağ ve bir parşömen yaprağı yüzünden gözyaşlarına boğulmuştu.

"Eğer mutfağı tekrar ziyaret etmek isterseniz, lütfen buyurun. Annenizi itiraz edemeyeceği bir teklifle oyalayacağımızı garanti ederim."

"Annemin benim amacıma hizmet edeceğine inandığı bir şeyi reddedeceğinden şüpheliyim."

"Bu çok açık sözlü bir davranış."

"Kardeşim ve ben aynı kanı taşıyoruz."

"Evet," dedim, "Bunu çok net görmeye başlıyorum."

Eden izin istedi ve sonraki talip oturdu: Vanity, Kibir Sarayı'ndan gelen çarpıcı asilzade. O da merak uyandırıcı bir seçenekti ve gerçekten bir eş arıyor olsaydım onu göz ardı etmek gerçekten zor olabilirdi.

Bu çay davetini düzenlemeden hemen önce krallığa yayılan Bayan Çöp-çatan köşesini düşündüm. Adriana, Vanity ile flört edeceğimi iddia etmişti ve kısmen yanılmıştı. En sevdiğim uzvumla düşünmediğim kesindi. Taktiksel açıdan düşünüyordum. Güzelliğiyle birlikte tabii.

Vanity'nin sohbeti tıpkı dün geceki gibi oldukça akıcıydı ve her kahkaha attığında eldivenleri pantolonuma dokunuyordu.

Onunla flört etmek çok kolay olabilirdi. Hayatta maceralara atılacağımızı, gülüp ortak ilgi alanları bulacağımızı görebiliyordum. Ne yazık ki, çay partisinde dikkatimi dağıtan şey yüzünden söylediklerinin neredeyse hiçbirini anlamıyordum.

Val tekrar odaya girdiğinde tek kelime bile etmedi.

Başka bir terslik vardı.

Gerçi misafirlerim yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamazdı.

Suçlunun Adriana mı olduğunu yoksa ejderhaların Merhametsiz Arazi'de başka bir saldırı mı gerçekleştirdiklerini anlayamıyordum.

Orada oturup son taliple zamanım dolana kadar gülümsemeye ve flört etmeye devam ettim, krallıkta ters giden hiçbir şey yokmuş gibi davrandım.

Sonra ayağa kalktım, pantolonumu silkeledim ve hepsine veda ettim.

Koridorda yürürken Val'in arkamdan geldiğini duymayı beklediğimde kalbim hızla atıyordu.

"Söyle?" dedim. "Şimdi ne oldu?"

OTUZ DÖRT

Adriana

Bana saldıran kişiye karşı mücadele ediyor, eliyle kapattığı boğuk çığlıklar atarken başımı faydasız yere kafasına geçirmeye uğraşıyordum.

"Sabrımı deniyorsunuz Bayan Saint Lucent. Sakin olun."

Sesi tanıdıktı ama beni kavrayan çelik gibi koluyla tam olarak kim olduğunu bulmak zordu. Beni geri geri merdivenlere sürüklerken kalbim yol boyu küt küt attı.

"Eğer elimi çekersem, çığlık atmayacağınıza söz verin."

Yoksa sizi sihir ya da gereken her türlü şekilde bayıltırım, demedi ancak bu ses tonundan anlaşılacak kadar tehdit doluydu.

"Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım ve sonra acı verici derecede uzun bir an sonrasında beni serbest bıraktı.

Arkamı dönünce şaşırdım. "Prens Envy."

Sakin bir şekilde bana bakarken yeşil gözleri dikkatli ve sertti. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Ben de ona aynı soruyu sorabilirdim. Bir Günah Prensinin başka bir sarayda tek başına dolaşması pek alışıldık bir durum değildi.

Çok ama çok karanlık bir şeyi ortaya çıkarmanın eşiğinde olduğumu bildiğim için bu soruyu sorma dürtümü bastırdım.

Başka bir boğuk homurtu kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Bir an için Envy'nin bile telaşlandığına yemin edebilirdim.

Dikkatim prensin arkasına, geldiğimiz yöndeki hücrelerle dolu koridora kaydı. Ve kızıl gözlü o yaratığın ne olabileceğini düşündüm.

Envy'nin bile gözü korktuysa o zaman bu, yaratığın dışarı çıkması hâlinde hepimizin başının belada olduğu anlamına geliyordu.

Bu fikirle ürperdim.

"O hücrede ne vardı?"

"Gluttony senin buraya indiğini biliyor mu?"

Sorumu duymazdan geldiği ve başka bir soruyla karşılık verdiği dikkatimden kaçmamıştı. Bu her Günah Prensinin uyguladığı tipik bir şaşırtma taktiğiydi.

Önsezim harekete geçti. O hücredeki yaratığın Jackson'ın ölümünden sorumlu olduğuna dair her şey üzerine bahse girebilirdim. Kraliyet haberlerini günlük kontrol ediyordum ve ondan hâlâ bahsedilmemişti. Asil birinin, özellikle de meşhur av loncasına girmeye çalışmış birinin ölümü için bu standart bir durum değildi.

"Aşağıya *inemeyeceğimi* hiç söylemedi."

Envy beni tekrar incelerken koyu kaşlarını hafif çattı. "Herhangi bir terslik olmadan önce seni buradan çıkaralım."

Bunun cinayet anlamına gelip gelmediğini sormak istedim ama yapmadım.

"O... Yaratık üzerinde deney mi yapıyor?"

"Çok meraklısın."

"Ben bir gazeteciyim; meslek icabı böyle."

Tüm dişlerini göstererek güldü. "Meraklı yaratıkların sonu genelde ölüm olur. Yerinizde olsam çok dikkatli olurdum."

Bu rakip bir saraydan gelen bir nasihatti. Kalbim daha hızlı attı.

"Bana neden yardım ediyorsunuz?"

"Ben fedakâr biri sayılmam Bayan Saint Lucent. Niyetimin tamamen kendine hizmet ettiğine söz verebilirim. Aslında, neredeyse tamamen. Ben daha çok kardeşimle olan tuhaf ilişkinizle ilgileniyorum. Ona karşı çok güçlü duygular besliyor gibisiniz. Nedenini öğrenmek istiyorum."

Yüzünü inceledim. Bir Günah Prensi'nin soğuk maskesini güzel taşıyordu. Ancak yüzünde, sorularının doğasının tam olarak bencilce olmayacağını ima edebilecek, göz açıp kapayıncaya kadar geçen başka bir şey daha vardı. Doğrusunu bilmesem, kardeşine yardım etme konusunda gerçekten samimi olduğunu düşünürdüm.

Son nişan duyurusunu düşündüm. Partiyi kaçırmıştım ancak Ryleigh'den çok iyi bir etkinlik olduğunu duymuştum. Envy körkütük

âşık olmuştu. Söylentilere göre o ve nişanlısı, tehlikeli, büyülü bir nesnenin yer aldığı ölümcül bir peri oyununa dahil olmuşlardı.

Büyülü nesneler ve yıllar önce elinden kaçırdığı parça söz konusu olduğunda hep meraklı olan Ryleigh konuyu araştırmıştı. Gerçi Envy'nin neyin peşinde olduğunu ortaya çıkaramamıştı. Bildiğim kadarıyla kimse bulamamıştı. Onun sırlarını ortaya çıkarmak neredeyse imkânsızdı.

Bu da prensin neden burada, gazetelerde onu sürekli iğnelemeye devam eden bir gazeteci konusunda kardeşine muhtemelen yardım etmekte olduğunu daha da çok merak etmeme neden oldu.

Belki de karşılaşmamıza çok fazla anlam yüklüyordum; belki de prens sadece nazik davranıyordu. Ya da kardeşinin tüm krallığı etkileyecek bir şeylerin üstünü kapatmasına yardımcı oluyordu.

Ona nazik, biraz yavan bir gülümsemeyle baktım. "Korkarım geçmiş silinemez. Bu yüzden kurcalamamak en iyisidir. İyi günler Majesteleri."

O ürkütücü kırmızı gözlü yaratığın ne olduğunu öğrenmeye biraz bile yaklaşamamış bir hâlde Prens Envy'nin arkasından çaktırmadan bir kez daha baktıktan sonra tekrar merdivenleri çıktım.

OTUZ BEŞ

Prens Gluttony

Sarayımın ya da çalışanlardan birinin bizi duymasını engellemek için, Val bana tüm güncel haberleri vermeden önce savaş odasına gelene kadar beklemek zorunda kaldım.

Anlaşılmaz yüz ifadesi haberlerin iyi olmadığını gösteriyordu.

"Ne kadar kötü?"

"Burada..." Bana aldığı haberi uzattı. "Kendiniz karar verin."

Ejderhalar yavrularına saldırıyorlar.

Yuvalardaki yumurtalar kırılmış. Diğerleri parçalanmış.

Nasıl ilerleyeceğimize dair emirleri bekliyoruz.

Küfrederek elimi saçlarıma götürdüm. Küçük ejderhalara saldırmaları akılalmazdı. Buz ejderhaları bin yıl yaşarlardı ancak birkaç yüzyılda bir yeni yumurta çıkardı. Bir sonraki kuşak yok olursa sarayım ciddi tehlike altında kalacaktı çünkü avlar günahımı ve gücümü beslememin hâlâ en büyük yoluydu.

Zayıf bir prens cadıların, perilerin, vampirlerin ve şekil değiştirenlerin hedefi olurdu. Günahkârlarım da başka bir saraya kayabilir, bana daha fazla zarar verebilirlerdi.

Düşünmek, plan yapmak için kendimi sakinleşmeye zorladım.

"Başka hiç kimsenin saldırıya uğrama riskini alamam. Avcılara geri çekilmelerini söyle. Envy de yarışma için burada. Onunla birlikte bu gece talipler odalarına çekildiklerinde bir kez daha oraya gideriz. Bulabildiğimiz

yumurtadan çıkmış tüm yavruları alıp bu karmaşa çözülene kadar onları burada besleyerek büyütürüz."

Yüz yıldan uzun bir zaman önce, ahırdan çok uzak olmayan bir yere tam olarak bir ejderha yuvasının aynısından tasarlanmış bir mağara yaptırmıştım. Kendi başlarına avlanana ve uçana kadar Sil ile büyüttüğüm diğer ejderhalara burada bakmıştım. Mağara doğal bir habitatı oldukça andırıyordu. Ve şimdi kullanmak için mükemmel bir yerdi.

"Kardeşinizden bahsetmişken..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi ne oldu?"

"Bayan Saint Lucent'i zindanlarda yakalamış."

Bir anda bunaltıcı bir korku hissine kapıldım. "Bana Silvanus'un hücresini görmediğini söyle."

"Korkarım bunu yapamam Majesteleri."

Derin bir nefes verdim. "Yarım saat içinde benimle çalışma odamda buluşmasını söyle."

❁ ❁ ❁

"İşte burada. Günün yaramaz konuğu."

Adriana çalışma odama girerken bana sert bir bakış attı, yalnız olmadığımızı görünce birdenbire durdu. Görüşmemiz için destek kuvvet çağırmıştım.

Lust ve Envy, kayıtsızlığın iki kusursuz örneği gibi masamın iki ucuna yaslanmış duruyorlardı ama aslında durum bundan çok farklıydı. Envy onu zindanda korkutup kaçırdığından beri gergindi. Adriana sırrımızı keşfetmeye çok yaklaşmıştı.

Kardeşlerimin hepsi yarın sabah gerçekleşecek yarışmanın ilk etabı için bu gece geç saatte geleceklerdi ancak Lust ve Envy'nin bu toplantıda olmalarını Adriana'yı yarışma süresi boyunca düzgün durmaya teşvik etmeleri ümidiyle istemiştim.

Zindana yaptığı küçük gezinti, onu yatağıma zincirleyerek tutmam için ideal bir neden teşkil ediyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu tamamen elediğimi söyleyemezdim. Bunu yapmama engel olan tek şey taliplerdi. Ve bu fikrin bende yarattığı beklenmedik sıcaklık.

Sihirli bağa küfrettim.

"Köşe yazınız üzerinde çalışmak yerine etrafı keşfe çıktığınızı duydum," dedim onu dikkatle inceleyerek. "İlginç bir şeyle karşılaştınız mı?"

Dudaklarını bastırıp dümdüz bir çizgi hâline getirdi.

İkimiz de *çok* ilginç bir şeyle karşılaştığını biliyorduk. Çaresizce saklamaya çalıştığım konuyu kurcalamaması artık sadece an meselesiydi.

Onu dikkatle süzdüm. Sırlarımın gizli kalmalarını garanti altına almak için hafızasını sihirle silebilirdim. Kardeşlerimin nazikçe belirttikleri sihirle hafızasını *silmem gerekirdi.* Krallık için doğru hamle bu olurdu. Ancak yine de onun zihnini kurcalamayı kendime yediremiyordum.

Bu yüzden tehditler savurma zamanı gelmişti.

"Aşırı mesai yapan hayal gücünüzü doyurmama izin verin," dedim usulca. "Şahit olduğunuz şey yarışmanın bir noktasında yer alacak bir test olacak. Bu yüzden, bunu sadece kendinize saklamanızı bekliyorum. Kardeşinizin müdahale nedeniyle diskalifiye olmasını hiç istemem."

Kardeşlerimi işaret ettim.

"Onların da bu yarışmada talipleri olduğundan ve adil şekilde ilerlemeyi doğru bulduklarından sizin dedikodu odaklı, *skandallarla kalın* yöntemlerinize başvurmadığınızı garanti etmek için sizi izliyor olacaklar."

"Şatoda dolanmamı istemediyseniz o zaman kurallar koymalıydınız."

"Sanki uyacakmışsınız gibi."

"İkimizin de önümüzdeki... Beş hafta ve beş gün boyunca kurallara uyacağımızı biliyoruz."

Lust ve Envy kan yemininden habersizdiler. Adriana'nın yorumu ne kadar masumane görünse de iki kardeşim de o yapıdaki yeminlerin nasıl işlediğini gayet iyi biliyorlardı.

İkisi de başını aynı anda bana çevirdiklerinde, bakışları kuşkuyla parlıyordu.

Artık bunun sonu gelmeyecekti.

Adriana'ya öfkeli bir ifadeyle baktım. Bembeyaz olmuştu. Niyeti bu sırrı ağzından kaçırmak değildi ve bu da benim öfkemi büyük oranda dindirmişti.

Kardeşlerime işaret ettim. "Bizi yalnız bırakın."

İkisi de sinsi sinsi Adriana'ya bakıp sırıttılar ancak buranın benim sarayım olduğunu ve nasıl istersem öyle davranabileceğimi bildiklerinden fikirlerini kendilerine sakladılar.

Bayan Saint Lucent de sandalyesinde kalktı ancak ben başımı sallayınca tekrar yerine oturdu. "Siz değil. Konuşmamız gereken özel bir konu var."

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok Majesteleri."

"Bence söyleyecek çok şeyiniz var gibi görünüyor. Sessiz kalmanız gerektiğinde bile. Neden şimdi susuyorsunuz?"

Sandalyesini geri çektikten sonra tekrar etrafında dolanırken yerinde dimdik oturduğunu ve çenesini biraz daha kaldırdığını fark ettim. Meydan okuyordu. Ve cesurdu.

Karşısında durup masaya doğru eğildim, sandalyesini neden geri çektiğimle ilgili bilinmezin parçalarını hızlıca bir araya getirirken ondan yükselen rahatsızlık hararetinin tadını çıkardım.

Önünde oturmak için kendime yeterince yer açmıştım ve onu bana bakmak zorunda bırakıyordum.

"Düzgün oynaman gerekiyor Adriana. Herkes küçük bağımızı bilmiyor. Bundan sonra da öyle kalmasını tercih ederim."

"Bana adımla hitap etmeyin. O kadar yakın değiliz."

Bizi ayıran küçük mesafeyi işaret ettim. "Ben oldukça yakın olduğumuzu söylerdim. Önceki gecenin çılgınlığını saymazsak tabii."

Yanaklarında tatlı bir pembelik belirdi. Onu tanıdığım için bunun huzursuzluktan kaynaklandığını biliyordum.

"Etrafta gezinmenin rahatsız edici olduğundan habersizdim."

"Yürümek son derece kabul edilebilir ve bunu sen de biliyorsun. Her şeye burnunu sokmak bunun tam tersidir."

"İnanılmaz. *Senden* ve saçma gelin avından uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Zindan seni ya da testini bulmayı umduğum en son yerdi. Romantizmin zirvesi sayılmaz."

Dudaklarım keyifle seğirdi. Beni gafil avlamıştı.

"Eğer bir özür bekliyorsan..."

Ona en çekici gülümsemelerimden biriyle karşılık verdim. Özür beklemiyordum ama şimdi bunu teklif ettiğine göre...

"Dizlerinin üzerine çök."

Aramızdaki boşluk gerginlikle çıtırdadı.

Beni süzdü, bakışları bir kar fırtınası kadar dondurucuydu. Bu kadın rütbe ya da mevki yüzünden herhangi birine boyun eğmektense boğulmayı tercih ederdi. Gururdan değil, prensipleri yüzünden.

Bu hayranlık uyandıran bir özellikti. İtiraf etmek her ne kadar canımı yaksa da.

"Hayır."

"Ben senin prensinim. Bu bir emir."

"Zorla istediğini yaptıramazsın. Daha önceki... Hatamızdan bağımsız olarak bile."

"Çok kirli düşünceler." Gülümsedim. "Yere kapanmanızı istiyorum Bayan Saint Lucent. Şimdi dizlerinizin üzerine çökün."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan bakarken sandalyesinden aşağı kayıp yavaşça önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde nefreti parlıyor ve açıkça görünüyordu. Acı öpücüğünden yüzünü buruşturmasını seyrettim.

Çalışma odamın kireçtaşından bir zemini vardı vücudunun sert, soğuk zeminden ürpermesini engelleyecek bir halı da yoktu.

Kollarımı önümde birleştirip durmuş, isyankâr bakışlarına karşılık veriyordum. Önceki gece gördüğüm tutkudan, yakıcı sıcaklıktan çok farklıydı. Buz Leydisi yatak odası söz konusu olduğunda soğuk olmaktan çok uzaktı. O versiyonunun kaybolmuş olması çok kötüydü.

Gerçi şu andaki hâli de şahaneydi.

Onun iki katı olan ve bu dünyaya çığlık atarak geldikleri andan itibaren şiddetle yanıp tutuşan avcılarım bile şimdiye kadar gözlerini benden çoktan kaçırmışlardı.

Birçoğu bir Günah Prensiyle uzun süre doğrudan göz temasını sürdüremezdi. Kalıtsal koruma hisleri devreye girer, yırtıcı bir hayvanın onlara yaklaştığı konusunda uyarırdı.

Dakikalar sessiz ve gergin şekilde ağır ağır geçiyordu. Taliplerden ya da idareci annelerden biri, özellikle samimi akşamüstü çayımızdan sonra bile avantaj sağlamak için kapıyı çalmıyordu. Adriana'yı önümde dizlerinin üzerinde görmeleri oldukça büyük bir olay olurdu.

Ancak ben onun orada olmasından çok hoşlanmıştım.

Emredilene kadar casusluk yaptığı için özür dilemeyecekti. Ve benim emir vermekle ilgili hiçbir sorunum yoktu. Eğer itaat etmezse, cezalandırılacaktı.

Önümde diz çökmüş bacaklarını hafifçe birbirine bastırmasını seyrederken, bazı taktiklere uygun olabileceğine dair tuhaf bir hisse kapıldım.

Acaba mucizeler hiç bitmeyecek miydi?

Tepkisinin bağımızla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

Yere eğilip elimi hafifçe çenesinde gezdirdikten sonra yavaşça yukarı kaldırdım.

Tam tahmin ettiğim gibiydi.

Elimi itmedi, beni eleştirerek yerden yere vurmadı. Gözlerindeki öfke hâlâ kor bir alev gibi yanıyordu ama orada titreyen başka bir şey daha vardı.

O fark etmediyse bile ben hemen tanımıştım.

Camiamdaki birçok günahkâr cezalandırılmaya açtı ve Bayan Saint Lucent hafif bir acıdan *hoşlanıyordu*. Özellikle benim gibilere hiç itiraf etmek istemediği kadar çok hoşlanıyordu. O çatı bahçesinde, kim olduğumu bilmezken ona nasıl hissettirdiğime bakılmaksızın.

Çenesini okşarken nasırlı parmaklarımın onun yumuşak teninde gezinmeleri bu hâkimiyet, kontrol hoşuma gidiyordu. Günahım alevlendi, güç hoş bir kıvılcım şeklinde içimde akmaya başladı. Gözlerini kapattı, uzun simsiyah kirpikleri yanaklarına düştü. Neyin fantezisini kurduğuyla ilgili çok iyi bir fikrim vardı.

Ona dizlerinin üzerine çömelmesini söylediğimde bunu kazara belli etmişti. Belki de bu kendisinden bile sakladığı bir şeydi ama artık ikimizin paylaşacağı karanlık bir sır olmuştu.

Zindanda ne gördüğüyle ilgili endişeleniyor olmam gerekirdi. Taliplerimle flört ediyor olmalıydım. Ya da artık cadıların sarayımı tehdit eden tehlikelerde hiçbir rolleri olmadığından emin olduğumdan alimlerimin ejderha hastalıklarıyla ilgili dosyalarını gözden geçirmeliydim. Ancak ben burada esir alınmış gibi duruyordum.

Kendimi tamamen günahıma kaptırmış olmamı suçlayabilirdim ancak bu kulağa doğru gelmiyordu.

"Bu gerçekten korkunç olmalı Bayan Saint Lucent."

Gözlerini birden açtı, elleri yanlarında hemen yumruk hâlini aldı.

Bir anlığına benden ne kadar nefret ettiğini unutmuştu. Onun meramını dizginlemek,

Etkilendiğini saklamak için verdiği özel mücadeleyi neredeyse görebiliyordum. Anlıyordum.

Ona ne kadar güvenmesem de yıllardır bana ne kadar sorun çıkarmış olsa da hâlâ onu istiyordum. Bu neredeyse hiç kabul etmediğim gizli bir fanteziydi.

"Nedir o?"

"Benden bu kadar nefret ederken o mükemmel dudaklarını aletimin etrafında görmek." Başparmağımı ağzına sokarken dudaklarını neredeyse hevesle aralıyordu. "Özür dilemek için dizlerinin üzerine çökmeni istedim, başka bir nedeni yoktu."

Parmağımı ısırmayınca yavaşça içeri sokup çıkardım, dizlerinin üzerinde bacaklarını bir kez daha sıkmaya çalıştığını gördüm. Lanet azizler. Gerçekten farklıydı.

"Hatırladığım kadarıyla sihirli bağ olsun ya da olmasın etkilenmeyeceğini söylemiştin."

Daha sert emmeye başlamadan önce dilini başparmağımın ucunda döndürdü ve içimde derinlerde bir yerde aynı şekilde bir hisse kapıldım. Penisim sertleşti.

Bayan Saint Lucent'in de kesinlikle edepsiz ufak bir sırrı vardı. Yarışma hararetli şekilde ilerlerken ne kadar aptalca da olsa kendimi kaptırmaktan alıkoyamayacağım bir sırdı.

Şu anda pantolonumdaki şişkinlik ve başparmağım ağzına girip çıkarırken biri içeri girse, bunun masum görünmesini sağlamak için söyleyebileceğim çok az şey vardı.

Bir yanım hiç umursamıyordu. Yedi Günah'ta geçirdiğimiz zaman sona ermişti ama paylaştığımız bu dayanılmaz açlığı durdurmamıştı.

Beni ağzına almak istiyordu ve ben de arzusuna boyun eğmek istiyordum.

Şöhretim düşünüldüğünde biraz sapma beklenebilir bir şeydi. Ancak, kamuoyuna açık savaşımızın ardından Adriana ile yakalanmak skandal gazetelerindeki rekabeti kesinlikle gölgede bırakırdı.

Hâlâ başparmağımı ılık ağzına almaya devam ederken lanet olası sonuçları ne olacaksa olsun pantolonumu açıp ona ve kendime tam olarak istediğimizi vermeyi arzuluyordum.

Ben kendimi dizginleyerek ikimizin de ara vermesini engelledim.

"Bana halkın önünde her karşı geldiğinde, seni özel olarak cezalandıracağım."

Kırmızı dilini uzattı, parmağımı daha da çok aldı.

"Ve bundan benim kadar senin de keyif alabileceğini düşünüyorum."

Tamamen boyun eğeceğini düşünecek kadar aptal değildim. O da beni dizlerimin üzerinde görmek istiyordu. Kendisi kadar tahrik olmamı. Ama şimdi kontrol bendeydi. Her zaman olacağı gibi.

Biraz daha oyalandıktan sonra parmağımı çekip dikkatlice tepkisini inceledim.

Rakibimle ilgili ortaya çıkarmak istediğim bir sır daha vardı. Tercih edeceği şey bana onu nasıl yakınımda tutacağımla ilgili bilmem gereken her şeyi anlatacaktı.

"Sana bugünkü küçük gezintin için bir ceza önerisi sunacağım. Ya sana şaplak atmamı seçersin ya da şafağa kadar dizlerinin üzerinde kalırsın."

OTUZ ALTI

Adriana

Prensin yumuşak, günah dolu sözleri kafamda sürekli dönüp duruyor, sessiz kalmama neden olacak şekilde şaşırtıyordu.

Dizlerimden yukarı doğru yayılan, beni olduğum yere ve şimdiye sabitleyen acının hafif ağrısı olmasa, korkunç bir kâbusun sancılarını çektiğime yemin edebilirdim.

Elbette onun *cezasını* düşünüyor olamazdım.

Ya da daha da kötüsü, bu fikirle hafif tahrik olduğumu hissetmemeliydim.

Ona bir daha kollarında olmayacağımı söylediğimde bunda ciddiydim. Bu alçak herif bunu bir meydan okuma gibi dile getirmişti ve bunu kazanmaya sonuna kadar niyetliydim.

Ama yine de burada, dizlerimin üstünde daha bir gün bile geçmeden tamamen ve korkutucu şekilde tahrik olmuştum.

Lanet olası başparmağını yavaşça ağzımın içine soktuğu anda ısırmamış olmama şaşırıyordum. Beni gafil avlamıştı ve ben de bu hisse, hayal gücümün çılgınca çalışmasına neden olma şekline kapılmıştım. Onu ısırmak aklımdaki en son şeydi.

Gözlerimi kapattığımda elini saçlarıma doladığını, onu daha derinlere alırken başımı geriye çektiğini gözümde canlandırmıştım. Yabancımın aslında Axton olduğunu öğrenmeden önce tam olarak bunu yapmanın hayalini kurmuştum.

Kendi fiziksel tepkimden dehşete kapılmış hâlde, bu ahlaksız ilgime dair sağlam bir neden bulmak için kafa yordum. Prense karşı herhangi gizli bir arzum yoktu. Aksine ona katlanamıyordum.

Bu aptal yeminimizin bir sonucu *olmak zorundaydı.* Ve tabii ki yatmamış olduğumuz gerçeğinin.

Beni korkuluğun üzerine yatırmış ve birkaç orgazm daha yaşatmış olsaydı o zaman bu durum şu anda beni hiç tahrik etmezdi. Bu kadardı. Basit, makul bir açıklama. Yabancım saçlarımı bileğine dolamıştı ve prensin de tam olarak bunu yaptığını gözümde canlandırmıştım.

Yabancımın *prens* olmasının konuyla hiç alakası yoktu.

Sakin bir nefes verdim, rahatlama tüm vücuduma yayıldı. Axton'ın tehlikeli boğuk mırıltısı ya da kötü emelleri değil, maskeli yabancımın aynı karanlık eylemleri benden talep ettiğini düşünmek itaat etmek istememe neden oluyordu. Çalışma odasında dizlerimin üstünde yakalanma fikri beni tahrik ediyordu. Axton'ın yerinde yabancım olduğunu düşünmek arzularıma tamamen teslim olma, sınırlar olmadan fantezime kapılma izni veriyordu.

O ilk gece bacağıyla bacaklarımı aralayıp kontrolü ele geçirmesinden *hoşlanmıştım.*

Şu anda da bedenimi saran korkudan, birinin içeri girme olasılığının heyecanından, ikimizi yeni türde bir savaşta görmesinden hoşlanıyordum. Dizlerinin üzerinde olan bendim ama onunla işim bittiğimde Axton'ın tam olarak duracağı yer orası olurdu.

Tanrım, keşke Axton'ın kimliği hiç ortaya çıkmamış olsaydı. Şu anda yabancımla birlikte olmak için her şeyi verirdim. Gözlerimi kapatıp yuttuğum tuz ve günah tadıyla ağzımdakinin o olduğunu hayal ettim.

Şatosu ümitli gelinlerle doluyken, kemerini açıp pantolonunu indirirken ve beni inkâr ettiğine pişman ederken prensin çalışma odasında olmadığımı düşünmek çok kolay olurdu.

"Adriana."

Axton'ın ses tonunda bir otorite vardı. Ve eğer yanılmıyorsam bir özlem de vardı.

Son ayrıldığımızdan beri acaba o da bu delilikten mustarip miydi?

Sürekli arzulamak. Anılar. Dindirilemez arzu. Bir yanım öyle hissetmesini umuyordu. Onun da buna takılıp kaldığını, bir o kadar rahatsız hissetmesini ve dikkatinin dağınık olmasını diliyordum.

"Seç."

Şafağa kadar dizlerimin üzerinde kalmak söz konusu değildi. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bu odadan ve bu kışkırtmadan uzaklaşmam gerekiyordu.

Vücudum ağrıya neden olacak kadar büyük bir ihtiyaçla zonkluyordu. Ve bunun kötü prensimin karşısında taş zeminde dizlerimin üzerine çökmüş olmanın neden olduğu acıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Senin bir eş buluyor olman gerekiyor," dedim. "Günahını beslemek değil."

"Kaçınılmaz olanı geciktiriyorsun. Hemen seç."

Dikkatim odaya kaydı. Koyu çivit mavisi ipekle kaplanmıştı, esnek deriden sandalyeler ve sahibi kadar güçlü ve baştan çıkarıcı bir çalışma masasıyla dekore edilmişti.

Aptallığımı üzerimden attım. Axton sistemimden çıkarmam gereken bir hastalıktı. Hem de hemen.

"Kan yemini olsun ya da olmasın, sizin ahlaksız heveslerinize boyun eğmeyeceğim Majesteleri."

"O hâlde dizlerinin üzerinde kalmayı mı tercih ediyorsun?"

"Tercihim sizden ve hovardalığınızdan uzakta günüme devam etmek. Zindana indiğim için zaten özür diledim. Daha fazla ne istiyorsunuz?"

Bana bakma şekli nabzımın doğru olan her yerde hızlanmasına ve zonklamasına neden oldu. İlk seçeneği tercih etmemi, dizinin üzerine yatmamı çok fazla istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ahlaksız olan ben miyim?" Hafif gülümsedi. "Bunun günah dolu bir yatak odası oyunu olduğuyla ilgili hiçbir şey söylemedim Bayan Saint Lucent. Dizlerinizin üzerine çökmenizi emrettiğimde, aletimi düşünen *sizdiniz*, bense sadece bir özür peşindeydim. Bu arada bu inkâr etmediğiniz bir suçtu. Düşünceleriniz kendi başına müstehcen yerlere kaydı. İçinizdeki şeytan yüzünden beni suçlamayın. Ben sadece zevk vermeyi amaçlarım."

En mağrur ses tonumu takındım. "Hadi şu işi bitirelim. Hazırlamam gereken bir makale taslağı ve sonrasında da planlarım var."

Ela gözleri şeytani bir şekilde parladı. "Sözleri söyle tatlım."

"Benim tercihim bedensel ceza." Ona tatlı bir şekilde gülümsedim. "Görüldüğü üzere içimdeki şeytanı tatmin etmem gerekiyor. Masanın üzerine mi eğileyim yoksa sandalye de iş görür mü?"

Tanrım, bu adamdan nefret ediyordum.

Bilmiş bakışlarından bunu aslında bir ceza gibi görmediğim gerçeğini bildiği anlaşılıyordu.

Axton ceketini çıkardı, masanın arkasındaki yüksek sırtlı sandalyeye fırlattıktan sonra yavaşça gömleğinin kollarını sıvadı ve bronz tenini ortaya çıkarken dikkatle beni izlemeye devam etti.

Ona güzelliğinden bahsedecek bir sürü aşığı olmuştu elbette. Ben en çok kollarının damarlı kaslarının ardında yatan güçten etkilenmiş, böyle bir görüntüye sahip olmak için ne yaptığını düşünmüştüm. Kollarını kıvırmayı bitirdikten sonra önünde birleştirdi.

"Biri içeri girebilir," dedi.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

"O zaman eğer yakalanırsak bir açıklama yapmanız gerekecek."

Beni tepeden tırnağa süzerken saf erkek kibrinin bir resmi gibiydi. Bacaklarımın arasının ne kadar ıslandığını fark edince dehşete kapıldım. Arzuyla acı verici şekilde sızlıyordu.

Ellerini üzerimde hissetmek *istiyordum.* Ve o da biliyordu.

"Sizi dizimin üzerine yatırmak için bu muhteşem fırsatı kaçırmaktan ne kadar nefret etsem de," dedi hiç de üzgün olmayan bir ses tonuyla, "Korkarım yarınki etkinlik için hazırlanmam gerekiyor. Düzgün davranmaya dikkat edin yoksa bir dahaki sefere bu kadar merhametli olmayacağım. Kalkabilirsiniz."

Yanağımın içini neredeyse kanatacak kadar sert ısırdım. Olabildiğince zarif bir şekilde ayağa kalkarken, beni göndermesine duyduğum öfkemi görme zevkini ona tattırmak istemiyordum.

Bana bir kez daha kurt gibi gülümsedikten sonra kapıya ilerledi, eşiğe gelince son bir kez daha durdu.

"Orada meşgul olduğunuzdan ve bugün ile yarın arasında herhangi bir sorun çıkarmadığınızdan emin olmak için odanıza birkaç şey göndereceğim. Kendinizi istediğiniz kadar cezalandırabilirsiniz. Ancak en iyi ceza olarak seçme ihtimaliniz yüksek olan oyuncağın bana göre yapıldığını unutmayın."

"Pis, iğrenç yaratık," diye mırıldanırken onu boğmamak için elbisemi düzelttim.

Çıkarken koridorda yankılanan sinsi kahkahasıyla beni daha da sinir ediyordu.

Öfkem dinmeden önce onun, "Ne kadar olduğum konusunda hiçbir fikrin yok hayatım," dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

❁ ❁ ❁

Sabah gerçekleşecek ilk halka açık talip etkinliğinden önce tekrar Axton'la karşılaşmamak için bir hizmetçi çağırdım ve bir sonraki Bayan Çöpçatan yazımın *Karanlık Gazete*'ye gönderilmesini istedim.

Bay Gray bu sabah erkenden bir görev vermiş, öğlene kadar yazı masasında olmazsa gelip şahsen almakla tehdit etmişti. Görüldüğü üzere "Eşlerle Tanışma" özel haberi gazetemiz için başka bir hararetli başarıydı.

Ryleigh etrafta dolanan tüm dedikoduları yazmakla meşguldü ama yine de bana bir haber göndermeye, en favori talibin kim olabileceğiyle ilgili ilk söylentileri iletmeye vakit bulabilmişti. Şimdiye kadar yazdıklarıma bağlı olarak en çok öne çıkan Eden ve Vanity'di.

Tuhaf bir his içimde düğümler oluşmasına neden oldu. Kız kardeşimin yarışmanın favorisi olmasını *istiyordum* ancak gerçekten kazanırsa ne yapacağımla ilgili bir zorluk da yaşıyordum. Özellikle çapkın prensle gizli buluşmaların giderek daha... Karmaşık hâle gelmişken. Ondan kaçma konusunda çok daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyordu.

Tüm boş vaktimi ejderhaları araştırmakla geçirirsem bu çok da zor olmazdı.

Ortak oturma odamıza göz gezdirdim. Küçük kütüphane gözüme çarptı.

Bu sabah çoğu romantik roman ve macera hikâyelerinden oluşan birkaç kitap getirilmiş gibiydi. Ancak yastıklarla dolu bir kanepeye çıkarak ulaştığım diğerleri, üst rafa yakın koyulmuş olanlar daha cazip görünüyorlardı.

Aldığım kitap en üst rafa neredeyse saklanmış çok eski görünümlü bir kitaptı; çatlamış deri cildinin sırt kısmına dikilmiş sayfalar çoğunlukla sallanıyorlardı.

Yeraltı Dünyası'nda yaşayan farklı yaratıklarla ilgiliydi ve devasa kızıl gözlünün hangi yaratık olduğuyla ilgili seçeneklerimi daraltmama yardımcı olabilirdi. Bir ejderha değildi. Herkes onların gözlerinin yarı saydam olduğunu bilirdi ancak kuzeyde yaşayan daha az bilinen başka bir yaratık olabilirdi.

Kardeşimin hâlâ devam eden yarışmadaki yerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktım ancak merakımı da gidermem gerekiyordu.

Şöminede hoş bir şekilde ateş yanıyor, oturma odasına sıcak ve rahat bir hava katıyordu.

Farklı oturma yerlerine koyulmuş birkaç rahat sandalyeden bazıları içki içerken tanıdıkları ağırlamak, bazıları da yemek yemek içindi. Benim gördüğüm sandalye kıvrılıp kitap okumak için harikaydı.

Bunu çaresizce yapmaya çalışıyordum ama aklım sürekli Axton'la olanlara, zindana ve kendi karmaşık hislerime kayıyordu. Prens Envy'nin tedirgin göründüğüne *yemin* edebilirdim. Bu hiçbir prensle bağdaştıramadığım bir duyduydu. Bir tek bu bile çok önemli bir şey olduğuna, hepsinin bir plan peşinde olduklarına inanmam için yeterliydi.

Hemen sonrasında Axton çalışma odasında dikkatimi dağıtmaya bu kadar uğraşmamış olsaydı bu gerçekten de biraz kuruntulu davrandığımı söyleyebilirdim. Ve itiraf etmek ne kadar canımı acıtsa da Axton gerçekten çok iyi bir iş çıkarmıştı. Tamamen ona, sözde cezasına *odaklanmıştım*. Kilitli tuttuğu kızıl gözlü yaratığı merak etmeyi bırakmıştım.

İyi de bir Günah Prensi'ni ne korkutabilirdi? Hatta... Birden fazla prensi ne korkutabilirdi?

Kanatlı cehennem domuzlarıyla ilgili aynı paragrafı defalarca okumuştum, kafamda bir sürü varsayım belirmişti ama sonra kapının çalmasıyla nihayet kitabı bir kenara bıraktım.

Gerçekten de söylediği gibi lanet prens yatak odama bir sürü oyuncak göndermiş ve kurdeleler ve zincirler de koymayı ihmal etmemişti. İçine bir de kendimi nasıl bağlayacağımı ve aynı anda bir binici kırbacıyla nasıl tatmin edeceğimi gösteren resimli açıklamaların olduğu talimat kitapçığı da sıkıştırmıştı.

Kendi el yazısıyla yazılmış bir notta "ilhama" ihtiyaç duyarsam nasıl yapacağımla ilgili birkaç tavsiye de karalamıştı.

Kutunun içindekileri çöp kutusuna boşaltırken öfkeden kuduruyordum.

Kibirli, faydasız iblis. Kurdeleleri oyuncağın etrafına bir hediye paketi gibi bağlayıp lanet olası şeyi kendi üzerinde kullanmasını saygılarımla dilediğim bir notla geri göndermeliydim.

Beklenti içinde yedi kadına kur yaparken bu çapkın tavrına hâlâ ne cesaretle devam ediyordu. O yüzüğü yıllar önce takmaktan kurtulduğuma sevinmeliydim.

Gabriel Axton'ın, Prens Gluttony'nin tek eşli olabileceği bir dünya yoktu. Kız kardeşim için yanlış adam olmasının başka bir nedeni de buydu.

Kitabı okumaya kararlı bir şekilde tekrar aldım ama aynı cümleyi birkaç kez okuyup hâlâ bir şey anlamayınca pes ettim. Cehennem zebanileri ve onların büyülü ruhlar olarak sözde başlangıçlarının tarihine kendimi kaptırıp içinde kaybolamayacak kadar gergindim ve kapana kısılmıştım.

Hâlâ kötü bir ruh hâlinde bize tahsis edilen özel odada adımladım. Tam da prensten daha fazla nefret edemeyeceğimi düşündüğümde bir kez daha yanıldığımı kanıtlamıştı.

Dizlerinin üzerine çök...

Çelik kadar sert bir emir olmasına rağmen sesi kadife tonlarında bir mırıltı gibiydi. O ses tonunun aklındaki bir özürden daha fazlasını ima ettiğini düşünenin bir tek ben olduğumdan şüpheliydim.

Kapı daha başka sinsi fikirlere kapılmama engel olan bir sesle çaldı.

Uşak beni sevecen bir şekilde karşıladı. "Size akşam yemeği için eşlik edeceğim."

Surat astığımı sakladım. Bu bana Majestelerinin beni başıboş bırakmadığını göstermenin kibar bir yoluydu. Düşmanımdan intikamımı alacağımı vaat eden bir gülümsemeyle koridorda uşağın peşinden gittim. Eğer yakında şifahaneye gidip büyülü bir şey satın almazsam...

Birden durdum.

"Tanrılar adına. İşte bu!"

Uşak arkasını döndü, hafif kaşlarını çattı. "Affedersiniz anlamadım?"

O kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse depar atıyordum. Her iki konuda da haklıydım.

"Hanımefendi?"

Kendimi sakinleştirmek ve şüpheli davrandığımı düşünmesi için daha fazla neden yaratmamak için uşağa göz kırptım.

Ateşimin çıktığını düşünmesini zorlaştırmayacağını bildiğimden elimle yüzümü havalandırdım.

"Gerçekten çok özür dilerim," dedim nefes nefese. "Sanırım kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Yine de peşinden gelmemi söylemesine fırsat vermeden hemen odama koştum, kapıyı kapatıp arkasına yaslanırken sinsi bir keyifle gülümsedim.

Sihirli objeler. Buz ejderhaları dışında prenslerin durmasına neden olan tek şey bunlardı. Daha önce zindanda Envy ile karşılaştığımda, prensin son oyununu düşünmüştüm. Ryleigh'nin hiçbir sonuca ulaşamadığı araştırmasını.

Sezgilerimle bu gizliliği fark etmiştim ve kızıl gözlü yaratığa bunu düşünmeme neyin neden olduğunu ayırt edemeyecek kadar çok odaklanmıştım.

Ejderhalarla ilgili her ne oluyorsa ya da diğer prenslerin korktuğu karanlık şey her neyse, bunun sihirli bir nesneyle kesinlikle ilgisi vardı.

Sözde hangi yedi nesnenin suçlanacağını keşfetmek yeni hedefimdi.

Bu objeler üzerinde yeteri kadar araştırma yaptığı için Ryleigh'den başlamak en doğru hamle olacaktı ancak ejderha saldırıları konusunda zaten yanıldığımı düşünüyordu ve arkadaşlığımız son zamanlarda tuhaf bir süreçten geçiyordu.

Eğer şimdi ona gidersem sorular soracaktı. Bunlar henüz cevaplamak istemediğim sorulardı. Ancak büyülü nesnelerle ilgili tek bilgi kaynağım Ryleigh değildi.

Bu nesnelerle ilgili daha fazla bilgiyi nerede bulacağımı ve sırlarımı saklamaya nasıl devam edebileceğimi biliyordum.

Ve bu şatodan mümkün olduğunca çabuk çıkmamı gerektiriyordu.

OTUZ YEDİ

Prens Gluttony

"Lanet olsun!" diye küfrederek ani darbeyle geriye doğru sendeledim.

Beş pençe sırtımdaki deriyi kemiklerime kadar yırtarken dayanılmaz bir acı hissettim. Bağırmamak için dişlerimi sıktım. Göğsüme ve sırtıma birkaç pençe darbesi almıştım ama bu acı daha önce tecrübe ettiklerime hiç benzemiyordu.

Kendimi ejderhanın pençelerinden zar zor kurtardım, hançerim elimden kayıp gitti ve birkaç adım ötedeki kara gömüldü.

Küfrederek yana yuvarlanıp başka bir darbeden zar zor kurtuldum. Sırtımdaki yaralar bu hareketimle daha da açıldı, acıdan bulanık görmeye başlamıştım.

Dişleri tehlikeli şekilde yakında açılıp kapanırken ejderha boğazımı nişan alıyor, bir sonraki saldırısından kaçarken hırlaması gecenin sessizliğinde yankılanıyordu.

Yaratık beni tekrar yere yapıştırdı, geri çekilirken dört bacağıyla nefesimin kesilmesine neden olduktan sonra tüm lanet alevlerini üzerime püskürtmeye hazırlanıyordu.

Ölmeyecektim ama derimin yüzülmesi fikrinden de hoşlanmıyordum.

Bu kadar derin bir yaradan sonra iyileşmek için oldukça uzun bir zamana ihtiyacım olacaktı ve krallıktakilerin dikkatini yarışmayla dağıtmayı içeren küçük oyunumuzun hiçbir önemi kalmayacaktı.

Yanmış bir prensle ilgili açıklama yapmak oldukça zor olurdu.

Homurdandım ve ejderhayı üzerimden atarken kaslarım hayvanın devasa ağırlığıyla titriyordu.

Tam zamanında. Buz ateşi en yakındaki ağaca isabet etti, karla kaplı dalları beyaz alevlere büründü. Tanrı aşkına. Bu çok tehlikeliydi.

"Aldın mı?" diye Envy'e seslenirken, hırlayarak yaklaşan ejderhadan gözlerimi ayırmıyordum. Yaralarım daha iyileşmemişti. Ve ejderha zayıflığımı hissetmiş gibiydi.

"Eğer seni yemezse ilk senin haberin olacak."

Alaycı sersem.

Ayağa fırladım, çenesini bana bakarak açıp kapatırken ejderhanın etrafında dolandım. Bu iş çok uzuyordu. Saniyeler içinde ejderhanın inine girip çıkmış olmamız gerekirdi.

Planımız basitti. Ben dikkatini dağıtacaktım, Envy de buraya gelme sebebimizi alacaktı.

Kardeşime hızlıca baktım. Envy rakibini incelerken başını yana eğdi. Plan yapacak zamanımız yoktu. Harekete geçmemiz gerekiyordu. Hemen...

Benimle dövüşen ejderha göğsüme atıldı. Pençelerinden santim farkıyla kurtulurken her ani hareketiyle nefes almakta zorlanıyordum.

"Bu lanet olası bir bebek," diye bağırdım. "Bir kedi yavrusu gibi ensesinden tutup al ve buradan çık."

"Lanet şey elimi koparmaya çalıştı."

"Eğer acele etmezsen o lanet olası kafanı ben koparacağım."

Ejderha devasa burnunu kaldırıp havayı kokladı.

Buz ejderhaları sıra dışı yırtıcılar oldukları için, galibiyet getirecek bir darbeyle karşılaştığını biliyordu. Yarama her ne oluyorsa şimdiden iltihaplanmaya başlamıştı.

Hemen geri çekilmezsem başım büyük belaya girecekti.

Ancak burada kalmam ve olabildiğince uzun süre mücadele etmem gerekiyordu. İki yavruyu kaybetmiştik. Bu son yavruyu kurtarmadan gitmem söz konusu değildi.

Yaralar kalbimle eş zamanlı zonkluyor, ejderhanın pençelerinin iyileşme becerimi yavaşlatan bir zehir ya da başka bir toksinle kaplı olmuş olabileceğini gösteriyordu.

Az seçeneğim olduğundan ejderhanın üzerine yürüdüm. Dişlerimi göstererek canavara saldırdım.

Bir hırlamayla benimle çarpıştı, pençeleriyle göğsümü parçaladı. Ama bu çabam nafile değildi. Büyük pullu yaratık darbenin etkisiyle geri çekildi, sonunda kurduğum tuzağa düştü.

Hızlı bir hareketle ejderha havaya uçtu, arka bacağına takılı demir yünden çığlıklar attı. Dikkatini tamamen kaçmaya verdiğinden hemen Envy'nin yanına gidip lanet olası yavruyu ensesinden yakaladım ve sonra dikkatlice paltomun içine soktum.

Hafif hafif sızlanarak zırhıma sokuldu.

"Hadi gidelim."

Kanatlarımı çıkaracak ya da sihirle şatoya dönecek gücüm kalmamıştı. Kan yemini, Blade'e verdiğim söz ve sistemime her nasıl bir toksin işlediyse onun yüzünden ciddi anlamda zayıflamıştım. O yüzden hızla dağa koştum, yeri kaplayan kar ve buz karışımının üzerinden kayarken öfkeli buz ejderhalarının sesleri geceyi delip geçiyordu.

Envy arada sırada endişeyle bana bakıyor, gözü kanayan yaralarıma kayıyordu ancak onu görmezden gelip zorlu arazide ilerlemeye devam ettim. Kurduğum tuzak buz ejderhasını uzun süre zapt etmeyecekti. Merhametsiz Arazi'ye ulaşırsak şanslıydık.

Aslında yaklaşmıştık. Birkaç metre daha kalmıştı ve taş kaleyi yakında görecektim.

Birkaç kez tökezledim ama irade gücüyle teker teker adım atıyordum ve görüşüm delirmişim gibi bir gelip bir gidiyordu.

"Neredeyse geldik." Kardeşim beni yanında sürükledi. Envy'nin kolumu tuttuğunu hiç hatırlamıyordum ama bulanık görüşümle neredeyse tüm ağırlığımı sırtlandığını fark ettim.

Sonunda kale gökyüzüne yükselen bir yumruk gibi karşımızda belirdi.

Sendeleyerek oraya ilerlerken ejderhaların kükremeleri surlarda yankılanıyordu.

Envy beni daha yakına çekerken kasları gerildi ve bizi kapalı alana sokarken neredeyse duvara çarpıyorduk.

Envy beni içeri fırlatıp kapıyı sımsıkı kapatırken arkamızdan gelen beyaz alevler yanımızdaki duvarı yaktı.

Yere uzanıp hâlâ göğsümde sımsıkı tuttuğum küçük ejderhayı alırken onunla ilgileneceğine yemin etti. Küçük yaratık tüylü kanatlarını çırptı, şeffaf gözleri üzerimdeydi.

"Güvendesin," derken, kardeşimin önünde yumuşak bir ses tonuyla bir ejderhayla konuşuyor olmam umurumda değildi. Yaratık bana bakıp gözlerini kırpıştırdı, kanatlarını sıkıca kapattı.

Sonra Envy'e baktı ve dişlerini eline geçirdi.

Envy'nin zalim bir bebek ejderha yarattıkları için kadim tanrılara küfredişi gözlerim kararmadan önce gördüğüm son şey oldu.

❁ ❁ ❁

Sert bir yüz ifadesine uyandım. Helga... Kraliyet şifacısı başını sallıyor, kısa kır saçları bu hareketle dalgalanıyordu. Odanın geri kalanını da görmeye başlayınca gözlerimi kırptım.

Taş duvarlar, saman şilte. Cereyanı kesmeye yardımcı olması için bir duvar halısı asılmıştı.

Merhametsiz Arazi'deki özel odamdaydım. Yıllardır burada uyumamıştım.

Başımı geriye attım, mide bulantısı geçerken gözlerimi kapattım.

Helga dilini şıklattı.

"Bir yuvadan yavru almak en iyi fikriniz olmayabilir Majesteleri. Daha kötü yaralanmadığınız için şanslısınız."

"Başka şansım yoktu."

Helga göğsüme sargı sararken içinden mırıldandı. "Bırakabilirdin."

Kurtaramadığımız diğer küçük ejderhaları düşündüm. Hayatta kalabilmeleri söz konusu olsaydı on yara daha almaya razıydım.

"Sana hiç tedavilerinde yetenekli olduğun kadar kaba olduğunu da söyleyen biri oldu mu?"

Gülümsemesi kumaşı kesmek için kullandığı neşterden daha keskindi.

Dirseklerimin üzerinde doğrulurken yakıcı acıyla tısladım. Sargıların olmadığı yerlerde iyileşen tenimi görme ümidiyle kendimi inceledim ama acı hayalimi suya düşürdü.

Göğsümün etrafında sımsıkı bir sargı vardı ve sırtımdaki delikleri kapatıyordu.

Yaraların neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sargıya yedirilmiş ilaç cehennem ateşi gibi yakıyordu.

"Val, yavruyu habitat mağarasına götürdü mü?"

"Evet... Ufak ısırganı siz geldikten hemen sonra götürdü."

Bir ilaç kavanozunu kapattı ve başucuma koydu.

"Toksin mi zehir mi?" Helga oturmama yardım ederken yüzümü ekşittim, şifacı arkama oldukça yumuşak bir yastık daha koyarken olabildiğince nazik davranıyordu.

"Anladığım kadarıyla toksin. Hem de kötü bir toksin." Başucumda duran tuhaf görünümlü kahverengi sıvı kavanozunu işaret etti. "Önümüzdeki birkaç gün günde iki kez yaraya sürmeniz gerekecek. İyileşeceğine eminim."

"Elimden geleni yaparım. Ama söz veremem." Şimdiden yorulmuş bir hâlde başımı duvara yasladım. "Ev sahipliği yapmam gereken bir yarışma var. Bir çöp tenekesi gibi kokamam. Âşıklar bu tip şeylere surat asarlar."

"Kendiniz bilirsiniz. Ama derinizin çürümesi aşk için daha büyük bir gecikme olabilir."

"Kokuşmuş tenimi en kötü hâlinde sevemezlerse, o zaman en iyi hâlimi de hak etmiyorlardır. Fanilerin böyle bir sözü yok muydu?"

Helga malzemelerini toparladı ve kapıya yürürken yol boyu mırıldandı.

Onlarca yıldır beni sağlığıma kavuşturmakla o ilgileniyordu ve anne figürüne en yakın tanıdığım insan olabilirdi.

O çıkınca odaya giren Envy, sargıyı tiksintiyle gözden geçirdi.

"Günlerdir güneşin altında pişen ölü bir keçi gibi kokuyorsun."

"Bu oldukça detaylı bir benzetme. Buna daha önce maruz kaldığın için üzgünüm." Tekrar açmadan önce gözlerimi rahat bir an boyunca kapattım. "Ejderha nasıl?"

"Güvende. Arazindeki habitatı sevmiş gibi. Kuyruğunu kovalayıp güvelere saldırıyor. Küçük sersem, Val'i de ısırdı."

Nefes verdim. En azından onu almak bu acıya değmişti. "Diğer yavrularla ilgili başka haber geldi mi?"

Envy başını salladı. "Casuslarımın topladığı bilgilere göre, ejderhaların sürüsünde bu yıl doğan sadece bu üçüymüş."

Garip bir durum sayılmazdı. Buz ejderhaları uzun süre yaşarlardı ve genelde her yüz yılda bir birkaç yumurta yumurtlarlardı. Ancak yeni doğanların üçte ikisini kaybetmek akıl almazdı. Kurtarılmamaları durumunda gücümdeki kaybın sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum.

Diğer sürülerin daha iyi durumda olmalarını diledim. Şimdiye kadar, devriyelerimiz sırasında aynı deliliğe kapıldıklarıyla ilgili herhangi bir delil bulamamıştık.

"En azından birini kurtardık," dedi Envy sonunda.

Çenem çok sıkmaktan ağrıyordu.

Ejderhalarla olanlardan bağımsız olarak, sadece bir tanesini kurtarmak bizi kahraman yapmıyordu. Ejderhaların kendi yavrularına saldırmaya başladıklarıyla ilgili tatsız haberi alalı daha birkaç saat geçmişti ama şüphe çekmeden olabildiğince hızlı harekete geçmiştim.

Skandal gazetelerinin yarışma devam etmediğinde ne yaptığımla ilgili araştırma yapmaya başlamalarını istemediğim sürece, Val'i bulmak için ikindi çayından ayrılmamın ve her taliple konuşmadan resmî mektubu okumamın hiçbir yolu olmayabilirdi. Sonra da Adriana'nın zindan olayıyla ilgilenmem gerekiyordu.

"Bebeğin gözleri şeffaf," dedim. "Bu da yetişkinleri etkileyen her neyse henüz ona zarar vermediği anlamına geliyor."

Kardeşim daha fazlasını söylemek istiyormuş gibiydi ama dikkatini duvarda yukarıda duran tek camlı pencereye çevirdi. "Gazeteciyle aranızdaki yemin bir sorun."

Bu konuyu açmasını bekliyordum. Pisliğin en mükemmel zamanı seçeceğini de biliyordum. Ayağa kalkıp gidemezdim ve lanet olası bunu biliyordu.

"Bağ olsun ya da olmasın, on yıldır sana onun sorun olduğunu söyleyip duruyorum."

Zavallı şakam hedefe ulaşmamıştı.

"Ondan çok uzak olduğunda tam gücünle hareket edemediğin için yaralandın."

Çenemi sıktım. Bir tür... Rahatsızlık olmuştu evet. Hafif bir acı hissetmeyi bekliyordum ancak beklediğimden çok daha güçlü olması beni şaşırtmıştı. Gücümü başka şekilde doldurmam gerekiyordu yoksa hepimiz yakında ciddi bir sorunla karşı karşıya kalacaktık. Daha önce hiç kimseyle bir kan yemini etmemiştim ve kardeşlerime sorsam bile herkesin acı eşiği farklıydı.

Adriana'nın çoktan yatmış olmasını ve herhangi bir şey hissetmemiş olmasını umuyordum.

"Baş edemeyeceğim bir şey değil."

"Belki bu sefer." Nefes verdi. "Peki ejderhalar daha kuzeye yaklaştıklarında ne olacak? Bir sonraki sefere gücünü kaybetmemek için onu Merhametsiz Arazi'ye getirmen gerekecek."

"Kesinlikle olmaz." Adriana'yı sorun çözülene kadar ejderhaların yakınına getirmeyecektim. "Bir yol bulacağım."

"Onu mu yoksa sırrını mı güvende tutmak için?"

"Bir şey fark eder mi?"

Dönüp tekrar pencereden bakmadan önce uzun uzun bana baktı.

"Saldırıların sıklığı son birkaç gündür arttı." Envy'nin ses tonu çok resmîydi ve yorumunun da bundan eksik kalır yanı yoktu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sihirden ağır basan sihir işleri bulandırır."

"Bu ne anlama geliyor Levi?"

"Yakında öğreneceğiz." Sonunda dikkatini tekrar bana verdi. "Dinlen. Banyo yap. İlk etkinlik birkaç saat sonra başlayacak. Bugün hayatının gösterisini yapman gerekiyor. Hiç kimse yaralı olduğundan şüphelenmeli. Eğer kurcalamaya başlarlarsa, ortaya çıkaracakları birden fazla leş olacaktır."

OTUZ SEKİZ

Adriana

Pelerinimin kapüşonunu kaşlarıma kadar indirdim, kirpiklerimde öbek hâlinde birikmiş karları silkeledim. Eldivenlerim sırılsıklam olmuştu, soğuk havayı yanaklarıma dağıtıyordu.

Dişlerimi gıcırdattım. Hızlıca yürürken, çizmelerim şimdiden buz gibi soğuk ve ıslak bir hâl almış, başparmaklarımın kemikleri sızlamaya başlamıştı. Bu akşam da sert bir fırtına çıkmış, sokakları yarım metre karla kaplamıştı ve Oburluk Sarayı'ndan çıkıp şehrin içinde buraya kadar yürümek berbattı. Ve biraz da sinir bozucuydu.

Gece geç saatlerde bir tek sokak fenerlerinin direklerine düşen kar tanelerinin tuhaf cızırdama sesleri ve kendi çizmelerimin gıcırtısı ile birinin avı gibi hissetmek kolaydı.

Buz ejderhaları, sinsi prensler ya da hırsız iblislerin mi avı olacağımı kimse bilemezdi.

Yolda durup kendimi toparlamaya çalıştım. Bina tabelaları neredeyse karla kapanmış, sokaklar tanıdık yapıları bile ayırt etmeyi zorlaştıracak kadar karla kaplanmıştı. Ancak aşmaya çalıştığım tek engel bu değildi.

İçimde, sanki birisi kalbimin etrafındaki bir ipi sıkıca çekiyormuş, beni kendi taraflarına çekmeye çalışıyormuş gibi rahatsız edici bir his vardı. Kötü bir nedenden ötürü onu kaynağına doğru takip etmek istiyordum. Göğsümde sıkışan yeri ovuşturdum, sokak tabelasına bakarken nefesimi düzeltmek için biraz bekledim.

Kökler ve Tedaviler, sahibinin gerçek bir cadı olduğu tek eczaneydi ve şatodan birkaç sokak ötede, neredeyse gece muhitinin sınırındaki

noktadaydı. Neyse ki çok yaklaşmıştım. Kar fırtınası, tuhaf ağrı ya da her neyse, hiçbir şey bu ipucunun peşinden gitmeme engel olamayacaktı.

Sokakta hızla yürürken, eczanenin loş ışığını görünce sıcak bir yere gireceğim için heyecanlandım. Sascha dükkânı hiç kapatmazdı; uyumadığını da iddia ederdi ama bu bulabileceğim herhangi bir bilgi ile henüz doğrulanmamıştı.

Cadılar, gerçek cadılar büyüyle uğraşan insanlara hiç benzemezlerdi. Bu doğaüstü varlıklar tanrıçaların soyundan geliyordu ve doğal olarak iblislerin ezeli düşmanlarıydı.

Sascha'nın kendini neden Oburluk Sarayı'na uygun gördüğü gizemini koruyordu ama bu gece tuhaf kararından memnuniyet duyuyordum.

Dükkânın kapısını açarken çizmelerimdeki karları temizledim, zil hoş bir şekilde geldiğimi haber verdi.

Şifalı otların kokusu havaya yayılıyor; tatlı, baharatlı ve toprak kokusu karışımı hoş bir koku yükseliyordu. Raflara göz gezdirdim. Uzaktaki köşede tonikler ve iksirler vardı, masaların üstü mumlar, tütsülerle ve tanrı bilir kurumuş bir sürü şeyle daha kaplıydı.

Ama dükkânın en arka tarafında kitaplarla dolu ahşap raflar da vardı. Büyü ve cadı kitapları, tedaviler, sihirli iksirler, standart lanetler.

Sascha arka odadan çıkıp gelince, beni birçok iblise karşı sergilediğinden daha az düşmanca bir bakışla karşıladı. "Hâlâ prense büyü yapmaya mı çalışıyorsun?"

Göğsümde giderek artan huzursuzluğa rağmen ruh hâlim biraz düzeldi. "Gerçek ismi olmadan işe yarayacak yeni bir şeyin var mı?"

Homurdandı. "Her zamanki gibi haşin olduğunu gördüğüme sevindim. Ne arıyorsun?"

"Büyülü nesnelerle ilgili her türlü bilgi."

Kaşlarını kaldırdı. "Axton'la bir savaşa girmeyi mi düşünüyorsun?"

"Tam olarak değil." Gülümsememi bozmadım çünkü gerçek niyetimi söyleyerek onu korkutmak istemiyordum. "Merak diyelim."

"Kedilerin birinci ölüm nedeni."

"Dokuz canları var, o yüzden şansımı deneyeceğim."

"Güzel cevap, Bayan Çöpçatan."

Cadı benim de göz gezdirdiğim rafları taradıktan sonra bir kez daha arka odaya girip gözden kayboldu. Kasaya yürürken, etiketlediği çeşitli

malları gözden geçirdim. Bir defter açık duruyordu... Bakışlarım keskinleşti. Bu bir defter değildi.

Bir kara büyü kitabıydı. Daha dikkatli bakmayı isteyen içimdeki meraklı gazeteciydi. Daha önce de birçok büyü kitabı görmüştüm ama bir cadının kara büyü kitabı özel bir şeydi. Daha çok ailede kuşaktan kuşağa geçen şahsi büyülerden bir günlük gibiydi.

Parmak uçlarımda yükselip en üste karalanmış kelimelere hızla göz gezdirirken nabzım hızla atıyordu.

Communico Dracones. İki şekilde tercüme edilebilirdi ama her biri aynı anlama geliyordu.

Bu ejderhalarla iletişim kurmak için kullanılan bir büyüydü.

Sascha arka odadan elinde çok eski duran bir kitábı kolunun altına sıkıştırmış olarak çıktı.

"Bu kitap satılık değil ama küçük bir bedel karşılığında ödünç alabilirsin."

Harcayacak çok param olmadığını biliyordu ve bunu asla itiraf etmese de cadı canı istediğinde gerçekten nazik olabiliyordu.

"Teşekkürler. Ne zaman iade etmem gerekiyor?"

Beni süzdü. "Üç günlüğüne ödünç veririm. Anlaştık mı?"

"Evet, bu işimi görür." Yaramak zorundaydı. Boş bulunup göğsümü ovuştururken, cadının bir büyü yapmasını seyrettim ve sonrasında küçük cüzdanımdan paraları çıkardım. Sihir kitabın üzerinde cızırdadı ve çatırtılar çıkardı. "Bu da neydi?"

"Kitap şu andan itibaren yetmiş iki saat sonra sihirle bana geri gelecek."

"Bu küçük numarayı Prens Sloth'la da paylaşmanız gerekir. Birisi kitabını ödünç alıp iade etmediğinde sinirlendiğini duydum."

Gözlerinde sinsi bir pırıltı belirdi. "Birisi sayfaları kırıştırdığında daha çok sinirlendiğini duydum."

Tekrar kara büyü kitabına baktım. "Ejderhalarla konuşmakla kim ilgileniyor? Bu gerçekten mümkün mü?"

"Sırlarını paylaşmak istemediğin sürece, benden başka sırları öğrenmeye çalışmamalısın." Büyü kitabını kapattı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Göğsünü ovuşturup duruyorsun. Ağrın mı var?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet. Ama bir tonik alacak param yok."

Parmaklarını masaya vurdu. "Bu his ne zaman başladı?"

"Buraya yürürken. Stresli bir gündü."

"Hissi tarif et. Keskin ağrılar. Anlık mı, uzun süreli mi?"

Temkinli gözlerle ona baktım. "Çok meraklısın."

"Belki ikimiz de kendi çapımızda biraz öyleyizdir."

Hafif bir kahkaha attım. "Birisi kalbimin etrafına sanki bir ip dolamış ve beni kendisine çekmeye çalışıyormuş gibi."

"Anlıyorum." Aramızdaki o tatlı sataşma yavaşça yüzünden kayboldu. "O zaman acele et. Kitapla kalan süren giderek azalıyor."

"Bana teşhis koymayacak mısın?"

"Ne tür bir rahatsızlığın varsa, buna bir tonik ya da iksirle müdahale edemem." Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Ama aradığın cevaplar prenste olabilir."

"Neden o..." Küfrettim. Yemin. Bunun açıklamayı unuttuğu bir etki olduğunu düşündüm. "Bence tam olarak ne olduğunu biliyorum. Bir doksan boyunda bela bir iblis."

"Öyle görünüyor." Sascha hafif gülümsedi. "Hiç şaşırtmıyorsunuz Bayan Saint Lucent. Neden onun aklından çıkmadığınızı anlıyorum."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Umarım çaresi olmayan bir uyuz gibidir."

Ona iyi geceler diledim ve fırtınaya geri çıkarken, Gabriel Axton ve yeminine, lanet olası Günah Sarayı'na kadar küfrettim.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

OTUZ DOKUZ

Trens Gluttony

"Günaydın talipler. Bu güzel kış gününde ilk halka açık etkinliğimize katıldığınız için sizlere teşekkür ederim."

Karşımda duran, kalın pelerinlerini giymiş potansiyel gelinlerden oluşan gruba, sırtımdan aşağı yayılan keskin acıyı görmezden gelerek en etkileyici gülümsememle baktım. Sadece birkaç saat olmuştu ve ejderhanın açtığı yaralar hâlâ iyileşmemişti. Helga'nın muayenesinden sonra iyileşmelerini de beklemiyordum ama aldığım her nefes, itiraf etmek istemediğim kadar canımı yakıyordu.

Gerçi bu rahatsızlığım kısmen tekrar Adriana'nın yanında olmakla biraz hafiflemişti. En azından bedenim artık kan yeminine karşı savaşmıyordu.

Gözlerimi taht odasında gezdirdim. Emrim üzerine Val içeriyi yılın bu zamanı sarayımızı hırpalayan kar fırtınalarından esinlenerek bir kış harikalar diyarı gibi dekore ettirmişti.

Karla kaplı kemerler tahta doğru koridorda uzanıyor, sarkan küçük peri küreleri yumuşak, titrek bir ışık yayıyorlardı. Kalın buz kalıplarından yontulmuş ağaçlar boyanmış tavana doğru kıvrılarak yükseliyor, bulutla kaplı bir gökyüzündeymişiz gibi bir izlenim yaratıyorlardı.

Hepimiz sihirli bir ormanda dışarıda duruyormuşuz gibi hissedelim diye içerinin ısısını bile değiştirmiştim. Sonuç uygun şekilde aşırıydı ve Oburluk Sarayı'nı fazlasıyla yansıtıyordu.

Brendili yumuşak şekerlerle dolu erimiş çikolata kâseleri ve tatlılarla dolu tepsiler, en kalın kışlıklarını giymeleri söylenen kalabalığa dağıtılıyordu.

Keyifli bir etkinlik olacak gibi görünen bu gösterişli manzaraya rağmen bugün benim için acı verici bir gün olacaktı. Gerçi bugünün etkinliğini düşününce, tek acı çeken ben olmayacaktım. Benim tatlı, sinsi rakibim hiç şüphesiz beni kısa sürede boğazlamak isteyecekti.

Bu da gazeteler için keyifli olacaktı. Şimdiye kadar skandal gazetelerini meşgul tutmakta harika bir iş çıkarmıştık ama ironik şekilde Bayan Çöpçatan'ın hikâyeyi ilk duyuran olması yüzünden bu bir sonra esen rüzgârla hızlıca değişebilirdi.

Herkesi, Bayan Saint Lucent de dahil, taht odama toplamıştım ve içerisi şimdi her Günah Sarayı'ndan büyük etkinliğe davet kazanmış insanlarla tam kapasite doluydu.

Kamuoyundaki namıma uygun şekilde davranıp krallıktaki herkese en meşhur çapkınlarından görmek istedikleri her şeyi vermek istiyordum.

Ejderha tahtının karşısında durup sesimin heyecanlı uğultuya rağmen duyulduğundan emin olmaya çalıştım.

"Şu andan itibaren yarışmanın sonunda en iyi eşleşme kalana kadar her hafta en az bir talip elenecek."

Saray mensuplarından oluşan kalabalıktan kibar bir alkış yükseldi.

Kardeşlerim kendi saraylarının üyelerinin yakınında sabırlı bir şekilde duruyorlardı, bu gösteriyi çalışılmış bir sıkılmanın kayıtsızlığıyla izliyorlardı. Pride hariç hepsi. Daveti son anda reddetmişti. Kimse buna şaşırmamıştı.

Kardeşlerim de kalabalığın geri kalanı gibi bugün neler yaptığımızı öğrenmeye hevesli görünüyorlardı. Gazetelerdeki söylentiler bunu çoktan ima etmişti ve şüphelerini doğrulamak için heyecanlıydım.

Dikkatim Adriana'ya kaydı. Ona bakarken bağımız beklenmedik şekilde titreşti ve aynı hissi onun da hissedip hissetmediğini düşündüm. Elimi açıp bir silah olmasını ve ava çıkmış olmayı, giderek artan bu açlık her neyse onu bastırabilmeyi diledim.

Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Sonra kafamı çevirdim ve çok daha güvenli manzaralara döndüm. Taliplerime. Vanity giydiği elbisenin ve altından dokuma gibi görünen uyumlu pelerininin içinde muhteşem görünüyordu. Hemen yanında duran Eden'ın yüzünde beni endişelendiren muzip bir ifade vardı.

O da kız kardeşi gibi fazla gözlemciydi.

Cobra elinde bir bıçakla oynuyordu ve yüzünde tam bir kararlılık ifadesi hâkimdi.

Erudite, ezeli düşman olan Kibir Sarayı ve Haset Sarayı taliplerinin arkasında gizlice içeri soktuğu bir kitabı okuyordu ve Şehvet Sarayı'ndan Allure, beni bugünün menüsüymüş ve karnı açmış gibi süzüyordu.

Bugün için oldukça hoş bir test seçmiştim ve Adriana'nın bundan kesinlikle nefret edeceğini biliyordum. Beni bir kenara çekip ne kadar adi bir çapkın olduğumu söylemek isteyeceği kadar nefret edebilirdi.

Dört gözle beklememem gereken bir olasılıktı. Birbirimizden uzak durmamız, kaderi kışkırtmamamız gerekiyor. Geceleri gizli bir savaş verirken bir de gücümün kontrolünü sağlamakla mücadele ediyordum.

"Etkinliklere karar verirken kardeşlerim her bir Günah Sarayı'nın temsil edilmesini istediler ancak bu yarışma *benim* bir eş bulmamla ilgili olduğundan her bir etabı Oburluk Hanesi'ne uygun olarak düzenlemeye karar verdim."

Taliplere tekrar göz gezdirdikten sonra gözlerim rakibimde kaldı.

Bu habere nasıl tepki vereceğini çok merak ediyordum. Yeminin onu da ciddi anlamda etkiliyor olması *gerekiyordu*. Ne kadar aksini hissediyormuş gibi davransa da bugün bana konuyla ilgili bilgi verecekti.

"İlk testimiz tatlı arzuları uyandırmaya bir atıf olarak öpüşmek olacak. Gerçi kardeşimin bunun içten içe Şehvet Sarayı'na bir atıf olduğunu söyleyeceğinden eminim."

Misafirlerin Şehvet Sarayı'nın olduğu taraftan heyecanlı çığlıklar ve ıslıklar yükselirken, Lust'ın tezahüratı en yüksek olandı. Son dakikada bu "testin" iyileşirken kaldırabileceğim en kolay test olacağına karar vermiştim. Dikkatim hâlâ Adriana'daydı.

"Ancak hepsi bu kadar değil. Test şimdi başlıyor. Her birinize kendi en favoriniz olan talibe oy verme şansı tanınacak."

Adriana'nın yüzü ve boynu hafif hafif kızarmaya başladı.

Hissettiğim acıya rağmen sırıtmaktan kendimi alamadım. Heyecandan kızarmadığına tacım üstüne bahse girebilirdim. Muhtemelen o kadar sinirliydi ki, Öfke Sarayı'na katılmayı bile düşünüyor olabilirdi.

"İşleri adil yürütmek adına gözlerim kapalı olacak. Tek bir öpücükle en tutkulu tepkiye neden olan kişi kazanır. Diğer herkes olası elenmeyle karşı karşıya kalacak. Val?"

Elinde göz bağıyla platforma çıkan kumandanıma döndüm.

Gözlerimi bağlandıktan sonra her zamanki maskemi takındım. Kalabalık onaylar gibi tezahürat yapıyordu. "Pekâlâ. Val lütfen ilk talibi yukarı gönder."

Gözlerim kapalıyken diğer tüm duyularım keskinleşmişti. İlk talip platformdan yavaşça çıkarken hafif ayak seslerini duydum.

Onun heyecanını ve tedirginliğini hissettiğim gibi parmaklarının ucunda yükselirken kararlılığını da hissettim... Ve yanağıma masumane bir öpücük kondurdu. Dudaklarım seğirdi. Greed'in kumar batakhanelerinden birinde bahse girebilecek olsam, bunun Eden Everhart olduğunu söyleyebilirdim.

Sonraki talip yukarı çıkarken, topukları taş zemine vurduğunda ateş ediyormuş gibi bir ses çıkardı. Alt dudağımı nazikçe ısırdığında kim olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu.

Tembellik Sarayı'ndan Erudite. Ağır türde bir temas olmuştu. Kitapseverler gizlice sinsi yatak arkadaşları olurlardı. Sloth'un sarayının bir kütüphane olmasına şaşırmamak gerekirdi.

Üçüncü potansiyel eşim karşımda duruyordu ve gözlerim hâlâ kapalıyken, aklım bana birden korkunç bir oyun oynadı. Taliplerimden biri yerine, göğsümden yukarı doğru yavaşça çıkan, nabzımın daha hızlı atmasına neden olan Adriana'nın elleriydi.

Sanki inkâr edemeyeceğimiz bir manyetizma ile çekiliyormuş gibi yüzüm yüzüne doğru ilerledi.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda ellerim beline kaydı, öpüşmemiz âşıklar arasındaki yavaş, tatlı bir selamlaşma gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordum ama yine de birden artık kollarımda rakibim olunca her şey yolunda gibi görünmüştü.

Zihnimin en karanlık köşesinde bunun gerçek olmadığını, Adriana'nın odanın diğer ucunda olduğunu ve beni halka açık bir yerde ya da yalnızken, bu şekilde öpmeyeceğini biliyordum ancak henüz fantezimi bırakmak istemiyordum. Elim yavaşça bedeninin yan taraflarını okşarken vücudum bu yeni arzuyla uğuldadı.

Dokunuşum o kadar hafif, o kadar nazikti ki, bana daha da yaklaştığını sarılırken kendini kaybettiğini hissettim. Onu yavaşça bana çevirirken, kalbinin benimkiyle aynı anda çarptığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Birbirimizin kollarında kaybolurken öpüşmemiz kalabalıktan bağrış çağırışlar yükselmesine neden oldu.

Öpüşmemiz daha hararetli bir hâl alırken alkışları duymazdan geldim.

Doğruyu söylemek gerekirse yarışmayı tamamen unutmuştum. Diğer talipleri... Bizi seyreden gözleri... Kucağımda onunla birlikte tahtıma oturmak ve ona orada sahip olmak istiyordum.

Adriana tek düşünebildiğim şeydi... Birden geri çekilip öpücüğü kestim.

Gerçeklik hızla geri döndü ve neredeyse beni geriye savuruyordu. Gözbağımı çözdüm ve karşımda duran kadına, buz mavisi değil koyu kahverengi gözlerine baktım.

Vanity, şişmiş alt dudağını ısırdıktan sonra uzun altın sarısı buklelerini omzundan geriye atıp kalabalığa selam vererek tekrar tezahürat etmelerine neden oldu.

Başımı kaldırdım, neredeyse hemen Adriana ile göz göze geldim. Beni kınadığını, tiksindiğini görmeyi bekledim. Halka açık davranışlarıma karşı tanıdık bir rahatsızlık ifadesi bekledim. Hiçbiri yoktu.

Yüz ifadesini anlamak imkânsızdı. Ne bir öfke ne bir hayal kırıklığı ya da herhangi başka bir şeye dair bir ipucu yoktu. Sanki kendini tamamen kapatmış gibiydi.

Soğuk, karanlık bir hisse kapıldım.

Sihirli bağımızın etkisiyle ona doğru bir adım attım ve Lust yolumu kapatacak şekilde bir sonraki talibi yukarı itince durdum.

KIRK

Adriana

Karar verilmişti. Kral cinayetinden idam sehpasına gidecektim. Axton'ın iğrenç derecede düzgün bir el yazısıyla, bu büyük halka açık etkinliğe *kesinlikle katılmam* gerektiğini ima eden bir not gönderdiğine inanamıyordum.

Notta "yoksa kız kardeşini elerim ve tüm iç çamaşırların da dahil bütün dünyanı yakar ve eğer varsa yavru köpeğini bile çalarım" yazmamıştı ama bir sineğinkinden daha uzun bir dikkat süresine sahip olsaydı yapacağından emindim.

Bu gösteriyle, sihirli yeminimizin bu durumu oldukça... Rahatsız kılacağını bilmesi dışında başka neyi kanıtlamayı umduğundan emin değildim.

Tabii ki dün gece çalışma odasında, dizlerimin üzerine çökmemi emrettiği o hovarda davranışları da vardı. Bir de ondan neden nefret ettiğimi mi merak ediyordu? İşlerin farklı olacağını, herhangi bir şekilde beni seçeceğini düşündüğüm için daha da aptaldım.

Çaktırmadan üvey anneme baktım. Taliplerin diğer aileleriyle beraber duruyordu, dikkatini tamamen yarışmaya vermişti. Arkaya yakın bir yerde durduğumda bana dönüp bir daha bakmamıştı ve bunun için minnettardım.

Artık tek başıma öfkeden kudurabilirdim. Daha önce hiç bu kadar sahiplenici hissetmemiştim; sidik yarışları sadece köpekler ve komik prensler için yapılmalıydı. Yine de bir yanım tahta yürümek ve Axton'ı tokatlamak ya da arsızca öpmek istiyordu.

Vanity'yi kollarına alışını seyrederken, onu en sevdiği şeymiş gibi öperken ve ona yeterince doymazsa ölebilirmiş gibi yaparken, gözlerimde gerçekten kırmızının her ölümcül rengi belirmişti.

Bu elbette berbat bir koca olacağının ve kardeşimin onun hovardalıklarına kapılmadan önce hızlıca koşup kaçması gerektiğinin bir kanıtıydı.

Öfke Sarayı'nın talibi Cobra bir sonraki seferde prensin yanına çıkıp yakasından tutarak dudaklarını dudaklarına yapıştırdı, prensin alt dudağını ürkmesine neden olacak şekilde cezalandırıcı bir gösteriyle dişlerinin arasına aldığında dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım.

Ufak bir parçam Cobra'nın dudağını kanatmasını umuyordu ama iblis Axton muhtemelen bundan hoşlanırdı.

Gözlerimi kaçırıp tüm geceyi okuyarak geçirdiğim büyülü nesnelerle ilgili kitaba odaklanmaya çalıştım. Cadının kitabı harika bir başlangıç noktası olmuştu ancak nesneler konusunda iblislerin yazdığı metinler kadar açık değildi. Bu yüzden gizlice Axton'ın kütüphanesine girmem ve onun konuyla ilgili neleri olduğuna bakmam gerekiyordu. Belki de prensten köşe yazımla ilgili araştırma yapacakmışım gibi kütüphanesine girmeyi kibarca rica edebilirdim.

Büyülü nesnelerle ilgili sorularıma cevap olmaya en yakın kaynak hâlâ Ryleigh'di ancak olabildiğince uzun süre bu yola girmekten kaçınmak istiyordum.

Başka bir zaman olsaydı, aramızda herhangi türde tuhaf bir gerginlik olmasaydı çok farklı hissederdim. Ona güvenmeyi kesmiş olmaktan nefret ediyordum. Bu kadar fazla sır sakladığım için daha da çok nefret ediyordum. Yakında bir gün onunla oturup konuşmam, son birkaç haftadır olan her şey konusunda onu bilgilendirmem gerekecekti.

Nefret ettiğim prensle istemsiz kaçamağım da buna dahildi.

Diğer Günah Prenslerine göz gezdirdim. Prens Pride dışında hepsi buradaydı. Her biri yarışmayla gerçekten ilgileniyormuş gibiydi ve gözleri kazanma arzusuyla parlıyordu.

Yaslandığı sütundan olanları seyreden Prens Sloth bile gergindi. Dikkatim kocası Wrath'ın yanında duran Emilia'ya sonra da onlarla birlikte duran gümüş rengi saçları olan güzel kadına kaydı. Bu Prens Envy'i kendi oyununda mağlup eden Camilla Antonius olmalıydı.

Dikkatim tekrar tahta kaydı.

Bir sonraki talip omuzlarını dikleştirdi ve platforma çıkarken, uçuşan zümrüt rengi elbisesiyle güvenin vücut bulmuş hâli gibi görünüyordu. Kıskançlığa teşvik eden tüm ihtişamıyla Haset Sarayı'nı yansıtıyordu. Omen ve Axton arasında gerçekleşen baştan çıkarıcı öpüşmeyi görmezden gelip onun yerine araştırma yapmak için fark edilmeden kaçma stratejime odaklandım.

Şehvet Sarayı'ndan Allure uzun altın rengi saçlarını omzundan attıktan sonra prense doğru yürürken tüm aurasından baştan çıkarıcılık yayılıyordu ve Omen'in omzuna hafifçe vurduktan sonra Haset Sarayı'nın talibini bir bilek hareketiyle oradan uzaklaştırdı.

Allure, prensi kendine çekmek ya da diğerlerinin yaptığı gibi ona doğru hamle yapmak yerine onun etrafında döndü, parmaklarını göğsünde, omuzlarında ve sırtında gezdirdi.

Bu gösteriyi hâlâ neden seyrettiğimi bilmiyordum; yapmam gereken...

Axton yüzünü ekşitti. İfadesi belirdiği gibi kayboldu ama onu dikkatle seyrediyordum. Ama tepkisinin zevkten kaynaklandığını sanmıyordum.

Allure sırtına dokunduğunda *irkilmişti.*

İşte. Yine olmuştu. Bu sefer yüzünü ekşitti.

Birden bu tepkisinin nedenini çok merak ettim.

Allure tırnaklarını sırtına geçirip onu daha yakına çekti. Axton kaskatı kesildi, göğsü sonraki her nefesiyle zar zor inip kalkıyor gibiydi. Yaralandığına ruhum üstüne bahse girerdim.

Hareketleri herhangi bir anlama geliyorsa kötü yaralanmıştı. Günah Prensleri normalde birkaç dakika içinde iyileşirlerdi.

Allure bu tepkisini fark etmemişti. Ama ben Axton yavaşça nefes alıp bu hareket her seferinde yeni bir acıya neden oluyor gibi göründüğünden gözlerimi ondan ayıramadım.

Böyle bir yaraya neden olacak ne yapmış olabilirdi? Ancak asıl sorulacak soru nasıl oluyordu da hâlâ iyileşmemişti?

Allure parmaklarının üzerinde yükseldi, diliyle dudaklarının kenarından geçti. Axton öpüşmeyi daha ileri götürmedi. Gerçekten çok canı mı yanıyordu yoksa sadece ilgisini mi çekmemişti emin olamamıştım.

Onun katılım eksikliğine rağmen yılmadan devam eden Allure dikkatini boğazına çevirdi yukarı doğru öpmeye başladı. Axton'ın gülümsemesi yüzüne yapışmış gibiydi.

Lust kalabalığın arasından tezahürat yapıp daha fazlasına teşvik etti.

Rakip Günah Sarayı'ndan bir şaşırtmaca gelmişti. İlk başta kızıl gözlü canavarın olduğu zindanlarda Envy ile karşılaşmıştım. Ve şimdi Lust bir olay çıkartıyordu.

Gerçekten de çok ilginçti. En azından üç Günah Sarayı olaya dahildi.

Tüm bu yarışma her gün giderek daha da gizemli bir hâl alıyordu.

Skandal gazetelerini düşündüm. Krallığa kuduz hastalığı gibi yayılacak heyecanı. *Tüm* bunlar zekice planlanmış bir şaşırtmaca olabilir miydi? Eğer bu doğruysa, hepimizi kandırmak için yapılmış saraylar arası bir plan olurdu.

Tezahürat yapıp bağırmaya devam eden Prens Lust'a tekrar bakınca toplanan kalabalığın dikkatini çektiğini fark ettim. Eğer en az iki prens daha bu olaya dahilse, o zaman sakladıkları büyük bir şey olmalıydı. Saraylar arası rekabeti bir kenara bırakmaya değecek bir şey.

Bu da korkmuş olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Son talip de prensle öpüşmesini bitirirken, kendime bir önceki gece sorduğum aynı soruyu tekrar sordum.

Bir Günah Prensini ne korkuturdu?

Büyülü nesneler ve buz ejderhaları saldırıları kesindi. Ama ya bundan daha fazlası varsa?

❄ ❄ ❄

Taht odasından çıkıp hızlıca ikinci kata çıkan boş koridora girdiğimi kimse fark etmedi. Öbür Dünya'dan mücadeleci bir hortlak gibi gölgelerin içinden Val çıkıp gelene kadar hiç kimse. Keşke onu kovmak için kutsal suyum olsaydı. Yanlışlıkla bir şişe saklamış olabilirim diye pelerinimin üst kısmımı hafifçe yokladım.

"Kayıp mı oldunuz, Bayan Saint Lucent?"

Hoş bir ses tonuyla sormuştu ancak karşılaşmalarımızdan anladığım kadarıyla altında beni kafasında bağladığı ve ejderhaları beslemek için küçük lokmalara böldüğü gibi bir hisse kapılmıştım.

Bunu şahsi algılamadım. Val birçok iblisi, vampiri, cadıyı ya da aslında hiç kimseyi önemsemezdi. Hoşnutsuzluğu sadece bana yönelik değildi.

İçimde onun başını alıp ormana gitmeyi ve hayatını, çapkınlıklardan ve onu rahatsız eden diğer her şeyden uzakta huzur içinde bir mağarada geçirmeyi tercih edeceğine dair bir his vardı. Prens Gluttony de buna kesinlikle

dahildi. Farklı şartlar altında, bu aksi kadınla vakit geçirmekten aslında keyif alabilirdim. Uzun yıllardır prensle ve onun tuhaflıklarıyla uğraştıktan sonra anlatmak isteyeceği bir sürü farklı hikâyesi olduğuna emindim. Gerçekten de hizmetleri için ona bir tür madalya verilmeliydi.

"Mutfağa gidiyordum."

"Kardeşiniz, Prens Gluttony'nin taliplerinden biri olduğu için yemeklerinizi gidip almakla sizin uğraşmanıza gerek yok. Sadece odanıza getirilmesini isteyin."

"Ben sadece bir fincan çay istemiştim. Önemli değil."

Gülümsemesi kayboldu. "Korkarım ısrar edeceğim. Misafirperverliğimizin müsriflikten biraz daha az olduğunu kimsenin haber yapmasını istemeyiz. Öyle değil mi?"

Kütüphaneyle aramda duran kadını içimden küfrederek inceledim. Onu ezip geçmeye ve Eden için bir olay çıkarmaya karar vermediğim sürece, mutfağa gitme bahaneme sadık kalmam ve sonra gizlice kaçmam gerekecekti.

"Pekâlâ."

Ona keyifli bir şekilde gülümsedim ve aileme tahsis edilen misafir dairesine yavaş yavaş geri dönerken Val'in doğacak ilk çocuğunun aylar boyunca geceleri ağlaması için içimden sessizce lanet yağdırdım.

Taht odasına geri dönüp Axton'ın bunun gerçek aşkı bulmasına yardım etmek için yaptığını iddia ederek onu isteyen herkese bayılmasını seyretmektense iğnelerin üzerine oturmayı tercih ederdim. Peri masallarının hiçbirinde prensin, prensesini bulmak için gördüğü her kızı öpmek zorunda olduğundan bahsedilmiyordu.

Odama geri dönmeden önce yanından geçtiğim her bir tablonun önünde durup uzun uzun bakıp oy vermek için lanet olası etkinliğe geri dönerken bana eşlik edecek biri olup olmadığını görmek için oyalandım.

Prensi tahttan indirmek için oy kullanamadığım sürece, onu en iyi öpenin kim olduğuna karar verme işine karışmak istemiyordum.

Ailemin süitine vardığımda, Val ile şansımı denemiş olmayı diledim.

Özlemle koridora göz gezdirirken tekrar kaçıp kaçmamayı düşünüyordum. Sophie'nin tek bir sert bakışı kaderimi belirledi. İçeri girdim ve sessiz bir şekilde kapıyı kapattım.

"Yanağına kondurduğun ufak bir öpücüğün en tutkulu öpücük olacağına gerçekten inanmış olamazsın Eden. Eve gönderilmeye ne kadar yaklaştığın hakkında bir fikrin var mı?"

Sophie, kanepenin kenarında ciddi bir şeklide oturan kardeşimin tepesine dikilmişti. Odaya girdiğim anda Eden'ın gözleri yüzünde âdeta yalvarır gibi bir ifadeyle bana kaydı. İpuçlarının peşinden gitmek için şatoda yaşamanın bana sunduğu fırsata rağmen ve Axton'ın şahsi nedenlerden ötürü hepimizi eve göndermesini her ne kadar çok istesem de duygularımı bir kenara bıraktım ve kardeşimin yanına oturdum.

O berbat öpüşme yarışması yüzünden hâlâ içimi yakan öfkeyi düşünürsek duygularımı kontrol edebilmek muazzam bir olaydı.

Sorulara neden olacak herhangi bir huzursuzluk göstermek yerine, ben de numara yaptım.

"Sence her şeyi berbat mı ettim?" diye sordu Eden.

"Öpücüğünden keyif aldığını düşünüyorum aslında. Türünün tek örneğiydi, bu yüzden aklında kalmana neden oldu."

Eden'ın boş yüz ifadesi ümitle doldu. "Bunu sırf daha iyi hissetmem için mi söylüyorsun?"

"Tabii ki öyle söylüyor," dedi Sophie sinirlenerek. "O bir Günah Prensi, erdem prensi değil. Ve eğer kardeşinin ona ya da herhangi başka bir kocaya nasıl kancayı takacağına dair herhangi bir fikri olsaydı biz... Her neyse, daha iyisini yapman gerekiyor."

Üvey anneme öfkeyle baktım, neredeyse prensle gizli geçmişimi söyleyecekti.

"Öpüşmeden sonra ağzının kenarlarının seğirdiğini gördün mü?" diye sordum. "Ya da o giderken prensin vücudunun ona doğru kaydığını gördün mü? Kesinlikle ilgisini çekti. Başka kimseye o şekilde tepki vermedi."

Eden kaşlarını kaldırdı. "Fark etmedim."

"Oldukça barizdi," dedim, beni daha dikkatli incelerken bakışlarında beliren merak kıvılcımından hiç hoşlanmadım. "Onu yazılarım yüzünden on yıldır takip ediyorum," diye ekledim biraz savunmaya geçerek. "Potansiyel taliplerle nasıl etkileşim kurduğunu görmeye alışkınım."

Kardeşim herhangi bir yorum yapamadan Sophie ellerini havaya kaldırdı. "Ve Vanity'nin performansından sonra bunların hiçbir önemi kalmıyor. Prensin en tutkulu davrandığı kişinin o olduğunu herkes görebilir."

Ellerimi yanlarımda yumruk yapmış hâlde tutmak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Lanet olası kan yemini.

Nahoş duygu kabarmalarımın tek nedeni bu olmalıydı. Ancak, Yedi Günah'taki karşılaşmamızdan sonra onun her zamanki gibi çapkın davranışlarını görmek eski yaraları deşiyordu. Benim orada durup tüm olanları izlediğimi hiç umursamamıştı. Aslında, güç düşkünü günahı alevlendiğinde başkalarının da dùyguları olduğunu hiç hatırlamıyor gibiydi.

Bundan sonra ondan kaçmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Birçok nedenden ötürü.

Sophie'nin Vanity Raven ve üstün öpüşme becerileriyle ilgili bir sonraki tiradını püskürtmek için "Kimi seçti?" diye sordum. Sadece bir süreliğine rol yapabilirdim.

"Bir kazanana karar vermedi, hâlâ oyları sayıyorlar." Sophie kollarını önünde birleştirdi. "Ama Allure Whitlock'u eve gönderdi."

"Şehvet Sarayı'nın talibini mi?" diye sordum sanki bilmiyormuş gibi. Üvey annem bana son dakikada birkaç yüz beyin hücremi kaybetmişim gibi bir bakış attı. "Ama bu çok mantıksız."

"Neden?" diye sordu Eden, gerçekten meraklı bir ifadeyle.

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Tek omzumu kaldırdım. "Şehvet Sarayı'nın öpüşme yarışmasını kaybetmesi şaşırtıcı."

Kardeşim kaşlarını çattı. Bu bulabildiğim en iyi ve son derece makul bir bahaneydi. Eden beni iyi tanıyordu ve ne zaman dikkat dağıtmaya çalıştığımı hep fark ederdi. Sonunda gözlerini kaçırmadan önce uzun bir süre beni süzdü.

Sessizce nefes verdikten sonra düşüncelerimi kendime sakladım.

Eğer Şehvet Sarayı bir ejderha saldırısını saklama ya da engellemek konusunda buna dahilse, o zaman Axton talibi neden evine göndermişti? Lust'ı kapak hikâyesi yapmak isteyeceğini düşünerek tutacağını düşünmüştüm. Eğer sahnenin arkasında gerçekten olan buysa.

Olaylar giderek karmaşıklaşıyordu ve içimdeki gizem sever, görünüşte rastgele olan bulmaca parçalarını bu gece bir araya getirmek için her zamankinden daha kararlıydı.

Söylentiler gölge ağının saklanmasına neden olmaya yetecek kadar korkutucuydu.

Buz ejderhalarının saldırısı.

Sihirli nesneler.

Jackson'ın kanıtlanmamış ölüm nedeni.

Prens Gluttony'nin bir eş bulmak için krallık çapındaki arayışı.

Her nasılsa, bir şekilde her şey birbirine bağlıydı. Ve *nasıl* olduğunu çözdükten sonra, hayal ettiğimden bile daha fazlasını kapsayacak bir hikâyem olmuş olacaktı.

Şimdiye kadar çizilen resim bulanıktı. Buz ejderhaları saldırmış, birisi ölmüş ve kendi basınımız tarafından aptal yerine koyuluyorduk.

Sophie ve Eden yarışmada nasıl ilerleyeceklerini tartışırlarken, bir sonraki makalemi yazma bahanesiyle izin isteyip odama çekildikten sonra planımı uygulamaya koymadan şatodaki herkesin gece için odalarına çekilmelerini bekledim.

KIRK BİR

Prens Gluttony

Buhar çıkan küvete oturdum, yaralarım itiraz edercesine çığlık atıyorlardı. Bugünün yarışması benim için şahsen bir felaket olmuştu ancak krallıktaki herkes çok sevmişti ve önemli olan da buydu.

Birkaç skandal gazetesi yarışma saatleri içinde baskıya girmiş, heyecanla Vanity Raven'ın tacı kapacağını iddia etmişlerdi.

Ryleigh Hughes'dan Anderson Anders'a kadar herkes, Kibir Sarayı'nın zaferi kazanacağının bilinmesini istemişlerdi. Pride etkinliklerden daha fazla uzak kalamayacaktı. Talibi erken öne geçtiği için bir şekilde gelip görünmesi gerekecekti. Ya da dikkatleri ona çevrilen dedikodulara maruz kalmaya başlayacaktı. Bu da hoş bir rahatlama olurdu aslında.

Neyse ki, Vanity'le yaşanan gösteri yüzünden başka kimse Allure'nin yavaş iyileşen yaralarımı açtığını ve neredeyse bayılacağımı fark etmemişti.

Hepsi notlar almakla, benimle ve Vanity'le ilgili tahminlerde bulunmakla çok meşgullerdi.

Benim aslında rakibimin olduğu bir fanteziye kapıldığımı pek kimse bilmiyordu.

O kadar gerçek, o kadar canlıydı ki, ona neredeyse tahtımda sahip olacaktım. Rüyalarımdan birinin uyanıkken gerçekleştiği ilk seferdi. Bunun aşırı kullanım yüzünden gücümün azaldığının bir işareti mi, yoksa kan yemininin görünmeyen başka bir komplikasyona neden olup olmadığından emin değildim.

Huzursuzluk kaynar banyoya rağmen kaslarımı daha da gerginleştiriyordu.

Bir yanım hâlâ Adriana'nın peşinden gitmek istiyordu. Lust'ın neden araya girdiğini biliyordum ve ben bir skandala neden olmadan müdahale ettiği için minnettardım. Beni istemiyor olmasının önemi yoktu. Öpüşmenin yarışma gününde bu kadar ateşli bir hâl almasını beklememiştim.

Bazı şeyler söz konusu olduğunda acımasız bir pislik olabiliyordum ama zalim değildim.

Adriana, Yedi Günah'ta yaşadıklarımızdan sonra bile bana asla kur yapmayacağı açıkça söylemişti ve bu yarışmanın aldatmaca olarak başlamasına rağmen birkaç olası partnerden hoşlanmıştım.

Hâlâ ejderha konusunu çözerken düşmek için kendime izin vermek en kötü şey olmayabilirdi. Eylemlerimi küçük bir şekilde haklı çıkarmak ve krallıkta beni asla istemeyecek tek kişi için sürekli özlem duymayı unutmak. Belki de ejderhanın kaderi benimkine bağlıydı.

Tabii eğer tam olarak ne olduğunu çözebilirsem.

Adriana'nın yüzü birden gözümün önüne geldi, hiç aklımdan çıkmıyordu.

Kendime bile nadiren de olsa itiraf ettiğim gerçek, bir çapkın olarak nam salmış olmama rağmen aslında başka birini hayal ederken onlara zevk vermek istemediğim için âşıkları yıllarca geri çevirdiğimdi.

Saray halkımın doyumsuz aşırılıklara duydukları ihtiyaç yüzünden bundan uzak durmak o kadar zor değildi. Neredeyse her gece grup seksleri oluyordu ve benim *gerçekten* dahil olmadığımı kimse fark etmemişti.

Bu benim lanetimdi. Sahip olamayacağım bir şeyi arzulamak.

Bu laneti bozup bozamayacağımdan ya da aslında bu acıdan içten içe hoşlandığım için bozmaya çalışıp çalışmadığımdan emin değildim.

Belki de bu işin içinde büyü yoktu ve ben bilinçaltımda asla sahip olamayacağım bir şeyi istemenin sonsuz döngüsüne teslim olmayı tercih etmiştim.

Gözlerimi kapatıp suyun içine daldım ve nefesimi tutup şifalı otların bedenimi teslim olacak şekilde yakmalarına izin verdim. Ejderhanın pençelerinin bu kadar zor bir iyileşmeye neden olan ne tür bir şeyle kaplı olduğundan hâlâ emin değildik ama ilaç en azından en kötü yaraları kapatmaya başlamıştı.

Yüzyıllar gibi gelen bir süre sonrasında ilk kez savrulmaya başladım, zihnim hareketsizliğe ve karanlığa kapıldı.

Banyomun kapısının çalmasıyla huzurum kaçtı.

"Majesteleri?" İkinci kez kapıyı çalınca Val'in sesi geldi.

Suyun yüzeyine çıktım, yüzümden çekmek için ellerimi saçlarıma götürdüm ve lanet olası tahtımdan çekilmeyi düşündüm.

"Gir."

Banyoya girdiğinde Val yüzünü ekşitti.

"Evet? Buraya saç örüp küvette bağ kurmaya mı geldin yoksa ilgilenmem gereken önemli bir kriz mi var?"

"Yumurtadan çıkan yavru habitattan kaçtı."

Bir süre ona bakıp benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım. Yüz ifadesi değişmeyince küfrettim.

"Ne kadar oldu?"

"Beş dakika. Zindanda olduğunu düşünüyoruz."

"Nasıl olur da yavru bir ejderha habitattan çıkıp ahırları geçerek beş dakikada zindana gider?"

Val birinin içeri girmesi için dua ediyormuş gibi tavana baktı. "Hızlı ve azimli."

"Ve?"

"Ve lanet olası şey ısırıyor. Çok sert."

Küvetten kalktım, Val belime bağlamam için bana bir kumaş parçası uzatırken biraz eğlendim. Sanki sarayımda ahlakı önemseyen biri varmış gibi.

Hızlıca kurulandım ve odama gidip bir pantolon ve gömlek giydim. Adriana ile ilgili her an tetikte olmama rağmen, Silvanus hâlâ onu ele geçiren her neyse ondan bir türlü uyanamamıştı ve bu yüzden yavru ejderha güvende olmalıydı.

Birkaç dakika sonra zindana gitmiş, göz korkutucu yavru ejderhayı aramaya başlamıştık.

Oldukça asil bir tavırla dizlerimin üzerine çöktüm; pis yerde sürünerek ilerliyor, hücrelerdeki samanların altını arıyordum. Küçük canavarın kıvrılmış olabileceği her taşı çevirip baktım.

Val birkaç avcı çağırdı ve hepsi aynı pozisyonda, sakince mırıldanıyor ve yavruyu dışarı çıkarmak için sesleniyorlardı.

Bu manzaraya bakıp başımı salladım. Karşımda sarayımın en korkulan üyelerinden bazılarıyla durmuş, zindanda emekliyor ve yavru bir ejderha avlıyorduk.

Felaket gibi bir günden sonra biraz laubalilik iyi gelmişti.

Silvanus'un hücresinden bir kükreme sesi, arkasından gelen panik dolu bir mızırdanma duyulduğunda tam bir espri yapmak üzereydim.

Tabii ki de lanet olası ejderha şimdi kendine gelecekti.

Ayağa fırladım ve zindanın en sonuna koşarak, ejderhanın hücresinin önünde birden durunca, bulacağım şeyin ne olduğunun pişmanlığını hissettim.

Kapıyı hızla açtım ve donakaldım.

Silvanus çenesini yavrunun ensesine geçirmişti, kan kırmızısı gözleri öfkeyle parlıyordu. Odaya dikkatli bir şekilde adım attım ve Silvanus bebek ejderhayı sallarken donakaldım.

"Silahsızım Sil." Ellerimi havaya kaldırdım. Val'in içeri girdiğini hissettim. "Orada kal," diye emrettim. "Başka kimse yanına yaklaşmayacak."

Ejderhanın köşeye sıkıştırılmış ya da zor kullanılacakmış gibi hissetmesini istemiyordum. O durumda ne yapacağını kestirmek mümkün değildi. Tüm dikkatim ondaydı, herhangi bir tanıma belirtisi gösterip göstermediğini kontrol ediyordum. Herhangi bir şeyin farkında olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu, sadece bir sonraki hamlesini planlıyordu.

"Yavruyu yere bırak. Benimle kapışmak istiyorsun."

Ona doğru bir adım daha atıp sonraki hırlaması yeri titretince durdum.

Yavru onun ağzından kurtulmaya çalışıyor, mızıldanıyordu. Panik dolu haykırışları benim soğuk kalbimi bile deliyordu.

Hızlı hareket etmezsem ölecekti. Bu yıl diğer iki yavruyu kaybettikten sonra bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Sil geriye çekildi, gözleri bomboştu. İşe yarayabilecek tek sihrimi serbest bıraktım.

"*Yavruyu hemen yere bırak.*"

Sesim bir Cehennem Prensinin tüm gücüyle yankılandı.

Silvanus başını ileri geri salladı, sihirli emrimle savaşırken gözbebekleri büyüdü. Tuhaf bir sihir numarasıyla *onun* kafasına girmiş, gözlerinden görmeye başlamıştım. Zihnini görüyordum.

Kırmızı her yeri kapladı. Onun gözlerinden dengesiz ve kafası karışık hâlde kendime bakarken, birdenbire bir anının içine girdim. İlk başta tek gördüğüm gölgeyi andıran bir figürdü.

Sonra mavi renk.

Bu, deliliğin tutarsız saçmalıkları gibi görünüyordu ama bana onun zihninin nasıl çalıştığına dair mükemmel bir fikir verdi. Bu araştırmamız gereken bir şey olabilirdi.

Tam onun kafasından çıkacağım sırada gölgemsi figür tekrar belirginleşti. İçimdeki her şey durdu. Adriana. Silvanus sanki bulup yok etmeye yönelik ilkel bir emre tabiymiş gibi ona kilitlenmişti.

Birdenbire ejderha başını eğdi ve saldırıya geçerek beni aklından çekip çıkardı.

O atladığında ben de öne doğru atıldım, yere yuvarlanıp dönerek kendimi ondan kurtardıktan sonra bir daha ona sırtımı dönmedim.

Silvanus kükrediğinde ses tüm lanet olası şatoyu uyandıracak kadar kuvvetliydi. Açık hücre içinde hızla ilerledi ve yavru hâlâ ağzındayken koridora çıktıktan sonra çıkışa doğru yürümeye devam etti.

Ben de arkasından koştum. "Onu yakalayın! Yavruyu koruyun!"

Val fırlatma bıçaklarını çıkarıp ejderhanın yanlarına, kanatlarına nişan aldı. Tam isabet ettirmişti ama devasa ejderha ve kalın derisi üzerinde çok az etkisi olmuştu.

Diğer avcılar da hızla peşinden gidiyor, ayaklarına zincirler atıyorlardı. Son anda zıplayıp taşa çarptıklarında ses çıkardıkları için yavru zincirlerden kaçtı ve ejderhanın yanından uçup gitti.

Hanedanlık hançerimi çıkardım, kanatlarımı açtım.

Güçlü bir göz aldanması yaratacak şekilde boyattığım pencereye doğru ilerledi. Pencerenin taş gibi görünmesi gerekiyordu ama ejderha bir şekilde ne olduğunu anlamıştı. En güçlü sihir büyücüler bile bu illüzyonun gerçekliğini hissetmemişlerdi.

Olağanüstü hızımı kullanarak tam duvar ve cama ulaştığı sırada ona yetiştim ancak taş bu darbeyle kolayca kırıldı.

Kanatlarımı açıp ardı sıra pencereden atlayarak peşine düşmüşken tüm dikkatim hâlâ yardım için sızlanan yavrudaydı. Uçuşumuz hiç de sessiz olmamıştı.

Taliplerinin şatonun diğer tarafında başka bir şeyle uğraşmaları tek dileğimdi.

Silvanus bahçeye doğru hızla yan döndü, ahırlara yöneldikten sonra Merhametsiz Arazi'nin ötesindeki dağlara ilerledi.

Bakışlarındaki boşluğa rağmen şaşırtıcı şekilde nereye gideceğini biliyordu.

Güçlü kanatlarını yukarı uçarken acımasız bir zarafetle çırpıyor, kuyruk rüzgârını yakalıyor ve hızını şimdiden imkânsız bir şekilde arttırıyordu.

Kanatlarımı olabildiğince hızlı çırpıyordum, kalenin üzerinden uçarken aynı güçlü rüzgârı ben de yakaladım ve aşağıda peşimizden gelen avcıları görmezden gelerek ilerledim.

Çorak araziye ilerliyorduk. Ama ilk olarak bizi onlardan ayıran dağ sırasını geçmeliydik. Kalbim hızla çarpıyordu. Eğer Sil bizi çorak arazinin üzerinden geçirir ve sürüsünü bulursa, o zaman yavru ejderhayı tek başıma kurtarmakla ilgili büyük bir sorun yaşayacaktım.

Kısa sürede ilk dağ önümüzde yükseldi, yamaç tarafı kayalıklarla dolu ve acımasızdı.

Hızla peşinden uçuyordum ve onu neredeyse yakalamışken hançerimle kalbini nişan aldım. Ben...

Devasa kafasını ileri geri savurdu, yavru ejderhayı bir dağın yamacına, devam ettiği yönün tam tersine bir yere fırlattı. Yavru hâlâ kendi başına uçamayacak kadar küçüktü.

Küfredip yavruya döndüğümde yerçekimine karşı yarışırken Sil'i geride bırakıp yakalamak için dua ettim. Son anda yavruyu yakaladım, darbeye hazırlanırken onu vücuduma sıkıca bastırdım. Çok hızlı gidiyordum ve dağa çarpmaktan kaçamayacak kadar çok yakındım.

Son anda dönünce sırtım buzla kaplı kayaya çarptı, yıldızları görmeme neden olacak kadar sert bir darbe aldım. Yavruyu kollarımın arasında sımsıkı tutarken dağdan kayıyordum ve zor nefes alarak yere çarptım.

Birkaç dakika bu şekilde oturup Sil'in kaçışının büyük darbesini sindirmeye çalıştım.

Minik ejderha boynuma uzanıp bana sokulduğunda buz gibi burnu yüzünden hafif bir ürperti hissettim. Başımı geriye yatırıp ejderhayı severken soğuk geceyi seyrettim.

"Pekâlâ," dedim ejderhaya. "Senin adın Vexus. Seni küçük huysuz baş belası."

Küçük şeytan büyük macerasından sonra heyecanla mırıldandı. Kesinlikle Oburluk Hanedanlığı'na aitti.

Birkaç dakika daha ay ışığında parlayan yanardöner pullar görmeyi ümit ederek gökyüzüne baktım. Her yer sessizdi.

Bu gece Sil'in peşinden gitmeyi denemenin artık bir anlamı yoktu. Vex'i şatoya götürüp bir arama grubu toplayana kadar o çoktan gitmiş olurdu.

Ayağa kalktım ve biraz esnerken çabuk iyileşme yeteneğime minnettardım.

Vex'i kurtardığımız sırada gerçekleşen ejderha saldırısındaki tuhaflığın aksine, vücudum şu anda zarar görmemişti. Hâlâ iyileşmesi zaman alan lanet olası ejderha yaraları dışında iyiydim.

Ejderhayı yakında tuttum ve tekrar havalanırken, kafamda şimdiden bir sürü tilki dolaşıyordu. Yavruyu geçici yuvasına götürdükten sonra, gecenin geri kalanını ejderhaların takıntılarıyla ilgili bulabildiğim tüm bilgileri araştırarak geçirecektim.

Silvanus'un durmadan Adriana'yı düşünüyor olması büyük bir sorundu.

En basit açıklama onu zindanda görmüş olması ve Adriana'nın ona bir şekilde mühürlenmiş olmasıydı. Ya da belki bunun ettiğimiz kan yeminiyle bir ilgisi vardı.

Görmezden gelemeyeceğim başka bir neden daha vardı.

Bir kez daha tüm bunların benim şahsi lanetimle ilgisi olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Eğer gerçekten bir lanet varsa. Hâlâ tam olarak ne olduğunu ya da sadece gerçekten şanssız olup olmadığımı bilmiyordum.

KIRK İKİ

Adriana

Her yer sessizliğe bürününce kalktım ve her iyi casus romanının ilk kuralı olduğu üzere siyah bir elbise giydim ve parmaklarımın ucunda koridorda ilerledim. Birkaç saniye bekledikten sonra hızla kraliyet kütüphanesine koştum. Doğrudan bir duvara çarpmadığım ya da takip edilmediğimi kontrol etmek için sık sık başımı arkaya çevirerek uzatmaktan boynuma bir kramp girmediği için gerçekten çok şanslıydım.

Gölgelerde ilerliyor, yeterince çok inanırsam görünmez bir kalkan yaratabilmek için dua ediyordum. Hiç kimseyle karşılaşmadan hedefime vardığım için içimden zafer dolu bir çığlık attım.

Daha doğrusu Val ile karşılaşmadığım ve onun peşimden gelme konusundaki üstün becerisine şahitlik etmediğime sevinmiştim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve içeriye göz gezdirdim.

Tipik şekilde Oburluk Sarayı'na özgü mekân âdeta her kitapseverin kendisini kaybetmesi için yaratılmış bir ziyafet gibiydi.

Hepsini içime çekmek için biraz durdum. Bu kadar seviyor olmamdan nefret ettim.

Koyu renk parlak raflar sırtları kabartmalı yazılı ve varaklı birçok deri ciltli kitapla doluydu. Yerler yün halılarla kaplıydı, büyük şöminenin etrafına çok sayıda eşya dolu sandalye ve kanepe yerleştirilmişti.

Arka tarafta yanlışlıkla yanık bırakılmış olması için dua ettiğim kısık bir fener dışında, katedral büyüklüğündeki oda karanlık ve boştu. Bir macera romanıyla önüne kıvrılmak ve her çevirdiğinizde kuru yapraklar gibi çıtırtı sesi çıkaran sayfalarda kendinizi kaybetmek için mükemmel bir yerdi.

Gerçi benim çözmem gereken tek gizem ejderhalarda birleşiyordu.

Birkaç saniye etrafı dinledim ama hiçbir ses duymadım. Çevrilen sayfalar, ağır nefes alışverişler ya da hareket eden birinin sandalye gıcırtıları yoktu ve haklı olduğumu umuyordum. Buraya her kim geldiyse, dikkatsiz iblis feneri açık bırakmıştı.

Kütüphane bulması kolay bölümlere ayrılmıştı. Bu yüzden cadılar, büyü eserleri ve iksirlerle ilgili yere yöneldim. Köşeyi dönüp gözlerim bir kitabın üzerine eğilmiş... Çok tuhaf şeylerle ilgili bir şeyler okuyan prense takılınca galibiyetim kısa sürdü.

Onu görünce içimdeki her şey resmen dondu. Krallıkta bir daha asla karşılaşmayı ummadığım tek lanet olası varlıktı. Bunu bildiğine ve sırf beni sinirlendirmek için yoluma çıktığına yemin edebilirdim.

Öfkelenerek geniş omuzlarına, dağınık saçlarına, fenerin yumuşak ışığında parlayan kestane rengi saçlarına baktım. Sevgilisi saçlarını okşayarak dağıtmış gibi görünmekten ziyade, sanki kendi saçlarını bu hâle getirmiş gibiydi.

Bu endişelendiğinin ya da okuduğu kitabın ona küçük bir akıl tutulması yaşattığını gösteren bir işaret miydi?

Söz konusu o olunca bilmek mümkün değildi.

Sırtı bana dönük olduğundan, birkaç saniye daha bakmaya devam ettim. Ne yaptığını bulmayı umuyordum ama dikkatim üstündeki cekete, altında durduğunu bildiğim kaslarına kaydı.

Böyle, evrenin en baştan çıkarıcısı hatasıymış gibi görünmeye hiç hakkı yoktu. Lanet olası ağzı dışında yüz hatları ve ifadesi çok ciddiydi. Ağzı kıvrımlı ve narin bir kötülüktü. Ve onu nasıl kullanacağını kesinlikle çok iyi biliyordu.

En son birlikte geçirdiğimiz geceyi düşününce resmen alev aldım ve bir pencerenin aniden açılıp içeri buz gibi hava girmesini istedim.

Devam eden yarışma olmasa bile, o kesinlikle yasak bölgeydi.

Onun Vanity'yi öptüğü sahne damarlarımdaki kanın buz kesmesine neden oldu. *Zalim Çapkın.* Ben ise burada durmuş, şaşkın taliplerinden biri gibi ona bakıyordum.

Tam sessizce geri çekileceğim sırada Axton birden dönüp arkasına baktı, sanki başından beri orada durduğumu biliyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü.

Beni incelerken gözleri karardı ve bir nedenden ötürü nefesimi tuttum. Bir özür mü, yoksa beni daha önce incittiğine dair işaret mi beklediğimden emin değildim. Hem kalbim hem de akıl sağlığım için yapmam gereken en güvenli şey olduğunu bilmeme rağmen geri çekilmekte tereddüt ettim. Belki de beni şaşırtırdı.

"Sizi yatağıma kelepçelemeyi ne kadar çok istediğime dair hiçbir fikriniz yok Bayan Saint Lucent."

Ve tam o anda aklım başıma geldi. "Hovarda olmayan bir cümle kurmaktan gerçekten bu kadar aciz misiniz?"

Tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Yine aklınızda edepsiz şeyler mi var?"

"Sizi yatak başlarına bağlamanın hayalini kuran ben değilim."

"Gerçekten çok yazık. En karanlık fantezilerinizi gerçekleştirerek eğlenebilirsiniz. Yatağınızda oldukça yakışıklı görüneceğime eminim." Yemi yutmayınca iç çekti. "Seni görebileceğim bir yerde istiyorum. Ya odamda ya da zindanda. Odam çok daha rahat ve daha az rutubetli."

Buna tatlı tatlı gülümsedim. "Kızıl gözlü yaratıkla aynı odayı mı paylaşacağım yoksa orada kendime ait bir odam olacak mı? Tabii eğer sırtınızı yaralayan şey o değilse. Eğer öyleyse, o zaman kendi karanlık, rutubetli hücremi isterim."

Bir anlığına durdu, vücudu gerildi. Hemen sonrasında yine rahatlayarak gördüğüm şeyi sorgulamama neden oldu.

"Yaralı olduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Hiç kimsenin *fark etmemiş olması* aslında büyük bir gizem. Birçok insanı öptüğünüzü gördüm ve bir kez bile suratınız değişmedi."

"Belki de seni gerçekten zindana *göndermeliyim,"* diye mırıldandı.

Oturduğu küçük masaya ilerlerken niyetim ne okuduğunu görmekti. Benim de aradığımın aynı bölümde olması gözümden kaçmamıştı.

Belki de sihirli nesneleri *araştırıyordu* ve tüm teorilerim doğruydu.

Pislik kitabı kapattı ve dirseğini üzerine koyup adını saklarken rastgele bir müdahalenin kusursuz hâli gibiydi. Tıpkı onun benim neyin peşinde olduğumu anladığı gibi benim de ne yaptığımı bildiğimi fark edince gülümsedi. Lanet olası. Yine birbirinin etrafında dönüp duran iki rakiptik.

Prensin yanındaki sandalyeye oturunca yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

"Ne oldu? Muhteşem şahsınızla oturmaya iznim yok mu?"

"İkiniz de bir şeyin peşinde olduğunu biliyoruz."

"İkimiz de benim gayretlerimi engellemeye bayıldığınızı biliyoruz o yüzden eşit derecede uyumluyuz." Kaşlarını kaldırdı ve sonra hemen, "Birbirimizi alt etme çabalarımızda elbette. Aksi takdirde hiç uygun değiliz. Sizi o anlamda düşündüğüm falan da yok. Hem de hiç," dedim.

İçimden kendi kendimi boğazladım.

Axton suratımı inceliyordu ve yüzünde tuhaf bir ciddiyet belirdi. "Benden neden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Kimse onu açık sözlü olmamakla suçlayamazdı.

"Bunu konuşmamayı tercih ederim."

"Korkarım bu bahane tekrar işe yaramayacak..."

Duygusal duvarlarımın ötesini görmek için bir şekilde sihir kullanıp kullanmadığını merak etmeme neden olacak kadar dikkatlice bana baktı. Ya da belki daha yakından incelediğinde bilmek istediği farklı bir neden vardı. Ama neden?

"Geçen gece bana Tüm Günahkârlar Balosu'ndan bahsetmiştiniz," dedi. "O olayla ilgili farklı şeyler hatırlıyor gibiyiz."

"Geçmiş tekrar kurcalamak istediğim bir şey değil."

Bir elini saçlarına götürdü, çenesini sıkıyordu.

"Korkarım ısrar edeceğim." Ses tonu haklı olduğumu gösteriyordu. Bu anılarımızdaki farklılıklarımızdan daha fazlasıydı. "Ben başlayayım. O geceye baloya geldiğinde, tam olarak nerede olduğumu hatırlıyorum. Merdivenlerin başında, birisine gizlice bahçeye kaçmayı teklif etmek üzereydim."

"Ne kadar romantik."

"Sonra kapının girişinde durdun ve ben tüm zaman-mekân algımı kaybettim. Seni *tanımak* zorundaydım."

Ona daha ciddi bakmaya başladım. "Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Çünkü..." Bakışlarını kaçırmadı. "Gördüğüm en müthiş şey olduğunu düşünmüştüm. Doğrudan bana yaklaşan bir kuyruklu yıldız gibi ve ihtişamında o kadar kaybolmuştum ki, sana uzaktan da olsa hayranlık duyabileceğim bir fırsatım olduğu sürece beni krallıktan çekip çıkarman umurumda değildi."

Aptal kalbim beynimin uyarı çığlığına rağmen kıpırdanmaya başladı. Axton tanıştığı herkesi etkilemekle nam salmış biriydi. Bunu en iyi ben biliyordum. Bu da muhtemelen başka bir plandı.

"Nereye varmaya çalıştığını ya da ne önemi olduğunu anlamıyorum."

"Üzerinde çok güzel mavi ve gümüş rengi bir elbise vardı. Mum ışığının taktığın mücevherlerden, takım olan bir küpe ve bilezik setinden nasıl yansıyarak parladığını gayet iyi hatırlıyorum. Hiçbir aşırılık ya da ölçüsüzlük, hiçbir abartı yoktu. Yine de sunabileceğin her şeye kapılıp gitmek istedim. Sohbet. Kaçamak öpücükler. Dans ederken konuştuğumuzda sadece dinlemek istedim."

Gözlerim âdeta yanıyordu. Bu kadar bariz yalan söyleyemezdi o yüzden kendi hikâyesine inanıyor olmalıydı ancak o gece bunların hiçbiri gerçekten olmamıştı. Bir küpe ve kolye seti takmam dışında. O gece annemin bileziğini kaybettiğim geceydi ve bu Axton'ın beni soğuk şekilde reddetmesinden daha çok canımı yakmıştı.

"Axton, lütfen..."

"Uzun bir süre seni uzaktan seyredip nelerden hoşlandığınla ilgili ipuçlarını toplamaya çalıştım. Ortak zevklerimizi bulmak, seni etkilemek istedim. Etrafın taliplerle çevriliydi ve seni bahçeye kaçırmanın zekice bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Sana yaklaştığımda, tüm planlarım kayboldu. Bana bakma şeklin. Sanki evcil hayvanını boğmuşum gibiydi."

Sesi yumuşadı, kısıldı. "Benden o zaman da daha seni kazanmak için bir fırsatım bile olmadan da nefret ediyordun. Evet Adriana, sanırım o geceyi konuşmamız gerekiyor. Çünkü benim versiyonumda hikâyemizin farklı bir sonu olmasını istemiştim. Sana kraliyet nişanı vermek istemiştim."

Kraliyet nişanı ufak bir şey değildi.

Prensler nişanları nadiren birine verirlerdi ve bu bir yüksek onur, rütbe göstergesiydi. Dövmelere benzerlerdi ama çok ufak ve kolay saklanan şeylerdi.

Bir kraliyet nişanı, prensin işaretlediği kişinin nerede olduğunu görebilmesine izin verdiği gibi, işaretlenen kişinin de istediğinde prensi çağırmasını sağlardı.

Başka söylentilere göre ayrıca ufak bir seremoni ya da bir büyü yapıldıktan sonra kişilere ölümsüzlük de veriyordu. O kısmı çok daha nadir gerçekleşirdi, o yüzden ne kadar doğru olduğundan emin değildim.

Axton tüm hatırladıklarının tamamen yanlış olduğunu bu kadar güçlü hissettiğinde buna gerçekten nasıl inanabilirdi?

"Ben..." Biraz daha yaklaşırken öfke göğsümde büyüdü ve sanki prensle olan bu yakınlık bir anıyı tetikleyecekmiş gibi geldi. "Gece o şekilde ilerlemedi. Sen ve ben... Sen ve ben bahçeye *gittik*. Bana genç, ümit dolu bir

romantiğin duymak isteyebileceği her şeyi söyledin. Bir sürü şey söyledin ve sözler verdin. Beni o kadar etkiledin ki, orada seviştik ve her şey harikuladeydi. Sonrasında vikontesle yatmak için hemen yanımdan ayrılana kadar. Bütün gece beni sosyeteye girmeye çalışmakla itham eden ve *sıradan bir pislik* olduğum için balodan atılmama neden olan vikontesle. Dehşete kapılmıştım. Beni *hiçbir* anlamım yokmuş gibi bir kenara attın."

Nefes verirken soluğum hafif kesildi. "Cazibeni istediğin her şeyi almak için ne kadar çok kullandığını ilk kez o zaman fark ettim. Peşinde olduğun her neyse ona doyduktan sonra, açlığını çektiğin bir sonraki şeye yöneldin."

Gözlerini kısarak bana baktı. Dirseklerinin üzerine yaslandı, yüzü tehlikeli şekilde yakınken gözlerimin içine bakıyordu. "Bu asla olmadı. Yine de hiçbir yalan sezmiyorum."

Gözlerinde alev alev yanan soruya karşı hiçbir cevabım yoktu. Öfkesi benim öfkemle aynı ölçüdeydi. O geceyle ilgili ikimizin nasıl farklı anıları olabilirdi?

Ya prens çılgın bir hayal dünyasında kendinden geçmişti ya da araştırılmaya değer başka bir şey vardı. Anılar böylesine baştan aşağı değişmezlerdi.

Duygularım fırtınalı bir deniz gibi dalgalanırken aklımda bir sürü teori oluştu. Sihir miydi? Aptallık mıydı? Yoksa eski usul bir zehirlenme miydi? Acaba *birisi* düşmanlığımızın sorumlusu olabilir miydi?

Bu çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama Yeraltı Dünyası'nda tuhaf şeylerin gerçekleştiği bilinen bir şeydi.

Bir tutam saç önüme düştü ve ben çekmeye fırsat bulamadan prens uzandı ve geriye yatırdı. Eli orada kaldı, yüzümü hafifçe eline aldı.

Elini itip uzaklaştırmalıydım. Geri çekilmeliydim. Dokunmasını *bir şekilde* engellemeliydim.

Birlikte olmamalıydık. Büyülü nesnelerle ilgili ipuçlarını ortaya çıkarma görevimin başarısız olduğunu kabul etmeli ve yarın tekrar denemeliydim. Prensin tuzaklarına düşmemeliydim. Baştan çıkarmalarına teslim olmadan bir on yıl geçirmiştim ve şimdi, bunun doğru olmadığını ve benim duygularımla hiçbir ilgisi olmadığını bilmeme rağmen sınırları bulandırdığı için yeminimizi suçluyordum.

Başparmağıyla çenemi okşadı, bu çok sakinleştirici ve baştan çıkarıcı bir hareketti.

"Başka bir itirafım daha var," diye fısıldadı. "Yarışma sırasında, kendimi Vanity'nin sen olduğuna ikna ettim. Hatamı anlayınca özür dilemek istedim. Hemen orada. Herkesin önünde."

Kalbim yerinden fırlayacaktı. "Ama yapmadın."

Axton çenemi yukarı kaldırırken, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında beni dikkatle inceliyordu. "Beni affet Adriana."

Tepkimi görmeyi beklerken dudakları bir nefes uzaktaydı. Geri çekilmeyince ya da beni bırakmasını istemeyince aramızdaki mesafeyi kapattı. Tatlı, nazik bir öpücükle dudaklarıma yapıştı.

Özlemle, özürle... Affedilmek için sözsüz bir yalvarışla doluydu.

Geri çekilebilir, onu ve yakınlaşma girişimlerini geri çevirebilirdim. Artık bunun benim yabancım olduğu numarası yapmama gerek yoktu. Beni kimin öptüğünü biliyordum ve bundan nefret etmiyordum.

Belki de on yıl önce o gece olanlarla ilgili itirafı ya da neden olduğu karmaşık duygulardı ama ben de onu tatlı tatlı öptüm, parmak uçlarım yavaşça kollarından yukarı çıkarken beni o ana getirdi.

Bu nezaket beni dizlerinin üzerine yatırmak isteyen, kabul ettiğim takdirde günah dolu bir ceza verme vaadinde bulunan adamla tezatlık oluşturuyordu. Aynı zamanda bir çatı katı bahçesinde *dizlerinin* üzerine çökmüş ve lanet olası ağzıyla beni kendimden geçirmiş adamdı.

Axton'ın bu versiyonu gerçekten tehlikeliydi.

O insanların hayalini kurduğu türde bir prensti. Karanlık, çekici, delicesine âşık.

Âşık olmaya değecek biri.

Beni biraz daha sert, sanki dudaklarımın tadına bakmadan duramıyormuş gibi öptü.

Bir anlığına birbirimiz için gerçekten kim olduğumuzu unuttum. İki ileri bir geri giden bir düşmanlık. Şu anda sadece burası ve şimdi vardı. Ve bu öpücük tüm duvarlarımın yıkılmasına neden oluyordu. Dudaklarım bir inlemeyle aralandı, dilini içeri soktu.

Tadı en sevdiğim hatam gibiydi.

Sonra birden beni kucağına aldı ve yasak olduğunu bilmeme rağmen bu davranışına teslim olmaktan mutluydum.

Yüzünü ellerimin arasına aldığımda, öpüşmemiz tatlı romantikten aç bir tutkuya dönüştü ve yakın olma, her şeyi hissetme ihtiyacımız kontrolü ele geçirmişti.

Arkasına yaslandı, ellerini vücudumda gezdirirken bugün önceden gördüğüm acı yüzündeki en son his olabilirdi.

"Benim sonum olacaksın..." Beni kendine çekti ve nefes almayı unuttum. "Ve sonumu severek kabul ediyorum."

"Gabriel, bekle." Adı dudaklarımdan çok yavaş çıkmıştı. "Sırtın."

Beni daha sert öptü, dudakları dudaklarıma durmadan sahip oluyordu.

Karşımda zevk alırken hâkimiyeti arzulayan Yedi Günah'taki adam duruyordu.

Beni uçurumun kenarına kadar getirip geri çeken, yalvararak ona doğru emekleyene kadar bana tatlı tatlı işkence eden adam.

Nefes nefese kaldım ve geri çekildim. Yarı kapalı gözleri, karşısında darmadağın oluşumu seyrederken hissettiğim aynı özlemle doluydu.

Yarışması ya da geçmişimiz ya da herhangi başka bir karmaşa umurumda değildi.

Onu istiyordum. Hem de hemen.

Gözleri karardı, güçleri ona her duygumu hissettiriyordu.

Küfretti ve beni yukarı kaldırırken, pantolonunun düğmesini el yordamıyla açtı.

"Emin misin?" diye sordu kalçasını kıpırdatarak.

Belki de dizlerinin üzerine çöküp yalvaracak olan bir tek ben değildim. Derin bakışları gözlerime kilitlendi, duyguları tavan yapmıştı. Hayır dersem duracaktı.

Bana hemen burada sahip olmayı ne kadar istemiş olsa da söylediğim anda çekip giderdi. Bu durum ve Tüm Günahkârlar Balosu'yla ilgili farklı anılar arasında karar vermem kolay oldu. Belki tekrar deneme vakti gelmişti.

"Eminim. Sen?"

"Herhangi bir şüphem var gibi mi?" Beni tekrar sertliğine doğru çekti.

"Yaran..."

"Hiç bu kadar iyi hissetmedim."

"Yalancı." Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp etekliklerimi açmaya çalışırken kendimi yukarı kaldırdım.

Ne olduğunu anlayamadan bir anda odanın diğer tarafındaydım ve bir saksı bitkisinin arkasında kalmış karanlık bir köşedeki raflara yaslanmıştım ve prens tüm ön bedenini sırtıma yaslamıştı.

"Sen ne..."

Elini nazikçe ağzıma götürdü ve sonra dudaklarını kulaklarıma yaklaştırdı. "Elimi çektiğimde, olabildiğince sessiz kal. Biraz önce biri kütüphaneye girdi."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu; korku tüm bedenimi sarmıştı. Yakalanmamıza ramak kalmıştı. *Çok* tehlikeli bir pozisyondaydık. Beni bir duvara yaslamıştı ve bariz şekilde tahrik olmuştu.

Eğer birisi ikimizi birlikte görürse... Bu felaket olurdu. Onun için, benim için, kardeşim için. Akılsızlığımızı öğrendiğinde Sophie'nin tepkisini hayal edebiliyordum.

Gergin bir süre sonra artan duyularının sezdiği şeyi ben de duydum.

Sesler geliyordu, boğuk fısıltılar kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Olabildiğince hareketsiz kalmaya, içeri giren her kimse kitaplarını alıp gitmeleri için dua etmeye başladım. On yıl geçmiş kadar uzun bir süre daha geçti.

Sonra kumaş hışırtılarının başka bir şeyle karıştırılmayacak seslerini duydum. Bu yatakta okumak için kitap almaya gelmiş birinin sesi değildi. Hafif kıkırdamalar duyuldu.

Bir çift daha bu odayı gizli bir gece yarısı kaçamağı için kullanmaya karar vermişti.

Gözlerimi kapatıp, prensin ereksiyonu hâlâ arkama bastırırken öpüşme sesini duymamak için kendimi zorladım. Axton sanki vücuduyla beni koruyormuş gibi daha da yaklaştı ve âşıklar bizim yanımızdaki koridora ilerlediklerinde onları çaresizce dinlemek zorunda kaldım.

"Bir dakika, ya içeri biri girerse?" diye sordu birisi.

Donakaldım.

Bu boğuk bir fısıltıydı ama sesi hemen tanımıştım.

Arkamı dönüp prense baktım. O da bana bakıyordu ve hiç tepki göstermemişti. Bu da gizli âşıkların kim olduklarını bilmediği anlamına geliyordu. Ya da şu anda gerçekten dikkat edemeyecek kadar çok meşguldü.

Diğer kişinin kim olduğunu duyamadım çünkü çok alçak sesle konuşuyorlardı. Ancak birinin kim olduğundan kesinlikle emindim. Kardeşim.

Prens Gluttony'e âşık olduğunu sanıyordum ve onun yarışma için seçilmek dışında başka birine ilgisini olduğundan haberim yoktu.

Sorular yakalamaya çalıştığım bir girdap gibi dönerken birine odaklanmaya çalıştım.

Âşığı kimdi? Ne zaman başlamıştı?
Bu geçici bir heves miydi yoksa daha ciddi bir şey miydi?
Ve acaba neden güvenip bana anlatmamıştı?
Bunun çok fazla evde olmamamdan kaynaklandığından şüpheleniyordum. Ya çalışıyordum ya da karanlık ağda iz sürüyordum. Birlikte çok fazla vakit geçirememiştik.

Yine de benim parçası olmadığım tamamen gizli bir hayatı olduğunu öğrenmek beni üzmüştü.

Tüm sorularımı yutmam ve çok iyi bir nedenden ötürü hepsinin peşini bırakmak gerekecekti. Karşılığında kendi sırrımı anlatmadan Eden'la gece yarısı kaçamağı konusunda yüzleşmem mümkün değildi. Axton ile çoktan skandal gazetelerindeki yerimizi almıştık ve ilginç gece yarısı kaçamakları olsun ya da olmasın tekrar orada olmak istemiyordum.

Axton öne eğildi, parmaklarını tepemdeki rafta gezdirdi. Bir an için başkaları olmasına rağmen başladığımız şeyi bitireceğini düşündüm.

Biraz sonra bir kilit sesi geldi. Bu ufak ses ile nabzım daha da hızlandı ama kimse fark etmemiş gibiydi. Öpüşmelerine devam ettiler ve içeride başka birinin daha olduğunun farkında değillerdi.

Axton çenesiyle gizli kaçışı işaret edip, içeri girmemi ve kütüphaneden çıkmamı ima etti. Peşimden gelip gelmeyeceğinden ya da âşıklarla yüzleşip yüzleşmeyeceğinden emin değildim. Eden'ın orada olduğunu öğrenmesine izin veremezdim.

Diğer çiftin kim olduğuna odaklanmasını engellemek için onu da benimle birlikte içeri çektim ve bir kez daha cazibesine kapılmamak için dua ettim.

KIRK ÜÇ

Trens Gluttony

Bir gece yarısı kaçamağı için âşıkların kütüphaneme kaçmaları normalde çok rastlanır bir şey değildi. Oburluk Sarayı tutkularından keyif alan seyircilere izin gösterilerin sergilendiği kötü şöhrete sahip bir yerdi.

Bu yüzden güzel rakibimle yakalanmaktan endişe duymamıştım.

Şimdi ise kalbim hızla çarpıyor, aletim ağrıyordu ve iblis yanım her şeye lanet edip Adriana ile başladığımız işi hemen şimdi bitirmek istiyordu.

Eteğini yukarı sıyırmak, bacaklarının arasındaki yumuşak tenini dantel çoraplarının üzerinden okşamak, kulak memesini dişlerimin arasına alırken içine girmeden önce hazır olduğundan emin olmak için parmaklarımla gizli noktasını bulmak çok kolay olurdu.

Elimi o dolgun, mükemmel dudaklarına kapatıp kimsenin bizi duymayacağını bilmeme rağmen telaşlı inlemelerini bastırabilirdim. Sırf onun yakalanma fantezisine uygun davranmak için.

Aramızdaki sihir cızırdadı, arzumuzun alevlerini yakmaktan gayet mutluydu.

Gizli çıkışımı hatırladığımda, oturduğumuz yerden uzakta olmadığı için tüm tanrılara teşekkür etmiştim. Peşinden küçük koridora girdim, kitaplığı arkamızdan kapattım. Kapının altından hiçbir ışık sızmıyordu. Ses ya da müdahale yoktu.

İzinsiz girenlere karşı yaptığım büyü bir mezar kadar sessiz kalacağı anlamına geliyordu.

Sevindirici şekilde bir kez daha yalnızdık. Elimi sırtına koyup onu geçitte daha ileri götürdüm. Henüz birkaç adım atmıştık ama Adriana birden durdu.

Duvara biraz daha yaklaştıkça dikkatinin bana kaydığını hissettim.

Konuşurken sesi çok kısıktı. "Bizi duyabilirler mi?"

"Sihir tüm seslerin girmesini ya da çıkmasını engelliyor."

Lanet olası azizler. Artık yalnız olduğumuzu ve duyulmayacağımızı bildiğinden, duygularının tekrar tahrik olma evresine geçtiklerini hissettim. Geriye doğru ufak bir adım atıp duvara yaslandı ve dudaklarının kıvrılmasından bunun ne anlama geldiğini anlamıştım.

Adriana *beni* istiyordu. Bu sefer büyü, maskeler, arkasına saklanacak bahaneler yoktu. Bu durum beni gücümü yakmaya yetecek kadar heyecanlandırmıştı.

Önünde duracak şekilde yürüdüm ve sonra yaklaştım. Bu kadar yakında, benim de onu ne kadar çok istediğimi saklamam mümkün değildi.

Yavaşça, sessizce, kalçalarını kendime doğru çekip kıyafetlerimize rağmen doğru noktaya bastırdığımdan emin oldum. Sessiz nefesi beni bu hareketi tekrarlamaya itti.

"Durmamı istiyor musun?" diye sordum.

Tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Hayır."

O aynı karanlık heyecan tüm bedenimi sardı, sihrimi doldurdu. Hâlâ bilerek ve isteyerek kollarımda olduğuna, benim kadar etkilendiğine ve bunu istediğine inanamıyordum.

On yıl. On yıldır bu anın hasretini çekmiştim.

Avucumu üst bedeninden aşağı indirdim, daha aşağı götürmeden önce karnında durdum. Uzun sürmesini, her hissi tatmin etmeyi, tadını çıkarmayı istiyordum. Elbisesinin pürüzsüz ipek kumaşının bıraktığı histen kesik kesik nefes alışına kadar her şeyi... Bu on yıllık bir süreçti ve ben her şeyi hafızama kazımak istiyordum.

Elimi yavaşça yukarı kaydırdım, kaburgalarında gezindim, göğsünün alt tarafını okşayana kadar ilerledim. Göğsü yükseldi ve elime teslim oldu. İlk kez Adriana Saint Lucent'in bir eleştirisi yoktu.

Bu çok kırılgan bir andı. Nazikti. Sanki tek bir yanlış hareket her şeyi mahvedebilirdi.

Tüm Günahkârlar Balosu'yla ilgili çelişen itiraflarımız duygularımın karışmasına neden olmuştu.

Başparmağımı memesinin ucunda gezdirdim, sert ucu şimdiden tahrik olmanın etkisiyle dikleşmişti.

Ona dokunmamam, araştırma yapmam gerekirken onu arzulamamam gerekiyordu. Ama kendime engel olamıyordum. Tadına bakmaktan kaçınamayacağım bir ziyafetti... Aklı, bedeni, bana hissettirdiği şeyler tek seferde yüzlerce şey hissetmeme neden oluyordu.

Bana daha sıkı tutunduğunu fark edince göğsünü avuçladım ve nefesi hafif kesilir gibi oldu.

Sonunda aşağı uzandım, bir elimi eteğinin altından götürüp yukarı kaldırırken parmaklarımla ufak şekiller çizdim.

Teni yumuşak ve sıcaktı. Ben ikimizi de çırılçıplak soyup birbirimizin tadına bakarak saatler geçirmek istiyordum. İç çamaşırı giymediğini anlamam kısa sürdü.

Dikkatim bu harikulade ayrıntıya takılınca zor yutkundum.

Eğer bir yarışma ve şu anda kütüphanemi kullanan iki günahkâr da olmasaydı, onu geri götürürdüm ve kitap raflarına yaslayarak doruğa ulaşmasını sağlardım. Buradaydı. Güvendeydi. Ve onu Silvanus'un bulamayacağı bir yerde tutmak istiyordum.

Adriana Tüm Günahkârlar Balosu konusunda, ikimizin bahçede sevişmeye başladığında çok ısrarcıydı. Bunu hayal ettiğimi, ilk karşılaştığımız andan beri istediğim bir şey olduğunu bilmiyordu. Kendi kulvarlarında ne kadar harika olmuş olurlarsa olsunlar, başka hiçbir âşığın beni tatmin edemediğini bilmiyordu.

Tek istediğim *o* olduğu için yıllardır yatağıma birilerini almaktan vazgeçtiğimi bilmiyordu.

Adriana'yla o gece birlikte olduğumu unutmam Yedi Çember'de mümkün değildi.

Geceleri rüyalarıma girdiğinde bile. Şimdi o kollarımda, bana yaslanmış, istekli ve tahrik olmuşken kendi özel odamızda, gecemizi erken bitirmek en kötü ceza gibi geliyordu.

"Gabriel."

Gerçek ismime o kadar yakındı ki günahım alevlendi.

Onun her isteğini yerine getirmek istedim.

"Lütfen. Bana dokun."

Sonunda kışkırtmayı bırakıp iki parmağımı içine soktum. Derin bir nefes verirken parmaklarımı yavaşça geri çektim, tekrar soktum ve yavaşça onu tatmin etmeye başladım.

Adriana bana doğru kıvrılıyor, diğer elimle göğsüne dokunmam için izin veriyor, tüm tutkularını alevlendirmemi istiyordu. Ona karşılık verirken elime doğru hareket ediyor, kendi kendine sürtünme yaratıyordu.

Ne kadar iyi, doğru hissettiğini asla unutamazdım. Vücudunu, en çok nelerden hoşlandığını, onu çıldırtan şeyin ne olduğunu arayıp bularak onlarca yıl geçirebilirdim.

Şu anda ona verebileceğim her şeyi vermeye karar verdim. Ondan mümkün olduğunca fazla zevk almaya çalıştım.

"Durma." Başını geriye attı. Onu ağır, baştan çıkarıcı hareketlerle tatmin ederken zor nefes alıyordu. Şu anda, gizli saklanma yerimizde benden nefret etmiyormuş gibi hissettim.

Sanki o da benim dokunuşumu benim onunkini arzuladığım kadar arzuluyordu.

Cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarına yapıştım, sonunda kollarımda dağılana kadar daha hızlı ve sert bir şekilde parmaklarımı hareket ettirirken vücudu bu hamlelerime teslim oluyordu.

Gözlerimi kapattım, bu anın uzamasına izin verdim.

Onu yatak odama götürmek ve birbirimizin kollarında kendimizi kaybederken dünya bir kaosun içinde değilmiş gibi davranmak istiyordum.

Tam bunu düşündüğüm sırada toparlandı ve kendini duvardan itti.

"Aman tanrım."

"Tanrıları övmek için biraz geç kaldın hayatım. Ama iltifatlarını kabul ediyorum."

"Sen değil pislik." Keyifli bir şekilde göğsüme vurdu. "Sanırım tam olarak ne olduğunu biliyorum."

Birden tüm bedenim kaskatı kesildi. "Hangi konuda?"

Adriana elbisesini düzeltti ve biraz uzaklaşıp sanki cevabını düşünmeden vermek istemiyormuş gibi alt dudağını ısırdı.

Aramıza fiziksel mesafeden daha fazlasını koydu. Duygusal duvarının tekrar yükseldiğini, en derin düşüncelerini ve duygularını bir kez daha benden sakladığını hissettim.

"Hiçbir şey," dedi bir adım daha uzaklaşarak. "Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Epey geç oldu ve ben pek iyi uyuyamadım. Birileri gittiğimi fark etmeden önce odama geri dönmem gerekiyor."

"Yalan söylenildiğini anladığımın farkındasın değil mi?"

Beni süzerken hafif kaşlarını çattı.

"Bana bir orgazm yaşattın diye, sana en özel duygularımı anlatmak zorunda olduğum kısmı mı kaçırdım acaba, Axton?"

"Bu gece burada bir tür aydınlanma yaşadığımızı düşünmek istiyorum. Tüm Günahkârlar Balosuy'la ilgili bariz bir kızgınlığın olduğu ortada... Bunun yanlış olduğunu kanıtladım. Baştan başlayabiliriz, ateşkes ilan edebiliriz."

"Tek bir konuşma geçmişimizin on yılını silmez."

"Peki ya aramızdaki samimiyet? Bu da aramızda biraz dürüstlük olması için bir şey ifade etmiyor mu?"

Bana sanki uzak bir diyardan gelmiş meraklı bir türmüşüm gibi baktı.

"Bana Jackson'a ne olduğunu anlat."

Soracağını düşündüğüm onca lanet soru arasında, bu en son beklediğim soruydu. "Aramızda olanlardan sonra gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun?"

Başını salladı. "Eğer sen sırlarını benimle paylaşmak istemiyorsan, benim sana kendimi açmamı nasıl bekleyebilirsin?"

"Son on yılını sarayımı basında mahvetmeye çalışarak geçirdin. Gizli bilgiyi seninle paylaşmak için aptal olmam lazım."

"Tezimi harika bir şekilde kanıtlıyorsun," dedi bir şey ima etmeden. "Sırf sen istiyorsun diye geçmiş öylece unutulamaz."

Ellerimi yumruk yaptım. Aramızda her ne geçmiş olursa olsun, Adriana kaderimizde asla birbirimize güvenmek yokmuş gibi görünüyordu.

Ona kolumu uzattım ve ikimizden biri bilinmeze giden o ilk, hassas adımı atmadığı takdirde nasıl huzur bulacağımızı düşündüm. Şafak çok çabuk sökmüş ve beraberinde daha fazla başımın ağrımasına neden olmuştu.

Adriana'ya odasına kadar eşlik ettikten ve fark edilmemek için odasının hemen alt katına gizlice muhafızlar yerleştirdikten sonra kütüphaneye geri döndüm. Neyse ki artık kimse yoktu. Ne yazık ki şansım da buraya kadardı.

Ejderhanın birine takıntı duymasını nasıl engelleyeceğimle ilgili tek bir işe yarar bilgi bulamamıştım. Öfke Sarayı'na şafağın ilk saatlerinde bir haber gönderip yardım istedim.

Adriana ile yakınlaşmıştık ancak dün gece her neyi çözdüyse bunu benimle paylaşmayacağı gibi, ben de ona ejderhalardan bahsedemezdim. En azından gerekli olana kadar. Şimdilik, muhafızlarımın onu yeteri kadar güvende tutmasını umuyordum.

Merdivenleri çıkıp savaş odası kulesine girerken etrafa gerilim saçıyordum.

Val içeride Wrath'la bekliyordu. Sıcak kahve dolu kupalarına dokunmamışlardı, kahvaltı tepsilerinin kapakları açılmamıştı.

"Silvanus'tan bir haber yok değil mi?"

Wrath başını sallayarak olmadığını ima etti. "Nereden geçtiklerine dair işaretler var. Çoğu kemikten ve iç organlardan oluşuyor. Ayrıca bir katliam çıkmadan önce sürülerin birbirlerini parçaladıklarını iddia eden birkaç münzevi iblisle konuştum."

Kemerli pencerenin önüne yürüdüm, uzaktaki dağlara göz gezdirdim. Zırhımı giyip gökyüzüne çıkmak, ejderhaların peşinden gitmek istiyordum. Ama görev çağırıyordu.

"Taliplerin bir saat içinde bir kılıç müsabakasına katılmaları ve bugün yemek pişirme konusundaki yeteneklerini sergilemeleri gerekiyor," dedim. "Eğer mümkünse şatonun dışında hiç kimsenin dolanmamasını istiyorum. Bunu basına, günahım şerefine Oburluk Sarayı için en sevdikleri şeyi paylaşmak olarak aktaracağız. Araziye fazladan avcıların yerleştirilmesini istiyorum. Lust ve Envy de burada ama onları saklayın. En ufak bir ejderha belirtisi ihtimaline karşı havalanmalarını istiyorum."

Kumandanıma ve kardeşime döndüm.

"Ayrıca birinin Adriana'ya göz kulak olmasını istiyorum. Sil ona takıntılı olabilir." Ve Adriana da kesinlikle başka bir iş peşindeydi. Bundan bahsetmedim çünkü Val ile Adriana'yla nasıl başa çıkmam gerektiğiyle ilgili başka bir gerginlik yaşamak istemiyordum.

Wrath gözlerini kıstı. "Ne demek, ona *takıntılı?*"

Hemen kardeşime gördüğüm tuhaf imgelerden, bunların ejderhanın kendisinden kaynaklanan duygularla ilişkisinden kısaca bahsettim. Ettiğimiz kan yeminiyle bir şekilde bir ilgisinin olabileceği yönündeki yeni teorimi de paylaştım. Sil'in bunu bir şekilde sezmiş olabileceğinden.

Wrath küfretti.

"Belki de yarışmayı iptal etme zamanı gelmiştir," dedi. "Saraylarımızı kapatalım. Ejderhaları bulmak ve peşlerinden gitmek için saraylar arası yeni bir strateji bulalım."

Peşlerinden gitmek derken öldürmeyi kastediyordu. Bu da çeşitli nedenlerden ötürü tercih edeceğim son seçenekti.

Saate baktım. "Muhabirler sonraki etkinlik için yakında gelirler. Mümkün olmayana kadar planladığımız şekilde devam edeceğiz."

❁ ❁ ❁

Mutfak kalan talipler için altı ayrı bölüme ayrılmıştı. Eden, sepetindeki malzemeleri kontrol ederken resmen parmak uçlarında süzülüyordu. Vanity'nin masası yanındaydı ve ona sürekli keyifli bir şekilde bakıyordu.

Taliplerin iyi anlaştıklarını görmek güzeldi.

İçeriye girip ortaya geçtikten sonra her bir talibe ve duvara sıralanmış muhabirlere en çekici gülümsememle baktım.

Ama duygularım karmakarışıktı. Yerde avcılarımla ya da gökyüzünde Wrath'la birlikte Silvanus'un peşinden gitmek istiyordum. Dışarıdan bakınca içimde kopan fırtınaya dair en ufak bir belirti göstermiyordum.

"Bir sonraki etkinliğe hoş geldiniz... En sevdiğiniz tutku." Kapıya baktım. Adriana görüldüğü üzere yoktu. Bu en iyisiydi. "Bugün *sizin* en sevdiğiniz yemeği tadacağım. Lezzetli, tatlı, ekşi, hepsinin bir karışımı olmalı ya da sevdiğiniz bir içecek."

Erudite gazeteyi bıraktı. Titiz bir şekilde not alıyordu. "Peki ya en sevdiğimiz şey bir içecek ve yemekse?"

"Elbette eğer ikisini de yapmayı arzu ederseniz lütfen buyurun. Bu etkinlikte herhangi bir kural yok. Ancak yemeklerinizin hikâyesini öğrenmek istiyorum. Bana tek tek kim olduğunuzla ilgili daha net bir fikir verecektir."

"Yemeği bitirmek için ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Hırs Sarayı talibi Ava.

"Yarım saat. Geri sayım yapan bir saat olacak."

Haset Sarayı'ndan Omen, Ava'ya öfkeyle baktı. "Eğer birisi içecek yaparsa, bu çok adil olmaz."

Gülümsememi korumak giderek zorlaşıyordu. Bu hayatımın en zor yarım saati olacaktı. Nefes verirken, kendimi krallığı ve her hareketimi kenarda yakından izleyen muhabirleri düşünmeye zorladım.

Anderson Anders ve Julian Wren öne eğilmiş, kalemleri not defterlerinde resmen uçuyordu. İçim nasıl hissederse hissetsin, başka bir mükemmel performans daha sergilemem gerekiyordu. Neyse ki Ryleigh Hughes aralarında yoktu. Adriana'nın arkadaşı olduğundan bana karşı bir garezi varmış gibiydi.

Ellerimi çırptım ve saati geri sayım için hazırlayacak olan Jarvis'e işaret ettim. "Süreniz şimdi başladı. Sunacaklarınızın tadına bakmayı *dört gözle* bekliyorum."

İçimde bir yerlerde, rahatsız edici bir şey göğsümü sıkıştırıyordu. Bir Günah Prensi yalan söyleyemezdi ama gerçeği saptırmanın zekice yollarını bulmuştuk.

Flört etmem bekleniyordu ama numara yapmak giderek zorlaşıyordu.

Taliplerimi son zamanlarda düşünmüyordum. Düşünseydim, baştan çıkarıcı sözler çaresizce istesem bile dudaklarımdan asla çıkmazdı.

@ayisigikitap

Gizliden Gizliye Acaba Haset Sarayı'na mı Aitim Yoksa O Sadece Bir Zampara mı?

Kraliyet Taliplerinden Özel Bayan Çöpçatan Haberi

Sevgili Bayan Çöpçatan,

Sevgili prensimizin şöhretine rakip olabilecek nama sahip biriyle görüşüyorum. İlk başta bu çok heyecan vericiydi. Haftanın her günü bir sevgilisi vardı. İlk başta bunu heyecan verici bir macera gibi gördüm, özellikle de dikkatini büyük oranda çektiğim için... Ama artık duygularım ağır basmaya başladı ve o benim yatağımda değilken, benim yerime kiminle birlikte olduğunu düşünmeye başladım. Ben kıskançlığa meyilli biri değilim, o yüzden bu günahı tecrübe etmek rahatsız edici.
Sevdiğiniz kişi başka birini seviyor (ya da birkaç kişiyi!) olsaydı siz ne yapardınız?

Skandala karışandan sevgilerle
Rahatsız edici şekilde kıskanç

Sevgili Kıskanç:

Bir zamparayla çıkmanın bazı faydaları kesinlikle vardır. Gerçi ben şahsen eğer böyle bir yaratık gerçekten varsa, düzelmiş bir çapkını tercih ederim. Sorunun cevabı olarak kalan en meşhur taliplerimizden senin için fikirler derledim.
Bayan Vanity Raven, Kibir Sarayı: Kendine güven. Talipleri arasında sen en güzel, ilginç ve akıllı olansın. Başka kimse seninle kıyaslanamaz. Eğer unutursa? O zaman daha akıllı bir zamparayla çık.

Bayan Omen Seagrave, Haset Sarayı: Sen neden istediğin tüm âşıklarla flört edip bununla gösteriş yapmıyorsun? Bir sonraki etkinlikte âşığını görmezden gel ve tüm dikkatini hoşuna giden başka birine yönlendir. Olası bir eşe biraz kıskançlık hissettirmek adil bir oyundur.

Bayan Eden Everhart, Oburluk Sarayı: Ben gerçek aşkın hep bir yol bulacağına inanırım. Zaman alabilir, kaybetme korkusu yaşatabilir ama eğer gerçekten olacaksa o zaman bir yolunu bulur.

İşte burada; kıskançlık son derece doğaldır. En iyi tavsiye önce kendine ve kendi ihtiyaçlarına odaklanmaktır. Eğer âşığın artık sana uymuyorsa, o zaman uyacak yeni bir talip bulmalısın.

Bir sonraki sefere kadar, skandallarla kalın tatlı günahkârlarım.

Bayan Çöpçatan

KIRK DÖRT

Adriana

Eden ve üvey annem bir sonraki etkinliğe katılırken, ben de Kökler ve Tedaviler'den ödünç aldığım büyü kitabıyla kiralık bir araba ile eski küçük evimize gidiyordum. Sabahtan beri kardeşimden olabildiğince kaçıyor, bir sırrı olduğunu bildiğim gerçeğini anlamasını istemiyordum.

Konuştuğumuz bir iki seferde bana iyi hissedip hissetmediğimi sormuştu. Birçok konuda yetenekliydim ama rol yapmak ne yazık ki bunlardan biri değildi. Hâlâ Eden'ın bana güvenmediğine inanamıyordum. Bu aslında son derece iki yüzlü bir durumdu çünkü prensle aramızda geçenleri ondan saklamıştım.

Ama bunu sadece çıkabilecek skandaldan Eden'ı korumak için yapmıştım.

Şatoda uzun zaman geçirdikten sonra evimiz son derece ufak ama tanıdık ve hoş gelmişti.

En cazip olanı da bana her şeyden uzakta alan sunmasıydı. Axton'dan. Kardeşimin sırrından. Tüm karmaşık duygularımdan. Ve en çok da prensin yarışması ve ejderhaların etrafında giderek büyüyen gizemdeki bağlanmamış hâlde etrafa saçılmış iplerden.

Eğer Axton'a olan duygularımdan kaçarsam, o zaman bu hikâyeyi çözebilirdim. Artık bu prensin şöhretinin mahvolduğunu görme arzusuyla ilgili değildi. Hepimizin güvenliğiyle ilgiliydi.

Sezgilerim ısrarla bir şey olacağını söylüyordu. Gevşek şekilde her şeyi birbirine bağlayan ipi çözmeye yakındım. Birleşme sonrası kendinden geçmek gibi bir durum olduğunu duymuştum ama orgazm olduktan

sonra üzerimden atamayacağım bir aydınlanma yaşamıştım. Anılar öylece unutulup gitmiyordu. On yıl sonra bile.

Anahtarı çevirdim ve pelerinli birisi küçük evimizde kanepeye çarpıp acıyla bağırınca çığlık attım.

"Ad?" tanıdık bir ses duydum. "Bir uyarsaydın keşke?"

Büyük kitabı indirene kadar bir sopa gibi havaya kaldırdığımı fark etmemiştim.

"Ryleigh, neler oluyor?"

İş arkadaşım kapüşonunu indirdi, nefesini toparlarken eliyle göğsünü tutuyordu. "Ödümü koparttın."

"Evet, *benim* evime gizlice girmek ve beni burada bulmak gerçekten bir sürpriz olmuş olmalı."

Kapıyı kapatırken ona baktım. Onu en son birkaç gün önce görmüştüm. Makalelerimi bir kuryeyle gönderiyordum ve ofise gitmemiştim. Her şeyden ve hiçbir şeyden bahsederek oturup konuştuğumuz ve bu kadar... Gergin hissetmediğimiz günleri özlemiştim.

"Burada ne işin var?"

Boş boş baktı. "Kardeşin benden gizli tariflerinden birkaçını getirmemi istedi. Bildiğin gibi yarın bir yemek yarışması olacakmış. Majesteleri en sevdikleri yemekleri tatmak istemiş."

"Bu aslında şu anda oluyor."

"Bugün için bir kılıç dövüşü planlanmıştı."

"Axton, muhtemelen anlık bir kararla fikir değiştirdi." Tek omzumu kaldırdım. Günün en önemsiz haberi buydu. "Eden'ı ne zaman gördün?"

Ryleigh duraksadı. "Bu sabah."

Eden'ın odamızdan ne zaman çıktığından emin değildim ama ondan saklanmak için elimden geleni *yapmış* olduğumdan konuyu uzatmadım.

Sabahın büyük bir kısmını kendi odamda kapalı geçirmiş, dün gece prensten öğrendiğim her şeyden bir anlam çıkarmaya çalışmıştım. Axton'ın yalan söyleyemiyor olması Tüm Günahkârlar Balosu'nu kendi versiyonundan paylaştığı hikâyesini daha da karmaşıklaştırıyordu.

Bir tek bu itirafına odaklanmaya çalıştım. Ancak düşüncelerim o konuşmanın nasıl sona erdiğine kayınca nahoş bir şekilde başarısız oldum.

Ellerini vücudumda ağır, edepsiz şekilde aşağıya indirdiğinde hain kalbime teslim olmuştum.

Axton'ın beni yatağına götürmeye çalışmadığını ancak sabah fark etmiştim. Beni tatmin etmiş, sonra durmuştu.

Cazibesini sadece sarayında ve taliplerine yaptığı gibi benim üzerimde de kullanıp kullanmadığından emin değildim, yoksa gerçekten çekimi hissetmiş miydi?

Sarayındaki tüm bu gizliliği ve onu kütüphanede araştırma yaparken yakaladığımı düşününce, bunun etkilenmekle pek alakası olmadığı ve tamamen planıyla ilgili olduğu üzerine bahse girebilirdim.

Onun baştan çıkarmalarına kapılmıştım ve buna mı yoksa parmaklarının tekrar aynı seçimi yapmama neden olacak şekilde yetenekli olduğu gerçeğine mi daha çok canım sıkılıyordu bilemiyordum.

Tüm Günahkârlar Balosu'yla ilgili itirafına rağmen.

Tüm bu tuhaf olayları arkadaşımla paylaşmayı düşündüm ama bir şekilde kelimeleri bulamıyordum. Ryleigh bana yıllarca prensten uzak durmamı söylemişti. Ondan neden bu kadar nefret ettiğimi sürekli hatırlatmıştı. Gözyaşlarım ve kalp kırıklığım sırasında hep yanımda olmuştu.

Eğer onunla gizli gizli buluştuğumu ve ona teslim olduğumu öğrenirse... Bu arkadaşlığımızın sonu olabilirdi.

Gerçeği bir kenara koydum, buraya ve şimdiye odaklandım. Ryleigh'nin elinde babamın defteri vardı ve Sophie'nin tüylerinden birini yerini işaretlemek için araya sokuyordu.

Bir anda bir tedirginlik hissettim.

"Eden'ın tarifleri yatağının altındaki bir parkenin altında."

Babamın defterine baktı, kaşını çattı. "Bu o değil mi?"

Başımı salladım ve kaşlarını daha çok çattı. Yanına bıraktığında hâlâ kafası karışık görünüyordu.

"Sorun nedir?"

"Kardeşin banan babanın defterinde olduğunu söyledi. Yerdeki parkelerden hiç bahsetmedi. Bu tuhaf, öyle değil mi?"

Tuhaftı ama büyük sırrı yüzünden Eden'ın dikkati de dağılmış olabilirdi.

Yüz ifademi hiç bozmadım. Ryleigh'i seviyordum. Benim için ikinci bir kız kardeş gibiydi ama son zamanlarda ilişkimizin ne kadar gergin olduğunu düşününce, bunun ikimizin arasında kalması konusunda ona tam olarak güvendiğimi söyleyemiyordum. Yüzyılın romantik yarışmasını yazmakla görevlendirilmiş bir skandal gazetesi muhabiriydi.

Eğer Eden'ın gece yarısı macerasıyla ilgili bir koku aldıysa, bu yarışmanın geri kalanında kardeşimin sonu olurdu ve skandaldan kaçamazdı. Bu hikâyeyi ortaya çıkarmaya yaklaşan hiç kimse para ya da şöhret için bunu görmezden gelmezdi. Arkadaşım bile.

Eden gizli bir şekilde biriyle görüşüyor olsa bile, yine de kazanabileceği gerçeğini eleyemezdim.

"Muhtemelen arkasına bir şifreyle yazmıştır." Gülümsedim. "Sophie'nin kızının 'gününü sıradan biri gibi geçirmesine' ne kadar sinirlendiğini sen de biliyorsun. Ne olur ne olmaz onu ben alayım."

Ryleigh'nin gülümsemesi geri geldi ama biraz buruktu.

"Babanla evlenirken unvanını bıraktığı düşünülünce, annen epey ilginç bir karakter diyebilirim."

"Para sağduyu dışında birçok şeyi satın alabilir."

Ryleigh tuttuğum kitabı başıyla işaret etti. "Öğleden sonra okumak için mi o?" Gözlerini kıstı. "O büyülerle ilgili bir kitap mı? Ad. Lütfen bana Prens Gluttony'nin yarışmasına müdahale etmeye çalışmadığını söyle. Doğrularının ve yanlışlarının arkasındayım ama bu biraz çizgiyi aşmak olabilir."

Kitabı mutfaktaki küçük masaya koydum.

"Prens için değil. Sadece üzerinde çalıştığım bir önsezi."

Ryleigh ayağa kalktı ve kitaba doğru yürüyüp kapağını açtı. "Hâlâ buz ejderhalarının gizlice saldırdıklarını mı düşünüyorsun? Bundan haftalar önce vazgeçtiğini sanıyordum."

"Söylediğim gibi, muhtemelen hiçbir şey yok. Senin yapman gereken bir haber yok mu?"

İç çekti. "Ne yazık ki etkinliğe geç kaldım. Bay Gray kılıç dövüşüne katılmamı istemişti. Acımasız âşıkların ellerinde silah varken bir skandal çıkacağına ikna olmuş gibiydi. Artık yemek yarışmasının sonuna yetişip yetişemeyeceğime bakacağım."

Etkinliği kaçırmış olmama ihtimaline karşı, onu Eden'ın gizli tariflerinden birkaçıyla oraya gönderdim, sonrasında tezgâha yaslanıp düşündüm.

Ryleigh'i Eden *göndermiş* olmalıydı, aksi takdirde tariflerden haberi olamazdı. Ama bu durum yine de tuhaftı. Yakın bir aile dostu olmasına rağmen, tarifleri Sophie'nin ya da kardeşime tahsis edilmiş hizmetçilerden birinin değil de Ryleigh'nin almaya gelmesi tuhaftı.

Ryleigh yalan mı söylemişti?

Babamın defterine göz gezdirirken, onun tanıdık el yazısını görünce içim burkuldu.

Tüy kalem.

Hançer.

Taht.

Kanatlar.

Resim fırçası.

Mücevher.

Taç.

Ölümünden önce sattığı malların tamamı bunlardı. Küçük defteri kapattım, onun yokluğunu yine derinden hissettim. Neredeyse o kadar... Kitabı tekrar aldım, son yazdığına baktım.

Nasıl oluyordu da kanat satmıştı?

Her bir kalemi tek tek gözden geçirirken heyecanlandım. Ve yine.

Bir patern oluşmaya başladı. Yedi kalem. Bazılarının büyülü nesneleri temsil ettiklerini biliyordum. Listeyi tekrar baştan sona okurken, aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Babam öldükten sonra karanlık pazarda mallar satmasıyla ilgili söylentiler duymuştum. Bir tacirin sahip olduğu bağlantılarla bu tip nesnelerin ticaretini yapması tuhaf değildi. Babamın servetini iblislerin kolay elde edemedikleri şeyleri satarak büyüttüğünü biliyordum.

Sattığı bu mallardan biri cevap olabilir miydi?

Listeyi okudukça, dikkatimi bir ayrıntı çekti.

Tüy kalem.

Yapbozun parçaları yerine oturunca tüm bedenim kaskatı kesildi. Axton ve benim neden farklı anılarımızın olduğuyla ilgili cevabı bulduğuma neredeyse emindim. Bulduklarımı paylaşmadan önce, daha iyi bazı cevaplar bulmam gerekiyordu. Ryleigh, özellikle bugünden sonra artık bir seçenek değildi.

Ancak birden ihtiyacım olan cevapları başka birinden nasıl öğreneceğime dair aklıma çok iyi bir fikir geldi. Tek yapmam gereken Axton'ın bu araştırmama yardım etmesini sağlamaktı.

Kâğıt parçasını ve kalemimi aldım ve şatoya haber gönderdim.

Prensin etkinlik biter bitmez benimle buluşmaya gelmesini umuyordum. Gerçi mektubumun son satırındaki küçük tatlı tehdit yüzünden tam zamanında geleceğinden emindim.

❁ ❁ ❁

Prens Gluttony fark etmemiş gibi yaptığım bir şekilde bana baktı. Acımasız baştan çıkarma taktikleriyle dikkatimin dağılmaması gerekiyordu. Özellikle rakip bir Günah Sarayı'ndayken.

Haset Sarayı, kıskançlık günahının hüküm sürdüğü büyük bir araziden beklenen her şeye sahipti.

Kış bahçeleri kusursuzdu ve malikâne insanın sahip olmak için canını acıtacak kadar sıra dışı bir işçilik eseriydi.

Asıl sihir içeride gerçekleşiyordu. Prens Envy'nin sanata düşkünlüğü bilinirdi ve nişanlısı nadir rastlanan yeteneğe sahip bir sanatçıydı. İkisi birbirine çok uygundu.

Ve şu anda Axton ve ben, Envy'nin şatosunun derinlerindeki gizli bir odaya girerken kibarca bize bakıyorlardı. Bu kurnaz Günah Prenslerine açıklamak üzere olduğum şeyin hassasiyetini düşününce buluşmamızın gizli kalmasını rica etmiştim.

Neredeyse gerginliğime yenik düşüyordum... Bir an geri dönmeyi ve cevapları kendi başıma aramayı düşündüm. Ama önsezim doğruysa, bu krallığımıza fayda sağlamazdı.

Bu, Axton'la anlaşmazlıklarımızı bir kenara koyduğum ve onları araştırmama dahil ettiğim ilk sefer olacaktı. Ancak bu hikâye düşmanlığımızdan daha büyüktü. Ve bir şekilde, ikisi birbiriyle bağlantılı gibi geliyordu.

Toplantı odasına göz gezdirdim. Altın varaklı çerçevelerdeki sanat eserleri tablalı duvarlara zevkle asılmışlardı; heykeller onları en iyi gösterecek sütunların üzerinde görkemli şekilde duruyorlardı. Ve yiyecekler ve içeceklerle dolu samimi bir masada prens ve sarayın hanımı oturuyorlardı.

Yakında Prenses Envy olacak olan Bayan Camilla Antonius, beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

Gümüş rengi saçları açıktı, bukleleri biraz asi ve vahşi görünüyordu.

"Siz Bayan Saint Lucent olmalısınız," dedi beni kucaklamak üzere ayağa kalkarken. "Tanıştığımıza memnun oldum. Nişanlım bana güzelliğinizden bahsetmişti. Abartmadığını görebiliyorum."

Axton'ın elini birden sırtımda hissettim ve orada kaldı. Gülümsememi sakladım. Envy'nin bunu sadece onu kızdırmak için söylediğine emindim. Kıskançlık oyunu oynayan şeytanlar.

"Teşekkür ederim leydim. Çok zarifsiniz."

Camilla'nın gümüş rengi gözleri arkamdan bakan prense kayarken şeytanca parladılar. Axton'ın eli ısrarla sırtımda duruyordu. Kardeşinin günahını besliyordu ve kendini kontrol edemiyor gibiydi.

"Evet?" Envy içmeden önce bir şarap bardağını elinde döndürdü. "Büyük açıklama neymiş duyalım bakalım."

Eğer küstah ve dobra davranarak beni huzursuz etmeye çalışıyorsa, hayal kırıklığına uğrayacağı kesindi. Ben o kibirli kraliyet tavırlarını bir tatlı kaşığıyla yerdim.

Axton'a, sonra Envy'e baktım. İlk önce buraya gelmek istemem bir hata değildi. Prens Envy'nin büyülü nesnelerle ilgili meşhur bir şöhreti vardı.

"İkinizden biri daha önce Büyülü Kalem diye bir şey duydunuz mu?" diye sordum.

Gerginlik istenmeyen bir ordu gibi üzerimize çöktü. Sanki odadaki tüm hava sorumla birlikte çekilmişti.

Camilla'nın dudağı seğirdi; hamlemi anlamış ve takdir etmişti. Ondan çok hoşlandığıma karar verdim. Onunla aynı kumaştan olduğumuzu hissetmiştim.

Envy arkasına yaslanırken gözlerini kıstı. "Elbette. Türünün yaratılmış ilk nesnelerden biri olduğu söylenir. Bu yüzden oldukça güçlüdür."

Diyarda kayıp olduğu düşünülen yedi büyülü nesne vardı ancak hiç kimse gerçek sayıyı bilmiyordu. Düzinelerce nesne bile olabilirdi.

İblis prensleri yok etme ümidiyle tanrıça soyundan gelen ölümsüz bir varlık olan İlk Cadı, en karanlık türde büyüyü kullanarak yedi nesneyi lanetlemiş ve bu da büyülü nesnelere yıllar içinde duyarlılık kazandırmıştı.

Nesnelerin güçleri çoğunlukla çarpıtılmıştı; bir zamanlar bir taht olan nesne bir hançer olabilirdi. Ya da bir zaman kalem olan bir şey istediği herhangi bir şeyin zihnini ele geçirebilirdi. Hikâyeler uzayıp gidiyordu. Büyülü nesnelerin vücutlarını almadan önce bir faninin hayatını ele geçirdiğine dair hikâyeler bile vardı.

Daha önce hiç büyülü bir nesne görmemiştim, bu da hikâyeleri gerçekten ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. Tarihimizin büyük bir kısmı mitlere dayalıydı, binlerce yıla yayılıyordu. Sık sık zaman ve eksik anılar yüzünden

kayboluyordu. Ancak Envy, kısa süre önce büyülü nesnelerin yer aldığı bir oyun oynamıştı. Ryleigh dışında onlarla ilgili bir fikri olabilecek biri varsa bu kesinlikle Envy'di.

"Birkaç yıl önce güvenilir bir kaynaktan Büyülü Kalem'in hikâyeleri yeniden yazabileceğini duymuştum," dedim, konuşurken Axton'a bakarak. Bir iblis üzümü şarabı şişesi almış, yapmacıkça ilgi gösteriyormuş gibi davranıyordu. Ama kadehini sımsıkı tutmaktan eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark ettim. "Ama sadece küçük şekillerde."

Envy parmaklarını masada havaya kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla bu doğru."

Bu ufak bilgiyi doğrulamasıyla rahatladım. Ryleigh'nin kalemle ilgili araştırması sayesinde neler yapabildiği konusunda temel bilgilere sahiptim. Artık Envy'nin de doğru bilgileri paylaşmaya istekli olduğunu biliyordum.

"Biraz daha açıklayabilir misiniz?" diye sordum heyecanlanarak. "Örneğin, biri bir etkinliğe katıldı diyelim. Tüm Günahkârlar Balosu gibi. Bu Büyülü Kalem o gecenin sonucu değiştirebilir mi?"

Axton kadehini masaya koydu, rahatlık maskesi düşmüştü.

"Büyülü Kalem'in Tüm Günahkârlar Balosu'yla ne ilgisi var?" diye sordu hafif gergin bir ses tonuyla. O gece konusunda kesinlikle çok hassastı. Gerçi ses tonundan ufak da olsa bir umut kırıntısı var gibiydi.

"Eğer kalem olayları yeniden yazabiliyorsa, ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Ancak tüm sihirlerde olduğu gibi onun da sınırları var. Ve bir de bedeli var." Envy'e döndüm. "Bu doğru, öyle değil mi?"

Kulağa karanlık büyünün bir bedel istediğinden daha kötü gelebilecek başka bir şey yoktu.

Envy başını salladı. "Her sihrin sınırları vardır yoksa tüm diyarları ele geçirirler."

Bu fikir ürpermeme neden oldu, buna merak duymamak için elimden geleni yapmama rağmen hayal gücüm yüzlerce farklı şey düşündürüyordu.

"Büyülü Kalem'in, Tüm Günahkârlar Balosu'nda kullanıldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Axton. "Neden?"

Bakışlarındaki derinlik duraksamama neden oldu. Toplantıyı bitirip bizi apar topar Oburluk Sarayı'na götürmeden önce çok dikkatli ilerlemem gerekiyordu. İçimde, sırrının ifşa olmaya yaklaştığına dair bir his vardı. Ve dünyamızın tepetaklak olduğu geceyle bir *ilişkisi* vardı.

"Hikâyelerimizin uymadığıyla ilgili gözlemlerim yüzünden kullanılmış olabileceğini düşünüyorum. Bu tür anıları başka ne etkileyebilir? Sen kendi yaşadıkların, ben de benim yaşadıklarım konusunda ısrarcıyız. Ya ikimiz de unuttuk ya da ikimizden biri yalan söylüyor. Benim yalan söylediğimi tespit etmedin ve eğer sen de nasıl yalan söyleyebileceğini bulamadıysan, bana doğru olmayan bir şey söyleyemezsin."

Axton'ın yüzünden aklından geçenleri anlamak imkânsızdı. Ama bir heyecan kıpırtısı gördüğüme yemin edebilirdim.

"Eğer ikimiz de yalan söylemiyorsak," diye bastırdım, "O zaman bu farka neyin neden olduğunu düşünüyorsun?"

"Anlat bakalım," dedi Envy. "Ve hiçbir detayı atlama."

"Pekâlâ." İlk önce Tüm Günahkârlar Balosu'yla ilgili hatırladığım her şeyi anlattım, sonra Axton olayla ilgili kendi hatırladıklarını anlattı.

Bitirdiğimizde Envy, uzun uzun Camilla'ya baktı.

"İkinizin de yalan söylediğini hissetmedim," dedi Envy yüz ifadesi değişerek. Bir Günah Prensinin güçlerinin bozulduğunu itiraf etmekten hoşlanmayacağını düşünüyordum.

"Ben baloda yoktum," dedi Camilla, "Ama anılar kolayca değiştirilebilir ve bu sihirli bir objenin kullanılmış olabileceğinin bir göstergesidir."

Ben de böyle olduğunu düşünmüştüm. *Nihayet,* teorilerimden bir kısmı daha olası görünüyordu.

"Eğer böyle bir sihir kullanıldıysa, o zaman bedeli ne olabilir?" diye sordum.

Envy cevabını dikkatli düşünüp verecek gibiydi.

Cevabını ne kadar çok duymak istediğimi göstermemek için yüz ifademi ve duygularımı belli etmemeye çalıştım. İşte bu. *Biliyordum.* Prenslerin tüm krallıktan sakladıkları şeyin ne olduğunu anlamak üzereydik. Kalbimin onların bile duyabilecekleri kadar sesli attığından emindim.

"Anı büyüsü genellikle bir yerde... Bir çatlağa neden olur," dedi Envy sonunda. "Gerçekleşmesi yıllar alabilir. Ama sonunda hep olur."

Axton elini yüzüne götürdü. "Birisi neden o gece Büyülü Kalem'i kullanmış olabilir ki? İlişkimi hangi amaçla mahvetmek istemiş olabilir?"

"Sen ve Adriana hiç evlenmediniz ya da birbirinize hiç kur yapmadınız. Belki amaç buydu. Belki de kıskanç ya da açgözlüydüler. Ya da herhangi başka bir günah, o gece her günah vardı," dedi Envy. "Ya da bunun seninle ve onunla hiçbir ilgisi yoktu ve beklenmedik bir sonuçtu."

Bir çatlak... Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama tüm prenslerin birlikte hareket etmelerine yetecek kadar güçlü bir şey gibiydi. Gelin yarışmasının bir düzmece olduğundan artık neredeyse emindim.

"Farz edelim ki bu doğru," dedi Axton. "Artık ne anlamı var ki? Olan oldu."

"Öyle sayılmaz." Envy bana döndü. "Geçmiş düzeltilene kadar, sihirli nesne gücünü doldurmak için senin sarayında sonraki en güçlü şeyden beslenmeye devam edecektir."

Axton gerçek olamayacak şekilde hareketsiz kaldı.

"Sarayımızdaki en güçlü varlık Axton değil mi?" diye sordum. Bu diyarda bir Günah Prensinden daha güçlü başka bir şey yoktu.

Envy başını salladı. "Sihrin odak konusu Axton olduğu için, ondan sonraki en güçlü yaratıktan güç topluyor."

Nefes alamaz hâle geldim.

Ah, kötülere şükürler olsun. Doğru iz üzerindeydim! Buz ejderhaları bizim diyarımızın ikinci en güçlü yaratıklarıydı. Bahsedilen saldırılar, Jackson'ın zamansız ölümü, Axton'ın birkaç gün önce fark ettiğim sırtındaki düzelmemiş yara...

Birden boğazımda beliren yumruyu zar zor yutkundum. Her şeyi birbirine bağlayan o ipi bulmuştum.

"Kullanılan büyü o zaman hâlâ etkili, doğru mu?" diye sordum.

"Evet. Şu anda muhtemelen herkesin hafızasını değiştirmek üzere sürekli çalışan düşük seviyede bir büyü var. Sen, Gluttony, diğer prensler ve o zaman diliminde yer almış diğer her katılımcı," dedi Envy. "Bu son on yıldır her gün doldurulması gereken büyük bir güç demek."

Üzerimde kullanılmış olan büyüyle ilgili herhangi bir gerçeklik olup olmadığını anlamak için duygularıma baktım. Ancak çatlatamayacağım kadar sert bir duvara çarptım. Acaba bu kara büyünün işi miydi?

Ben bunun hep kendi inşa ettiğim koruma duvarı olduğuna inanmıştım.

Eğer bu büyüyse... O zaman kavraması çok zor bir müdahale olmalıydı. Birisi tek bir kalem darbesiyle hayatımın tüm gidişatını değiştirmiş olabilirdi.

Birden giren bir baş ağrısıyla şakaklarımı ovuşturdum. İpucunun peşinden gitmeye o kadar odaklanmıştım ki, gerçeğin nasıl hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Sonunda Axton'a baktım; o da benim gibi şüpheci görünüyordu. Bu sindirmesi gerçekten zor bir şeydi.

"Bayan Saint Lucent'in haklı olduğunu varsayarsak, hikâyemizi baştan yazmak için Büyülü Kaleme ihtiyacımız var," dedi Axton. "Nerede bulabileceğimize dair bir fikriniz var mı?"

"Tam olarak kaleme değil," dedim. "Kaynağımın araştırmalarına göre, balonun yeni sonucunun yazıldığı defteri ya da kâğıdı bulmamız gerekiyor. O zaman kara büyüyü bozmak için kâğıdı yakabiliriz. Zaman başa sarmayacak ama anılarımız geri gelecektir."

Axton gözlerini bana dikti. Gözlerinde bir duygu fırtınası vardı ama tüm bu olanlar yüzünden ne hissettiğini tam olarak çözemiyordum.

Ümit olduğunu sanmıyordum. Belki şaşkınlıktı. Ya da öfkeydi.

"Kaynağın kim?" diye sordu. "Belki kalem ve olayın baştan yazdığı parşömen ya da defter ya da her neyse ondadır."

Varsayımımı şu anda onunla paylaşıyor olabilirdim ancak ona Ryleigh'nin ismini vermeyecektim. Onun kalemi hiç bulamadığını biliyordum. Başarısızlığını üzülerek dinlemiştim.

Bu hikâye hayatının işiydi ve ipuçları tükendiğinde vazgeçmekzorunda bırakılmanın nasıl hissettirdiğini biliyordum.

"Korkarım bu gizli. Ama kalemin yerini hiç bulamadıklarını biliyorum o yüzden Tüm Günahkârlar Balosu'nu baştan yazmış olma ihtimali zayıf."

Prensler birbirlerine baktılar, hoşnutsuzlukları etrafımızı saran havayı soğutuyordu.

"Evet, bu kesinlikle çok aydınlatıcı oldu." Masadan kalktım. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Prens Envy." Camilla'ya döndüm. "Ve görüşleriniz için size de teşekkür ederim."

Axton ayağa kalktı ama elim kolunda durmaya devam ettim. "Ben yalnız geri dönmek istiyorum, eğer mahsuru yoksa."

"Arabayla dönmek saatler sürer," dedi. Sanki benim mesafeden haberim yokmuş gibi.

"Önemli değil, yalnız kalmayı tercih ederim."

"Pekâlâ." Kardeşine döndü. "Arabanı çağır."

Bir kâhyayla birlikte odadan çıkarken tüm dikkatinin üzerimde olduğunu biliyordum ama dönüp arkama bakmadım.

Aklım ve kalbim doğruladığım her şeyin etkileriyle doluydu ve bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Büyülü Kalem çok büyük olasılıkla ejderha saldırılarının nedeniydi.

Teoride bu büyüyü bulup yok etmek bir zorunluluktu. Ama bunu kim yapmıştı? Bu gizemi çözmek için araştırmacı becerilerimi teste tabi tutmam gerekiyordu.

Tüm Günahkârlar Balosu'yla ilgili her bir ayrıntının üzerinden geçme zamanı gelmişti.

Davetli listesini gözden geçirecek ve her türlü izin peşinden gidecektim ve sonrasında Büyülü Kalemin yarattığı kaos hepimizi yok etmeden önce bu işi çözecektim.

KIRK BEŞ

Trens Gluttony

Adriana'nın, Haset Sarayı'ndan ayrıldıktan iki saat sonra, güvenli bir şekilde şatoma geri döndüğünü öğrendiğimde, kendi Günah Sarayı'mın çatısında duruyordum.

Envy, Adriana'yla yaptığımız toplantının ayrıntılarını Lust, Greed ve Sloth'a anlatmak için bana eşlik etmişti. Öğrendiğimiz yeni bilgiler doğrultusunda yeniden stratejimizi belirlememiz gerekiyordu.

Pride bir kez daha kendi sorunlarıyla meşguldü ve Wrath da kuzey topraklarında devriye geziyordu. Ona yarın haber verecektim.

"Sence buz ejderhasıyla olan bağlantıyı da çözmüş müdür?" diye sordu Lust, balkonun tırabzanlarına yaslanarak. Rastgele bakan biri için oldukça rahat görünüyordu ama bakışlarındaki gerginlik aksini söylüyordu.

Oburluk Sarayı'nın çatı katı bahçesindeki sandalyelerden birine oturdum. "Kesinlikle."

Greed nefes verdi. "Ona sessiz kalması için para teklif ettin mi?"

"Elbette hayır." Burnumun direğini sıktım. Herkesin kendiyle aynı günahtan mustarip olduğunu düşünme işi Greed'deydi. "Onun ahlaki ilkeleri var."

Sloth yeteneksiz olduğunu ima eden bir bakış attı ve sanki aptallık bulaşıcıymış gibi balkonun karşı tarafına geçti.

Tek bir konuda hiç şüphem yoktu: Adriana Saint Lucent muhteşemdi ve büyünün bir sonraki en güçlü varlığın peşinden gittiğiyle ilgili kısmı bir araya getirmesi uzun sürmeyecekti.

Ejderhaların huzursuz olduklarını biliyordu. Bir prensin saldırıya uğradığını biliyordu.

Artık hikâyenin peşine düşmesi için bir nedeni vardı.

Şu anda kendi odasında oturmuş, benim sonumu planlıyor bile olabilirdi.

Envy hepimize getirdiği böğürtlen viskisinden cömertçe doldurarak servis yaptıktan sonra dikkatini ufka çevirdi. Başka bir fırtına yaklaşıyor, görüş alanı hızla daralıyordu.

Yakında ejderhaların gezindiği dağ sırasını göremeyecektik.

Buraya bundan sonraki adımlarımızı konuşmak için gelmiştik, bu sırada alimlerim eski misafir defterlerini çıkarmışlardı. Kendi topraklarından çok uzaklarda uçan herhangi bir ejderha olup olmadığına dair işaretleri gözetlemek istiyordum.

Artık ne yaptığımızı bildikleri için bir saldırı sadece kesin değil kaçınılmaz görünüyordu.

"Onun hafızasını silmemek bir sorun olacak Gabriellis." Envy tekrar bana döndü. "İşin içinde büyü olduğunu bilmesine rağmen eninde sonunda bir yazı yazacaktır."

"Onunla daha fazla bilgi paylaşmaya karar veren sendin." İçkimi yarıya kadar içtim. Yakması iyi hissettirdi. "Aklından ne geçiyordu hiç bilmiyorum."

"Bizden çok daha fazlasını ortaya çıkardı. Varsayımlarını doğrulamamın sence bir önemi var mıydı? Ona bazı cevapları vermek gözetleyemeyeceğimiz yerlerde sorular sormasından daha iyidir."

Doğru bir noktaydı. Bunu takdir edemeyecek kadar çok gergindim ve savaşmak istiyordum.

Asıl sorun peşinde olduğumuz sorunun cevabını Adriana'nın bulmuş olması değildi. Asıl sorun bunun onu daha da çok takdir etmeme neden olmasıydı. Tekrarlayan rüyalarımın... Hepsinin gerçek olmuş olmasıydı. Ve ben işin içinde büyü olduğundan habersizdim.

Envy beni kadehinin ağzından süzüyordu.

"Tüm Günahkârlar Balosu'nda onu sevdiğini söylemiş miydin?" diye sordu beni şaşırtarak. Bir espri yaptığını sandım. Kardeşlerimin hiçbiri gülmedi. Üzerimizde bir büyü kullanılmış olması ciddi bir tehditti. Bunu fark etmemiş olmam, hepsinin kendi hassasiyetlerini düşünmelerine neden olmuştu.

"Hatırlamıyorum. Neden?"

Daha çok açıklama yapmasını bekledim. Gördüğüm kadarıyla buna ihtiyaç duymamıştı.

"Lanet olası konuya gel Levi. Ne önemi var?"

Envy bu takma adı duyunca kaşlarını çattı. "Sorun şu ki, sihir ondan nefret etmeni sağlayamadı. Bu da Adriana'nın anılarının ne kadar yerinde olduklarını düşünmeme neden oluyor. Bu gece ondan öğrendiklerim doğrultusunda, seninle yattığını hatırlıyor. Berbat kur yöntemlerinle son on yıldır onun dikkatini her çekmeye çalıştığında açılan bir yarası varmış."

"Amacım onun canını yakmak değildi." İç çektim. "Eğer birlikte olduğumuzu bilseydim, çok daha farklı davranırdım. Ben gerçekten lanet olası bir canavar değilim."

Greed'in dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. "Hayır, sen sadece bir pisliksin."

Lust homurdanarak güldü. "Onu etkilemeye çalıştığın her başarısız girişimden sonra kıçını ısırdığını görmek aslında çok keyifliydi."

Onu etkilemeye çalışmadığımı sinirli bir şekilde dile getirecekken sustum.

Yıllardır sürdürdüğüm inkâr edişlerimle dalga geçmeye başladılar, birdenbire kara büyü olsun ya da olmasın, birbirimizi gizliden gizliye sevdiğimizi bildiklerini söylediler ve Sloth beni tiye alana kadar hepsini duymamazlıktan geldim. "Azıcık sağduyusu olan biri bile senin onu istediğini görebilir."

"Sen o üstten konuşan, kitap kurdu tavrınla, zekânla ilgili böbürlenirken bana aptal mı dedin?" diye sordum, incinmiş numarası yaparak. "Sadece gerçekten çok okumuş bir pisliksin."

Eğlencemiz kısa sürdü. Onların söylediklerini düşündüm.

Kendimi Adriana'nın yerine koyup şu anda bildiklerimi düşününce eğlenmek isteyeceğim son şey olurdu. O, sayısız sevgilimle günahımı işlediğimi izlemişti.

Çapkın biri olarak ünümü hak ediyordum, en azından herkesi buna inandırmıştım. Adriana tüm bunların bir oyun olduğunu, cinsel arzularıma kapılmadan günahkârlığımı beslemenin bir yolu olduğunu bilmiyordu. Her seferinde bıçağı daha da derine saplamış, ona o ilk geceyi hatırlatmış olmalıydım.

Beni onu terk etmekle suçlamıştı. Bu daha da kötü olamazdı.

Onlar benimle ilgili en sevdikleri gaflardan bahsetmeyi bitirince "Adriana'yı bahçeye götürdüğümle ilgili bir şey hatırlamıyorum," dedim. "Sadece sohbet etmek için girişimde bulunduğumu hatırlıyorum.

Ve o girişimlerim de hiç iyi gitmemişlerdi. Görüldüğü üzere bir yalandı.

Bu aldatmacanın ne kadar ileri gittiğini düşünürken çenemi sıktım. Söz konusu fail sadece sarayımı tehlikeye atmakla kalmamıştı, hayatımı da mahvetmişti. Amacı bu muydu yoksa sadece gizli savaşlarının bir zayiatı mıydı?

"Kalemin kullanıldığıyla ilgili başka bir gösterge daha," dedi Envy. "Hedef ilişkiniz olmuş olabilir."

"*Eğer* neden buysa, o zaman birileri Adriana'nın seni hoş bir şekilde hatırlamadığından emin olmasını sağlamış," dedi Lust. "Kimi kızdırdın sen?"

"Başka biriyle flört ettin mi?" diye sordu Sloth.

Lust "Şimdi aptalca sorular soran kim?" diye espri yaptı.

Ellerimi saçlarıma götürdüm, dikkatim tekrar gökyüzündeydi. "Belki de sarayımı zayıflatmayı umuyorlardı."

Val'in endişeleri artık o kadar da inanılmaz gelmiyordu.

Adriana'nın iğneleyici makaleleri günahkârlarım için durumu tersine çevirmiş olabilirdi. Eğer farklı günahlara yönelirlerse, o zaman sarayım paramparça olurdu.

Kalemi her kim kullandıysa, Adriana'nın benden nefret etmesinden ve aslında benim onunla hiç birlikte olmadığımı hatırlamadığımdan emin olmuştu. Bu küçük ayrıntıda her şeyi çözecek bir cevap vardı.

Dikkatimi kendime çevirdim. O geceyle ilgili herhangi başka önemli bir şey olup olmadığına odaklandım ama hiçbir şey bulamadım. "Herhangi bir şey hatırlasam bile, benim anılarıma güvenebileceğimizden emin değilim."

Aklımla oynanmış olması en kötü müdahalelerden biri gibi hissettiriyordu. Hayatımla. Mutluluğuma ve Adriana'nın mutluluğuna engel olmaya cesaret edeni bulursam onu ejderhalara yem edecektim.

İçkimi bitirdim ve kardeşime kadehimi tekrar doldurmasını işaret ederken, tüm öğrendiklerim aklımda dönüp duruyordu.

Envy bu emir yüzünden dişlerini sıktı, bir kadeh daha içki doldurdu.

Kardeşlerime, Adriana'nın haklı olduğuna ve Büyülü Kalem'in bize karşı kullanıldığına inandıkları takdirde bunun doğru olacağı konusunda yeterince güveniyordum.

Mantıken bu anlamlıydı. Ama yine de mantıklı hâle getirmek zordu.

İkinci kadehi de bitirdim, içkinin bıraktığı yanma hissi beni buraya ve şimdiye getirdi.

"Anılarım geri gelse bile artık olan oldu."

"Bu ne kadar yenilgiyi kabul eder bir tavır." Envy içkisini yudumladı, gözleri parlıyordu. "Maceraya duyduğun hevesini düşününce, onun için savaşacağını sanmıştım."

Ağzına kadar gelinlerle dolu lanet olası bir Günah Sarayı'm ve ortalıkta gezinen büyülü bir nesne vardı. Eğer krallıktakiler benimle ve Adriana'yla ilgili gerçeği öğrenirlerse... *Skandal* kelimesi çok hafif tabir kalırdı.

Henüz ortaya çıkmasını göze alamazdım.

Ama belki kaybettiğimiz şeyi tekrar inşa etmeye başlayabilirdim. Kafamda yavaş yavaş bir fikir oluştu...

Bir balo düzenlemek sadece krallıktakilerin dikkatini dağıtmak için değil Adriana'yla dans etmemiz için de mükemmel bir yol olabilirdi. Bazı hataların telafisi için.

Tekrar gökyüzüne baktım. Görünürde ejderha yoktu. "Bu bilginin aramızda kalması gerektiğini hiçbirinize söylememe gerek olmadığını düşünüyorum. İhtiyacım olan son şey skandal gazetelerinin bunu öğrenmesi." Kardeşlerime baktım. "Wolf'a mesajımı ilettin mi?"

"Tabii ki." Envy korkuluklara yürüdü, kararan bulutlara baktı. "Eğer sihirli bir nesnenin izini sürebilecek biri varsa, o kesinlikle bir peri avcısıdır. Şu anda kendi ağını araştırıyor."

Aklıma rahatsız edici bir şüphe düştü, doğru olamayacak kadar mantıksızdı. Yine de bunu hemen aklımdan çıkaramadım. "Adriana'nın kalemi kullandığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Envy korkulukta yaslandığı yerden doğruldu, bana bakarken kaşlarını çattı, sonra Sloth'a döndü. "O bir *yazar.*"

Sloth bir süre sessiz kalıp kendi içine döndü. İkimize birden aptalsınız demesi beni daha da geriyordu.

Sonunda tek omzunu kaldırdı. "Bu mümkün. Belki de onun unutmak isteyeceği bir şey yaptın. Eğer kalemi kullandıysa, farkında olmayabilir."

"Eğer kalem onda olsa bunu bilmez miydi?" diye sordu Greed. "Defterin ya da parşömenin?"

"Tam olarak değil." Envy'nin yüz ifadesi değişti. "Onları saklamış ya da unutmuş ya da balodan ayrıldıktan sonra atmış olabilir. Her şey mümkün."

"Belki de birileri onu bunu yazmaya zorladı ve ne olduğundan haberi yoktu," dedi Sloth. "Bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığı ve belki de *onu* isteyen biriyle ilgili olabileceği de bana mantıklı geliyor. Belki de Adriana bunu pek de kaldıramayan birinin ona ilgi göstermesini görmezden geldi."

Hepimiz bir süre sustuk, kendi düşüncelerimize ve şüphelerimize daldık.

Hedefin ve ödülün *ben* olduğuma inanacak kadar kibirli davranmıştım. Ve bizi bağlayan sihrin... Birinin Adriana'yı benden alma fikrinden hoşlanmamıştım.

Kendi alanıma sahip çıkma kısmı bir yana, Adriana o gece birçok başka kişinin de dikkatini çekmişti. Belki de birisi çok kıskanmış ve Adriana'yı bir gün çalma ümidiyle bizim aramızı bozmak istemişti. Bu teori çok sayıda yeni şüpheliyi bu duruma dahil ediyordu.

Ve bu da şüphelerimin peşine düşmek ve ağza alınmayacak kötü şeyler yapma isteği doğuruyordu. Eğer başka bir saraydan başka bir günahkâr beni kendi sarayımda alt etmeyi düşündüyse, savaşa girerdim.

Ellerimi saçlarıma götürdüm ve derin bir iç çektim.

"Hepiniz hanelerinize dönün ve Tüm Günahkârlar Balosu'na katılanlarla ilgili neler öğrenebildiklerinize bir bakın. Ben de kalemle ilgili başka ipuçları bulmaya çalışayım, sahipleriyle ilgili izini sürebileceğimiz bir şeyler olmalı. Yarın bunun sorumlusunu ortaya çıkarmaya çalışacağım."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Sloth.

Kapıya ilerledim. "Başka bir balo daha düzenleyeceğim."

❁ ❁ ❁

Gecenin geri kalanını baloyu planlayarak ve davetiyeler göndererek geçirdikten sonra, ertesi gün akşamüstü ahırda ezeli rakibimle buluşmak için sabırsızlanıyordum. Adriana'nın yüz ifadesi cehennem atını gördüğü anda değişti. Tekil anlamda.

Çok rahat etmek üzereydik. Büyülü Kalem'le ilgili keşfi sayesinde ve kütüphanede olanlardan sonra, bugün onu gezmeye gelmeye ikna etmek tam bir savaş olmuştu. Bu durumu çözene kadar, özellikle ondan bu gece benimle baloda dans etmesini istediğimde, aramıza mesafe koymamız gerektiğini söylemişti. Ben de kibarca reddetmiştim.

Yarışma hâlâ devam ediyor olabilirdi, taliplerim ve sarayım aniden düzenlenecek bir balo haberiyle heyecana kapılmıştı ancak bu gizemi çözmek hepsinden daha öncelikliydi.

Şu ya da bu şekilde, Adriana'nın o kalemi kullanıp kullanmadığını öğrenecektim. İçimden bir ses kullanmadığını söylüyordu. Ayrıca bu küçük erken akşamüstü buluşmamız için başka, daha kişisel bir nedenim vardı.

Deri eldivenlerimi düzelttim.

"Bir sorun mu var Bayan Saint Lucent?"

Magnus'un boynunu okşadım, devasa siyah aygır sabırsızca toprağı eşeliyordu. Onu dışarı çıkarmayalı neredeyse bir hafta olmuştu. Koşmaya hazırdı.

Neyse ki günler öncesinde ejderhanın neden olduğu yaralar sonunda iyileşmişti. Bu gezinti çok kötü olmayacaktı. Benim açımdan.

Adriana yeni bir kâbusa adım atıyormuş gibi görünüyordu.

"Atım nerede?" diye sordu.

"Nasıl at binileceğini biliyor musun?"

Bana ve ata baktı. "Hayır."

"Tamam o zaman. Hadi seni bindirelim."

Bir seyis dizginleri alırken ben de Adriana'yı ata bindirdim, eyerin önüne yerleşirken nefesini tuttuğunu fark ettim. Ben de yukarı çıkıp rahatça arkasına oturdum.

Öne eğilmek, gereksiz temastan kaçınmak için elinden geleni yaparak kaskatı kesildi.

Sanki birkaç gece önce birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya hazır değilmiş ve onu gizli bir köşede zevkten uçurmamışım gibiydi.

Sırıtarak ona baktım, sonra Magnus'u gidişe yöneltip ahırdan çıkardım ve yavaş yavaş yağan kara çıktık.

Adriana lacivert pelerininin kapüşonunu örttü, biraz daha hızlı ilerlemeye başlayınca içi ürperdi. Zıplamaya başladıkça eyer kayışını daha sıkı tuttu. Kalçası her adımımızla eyerden kalkıyordu.

"Kasıklarını sıkmayı bırak; baldırların ata yakın olmalı. Topuklarını aşağıda hizala ve harekete ayak uydur," dedim. "Daha rahat yerinde durursun."

Dizginleri geri çektim, içimde korumacı bir duygu kabarınca Magnus'u yavaşlattım. Adriana'nın atın tepesinden uçması hiç iyi olmazdı.

"Al." Dizginleri ona verdim. "Bunları eyer kayışına koy. Bana yaslan."

Ellerimi vücudunun iki yanına koyup, kalçalarını kalçama yaklaştırdım. Vücudundan gerginlik yayılıyordu ve Magnus başını sağa sola sallayarak kişniyordu.

"Rahatlaman gerekiyor, yoksa Magnus ayak direr. Bir at, binicisinin tedirgin olduğunu hisseder."

"Şu anda rahatlamanın nasıl mümkün olacağından emin değilim."

"Gözlerini kapat. Benim ne kadar iyi hissettiğimi düşünme. Atı düşün. Kasıklarınla hafifçe yanlarını sık ama baldırlarında biraz daha sıkı tutun. Topuklarını yere çevirirsen, dengeni koruman kolay olur."

Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça vücudunu düzeltti, bacaklarını atın orta kısmına göre şekillendirdi.

"Güzel. Tekrar hareket etmeye başladığımızda, kalçalarını atın yürüyüşüyle aynı zamanda oynat. Hareket o zaman bu kadar sarsıcı olmaz ve sen de yerini kaybetmezsin. Her şey ritmi tutturmakta bitiyor."

Dizginleri tekrar elime alıp tek elimle sımsıkı tuttum ve diğer elimi eyerde kaldığından emin olmak için kalçasına koydum. Onu bu kadar yakında tutmak gereksiz bir temas olabilirdi ama ben bir *zamparaydım.* En azından o buna ikna olmuştu.

"Daha yavaş başlayacağız. Hazır mısın?"

Nefesi bir bulut gibi ağzından çıktı. "Sanırım."

"Eğer gerilmeye başlarsan bana yaslan, benim bedenimle hareket et. Düşmene izin vermem."

Magnus'a işaret ettim ve bir kez daha ilerlemesini sağlarken, Oburluk Sarayı'nın çevresinde kıvrılan işlek yoldan çıkmamaya özen gösterdim.

Adriana'nın vücudu hâlâ kaskatıydı ama atla ritmini tutturmaya başlamıştı. Sonunda, bana doğru gevşedi. Düzgün bir şekilde tırıs gitmeye başladığımızda sırtı göğsümde eriyordu.

Magnus kişnedi, yerinde duramıyordu; serbest kalmak istiyordu. Fırtınaların içinde dörtnala gitmek en sevdiği şeydi. Ve atımdan hiçbir şeyi esirgeyemezdim.

Adriana'nın yere düşmeyeceğinden emin olduktan sonra, topuklarımı atın yanına vurarak ona uçma işaretini verdim. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Magnus yolda hızlandı. İki yanımızdaki ağaçlar ayırt edilemez kocaman koyu yeşil bir şekilde bulanıklaşmaya başladı.

Adriana çığlık attı ve kolumu hemen beline dolayıp yolda hızla ilerlerken onu sımsıkı kendime çektim. Ormana daldığımızda vücudu benimkiyle birlikte hareket ediyordu.

Kollarımda olması güzel hissettiriyordu. Doğru geliyordu.

Görevime odaklanmayı, aramızda daha büyük bir uçurum yaratmadan kalemle ilgili onu nasıl sorguya çekeceğimi düşünüyordum ancak bana her yaslanışında bu giderek daha da zorlaşıyordu.

Hem de kelimenin tam anlamıyla.

Dişlerimi sıktım. Belki de bu en iyi planım değildi.

Kadim tanrıların berbat bir adalet duygusu vardı. Şu anda gerçekten işkence gören bendim.

Ve önümdeki cadalozun bunu hissettiğine *yemin* edebilirdim. Adriana birdenbire biraz fazla heyecanlı hareket etti, göğüsleri kolumda inip kalkarken poposu bana doğru yuvarlanarak hareket ediyordu.

Magnus şelalenin yanında durunca, tam anlamıyla huysuzlaşmıştım.

Attan indim ve Adriana'nın inmesine yardım ederken bana döndüğünde gözlerindeki pırıltıyı fark ettim. Onun sataşmalarıma verdiği tepkinin kanıtını görür gibi oldum ama sonra birden kayboldu.

Ne yaptığının tam olarak farkındaydı.

Bu kadar gergin olmasam, galibiyetinden etkilenirdim. Kesinlikle bu durumu lehine çevirmişti. Şelalenin arkasına doğru kıvrılan yolu aydınlatan birkaç yüz mumu takip ederek yürürken bir kez daha dönüp bakmadı.

Arkasından yürürken, her şeyin söylediğim gibi yapılmış olmasını keyifle gözden geçirdim.

Azgın şelalenin arkasında ufak bir masa ve sandalyeler koyulmuştu. Su, yüzeyi köpüklü beyaz renkte buz gibi mavi bir göle dökülürken sesi boğuk bir kükremeyi andırıyordu.

Arazimin en sevdiğim yerlerinden birinde romantik bir piknik hazırlamaları için çalışanlarımı oraya göndermiştim. Akan su perdesinin arkasında kalın buz tabakalarından oluşmuş doğal bir mağara vardı ve duvarlar donmuş suyun çok hoş soluk mavi tonuna bürünmüşlerdi.

Bir sonraki mağarada halka açtırdığım sıcak bir kaynak lagünü vardı ve doğayla haşır neşir olmak isteyen sarayım ve halkım için popüler bir yer hâline gelmişti.

Tam bir kış rüyasıydı. Adriana gibi alaycı biri bile huşuya kapılmıştı. Olduğu yerde dönüp etrafın her bir santimetrekaresini incelerken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Daha önce yüzünde böyle bir ifade hiç görmemiştim ve mutluluğunu hafızama kazımak için aptalca bir hareketle elimi yanağının kıvrımına götürmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Boğazımı temizledim ve ona bir sandalye çektim. "Lütfen. Otur."

Sandalyeye oturdu ve pelerininin kapüşonunu indirirken dikkati hâlâ manzaradaydı. Bana pek güvenmiyordu.

Çalışanların bıraktığı yiyecek çantasını çıkarıp şampanyayı açtım. İki kadehi ağzına kadar doldurduktan sonra peynir, meyve ve tütsülenmiş et tabaklarını masaya yerleştirip her şeyi doğru şekilde düzenledim.

Adriana bana sahibiyle kendi dilinde birdenbire konuşmaya başlamış bir köpeğe bakan biri gibi bakıyordu.

Kaşımı kaldırdım. "Etkilendin mi yoksa dehşete mi kapıldın, söylemesi çok zor."

"Kendi kendine hizmet etmeni beklemiyordum."

"Aslında önce sana hizmet ediyorum. Seni bayılmaktan kurtarmak için lavanta ve limonu da karıştırıp şarabı şişeledim."

Bana boş boş baktıktan sonra içkisini yudumladı ve sonra tekrar bana baktı. "Ciddisin..."

"Alenen yalan söyleyemediğimi unutuyorsun."

"Sen ve kardeşlerin kelime oyunları konusunda oldukça deneyimlisiniz."

Kibarca gülümsedim. "Doğru. Ama sen istediğin zaman yalan söylemekte özgürsün."

"Ama söylediğimde fark ederdin, o yüzden dilimi tutmama gerek olmadığını düşünüyorum."

Onu buraya getirme sebebim için mükemmel bir geçiş oldu. Yani, seplerden biri.

Kadehimin sapıyla oynarken onu dikkatle izledim. "Sence 'Büyülü Kalemi' kim kullanmış olabilir?"

Beni dikkatle süzdü.

"Emin değilim. Bunu yapabilecek imkanları olan herhangi biri olup olmadığını düşünüp duruyorum. Ya da nedeni. Neden senin sarayını hedef alsın?"

Eğer benim buz ejderhalarını itiraf etmemi bekliyorsa, onu bu konuda hayal kırıklığına uğratacaktım.

"Hafızanın neden benimle aynı şekilde etkilenmediğini merak ediyorum."

Yüzümü inceledi. "Bir yere mi varmaya çalışıyorsun, Axton?"

"Sen yazı yazıyorsun."

Tepki vermeden önce gergin bir sessizlik oldu.

"İnanılmaz..." Dudakları dümdüz bir çizgi oldu. "Kalemi benim kullandığımı düşünüyorsun. Kendi hayatımı mahvetmek için mi?"

"Kullandığını hatırlamıyor olma ihtimalin var." Arkadaşını, diğer haberciyi düşündüm. "Ya da belki tanıdığın biri kullanmıştır. Bizimle ilgili yazan, şu köşe yazarı. Baş muhabir olarak senin yerine geçmekle ilgilendiğine dair söylentiler vardı, doğru değil mi?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda Diğer Taraf'a geçmiş olurdum.

"O zamanlar hiçbir şeyin başında değildim, özellikle de yaşadığımız skandal basına yansıdıktan sonra. Ve Ryleigh aileden biri gibidir. O *asla* bana ihanet etmez."

Arkadaşını bu kadar hararetli bir şekilde koruması sinirlerimi bozdu. Nedeni daha çok bana saf tiksintiyle bakıyor olmasıydı. "Tıpkı senin daha fazla skandal gazetesi satman gerektiğini söylediği gibi mi?"

"Seçiminden pişmanlık duymadığından ve hikâyeyi tekrar yazmaya karar vermediğinden nasıl emin olabilirsin? Belki birlikte olduğumuza dair anın bu yüzden tamamen silindi ve benimki hâlâ duruyor."

"Pişman *değilim.*"

"Tabii ki değilsin." Bana duygusuzca baktı. "Hatırlamıyorsun bile."

Mağaranın havası birden çok sıcak, kalp atışlarım çok hızlı gibi geldi. Ona en büyük sırrımı nihayet söyleyeceğim sırada aramızdaki gerginlik resmen çatırdadı.

"Ben seni, asla anlayamayacağın şekilde çok arzu ettim. Sana özlem duydum. Günahımdan daha fazla. Rüyalarıma giriyorsun, Adriana." Bu itirafla neredeyse titredim. "Sana hasretimi giderebildiğim tek yer rüyalarım. Yıllar boyunca herkesi atlatmak için titizlikle hazırlanmış kaç tane yalan söylediğime dair bir fikrin var mı? Son on yıldır yaptığım rolden. Hepsinin sana ne kadar derinden, tamamen yenik düştüğüm gerçeğini saklamak için söylendiğinden haberin var mı?"

Şampanya kadehini etkileyici şekilde tek yudumda kafasına dikti ve ayağa kalktı.

"Eğer bu görüşme bittiyse ben eve dönmek istiyorum. Hâlâ yazmam ve teslim etmem gereken bir yazım var."

Hâkimiyet bedenimde dalgalar hâlinde yayılırken, masaya uzandığımda ondan gelen titreşimin korku olmadığının verdiği memnuniyetle ayağa kalktım. "Hayır."

Güzel gözleri bir hançer gibi parladı. "Bu tartışmaya açık değil seni sersem."

"Haklısın, değil. Şimdi otur."

Tahrik oluşu beni neredeyse geriye yapıştıracakken sırıttığımı ondan sakladım.

Benim kibirli emrimden nefret etmek istiyordu ama vücudu tam tersini söylüyordu.

Eğer daha aşağı bakarsam, ipek elbisesinden benim ağzımı hissetmek için yalvaran meme uçlarının sertleştiklerini görebilirdim.

Adriana ona sadece bu şekilde üstünlük kurmamdan hoşlanıyordu.

Bu ikimizin de memnuniyetle kabul edeceği tek savaştı.

Birbirimize bakarken aramızda birkaç santimetre vardı ve sonunda yerine oturup öfkeyle bana baktı.

"Evet?" diye sordu sert bir sesle. "Şimdi nasıl bir yalanı itiraf etmek istiyorsun?"

"Gerçek, tatlı felaketim" –hafifçe kulağına yaklaştım– "Tüm Günahkârlar Balosu'ndan beri kimseyle birlikte olmadım. Ama rüyalarımda seninle binlerce kez seviştim. *Bir kez* bile olsun başka birinin yatağıma girmesini arzu etmedim."

İtirafımın gerçekliğini anlamasını görebilecek kadar geri çekildim. Yüzümü incelerken gözleri biriken yaşlarla parlıyordu.

"Benden şimdi ne istiyorsun?"

Senin de benim de arzu ettiğimiz, ağza alınmayacak tüm o ahlaksız, edepsiz şeyleri yapmak.

"İtiraf etmekten imtina ettiğimden daha uzun süredir istediğim aynı şeyi."

Adriana'yla yattığımı hatırlamıyor olabilirdim ama bizi son on yıldır uzak tutan tek şey kara büyü değildi. Benim yaptıklarım da aynı derece suçluydu.

İlk iğneleyici makalesi basıldıktan sonra, günahımı beslemek için halka açık bir taşkınlığa yönelmiştim. Adriana beni skandal gazetelerinde şişlemeye devam ettikçe, ona aksini ispat etmek için daha çok uğraşmıştım.

Kötü bir döngüye girmiştim ve sonunda elime sadece haklı olduğunu kanıtlamak kalmıştı.

Kendi şahsi savaşımıza daha fazla odaklandıkça, kazanma şansı daha da azalmıştı.

Tüm Günahkârlar Balosu'nu daha ayrıntılı şekilde hatırlamaya çalıştım. En iyi hâliyle bile bulanıktı. Ama kati suretle hatırladığım tek anı onun balo salonuna ilk kez girdiği andı.

O geceye dair çok şey hatırlamıyor olabilirdim ancak bu noktadan sonraki her şeyi ayrıntılı şekilde anlatabilirdim. Günahım kabarmış, ona duyduğum açlık beni tüketmişti.

Soğuk bakışlarından gözlerimi çekip onu tepeden tırnağa süzerken duyduğum açlık konusunda hiçbir şüphe bırakmadım. Burası Oburluk Sarayı'ydı ve ben kendimi şımartmaya fazlasıyla hazırdım. Korsesi, hızlı nefes alıp verişiyle gerilmişti.

Tatlı düşmanım geleceğine teslim olmak üzereydi. Sadece henüz bunun farkında değildi.

Bir zamanlar biri onu benden çalmıştı. Ve o bana aksini söylemedikçe benim olacaktı.

Bu gece.

Biraz daha yaklaştım, dudaklarım kulağının kepçesinde gezinirken bu ufacık temas ile hissettiği ürpertiden keyif aldım.

Hafif iç çekisi birçok kerenin ilki olacaktı.

Şu andan itibaren.

"Sana kraliyet nişanımı vermek istiyorum. Sonra bacaklarını açıp ziyafet çekeceğim."

Axton'ın bakışları vücudumun her kıvrımında gezinirken bir anda sıcak bastı ve yüz ifadesinden kafasında kurduğu tüm o ahlaksız planlar belli oluyordu.

Belki de *belli olmak* doğru tabir değildi. Beni bir bütün hâlinde yemeye hazır görünüyordu.

Ve ne kadar denesem de bundan nefret edemedim.

Eğer bir saniye önce ondan rahatsız olduysam bile şu anda nedenini anımsamıyordum.

Egemenliğinin bir göstergesi olarak masanın üzerinden eğilmekten daha fazlasını yapmamıştı ve bu hareketiyle dizlerim resmen boşalmıştı.

Hain dizler. Prensle yıllardır süren sürtüşmemizden hiç rahatsız olmadıkları belliydi. O anda tek bildikleri prensin ava çıkmış bir yırtıcı olduğu ve onun günah dolu pençeleri tarafından isteyerek yakalanma arzusuydu.

Ya da belki ben sadece bu hafta başında yabancımın *dizlerinin* üzerine çöktüğünde nasıl hissettiğimi anımsıyordum. Ya da kütüphanenin dışındaki o gizli odada beni duvara yasladığında Axton'ın nasıl hissettirdiğini anımsıyordum. Hepsine lanet olsun. Bu onun lanet olası itirafı yüzündendi ve eğer kraliyet nişanını kabul edersem bunun geri dönüşü olmayacağını da biliyordum.

İtiraf ettiği her şeyi tam olarak sindirememiştim. Ama nasıl hissettiğimi biliyordum.

Ve yakıcı bakışları geriye kalan tüm korkularımı yakıp yıkmıştı. Zalim Zampara bana özlem duyuyordu. En çok saygı duyduğu kişi olarak beni sonsuza dek işaretlemeye hazırdı.

Bildiğim kadarıyla kraliyet nişanının bozulması mümkün değildi.

O yoğun bakışlarına maruz kalana kadar, onun gerçekten böyle hissettiğine inanmak imkânsız görünüyordu.

Bekleyiş içinde kalbim hızla atıyordu. Ateşli bakışıyla bir buzulu bile eritebilirdi.

Duvarların erimediğinden emin olmak için buz mağarasını dikkatlice gözden geçirdim.

"İlk önce, sana burada nişanı vereceğim."

Elini elbisemin üstündeki açık tenimin üzerinden geçirip kalbimin sağ tarafına yöneldi. Göğsüm bu hafif dokunuşla kabarıyordu.

"Sonra bileklerini kemerimle bağlayıp seni sandalyeye bağlayacağım ve her bir santimetrekareni öpeceğim."

Ona odaklandım ve öylece kalakaldım. Bekledi, cevabımı beklerken kaşlarını kaldırdı. Ama benim cevabım yoktu. İddiam yoktu. Sadece daha da ısrarcı hâle gelen ritmik bir zonklama hissediyordum.

Dudakları kıvrıldı. Tüm dikkatimi çekmeyi başardığının farkındaydı.

Ya da belki bu konuda onunla savaşmak istemediğimi biliyordu. O benim Yedi Günah'taki yabancımdı. Kalbimin gizli arzularını biliyordu. Ben de onunkileri.

Pis, edepsiz Günah Prensi.

"Sonra, aletim için yalvarmaya başladığında seni bu masanın üzerine yüzüstü yatıracağım." Önümüzdeki küçük masanın üzerine bir çizgi çektikten sonra yemekleri yavaşça yana itti. "Ve tekrar gelmeni sağladığım sürece, şeytanın ta kendisi olmamı bile umursamayacağın kadar sert bir şekilde seni becereceğim."

Sözlerinin etkisiyle giderek artan o ağrıyı bastırmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Beni ne kadar tahrik ettiğini inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Eğer yakında bana dokunmazsa, kendimi rahatlatacak ve orada beni seyretmesini bile umursamayacaktım.

Aslında, sadece kendisi için gerçekleştirilecek bu gösteriden keyif alacağıyla ilgili bir şüphem bile vardı.

Tüm bu düşünceleri bir kenara bıraktım. "Yapamayız."

"Neden?"

Gergin bir şekilde nefes verdim. "Şey, emin değilim. Belki de bunun sana bir gelin bulmak amacıyla yapılan yarışmayla ilgisi olabilir mi? Ya da kardeşimin senin taliplerinden biri olmasıyla?"

Gözlerini kıstı. "Kardeşin kesinlikle çok hoş, gerçekten öyle ama sen de ben de onu asla seçmeyeceğimi biliyoruz."

Ve Eden'ın gizli aşığıyla ilgili bildiklerim doğrultusunda, onun da prensi seçmek istediğini düşünmüyordum. "Eden'ı seçmesen bile düşünmen gereken başka talipler var."

"Doğru tespit. Yemin ederken neye söz verdiysek onu yapacağız. Basın odaklanacak başka bir hikâye bulana kadar gizli gizli görüşeceğiz."

Hafifçe kahkaha atarken başımı salladım. "Sen kraliyet camiasında favorisin. Gazeteler için aynı cazibeyi başka birinin sergileyebileceğinden şüpheliyim."

Gülümsedi. "Yeterli motivasyon olursa Lust'ın da onlara birkaç skandal vereceğinden eminim. Belki araya girip yarışmayı devralabilir."

Birlikte oturup gizli ilişkimizi devam ettirmek için sakince plan yaptığımıza inanamıyordum. Aramızdaki lanet olası sihirli bağı suçlayabilirdim ancak bu bağdan daha derin bir şeydi.

Çok daha derin.

İtirafı sanki tek bir kelimesini bile unutmam mümkünmüş gibi tekrar tekrar kafamda dönüyordu. Gabriel Axton'ın benim onu istediğim gibi aynı şekilde gizli gizli beni arzuladığını bilmek çok büyük bir fantezi gibi geliyordu.

Bir parçam hâlâ bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan, on yıl önce düştüğüm aynı tuzağa yine düşüyor olmaktan endişe duyuyordu. Her şeyin bir kez daha altüst olacağını düşünüyordum.

Başka bir skandal ya da kalp kırıklığından sonra tekrar nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum. Ama zaten aşk güven ve inançla ilgili değil miydi? Belki de artık geçmişi bir kenara bırakıp bugünü yaşamanın zamanı gelmişti.

"Eğer bu konuda anlaşırsak, kimse bunu öğrenmemeli," dedim. "Kardeşime söylemenin bir yolunu bulmam gerekiyor."

"Sırrın sırrımdır, hayatım. Sana asla ihanet etmem." Tekrar eğildi. "Artık bizim için planladığım şeyi yapmaya istekli misin?"

Tanrım, olmamam gerekirdi ama öyleydim. "Evet."

"Harika. Ama önce. Kraliyet nişanı."

Prens küçük masanın yanından bana yaklaştı, avucunu açıp elini uzattı. Ayağa kalkarken sakinleşmek için nefes alarak elini tuttum. Diğer kolunu belime doladı, beni yavaşça döndürdü. Birden nefes aldım. Onun nişanını istiyordum, benimle aynı şekilde hissettiğini teyit etmek istiyordum ama her şey çok hızlı oluyordu. Ateşli bir rüyada gibiydim.

Gerçi *aslında* tüm bunların on yıl önce başladığını düşündüm. Bizim *sonsuza kadar mutlumuz* çalınmıştı ve şimdi onu tekrar geri almak üzereydim.

"Gergin misin?" Elimi omzuna koyarken sırıtarak bana baktı, sonra saçlarımı nazikçe geriye götürüp tenime ulaşmak için kendine yer açtı.

"Canım acıyacak mı?" diye sordum onu biraz daha sıkı tutup.

"Hiç acımayacak." Gülümsemesi sinsi bir hâl aldı. "Bir öpücük gibi hissettirecek. Hazır mısın?"

"Bir Günah Prensi'yle bozamayacağım bir bağa girmeye ve temelde ruhumu satmaya mı? Kim hazır olmaz ki?"

Gülüşü karanlık ve boğuktu. Parmaklarımı sıkmama neden oldu. "Tatlı felaketim. Sanki ruhun başından beri zaten benim değilmiş gibi davranıyorsun."

"Kibirli iblis."

"Kendine güvenen prens."

Bakışlarını birden düşürdü, gözlerindeki saygıdan, baştan çıkarma oyunlarının bittiği ve bunun onun için artık bir espri konusu olmadığı anlaşılıyordu.

Parmak eklemlerini çene hattımda gezdirirken gözlerim kapandı, sonra yavaşça boynumun kıvrımından omuzlarıma doğru indi. Parmaklarını korsemin içine kaydırdı, ipek kumaşlı arka tarafını göğsüme daha rahat ulaşmak için hafifçe çekti.

Dokunuşu çok içten, çok şefkatliydi. Eğer kalbim daha önce tehlikede değilse bile artık öyleydi.

Elbisem omuzlarımdan indikten sonra eğilerek yaklaştı, nabzımın attığı noktaya masum bir öpücük kondurarak daha aşağılara inerken dudakları tenimde yumuşak bir şekilde kayıyordu. Sonunda bana nişan vermeyi planladığı yere ulaşınca, diliyle tenimde ufak bir işaret çizmeye başladı.

İlk başta biraz karıncalandı, sonra dilini tekrar tenimde gezdirip aynı şeklin üzerinden geçti ve sanki tüm bedenimi alev sarmış gibi hissettiren bir ateş başlattı.

Axton haklıydı. Beni öpmüş gibi hissetmiştim ve daha fazlasını istiyordum.

Eserine hayranlıkla bakmak için geri çekildi. "Hoşuna gitti mi?"

Eğilip bakarken loş ışıkta küçük işareti anlamaya çalıştım. Tenimde zar zor fark edilen solgun bir şekil gibiydi. Ejderha taslağına benzeyen, bebek mavisi renkte parlak bir işaretti. Arayıp bulmak isteyen biri dışında kimse göremezdi ama ben tenimin altındaki sihrin neredeyse keyifle mırıldandığı hafif titreşimi hissediyordum.

"Çok güzel," dedim başımı kaldırıp.

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Axton gözlerini benden ayırmadan kemerini çözdü, pantolonunu belinden aşağı indirirken hareketleri yavaş ve işkence eder gibiydi. Bana beni işaretleyeceğine, sonra bağlayıp *her yerimi* öpeceğine dair söz vermişti ve gerçekten sözünün eri bir iblisti.

Yerime geri oturduğumda kalbim heyecandan hızla çarpıyordu.

Kemerinin iki ucunu yumruklarına sarıp, deri kayışı ikimizin arasında giderek artan gerginlikle aynı şekilde tutuyordu. Bu gerginliğin bizi bağlayan sihirle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen duygularımızla ilgiliydi.

Prens birdenbire deri kayışı kapatıp tekrar açınca, buz odada gürültülü bir şaklatma sesi çıktı.

Dizlerimi birbirine bastırdım, beklenti beni şimdiden istekle çılgına çeviriyordu.

"Durmamı istiyor musun?"

Gözlerim deri kemeri başparmaklarıyla ovuşturduğu yere tam bir hayranlıkla sabitlenmiş olmasa, ona şüpheli bir bakış atabilirdim.

Hâlâ bir cevap beklediğini fark ettim. "Hayır, durmanı istemiyorum, Axton."

Masanın etrafından dolaştı, dikkati tamamen bendeydi.

"Ellerini sandalyenin arkasında birleştir ve parmaklarını dua ediyormuş gibi birbirine geçir."

Elimde olmadan ufak bir kahkaha attım. "Son derece uygunsuz bir benzetme."

Gözlerinde şeytani bir pırıltı belirdi. "Yüzüme oturup tüm tanrıların yardımına koşmaları için haykırırken böyle düşünmeyeceksin."

Ona kibirli derdim ama tecrübelerimden dilini vücuduma değdirdiği saniyeler içinde tam olarak bunu yapacağımı biliyordum.

Sandalyemin etrafından dolanıp ellerimi hızlıca söylediği gibi bağladı.

Deri tenimde serin ve cildimde pürüzlü hissettirirken, kayış bileklerimi sıkıca sarıyordu, sonra geri kalanını sıkı bir düğümle bağlayarak kurtulmamı imkânsız hâle getirdi.

Bağlarımı çekiştirirken kalbim hızla çarpıyordu. Gerçekten de prensin merhametine kalmıştım.

Hafif bir paniğe kapıldığımı hissedince, yakışıklı yüzünde ciddi bir ifadeyle önümde diz çöktü.

"Söylediğin anda dururum. Bu acıyla değil, zevkle ilgili. Eğer herhangi bir noktada devam etmek istemezsen, bu hiç sorun değil. Senin aldığın zevki kontrol ediyor olacağım ama aslında sen *beni* kontrol edeceksin. Anladın mı?"

Ona arsız bir şekilde gülümsedim. "Gerçekten benim dilimi ısıracağımı mı düşünüyorsun."

"O pis dilin, seni seviyor olmamın birçok nedeninden sadece bir tanesi."

Bir anda tüylerim diken diken oldu ve bu hisle ürperdim. Bana özlem duyduğunu söylemesi büyük bir şeydi ama beni sevdiğini söylemesi tamamen başka bir şeydi. İkimiz de bu itirafla çözülmüş, arzumuz her şeyi tüketir bir hâl almıştı.

Biraz daha yaklaştı ve nefesimi kesen bir şekilde beni öptüğünde, şiddeti ikimizin de neredeyse geriye sendelemesine neden oldu.

Bağlarımı çekiştirdim, ellerimi saçlarında gezdirmek istiyordum.

Axton geri çekildiğinde dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı.

"Yanımızdaki mağarada bu muhitin en popüler lagünlerinden biri var. Ve bugün halka açık gün. Her an birisi gelebilir."

Göğsüm korsemi zorladı, nefesim kesik kesik bir hâl aldı ve hızlandı.

Axton bizi yakalanabileceğimiz bir yere getirmişti. Sadece fantezimi gerçekleştirebilmek için.

"Bunu bir sır olarak saklamaya karar vermiştik. Sen çıldırdın mı?"

Yaklaşırken bana kurt gibi sırıtarak gülümsedi. "Bana güven."

Özellikle eteğimi kalçalarıma doğru kaldırıp yüzmek için buraya gelebilecek birine beni yavaşça göstermek muazzam bir görevdi.

Dizlerimi sanki içimde yükselen sıcaklığı hissetmiş gibi birbirine yapıştırdım.

"Bacaklarını aç."

Dokunması için can atıyordum ama fantezi dünyasından gerçek dünyaya böyle bir risk alarak geçmek istediğimden emin değildim. Eğer şimdi birileri bizi görürse...

Axton sandalyenin etrafında dolandı, sonra omzuma doğru eğildi. Tam dudaklarını kulağıma götürdüğü sırada bacaklarımın arasına dokundu.

Bu beklenmedik dokunuşun şaşkınlığı ile derin bir nefes aldım. Ona doğru hareket etmemek, giderek artan uyarılma sonucunda rahatlamayı beklemek için tüm gücümü kullandım.

"Axton, sanırım..."

"Acele etmemiz gerekiyor. Yoksa buraya giren kişi büyük bir manzaraya şahit olacak. Çünkü sen merhamet dilenene kadar durmayı planlamıyorum."

Kulak mememi dişlerinin arasına aldıktan sonra bir parmağını ıslak merkezime götürdü. Zevkten inledim.

"Bu *benim*."

Parmağını çekip tokat attığında bu his, başımı döndüren bir etkiye neden oldu ve orayı tekrar avuçladı. Bu tam bir sahip olma göstergesiydi ve çekici olmaması gerekirdi ama vücudum tam tersini düşünüyordu. Bu yabani beyanıyla o kadar ıslanmış hissediyordum ki neredeyse canım yanıyordu.

"Seni hiç kimseyle paylaşmayacağım."

"Gabriel lütfen."

Bağı çekiştirdim, ben de ona dokunmak istiyordum.

Boynuma sokuldu, sonra kraliyet nişanına indi ama bu sırada parmaklarıyla keşfetmeye devam ediyordu.

İçeride bir taş düştü, birden bedenimin her noktasının kasılmasına neden oldu. Bu sadece bir taştı, biri değildi. Bu seferlik.

"Bundan sonra, senin fantezini besleyeceğim ama yatağımıza kimseyi davet etmeyeceğim."

Ağır, günahkâr hareketlerle beni okşuyordu. Sonra iki parmağını derinlere soktu. Birkaç kez daha ileri geri hareket ettikten sonra aniden durduğunda vücudum onun yokluğuyla eksik kaldı.

"Yarışma bittiğinde, benim odama taşınacaksın."

"Yerde takla atıp attığın topu da getirmemi de ister misin?"

Axton tepemde doğruldu, ceketini çıkardıktan sonra gömleğinin düğmelerini açtı, kendi soyunurken gözleri vücudumun her noktasında geziniyordu.

"Ağzın en hayran olduğum yer. Bana karşı çıkmaktan asla vazgeçme hayatım."

Kıyafetlerini çıkarıp sadece belinden aşağıda duran pantolonla kalırken onu hayranlıkla seyrettim.

Gerçekten karanlık bir tanrıydı. Karnı çıkıntılar ve sert kaslardan ibaretti, bir savaşçının bedenine geçirilmiş yumuşak bir deriyi andırıyordu. Dövmesi... Dilimi tüm vücudunda gezdirmek istememe neden oluyordu.

"Bacakların açık kalsın."

Söylenmemiş hoş bir tehdit vardı ve bir yanım sırf beni cezalandırmak için ne yapacağını görmek istediğimden ona karşı çıkmak istiyordu. Bundan büyük keyif alacağımdan emindim.

Ama önümde dizlerinin üzerine çökmesinden de çok keyif aldığım için yavaşça talebini yerine getirdim.

Kendimi ona hazırladıktan sonra önümde yere çöktü, büyük elleriyle bacaklarımı arkalarından tutup popomu sandalyenin ucuna getirene kadar beni öne çekti.

Gözlerinde karanlık bir pırıltıyla yavaşça bacaklarımı tek tek omuzlarına götürdü. Elbisem tamamen kırışacaktı ama umurumda değildi.

Tuhaf bir pozisyondu, ellerim arkadan bağlıydı, çıplak popom koltuktan aşağı sarkıyordu ama Axton'ın dikkati tamamen bacaklarımın arasındaydı.

"Sen benim en sevdiğim zevksin, Adriana Saint Lucent."

Öne eğildi ve vajinamı yaladı. Olabildiğince yukarı doğru kıvrıldım ama Axton vücudumun hareketini kontrol ediyordu. Geniş omuzları bacaklarımı daha fazla açmama olanak sağlıyordu ve bunu o da kullanıyordu. Dilini uzatarak her yaladığında tamamımı kapladığından emin oluyordu.

Çığlık attım, bağlar hem harika hem de korkunçtu. Parmaklarımı saçlarına geçirmek, onu kendime çekmek istiyordum.

Onun yerine, sadece burada oturabiliyor, bana en iyi hangi şekilde işkence edeceğini seçerek karnını doyururken kıvranıyordum. Prensin hiç acelesi yoktu. Beni sırasıyla diliyle tatmin ediyor, sonra tekrar dilini döndürüyor, hafif ısırıklar alıp emiyordu. Beni uçurumun kıyısına getiriyor ve geriye yaslanıp şişen tenime ağır nefesler üflüyordu.

Acele etmemiz gerektiğini, birilerinin gelebileceğini söylemişti. Neden umursadığımı hatırlamıyordum. Şimdi tek istediğim onun bu tatlı ızdırabı bitirmesiydi.

"Axton, lütfen," diye yalvardım. "Oyun oynamayı bırak."

Lanet prens öyle bir şey yapmayacaktı elbette. Lanet dilini içeri sokmadan önce vücudumun kenarlarında gezdirdi, tüm tanrılara seslenmeme neden olacak şekilde içime giriyordu.

Kahkahasını tüm vücudumda hissediyordum ve tam büyük bir uçurumun kenarından düşeceğime emin olduğumda kasıklarımın arasına masum bir öpücük kondurdu.

"Baloyu unut gitsin. Ben bütün gece burada kalacağım."

Bağlarımı çekiştirdim. Onları hem sevmiş hem de nefret etmiştim ve bu işkenceden içten içe keyif alırken aynı zamanda kontrolü geri almak da istiyordum.

Axton, yorucu tadım etkinliğine devam ediyordu; beni uçurumun kıyısına tekrar tekrar getirip sonra durmuştu ki çıldıracağımı sanmıştım. Göğüslerimden birini avuçladı, meme ucumu parmağıyla okşadı ve vücudum, dilinin bir kez daha keyifli dokunuşunu bekleyerek öne eğildi. Geriye yaslandım, yüksek sesle merhamet, orgazm ve tanrıların bu kadar kötü olduğu için prensi cezalandırmaları için dua ettim.

"Gözlerin bende olsun. Yoksa dururum."

Çığlık atacak kadar sinirlenmiştim ama dikkatimi ondan ayırmadım.

Axton ağzını tekrar bana yaklaştırdı, bu işkenceyi andıran ön sevişmenin bittiğini hissederken rahatlamayla neredeyse çığlık atıyordum. Parmaklarını kasıklarıma geçirip beni oraya sabitledi, dilinin hareketini hızlandırdı. Onu seyretmek istiyordum ama dikkatim lagüne kaydı.

Şu anda birinin bizi görebileceğini hayal etmek başımı döndürüyordu. Prensin bana zevk verdiğini görecek kimsenin olmadığını bilmenin güvencesiyle, bacaklarımın imkânsız bir şekilde daha da açıldığını fark ettim.

Onun yüzünde kalçalarımı döndürdüğümü, onayladığını gösteren boğuk bir sesle homurdanana kadar fark etmemiştim.

Çok yakındım, çok hazırdım... Klitorisimi sertçe emdi, sonra iki parmağını içime soktu.

Sonunda orgazm olunca çığlık attım ve Axton beni son damlasına kadar yaladı.

Yeni yeni kendime gelirken tüm kemiklerim pes etmişçesine âdeta erimişti ama Axton beni sandalyeden kaldırdıktan sonra yavaşça dizlerimin üzerine indirdi.

O pantolonunu indirip devasa, kalın penisini serbest bıraktığında dudaklarımı yaladım.

Çıplak ve gururlu bir şekilde önümde dururken son derece çekici görünüyordu ve ben de kendimi ona teslim etmeye fazlasıyla hazırdım.

KIRK YEDİ

Trens Gluttony

Beni çözmeyecek misin?"

Hoş, tatlı felaketim arzusunu saklayamıyordu. Adriana ellerini üzerimde gezdirmek istiyordu. Bu da ona işkence etmeyi daha eğlenceli hâle getiriyordu.

"Hayır. O güzel ağzınla kendi başıma ilgileneceğim." Elimi dudaklarının kenarında gezdirdim. "Beni alman gerekiyor. Tamamını, hayatım."

Tahrik oluşu bana güçlü bir darbe gibi geldi ve daha bana tam anlamıyla dokunmadan neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Dudaklarının tenime ilk değdiği an bunun neredeyse ruhani bir deneyim olduğunu düşündüm.

Sonra beni tamamen aldı ve benim gibi bir günahkârın cennete en yakın olduğu anın bu olduğunu fark ettim. Bir sonraki hareketiyle beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecek kadar etkiledi; gözlerindeki o keskin parıltıdan bunun farkında olduğunu anlıyordum.

"Siktir!" Saçlarını bileğime doladım, beni daha da derine çekmesine izin verdim. O güzel, dipsiz mavi gözlerini benden ayırmıyordu. Gözlerimde kayboluşumu izliyordu.

Adriana dizlerinin üzerindeydi, elleri arkasında bağlıydı ve bana kendini bütünüyle bırakmıştı. Aynı derecede istekle karşılık veriyor olması gördüğüm en baş döndürücü manzaraydı. İçimde ilkel bir sahiplenme arzusu kabardı.

Birkaç kez daha hareket ettim ama bu yeterli değildi.

İçinde olmak istiyordum.

Onu masanın üzerine yatırıp ikimizin de derinden arzuladığı şeyi vermek istiyordum ama aynı zamanda biraz daha yakınlık da arıyordum. İlk birlikte olduğumuz zamanı o hatırlıyor olabilirdi ama ben hatırlamıyordum. Onu zevkten kendinden geçirecek kadar ileri götürmek istiyordum.

Belki de ben duygusal biriydim.

En azından söz konusu o olduğunda.

Bileklerini çözdüm ve onu yerden kaldırıp kıvranırken tüm duygularını harekete geçirmek istediğim için nazikçe postların üzerine yatırdım.

Açlığımız harekete geçmeden önce onu nazikçe öptüm.

Elbisesinin üstünü aşağı indirirken narin ipek ve danteller umurumda değildi. Ağzımı oraya götürmem şarttı. Kendimi bile şaşırtan bir hareketle, elbisesini parçalamadan çekip çıkardım ve kenara fırlattıktan sonra tüm dikkatimi güzel rakibime verdim.

Kraliyet nişanım parlıyor, beni daha önce hiç tatmadığım bir memnuniyet duygusuyla dolduruyordu. Karşılığında onun da beni seçmiş olduğunu bilmek, işte bu hissettiğim en büyük keyifti.

Tutkuyla göğüslerini ellerken Adriana bana doğru yükseldi; bu kainattaki en şahane duyguydu.

Tek bir sert hareketle içine girdim.

Durdum ve hiç acele etmeden çenesini, boynunu öpmek, kraliyet nişanımın üzerinden geçip sonra göğüslerinin dik uçlarını ağzımla çekiştirmek, kalçalarını bana doğru kaldırana kadar onu baştan çıkarmakla ilgilendim. Özellikle ellerini vücudumda gezdirirken gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Yapmamı istediğiniz bir şey var mı Bayan Saint Lucent?"

Kaşlarını çatması gördüğüm en keyifli şeydi. "Daha ne olduğunu bulamadıysan, belki de zekânla ilgili daha önceki iddialarım gerçekten doğrudur."

Hafif bir kahkaha attıktan sonra kalçamı öne ittim, onu hazırcevap biri olduğu için ödüllendirdim. Adriana'nın burada benim yönlendirmeme izin vereceğini düşündüysem, kesinlikle yanılmıştım.

Her yavaşladığımda, benim darbelerime kimin diğer tarafa en çok zevki verebileceğini görmek için görkemli bir rekabet sergileyerek kendi darbeleriyle karşılık veriyordu.

Bitiş çizgisine hızla giderken bacakları kalçama kilitlenmiş hâlde kısa sürede ikimiz de nefes nefese kaldık.

"Gelmek üzereyim." Sesi yumuşaktı, baştan çıkarıcıydı.

Bir elimi ikimizin arasına sokup, parmağımı klitorisine bastırdım ve kendinden geçerek çığlık atıp altımda darmadağın olurken ben de boşaldım.

Onu tepeden tırnağa öperken hâlâ içindeydim. Daha önce gerçekten şaka yapmamıştım. Günün ve gecenin geri kalanını burada onunla geçirebilir ve bundan çok memnun olabilirdim. Geri çekilip yüzünden nemli saç tellerini çektim.

"Sana müstehcen şekillerde hayranım."

Hafif, neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Aynen."

Parmaklarımı parmaklarına geçirdim, ellerini başının üstüne götürdüm. Ben de o da tekrar sevişmeye hazırdık. Yavaşça içinden çıktım, kalçamı döndürüp tekrar içine girerken onu öptüm.

Sadece dudaklarını öpmek için durdum, dilim dilini okşadı ve onun beni sıkıca kavradığını hissedene kadar devam ettim. Ancak o zaman çıktım ve tekrar içine girdim. Her yavaş harekete verdiği tepkiyi seviyordum. Ellerini yukarıda tutarken dikkatimi tekrar göğüslerine çevirdim.

Adriana bana doğru yükseldi, kendi zevkinin hızını ayarlıyordu. Tekrar dudaklarına yapıştığımda bir süre onun benimle sevişmesine izin verdim.

"Gabriel."

"Yaklaştın," diye fısıldadım, kulak memesini dişlerimin arasına alarak. "Gerçek adım Gabriellis."

Bir an için nefes almayı bıraktı, sonra beni dünyasındaki tek gerçek şey benmişim gibi öptü. "Daha sert!"

Daha fazla talimata ihtiyacım yoktu. Yumuşak iniltileri odayı doldurup tekrar gelene ve beni doruk noktasına çıkarana kadar sert bir şekilde hareket ettim.

Gerçek adımı bir lanet gibi fısıldadı ve bu, bir büyüyü hoş karşıladığım tek sefer olabilirdi. Başımı göğsüne yasladım, kalbinden öptüm.

"Majesteleri!"

Adriana'nın tüm bedeni altımda kasıldı ve ne olduğunu anlamam zaman aldı. Bu onun çığlığı değildi. Ayak sesleri yaklaşırken korkuya kapıldım.

Harekete geçecek, saklanacak zaman yoktu.

Yakalanmıştık. Tüm dikkatim mağaranın girişine yöneldi ve Val o anda içeri girdi.

Korkunç derece gergin bir an için kimse kıpırdamadı.

Kumandanım donakalmış, yüz ifadesi gördüğü manzaradan anlam çıkarmaya çalışırken tam bir şok duygusuyla doluydu. Adriana bana döndü ama buz mavisi saçları beklenmedik misafirimizin tam karşısındaydı. Yakalanma fantezisi tam olarak sadece bir fanteziydi ve şu an gerçek olmuştu. Korkusunu o kadar derinden hissettim ki, neredeyse onu kollarıma alıp saklamak istedim.

Âşığımın kim olduğunu saklamam mümkün değildi. Ve halka açık kan davamızı düşününce bizi birlikte yakalaması büyük bir sürprizdi. Val sanki gördükleri doğru değilmiş gibi hızla gözlerini kırpıyordu.

Dikkati Adriana'ya kaydı ve düşüncelerini okumak imkânsızdı.

"Val," diye bağırırken Adriana'yı görmemesi için elimden geleni yapıyordum. "Bize müsaade et. Hemen!"

Val, bana pişmanlık dolu bir bakış attı. "Yapamam. Silvanus'un nerede saklandığını tespit ettik."

"Kahretsin." Gözlerimi kapattım, tekrar açtım ve saniyeler içinde on farklı hareket planı yaparken kalbim hızla çarpıyordu. "Magnus'u ahıra geri götür. Seninle hemen şatoda buluşacağım."

Val bir kez daha uzun uzun Adriana'ya baktı. "Onun yardımına ihtiyacımız olabilir."

Dönüp sevgilime bakarken, kararsızlık iki büyük düşman gibi içimde savaş veriyordu. Val, gerçekten de bu kraliyet sırrı konusunda Adriana'ya güvenip güvenmediğimi soruyordu. Nabzım hızlandı. Eğer Silvanus bir şey planlıyorsa, hiçbir kampta uzun süre kalmayacaktı. Bir gün, belki daha az. Hemen peşinden gitmem ve uyku otuyla onu etkisiz hâle getirmem gerekiyordu.

Eğer Adriana'ya güveneceğim bir konu varsa, kesinlikle zamanı gelmişti.

Ona gerçek adımı zaten söylemiştim ve kraliyet nişanı vermiştim. Artık ondan bir şey saklamanın bir anlamı yoktu. İstediği takdirde beni birden fazla şekilde mahvedebilirdi. Envy ile yaptığımız toplantıdan sonra Adriana'nın ejderhaların büyünün hedefi olduklarını anlamamış olması zaten mümkün değildi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, kumandanıma rahat konuşma izni vererek.

Eğer Val şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. "Bayan Saint Lucent'i şatoya geri götürelim. Tüm dedikodu gazetelerinin yazacağı bir skandal çıkaralım. Eğer... Ters giden bir şeyler olursa bir şaşırtmacaya ihtiyacımız olacak."

Adriana anlaması zor bir ifadeyle bana baktı. "Silvanus peşinde olduğun ejderha mı?"

Derin bir nefes aldım. "Evet."

"Ve Büyülü Kalem onları saldırmalarına neden olacak kadar çok mu etkiledi?"

Val merakla bizi seyrediyordu. Nedenini anladım. Son derece uygunsuz bir hâlde olduğumuzu tamamen unutmuş, Adriana'yı hâlâ vücudumla kapatıyordum.

"Git. Magnus'u ahıra götür ve seninle yakında buluşalım."

"Tekrar buluştuğumuzda hazırlamamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Aklımda hemen bir plan oluştu. "Birden içeri dalacak ve beni şatodan çıkaracaksın, fark edilmezse dikkatleri bize çekeceksin."

Val tek kelime daha etmeden selam verdi ve çıktı.

"İstemiyorsan buna dahil olmak zorunda değilsin," dedim tüm dikkatimi Adriana'ya vererek. "Senin dahil olmayacağın başka bir yol bulabilirim."

Adriana parmaklarını kollarıma geçirdi.

Beni yakınında tutmak için mi, yoksa halka açık bir skandala karışmasını önerdiğimden beni boğmamaya çalıştığı için mi bu kadar sıktığını anlayamadım.

Yüz hatlarına kararlılık yerleşti. "Planın tamamı nedir?"

"Eğer birlikte yakalanırsak, tüm gözler senin üzerinde olacak ve vereceğin her türlü bilgiyi bekleyeceklerdir. Sen de sadece gelişimizi abartacak, onlara gizli âşıklar olduğumuza inanmaları için bir neden vereceksin."

"Çünkü öyleyiz."

"Sadece şimdilik." Onu öptüm. "Onlar ilişkimizle ilgili ayrıntılara ulaşmaya çalışırken, ben de Silvanus'un peşinden gidip sürüsünün geri kalanını toparlamadan ve diğer sürülerde müttefikler bulmadan önce durdurmaya çalışacağım. Her şeyin yolunda gitmesini umuyorum ve balo saatinde geri döneceğim ve yarışmayı iptal edip skandalı olabildiğince kısa sürede kapatarak aşkımı ilan edeceğim."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Hadi bir skandal çıkaralım."

Kan yeminimiz yüzünden eğer onu burada bırakır ve çok uzaklara gidersem, çok acı çekmem söz konusu olabilirdi. İkimizin de. Gerçi ben kendim için endişelenmiyordum.

"Göz önünde bulundurmamız gereken bir şey daha var."

Göğsümü itti. "Kan yemininin yarattığı huzursuzluk? Gayet farkındayım. On yıldır başımın belasısın zaten. Hayatta kalabilirim."

Gülmek istedim ama yapamadım.

Onun yerine "Hazır mısın?" diye sordum.

Başını salladı.

Üzerinden kalktım ve hemen sonra pantolonumu giymiş, zamanı bükmek için tüm gücümü kullanıyordum. Adriana da elbisesini başından geçirdi, kırışan kumaşa ve yırtılmış dantele küfretti. Ne yaptığımızı saklamak mümkün değildi. Gerçi saklamaya da çalışmıyorduk.

Durumu gizlemek için bunun daha fazla dikkat çekeceğini bilerek ceketimi ona sardım.

Mağaranın ağzına koşarken elini tuttum. Oraya vardığımızda, Adriana'yı kollarıma aldım ve havalandım. Dakikalar içinde sarayımın dışına iniş yaptık.

Oburluk Sarayı'na çıkan geniş merdivenlerden yürürken sadece fısıltılara neden olmak için değil, onun tam, sağlıklı ve canlı olduğunu hissetmeye ihtiyacım olduğundan sahiplenici bir şekilde elimi beline koydum. Tam kabul salonuma adım attığımız sırada biri nefesini tuttu.

Başımı kaldırıp baktım. Kader söz konusu olduğunda, ilk karşılaşacağımız en iyi iblisin bu olduğunu biliyordum.

Ryleigh Hughes gözlerini kırpmadan bize bakıyordu.

Planımızın şimdiden işlemeye başlamış olması beni rahatlatmalıydı.

Ama bu bana doğru gelmiyordu. İleri atılıp Adriana'nın şimdi burada, tüm lanet olası sonuçlara rağmen benim olduğunu iddia etmek istiyordum.

"Senin elbisene ne oldu böyle?" diye sordu.

"Şu anda konuşamam." Adriana'nın sesi hiç duymadığım kadar uysaldı. Rolünü şaşırtıcı derecede iyi oynuyordu. Şimdi aynısını yapma sırası bendeydi.

Adriana'nın elini tutup ilişkimizle ilgili daha fazla dikkat çekmeye çalıştım. O da elimi sıkarken, her şeyin yolunda olduğunu, hâlâ rolünü devam ettirebileceğini sessiz bir şekilde belli etti.

Gözüme bir hareket ilişti ve başımı kaldırdım. Saray halkı, Hırs ve Haset Saraylarından talipler artık merdivenlere çıkmış fısıldaşıyorlardı. Bu geliyorum diyen bir felaketti.

Ryleigh ikimizin arasına baktı ve parçaları birleştirmeye başladığını görebiliyordum.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu geri adım atarak. "*Prensle mi?*"

Ses tonuna sinirlenmemek çok zordu. Bu hiç de hoş olmayan tepkisine karşılık vermek yerine, eğildim ve Adriana'nın dudaklarına masum bir öpücük kondurarak kaderimizi mühürledim.

"Majesteleri!" Val tam zamanında içeri girdi. "Gelmeniz gerekiyor."

Gazeteci kıza kibirli bir ifadeyle baktım.

"Bayan Hughes. Lütfen dışarı çıkın. Şato bu geceye kadar gazeteci kabul etmeyecek." Adriana'yı nazikçe çekip kendime yaklaştırdım. Bu rolün bir parçası değildi. "Sana bahçeye kadar eşlik edeyim."

"Git lütfen. Başka biri daha fark etmeden odama gitmek istiyorum."

Kurnaz bir yalancıydı. Geri dönüşü olmayan şekilde âşıktım.

"Emin misin?"

"Çok."

Son kez dönüp arkama baktıktan sonra Val'in peşinden şatodan çıktım.

"Sascha'dan ulaşım büyüsünü aldın mı?" diye sordum. Başını salladı. "Güzel. Merhametsiz Arazi'de buluşuruz, bir geri getirme ekibi ayarlarız ve oradan devam ederiz."

Hemen sonrasında havalanıp kaleye uçmaya başlamıştım.

Dakikalar sonra Merhametsiz Arazi'ye indim. Val de saniyeler sonra geldi. Binaya doğru yürürken bizi karşılayan şeyi görünce kalakalmamıza rağmen ava hazırdık.

İki ejderha kalenin kulelerinin etrafında dönüyor, buz gibi alevleri surlara isabet ediyor, her yeri buzla kaplıyordu. Pencereler ani ısı değişimiyle çatladı ve ejderhalar kuyruklarını surlara vurarak yıkmaya çalışıyorlardı.

Kale büyüyle korunuyordu ancak bu ejderhaları sadece dışarıda tutuyor ve taşları koruyordu. Pencereler zayıf bir noktaydı ve bu yüzden onları yerleşkenin her yerinde stratejik noktalara koymuştuk. Daha çok ok atmak için kullanıyorduk.

İçeriden çoktan patlamış pencerelerin arkasından bağrışlar yükseliyordu. Avcılar şimdiden gedikler açılmış yerleri güçlendiriyorlardı. Loncam her türlü saldırıya karşı talimliydi.

Silvanus ve tanıdık pullarını arayarak gökyüzünü taradım. Göründüğü kadarıyla yoktu. Felix'in bir dizi avcıya emirler yağdırdığı kaleye girdim.

"Uyku otu fırlatılmaya hazır mı?"

"Evet, Majesteleri."

"Güzel. Okları ve silahları onunla kaplayın. Pullarında açacağımız ufak bir çentik bile yeterli olacaktır."

Ejderhaların gökyüzünde normalde okçuların devriye gezdikleri en uzun kuleyi kıl payı geçerek uçmalarını seyrettim.

Felix'e "Herkes kalede mi?" diye sordum.

"Evet, Majesteleri."

Ejderhaları incelerken, gevşek bir düzende uçtuklarını fark ettim.

Düzenleriyle ilgili, bana doğru gelmeyen bir şey vardı. Felix alınan hasarla ilgili rapor verdi ve iki ejderhayı gözetlerken onu yarım kulak dinledim.

Saldırmıyorlardı... Sanki yaptıkları şey...

"Bu bir şaşırtmaca." Kalbim deli gibi atmaya başladı. "Sil'i gözetleyen birileri var mı?" Felix, Val ve etrafımda toplanan avcılara göz gezdirdim. "Hâlâ çorak arazide mi?"

"Siz gelmeden dakikalar önce onu kaybettik," dedi Felix. "Batıya gidiyordu. Sonra diğer iki ejderha belirdi ve biz de loncayı korumaya odaklandık."

Küfrettik. "Buranın batısında ne var? Günah Geçidi mi?"

"Başka bir sürü de olabilir," dedi Felix, yıpranmış bir harita çıkararak. "Silvanus bizim sürüde iletişim kurduğumuz ejderhaydı. Alfası için diğer sürülere gönderilmiş olması da mümkün."

Lanet olsun. Eğer Sil başka bir sürü arıyorsa, bu müttefik kazanmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Nasıl oluyor da delirmiş bir ejderha sadece öldürmeyi düşünürken bir savaş planı yapabiliyordu?

Ejderhaların planladıkları şeyin ne olduğunu öğrenmek üzere olduğumuza dair içimde giderek artan bir şüphe vardı ve ne kadar denersem deneyeyim, bu kurnaz yaratıkların hep bir adım gerisindeydik.

Bir saldırı yaklaşıyordu. Ama acaba geçen seferki gibi koordine bir saldırıyla Yedi Çember'e mı saldıracaklardı? Yoksa her seferinde bir hanedanlığı hedef alarak bizi şaşırtacaklar mıydı?

İçimden bir ses büyü yüzünden ilk önce benim sarayıma saldıracaklarını söylüyordu.

"Oburluk Sarayı'na hemen avcıların ve okçuların konuşlandırılmasını istiyorum." Silvanus, Adriana'nın nerede olduğunu bilmiyor olabilirdi ama öldürmeye yönelik saplantısını düşününce, ona yaklaşmasını ve kokusunu almasını istemiyordum. "Shayde haber gönderdi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Felix iyi bir haber verdiği için rahatlamış görünüyordu. "Yakında burada olur."

Tanrıya şükürler olsun. Kollarımı önümde birleştirip sipere ilerledim.

Bu gece muhteşem bir felaket olmuştu.

Mağarada Adriana'yla her şey harikaydı. Sonrasında her şey felaketti.

Silvanus yularından kurtulmuştu ve sessiz kalması için uğraştığım her şey Yedi Çember'de yaşanan en büyük skandal olarak patlamak üzereydi. Benim de gerçekleşmesine katkımın olduğu bir skandal.

Balo kesinlikle kimsenin kaçırmayacağı bir etkinlik olacaktı. Shayde'in tüm bunları sona erdirecek bilgiye sahip olmasını umuyordum.

Birkaç dakika sonra Val dar giriş kapısında belirdiğinde soğuktan titriyordu. Sessizdi, hiç şüphesiz tatsız bir konuyu en iyi hangi şekilde nasıl açıklayabileceğini düşünüyordu. Ve konunun kiminle ilgili olduğunu anlamak için bir dâhi olmaya gerek yoktu.

"Bana Adriana'yla ilgili tavsiye vereceksen, başka bir zaman yapmanı öneririm."

"Bütün gazetelerde bahsi geçecek," dedi sadece. Sanki ben planımızdan habersizmişim gibi söyledi. "İmajınıza gelecek zararı en aza indirgemek için hikâyenin önüne geçebiliriz. Adriana'nın suçu üstlenmesine izin verebiliriz."

"Kesinlikle olmaz," dedim bunu önermesi bile sinirlenmeme yetmişti. "Yarışmayı iptal edeceğim ve bu gece baloda gerçekleri anlatacağım. Aynen Adriana ile planladığımız gibi."

"Bazen planlar değişir Majesteleri." Val gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. "Eğer gerçeği söylerseniz –yarışmanın bir aldatmaca olduğunu– tüm krallık size düşman olabilir."

Buna hiçbir cevap vermedim. Haklıydı.

"Bayan Saint Lucent'e aksi yönde söz verdiğiniz için şimdi günahkârları kaybetmenin ve sarayını zayıf düşürmenin zamanı değil," diye devam etti. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap Zalim Zampara."

Selam verdi ve beni yalnız bırakmak için tekrar içeri girdi.

Planımızdan sapmak, krallığı Adriana'ya tercih etmek onu sonsuza dek kaybedeceğim anlamına geliyordu. Bu gece ondaki korkuyu, itirafımın gerçek olmayabileceğinin tedirginliğini hissetmiştim. Ona nişanımı verdikten sonra bile bana tam olarak inanmamıştı.

Eğer halka açık bir şekilde ona olan aşkımı ilan edeceğime dair sözümde durmazsam, suçu atacak bir Büyülü Kalem de olmayacaktı. Adriana benden nefret edecekti.

Olduğuma inandığı kötü adam olacaktım ve bunu hak etmiş olacaktım.

Kahramanlar fedakârlıklar yapardı. Ve uzun zamandır kimse beni ahlaki açıdan üstün bir kişi olarak görmemişti.

Val durumu bir meydan okuma gibi dile getirmişti.

Korkulukları daha da sıkı tutarak ejderhaların uzaklaşmalarını izledim.

İyi bir lider sarayını ve halkını korumak için yapması gereken her şeyi yapardı.

Felix yanıma geldiğinde düşüncelere dalmıştım. "Buradalar."

KIRK SEKİZ

Adriana

Ana koridordan telaşla geçerken, Axton'ın ceketini sıkıca tutarak geçenlerin onu ve dağınık hâlimi fark etmelerini sağladım. Elimi gevşek buklelerimin arasından geçirerek, normalden biraz daha dağınık görünmelerini sağlayabilirdim. Sadece birkaç tanık olması yeterli olmazdı.

Eğer bir skandal çıkaracaksam, hızlı yayılması gerekiyordu.

Döndüğüm köşede arkadan mermerin üzerinde telaşla koşan ayak sesleri geldi. Daha seslenmeden Ryleigh olduğunu biliyordum.

"Elbisenin durumunu açıklayacak mısın Adriana?"

Ses tonu yüzünden sinirlendim. Tek sır saklayan ben değildim.

Durup koridora göz gezdirdim. Hiçbir hizmetkâr, çalışan ya da saray mensubu yoktu. Gerçi bu anlık bir fark etmeyle değişebilirdi. Arkamı döndüm.

"Bana Büyülü Kalem'i neden kullandığını söylemek ister misin?" diye sordum alçak bir sesle. "Benim üzerimde kullanarak tam olarak ne elde etmeyi ümit ettin?"

Ryleigh'nin yüz ifadesi neredeyse mağaramızın duvarları kadar soğuktu.

Bana beni tanımıyormuş gibi baktı. "Prensle aynı hatayı yapmana yardım etmek için Büyülü Kalem'i kullandığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Tüm Günahkârlar Balosu'nda kalemi kullandığını ve hayatımı mahvettiğini düşünüyorum. Sonra her gün sanki bir şey olmamış gibi yaşamaya devam ettin. Nedenini bilmeyi hak ediyorum."

"Sen ve prens bunca zamandır sevgili miydiniz?" diye karşılık verirken sesi koridorda yankılanıyordu.

Bir süre ona bakakaldım. İki soruya da net bir cevap vermemişti.

İçimde derin bir acı hissettim. Bunca zamandır arkadaşım biliyordu. Kalbimi paramparça eden silahı kullanmıştı. Ve hiç umurunda değilmiş gibiydi.

"Tek sormak istediğin bu mu? Bana yaşattığın acı için bir özrün yok mu? Bir suçluluk itirafı yok mu?"

"Bu saçma fikri kafana prens mi soktu?"

Sesinde öyle bir hiddet vardı ki geri çekildim. "Bunun doğru olmadığını söylediğini duymam lazım."

Kollarını kavuşturdu, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

"Söylemeyeceğim. Bu kadar aşağılayıcı bir şeyi kabul edemem. Sana asla zarar vermeyeceğimi bilmelisin. Ondan hiç nefret etmedin mi, yoksa hepsi yalan mıydı?"

"Neden cevap vermiyorsun? Bu basit bir soru. Büyülü Kalem'i kullandın mı, kullanmadın mı?"

Ryleigh istediğinde son derece inatçı olabiliyordu. Ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla önce ben bir şey söylemeden o bir cevap vermeyecekti. Eğer gereken buysa o zaman istediğini verecektim.

"Her şey bir yalan değildi," dedim. "Son on yıldır senin benden sakladığın sırların aksine."

Ryleigh gözlerini kıstı. "Ne yaptığımı bilerek her gün gözlerinin içine bakabileceğime gerçekten inanıyor musun? Hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Nasıl bir nedenim olabilir?"

Çok kararlı, çok incinmiş görünüyordu. İnandırıcı değilmiş gibi gelmiyordu. Birden neye inandığımdan emin olamadım. Ryleigh ya krallıkta tanıdığın en iyi oyuncuydu ya da gerçekten dürüst davranıyordu. Ve emin olduğum bir şey vardı. Sahne umurunda değildi.

Yine de tüm deliller hâlâ onu gösteriyordu.

"Kalemi aradığını bildiğim tek kişi sensin. Sadece o da değil, balodan önce de onu arıyordun ve bir anda vazgeçtin." Yüzünü inceledim. Yüz ifadesinden anlaşılabilecek hiçbir şey yoktu. "Sen neye inanırdın? Deliller aleyhinde Ry."

Gözleri biriken yaşlarla parladı. "Dostluğuna inanırdım. Deliller ne kadar aleyhinde olursa olsun. Aslında böyle bir söylentiyi duyduğum anda sana gelirdim. Ben senden sır saklamıyorum ama bu karşılıklı değilmiş gibi görünüyor."

Nefes verirken mücadelenin çoğu içimden akıp gitmişti. İhanet duygusuyla birlikte.

Büyülü Kalem'i kendi üzerinde kullanmadığı ve kendi anılarını tekrar yazmadığı sürece, suçlanması gerektiğini düşünmüyordum. Biraz yumuşadım.

Arkadaşım haklıydı, ondan bir sürü sır *saklamıştım* ve eğer bu karmaşadan çıkmak istiyorsak, ilk sorduğu sorulardan birine cevap verme zamanı gelmişti.

"Axton benim Yedi Günah'taki yabancımdı. Bunu kısa süre önce fark ettik. Bu geceye kadar bundan sana bahsetmedim ama nasıl hissettiğimi ve ne yapmam gerektiğini bilemiyordum."

Ryleigh'nin yüz ifadesi değişti ve bu açıklamanın neden daha fazla sürtüşmeye neden olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Birkaç kez yabancımla buluştuğum konusunda tam olarak dürüst davranmamıştım. Aslında bu bilgiyi paylaşmak istemediğim için çok gizli tutmuştum.

Krallıkta yaşayanların gerçeği öğrenmelerinin kötü olduğunu düşündüysem, bu gerçekten daha da kötüydü.

Sanki mazot dökülüp ateşe verilmiş ve hızlı aralıklarla küçük patlamalar gerçekleşiyormuş gibiydi.

"Peki burada nasıl bir kara büyüden bahsediyoruz?" Aramızı işaret etti. "Arkadaşına yalan söylemeni gerektirecek ne oldu? Yoksa bu sadece daha önce hiç sahip olduğunu bilmediğim bir karakter kusuru mu? Konuyla ilgili şahsi fikirlerim bir kenara, ben senin yanında olurdum. Hep olduğum gibi."

Derin bir nefes aldım.

Bu kadar incinmiş olmasından, davranışlarım ve sırlarımın buna neden olmasından nefret ettim. Her şey birbirine girmişti ve içimde daha iyi olmadan önce çok daha kötü bir hâl alacağına dair bir his vardı. Ve nedeni bendim. Bu benim hatamdı. Hatayı ben yapmıştım ve bir gün beni affetmesini ümit ediyordum.

"Yabancımla görüştüğümü sana söylemedim çünkü bir şeyler hissettiğimi itiraf etmek istemedim. Her şey çok karmaşıktı. Bunun sana güvenip güvenmememle bir ilgisi yoktu. Yemin ederim."

"Neden uzaklaştığını düşünüp duruyordum." Beni bıçaklayacakmış ya da ağlayacakmış gibi duruyordu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. "Ve bunun benimle hiçbir ilgisi de yokmuş. On yıldır atlatmaya

çalıştığın aynı hatayı yapan sensin. Ondan ne kadar nefret ettiğini birdenbire unuttun mu? Büyü olsun ya da olmasın. Kalbin kırılmıştı. Bu gerçekti."

"Ryleigh..."

"Ben oradaydım. Her gün Ad. Her gün senin duygusal olarak yeniden kendini toparlamanı seyrettim. Ne kadar derinden yara aldığını görmekten nefret ettim. Sana hep destek oldum. Onca yıllık arkadaşlığımızdan sonra hepsini bir kenara mı atıyorsun? Gizli bir aşkın heyecanı yüzünden mi? Yoksa halka açık şekilde eş arayan biriyle yatmaktan çok mu utanıyordun?"

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Ağır bir nefes alıp bıraktım.

"Bu sefer farklı, o farklı. Hiçbir zaman onun suçu değildi. Büyülü Kalem..."

Yüzümü ekşittim. Kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Dışardan bakan birinin kulağına nasıl geldiğini biliyordum.

Ama *farklıydı*. Bana kraliyet nişanını vermiş ve gerçek adını söylemişti.

Bir prensin sahip olduğu en büyük sırlardan birini rahat bir şekilde bana söylemiş olmasını hâlâ anlayamıyordum. Tek başına bu bile artık ona güvenmemi sağlıyordu.

"Tabii ki. Büyülü Kalem. Her şeyin suçlusu o ve prensin tüm yanlışlarını temize çıkardı. Gerçekten de bu sefer farklı olduğuna inanıyor musun?"

Artık bana resmen bağırıyordu. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. "Son on yıldır sana yaptıklarından da kalem mi sorumluydu? Her etkinlikte seni neredeyse görmezden gelmesinin ya da alay etmesinin nedeni o muydu? O şimdi nerede Ad? Sen bariz şekilde bir kaçamak yaptıktan sonra şatoya döndün. Seni taliplerinin önünde öptü ve sonra gitti. Herkes seni paramparça edecek ve iliğini kurutacak."

Bunu savunmam mümkün değildi. Hepsi doğruydu.

Ryleigh ellerini havaya kaldırdı ve başını salladı.

"Ben burada durup aynı hatayı yapmana seyirci kalamam. O değişmedi Ad. Ve bu sefer kalbini kırdığında, sakın seni uyarmadığımı söyleme."

"Özür dilerim," dedim burada bu şekilde yaşananlar için. "Gerçekten özür dilerim."

"Ben de çok üzgünüm. Bu skandaldan yara almadan çıkman mümkün değil. Çalıştığın ve feda ettiğin her şey yok olacak. Umarım küçük gizli maceran buna değmiştir."

Tek bir kelime daha etmeden Ryleigh arkasını döndü ve hem beni hem de konuşmamızı bitirerek yürümeye başladı.

Gözyaşlarımı tutuyor, insanların içinde ağlamamaya çalışıyordum.

"Ne kadar acıklı." Omen köşeyi dönüp ortaya çıktı. "Gerçekten seni seçeceğini düşünmedin değil mi? Prens avlanır. Sen sadece kaçıramayacağı bir avdın."

Boğazımda aniden beliren yumruyu yutkundum.

Bu alaylara sadece birkaç saat tahammül etmem gerekiyordu. Sonra Axton açıklamasını yapacaktı ve son on yıldır çektiklerimizin hepsi her zaman olması gerektiği hâline dönecekti.

Duygularım âdeta birbirleriyle savaşıyordu. Axton bunun farklı olduğunu, bu işte birlikte olduğumuzu söylediğinde ona inanmıştım. Ama ona daha önce de bir kez inanmıştım. Bana o zaman kraliyet nişanını ve gerçek adını vermemiş olabilirdi ama yakışıklı zampara rolünü oynamakta giderek daha da tecrübe kazanmıştı.

Bu senaryoda ben gerçekten de aptal rolünde miydim? Ryleigh haklı olabilirdi, belki de kalem sadece katalizördü ve sonrasında gelen tüm acı herhangi bir büyüden kaynaklanmamıştı.

Havaya ve nefes almak için birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu hissederek yürümeye başladım. Omen'le konuşmadım ve kendi adıma durumu daha da kötüleştirmek istemedim.

"Demek buradasın."

Sophie'nin sesiyle kısa sürede durdum.

Yavaşça dönerek ona baktım. Üvey annemin yüzünde beni süzerken zoraki bir kayıtsızlık maskesi vardı. Dağınık saçlarım, kırışmış elbisem. Prensin ceketi omuzlarımda bir zafer bayrağı gibi duruyordu. Bir deliğe girip saklanmak istedim. Krallıktaki onca iblis arasında üvey annem beni böyle görmesini istemediğim tek kişiydi.

"Odana geç. Hemen."

Özel odamıza yürümeye başladığında adımları ceza gibiydi. Hemen peşinden ilerleyerek, Omen'i ve arkamdan yaydığı tüm dedikoduları geride bıraktım.

"Eden iyi mi?"

Sophie dönüp baktığında, yüz ifadesi sonrasında gelebilecek tüm soruları susturacak bir hâldeydi. Gösterişli odamıza gelene kadar koridorda

hızla yürüdük. Üvey annem içeri girdiğinde hissettiğim öfkesini tamamen serbest bıraktı.

"Gizli gizli iş çevirdikten sonra kardeşinin iyi olup olmadığını ne cüretle soruyorsun?"

Kanım dondu. "Ne demek istiyorsun?"

"*Ben* mi ne demek istiyorum?" Sophie burnundan soluyordu. "Demek istediğim, prensin bu gece talipleri adına vereceği baloya rağmen, tüm hizmetkârlar prensin herkesin bildiği düşmanıyla çok ilginç bir hâlde yakalandıklarından bahsediyor olmaları."

Oturma odasındaki kanepeye çöktüm, yüzümü ellerimin arasına aldım.

Eğer hizmetkârlar şimdiden haberi yayıyorsa, bu skandal gazetelerinin yakında hikâyeden haberdar olacakları anlamına geliyordu. Planımız gerçekten harika işlemişti.

Bunu planlamıştık ama yine de... Tek başına sonuçlarıyla yüzleşmenin gerçekliği özellikle de üvey annem önümde beni azarlarken giderek zorlaşıyordu.

Bu krallığın, saray halkının güvenliği içindi. Bunu biliyordum ama ailem bilmiyordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra üvey anneme baktım.

"Eden biliyor mu?"

"Daha öğrenmedi. Vanity ile elbisesinin tadilatına gitti ve tüm dedikoduları kaçırdı. Ancak balo sonrasına kadar bunun bir sır olarak kalması için tüm tanrılara dua etmeye başlayabilirsin. Böyle bir skandalın ailemize neler yapabileceğiyle ilgili bir fikrin var mı?"

"Bir günah krallığında yaşıyoruz. Oldukça..."

"Günah bir şeydir. Sarayımızın prensiyle zina yapmak, hem de krallık çapında prenses bulmak için bir yarışma düzenlerken ve kendi kanından biri bu yarışmada taç için yarışırken, kınanabilecek bir davranış. Senin hiç onurun ya da bu aileye bir bağlılığın yok mu? Baban olsa ne düşünürdü?"

Birden gözlerim yandı. "Çizgiyi aşıyorsun, üvey anne."

"Öyle mi? Çünkü seni eşi yapmakla bariz şekilde ilgilenmeyen bir erkek için bacaklarını *tekrar* açarken çizgiyi aştığını da iddia edebilirim."

Bana fiziksel bir darbe indirmiş gibi irkildim.

Sophie beni yakından izliyordu, zalim dudaklarında bir sırıtma belirdi.

"Aptal kız. Neredeyse otuz yaşına geldin ve hâlâ gerçeği göremiyorsun. Prens seni umursamıyor. Öyle olsaydı, yarışmayı hemen şu anda iptal edip

halkın önünde aşkını ilan eder ve herhangi bir dedikodu çıkmasını engellerdi."

Planımızın tam olarak bu olduğunu bir bilseydi.

Gerçeği söylemek istemediğim için hiç konuşmadım. Birkaç saat içinde herkes zaten öğrenecekti.

"Onu burada görüyor musun? İyi olduğundan emin olmak için seni arıyor mu? Kimsenin sevdiği kadınla ilgili kötü konuşmadığını sağlamaya çalışıyor mu?" Başını salladı. "Bu olay tüm krallığa yayılıp hiçbir şey yapmadığında sakın şaşırma. Bir kez daha."

Gözyaşlarımın akmaması için elimden geleni yapmama rağmen, yanaklarımdan birkaç damla süzüldü ve ipek elbiseme damladı. Şu an üvey annemden nefret ediyordum. Her zamanki gibi zalim ya da sert olduğu için değil, kendi çarpık yöntemleriyle beni korumaya çalıştığını bildiğim için nefret ediyordum.

Tüm Günahkârlar Balosu'nda Axton başka biriyle kaçıp gittiğinde o da oradaydı.

Bahçede yakalanmıştık ve Axton'ın günahını beslemesi için birlikte olduktan sonra beni hemen terk etmişti. Gazeteler bir asilzadeyle birlikte olmayı denediğim için ne kadar aptal olduğumla ilgili haberler yapmışlardı.

Belki de gerçekten başkasıyla gitmemişti. Büyü etkisini göstermeden önce belki de hiçbiri gerçekten olmamıştı. Belki de Büyülü Kalem sadece hepimizi buna inandırmıştı ama gazetelerde herkesin kahkahalar atması için benimle ilgili yazılan zalim söylentiler ve dedikodular oldukça gerçekti.

O gecenin geri dönüşü beni ve ailemi *etkilemişti*. Eden çok küçük olduğundan onu birçoğundan koruyabilmiştik. Ama Sophie ve ben skandalın ağır yükünü omuzlamıştık.

Şimdi üvey annem aynı hataların kıyısında durduğumuza inanıyordu. Eğer ona güvenebilseydim, belki beni anlardı. Ama Axton'a rolümü yapacağıma söz vermiştim.

"Bu sefer mahvolan sadece senin hayatın olmayacak," diye devam etti Sophie. "Eden zarar görmekten kurtulamayacak. İkinizi şimdi kim isteyecek? Çalışmak ya da evlenmek için kim isteyecek? Hepimiz için sonuçların ne olabileceğini hiç düşündün mü?"

Beni işe alacak bir gazete bulmak önceden de zor olmuştu. Ve şimdi, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Sophie haklıydı. Skandal gazeteleri

Axton ve benim, yarışması hız kazanırken tekrar samimi olduğumuzu yazdıklarında, herkesin dalga geçtiği kişi *Axton* olmayacaktı.

Bunu biliyordum. Ama yine olsa aynı tercihi yapardım.

Bu sefer tehlikede olan daha çok şey vardı. Eğer krallıktakiler ejderhaları, Büyülü Kalem'i öğrenirlerse kaos çıkardı. Ya ejderhalar saldırırsa? Birçok can kaybına neden olabilirlerdi.

"Bu sefer daha iyisini yapacak," dedim, biraz şüphe duysam da öyle olmasını umarak.

Sophie bana acıyan gözlerle baktı. "Yakında göreceğiz."

Sırlar ve Skandallar
Çapkınların Çapkını Meşhur Alışkanlıklarını Sürdürüyor

Julian Wren, Karanlık Gazete

Sevgili Günahkârlar,

Karanlık Gazete gazetesi olarak bugün burada size çok keyifli bir haber aktarmak üzereyiz. Çapkınların Prensi krallığı en son düşüncesizliği tüm krallığı şaşkına çevirdi. Yedi Çember'de, Oburluk Sarayı topraklarında bizim kendi Bayan Çöpçatan'ımızın yer aldığı leziz bir skandal yaşandığına dair söylentiler havada uçuşuyor. Skandallarla kalmayı şimdi görün!

Yazarımızın gerçek kimliğini bilmeyenler için burada açıklamama izin verin: Prens, azılı rakibi Bayan Adriana Saint Lucent ile yakalandı. Gizli âşıklar kaçamakları sonrası şatoya gizlice girmeye çalışırlarken yakalanmışlar. Şahitler prensin gitmeden önce onu öptüğünü söylüyorlar.

Yorum almak için Prens Gluttony'e ulaşmaya çalıştık ancak şu anda basınla konuşmuyor. Adriana Saint Lucent de beklenmedik şekilde sessiz kalıyor. Sanki prensin kalbinin gerçek galibi olmayı ümit etmiş ve ümitleri boşa çıkmış gibi. Prens Gluttony sessizliği ile kesinlikle başka biriyle evlenmeyi tercih ettiğini açıkça göstermiş gibi görünüyor.

Skandalla ilgili sorular sorulduğunda hem kız kardeşi hem de prensin favori talibi olan Eden Everhart sadece günün en önemli olayının balo olması gerektiğine dikkat çekti. Buna katılmıyoruz. Skandal gazeteleri ve yarışmacıların hemfikir olduğu bir şey varsa, o da Bayan Çöpçatan'ın prensi kendisi için çalmaya çalışırken hepimizi romantik girişimiyle aptal yerine koymasının ne kadar şaşırtıcı olduğu.

Saraydan gelen bir habere göre yarışmanın galibi gece yarısı taç giyeceğinden, yazarımızın planı başarısız olmuş gibi görünüyor. Kesin olan bir şey varsa, o da balonun çok heyecanlı bir etkinlik olacağı.

Bir sonraki sefere kadar.

Julian Wren'den sevgiler.

KIRK DOKUZ

Trens Gluttony

Merhametsiz Arazi'deki üst kat koridorunda yürüyordum ve en iyi casusumun beklediği odanın önünde durdum. Eğer şansım yaver gittiyse, bir şeref konuğu da yanında olacaktı. Kapıyı açtım ve tüm lanetli güçlere teşekkür ettim. Shayde tam olarak istediğimi yapmıştı. Destek kuvvet getirmek için Envy ile birlikte çalışmıştı.

Casusumun arkasında Wolf olarak bilinen efsanevi Peri avcısı duruyordu.

Saçları kar beyazıydı ve gözleri adını aldığı hayvanın altın rengi gözleri gibiydi. Hep bir sinsilik ya da kurnazlık planlıyormuş gibi görünüyordu.

"Wolf. Seni tekrar gördüğüme sevindim"

Peri sırıttı. "Bir iblisin bana borcu olması oldukça eğlenceli."

"Shayde, Val'e söyle ödülünü üç katına çıkarsın."

Shayde selam verdi. "Çok cömertsiniz."

Sandalyesine tekrar rahat rahat oturan peri adama göz gezdirdim. Onun krallıklar arasında âşıklarıyla yatmakla ün salması, kardeşlerimin hepsinden namından daha beterdi.

Peri tam da teşkil ettiği türde bir tehlike yaratabilecekmiş gibi görünüyordu. Bir âşığı altüst edebilecek ve daha fazlasını istemelerine neden olabilecek bir erkek gibiydi.

Envy'nin sinirini neden bozduğunu anlıyordum. O yarı aralık gözlerini Adriana'ya dikerse ben de boğazını parçalayabilirdim.

Wolf ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Bunu bulmak kolay olmadı ama oldukça sağlam bir ipucu."

İçindekileri çıkardım ve dikkatle okudum.

Zamanının büyük kısmını şatoda değil ilçedeki evinde geçirdiği için nadiren etkileşimde olduğum bir asilzadenin son isteği ve vasiyetiydi, Oleander Dükü.

Ölüm ilanı.

Ve bir gazeteciye gönderilmişoldukça tuhaf bir mektup.

Belgeleri hızlıca okudum. Görünüşe göre Büyülü Kalem dükün elindeymiş ve Bayan Ryleigh Hughes ile gizli bir ilişkisi varmış.

Adriana'nın meslektaşı ve arkadaşı.

"Oleander Dükü, Tüm Günahkârlar Balosu'ndan birkaç gün önce vefat etti. Ve Ryleigh'e, BK baş harflerinin olduğu bir şey bırakmış." Başımı kaldırdım. "Bunu nereden buldun?"

Wolf'un yüz ifadesi bir sırıtmaya dönüştü.

"İstediğiniz gibi, son on yıldır yazılmış tüm vasiyetleri ve son arzuları gözden geçirdim. O zamanlar görevde olan her avukatın gizlice ofisine girdim. Asillerle başladım; dük söylentilere göre karanlık marketteki nesnelerin alım satımıyla ilgileniyormuş. Waverly Green'e gittim ve dükün düzenli müşterisi olduklarını teyit eden birkaç satıcıyla görüştüm."

Olayla ilgili bu harika gelişme karşısında susup kaldım. Avukat, Ryleigh'nin bu objeyi balo günü aldığını söylemişti. Tam ihtiyacım olan bilgi buydu.

Sil için endişelenmeme gerek yoktu. Büyülü Kalem'le yazılmış sayfayı yok edebilir ve bu çılgınlığa son verebilirdim. Kalem Ryleigh'deydi. Ve bu, parşömen ya da defter ya da o gün kaderlerimizi değiştirmek için kullandığı her neyse onun yakınlarda olduğu anlamına geliyordu. Evine hemen bir ekip gönderecektim.

Bir anda rahatladım.

"İyi iş çıkardın." Vasiyeti katlayıp cebime koyduktan sonra Shayde'e döndüm. "O gazetecinin takip edilmesini istiyorum. Kalemi almaları ve büyünün yazıldığı yeri bulmaları için hemen bir ekip hazırlayın. Her şeyi zarar görmeden Oburluk Sarayı'na getirin."

"Elbette Majesteleri." Shayde eğilerek selam verdi. "Yakında dönerim."

"Bu gece," dedi. "İkisinin de gece yarısından önce elimde olmalarını istiyorum."

Shayde başını eğdikten sonra adının ima ettiği gibi karanlığın içinde gözden kayboldu. Saate baktım. Büyülü Kalem'in peşinden kendim gitmek istiyordum ama vazgeçtim.

Kısa bir süreliğine daha insanların önünde oynamam gereken bir rol vardı.

Hazırlamam gereken bir balo ve düzeltmem gereken korkunç bir hata vardı.

Çarpık bir hikâye için harika bir son olacaktı. Geçmişi ateşe vermek ve küllerimizden tekrar doğabilmemiz için yanışını seyretmek.

Şu ya da bu şekilde, bu gece ejderha laneti sona erecek, sarayımın geleceği güvence altına alınacak ve hayatım, Ryleigh araya girmeden önce olması gerektiği hâline dönecekti.

Gerginlik tüm bedenime yayıldı. Bunu bitirmeye yaklaşmıştık ama yine de içimden dikkatli olmam gerektiğini söyleyen bir ses yükseliyordu. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Silvanus'u bulmama gerek yoktu ama şatodan uzak durduğundan emin olmak için nerede olduğunu bilmek iyi olurdu. Sadece birkaç saate daha ihtiyacım vardı. Eğer büyüyü yakarsam, sarayım felakete ne kadar yaklaştığımızı asla bilmek zorunda kalmayacaklardı.

Wolf salına salına burbon dolu bir sürahinin olduğu yere yürüdü. Kesme kristal kadehe biraz içki koydu ve içmeden önce biraz salladı.

Gözleri parladı. "Balo saat kaçta?"

❄ ❄ ❄

"Tüm düzenlemeler yapıldı mı?" diye sordum, balo salonuna göz gezdirirken. Mermer yerler pırıl pırıl, kusursuzdu. Ne bir toz ne bir leke yoktu. Tavandan belirli aralıklarla sarkmalarını istediğim mumların loş ışığında hoş şekilde parlayacaklardı.

Val listesindeki işleri kontrol etti. "Elbise bir saat önce geldi."

Nefes verdim ve balo salonunu incelemeye devam ederek her köşesinin olabildiğince büyüleyici göründüğünden emin olmaya çalıştım. İçeri çiçekler ve çalılar taşınmış, sözde Adriana'yla ilk kez seviştiğimiz bahçenin havasını yaratmak için bir fıskiye bile getirtmiştim.

Eski düşmanıma o ilk geceyi hatırlamıyor olsam bile, derinlerde bir yerlerde onu asla unutmadığımı göstermek istiyordum.

Mermer ejderhanın alev yerine buz gibi su fışkırttığı fıskiyenin karşısında durdum. Büyü elime geçip yok etmeden önce bu gece baloya ev sahipliği yapmak tehlikeli bir kumardı ancak meşhur bir ateşi söndürmem

ve casuslarımın ihtiyacım olan şeyi yakında getireceklerine güvenmem gerekiyordu.

Adriana ile birlikte bulunmamızın skandalı herkesin konuştuğu tek şeydi.

Talipler gizli bir ilişki yaşadığım gerçeğine şaşırmamışlardı. Bunun şanımı arttırdığını ve kendi üzerlerine ışık tuttuğunu düşünmüşlerdi.

Bu skandalda kaybeden yoktu.

Adriana dışında, gerçi bu da uzun süre böyle kalmayacaktı.

Val'e baktım. "O burada mı?"

Kumandanıma açıklama yapmama gerek yoktu. "Elbette. Odasında."

Balo başlamadan önce yarışmanın sona erdiğini haber vermek için kalan taliplerle konuşmam gerekmiyor olsaydı, hemen onun yanına giderdim. Ama onlara olanları doğrudan benim anlatmam ve kalbimin bir başkasına ait olduğunu bilerek devam ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu şahsen söylemem gerekiyordu.

Val, sarayıma gelebilecek olası hasarla ilgili duygularını dile getirmişti ve ben ne istediğimi biliyordum. Büyülü Kalem olsun ya da olmasın, düzeltmem gereken en az bir tek şeye gücüm vardı.

"Bu etkinliğin tüm etkinliklerin en iyisi olmasını istiyorum." Odama yürüdüm. "Bu gece krallığın odaklanacağı yeni bir hikâye yazılacak."

Ve hepsi Adriana'nın en heyecan verici maceraya evet deyip demeyeceğine bağlıydı.

ELLİ

Adriana

Bir sonraki araba avluda yavaşlayarak durdu, trampetler gürültülü bir şekilde gelenleri karşıladı. Siyah ve altın rengi arabanın Öfke Sarayı'ndan olduğu anlaşılıyordu.

"Bunu her seferinde yapacaklar mı?" diye mırıldandıktan sonra tünediğim pencere kenarından kalktım. Sinirlerim beni alt etmişti.

Sophie'nin uyarıları da aynı etkiyi yapıyordu.

Her saat başı odamızın içinde adımlıyor, bana bir aptal olduğumu hatırlatıp duruyordu. Eğer gecenin sonunda saçımı başımı yolmazsam bu gerçekten bir mucize olurdu.

Bitmeyen söylenmesinden, hizmetçisinin ona Axton'ın saatler önce döndüğünü ve beni ne görmeye ne de bir mesaj göndermeye zahmet etmediğini öğrenmiştim.

Bu her şeyden daha çok canımı yakmıştı. Silvanus ve ejderhaları başarıyla bastırıp bastırmadığına ya da kuzeyde başka herhangi bir şey olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir saat önce sadece bu gecenin kraliyet etkinliği için Eden'le birlikte bana da bir davetiye göndermişti ve hepsi bu kadardı.

Bir takım olmamız gerekiyordu ve bir kez daha kenara fırlatılıp atıldığımı, oyunun kurallarını onun belirlemesini seyrediyormuş gibi hissettim. Şato ve dedikoduların bana odaklanmasını sağlama görevimi yerine getirmiştim ve o, iyi olup olmadığımı görme zahmetinde bile bulunmamıştı.

Sürprizlerden gerçekten *nefret* ediyordum. Ve prensten doğrudan bir haber alamadığım için, etkinliğe katıldığımda nasıl bir role bürünmem

gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla yarışma hâlâ devam ediyordu.

Sophie aksini duymuş olsa, kesinlikle haberini verirdi.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, tehlike devam ederken *ve* ben onun sırlarını saklarken beni böyle habersiz bırakmayı nasıl yapabildiğini bir türlü anlayamıyordum.

Beni bir partner ya da dengi olarak gerçekten ciddiye almıyor olmalıydı.

Romantik bir ilişkide bu, katlanamayacağım tek özellikti.

Benim fikrim değerliydi ve en azından zalimce davranıp kararlarını kendi başına uygulamaya koymadan önce, karar verdiği her neyse benim iş birliği yapacağımı varsayarak planlarını bana anlatacağına güvenmeye hakkım vardı.

Beni *Karanlık Gazete*'den kovdurup abartılı bir maaş teklif ederek kendi şahsi muhabiri olmaya zorlamaya çalıştığı daha önceki hatasından ders almadığı belliydi. Sanki kaderim benim değil de onun elindeymiş gibi.

Onun itirafına kandığıma inanamıyordum.

Sana asla kavrayamayacağın şekillerde özlem duydum.

Demek ki öyle değilmiş. Gerçi bir konuda haklıydı. Bir saat önce böyle bir şey söyleyip savaşına katılmam için yalvardıktan sonra söylediğini yaptığım anda nasıl olur da varlığımı unuturdu anlayamıyordum.

Şimdiye kadar Eden akılsızlığımızı mutlaka duymuş olmalıydı ve duymamış gibi yapıyordu. Ancak gerçeği öğrendikten sonra ne onu görmüş ne de onunla konuşmuştum.

Bunu kendisi mi planlamıştı, yoksa sadece tesadüf müydü, emin değildim.

Eden'ın da kendi sırları vardı ve ne olursa olsun, gizli gizli flört ettiği birisi olduğunu asla kimseye söylemeyecektim.

"Hazırlanmayı bitirmen gerekiyor. Yakında kız kardeşinle birlikte aşağıda olman bekleniyor," dedi Sophie kapıdan seslenip beni ürküterek. "Kâhya birkaç dakika içinde seni bekliyor olacak."

"Birazdan inerim."

Eleştirel gözlerle bana baktı. "Geç kalma. İhtiyacımız olan son şey bu gece başka bir olay çıkarman."

Bu hoş küçük konuşmadan sonra çıktı.

Kadife askıda parlayan elbiseye, yere dökülen gümüş eteklerine, yeni yağmış kar gibi görünen alt tarafına, işlenmiş pırlantalara ve akuamarinlere baktım.

Elbise en eski romantizm kitaplarının sayfalarından çıkmış gibiydi.

Kendi halka açık cenazeme giyiyor olmak çok kötü hissettiriyordu. Ya da belki onurumun ölümü şerefine giyiyordum çünkü tek başıma gitmek ve kıs kıs gülen saray halkıyla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmış gibiydim.

Skandal gazeteleri her hareketimi izliyor, yazacak başka bir olayla ilgili ipucu bekliyor olacaklardı. Belki de elbiseden birkaç mücevheri koparabilir ve sessiz kalmaları için ödeme yapabilirdim.

Bu bir temenniydi.

Ya korkudan ya da ekşi süt yüzünden, saat on biri gösterdiğinde karnıma kramplar girdi. Skandal sonrası dünyayla yüzleşme vakti gelmişti. Boş bir kovaya öğürmek istesem bile, bunu başım dimdik yapacaktım.

Ben ve prensle ilgili söylentilerden kaçmak mümkün değildi. Bu gece, tüm krallığın karşısında olacaktım ve Axton pazarlığın kendine düşen kısmını yerine getirecek ya da getirmeyecekti. Bunu öğrenmenin gerçekten tek yolu vardı.

Carlo'yu son bir kez daha görmeyi umuyordum. Makyajı ve stil danışmanlığı bana kendimi hep bir zırh giymişim gibi hissettirirdi. Ancak sonra hoş bir hizmetçi içeri girdi ve elbisemi giymeme yardım etti. Saçımı yapıp dudaklarıma soluk pembe tonda bir ruj sürdü. Cam ayakkabılarımı giydim.

Aynada son bir kez daha kendime baktım. Dışarıdan bakıldığında ne kadar dingin görünsem de içimde fırtınalar kopuyordu. Kendime nefes almak için biraz zaman tanıdım.

"Şey, en önemli takıyı unutuyorduk."

Hizmetçim küçük bir kutuya doğru koştu ve kapağını açtı. Başıma akuamarin ve pırlantadan bir taç taktı, soluk mavi taşları saçlarımda harikulade görünüyordu.

Yansımama baktım. Hiç kimse içimin endişeden perişan olduğunu anlayamazdı. Ejderhalar, prens, mahvolan itibarım... Saray savaşına hazır görünüyordum.

Dışardaki kapı çaldığında, sonra olacak her neyse ona hazırdım.

Kâhyaya gülümseyerek koridora çıktım. "Önden buyurun."

❁ ❁ ❁

Balo salonuna bakan merdivenlerin tepesinde durduğumda kalbim vücudumdan çıkıp fırlamak üzereydi. Axton aşırı düşkünlük göstererek günahını beslemişti. Ya da belki de gizli bir romantikti. İçerisi bir bahçeye, aslında burada bulunan bir bahçenin replikasına dönüştürülmüştü. Her şey korkunç şekilde ters gitmeden önce hikâyemizin başladığı yere benziyordu.

Gözlerimi kalabalıkta gezdirdiğimde, bazılarının çoktan pistte dans ettiğini fark ettim. Diğerleri yemek ve tatlı kulelerinin yanında kaynaşıyorlardı. Boş bardaklara nehir gibi akan şeytan üzümü şarabı, parlak şarap kadehlerini bir şelale gibi parlatıyordu. Çok güzeldi.

Platformun üstünde Eden ve Vanity prensle kadeh tokuşturuyor, prens onlara her ne fısıldadıysa kahkaha atıyorlardı. Birden durakladım. Taliplerinin etrafında toplanmış olmalarını görmeyi beklemiyordum.

Her şey çok tanıdıktı. Prensin utanmaz şekilde ona ilgi gösteren herkesle flört edişi, benim gölgelerin arasında dolanmam. Bu sırada diğer herkes kraliyet tabaklarında servis ettiği tatlı cazibesini yiyor, onun gerçekten kim olduğunu kesinlikle göremiyorlardı. Üvey annem ve Ryleigh haklıydı. Axton asla değişmeyecekti. Göğsümde bir ağrı başladı.

Birdenbire buna devam edeceğimden emin olamadım. Axton her ne planladıysa, ben buna dahil görünmüyordum. Birileri geldiğimi fark etmeden önce gitmeye hazırlandım.

Haberci asasını mermer zemine vurup adımı anons ettiğinde tüm gözler bana döndü ve kaçışım engellenmiş oldu.

"Bayan Adriana Saint Lucent."

Tekrar geri dönüp boğazıma takılan yumruyu yuttum.

Kalabalığa sessizlik çöktü. Sanki bir cadı bir büyü yapmış, herkesi olduğu yerde hareketsiz bırakmış gibiydi. Prens dışında. Beni sanki ikimiz içeride yalnızmışız gibi süzdü.

İçimde derinlerde bir yerde tanıdık kor alev aldıktan sonra hemen üzerine basıp söndürdüm.

Lanet olası zampara. Düşüncelerimi toparlamak, onun baş döndürücü cazibesinden uzaklaşmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Bu kadar şahidin karşısında konuşmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildim

ama o bir kez daha tercihi elimden alıyordu. Eğer şimdi gidersem, söylentiler çığırından çıkacaktı.

Çenemi sıktım ve sosyal cehenneme doğru aşağı inmeye başlayıp eteklerimi sanki Axton'ın boğazını sıkıyormuş gibi sıkıca tuttum.

Var olan her tanrıya elbiseme basıp takılmamak ve yere yapışmamak için dua ettim. O seviyede bir utanç sonrası nasıl hayatta kalacağımı hayal bile edemiyordum.

Neyse ki, herhangi bir olay olmadan merdivenlerin sonuna ulaştım.

Axton hemen orada, kolunu benim için uzatmış, kraliyet adabının kusursuzluğuyla bekliyordu. Gergin olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Onun dünyasında her şey yolundaydı.

Tüm gözler üzerimdeyken, hafifçe eğilerek reverans yaptım.

"Majesteleri."

Yanından geçerken bir olay çıkarmamış olmaktan memnuniyet duydum. Bir hükümdarın halka açık şekilde öldürülmesi, özellikle bu kadar şahit varken oldukça zor bir durumdu.

Axton ben gelmeden önce içmeye başlamış olmalıydı. Prens benim hareketlerimi taklit ediyor, yolumu kesiyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Şu an tartışmak için hiç de doğru bir zaman değildi.

Kral katili olmayacağım. Dizimi yanlışlıkla yukarı doğru kaldırıp onun üreme olasılığını ortadan kaldırmayacağım.

Her iki dürtüye de teslim olmazsam, eski tanrılara kesinlikle bir kurban sunacaktım.

Göz ucuyla, soyluların birbirlerine fısıldamak için eğildiklerini fark ettim.

Harika. Prens sayesinde, onların aşağılamalarını üzerime çekmeden iki dakika geçirememiştim.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordum, kibar gülümsememi hiç bozmadan. "Olay çıkarıyorsun. Ve kendimi toparlamak için birkaç dakika rica ediyorum."

Bana, en değerli rakibi bile yere seren türden yıkıcı bir gülümsemeyle baktı. Ne yazık ki, onun cazibesine karşı tamamen bağışıklık kazanmıştım. Yüzündeki gülümseme kaybolana kadar soğuk bir şekilde ona baktım.

"İyi misin?" diye sordu, beni daha dikkatli bir şekilde süzerken.

Bir skandaldan, kırık kalpten ve halkın küçümsemesinden kurtulmak iyi sayılırsa, o zaman kesinlikle çok iyiydim. "Hareket eder misin? Gerçekten biraz havaya ihtiyacım var."

Gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı parladı.

"Aslında edemem. Çünkü senden benimle dans etmeni istiyorum."

"Taliplerinin tüm zamanını alacağından eminim."

Biraz daha yaklaşırken, kalabalığın da yaklaştığından ya habersizdi ya da bunu umursamıyordu. "Bir planımız vardı, hatırlıyor musun?"

"Var mıydı? Bu geceyi nasıl geçireceğimizle ilgili hiçbir ayrıntı hatırlamıyor gibiyim. Ya..." Ona dostane olmak dışında her şeyi yansıtan bir şekilde gülümsedim, "Belki de bunun bana danışma zahmetine girmemiş olmanla bir ilgisi vardır."

"Kızgınsın."

"Sinirliyim."

Yüzümü kaldırdı ve bir saniyeliğine beni tüm saray halkının önünde orada öpecek sandım. Başparmağını alt dudağıma götürdükten sonra aramıza mesafe koyarken alacalı gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Daha erken gelecektim ama işim çıktı."

"Sen günü kurtarmak için giderken skandalı ben göğüsledim. En azından başarıp başarmadığını bilmeyi hak ediyorum."

Ne sorduğumu çok iyi biliyordu. "Bir anlamda başarılıydım. Uzun zaman önce yazılmış bir notla ilgili ilginç bir bağlantı keşfettik."

Büyülü Kalem. Bir ipucu bulmuştu. Ve olayla ilgili bu kadar önemli bir şey hakkında beni bilgilendirme zahmetine girmemişti. Biraz önce sinirliydim ama şu anda öfkeden kuduruyordum.

"Bana yazmak için ayıracak beş dakikan olmadıysa, bir not dikte edebilir ve ulak gönderebilirdin."

"Haklısın," dedi sadece. "Yapabilirdim ve yapmam gerekirdi. Aklımda bir sürü şey ve evlerine göndermem gereken talipler vardı."

Eden ve Vanity'nin oyalandığı platforma baktım. "Gördüğüm kadarıyla tüm talipleri göndermemişsin."

Tek taraflı bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu gece Envy'den uzak dur, yoksa seni kendi Günah Sarayı'na çekmeye çalışabilir."

"Ben kıskanç değilim, seni sersem. Rahatsız oldum. Özür bile dilemedin."

"Beni affet." Elimi tutup yere eğildikten sonra masum bir öpücük kondurdu. "Gece yarısından önce bana bir dans ayır. Hayal kırıklığına uğramayacağına söz veriyorum."

ELLİ BİR

Trens Gluttony

•

"İşerken canın yanıyormuş gibi görünüyorsun." Lust yüzünde kocaman bir gülümsemeyle omzuma vurdu. "Dans etmeyi kabul etmemesine şaşmamalı."

"Öyle bir şey söylemedi." Ve bunun için şanslıydım. İsteyerek ya da istemeyerek, tam bir baş belası *olmuştum*. Adriana'nın sonunda ikimiz yalnız kaldığımızda bu geceyi telafi etmeme izin vermesini umuyordum.

Balo salonuna bakan balkonda durup parmaklarımı soğuk mermer korkuluğa vurdum. Eve gönderilen taliplerin hepsi, şöhret ve bolca talip buldukları için şimdi bir halk dansına başlamışlardı.

Saate baktım. Gece yarısına dakikalar kalmıştı.

Bu şarkıdan sonra sonunda bu yarışmayı halka açık şekilde bitirebilirdim. Haberi ne kadar çabuk açıklarsam, herkes kısa sürede evine dönebilirdi. Her birinin odalarını ve evlerini gizlice sihirle korumaya almıştım. Kendimi zaten olduğumdan biraz daha zayıf düşürmüştüm ama onların güvenliği gücümün tükenmesine değerdi. Kardeşlerim de burada olduklarından gerekirse yardım isteyebilirdim.

Eski tanrılara yardıma ihtiyacım olmaması için dua ettim.

Dikkatim tekrar dans pistine kaydı, sonrasında gölgeleri ve köşeleri gözden geçirdim.

Shayde ve Wolf, sihirli nesnenin büyüsünü sona erdirmek için yakmamız gereken objeyle hâlâ geri dönmemişlerdi ve Silvanus da bulunmamıştı. Daha önce Merhametsiz Arazi'den ayrıldığımızda son çok yakın görünmüştü. Şimdi ise ellerimin arasından kayıyor gibiydi.

"Sen neden orada dans edip birkaç karı ya da kocadan yeni düşmanlar kazanmaya çalışmıyorsun?"

Lust homurdandı ama cevap vermedi. "Ejderhalarla ilgili bir haber var mı?"

Kardeşim giderek artan gerginliği yatıştırma konusunda yardımcı olmuyordu.

"Silvanus'un peşinden bir ekip gönderdim. Batıda gittiği yere dair hâlâ bir iz yok." Dans pistine bakmayı bıraktım. "Ancak Büyülü Kalem'le ilgili ümit vaat eden bir ipucu yakaladım."

Lust toparlanırken yüzündeki sırıtma kayboldu. "Kim?"

"Muhabir. Ryleigh Hughes. O da Tüm Günahkârlar Balosu'ndaymış."

Kardeşimin gösterdiği tüm heyecan balon gibi söndü. "Yani? Ona bakılırsa hepimiz suçlu olabiliriz."

Sırıttım. "Hep bir izin peşinden git sevgili kardeşim. On yıl önce sihirli nesnelerle ilgili bir hikâye üzerinde çalışıyormuş ve özel koleksiyonunda kalemin onda olduğu söylenen bir dükle bir röportaj yapmış. Onun hikâyesi, bir yazarın Büyülü Kalemi kullanması durumunda, hikâyelerinin daha geniş bir kitleye ulaşıp ulaşmayacağı sorusunu gündeme getirmişti."

"Lanet olsun Gabriel." Lust etkilenmişti. "*Bu* ümit vaat edici."

"Ama ipucu burada bitmiyor. Ryleigh'nin aynı zamanda dükle bir ilişki yaşadığına dair söylentiler de var. Dükün ona yazdığı ve elime geçen bir mektup sayesinde öğrendiğim bir bilgi. Dük ona kendi özel koleksiyonundan birkaç parça hediye etmiş. Daha çok karısını kızdırmak için. Düşes Oleander ve Ryleigh arasında herkesin bildiği bir savaş başlamış ama daha büyük bir skandal bunu gölgede bırakmış."

Ben ve Adriana'nın skandalı. Bu da Ryleigh için yeterli bir neden gibi görünüyordu. Dikkatleri ve eleştirileri kendi üzerinden çekmiş ve başka bir yere yönlendirmişti.

Tekrar balo salonuna baktım. O kadar çok mücevher vardı ki, mum ışığının parıltıları arasında dans edenleri görmek için neredeyse gözlerimi kısıyordum.

"Karısının adamdan intikam almak için kalemi kullanmadığını nereden biliyorsun?"

"Dük, Tüm Günahkârlar Balosu'ndan birkaç gün önce ölmüş ve vasiyetinde ufak bir not varmış. Ryleigh'nin adı geçmiş ve *BK* harfleri birlikte diğer birkaç önemsiz obje onun adına işaretlenmiş. Yazılanlar muhabirin

kalemi balodan önce aldığını doğruluyor ve bu da düşesin kaleme erişimi olmadığı anlamına geliyor."

"Şaşırtmacaya bak." Lust kısık sesli bir ıslık çaldı. "O Adriana'nın arkadaşı. En yakın arkadaşının mutluluğunu mahvetmek çok acımasızca."

"Belki de kalemi deniyordu ve sonuçların böyle olmasını istememişti. Ya da düşesle kendi halka açık savaşını gölgede bırakacak ufak bir olay çıkarmak istemişti. Onu sorgulayana kadar bunlar sadece bir varsayım."

Gerçi hiçbir şey krallığa yaşatılan acının ya da zararın bahanesi olamazdı. Fanilerin gerçeğe tuhaf şekilde yakın bir deyişleri vardı. *Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir.* Çok söylenilen, asla gerçekten ne anlama geldiği düşünülmeyen bir şey.

Adriana'nın salonun karanlık yerlerine saklandığını, tam zamanında içeri dolusan muhabirlerden saklanmaya çalıştığını gördüm. Onları buraya benim çağırdığımı bilmiyordu. Yedi Çember'deki tüm skandal gazetesi muhabirinin duyurum için burada olmalarını istemiştim.

Bir dakika sonra Shayde, Wolf ile birlikte içeri girdi.

Metanetli görünümlerinin neyi ima ettiğini anlamaya çalışarak nefesimi tuttum.

Galip mi gelmişlerdi, yoksa avlarında başarısız mı olmuşlardı, anlayamıyordum.

Nefesimi bıraktım. Önemi yoktu. Artık elimde Ryleigh ile yüzleşmek ve objeyi bana vermek zorunda kalmasına yetecek kadar çok kanıt vardı.

En son dedikodunun üzerine onun ihaneti Adriana için daha da zor olacaktı ancak bunu erteleyemezdim. Özellikle de ejderhalar daha da cesur davranırken.

Ama ilk önce yıllar önce yapmam gereken şeyi yapmanın zamanı gelmişti.

İlerideki duvar saatine baktım. Zamanı gelmişti.

"Bana şans dile."

Lust yanımızdan geçen bir tepsiden bir iblis üzümü şarabı aldı ve bana selam verdi. "Sonsuza dek mutluluk dolu nefret seksine."

Merdivenlerden inip platforma giden yolu dönerken Eden ve Vanity gözüme takıldılar. Gizli gizli birbirlerine gülümserken ne yapmak üzere olduğumu zaten biliyor gibiydiler.

Küçük platforma çıktım ve dörtlünün şarkıyı kesmesini işaret ettim.

Bir aradaki topluluk tüm dikkatini bana çevirdi, muhabirler kalemlerini hazırda tutuyorlardı. Ryleigh Hughes da kalabalığın arasındaydı.

Kazananı anons etmemi bekliyorlardı. Ve onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"Bu gece burada bekârlık tacımı temelli bırakırken bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim." Balo salonu kıkırdamalarla doldu ama tüm dikkatim tek bir köşedeydi. "Kalbimi çalan kişiyi açıklamadan önce, bahsetmem gereken bir konu var."

Val asilzadelerin arkasından çıktı ve sessizce Ryleigh'ye doğru ilerledi. Muhabirin kaçmamasını garanti altına alacaktı. O yerine geçtikten sonra devam ettim.

"Yarışmaya ev sahipliği yapmamın nedenleri konusunda size tamamen dürüst davranmadım." Mırıldanmalar odada devam edince duraksadım. "Bu aldatmacanın arkasında katalizatör olarak krallığımıza yönelik gizli bir tehdit vardı. Bu gece, her taliple birebir konuşup onlara skandal gazetelerinden önce bilgi verdim. Amacım her zaman sizleri, sarayımı ve halkımı korumak oldu."

"Ne tehdidi Majesteleri?" Anderson Anders arkadan bağırdı. "Garez Adası'ndan gelen vampir söylentileri mi?"

"Devam eden soruşturma nedeniyle bu bilgi gizlidir. Şu anda size açıklayabileceğim tek şey nedeni. Ben ve tüm kardeşlerim konuyu gece gündüz araştırmak için özel ekipler kurduk. Son birkaç saatte sonunda aradığımız bağlantıyı bulduk."

Kalabalığa göz gezdirdim ve en sonunda Ryleigh'de durdum.

"On yıl önce, Tüm Günahkârlar Balosu'nda, Bayan Ryleigh Hughes sarayımda sihirli bir obje kullandı. Tam şu anda, avcılardan bir ekip süregelen karanlık büyüyü yok etmek için ihtiyacımız olan kanıtı bulmak için evini altüst ediyorlar."

Ryleigh'nin yüzü bembeyaz oldu. "Bende herhangi bir büyülü obje yok. Tacınız üzerine yemin ederim."

Gölgelerin arasında kaybolmak niyetiyle geri adım attı ama Val orada bekliyordu. Kumandanım elini kaldırıp muhabiri yanına çekti.

Ona hiç de dostane olmayan bir şekilde gülümsedim. Muhabirin kalemleri havada uçuştu. Ben, öyle olmaktan vazgeçene kadar cana yakındım ve bu, skandal peşinde koşanları mutlu ediyor gibiydi.

"Bayan Hughes, Krallık yapacağınız iş birliğini cezanızı verme zamanı geldiğinde hafifletici bir unsur olarak görecektir. Lust. Envy." Muhabirin ve Val'in yanına giden kardeşlerimi işaret ettim. "Ben bu gece bir konuyla daha ilgilenirken onlar sorgulamaya başlayacaklar. Onlara Büyülü Kalem'in nerede olduğunu ve balonun yeni sonucunu yazdığınız şeyi nereye koyduğunuzu söylemenizi öneririm. Her yalanı anlayabilirler."

Adriana öne çıktı, arkadaşını koruyacakmış gibi uzandı. Onun da kafası karışmış görünüyordu ancak kalabalık Ryleigh'nin etrafına toplanmış, daha fazla yaklaşmasına engel oluyorlardı.

Kardeşlerim, Ryleigh'e zindana kadar eşlik ederken kibar muhafızlar gibiydiler.

Eden nefes almayı bırakmış gibiydi. Ama Vanity bu olaylar karşısında oldukça meraklanmış görünüyordu.

Ellerimi çırpıp, odadakilerin dikkatini bir kez daha üzerime çektim.

"Şimdi, bu gece bir duyuruyla daha ilgileneceğinizi umuyorum."

Kalabalığa göz gezdirdim, Adriana'yı bir kez daha duvarın dibinde dururken buldum. Dikkatim üzerinde, ona ve sadece ona konuşuyordum.

"Mükemmel bir eş bulmak için yarışma düzenlemek tam olarak plana uygun gitmemiş olabilir. Ama ben aşkı buldum. Ve bu çıktığım en sinir bozucu, heyecan verici maceralardan biri oldu."

Adriana'nın ifadesini anlamak imkânsızdı.

Onun yanında olmak, duygularını anlamak istiyordum.

"Bayan Saint Lucent, lütfen buraya gelir misiniz?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır Majesteleri. Korkarım gelemem."

İçeridekilerden şaşkınlık dolu sesler yükseldi. Onları öfkeli bir bakışımla susturdum.

Onlar vazgeçmiş olabilirlerdi ama ben vazgeçmemiştim. Eğer Adriana aynı seviyede olmamızı istiyorsa, o zaman gerekirse emekleyerek ona giderdim.

"Pekâlâ."

Platformdan atladım ve kalabalığın arasından ilerledim. Bu hareketimle fısıltılar yükseldi ama sinsi konuşmaları duymamazlıktan geldim. Umursadığım sadece tek birinin fikri vardı.

Adriana'ya ulaştığımda yavaşça tek dizimin üzerine çöktüm.

Hareketimin iki anlamıyla kalabalığa bir sessizlik çöktü. Artık kimse onunla alay etmeye cesaret edemezdi. Prensleri onun karşısında diz çöktüklerinde edemezlerdi.

"Seni seçiyorum, Adriana Saint Lucent. Seni on yıl önce ilk gördüğüm andan itibaren rüyalarıma giriyorsun. Benim için hep sen vardın."

Dizimin üzerinde, kalbimi göğsümden söküp çıkarmaya ve isterse eline vermeye hazırdım. Adriana... Dehşete düşmüş gibiydi.

"Ben sana dönüşü olmayan şekilde âşığım ve hep âşıktım. Bu yüzden başka birine kur yapıyormuş numarası yapamam. Yarışma bitti. Ve eğer dürüst olacaksam, nedeni benim için hiçbir zaman senden daha uygun başka hiç kimsenin olmadığıdır." Derin nefes aldım. "Adriana Saint Lucent, benim tatlı felaketim, benimle evlenir misin?"

İçeriye hâkim olan sessizlik artık çok önemli bir hâl aldı. Kimse tek bir kelime bile kaçırmak istemediğinden nefes bile almıyor gibiydi.

Adriana bana sanki ikinci ya da üçüncü bir kafam çıkmış gibi bakmaya devam ediyordu. Egomu nasıl daha fazla şişirmeyeceğini kesinlikle iyi biliyordu. Gözlerini benden yavaşça çekti ve etrafa bakındı. Muhabirler suya karışmış kan kokusunu alan köpekbalıkları gibi yaklaşıyorlardı.

İçimden küfrediyordum. Onların haberi Adriana'yı herkesin önünde seçtiğimi, haberi yaymaları için burada ben istemiştim. Teklifimi kabul ettiği takdirde tüm diyarlarda benim olacağını yazacaklardı.

Artık onun yanında olduğum için, duygularını çok iyi hissedebiliyordum. Acısını, güvensizliğini.

Tam olarak söz verdiğim şeyi yapıyor olmama rağmen, Adriana'nın bunu başka bir stratejik hamle olarak görebileceğini düşünmemiştim. Ona dengi biri gibi davranmadığımı hissetmişti. Merhametsiz Arazi'den döndükten sonra onun fikrini öylece bir kenara attığımı düşünmüştü.

Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Ona kanıtlamam gereken benim...

"Majesteleri!"

Etrafa bakındım. Kalabalık dönüp kimin bağırdığını görmeye çalıştı.

Balo salonunun dışındaki koridordan ayak sesleri geliyordu ve telaşlı adımlar kapıya dönmeme neden oldu. Bir saniye sonra kapı hızla açıldı ve balo salonuna bir haberci girip nefes nefese bir hâlde yere kadar eğilerek selam verdi. Saatlerdir koşuyor gibiydi.

Sonunda nefesini düzeltebildi ve ayağa kalktığında ilk başta gözden kaçırdığım şeyi fark ettim.

Kıyafetine kan bulaşmıştı.

Başımdan aşağı buz gibi ter boşaldı, tüm duyularım uyarı vererek harekete geçti. Yaklaşmışlardı.

"Ejderhalar..."

Bahçelere açılan cam kapılar patladı, parçalar kalabalığa sıçradı, derilerini ve ipek kıyafetlerini ayırt etmeden kesti. Kan yavaş yavaş akarken ve kıyafetlerini kirletirken, soylular sanki olanlardan bir anlam çıkaramıyorlarmış gibi donakalmışlardı.

İlk ejderha açtığı açıklıktan başını içeri soktuğunda Adriana'yı kendi vücudumla korumak için ayağa fırladım. Üzerime şiddetli, koruyucu bir öfke çöktü. İstesem de savaşamayacağım kadar eski ve ilkeldi.

Ona bir şey olursa tüm dünyayı yakar ve küllerinde dans ederdim.

"Wrath! Havalan. Bu savaşı..."

Birkaç buz ejderhası bahçe kapılarına sertçe vurdu, buzdan alevler püskürttüler. Kızıl gözleriyle içeri bakıyor, dehşet dolu bağrışları dinliyorlardı ve bu onları daha da büyük bir deliliğe sürüklüyordu.

"Herkes dışarı çıksın!" diye bağırdım, Adriana'yı arkamda tutarak. "Bodrum kata inin!"

Dışarıda Silvanus büyük kuyruğunu kapıya vurarak göründüğünde kimse nefes almıyor gibiydi. Kapı menteşelerinden fırladı, ardında büyük bir delik bıraktı.

Bir anda içerideki herkes tehlikede olduğunu anlamış gibiydi. Herkes dışarı çıkmak için birbirini iterken tüm balo salonunda büyük bir kaosa çıktı.

Adriana'yı kapıya doğru çektim, birbirini ezenlerin arasından bir yol açtım.

Onun için herkesi feda eder ve kararımdan bir an bile pişmanlık duymazdım. Ahlak pusulamla uzun zaman önce barışmıştım. Onunla krallık arasında bir seçim yapmam gerekirse, onu seçerdim. Her zaman.

"Buradan olabildiğince uzaklaş," diye bağırdım çığlıkların ve ejderhaların kükremeleri arasında. "Güvenli olunca ben yanına gelirim."

"Bekle." Elimi çekiştirdi, ayak diretti. "Ailem."

Onu güvende tutmak için uçarak en ıssız yere götürmem gerekseydi, götürürdüm. Silvanus buradaydı ve sadece takıntısını gidermek için bile olsa onun peşinden gelecekti.

"Arkalarından muhafız gönderirim."

Wrath'ın bağrışını duyduğumda tüm gücümü serbest bırakmak üzereydim.

"Sizin için geliyorlar!"

Hançerimi çekip döndüğümde ejderhalar yaklaşıyorlardı. Avlanmaları için birçok seçenek vardı ama benim yüzümden en kolay avı görmezden gelmişlerdi. Ya da Adriana yüzünden.

Kardeşim haklıydı. Zor yutkundum, sonra onu kapılardan itmeden önce dudaklarına yapıştım. Eğer onu görmezlerse, sadece bana odaklanacaklarını umuyordum.

"Git!"

Emrime uyup uymadığını görmeyi beklemedim. Dönüp ejderhalara ilerlerken, tüm bu olanları ilk ve son kez bitirmek için kendimi cazip bir hedef hâline getirdim.

ELLİ İKİ

Adriana

Axton'la aşk hikâyemiz asla yazılmamaya mahkûmdu. En gösterişli kış bahçesi gibi görünen, beklenmedik bir evlilik teklifine sahne olan mekân şimdi Yeraltı Dünyası'ndan çıkmış bir sahne gibiydi.

Nerede olduğumuz düşünülünce bu ironikti.

Arkamı balo salonuna dönüp elinde kana bulandıkça parlayan Hane hançeriyle ejderhalara saldıran Axton'ı seyrettim.

Hayvanın çenesi boğazına tehlikeli şekilde yaklaştığı sırada bir an kalbim duracak gibi oldu. Kendini hiç tereddüt etmeden ejderhaların önüne atmış, içeridekilerden herhangi biri yerine doğrudan kendi üzerine gelmek zorunda bırakmıştı. Ve ben bu kadar dikkatsiz davrandığı için onu tokatlamak istiyordum.

Kendime onun ölümsüz olduğunu ve ejderhalarla savaşmaya yabancı olmadığını hatırlattım.

O hayatta kalabilirdi ama ailem kalamayabilirdi.

Axton'a son bir kez daha bakıp kaçan ve çılgın gibi ilerleyen kalabalığın arasından geçerken arada bir durup zıplıyor, kalabalığın arasında onları görmeye çalışıyordum.

Masalar devrilmiş, ışıltılı şarap bardakları kırılmıştı ve baktığım her yerde iblisler içeriden çıkmak için birbirleriyle mücadele ediyorlardı.

Eden ve üvey annemi hiçbir yerde göremiyordum.

Lust odaya girdi, hançeriyle bir ejderhaya geriye doğru kaçmasına neden olacak şekilde darbe indirdi. Şatoda saldırıyla ilgili söylentiler şimdiden yayılmış olmalıydı. Herkesin saklanmış olmasını umuyordum. Canlarını kurtarmak için kaçarken haykırışları bu savaştan sağ çıktığım takdirde

kâbuslarıma girecekti. Her ileri adım attığımda arkamda aynı mesafede bir uzaklık kaybediyordum. Kalabalık telaşla öne doğru kayıyor, beni de sürüklüyorlardı. Neredeyse dengemi kaybediyordum.

Eğer yere düşersem, üzerime basarak beni öldürebilirlerdi.

Beni ilerlemeye sürükleyen bu daimî korkuyla, kafaları ve omuzların ötesini görmeye çalışarak odada ilerlemeye çalışıyordum. Bir köşeye ulaşıp beklemem gerekiyordu.

Bu imkânsız gibi görünen bir başarıydı.

Birdenbire kalabalık durdu, bir aralıktan eğilip geçmem ve koşmam için bir fırsat belirdi. Dikkatlerini neyin çektiğini görmek için dönüp arkama baktım. Sloth ve Greed bir alev ve duman bulutu şeklinde içeri girmiş, hemen karmaşanın ortasına dalmışlardı.

Bir an için diğerleriyle birlikte donakaldım, savaş çılgınlığını seyretmeye başladım.

Yedi prensin beşinin tüm güçleriyle savaşmaları saf vahşet dolu bir manzaraydı. Bir ejderhayla savaşmayı hayal bile edemezdim.

Ya da bir iblisin silahının yanlış tarafında yer almayı kesinlikle istemezdim.

Prensler birileri onlara meydan okuyana kadar... Hovarda, kötü yaratıklardı. Sonra saray adabının cazibesi ve cilasının altında gerçekten ne olduklarını göstermeye başlıyorlardı.

İçerinin ısısı ciddi şekilde düştü, yerler yavaş yavaş buzla kaplanmaya başladı. Kısa süre sonra düşmeden koşmak olanaksız hâle gelecekti. Bunu anlayan saray halkı daha da çok paniğe kapıldı. Kendimi toparlamaya, Eden'ın soluk sarı saçlarını bulmaya çalıştım. Gözüme gümüş rengi bir ışıltı takıldı.

"Camilla!"

Tam aynı anda o da beni fark etmişti ve kaos giderek rayından çıkarken birbirimize ulaşmaya çalıştık.

Balo salonuna inen ejderhalar çığlıklar atıyor, çiçeklerin ve çalıların üzerlerine basıp geçiyorlardı. Buz gibi alevlerini odaya püskürtüyor, her şeyi buzdan bir yola çeviriyorlardı.

Donmuş ateş patlamasını acı dolu çığlıklar takip etti. Birileri yoldan çekilmeyi başaramamıştı.

Soğuk ve tüm bedenime yayılan korku yüzünden titredim. Buz ejderhalarının hep çok güzel olduklarını düşünmüştüm ama bir o kadar da kötü ve acımasızdılar.

Şaşırtıcı şekilde Anderson Anders yarısı parçalanmış bir sütunun yanına saklanmış hararetli bir şekilde kalemiyle yazmaya devam ediyordu. Aptal herif bir ejderhaya tehlikeli derecede yakındı.

Camilla'yı kaybettim ve Envy'nin zindandan hemen dönüp onu bulması için dua ettim. Hâlâ burada olmaması ejderhaların koridorlara da girdiklerini düşünmeme neden oldu. Eğer kardeşim ve üvey annem balo salonundan çıktılarsa bile, bu güvende olmadıkları anlamına gelebilirdi.

"Adriana!"

Eden'ın bağrışı ile ona döndüm. Birkaç adım ötede, devasa bir ejderha gözlerini bana dikmişti. İçgüdüsel bir uyarı ile kararsız şekilde geriye adım attım. Yanlış bir hamleydi. Kendimi bir av konumuna sokmuştum.

Kızıl gözlü ejderha bana saldırırken kükredi, öldürmek üzere hedef belirledi. Yer öyle bir gürültüyle sallandı ki, dönüp koşmaya çalışırken dengemi kaybettim.

Anderson Anders'ı tehlikenin önünden iterek uzaklaştırdım ve oradaki kalabalığa doğru koşarken, yaratığı kardeşimden olabildiğince uzaklaştırmayı umuyordum.

Yıkılan duvardan koşarak fırladım ve verandaya çıktığım anda kalın bir buz tabakasında kaydım. Prens, kıyafeti kana bulanmış, yüzünde kararlık ve acımasız bir ifadeyle karşımda belirdi.

Kravatı ile birlikte medeniyete dair her şey kaybolmuştu. Çıldırmış gibiydi, vahşi görünüyordu. Tehlikeye ve maceraya en önde koşan efsanevi avcı.

Dikkatini başımın üstünde başka bir şeye vermeden önce bana baktı.

Ejderhanın peşimden geldiğini görmek için dönmeme gerek yoktu.

Arkamda *çok* yakından gelen kükreme sesi yeri salladı, ejderhanın ciğerlerinden çıkan hava saçlarımın uçlarını dondururken dengemin bozulmasına neden oldu. Taşı kaplayan buz lanet olası topuklu ayakkabılarla ayakta durmamı imkânsız kılıyordu ve ilk adımlarını atmaya çalışan bir bebekten çok farklı değildim. Tam ejderhanın çenesinin arkamda kapandığını duyduğum sırada öne doğru düştüm.

"Axton!"

Prens kanatlarını katıksız, abartılı bir öfkeyle açarken kana susamış yaratıkla aramıza girdi, beni hedefleyen darbeyi kendi vücuduyla karşıladı.

Kendi etrafında döndü ve tekme atıp, saldıran ejderhayı birkaç metre öteye fırlattı.

Prensin arkasından bakıp ileri atılan canavara dönerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Artık yalnız değildi. Tüm ejderhalar bize doğru ilerleyerek terasa çıkıyorlardı.

Arkasından buz ve dondurucu bir hava geliyor, beyaz alevler ayaklarımızın dibinde yere isabet ediyordu.

Haşmetli yaratıklarla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti tüm bedenimi kapladı.

Kana susamış gözleri bana kilitlenmişti.

Yeraltının uğursuz tanrıları. Tüm sürü benim peşimden geliyordu.

Prensi ve yollarına çıkan herkesi ezip geçeklerini bilecek kadar bir tecrübem olmasına gerek yoktu.

"Axton!" diye bağırırken kafamda bir plan oluşuyordu. Axton sonraki darbeden kıl payı kurtulmuş, ejderhayı gözünün önünde tutarken hızla bana dönmüştü. "Onları uzaklaştırmak için beni kuzeye götür. Merhametsiz Arazi'ye ulaştığımızda savaşı onların arazisinde daha ileri taşıyabilirsin."

Bana takdir dolu bir bakış attı.

"Sana seni ne kadar arzuladığımdan hiç bahsetmiş miydim?"

Şaşkınlık dolu bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Birkaç ejderha etrafımızı sarmışken flört etmek tam bir çapkının işiydi. Axton ejderhanın gövdesine başka bir tekme daha atıp sürünün geri kalanının yanına geri gönderdi.

"Acele et!"

Axton'ın kollarına atladım ve bizi saniyeler içinde yukarı çıkardığında, ejderhalar yemi yutup çığlıklarla peşimizden gelmeye başladılar. Kanatlarını gecenin karanlığında çırpmaları tekrar bize yaklaşmaya başladıklarının korkutucu işareti olan tek sesti.

Ona daha sıkı sarıldıkça Axton'ın kalbinin, kalbimde hızla attığını hissedebiliyordum.

Hem ejderhaların soğuk doğası hem de kışın kendisi yüzünden etrafımızı bir kar fırtınası sarmıştı. Kısa süre sonra ellerimi göremez oldum ve

eğer Axton'ın doğaüstü güçleri olmasa bizi ileri karakola nasıl götüreceğinden endişe duyabilirdim.

Bir eliyle sırtımı ovuşturarak beni sıcak tutmaya çalışıyordu.

"Yakında orada oluruz. Eğer peşimizden gelmelerini istemeseydim, sihirle oraya gidebilirdik."

"Biliyorum." Dişlerim zangırdayarak ona sokuldum.

Peşimizden öfkeyle gelen ejderhalar yerine benim rahatımı daha çok düşünme işi prense aitti. Gerçekten de çok komikti ve onu daha fazla sevemezdim.

Birkaç dakika sonra kirpiklerim karla kaplı bir hâlde kuzey sınırı boyunca uzanan yüksek surları gördüm. Tepesi karla kaplanmıştı, ay ışığında tehlikeli şekilde parlayan donmuş bir katman gibiydi. Arkasında büyük taş bir yapı yükseliyor, onunla savaşmak isteyenlere âdeta meydan okuyordu.

Axton doğrudan orayı hedef aldı, uçuşu doğa kanunlarına meydan okuyan cezalandırıcı bir hıza kavuşmuştu. Kendine has bir güçtü. Tek yapabildiğim kanatlarını kapatıp üst kattaki dar bir açıklığa girerken ona tutunabilmekti.

Yumuşak bir şekilde iniş yaptık ve Axton beni yere bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu, sanki ejderhalar kaleye üşüşmüyormuş gibi beni gözden geçirerek.

"Evet." Zor yutkundum. "Sen?"

"Benimle evlenmeye karar verirsen çok daha iyi olacağım." Bana kurt gibi sırıttı. "Ama evet, iyiyim."

Bu şakalaşma kısa sürdü. Bir ejderha içinden geçtiğimiz açıklıktan girdi. Axton elimi tuttu ve odanın iç kısmına çekerek, pencere olamayacak kadar büyük ama bir kapıdan daha küçük açıklıktan uzaklaştırdı. Belki de uçan bir iblis prens için kullanılmıştı.

"Seni görmelerine izin verme." Ayak bileğinden bir hançer çıkardı ve elime verdi. "Gerekirse gözlerini hedef al. Kale büyüyle korunuyor, içinde kaldığın sürece güvende olursun."

Yürüyerek uzaklaştıktan sonra küfretti ve telaşla geri geldi.

"Eğer kendini tehlikeye atarsan, beni korkuttuğun için seni yatağıma bağlar ve saatlerce buna pişman ederim."

Onu kendime çektim. "Geri dönüp beni cezalandıracağına söz ver. Yoksa ben *senin* peşinden gelirim."

Hafifçe gülümsedi ve tek bir kelime daha etmeden, kaçtığımızın iki katı daha zalimce savaşın içine daldı.

İç surda oyalanırken kalbim deli gibi atıyordu. Görmeden saldırı seslerini duymak çok daha kötüydü. Hayal gücüm hep biraz kötüye çalışıyordu.

Acaba ejderhalar bir şekilde bir ölümsüzü öldürmenin yolunu mu bulmuşlardı? Axton yaralanmış mıydı?

Uçarak girdiğimiz açıklığa biraz daha yaklaştım ve sipere çıkan odanın olduğu bir kapı fark ettim. Dikkatli ve sessizce kapıdan içeri girip avcılar, ejderhalar ve prensler acımasız bir zarafetle savaşırken onları seyrettim. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Uzakta yükselen dağlar, buzla kaplı bina ve ahırların olduğu arka planın saf ihtişamı... Ölmek için en güzel yerdi.

Eğer devam eden savaş olmasa, neden birçok kişinin loncaya katılmak istediğini anlayabilirdim. Burada tepeden bakınca, sarayın ve toplumun kurallarından uzakta doğa hüküm sürüyordu.

Ve doğa acımasız bir liderdi. Ejderhalar pençeleriyle cesetlerin üzerinden ilerliyorlardı, öfkeyle Axton'a yönelirken dönüp kimi ezip geçtiklerine bakmıyorlardı. Karın üzeri kana bulanmıştı. Manzara canavarların tiz çığlıkları kadar berbat ve sinir bozucuydu.

Bu olmaması gereken bir savaştı. Ejderhalar bu deliliği hak edecek bir şey yapmamışlardı. Oynandığından hiçbirimizin haberi olmadığı bir oyunda piyon olmuşlardı.

Eğer Büyülü Kalem kullanılmamış olsaydı, son yüz yıldır yaptıkları gibi kuzeydeki arazilerinde huzur içinde yaşamaya devam ediyor olacaklardı. Duyularım tüm parçaları birleştirmekte zorlanıyordu. Gizem çözülmüş gibi hissetmiyordum. Sanki eksik olan bir şey var gibiydi.

Tüm bunları gerçekten sona erdirebilecek bir şey. Ama neydi?

Ryleigh. Gergin bir arkadaşlığa dönüşmüş olsun ya da olmasın, içimden prensin onu lanetlemek için ileri sürdüğü kanıtı kabullenmekte zorlanıyordum. Özellikle daha önceki konuşmamızdan sonra.

Bir şey yerine oturmuyordu. Ryleigh'nin mutluluğumu yok etmek için gerçek anlamda herhangi bir nedeni yoktu. Ya da o geceyi tekrar yazmak için. Ama cevaplanmamış birçok soru vardı.

Eğer kalem onda olsaydı, bunu Düşes Oleander'in ondan nefret etmesine son vermek için kullanmaz mıydı? Ya da köşe yazıları için daha geniş bir kitle kazanmak adına hikâyeleri için kullanmaz mıydı?

Kendini daha ileri taşımak için asla kullanmayacağı bir kalemin peşinden neden bu kadar çok uğraş vermiş olabilirdi?

Prens Wrath ileri karakolun üzerinden uçtu, yüzünde saf, vahşi bir öfke maskesi var gibiydi.

Savaşın seslerinden uzaklaşmak ve gizemi çözmek için giderek artan merakımı doyurmak için Axton'ın anlattığı her şeyin tekrar üzerinden geçtim.

Sağlam bir ipucuydu ancak Ryleigh, suçlamayı reddetmişti. Bütün saray halkının önünde.

Daha fazla sır ve yalan mı vardı? Sanmıyordum.

Bir avcı büyülü kalkanın içinde saklanıp durduğum yerin hemen altından bağırdı. Axton neredeyse birden ortaya çıktı ve ejderhayla avcının arasına girdi.

Çıldırmış yaratık onun boğazına yönelince, taş surdan aşağı bakmak için koştum. Sihirli kalkanı geçtim ve aşağıda dönüp duran ejderhaların görüş alanına girdim.

Hemen sonra geri çekildim, hareket etmeme engel olan kastan bir duvar beni olduğum yere sabitledi. "Bırak beni! Yaralandı!"

"O iyileşir. Sen iyileşemezsin." Lust beni kalkanın güvenli alanına geri çekti. "Ayrıca sen ölürsen o da beni öldürür. Krallığa bir iyilik yap ve *burada* kal."

Haklıydı, mantıken bunun farkındaydım ama kalben... Lanet olası kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi sert bir şekilde hızla atıyordu.

Duvarın üzerinden atlayıp o aptal, sersem zamparanın nefes aldığından emin olmak istiyordum. Böylece tüm bunlar bittiğinde onu şahsen ben boğazlayabilirdim.

Lust bana bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Aklından ona vurmak mı geçiyor? Merak etme, hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz."

İçeride kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissederek dolanmaya başladım. Savaş sesleri hâlâ devam ediyordu ve neredeyse delirmenin eşiğine gelmiştim. Burada kalıp hiçbir şey yapmadan duramazdın.

"Acı çekmesine engel oluyorsun," dedi Lust, aklımdan geçenleri okuyarak. "İtiraf etmeyecektir ama son olaydan sonra bu kadar geç iyileşmesinin nedeni kısmen buydu."

Öpüşme yarışmasını düşündüm. Yüzünde bir anlığına beliren acıyı. Bir gün kafasını gerçekten suyun içine sokacaktım.

"Ryleigh'i yazdığı lanet olası kâğıdı birileri bulabildi mi?" diye sordum, bir şey yapma ihtiyacı hissederek. Prensin yakınında durmak ve benim acı çekmiyor olmam ideal bir durum değildi.

Lust başını salladı. "Evini altüst ettiler ve sık gittiği her yere bakıyorlar. Bulmaları an meselesi."

Sarayımızın ve krallığımızın o kadar zamanı yoktu. Ejderhaların da. Şimdiye kadar duyduğun en acıklı sesin ardından tiz bir çığlık yükseldi. O an kanım dondu.

"Bunun anlamı..." Korkularımı kelimeye dökemiyordum.

Lust'ın yüzü hazin bir hâl aldı. "Bir ejderha öldürüldü."

"Bu bir kâbus."

Ve sona ermesi gerekiyordu. *Hemen.*

Aklımdan bir sürü şey geçirerek adımladım. Eğer Ryleigh'nin, Tüm Günahkârlar Balosu'nu tekrar yazmak için kullandığı defter ya da parşömeni bulamadılarsa, şüphelinin o olmaması mantıklıydı.

İçgüdülerim beni haklı olduğumu gösterir şekilde daha fazla uyarmaya başlamışlardı.

Eğer Ryleigh değilse o zaman kimdi? Kimin böyle bir amacı ve nedeni...

Birkaç ipucu ve yorum yerine oturunca adımlamayı bıraktım.

"Tanrılar adına. Axton yanlış anlamış."

Babamın defterinde bir kalemin bahsi geçmişti.

Lust'a döndüm ama beni dinlemiyordu.

Kasları gergin bir hâlde terasta duruyordu. İleri karakolu koruma görevi ona verilmişti ve harekete geçmeye hazır görünüyordu.

İçimden bir sonraki hamlemin planını yapmadan önce düşünmeye çalıştım. Böyle ciddi bir suçlamadan bulunmadan önce haklı olduğumdan kesinlikle ama kesinlikle emin olmalıydım.

Ne kadar kafamda oturtmaya çalışsam da hayatlarımızı tam olarak kimin mahvettiğini bildiğime inanıyordum.

Sophie Everhart. Maddi refaha takıntılı iblis. Ve her şeyden çok sıradan birine karşı kaybetmekten nefret eden aynı iblis.

İpuçları başından beri oradaydı ve ben onları görmek istememiştim. Ama artık yapboz parçalarını bir araya getirmeme ben bile engel olamıyordum.

Üvey annemin, Eden talip olarak seçildiğinde yüzündeki o bilmiş gülümsemesi. Bir büyü kullandığını tahmin etmiştim, şüphemi kesinlikle onaylamamıştı.

Üvey annem de o gece Tüm Günahkârlar Balosu'ndaydı. Sonuçtan hiç memnun kalmamıştı... Ama bu da tam olarak değildi.

Kendimi ayrıntıları bulmaya daha da zorladıkça, olayların sonucuyla ilgili kafam giderek daha çok karışmıştı. Tüm Günahkârlar Balosu'ndan ayrıldığımızda Sophie tuhaf şekilde heyecanlı mıydı?

İyi bir eş bulamamış olmama ve değerimin sadece bundan ibaret olduğunu iddia etmiş olmasına rağmen mi?

Eden o zaman daha bir çocuktu ve bulanık anılar ortaya çıkmıştı.

O zaman bile Sophie kızının bir prenses olmayı hak ettiğini, on yıldan kısa bir sürede taliplerini kabul etmeye uygun olabileceğini iddia etmişti. Benim başarısızlığımın yine de ailemizin yararına olacağını bir kenara yaz demişti. O gece saçında çok komik bir tüy takmıştı.

Yakın zamanda babamın defterinde gördüğüm bir tüy. Ryleigh evimizden tarifleri almaya geldiğinde o gün küçük kitabın içine geri sokuşturmuştu. Bu Büyülü Kalem olmalıydı.

Dünyam bir anda yıkılmak üzereymiş gibi oldu. Bu oydu. Babamın defteri. Sürekli satmakla tehdit ettiği ama aslında asla satmayacağı şeydi. Yeni kaderimizi yazdığı, hepimizi bilerek ya da bilmeyerek lanetlediği yer o defter olmalıydı.

"Prens Lust!" diye bağırdım, duvarla çevrili terasa koşarken. "Nerede olduğunu biliyorum..."

Lust gökyüzünde bir ejderhayla mücadele ediyordu, tüm dikkati saklandığımız yeri yıkmak üzere olan canavardaydı. Zar zor yutkundum, aşağıdaki manzaraya göz gezdirdim.

Kaos çıkmıştı. Hiç kimse savunmamızda bir deliğe neden olmadan bana evime kadar eşlik edecek durumda değildi. Wrath ve Gluttony, Envy ve Lust... Her prens savaş meydanında önemli, krallığımızın hattı koruması için ihtiyaç duyulan bir güçtü.

Burada durup asla gerçekleşmeyecek bir duraksamanın olmasını bekleyemezdim. Harekete geçmem gerekiyordu.

Merdivenlere koşmadan önce Axton'ın zarar görmemesi için içimden sessizce dua ettim. Yaralıların yanında koştum, koridora yığılmış cesetlerin üzerinden atladım, bu görüntüleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. Kapıdan

dışarı fırlayınca, bir cehennem atının ve binicisinin yavaşlayarak yürüdüklerini gördüm.

Ulaşım aracımı bulmuştum.

Attan inen ve sendeleyerek yere düşen avcıya koştum, dizginleri yakaladım ve eyere çıktım.

Bağırarak özür diledikten sonra topuklarımı atın yanlarına geçirdim ve ilerlemeye başladık. At binme dersi için içimden Axton'a teşekkür ettim. Aklımı kaybedecek şekilde korkmak yerine, kendime güvenerek ata biniyordum.

Cehennem atı sanki hayatı buna bağlıymış gibi koşuyordu ve aslında öyleydi. Hepimizin hayatı bu ana bağlıydı ve içgüdülerimin beni yanıltmaması için dua ediyordum.

Sert ve hızlı şekilde koşarken, at kuzey topraklarını sanki sihirle aydınlatılmış gibi geçiyordu. Kısa sürede muhitimizin Arnavut kaldırımı caddelerine ulaştık ve sokaklar tuhaf şekilde bomboştu.

Binaların kepenkleri indirilmişti, her zamanki sesler ve kalabalık yoktu. Herkes ejderhalardan saklanıyordu. Göğsümde beliren acı, kalbimi sıkacak kadar çok sarmaya başladı.

İçimden sürekli her şeyin sona ermesi için geri dönmek istiyordum. Axton'ın da bunu bu kadar güçlü hissetmemesini umuyordum. Şu anda başka bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı yoktu.

Bu ızdıraba teslim olmak yerine, evimizin önünde durana kadar atın üzerinden inmedim. Eyerden neredeyse aşağı yuvarlanıyordum; ayaklarım yere basınca hemen merdivenlere koştum. Sihirli bağ beni geri çekerken her nefes alışım zorlaşıyordu.

Ön kapı açıktı ama durup nedenini düşünecek zaman yoktu.

Babamın eşyalarının olduğu yere koşup çıldırmış gibi defterini karıştırmaya başladım.

Elimden kaydı ve durup nefes almak için kendime zaman tanıdım. Sandığımdan daha çok titriyordum.

Kendimi toparlayınca, defteri tekrar aldım ve her sayfayı gözden geçirdim. Ne kadar çok not aldığını hiç fark etmemiştim. Zaman sanki daha hızlı geçiyor ve sarayımızın kaderi bu ana bağlıymış gibi hissettiriyordu. Eğer burada başarısız olursam, hepimizi başarısızlığa uğratmış olurdum.

Kalbim hiç bu kadar hızlı ya da güçlü atmamış, ciğerlerim bayılacakmış gibi hissetmeme neden olacak kadar hızlı çalışmamışlardı. Bu sırada acı

giderek artıyor, üzerimdeki etkisini hiç kaybetmiyordu. Axton'ın savaşta ölmemesi için dua ettim. Çok yakındık. Keşke onu bulabilseydim!

"Hadi. Hadi."

Daha öncekinden çok daha hızlı okuyor, vücudum her saniye daha da geriliyordu. Not yoktu. Yeniden yazılmış bir şey yoktu. Halbuki çok emindim…

Eğer yanıldıysam, Merhametsiz Arazi'den ayrılarak ve buraya gelerek elde edeceğim tek şey en çok ihtiyacı olduğu anda Axton'ı zayıflatmaktı.

Bir sonraki sayfayı çevirdim ve neredeyse kopuyordu.

Deftere alelacele yapıştırılmış kâğıt parçasına bakarken donakaldım.

"Olamaz."

Babamın her zamanki yazısıyla yazılmamış olan notu gözden geçirdim. Yanaklarımdan ılık yaşlar akmaya başladı. Haklıydım: aradığımız ipucu *buydu.*

Sophie…

"Aman tanrım. Hayır."

İlk baştaki sevinç duygusu geçtikten sonra buz gibi bir pişmanlık hissettim. Not Sophie'nin el yazısıyla yazılmamıştı. Ryleigh'ninkiyle de. Ve kesinlikle babamın el yazısı da değildi. Karalanmış not bir çocuğun el yazısıyla yazılmıştı.

"Eden. Sen ne yaptın?"

Sanki fısıltı şeklindeki duam gerçekleşmiş gibi kardeşim titreyen ellerinde bir mumla içeri girdi. Gözyaşlarına bulanmış yüzü görünmeye başladığında, alevler çılgınca dans etmeye başladı.

"Bunların hiçbirinin olmasını istemedim, Ad. Bunu bilmek zorundasın. Yemin ederim, ben bilmiyordum…"

Ağlarken sesi çatlak çıkıyordu.

Elimi uzattım, sesim en büyük ablanın otoriter tınısına geçmişti.

"Mumu bana ver Edie. Bunu hemen yok etmeliyiz."

Gözyaşlarıyla dolu itiraflar için sonrasında bolca zaman olacaktı.

Sinir bozucu şekilde uzayan gergin bir an boyunca kardeşimin mumu söndüreceğini ve hepimizi lanetleyeceğini düşündüm. Ama dikkatlice bana doğru ilerlerken eliyle küçük alevi kapattı ve ince mumu dikkatlice bana uzattı.

Parşömeni yakmak için hiç tereddüt etmedim ve yavaşça alev alışını seyrettim.

Teoride büyünün küle döndüğü anda bozulması gerekirdi. Tabii eğer lanet olası kâğıt yansaydı.

"Lanet olası şey. Acele et!"

O anda, ateşin parşömeni yutmaya karar vermeden önce yavaşça tutuşturmasını izlerken bu kadar sabırsız olduğumu hiç fark etmemiştim. Sadece birkaç saniye sürmüştü ama sonsuz bir bekleyiş gibi gelmişti. Geçen her saniye başka bir ölüm anlamına gelebilirdi.

Alevler parmak uçlarıma geldiğinde yanan parçayı Eden'ın getirdiği küçük bir kâseye koydum ve külden başka bir şey kalmayana kadar izledim.

Közler kırmızıdan turuncuya döndü, sonra tamamen söndüler.

Sona erip ermediğini ya da başarılı olup olmadığımızı yakında öğreneceğimizi düşünüyordum. Sanki bu endişe en büyük korkularımı yansıtıyormuş gibi, yaklaşan ejderhaların tiz çığlıklarını duydum.

Küfrettim ve pencereye koşup perdeyi çektim. Uzakta, bulutların arasından uçan canavarların kolay seçilebilir siluetlerini gördüm.

Ejderhalar Merhametsiz Arazi'den kaçmışlardı.

Fırtınanın içinden duyulan sesleri savaşın Gluttony'nin arazisinin kalbi olan güneye taşındığını işaret ediyordu. Büyülü kâğıt yakılmış olabilirdi ama sihrin gücü azalana kadar hâlâ aynı şekilde tehlikedeydik ve saldırının sesi giderek daha da yaklaşıyordu.

Lanet olası tanrılar. Bize doğru geliyorlardı.

"Eden!"

Kardeşimi tutup odanın diğer tarafına çektim, yukarıda devasa bir gölge sokağımızı karanlığa gömerken onu sımsıkı tuttum.

ELLİ ÜÇ

Prens Gluttony

Bembeyaz bir ateş patlamasıyla gökyüzünde geriye savrulunca neredeyse Wrath ile çarpışıyordum. Kardeşim bana aldırış etmedi. Yeniden mücadeleye atıldı, savaş iblisinin tüm gücüyle ejderhasına saldırırken gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

Kendi ejderhama doğru son hız uçarken havada dönüp onu geri çekilmeye zorladım. Göğsümde birdenbire şiddetli bir acı hissettim. Aşağı baktım. Kan yoktu.

Küfrettim. Adriana kaleden ayrılmış olmalıydı.

Başka bir ejderha alevinden kıl payı kurtuldum.

Dişlerimi sıktım ve bu acıyı aklımdan çıkardım.

Sloth ve Greed'in sayesinde yedi ejderhaya karşı altı Günah Prensi olmamıza rağmen onları Merhametsiz Arazi'nin kuzeyine zar zor götürebilmiştik.

Kardeşlerim ve ben onları ne kadar geri püskürtsek de geri çekilmek istemedikleri için tekrar avantajı ele geçirmek için daha şiddetli savaşıyorlardı.

Tekrar ejderhamın önüne atıldım, kılıcımı fırtınanın içinde savurdum. Buz yüzünden kabzası kan ile birlikte daha da kayganlaşmıştı.

İnatçı ejderha yerini koruyor, havada asılı dururken kanatlarıyla etrafındaki havayı kaldırıyordu. Bu sefer daha derin bir yara açmaya kararlı şekilde tekrar yanına yaklaştığımda pençeleriyle göğsüme vurup gömleğimi yırttı. Zırhımı giyecek zamanım olmamıştı ve giymiş olsaydım da fark etmezdi.

Silvanus ufak çatışmalardaki gibi geride durmuyordu.

Kan ve şan peşindeydi.

Etrafında döndüm, sonra sola ilerleyecekmiş gibi yaparak sağ taraftan yanına darbe indirdim.

Dişlerini gösterdi, boğazıma saldırmaya çalıştı.

Lanet olası kan yemini ve amansız acı yüzünden olmam gerekenden daha yavaştım ama kılıcımla doğrudan bir darbeyi engellemiştim. Biraz derimi yırttı ama boğazımı tamamen parçalayamadı. Buna minnettardım.

Birdenbire ejderhalarda bir değişiklik oldu. Sanki ilkel bir içgüdü sihirli ipi aniden çekmiş gibi onları aniden durdurmuştu. Kardeşlerim de bunu fark ettiler.

Havanın kendisi bile derin bir nefes almış ve tutmuş gibiydi.

Kanatlarımı hızlıca açıp kapatırken omuzlarım ağrıdı. Bu iyi olamazdı.

Tekrar Sil'in üzerine atılırken, sağlam bir darbe indirmek için onun bu dalgınlık anından faydalandım. Buz ejderhasının kafası iki yana savruldu, havayı koklarken burun delikleri parlıyordu.

Bir sonraki hamlemi savuşturdu, görkemli kanatlarını sadece tek bir kez çırparak fırtına bulutlarının arasına daldı.

Silvanus avlanıyordu ve gidip avını yakalamak üzereydi.

Neyin kokusunu aldığını iyi biliyordum: Adriana.

Benim yanımdan dönerek geçip yılanı andıran bedenini yukarı ve ileri savururken orta kısmını hedef aldım. Parmaklarımla yan tarafına dokundum ama koruyucu buzla kaplı pulları yüzünden tutunamadım. Kaygan piç. "Onları durdurun!"

"Amaç *zaten* bu," diye dalga geçti Lust, göğsüne isabet edebilecek bir pençeden son anda kurtulurken. Ukala herif bunu hak etmişti. "Yoksa onlara kur mu yapmamız gerekiyordu?"

"Şehre gidiyorlar!" diye bağırdı kardeşlerim. "Onları yakalayın!"

Envy'nin bir bıçağı andıran tüyleri gizli hançerler gibi dışarı çıktı ve onları kendi ejderhasına fırlattı. Lanet olası yaratık vuruldu, sonra kanatlarını kendine çekti ve hızlı ve sert bir şekilde uzaklaştı.

Yer ve gök iki büyük dağ birbirine çarpıyormuş gibi bir sesle inledi.

Bunun fırtınadan kaynaklanan bir gök gürültüsü mü yoksa savunmasından kurtulan ejderhasının peşinden giderken Wrath'ın ortaya çıkan öfkesi mi olduğunu ayırt etmek zordu.

Ne zaman biraz ilerlemiş gibi görünsek, lanet yaratıklar bizi alt ediyorlardı.

Gerçekten de karşılaştığımız en zorlu savaşçılardı. Bu normalde heyecan verici günahımı beslemenin bir yoluydu. Şimdi ise bir lanet gibiydi. Onları ilk etmemiz gerekiyordu. Hemen.

Dikkatimi kaçan sürüye vererek, onları yakalamak için olabildiğince hızlı uçtum. Nereye gittiklerini tam olarak bildiğimle ilgili sinsi bir şüphem vardı. Bir amaç doğrultusunda ilerliyor, fırtınalı gökyüzünde imkânsız şekilde uçuyorlardı.

Geride kalmayı reddettiğim için peşlerinden gidiyor, elimden gelen her şeyi yapıyordum ve sonra kardeşlerim de iki yanımda belirdiler. Kısa sürede, kiremitten çatılar ve tanıdık Arnavut kaldırımlı sokaklar göründü. Adriana ile aramızdaki yeminle hiçbir ilgisi olmayan yeni bir ağrıyla göğsüm sızladı.

Ejderhalar doğrudan baskıcılar sokağına gitmişlerdi.

Adriana'nın evi oraya uzak değildi. Birkaç sokak ötedeydi.

Göğsümdeki azalan acıyı düşününce, Adriana'nın yakınlarda olduğunu hissettim. Ve Silvanus'un savaş çığlığı onun yakınlarda olduğunu hissettiğini gösteriyordu.

Ejderhaya yetişince birden dünyam durdu. Adriana'nın evinin yanındaki binanın tepesinde havada duruyordu. İstese ölümcül aleviyle evini ve içindeki herkesi yakabilirdi.

Hanemin hançeri öfkeyle parladı, kan tadı almak istiyordu.

Adriana'nın yanına yaklaşmadan önce onu öldürürdüm.

"Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm prens."

Sokaktan bir bağrış sesi yükseldi.

Aşağı bakınca gördüklerim karşısında şoke olmuştum. Blade'den başkası olmayacak birinin önderliğinde bir dizi vampir sokakta yürüyor, sessiz emirle küçük gruplara ayrılıyorlardı.

Ne yaptığını anlamak sadece bir saniyemi aldı. Vampir savaşçılarını iş yerlerinin önlerine yerleştirmiş, iblisleri içeride güvende tutuyordu. Dişleri görünür şekilde parlıyordu.

Oldum olası dişlerini buz ejderhalarına geçirmek istemişlerdi. Bu aynı zamanda Blade'in de bir gün benden yardım isteyebileceğinin zeki bir hatırlatıcısıydı. Sanki ben sözümü unuturmuşum gibi.

"Sarayımı güvende tut, Blade!"

"Büyük bir zevkle." Vampir prens çenesini oynattı ve geri kalanlar etrafa dağıldılar.

Onların gidişlerini seyrederken, dikkatim tekrar Sascha'ya kaydı. Cadı sokağın ortasında durmuş, gözleri pırıl pırıl parlarken sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Mahalleyi büyüyle korumaya alıyordu. Ona yardım etmenin iyi bir bahis olduğunu *biliyordum.*

Cadı ve sokağı koruyan vampirlerin arasında dikkatimi gökyüzündeki gayretlerime verebilirdim.

Tekrar Sil'e döndüm. Havayı kokluyor, etrafta daireler çiziyordu. Artık yeni bir amaç için uçuyordu. Adriana'nın evini geçti, sonra gerisin geriye döndüğünde tiz çığlığı sokaklarda yankılandı. Sürüsünü çağırıyordu.

Sokaklardaki beklenmedik yardım sayesinde silahım elimde hazır peşinden gittim. Saniyeler içinde Sil'in yan tarafına yaklaştım ve hançerimle doğrudan kalbini nişan aldım.

Elimden gelen tüm gücü kullanarak yetiştirdiğim ejderhaya doğru uçtum. O, sevdiğim kadına çok yakındı ve içgüdülerim her zamankinden daha keskin çalışıyordu. Adriana'nın güvenliği için bir tehdit oluşturuyordu ve ben onu her türlü yöntemi kullanarak ortadan kaldıracaktım.

Mümkün olduğunu sandığımdan daha hızlı uçmam için yoğun bir zafer duygusu bana güç verdi. Bu sefer onu alt edeceğimi kesin olarak biliyordu. Hedefimi belirlemiştim ve onun dikkati dağılmıştı.

Silvanus tehlikeyi sezmiş olmalıydı; dikkatini aşağıdaki evden çekti ve bana baktı. Ama merhamet istemek için artık çok geçti.

Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi yavaş yavaş gözlerini kırpıştırdı. Gözleri kırmızı değil, yanardöner renkteydi. Parlayan kılıcıma kilitlendi ve bakışlarında bir hüzün ve kabulleniş kıpırtısı gördüğüme yemin edebilirdim.

Çok yakındaydım ve Silvanus darbeyi savuşturamayacak kadar iriydi.

Küfrettim. Bu darbeden kaçmanın hiçbir yolu yoktu, onu öldürmeyi amaçlamıştım.

Saniyeler içinde her şey sona erecekti. Ejderham benim elimden ölecekti. Onu biberonla besleyen, tüyleri sonunda çıktığında ona kanatlarını çırpmayı öğreten ellerle ölecekti. Küçük küstah bir kuş gibi ortalıkta zıplarken kahkaha atan adamın elleriyle ölecekti.

Tabii eğer...

Son anda, hançeri kendime çevirdim ve ejderhamı öldürecek darbeyi ben aldım. Bu darbe nefesimi kesti, hançer kalbime saplanırken hissettiğim

acı daha önceki hiçbir şeye benzemiyordu. Silvanus'un çığlık attığını duyduğumu sandım ama aşağıdan gelen kükremeyle boğulmuştu.

Tezahüratlar ve haykırışlar hem yerden hem de havadan duyuluyordu. Zafer.

Büyü bozulmuştu. Adriana güvendeydi. Sarayım ve diyarımız da zarar görmemişti.

Orada havada asılı durup olabildiğince uzun süre bu anın tadını çıkardım.

Sil gözlerini kırparak bana, göğsümden çıkan silaha bakıyordu. Kabzasından akan kan her zamankinden daha hızlı ve şiddetliydi. Kanatlarım ağırlaştı, sonra durdular.

Kahramanlar lanet olası aptallardı. Ama tuhaf şekilde huzurlu hissediyordum.

Buz ejderhası ölüleri bile diriltebilecek bir şekilde haykırdı ve bana doğru uçtu.

Sonra her yer kararadı.

ELLİ DÖRT

Adriana

Zafer sesi evimizin ince duvarlarından duyuluyordu. Kardeşimi bıraktım ve lanetin gerçekten bozulduğunu görmek için dışarı çıktım. Prensler gece mahallesinin üzerinde uçuyordu, saldırıya dışarıda yakalanmış vatandaşlara yardım etmek için hızla yere indiklerinde herkesin sevinci belli oluyordu.

Gözlerimi kısıp kalabalığa baktım. Vampirler iblislere yardım ediyordu ve Sascha, Val'e yaslanıyordu. Saatlerdir büyü yapıyormuş gibiydi.

Sonra tekrar sokağı gözden geçirdim; sadece birkaç bina hasar almışa benziyordu. Büyük bir felaket olması gereken ve olabilecek bir şeyden muhtemelen cadının yaptığı koruma büyüleri sayesinde kurtulmuştuk.

Birden içim ısındı. Gerçekten bitmişti. Halkımız abartıya düşkün günahkârlarla dolu, krallığımız ahlaki açıdan bozulmuş bir yer olabilirdi ancak ihtiyacımız olduğunda bir araya gelebiliyorduk.

"Büyü bozuldu mu?" diye sordu Eden, sesinde ümit dolu bir tınıyla.

"Öyle görünüyor."

Herkesin aşağıdaki sokakta kutlama yapmalarını biraz daha seyrettikten sonra tanıdık birini aramaya başladım. Axton'ı görememiştim ve muhtemelen şatoya geri dönmüş, sarayını kontrol ediyordu. Bunu tahmin etmem gerekirdi ancak bir tedirginlik hissettim. O bir prensti. İlk önce, özellikle saldırıya uğradıktan sonra sarayını kontrol etmesi mantıklıydı.

Benim de ilgilenmem gereken kendi sorunlarım vardı.

Büyü bozulmuştu ama hâlâ cevaplarını öğrenmek istediğim sorular olduğunu inkâr edemezdim. Kardeşimin bana nasıl ihanet etmiş olabileceğini aklım almıyordu.

Nefes verdim ve oturdum. *Nedenini* anlamak zorundaydım.

Eden hiç konuşmadan yanımdaki kanepeye oturdu.

Bu konuyu nazik bir şekilde nasıl açacağımı bilmiyordum ancak sır saklamak ikimize de hiçbir fayda sağlamamıştı. Bunu çözmemiz ve devam etmemiz gerekiyordu. Sonra iyileşecektik. Birlikte.

"Büyülü Kalem senin eline nasıl geçti?"

Eden burnunu çekti, sonra bana baktı.

"Tüm Günahkârlar Balosu'nun olduğu gece Ryleigh buraya getirdi, bize imkânsız büyülerle ilgili hikâyeler anlattı. Sen eve geldiğinde, heyecandan kıpkırmızı bir hâldeydin ve annem senin bir prenses olacağını söyledi, ben... Panik oldum. Seni kaybetmeye hazır değildim, o yüzden farklı bir hikâye yazdım. Ryleigh'nin hatırlamayacağından da emin oldum. Sır kalması için onun anısını da yeniden yazdım."

Zavallı Ryleigh... İşlemediği bir suç yüzünden halka açık şekilde cezalandırılmıştı. Ve ben arkadaşlığımıza olan inancımı kaybetmiştim. Onun için üzüldüm, dedikodu ve skandal konusu olmanın nasıl hissettirdiğini biliyordum. Bu yanlışı arkadaşım için en kısa sürede düzeltmeliydim.

Axton'ın Krallık adına ondan gerçek bir özür dilemesi gerekecekti. Sonra belki ona kendi kraliyet muhabiri olmasını teklif edebilirdi. Ancak tüm bunlar başka bir gün için olası çözümlerdi ve benim hâlâ sorularım vardı.

"Sen çok küçüktün. Bu yeni hikâyeyi nasıl yazabildin?"

Eden kızardı. "Çok sıkılmıştım ve ikiniz balodayken annemin romanlarından birini gizlice aldım. O kitaptaki skandal beni epey etkilemişti. Bir prens, başka birine âşık olduğunu ilan ettikten hemen sonra bir vikontesle yakalanıyordu... Gerçi bu birinin başka biri sanılmasıyla ilgili bir romandı."

Kendimi toparlamak için birkaç dakika bekledim çünkü acı ya da öfke ile konuşmak istemiyordum. Kalbim bu gerçek yüzünden acıdı. Kardeşim. Tüm dünyada bilerek asla incitmeyeceğim tek kişi bilmeyerek hayatımın en büyük kalp kırıklığını yaşamama neden olmuştu. Bir romanda sadece benzer bir skandal okuduğu için. Bu bir çocuğun masum bir hatasıydı. Ama yine de çok fazla acıya neden olmuştu.

"Seni asla terk etmezdim Edie. Bunu biliyor olman gerekirdi. Seni ve Sophie'yi de bizimle birlikte şatoya alırdım. Neden bana hiç söylemedin?"

"Korkmuştum. İlk başlarda sanki daha mutlu gibiydin, sanki kalem iyi bir şey gibiydi. Duygularını o kadar uzun süre saklamıştın ki, ne kadar incindiğine dair hiçbir fikrim yoktu."

"Duygularımı sakladım mı?" dedim gülerek. "Son on yıldır Axton'ın itibarını yok etmeye çalıştım. Hiç bana güvenmeyi düşünmedin mi?"

Gözlerini düşürdü ve yavaşça başını salladı.

"Yarışma başladığında her şeyi itiraf etmek istedim. Özellikle Axton tüm o hediyeleri gönderdikten sonra. Bunu yapma nedeniyle ilgili istediğin her şeyi söyleyebilirsin ama ben onun senin için derin duygular hissettiğini gayet net görebiliyordum."

İç çektim. "Çok tatlı ve safsın. Benim kimliğimi açığa çıkarmak için yaptı."

"Ad. Seni çok seviyorum ama tüm o eşyalara gerçekten gerek olduğuna inanıyor olamazsın. Bunu yapmak için sana yiyecek ya da parşömen veya lambalarımız için yağ göndermesine gerek var mıydı?"

Ben dudaklarımı bastırırken hafifçe gülümsedim.

Küçük kardeşim bir şekilde benim göremediğim gerçekleri bir araya getirmişti.

"Senden ne kadar hoşlandığı barizdi ve ben senin de görmeni istedim. Ama zamanım yetmedi. Talibi olarak seçildiğimde, bunu seni prense yaklaştırmanın en iyi yolu olduğunu düşündüm. Bir zamanlar olduğu gibi ona yine âşık olmanın bir yolunu bulabileceğimi düşündüm. Plan yapma konusunda gerçekten berbatım. Ama sana yemin ederim yarışma her zaman seni ve Prens Gluttony'i tekrar bir araya getirmenin bir yoluydu."

"Annen ne yaptığını öğrenseydi senin derini diri diri yüzerdi."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım biliyordu. İçten içe. O yüzden seni ve prensi uzak tutma konusundan bu kadar ısrarcıydı."

"Sophie nerede?"

"Buraya gelmek için gizlice çıktığımda muhafızlarla birlikte özel odamızdaydı. Axton ejderhaların içeri girmemeleri için odaları büyüyle korumaya aldı."

Tanrıya şükürler olsun. Sophie krallığın en nazik iblisi olmayabilirdi ama bu ona bir zarar gelsin istediğim anlamına gelmiyordu. Entrika dolu başka bir gün daha görmek için yaşayacaktı. En azından hepimizi tetikte tutacak, bir sonraki kötü planının ne olduğunu merak ettirecekti.

Tekrar kardeşime baktım ve ilk kez genç bir kadın olduğunu fark ettim.

Eden hep ben ve Sophie arasında dikkatli adım atmaya zorlanmıştı. Biz hep onun mutluluğunu garanti altına almak istemiş olsak da ona asla düşeceği ve tekrar ayağa kalkabileceği bir alan tanımamıştık.

"Plan yapma konusunda daha iyi olmak ister misin?"

Gülümsedi. "Tanrım hayır. Ben saray politikalarının olmadığı basit bir hayat istiyorum. Ben yemek yapmak ve bir evle ilgilenmekten son derece mutluyum. Belki bir gün kendi fırınımı bile açarım."

"Ya gizli âşığın?" diye sordum, aramızda artık sadece gerçeklerin olmasını istediğimden. "Onunla bir geleceğin olduğunu düşünüyor musun?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Vanity'yi nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım.

Âşığının kim olduğunu bilmiyordum. "Sen bir Kibir Sarayı'nın taliyle mi ilişki yaşıyorsun?"

Eden alt dudağını ısırırken kızardı. "Prens başka işlerle meşgulken birlikte çok uzun zaman geçirdik. Bir bağ kurduk."

Yavaşça ellerini ellerime aldım ve sıktım.

"Senin adına sevindim. Bu dünyadaki tüm sevgi ve şefkati hak ediyorsun." Gülümsedim. "Prens hiç şüphesiz sizi tanıştırdığı için kendine pay çıkaracaktır."

Bana sarıldı ve sonra geri çekildi. "Seni seviyor, Ad. Umarım ona kendini tekrar kanıtlaması için bir şans verirsin. Kalemi kullanmış olman onun suçu değildi."

Yıpranmış yastığa yaslandım. "Kalem konusunda onu suçlamıyorum ama korkarım artık her şey şimdi biraz daha karmaşık."

"Karmaşık bu gece olanlar için hafif bir kelime. Senden onunla evlenmeni istedi Adriana. Saray halkının önünde onu reddettin."

"Onu *reddetmedim.* Araya girildi. Eğer unuttuysan, ufak bir ejderha saldırısı oldu."

Eden başını salladı. "Herkes onu reddedeceğini söyleyebilirdi. Bana nedenini söylemek zorunda değilsin ama onunla konuşmadan önce bunu kendin için çözmen gerekiyor. Neye karar verirsen ver, hiçbir pişmanlığın olmasını istemezsin."

"Biliyorum." Büyü ya da kara büyü yüzünden değildi. Artık gerçekten Axton ve benim bazı anlamda gerçekten uyuşuyor olmamıza rağmen birbirimize göre olup olmadığımızı düşünmem gerekiyordu.

Beni planlarının dışında tutmuş olması ya da sadece sınırı aştığını anlamayacak bir kral gibi davranmış olması umurumda değildi. Gerçek şu ki... Biz farklı dünyalardandık.

Eşit şartlarda olacağımızdan emin değildim.

Bu onu kötü ya da suçlanacak biri yapmazdı. Gerçi bir birliktelik için göz önünde bulundurmaya değerdi. Fiziksel bir düzeyde birlikte olmuş olmamız, diğer her anlamda birbirimize uyduğumuz anlamına gelmezdi. Eğer Axton ve ben gerçekten birbirimizi kabul edersek, her anlamda kabul etmemiz gerekirdi.

Eden uzandı ve yanağımdan öptü. "Aşk ne zaman karmaşık olmadı ki?"

Kesinlikle. Ona baktım. "Sen ne zaman bu kadar bilge biri oldun?"

"Korkunç bir hata yaptıktan sonra." Ayağa kalktı. "Bir daha birbirimizden hiç sır saklamayacağımıza dair söz verelim. Ne kadar kötü olduklarını düşünürsek düşünelim."

"Bu kulağa akıllıca bir plan gibi geliyor sevgili kardeşim. Hadi şimdi de bir daha büyülü bir nesneyle bir daha oynamayacağımıza söz verelim. Kalem *nerede*?"

Eden'ın yüzündeki sevinç kayboldu. "Ben... Hatırlayamıyorum."

Ben bir Günah Prensi gibi onun doğru söylediğinden emin olmamı sağlayacak bir yeteneğe ihtiyacım yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

Düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Bazen bir prensin gelip kalemi aldığını, benim hafızamı yeniden yazdığını düşünüyorum. Bazen de karanlık pazardaki bir satıcıya vermiş olabileceğimi düşünüyorum."

İçgüdüm uyarı verdi. Bu peşinden gitmeye değer bir araştırma hikâyesi gibiydi... Karanlık prensleri kontrol altında tutmayı amaçlayan ve yine prenslerin ellerinde olan büyülü bir obje.

Bu fikri hemen kafamdan çıkardım. Karanlık bir prensle yaşanan bir macera şimdilik yeterliydi.

"Ben gerçekten çok üzgünüm, Ad. Sonucun böyle olacağını bilseydim hiç araya girmezdim. Korktuğum için böyle davrandım."

"Biliyorum." Ona gergin bir şekilde gülümsedim ve geçmişi ait olduğu yerde bırakmaya karar verdim. Geçmişte. "Öğrendiğim bir şey varsa o da korku, tedirginlik ya da endişeye dayalı kararların her zaman senin peşinden gelecekleridir. Oysa sevgi hepimizi güçlendirir. Aile içi sevgi,

arkadaşlık, romantik ilişki, platonik aşk. Bana bundan sonra korkudan değil sevgiden doğan bir yerden harekete geçeceğine söz ver."

"Yemin ederim."

"Güzel. Sanırım uygun bir özür ve bu özrün kabulü fırından taze çıkmış kış meyveli tatlılarla birlikte kutlanmalı. Ve seninkiler her zaman en iyileridir."

Eden ayağa kalkıp doğrudan mutfağa koşarken gözleri doldu.

"O zaman ben hemen işe koyulayım. Hâlâ elimde prensin planını ilerletmek için o kötü hediyeleri gönderdiği zamandan kalma erzaklardan var." Gözleri parladı. "Sence onu yakında yine görecek misin?"

"Axton kötü bir uyuz gibi," diye dalga geçtim. "Ondan bir süre kurtulursun ama sonunda bir intikam gibi geri gelir."

"Hmmm." Eden bana bilmiş bir bakış attı ve tatlı için hamuru hazırlamak için gitti.

Axton'ın teklifini kabul etmek *istiyordum* ama artık bizi ayıran sadece büyü olmadığından, evet demeden önce halletmemiz gereken her şey konusunda uzlaşmamamız gerektiği anlamına gelmiyordu.

Eğer bir geleceğimiz varsa, bunun gerçekten ne anlama geldiğini, nasıl göründüğünü düşünmek istiyordum. Bayan Çöpçatan olarak pozisyonumu koruyabilecek miydim? Yoksa yoksul bir prenses mi olacaktım? Saray oyunlarıyla ilgilenmiyordum ve yeni köşemle ilgili nasıl hissettiğimden de emin değildim ama benimsemiş gibiydim.

Ancak bugün bu konuda endişelenilecek bir gün değildi.

Bugün geçmişi yakacağım ve yeni bir şafağa bakacağım bir gündü. Şimdilik bununla mutluydum.

ELLİ BEŞ

Prens Gluttony

Adriana bana bir bakış attıktan sonra tekrar Öküz ve Kuzgun tabelasına döndü. Kaşlarını hafif çattı. "Akşam yemeği için en sevdiğin yer bir meyhane mi?"

"Shirlee'nin yanında bu ses tonuyla konuşma, yoksa senin güvecine tükürür."

Kalın ahşap kapıyı tuttum ve Adriana içeri girmeden önce bana bir el hareketi çekti. Gülümsedim. Tatlı felaketimi günler önceki saldırıdan sonra ilk kez görüyordum ve onu kollarıma alma isteğiyle mücadele ediyordum.

Göğsüme hançerimi sapladıktan sonra, birkaç saat bilincim kapalı kalmıştı. Bir kalbin tekrar oluşması, özellikle bu kadar tükenmiş bir hâldeyken küçük bir iş değildi.

Ben iyileşirken, Val de rahatsız olduğumla ilgili Adriana'ya bir haber gönderme zahmetine girmemişti ve bunu sırf ilişkimizi onaylamadığı için değil, kendi yeni romantik macerasına kapıldığı için yapmamıştı. Val ve Sascha saldırıdan sonra yakınlaşmışlardı.

Cadılar ve iblisler kan dökmeden de bağ *kurabilirlerdi*. Kumandanım adına mutluydum.

Kendime gelir gelmez, Adriana'ya bir mektup gönderip onunla hemen görüşmek istediğimi bildirmiştim. Halletmemiz gereken çok ciddi bir konu vardı ve eğer tekrar uzlaşmak istiyorsa, ben onun şartlarını kabul etmeye hazırdım. Bir saat içinde cevap vermiş, teşekkür etmiş ancak teklifimi reddetmişti. İyileştiğime memnun olduğunu ama benim *katlanılmaz*

cazibem kafasını karıştırmadan düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu yazmıştı.

Bu kadının beni deliliğin sınırına getireceğine ve benim de dizginleri severek ellerine teslim etmeme neden olacağına yemin edebilirdim. Ona hemen tekrar yazıp mağlubiyeti kabul etmediğimi söylemiştim.

Sürekli ısrarla günler geçmişti ama sonunda konuşmak için buluşmayı kabul etmişti.

Zamanımızın her anını ona tüm bu sırlar ve maskelerin ardında gerçekten kim olduğumu göstermeye harcayacaktım. İşe en sevdiğim yemekle başlayacaktım.

Lezzetli yemeklerin kokusu ile birlikte ani bir sıcaklıkla karşılaştık.

Müdavimler çoktan kış birası içmeye başlamışlardı ve elimi Adriana'nın beline koyup onu köşede en sevdiğim yere yönlendirirken neredeyse kimse bize bakmamıştı.

Adriana bankta kaydı, hasarlı masanın hâlâ bizden önce kalkan müdavimlerden kalma kâseler ve boş kupalarla dolu olmasından rahatsız olmamış gibiydi.

Bir garson geldi ve telaşla masayı temizledi. "Senin için her zamankinden ve hanımefendi için de aynı Axton?"

"Evet. Lütfen Shirlee'ye kabuğa fazladan sarımsaklı biberiyeli tereyağı eklemesini söyle."

"Hemen!"

Adriana bu konuşmayı merakla seyretti. İlk kış birası içkilerimiz önümüze geldi ve birkaç yudum aldıktan sonra arkasına yaslanıp beni inceledi.

"Burada daha rahat görünüyorsun."

Ona sinsi bir şekilde gülümsedim. "Ben birçok durumda rahatımdır hayatım. Ama rahat bir ortamda iyi bir yemek yemenin basitliğinden gerçekten keyif alıyorum."

"Bu senin için pek de aşırılık sayılmaz Prens *Gluttony*."

"Tam tersine. Bu yemekleri yerken bir kral gibi ziyafet çekiyorum. Senin arkadaşlığının keyfini çıkarıyorum *ve* daha fazla tatmin olamazdım. Günahım en müsrif ya da zengin şeylerle ilgili değil, zevk veren şeylerin tadını çıkarmakla ilgili. Basit şeyler bana en büyük zevki verir. İyi yemek, iyi içki, hoş sohbet. İyi bir arkadaş. Bunlar iyi bir hayatı belirleyen şeylerdir. O yüzden evet, şu anda gücümün en dolu hâlinde olduğunu hissediyorum."

"Hmm..."

Birasından yudum aldı. "Çok lezzetli. Sanırım bu en sevdiğim içki."

"Benim de." Bu çok ufak, önemsiz bir ayrıntıydı ama keyif tüm bedenime yayıldı. Adriana'nın da bundan benim kadar keyif almasından hoşlanmıştım. "Ryleigh ile aranız nasıl?"

Yüzünde ümit dolu bir gülümseme belirdi. "Yarın çay içmek için buluşacağız. Sırların ve yanlış anlaşılmaların aramıza girmesine izin vermeyecek kadar uzun süredir yakın arkadaşız."

"Duyduğuma sevindim." Hayatındaki her şeyin ona keyif vermesini istiyordum. Gerçekten de kardeşlerim gibi aşk sarhoşuna dönüşüyordum. Eski tanrılara bundan sonra sıranın Lust'da olması için dua ettim. O ortalık karıştıran pisliğin başına gelecek vardı. "İsteğini düşündüm." Adriana yukarı baktı. "Ryleigh yeni kraliyet muhabiri olacak. Teklifi bu sabah kabul etti."

Tam o sırada Shirlee arkadan göründü; elindeki tepsi yemeklerimizle ve bir sonraki tur biralarımızla doluydu. Shirlee, tepsiyi masaların üzerinde yüksekte tutarak kalabalığın arasından bize doğru yürüdü..

"Kıçımın kraliyet baş belasının yemek pişirmemle ilgili herhangi başka bir talebi var mı?" dedi selam vermek yerine.

Adriana kahkaha attı ve elini ağzına götürdü.

Kahkahamı bastırmaya çalışarak ona baktım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en utanç verici sesti. Bir daha yaparsan daha çok âşık olabilirim."

Shirlee ona baktı, ciddi yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Sonunda bastığın yere tapmayan birini bulmuş gibisin. Ondan hoşlandım."

Adriana doğrulmaya yetecek bir süre kadar kahkaha atmayı kesti. "Ben Adriana Saint Lucent. Yemeklerinizle ilgili harika şeyler duydum."

"Meşhur Adriana Saint Lucent mi?" Shirlee ellerini önlüğüne silip Adriana'yı kucaklayarak beni şaşırttı. "Büyüyü senin bozduğunu duydum. Buraya ne zaman istersen gel. Bu baş belasını da yanında getir."

"İltifatlarınla beni şımartıyorsun Shirlee," dedim. "Başımı döndürme lütfen."

Gözlerini devirdi ve Adriana'ya bir kez daha hafifçe sarıldı. "Hemen özel çikolatalı kış meyvesi kremamdan biraz göndereceğim."

Shirlee gittikten sonra son on yıldır ceketimde taşıdığım şeyi çıkardım ve masada Adriana'nın önüne koydum.

"Açsana," dedim küçük kadife keseyi işaret ederek.

Kalbim sanki hararetli bir avın peşindeymişim gibi atıyordu. Hoş bir sürpriz olmasını umuyordum. Olduğum hovarda adamdan çok daha fazlası olmak istediğimi kanıtlamanın bir yoluydu. En azından söz konusu Adriana olduğunda. Adriana gözlerini şüpheyle kıstı ve ben yüz hatlarımı bozmamakta ondan çok daha iyi bir iş çıkarıyordum.

Nazikçe ipini çözdü ve içindekileri avucuna boşalttı. Bilezik meyhanenin loş ışığında parladı.

Adriana'nın boğazı sanki duygularını yutmuş gibi kıpırdadı. "Bunun benim olduğunu biliyordun."

Bu bir soru olmadığından ben de karşılık vermedim.

Hafifçe başımı salladım, konuyla ilgili duygularını çözmesi için ona zaman tanıdım. Yüzümü inceledi ve bir sürü duyguyu yaşadığını kapıldığını anladım.

"Neden?"

Biramdan büyük bir yudum aldım.

"Çünkü seni seviyorum," dedim öylece.

Yüzünde ümit ve şaşkınlığın savaştıklarını görebiliyordum.

Bu kelimeleri daha önce de söylemiştim ama artık farklı hissettiriyordu. Bu sefer yaklaşan bir tehdit, araya giren bir büyü yoktu. Tutkumuza yenik düşmemiştik. Ya da Oburluk Sarayı'ndan bir kalabalığa ve muhabirlere rol yapmıyorduk. O çılgın yaratıcı zihninde kurabileceği başka hiçbir bahane de yoktu. Ben sadece karşısında oturuyor, kalbimden geçenleri kelimelere döküyordum.

Bugün ben onun prensi değildim, sadece onu çok seven bir adamdım.

"Seni neredeyse ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Senden hoşlanmadığımda da seni seviyordum. Beni alt ettiğinde de seviyordum. Ve ben seni alt ettiğimde de. Kinayeli sözlerini, kıvrak zekânı, en karanlık fantezilerini seviyorum. Mutluluğunu. Kazanmama asla izin vermemeni, elde ettiğim her zaferin geçici ama kazanılmış olmasını seviyorum. Ve sonsuzluğun geri kalanını da seni severek geçireceğim."

Gözlerini indirdi. Ve ne düşündüğünü bilmek için inanılmaz paralar ödemeye hazırdım. İtirafımı sindirmesini izlerken bekledim.

"Annemin bileziğini sonsuza dek kaybettiğimi sanıyordum." Nazikçe bileziği aldı, gözleri doldu. "Sen nereden buldun?"

"Tüm Günahkârlar Balosu'ndan beri bende. Nasıl elime geçtiğini tam olarak hatırlamıyordum... Fakat hafızamız geri gelince bahçeye

çıktığımızda koptuğunu gayet net hatırladım." Ona çekimser bir şekilde gülümsedim. "Cebime koymuştum, tamir ettirecektim." Ama sonra olaylar yeniden yazıldı ve gizemli bir bilezikle kalakaldım. "Gerçekten dürüst olmam gerekirse, bana seni hatırlatıyordu. Gözlerini, saçlarını. Ondan ayrılamadım."

"Bir daha göreceğimi sanmıyordum. Teşekkürler. Anlamı tahmin ettiğinden daha büyük."

"İzin ver takayım." Nazikçe bileğini çevirdim ve bileziği taktım. Adriana annesinin bileziğine o kadar odaklanmıştı ki, önüne koyduğum küçük kadife kutuyu fark etmemişti. Boğazımı temizledim. "Bir tane daha var."

Kutuyu açtım, ortaya son derece görkemli bir yüzük çıktı.

Adriana o anda donakaldı.

"Evlen benimle, Adriana Marianna Saint Lucent. Benimle kavga et, beni sinirlendir, hayatının geri kalanında beni sev. Tıpkı sana yapmaya yemin ettiğim gibi."

Adriana yavaş yavaş başını sallarken kalbim acı verecek kadar hızlı atıyordu.

Tam beni bir kez daha reddedeceğini sandığım sırada, çekimser bir ifadeyle gülümsedi.

"İlanı aşkta gerçekten berbatsın, Axton. Ama evet. Seninle evlenmek ve seni sonsuza kadar sinir etmek istiyorum. Çünkü ben de seni delice ve büyük bir aşkla seviyorum."

Masanın üzerinden uzandım ve onu kollarıma alıp gelecekteki tüm karanlık arzularımız için hem cezalandırıcı hem de ümitlendirici bir şekilde dudaklarına yapıştım.

İçerdeki kalabalık kış birası bardaklarını masalarına vurup tezahürat etti. Hafif nefes verişlerini duyana kadar onu daha sert, daha hararetli bir şekilde öptüm.

❁ ❁ ❁

"Daha önce hiç ejderha sevmemiştim."

Silvanus'un Oburluk Sarayı'nın arkasında beklediği ahırlara ilerlerken sırıtarak nişanlıma baktım. "Yanlış. Penisime bu adı verdiğimi biliyorsun."

"İblis..." Adriana hafifçe koluma vurdu ve onu kendime çektim.

Silvanus havayı koklayarak ormanın içinden çıktı ve gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. En sevdiğim ejderhanın eski hâline geldiğini görünce içim ısındı.

Gözleri Adriana'ya kayarken o aynı tanıdık yanardöner ışıkla parlıyordu.

Sascha'dan iletişim kurabilmemiz için bize büyü yapmasını istemiştim ve Sil, düşüncelerini bize açtığında açmamış olmasını diledim.

O senin için fazla iyi.

Adriana kahkaha attı ve bu benim için dünyanın en güzel sesiydi. Sonra ejderhaya doğru yürüdüm. "Ona bayıldım! Gerçekten çok bilge."

Ve yakışıklı.

"Senin için bir hançer darbesi aldığımı unutmayalım," diye araya girdim.

Sil homurdandı ama gözlerindeki hafif pırıltıyı görmüştüm. Onu tanımasam, ukala pisliğin yaram konusunda duygusallaştığını düşünebilirdim.

Adriana eldivenli elini uzattı. "Sevebilir miyim?"

Ejderha başını salladıktan sonra yere çömeldi, devasa başına ulaşması için ona izin verdi. Adriana hafifçe pullarını okşadıktan sonra elini geri çekti. "Gerçekten de buz gibisin."

Eğer bir gezinti yapmak isterseniz pullarımı ısıtabilirim leydim.

Homurdandım. "Ciddi misin? Daha önce *bana* hiç gezmeyi teklif etmedin ve seni ben yetiştirdim. Ve bir kez daha hatırlatıyorum, senin için kalbime hançer yedim."

Belki biraz çeneni tutsaydın teklif ederdim prens. Ama sanırım prensesinin oturduğu yerden kaymadığından emin olmak isteyeceksindir.

"Bak sen şu işe. Büyük Silvanus bir kraliyet atı gibi davranıyor."

Sil bir buz ejderhası ne kadar surat asabilirse öyle bir ifade takınıp homurdandı ve en sevdiğim çizmelerime alev püskürttü. Ona el hareketi çektikten sonra Adriana'nın çıkmasına yardım ettim.

Tam onun peşinden sırtına çıkacağım sırada arkamdan gelen çılgın bir ciyaklama sesi dikkatimi dağıttı.

Küçük yavru ejderha Vex kollarıma atladı.

Görüldüğü üzere o da gezmeye geliyordu.

Adriana ellerini uzattı. "Bu çok tatlı değil mi? Adı ne?"

Sil ve ben aynı anda yavruya çok tatlı şey demesine homurdandık.

"Bu Vex. O da beni neredeyse senin kadar sinirlendiriyor, tatlı felaketim." Yavruyu dikkatlice Adriana'nın kollarına yerleştirirken ürperdiğini

gördüm. "Eğer nişanlımı ısırırsan," diye yavruyu uyardım, "Ben seni daha kötü ısırırım Vex. Anladın mı?"

Küçük ejderha başıyla beni dürttü. Çapkındı.

Leydimiz yerleşti mi?

Adriana başını salladı, göğsüme sokuldu ve küçük ejderha kucağında yerleştiği yerden mırıldanmaya başladı. Val ve Envy, onlara küçük şeytan ejderhanın Adriana'yı ısırmadığını söylediğimde çok sinirleneceklerdi.

Onu sıkı sıkı tuttum. "Onu tuttum."

Güzel, bırakmamaya dikkat et.

"Bu, sevgili ejderha, sonsuza dek tutmakta kararlı olduğum bir söz."

Sonunda avantajını doğru kullanıyorsun; sürü işe yaradığından pek emin değildi.

Pislik...

Silvanus büyük bir güç gösterisiyle gökyüzüne fırladı ve Adriana'nın heyecanlı çığlığı, yavru ejderhanın heyecanlı meleme sesiyle havada yankılanırken, dağlara doğru uçtuk ve kar yağmaya başladığında rüzgârın şiddetini hissettim.

Bir sonraki yolculuğun varlığımın en heyecan verici macerası olacağından emindim.

Ve krallıktaki her dedikodu yazarının bu çapkının düzeldiğini ve kalbimin artık sadece rakibime, âşığıma ve eşime ait olduğunu bildiklerinden emin olacaktım.

Gerçi *skandallarla kalmanın* bir sürü eğlenceli yolunu bulacağımızdan emindim.

Silvanus dönüş yapıp hızla şehre ilerlerken, gece mahallesindeki çatıların üzerinden tehlikeli bir şekilde alçaktan uçuyordu ve Adriana'nın varış noktamızın neresi olduğunu anladığını hissettim.

"Yedi Günah mı?"

"En iyi işletmenin gizli sahibi olarak, seni buraya istediğin kadar çok getirmeyi düşünüyorum." Kulağını hafifçe ısırdım. "Gerçekleştirmek istediğimiz birkaç fantezi var diye hatırlıyorum. Eğer yeterine cesursanız Buz Leydisi."

"Belki bu gece size diz çöktürtürüm Majesteleri."

Bundan daha baştan çıkarıcı bir tehdit duymamıştım ve felaketimi hoş karşıladım.

"Deneyebilirsin ama karım olduğun için işleri senin adına kolaylaştıracağımı düşünme."

Adriana'nın bakışları meydan okur gibi değişti ve bu gecenin akıldan çıkmayacak bir gece olduğunu biliyordum. "En iyi şeytan kazansın hayatım."

@ayisigikitap

Sevgili Bayan Çöpçatan,

Skandallarla kalmayı bitirme ve sonsuza dek mutlu olmanın tadını çıkarma zamanının geldiğini nasıl anlarız?

Sevgiler,
Gizli Skandal

Sevgili Sır;

Seni deliliğin sınırına getiren ve sabrını zorlayan birini bulduğunda (kanlı, intikam dolu bir cinayet işlememen için iradeni teste tabi tutan birini bulduğunda), o zaman uslanmanın ve kendi ebedi mutluluğuna odaklanmanın zamanı geldiğini anlarsın.
Şaka bir yana, kalbin onu her gördüğünde çılgınca atarsa, seni sınırlar ve kurallar olmadan sever ve saygı duyarsa, kendin için mükemmel eş fikrine uyan birini bulduğunda, işte o zaman sonsuza dek mutlu olma zamanının geldiğini anlarsın. Kadın ya da erkek uslanmış bir çapkın olsa da.

Bir sonraki sefere kadar,
tatlı günahkârlar, skandallarla kalın.
Bayan Çöpçatan

TEŞEKKÜR

Bir kitap yazmak başlangıçta tek kişilik bir iş olarak başlar ancak kısa sürede en harika takım deneyimine dönüşür. Temsilcim Barbara Poelle'ye sonsuza kadar minnettarım. O, Yedi Çember'in bu tarafındaki en iyi destekçisi ve dostumdur. Word One Literary'deki ekibime, Baror Intl'deki Heather Baror-Shapiro'ya, Grand View'daki Sean Berard'a çok teşekkür ederim.

Helen O'Hare, işini bildiğin ve hayallerimizin hikâyesini gerçekleştirmek için editörlük işine devam etme ve telefon görüşmeleri yapma isteğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Little Brown ekibimin tamamına, bu kitaplara kattığınız emek ve sihir için teşekkür ederim. Sizin ilk heyecanınız, bu yolculuğun en sevdiğim kısımlarından biri. Beni desteklediğiniz ve bu günahkâr şeytan prensleri sevdiğiniz için teşekkür ederim: Ben Allen, Linda Arends, Katie Blatt, Eileen Chetti, Danielle Finnegan, Elece Green, Sally Kim, Gregg

Kulick, Gabrielle Leporati, Allison Merchant, Taylor Navis, Bruce Nichols, Gianella Rojas, Liv Ryan, Stacy Schuck, Mary Tondorf-Dick'e teşekkür ederim. Shane East ve Marisa Calin'e muhteşem ses performansları için içten teşekkürlerimi sunarım. Virginia Allyn, Yedi Çember'in muhteşem haritaları için özel teşekkürler. Her birine hayran kaldım!

Anne, baba, Kelli, Ben, hepinizi fani kelimelerin ötesinde çok seviyorum.

Tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve sosyal medyada bu kitaplarla ilgili yayın yapan her okuyucuya teşekkürler. Umarım ne kadar harika olduğunuzu ve benimle bu maceraya çıktığınız için size ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuzdur. Sırada bir sonraki Günah Sarayı var!

Ayışığı Kitapları

@AYISIGIKITAP